

РОБЪРТ ДЖОРДАН ГОСПОДАРТ НА ХАОСА

Част 6 от „Колелото на времето“

Превод от английски: Валерий Русинов, 1999

chitanka.info

На Бетси

*Лъвове пеят, хълмове летят.
Луна посред ден, слънце посред
нощ.*

*Сляпа баба, глух дядо, глупава
чавка.*

*Нека царува Господарят на
хаоса.*

Песничк
а от детска
игра,
чута във
Велики
Аравалон,
Четвърти
век

ПРОЛОГ

ПЪРВОТО ПОСЛАНИЕ

Демандред стигна черните склонове на Шайол Гул и порталът — дупка в тъканта на реалността — се стопи и изчезна. Купести сиви облаци скриваха небето като извърнато наопаки море от мудни пепеляви вълни, блъскащи се в скрития планински зъбер. Долу в пустата долина проблясваха странни светлини — бледосини и червеникави жилки, неспособни да разпръснат сумрака, загърнал източника им. Мълнии сечаха въздуха нагоре към облаците и ехтеше глух тътен. От пръснатите по склона зевове се надигаше пара и дим. Някои от тези скални цепнатини бяха широки само колкото човешка длан, други можеха да погълнат до десет души наведнъж.

Той мигом освободи Единствената сила и с изчезналата сладост си отиде остротата на сетивата, правеща всичко по-рязко и по-ясно. Липсата на сайдин го накара да се почувства празен, но тук само глупак можеше да си позволи дори да помисли, че е готов да прелее. Освен това само глупак тук можеше да пожелае да вижда, да мирише или да усеща твърде ясно.

Във времената, наричани днес Приказния век, това тук представляваше идиличен остров сред прохладно море, предпочитан от онези, които обичат пасторалната простота. Въпреки изпаренията сега студът горчиво хапеше; той не си позволи да го почувства, но по инстинкт се загърна плътно с обшитото си с кожа кадифено наметала. Дъхът му излизаше на тънка пара и въздухът веднага я засмукваше. Още неколкостотин левги на север светът бе вледенен, но в Такан-дар винаги беше сухо и пусто, макар и обгърнато от вечната зима.

Можеше да се каже, че има нещо като вода — синкав като мастило ручей, стичащ се по склона край една ковачница със сив покрив. Вътре кънтяха чукове и с всяко отекване от тесните прозорци блесваше бяла светлина. Дрипава жена се бе свила безнадеждно до грубата каменна стена на ковачницата и прегръщаше бебенце в скута си и тънко като вретено момиче, заровило лице в полите на майка си.

Пленници от набег в Граничните земи, несъмнено. Но толкова малко. Мърдраалите сигурно скърцаха със зъби от яд. Мечовете им с времето се разваляха и трябваше да ги заменят с нови, макар набезите в Граничните земи да бяха прекратени.

Появи се и един от ковачите — едра тромава човекоподобна фигура, изсечена сякаш от скалите. Ковачите не бяха съвсем живи същества; ако се отведяха по-надалече от Шайол Гул, те се превръщаха на камък или прах. Нито пък бяха истински ковачи — не коваха нищо друго освен мечовете. Този държеше с две маши острие на меч, нажежено и бледо като сняг, огрян от луната. Жив или не, ковачът предпазливо натопи блестящия метал в тъмния ручей. С каквото и подобие на живот да беше надарено съществото, то щеше да свърши, ако се докоснеше до тази вода. Когато металът бе измъкнат, беше станал мъртвешки черен. Но работата още не беше свършила. Ковачът се шмугна обратно в сивото здание и изведнъж се разнесе отчаян мъжки вик.

— Не! Не! Не!

После мъжът запищя и писъкът се разнесе до безкрай и бавно, много бавно заглъхна, сякаш пищящият бе запокитен невъобразимо далеко. Едва сега мечът бе готов.

Още един ковач се появи — може би същият, а може би друг — и повлече жената с децата. Тя най-накрая намери в себе си трошица кураж и се задърпа и задра с нокти ковача, но съществото изобщо не трепна и завлече всички вътре. Чуковете отново закънтяха, поглъщайки детския плач.

Един готов меч, един се правеше и още два оставаха. Демандред никога не беше виждал по-малко от петдесет пленници, чакащи ред да дадат лептата си на Великия властелин на Мрака. Мърдраалите сигурно наистина скърцаха със зъби.

— Шляеш се, когато си призован от Великия властелин? — Гласът прозвуча като смъкваща се гнила кожа.

Демандред се извърна бавно — как смееше един Получовек да се обръща към него с такъв тон! — но назидателните думи замряха в устата му. Не заради безокия взор на восъчнобледото лице, който внушаваше ужас у всеки човек — той отдавна го бе изкоренил от себе си, — а за друго. Всеки мърдраал беше на ръст колкото висок мъж, по-

скоро змийски гъвкава имитация на мъж. Този обаче стърчеше с още една глава и рамене отгоре.

— Ще те заведе при Великия властелин — каза мърдраалът. — Аз съм Шайдар Харан. — Чудовището се обърна и закрачи нагоре по склона. Тъмният му плащ висеше неестествено неподвижен.

Демандред се поколеба. Имената на Получовеците винаги бяха на извратения език на тролоците. Но „Шайдар Харан“ произлизаше от така наречения днес Древен език. И означаваше „Ръка на Тъмния“. Нова изненада, а Демандред никак не обичаше изненадите, особено в Шайол Гул.

Входът в планината по нищо не се отличаваше от другите отвори сред скалите, само дето от него не излизаше дим или пара. Зееше достатъчно широк, за да влязат през него двама души един до друг, но мърдраалът поведе. Пътеката почти веднага се запуска стръмно надолу с добре отгъпан, сякаш настлан с плочи под. Студът изчезна и бавно се замени с нарастващ зной. От камъка струеше бледорозова светлина, по-ярка от сумрака навън. Проядени шипове се спускаха от тавана като каменни зъби, готови да захаят.

Изведнъж той забеляза нещо. Всеки път, когато бе минавал оттук, тези шипове почти отгъркваха темето му. Сега се бяха отдръпнали от мърдраала с почти две длани, ако не и повече. Изненада го не това, че тунелът е станал по-висок — странностите тук бяха нещо обичайно, — а това, че на Получовека е оставено толкова пространство. Великият властелин напомняше за себе си и на мърдраалите, също както и на хората. Това допълнително пространство беше факт, който трябваше да запомни.

Тунелът изведнъж го изведе на широка издатина над езеро от разтопен камък — червенина, напръскана с черно, в която танцуваха пламъци колкото човешки бой. Покрив нямаше, само една огромна дупка, издигаща се през планината до небе, което не беше небето на Такан-дар. Пред него дори небето на Такан-дар изглеждаше нормално с диво набраздените си облаци. Това място тук хората наричаха Гърнето, или Ямата на ориста, без сами да знаят колко уместно е името.

Въпреки всичките си досегашни посещения — първите отпреди повече от три хиляди години — Демандред изпита благоговееен трепет. Тук той можеше да почувства Въртела — дупката, изровена в камъка

още когато Великият властелин е бил положен тук в плен след мига на Сътворението. Тук го обливаше присъствието на Великия властелин. Физически това място не беше по-близо до Въртела от което и да е друго по света, но тук Шарката беше така изтънена, че можеше да се усети.

Както всеки път, Демандред изпита неудържимо желание да се засмее. Какви глупци бяха онези, които дръзваха да се противопоставят на Великия властелин! О, Въртелът все още бе запушен, но по-тънко, отколкото когато се бе събудил от дългия си сън и се бе измъкнал на воля от собствения си затвор в него. Скоро запушването щеше да се разкъса и Великият властелин щеше да се протегне отново и да досегне цялата земя. Скоро щеше да дойде Денят на завръщането. И той щеше да властва вечно над света. Под сянката на Великия властелин, разбира се. И заедно с онези Избрани, които оцелееха.

— Вече можеш да ме оставиш, Получовеко. — Не искаше това същество да види екстаза, който го обзема. Екстаза и болката.

Шайдар Харан не помръдна.

Демандред отвори уста... и в главата му изкънтя глас.

ДЕМАНДРЕД.

Да го наречеш глас бе все едно да наречеш планина камъче. Врълхлетя в мозъка му и почти разби черепа му. Изпълни го с възторг. Той се смъкна на колене. Мърдраалът стоеше и го гледаше равнодушно.

ДЕМАНДРЕД. КАКВО СТАВА НА СВЕТА?

Той никога на беше знаел със сигурност колко за света знае Великият властелин. Беше се изумявал колкото от незнанието, толкова и от знанието. Но не се съмняваше какво точно желае да чуе Великият властелин.

— Рахвин е мъртъв, велики властелине. От вчера. — Последва болка. Така силната еуфория мигновено преля в болка. Ръцете и нозете му се сгърчиха. — Ланфеар изчезна без следа, също както и Ашмодеан. А Грендал казва, че Могедиен не дошла на уговорената им среща. Също вчера, велики властелине. Не вярвам да е съвпадение.

ЧЕЗНАТ ИЗБРАНИТЕ, ДЕМАНДРЕД. ОТПАДАТ СЛАБИТЕ. КОЙТО МИ ИЗМЕНИ, ЩЕ УМРЕ В СМЪРТТА ПОСЛЕДНА. АШМОДЕАН, СГЪРЧЕН В СОБСТВЕНАТА СИ СЛАБОСТ. РАХВИН,

МЪРТЪВ В СВОЯТА ГОРДОСТ. ДОБРЕ МИ СЛУЖЕШЕ ТОЙ, НО ДОРИ АЗ НЕ МОГА ДА ГО СПАСЯ ОТ БЕЛФИР. ДОРИ АЗ НЕ МОГА ДА ПРИСТЪПЯ ОТВЪН ВРЕМЕТО.

За миг смразяващ гняв изпълни този ужасен глас и... възможно ли бе да е отчаяние? Само за миг.

СТОРЕНО Е ОТ ДРЕВНИЯ МИ ВРАГ, ОНЯ, ЩО ГО ЗОВАТ ДРАКОН. ТИ БИ ЛИ МЕТНАЛ ГИБЕЛНИЯ ПЛАМ В СЛУЖБА НА МЕН, ДЕМАНДРЕД?

Демандред се поколеба. Цяла година, във Войната за Силата, и двете страни бяха използвали Гибелния плам. Докато не разбраха последствията. Без споразумение или договор — договор никога не бе имало, нито пощада — всяка от двете страни просто престана. В онази година цели градове бяха загинали от белфир, стотици хиляди нишки в Шарката бяха прогорени; самата реалност почти се бе разплела, свят и вселена се изпаряваха като тънка мъгла. Ако гибелният плам отново се понесеше, можеше да не остане повече свят, над който да се властва.

Нещо друго го жегна. Великият властелин вече знаеше как е загинал Рахвин. И изглежда, знаеше повече за Ашмодеан, отколкото знаеше самият той.

— На вашите заповеди служа покорно, велики властелине. — Мускулите му тръпнеха, но гласът му беше твърд като скала. Коленете му запариха от нагорещените камъни, но плътта все едно че беше на някой друг.

ТОГАВА ЩЕ ГО СТОРИШ.

— Велики властелине, Дракона може да се унищожи. — Един мъртвец нямаше да може да борава повече с белфир и тогава Великият властелин навярно щеше да реши, че повече не е необходимо. — Той е невеж и слаб, пръска вниманието си в десетки посоки, Рахвин се оказва един суетен глупец. Аз...

ЩЕ БЪДЕШ ЛИ НЕ-БЛИС?

Езикът на Демандред замръзна. Не-блис. Онзи, който ще бъде само едно стъпало под Великия властелин и ще властва над всички други.

— Желая само да ви служа, велики властелине, с всички свои сили.

СЛУШАЙ ТОГАВА И СЛУЖИ. ЧУЙ КОЙ ЩЕ ЗАГИНЕ И КОЙ ЩЕ ЖИВЕЕ.

Демандред изкрещя, щом гласът закънтя в черепа му. Сълзи на радост потекоха по лицето му.

Неподвижен, мърдраалът го гледаше.

— Стига сте шавали. — Нинив раздражено праметна дългата си плитка през рамо. — Нищо няма да стане, ако се въртите като деца, които ги е засърбяло.

Никоя от жените от другата страна на разнебитената маса не изглеждаше по-стара от нея, въпреки че бяха с над двадесет години по-големи, и никоя от двете изобщо не шаваше, но жегата беше изнервила Нинив до крайност. От нея се лееше обилна пот, а те изглеждаха хладни и сухи. Леане, в доманската си рокля от твърде тънка синя коприна, само сви рамене, но Сюан изсумтя и сърдито заоправя полите си. Обикновено се обличаше много семпло, но тази сутрин си бе облякла тънък жълтеникав лен с пришита тайренска дантела по деколтето, на което му трябваше съвсем малко, за да го наречеш прекалено дълбоко. Сините ѝ очи бяха хладни и дълбоки като кладенчова вода. Колкото и променени да бяха дрехите ѝ, очите ѝ си бяха същите.

— Бездруго нищо няма да стане — сопна се тя. — Чисто губене на време си е, но ти обещах, затова карай нататък. Нас с Леане ни чака работа. — Двете ръководеха мрежата от очи и уши за Айез Седай тук, в Салидар — агентките, които пращаха известия за случващото се, както и за слуховете, които се ширеха по света.

Нинив също заглади полите си, за да се успокои. Нейната рокля беше от проста бяла вълна, със седем цветни ивици, по една за всяка Аджа. Дреха на Посветена. Дразнеше я. Ви предпочела зелената коприна, прибрана сега настрана. Готова бе да си признае придобития напоследък вкус към фини дрехи — поне пред себе си, — но изборът ѝ точно на тази рокля бе просто заради удобството — беше тънка и лека, — а не защото зеленото като че ли беше един от любимите цветове на Лан. Изобщо не беше за това. Напразни копнежи. На една Посветена, облякла нещо друго освен бялото с цветните ивици, веднага щяха да ѝ покажат, че е все още много под Айез Седай. Тя решително си избяга всички тези празни мисли от главата. Не беше дошла тук, за да се ядосва за дреболии. Всъщност и синьо ѝ допаднаше. Не!

Тя боцна деликатно с Единствената сила първо Сюан, а после Леане. В известен смисъл това изобщо не беше преливане. Ако не се ядосаше достатъчно, тя и една трошица не можеше да прелее, дори да зърне Верния извор не можеше. Но се свеждаше до същото. Влакътца от сайдар, женската половина на Верния извор, протекоха през двете жени при запридането ѝ. Но не произтичаха от нея.

На лявата си китка Нинив носеше тънка гривна — най-обикновено сребърно обръче. Предимно от сребро всъщност, плюс една малко по-особена съставка, но това нямаше голямо значение. Това беше единственият накит, който носеше, освен пръстена с Великата змия — на Посветените твърдо им се забраняваше да прекаляват с накитите. Подобен на гривната нашийник беше стегнал врата на четвъртата жена, седяща на трикрако столче до варосаната стена. Облечена в груба дреха от кафява вълна, със загрубяло от слънцето селяшко лице, тя изобщо не се потеше. Нито едно мускулче по нея не помръдваше, но тъмните ѝ очи наблюдаваха всичко. За Нинив тя беше обкръжена от сиянието на сайдар, но тъкмо тя насочваше прелетите от жената струи. Нашийникът и гривната създаваха между двете връзка, досущ както можеха да се свързват Айез Седай, за да обединят мощта си. Според Елейн в цялата тази работа се намесвали някакви „абсолютно идентични матрици“ — съвсем неразбираемо обяснение. Важното беше, че Нинив усещаше всяко чувство у другата жена и че целият сайдар, който жената извличаше, беше под неин контрол. Понякога си мислеше, че щеше да е далеч по-добре, ако жената на столчето беше мъртва. Определено щеше да е по-чисто някак си. Просто.

— Има нещо разкъсано, или срязано — измърмори Нинив. Съвсем смътно усещане, почти го нямаше, но пък за първи път бе усетила нещо повече от пълната пустош. Можеше да се дължи на въображението ѝ, както и на отчаяното желание да се докопа до нещо, каквото и да е то.

— Пресичането — каза жената на столчето. — Така се наричаше това, което вие наричате усмиряване при жените и опитомяване при мъжете.

Три глави се люшнаха към нея и три чифта очи я изгледаха свирепо. Сюан и Леане бяха Айез Седай, преди да ги усмирят в преврата в Бялата кула, довел Елайда на Амирлинския трон. Усмирени.

Дума, предизвикваща тръпки. Без никога повече да могат да прелеят. Но вечно да помнят и усещат загубата. Винаги да усещаш близостта на Верния извор и да знаеш, че никога вече няма да го докоснеш. Усмиряването не можеше да се Изцери, както и смъртта.

В това поне вярваха всички, но според Нинив Единствената сила трябваше да може да Изцери всичко освен смъртта.

— Ако имаш да добавиш нещо полезно, Мариган — каза тя рязко, — кажи го. Ако не, си мълчи.

Мариган се сви до стената и очите ѝ блеснаха. Страх и ненавист потекоха през гривната, но те винаги си бяха налице в една или друга степен. Пленниците никога не обичат своя похитител, дори когато — а може би особено когато — знаят, че са си заслужили пленничеството, ако не и нещо по-лошо. Проблемът беше в това, че Мариган също твърдеше, че пресичането — усмиряването — не може да се Цери. О, в Приказния век всичко можело да се Цери, всичко освен смъртта и това, което в днешно време Жълтата Аджа наричали Церителство, било само най-грубата и припряна първа помощ на полесражението. Но опитаха ли се човек да научи нещо повече, всичко свършваше. Мариган разбираше от Церителството толкова, колкото Нинив от налбанството, което за нея се свеждаше до това, че нагряват желязото в жарта и после го бият с чук. Съвсем недостатъчно, за да направиш дори подкова. Или да изцериш нещо повече от една подутина.

Нинив изгледа замислено Сюан и Леане. Толкова дни усърден труд, а досега не беше научила нищо. Изведнъж си даде сметка, че неволно върти гривната на китката си. Каквато и да беше ползата, мразеше да е свързана с тази жена. От близостта ѝ с нея кожата ѝ настръхваше. „Поне мога да науча нещо — каза си тя. — А и няма да стане по-лошо.“

Тя внимателно отвори гривната — защипката се намираще трудно, освен ако човек не знаеше точно къде е — и я връчи на Сюан.

— Я си я сложи.

— Защо? — попита Сюан. — Ти ми каза, че това действа само при...

— Просто я сложи, Сюан.

Сюан я изгледа с упорство — Светлина, ама и тази жена ако не беше опърничава! — след което закопча гривната на китката си. На

лицето ѝ моментално се изписа изненада, а после очите ѝ се присвиха срещу Мариган.

— Че ни мрази, мрази ни, но това и преди го знаех. Има и страх, и... смайване. Личицето ѝ не трепва, но е съвсем слисана. Не мисля, че и тя е вярвала, че мога да използвам това.

Мариган се помръдна неловко. Дотук само две от тези, които знаеха за нея, можеха да използват гривната. При четири щяха да имат повече възможност да ѝ задават въпроси. Външно даваше вид, че е готова да им съдейства напълно, но колко ли криеше? Колкото можеше — Нинив изобщо не се съмняваше в това.

Сюан поклати глава и въздъхна.

— Не мога. Би трябвало да мога да докосвам Извора през нея, нали? Е, не мога. По-скоро моруна ще се покачи на дърво. Аз съм усмирена и толкова. Как го махаш това? — Тя опипа гривната. — Как го махаш това проклето нещо?

Нинив постави леко ръка върху ръката на Сюан с гривната.

— Не разбираш ли? Гривната няма да подейства на жена, която не може да прелива, повече, отколкото би ѝ подействал нашийникът. Ако я сложа на някоя от готвачките, за нея няма да е нищо повече от най-обикновен накит.

— Не мога да преливам — отвърна безизразно Сюан. — Усмирена съм.

— Но има нещо, което трябва да се Изцери — настоя Нинив. — Иначе нищо нямаше да усетиш през гривната.

— Свали я! — сърдито каза Сюан.

Нинив поклати глава и се подчини. Понякога Сюан се опъваше глупаво като мъж!

Когато протегна гривната на Леане, доманката вдигна китката си нетърпеливо. Леане се правеше, че приема леко усмиряването си — също както се преструваше и Сюан, — но не винаги успяваше. Предполагаше се, че единственият начин да се преживее за дълго след усмиряването, е като жената намери нещо друго, което да запълни живота ѝ, да запълни дупката, оставена в душата след загубата на Единствената сила. За Сюан и Леане това нещо бе поддържането на мрежата им от агентки и по-важно — усилието им да убедят Айез Седай в Салидар да окажат поддръжка на Ранд ал-Тор, без при това някоя Айез Седай да се досети какво правят. Въпросът бе в това дали е

достатъчно. Горчивината на лицето на Сюан и поривът, с който Леане прие да ѝ щракнат гривната, подсказваха, че като че ли нищо не може да остане достатъчен мотив завинаги.

— О, да. — Леане говореше живо и отсечено. Освен когато си приказваше с мъже. Тя, в края на краищата, си беше доманка и напоследък гледаше да навакса времето, изгубено в Тар Валон. — Да, тя наистина е смаяна, нали? Сега обаче започва да го потиска. — За миг тя замълча и изгледа жената на столчето. Мариган също я изгледа настръхнала. Накрая Леане сви рамене. — Да, и аз не мога да докосна Извора. И се опитах да я накарам да усети, че я е ухапала бълха по глезена. Ако беше подействало, щеше да се издаде с нещо. — Това беше другата хитрина с гривната: че можеш да накараш жената с нашийника да изпита физически усещания. Само усещането — каквото и да направиш, следа не оставаше, нито жертвата можеше да пострада — но усещането за някое и друго здраво шибване с пръчка беше достатъчно, за да убеди Мариган, че пълното съдействие е най-добрият избор за нея. Както и възможната алтернатива — бърз съд, последван от екзекуция.

Въпреки провала си Леане изгледа внимателно как Нинив сваля гривната и я наглася на ръката си. Изглежда, тя поне не беше се предала напълно и се надяваше един ден да прелее отново.

Възвръщането на Силата беше чудесно. Не толкова, колкото ако сама извличаш сайдар, да се изпълниш хубаво с него, но дори докосването на Извора през друга жена беше като удвояване на живота, течащ в жилите ѝ. Да удържаш сайдар беше като да ти се доще да се разсмееш и да затанцуваш, изпълнена с чиста радост. Допускаше, че един ден ще привикне с това: като пълна Айез Седай, трябваше да привикне. Поставена на везните, връзката ѝ с Мариган беше ниска цена.

— Не че знаем, че има шанс — каза тя, — но мисля, че...

Вратата се отвори с трясък и Нинив скочи преди да се усети. Щеше да изпищи, ако гърлото ѝ не беше се стегнало толкова. Сюан и Леане също скочиха. Страхът, сриващ се през гривната, бе като огледален на нейния.

Младата жена, затръшвала грубата дървена врата след себе си, изобщо не забеляза суматохата, която бе създавала с нахлуването си. Висока и стройна, в бяла дреха с цветни ивици на Посветена, със

слънцезлати къдрици, стелещи се по раменете ѝ, тя изглеждаше побесняла. Но въпреки стегнатото си от гняв лице съумяваше все пак да изглежда красива — Елейн винаги намиреше начин да си остане красива.

— Ти знаеш ли какво правят? Плащат посланичество в... в Кемлин! И отказват да ми разрешат да отида! Шериам, представи си, ми забрани да ѝ го споменавам повече. Забраня ми дори да говоря за това!

— Теб никога ли не са те учили да чукаш, Елейн? — Нинив вдигна съборения си стол и седна. — Помислих те за Шериам. — Само при мисълта, че можеха да я разкрият, все едно че ѝ изтръгнаха вътрешностите.

За нейно успокоение, Елейн се изчерви и веднага се извини. Но развали доброто впечатление, като добави:

— Не разбирам защо се държите като гъски. Биргит е отвън и ти знаеш, че ще те предупреди, ако се приближи някоя друга. Нинив, те трябва да ми разрешат да отида.

— Напротив, не трябва — намеси се грубо Сюан.

— Но...

— Ти допусках ли изобщо, че Шериам или която и да е друга ще позволи щерката-наследница да се озове в ръцете на Преродения Дракон? След като майка ти е мъртва...

— Не вярвам в това! — срязва я Елейн.

— И аз не вярвам, че Ранд я е убил — продължи неумолимо Сюан, — но това е съвсем друго. Но ако Мургейз беше жива, тя щеше да излезе и да го признае за Преродения Дракон. Или ако вярваше, че той е Лъжедракон, би организирала съпротива. Моите очи и уши не са чули да се шепне за нещо такова. Не само в Андор, но и тук в Алтара, както и в Муранди.

— Но на запад се вдига бунт — натърти Елейн.

— Срецу Мургейз. Не в нейна подкрепа. Стига и това да не е само слух. — Гласът на Сюан беше съвсем спокоен. — Майка ти е мъртва, момиче. По-добре е да го приемеш, да се наплачеш и всичко да свърши.

Брадичката на Елейн се вдигна. Този ѝ навик беше много досаден; беше самото олицетворение на ледена надменност, въпреки че повечето мъже странно защо намираха това за привлекателно.

— Вие непрекъснато се оплаквате колко време минавало, докато се свържете с всичките си агентки — каза тя хладно, — но ще оставя настрана това дали сте чули всичко, което заслужава да се чуе. Независимо дали майка ми е жива, или не, моето място е в Кемлин, час по-скоро. Аз съм щерката-наследница!

— Аз съм била Посветена достатъчно дълго и знам много добре как стоят нещата. Разбира се, те няма да имат нищо против да заемеш трона рано или късно; от доста отдавна не е имало кралица, която да е Айез Седай. Но няма да те пуснат да си идеш, докато не станеш пълна сестра, а дори и тогава няма да позволят да се доближиш до Преродения Дракон преди да са разбрали доколко могат да му се доверят. Особено след тази негова... амнистия. — Устните ѝ се изкривиха кисело на думата, а Леане направи гримаса.

Нинив се намръщи. Беше възпитана в страх към всеки мъж, който може да прелива. Но Ранд, чието отрасване беше следила отблизо, беше Преродения Дракон, роден едновременно като поличба, че идва денят на Последната битка, и за да се срази с Тъмния в тази битка. Преродения Дракон, едничката надежда на човечеството. Полошото бе, че според слуховете се опитвал да събере други като него. Разбира се, не можеше да са много. Всяка Айез Седай би се впуснала да залови такъв — Червената Аджа не вършеха почти нищо друго, — но се намираха малко, много по-малко отпреди, според хрониките на Кулата.

Елейн обаче не смяташе да се предава. Виж, тази нейна черта беше направо възхитителна. Тя нямаше да се предаде дори главата ѝ да лежеше на дръвника и секирата да падаше. Стоеше си, вирнала брадичка, и устояваше на погледа на Сюан — нещо, което дори Нинив трудно постигаше.

— Има две ясни причини, поради които трябва да отида. Първо, каквото и да е станало с майка ми, нея я няма, а аз съм щерката-наследница. Само аз мога да успокоя хората и да ги уверя, че наследството е ненакърнено. Второ, мога да подходя към Ранд ал-Тор. Той ми вярва. Ще бъда много по-подходяща от всяка друга, която би могъл да избере Съветът.

Айез Седай в Салидар си бяха избрали свой Съвет на Кулата, един Съвет в изгнание всъщност. Трябваше уж да обмислят избора на нов Амирлински трон, една истинска Амирлин, която да оспори

претенциите на Елайда за титлата и Кулата, но Нинив не забелязваше особени признаци за нещо такова.

— Колко мило от твоя страна, че правиш такава саможертва, дете — каза сухо Леане и Елейн се изчерви. Малцина извън тази стая го знаеха и нито една Айез Седай, но Нинив изобщо не се съмняваше, че първото, което Елейн щеше да направи, озовеше ли се в Кемлин, ще е да награби Ранд за такава целувка, от която животът му да висне на косъм. — След като твоята майка я... няма... ако Ранд ал-Тор има теб и Кемлин, той има цял Андор, а Съветът не може да му позволи да придобие такава мощ. Да не говорим, че Тийр и Кайриен вече са му в джоба, както и Айил. Като добавиш и Андор, Муранди и Алтара — с нас вътре — ще паднат само като кихне. Много силен става и твърде бързо. Току-виж решил, че няма нужда от нас. След гибелта на Моарейн нямаме край него своя, на която може да се разчита.

При тези думи Нинив трепна. Моарейн бе извела нея, Ранд, Егвийн, Мат и Перин от Две реки и беше променила живота им. Толкова дълго беше жадувала Моарейн да си плати за това, което им беше причинила, че загубата ѝ беше като да е загубила късче от себе си. Но Моарейн беше загинала в Кайриен, отнасяйки със себе си и Ланфеар, и сега бързо се превръщаше в легенда — единствената Айез Седай, успяла да убие не един, а двама Отстъпници. Единственото хубаво, което Нинив намираще в това, колкото и да я беше срам, бе, че сега Лан беше освободен от задължението си да бъде Стражник на Моарейн. Стига изобщо да можеше да го намери.

Сюан подхвана оттам, където Леане бе свършила.

— Не можем да позволим да вдигне платната и да тръгне в открито море без никакво напътствие. Кой знае докъде ще стигне? Не можем да му позволим да стане твърде силен, преди да ни е приел, а в същото време не смеем да го задържим твърде много. А аз се старая да поддържам у Шериам и другите убеждението, че трябва да го поддържат, след като половината Съвет тайно не иска да имат нищо общо с него, а другата половина дълбоко в сърцата си са убедени, че трябва да бъде опитомен, все едно дали е Преродения Дракон, или не. Във всеки случай, каквито и да са доводите ти, съветвам те да се съобразяваш с Шериам. Няма да промениш ничие решение, а Тиана си няма достатъчно новачки, които да ѝ запълват времето.

Лицето на Елейн се изопна сърдито. Тиана Носеле, Сива сестра, беше Наставница на новачките тук, в Салидар. Една Посветена трябваше да е прекрачила много по-далече границата, за да бъде пратена на Тиана, отколкото една новачка, но по същата причина посещението ѝ винаги беше много по-срамно и болезнено. Към една новачка Тиана можеше да прояви някаква милост, мъничко поне; за Посветените обаче смяташе, че отдавна трябва да им е дошъл умът, и ги наказваше наистина безмилостно.

— Вие сте знаели за това... посланичество... нали? — попита Нинив. — Нали вечно си шушукате с Шериам.

— Девет — отвърна Сюан. — „Достатъчно, за да зачетем Преродения Дракон“, така каза.

— Ти се надявай само да е научил — хладно каза Елейн.

Тринадесет беше опасното число. Ранд беше силен, но тринадесет свързани Айез Седай можеха да го надвият, да го заслонят от сайдин и да го вземат в плен. Тринадесет беше предписаният брой, когато един мъж трябваше да бъде опитомен, макар Нинив да започваше да си мисли, че това предписание е по-скоро въпрос на обичай, отколкото на необходимост. Айез Седай правеха твърде много неща само защото винаги са се правели.

Усмивката на Сюан не беше никак мила.

— Мисли, момиче! Шериам във всеки случай го прави, както и Съветът. Най-напред при него ще отиде само една и не повече, докато сам не благоволи да ги покани. Но ще знае, че са пристигнали девет, и все някой ще му подсказва каква висока чест е това.

— Мин също ще отиде — каза Леане. — Нейните... таланти може да се окажат полезни за Ранд. Сестрите, разбира се, няма да научат тази страна на нещата. Тя умее да си пази тайните.

— Разбирам — каза Елейн, този път съвсем хладно. И се опита доста нескоропосано да са придаде бодрост. — Е, виждам, че сте заети с... с Мариган. Не исках да ви преча. Продължавайте си. — И излезе преди Нинив да успее да си отвори устата.

Ядосана, Нинив се нахвърли върху Леане.

— Все смятах, че от двете ви Сюан е по-коварната, но това беше направо жестоко!

Отговори ѝ Сюан.

— Когато две жени са влюбени в един и същи мъж, това означава неприятност, но ако мъжът се казва Ранд ал-Тор... Светлината само знае доколко е все още с разсъдъка си или в каква посока могат да го тласнат. Ако ще има скубане на коси и дращене с нокти, по-добре да си го направят още сега, тук.

И стана да излезе.

— Къде тръгна? — викна Нинив.

— Чака ни работа — каза кратко Сюан. Вече бе до вратата.

— Обеща да сте ми на разположение, Сюан. Шериам каза да стоите.

Сюан я изгледа с насмешка.

— Може би ще и се оплачеш? И ще й обясниш как си правиш проучванията? Искам малко време с Мариган тази вечер. Имам още въпроси към нея.

След като Сюан излезе, Леане каза тъжно:

— Хубаво щеше да бъде, Нинив, но трябва да правим това, което можем да правим. Би могла да опиташ с Логаин. — После и тя излезе.

Нинив се навъси. Проучването на Логаин й беше дало дори по-малко от изследването на двете жени. Вече не беше сигурна дали изобщо може да научи нещо от него. Тъй или иначе, последното нещо, което й се искаше, бе да Изцери един опитомен мъж.

— Хапете се една-друга като плъхове в кафез — каза Мариган. — Но очевидно е, че шансовете ти не са много добри. Сигурно трябва да обмислиш... други възможности.

— Дръж си мръсния език зад зъбите! — изръмжа Нинив. — Мълчи, Светлината да те изгори дано! — Страх продължаваше да се просмуква през гривната, но и нещо друго, твърде смътно, за да повярваш, че изобщо го има. Някаква бледа искрица надежда навярно. — Светлината да те изгори — повтори тя.

Истинското име на жената не беше Мариган, а Могедиен. Една от Отстъпниците, впримчена в клопката на собствената си непреодолима гордост и държана в плен сред Айез Седай. Само пет жени на света знаеха това и нито една от тях не беше Айез Седай, но пазенето на тайната на Могедиен си беше чиста необходимост. Престъпленията на Отстъпницата правеха екзекуцията й толкова сигурна, колкото слънчевия изгрев. Срещу всяка Айез Седай, която би решила да се изчака, ако изобщо се намереше такава, десет щяха да

настоят веднага да ѝ се въздаде дължимото. И в някой небелязан гроб с нея щеше да се зарови и цялото ѝ познание от Приказния век, когато с помощта на Силата са се вършели неща, несънувани в днешно време. Нинив не беше сигурна дали вярва и на половината от това, което ѝ беше разказала жената за този Век. И със сигурност разбираше много по-малко от половината.

Да се изкопчи информация от Могедиен никак не беше лесно, още повече че тя никога не беше се интересувала от неща, от които не би могла да се възползва лично, и по правило знанията, които разкриваше, звучаха повърхностно. Жената явно не беше склонна да разкрие истината, но Нинив подозираше, че е била някаква измамничка или нещо такова преди да обрече душата си на Тъмния. Понякога тя и Елейн просто не знаеха какви въпроси да задават. Могедиен рядко издаваше нещо доброволно, това беше ясно. Въпреки това вече бяха научили доста и бяха предали на Айез Седай повечето научени неща. Като резултат от своите изследвания и занимания като Посветени естествено. Бяха си спечелили голямо доверие.

Двете с Елейн биха запазили тайната за нейната самоличност, стига да можеха, но Биргит беше разбрала от самото начало, а на Сюан и Леане просто трябваше да се каже. Сюан вече знаеше предостатъчно за обстоятелствата, при които беше пленена Могедиен, за да изисква подробни обяснения, и разполагаше с необходимия лост, за да ги получи. Нинив и Елейн знаеха част от тайните на Сюан и Леане, а пък те двете, изглежда, знаеха всички техни освен истината за Биргит. Всичко това създаваше крехко равновесие помежду им, с лек превес за Сюан и Леане. Освен това част от разкритията за Могедиен бяха свързани с предполагаеми заговори на Мраколюбци и с кроежите на другите Отстъпници. Единственият начин да прокарат тези сведения беше да ги представят като дошли от агентките на Сюан и Леане.

Гузност и отврата пронизаха Нинив, и не за първи път. Можеше ли каквото и да е познание да оправдае криенето на Отстъпницата от ръката на правосъдието? Предаването ѝ означаваше наказание, при това вероятно ужасно, и то не само за нея, но и за Елейн, Сюан и Леане. Предаването ѝ означаваше да се разкрие и тайната на Биргит. И цялото това познание щеше да се изгуби. Могедиен можеше и да не разбира нищо от Церителството, но ѝ беше изказала десетки намеци за

онова, което беше възможно, а в главата ѝ сигурно имаше още. Какво ли още можеше да открие?

— Да поговорим за времето — каза тя горчиво.

— Вие знаете повече за контролирането на времето от мен. — Могедиен го каза отегчено и ехото на това отегчение се долови през гривната. Много пъти я бяха разпитвали за това. — Единственото, което знам за климата, е, че каквото става с него, е дело на Великия... на Тъмния. Никой простосмъртен не може да е толкова силен, че да го промени.

Нинив едва се сдържа да не скръцне със зъби. Елейн твърдеше същото. Пък и всеки освен някой кръгъл идиот щеше да се досети за това при този зной. Вече бе време да завали сняг, а не капваше и капка дъжд и реките и потоците почти пресъхваха.

— Тогава ще поговорим за използването на различни сплитове за церене на различни болести. — Могедиен ѝ бе казала, че цялата мощ за това идвала от Силата, а не от страдащия и от преливащата жена. И че мъжете всъщност били по-добри в някои видове Церителство, но Нинив не беше склонна да повярва на това. — Трябва да си го виждала да се прави поне веднъж.

И тя се примири да се зарови надълбоко в издирването на късчета ценен метал сред купчините сгурия. Някои от знанията, които щеше да изрови, можеше да си струват.

Навън Елейн махна на Биргит, която си играеше с две момченца, без да спира да следи тясната задънена уличка. Лъкът ѝ бе опрян на близката ограда. Или по-скоро се опитваше да си играе с тях. Джарил и Сийв само гледаха втренчено жената със странните торбести жълти панталони. Не се отпускаха и не говореха. Уж бяха децата на „Мариган“. Биргит бе щастлива да си играе с тях, но и малко тъжна — винаги бе обичала да си играе с деца, особено с момченца, и винаги бе изпитвала това, когато го правеше. Елейн го знаеше точно толкова добре, колкото знаеше собствените си чувства.

Ако си беше помислила дори, че Могедиен можеше да има нещо общо със състоянието им... Но тя твърдеше, че ги била намерила такива, когато ги била взела за свое прикритие в Геалдан, някакви сирачета на улицата, и някои от Жълтите сестри казваха, че те просто

били видели твърде много по време на метежите в Самара. Елейн беше склонна да повярва, заради това, на което сама се беше натъкнала там. Жълтите сестри твърдяха, че времето и грижите щели да им помогнат. Елейн се надяваше да е така. Надяваше се и че виновната няма да се отърве от възмездието.

Сега обаче не ѝ се мислеше за Могедиен. Нито за майка ѝ. Мин. И Ранд. Трябваше да има някакъв начин да се оправи с това. Махна пак на Биргит и се забърза по улиците на Салидар.

Дълги години Салидар беше стоял обезлюден, но сега къщите бяха покрити с прясна слама и бяха потегнати, най-вече трите поголеми каменни постройките, някогашни селски ханове. Едната, най-голямата, някои я наричаха „Малката Кула“, бе най-потегнатата — в нея заседаваше Съветът. Само най-необходимото беше поправено, разбира се; повечето прозорци бяха с изпочупени стъкла, някои зееха съвсем празни. На дневен ред стояха много по-важни дела от ремонта и варосването. Улиците гъмжаха от хора. Не само Айез Седай, разбира се, но също и Посветени, щъкащи бързо-бързо новачки, Стражници, крачещи със смъртната грациозност на леопарди, слуги, които бяха последвали Айез Седай в бягството им от Кулата, дори няколко деца. И войници.

Тукашният Съвет се подготвяше да наложи претенциите си срещу Елайда, ако трябваше — с въоръжена сила, веднага щом изберяха истинската Амирлински трон. Далечният екот на чукове откъм ковачниците в покрайнините на селото говореше за подковаване на коне и коване на оръжия. Едър мъж с квадратно лице, със силно посивяла коса, крачеше тежко по улицата и оглеждаше групите мъже с дълги копия или лъкове. Гарет Брин се беше съгласил да попълни и поведе армията на Съвета на Салидар, макар че Елейн съжеляваше, че не знае напълно как и по какви причини го беше приел. Имаше нещо общо със Сюан и Леане, но какво точно, тя не можеше да прецени, тъй като той скъсваше двете жени от гонка, особено Сюан, в изпълнението на някаква клетва, за която Елейн нищо не бе успяла да измъкне и от двете. Само това, че Сюан сипеше горчиви оплаквания, че трябвало да поддържа чисти стаята и дрехите му, отгоре на всичките си други задължения. Оплакваше се, но го вършеше; сигурно беше много силна тази тяхна клетва.

Очите на Брин се плъзнаха покрай Елейн. Държеше се с нея хладно учтиво, откакто бе пристигнала в Салидар, макар тя да го познаваше още от люлката. Само допреди по-малко от година той беше капитан-генералът на гвардейците на кралицата на Андор. Някога Елейн си беше мислила, че той и майка ѝ ще се оженят. Не, за майка си нямаше да мисли! Мин. Трябваше да намери Мин и да поговорят.

Малко по-нататък срещна две Айез Седай и нямаше никакъв избор освен да спре и да ги поздрави.

— Добър ден, Аная Седай, Джаня Седай.

— Добър ден, чедо. Имаш ли днес някакви нови открития за нас? — Както винаги, Джаня Френде говореше бързо. — Такъв забележителен напредък постигате двете с Нинив, особено за Посветени. Все още не разбирам как успява Нинив, след като среща толкова трудности със Силата, но съм длъжна да призная, че съм много доволна. — За разлика от повечето Кафяви сестри, често твърде немарливи и разсеяни, Джаня Седай беше много спретната и всяко кичурче на късата ѝ тъмна коса беше прилежно вчесано около лишеното от възраст лице, издаващо Айез Седай, дълго време боравила със Силата. Но външният вид на слабичката жена все пак намекваше за Аджата ѝ. Роклята ѝ беше чисто сива, без никаква украса, при това от грубо тъкана вълна — Кафявите не гледаха на дрехите като на нещо повече от благоприлично средство за покриване на тялото, — а лицето ѝ беше винаги леко намръщено, като че ли непрекъснато си мислеше за нещо важно. Щеше да мине за симпатична, ако я нямаше тази навъсеност. — Онова ваше загръщане в светлина, за да станете невидими. Забележително. Сигурна съм, че някоя ще изнамери начин как да спре вълничките, за да можете и да се придвижвате с него. А Каренна направо е възхитена от онази малка хитринка с подслушването, изнамерена от Нинив. Гадничко от нейна страна, като си помислиш, но полезно. Каренна смята, че се досеща как да се приспособи, за да можеш да говориш с някого от разстояние. Помисли си само. Да говориш с някого от миля разстояние! Или от две, или даже от... — Аная я докосна по ръката и тя млъкна и примигна.

— Големи крачки правите, Елейн — каза спокойно Аная. Широколиката жена винаги беше спокойна. По майчински спокойна — това беше най-подходящото определение за нея. И по майчински

предразполагаща. Тя също влизаше в малкия кръг около Шериа, който държеше същинската власт в Салидар. — Честно казано, поголеми, отколкото е очаквала която и да е от нас, а ние очакваме много. Първата, сътворила тер-ангреал след Разрушението. Това е забележително, дъще, и искам да го знаеш. Би трябвало да се гордееш с това.

Елейн изобщо не изпитваше гордост. Всичките техни „открития“ бяха измъкнати всъщност от Могедиен. Бяха много, като се започнеше с „извъръщането“, така че един сплит да не може да бъде видян от друга жена, освен от онази, която го заприда, въпреки че все още не бяха предали всичко. Например — как да скриеш способността си да преливаш. Без това Могедиен щеше да бъде разкрита само за няколко часа — всяка Айез Седай щеше да почувства способността ѝ да прелива. Ако се научеха как да го правят, може би щяха да намерят начин как да проникнат в „извъръщането“. И как също така да се маскираш; благодарение на извърнатите сплитове „Мариган“ с нищо не можеше да напомни за Могедиен.

Някои от нещата, които знаеше тази жена, бяха направо отблъскващи. Например „вменяването“, с чиято помощ се огъваше човешката воля, както и възможността да се внушават указания по такъв начин, че приемащият дори да не помни, че са му вменени като заповед, докато ги изпълнява. И по-лоши неща. Твърде отблъскващи и навярно твърде опасни, за да бъдат споделени с някоя друга. Нинив твърдеше, че трябва да ги научат, за да знаят как да им противодействат, но Елейн не искаше да ги знае. Толкова много тайни им се налагаше да пазят, че на нея почти ѝ се искаше най-последно да положи Трите клетви с Клетвената палка, за да не изрича нито дума, която не е истинна.

— Не се справих толкова добре, колкото можеше с този тер-ангреал, Аная Седай. — Това поне си беше изцяло нейно постижение. Бе почнала от сеанчанския ай-дам, но простишкият на вид зелен диск, позволяващ на жена, която иначе не е достатъчно силна, за да приложи хитрината с невидимостта — малко жени бяха достатъчно силни — си беше чисто нейно хрумване от самото начало. Не разполагаше с ангреал или ша-ангреал, които да изследва, тъй че досега не ѝ беше възможно да направи такъв, а дори след успеха ѝ в копирането на

сеанчанското устройство тер-ангреалът съвсем не се беше оказал толкова прост, колкото си беше мислила.

Скромното ѝ твърдение предизвика словесен порой от страна на Джаня.

— Пълни глупости, чедо. Абсолютни глупости говориш. Ами че аз изобщо не се съмнявам, че върнем ли се в Кулата, където ще можем да те изпитаме както подобава и да сложим в ръцете ти Клетвената палка, веднага ще бъдеш издигната до шала и пръстена. Въобще не се съмнявам в това. Ти наистина оправдаваш всички очаквания, които ти възлагаха. И много повече. Някоя не можеше да очаква, че... — Аная отново я докосна по ръката и Джаня отново млъкна и примигна.

— Не е нужно да надуваш чак толкова главата на детето — каза Аная. — Елейн, не бива да си вириш нослето. Смятам, че отдавна трябва да си надраснала това. — Майчицата можеше да бъде не само мила, но и сурова. — И недей да дуеш бузки заради малките си провали, след като успехите ти наистина са толкова забележителни. — Всичко, което направи дотук, е чудесно.

— Благодаря — отвърна Елейн. — Благодаря и на двете ви. Ще се постарая да не вирвам нос. — Когато някоя Айез Седай ти кажеше, че си си вирнала нослето, единственото, което не биваше да правиш, е да започнеш да ги уверяваш, че не си го вирнала. — Бихте ли ме извинили? Разбрах, че посланичеството до Кемлин тръгва днес, и бих искала да се сбогувам с Мин.

Те, разбира се, я пуснаха, въпреки че Джаня можеше да ѝ загуби поне половин час, ако не беше Аная. Аная изгледа остро Елейн — със сигурност знаеше за репликите, разменени с Шериам — но не каза нищо. Понякога мълчанието на Айез Седай бе по-красноречиво от думите.

Елейн потупа с палец пръстена на средния си пръст и почти се затича, съзнателно вторачила поглед напред, така че да може да се извини, че не е забелязала, ако още някоя се опиташе да я спре за поздравления. Можеше да подейства, както и да ѝ донесе посещение в кабинета на Тиана; снизхождението за добре свършената работа стигаше само дотук. Точно в този момент предпочиташе Тиана пред хвалбите, които не бе заслужила.

Златният пръстен. Когато си поставеше шала с ресните на избраната от нея Аджа, щеше да има право да го носи на който си иска

пръст. За нея това щеше да е Зелената Аджа, по необходимост — само Зелените сестри имаха повече от един Стражник, а тя искаше да има Ранд. Или поне толкова от него, колкото можеше. Трудността беше в това, че вече бе привързала към себе си Биргит, единствената жена, била някога Стражник. Тъкмо затова можеше да усеща чувствата на Биргит и затова знаеше, че тази заран Биргит си е набила треска в ръката. Само Нинив знаеше за тази връзка. Стражниците се полагаха само на пълни Айез Седай; никакви снизхождения и прошки на този свят нямаше да спасят кожата на една Посветена, позволила си да прекрачи границата и да обвърже към себе си Стражник. За тях обаче това бе станало по необходимост, а не по прищявка — иначе Биргит щеше да загине, — но Елейн не мислеше, че това би я оправдало.

Толкова тайни, хитрини и увъртания имаше в Салидар! Не само около Биргит и Могедиен. Една от клетвите например не допускаше Айез Седай да лъжат, но за нещо, за което не е ставало дума, не се налагаше човек да лъже. Моарейн беше знаела как да се загърне в невидим плащ, навярно с помощта на същия трик, който те бяха научили от Могедиен — Нинив я беше виждала да го прави. Но никоя в Салидар не го знаеше. Или поне не признаваше, че го е знаела. Биргит само бе потвърдила това, което Елейн сама бе започнала да подозира. Повечето Айез Седай, навярно всички, криеха поне част от онова, което бяха научили; повечето си имаха свои тайни хитринки. Всички те можеха да станат общо достояние за новачки и Посветени, ако достатъчно Айез Седай ги научеха — или можеше да си изтлеят заедно със самите Айез Седай. На два или три пъти ѝ се беше сторило, че долавя блесване в нечии очи, когато покажеше нещо новооткрито. Каренна направо бе подскочила при номера с подслушването. Но една Посветена едва ли можеше да си позволи подобно обвинение към една Айез Седай.

Осъзнаването на това съвсем не правеше угризението заради собствените ѝ укривания по-приятно, но може би ѝ помагаше малко. Както и напомнянето защо се налага да го прави. Стига да престанеха да я хвалят толкова за постигнатото.

Сигурна беше, че знае къде да намери Мин. Край малкото поточе, лъкатушещо през гората, преди да се влее в Елдар. След пристигането на Айез Седай повечето дървета в околностите на селището бяха изсечени, но покрай брега на потока беше останала

малка горичка. Мин твърдеше, че най-много ѝ харесвали големите градове, но много често идваше да поседи сред тези дървета. Така можеше да се измъкне за малко от непрекъснатото обкръжение на Айез Седай и Стражници, а за Мин това беше жизненоважно.

Мин, разбира се, седеше облеганата на едно дърво и гледеше бълбукащата из камъните вода. Това поне, което бе останало от нея — поточето се цедеше в русло два пъти по-широко от него, стегнато от широки ивици изсъхнала тиня. Тук, близо до него, дърветата все още задържаха по някой и друг зелен лист, макар околната гора да се беше оголила, дори старите дъбове.

Под пантофката на Елейн изпука сух клон и Мин скочи. Както обикновено, носеше сиво момчешко палто и панталони, но си беше избродирала сини теменужки на реверите и по кантовете. Странно. Уж разправяше, че я били отгледали три лели шивачки, а изглежда, не можеше да различи единия край на иглата от другия. Тя изгледа Елейн, направи гримаса и прокара пръсти през дългата си до раменете черна коса.

— Знаеш — каза Мин. И нищо повече.

— Мислех, че трябва да поговорим.

Мин отново прокара пръсти през косата си.

— Сюан ми го съобщи едва тази сутрин. Оттогава се мъча да събера кураж да ти го кажа. Тя иска от мен да го следя и да доносича, Елейн. А освен това ми даде и имена на хора в Кемлин, които могат да ѝ изпращат сведения.

— Ти, разбира се, няма да го направиш — каза Елейн уверено и Мин я погледна с благодарност. — Защо си се побояла да дойдеш при мен? Ние с теб сме приятелки, Мин. И си обещахме да не позволим никой мъж да застане между нас. Дори и ако двете сме влюбени в него.

Смехът на Мин беше малко дрезгав. Според Елейн мнозина мъже биха го намерили за привлекателен. А и беше хубавичка. И с няколко години по-голяма; предимство ли беше това, или недостатък?

— О, Елейн, това си го казахме, когато той беше безопасно далече и от двете ни. Да те изгубя ще е все едно да изгубя родна сестра, но какво ще стане, ако някоя от нас си промени намеренията?

По-добре беше да не пита за коя от двете по-точно става въпрос. Елейн пропъди от главата си мисълта, че ако овърже Мин, запуши ѝ

устата със Силата и извърне сплита, може да я скрие в някое мазе, докато пратеничеството не стигне далеч-далеч.

— Няма — рече тя. Не, не можеше да го направи точно на Мин. Искаше Ранд цял-целеничък, но не можеше да нарани Мин. Сигурно можеше просто да я помоли да не тръгва без нея. Но вместо това я попита: — Гарет освобождава ли те от вашата клетва?

Смехът на Мин този път беше горчив и рязък.

— Едва ли. Казва, че ще ме принуди да си я отработя рано или късно. Всъщност Сюан е единствената, която иска да задържи на всяка цена. — Лекото напругане на лицето ѝ накара Елейн да си помисли, че в това се набърква и някакво видение, но реши, че е по-добре да не пита. Мин никога не говореше за виденията си, ако не засягаха лично събеседника ѝ.

Тя притежаваше една дарба, известна на малцина в Салидар. Поточно — на Елейн и Нинив, на Сюан и Леане, и на никой друг. Биргит не знаеше, но пък и Мин не знаеше за Биргит. Нито за Могедиен. Колко много тайни. Но тази на Мин си беше нейна. Понякога около хората ѝ се привиждаха образи или аури и понякога тя знаеше какво означават. Когато знаеше, винаги се оказваше права; например ако кажеше, че някой мъж и жена ще се оженят, рано или късно те се оженваха, дори в момента да се мразеха до дъното на душата си. Леане наричаше това „разчитане на Шарката“, но то нямаше нищо общо със Силата. Повечето хора имаха образи около себе си рядко и произволно, но Айез Седай и Стражниците им — винаги. Усамотяванията на Мин тук целяха преди всичко да се измъкне от всичките тези видения.

— Би ли занесла едно писмо на Ранд от мен?

— Разбира се. — Съгласието последва толкова бързо и лицето ѝ беше така открито, че Елейн си пусна боята. Не беше сигурна, че самата тя щеше да се съгласи, ако нещата се бяха развили обратно.

— Не бива в никой случай да позволяваш да разбере за виденията ти, Мин. Тези, които засягат нас, искам да кажа. — Едно от нещата, които Мин беше провидяла за Ранд, беше, че три жени ще се влюбят безнадеждно в него, ще се привържат завинаги към него, и че една от тях ще бъде самата тя. Втората се оказваше Елейн. — Ако научи за това видение, може да реши, че не е наше желание, а е само Шарката, или това, че е тавирен. Може да реши да прояви

благородство и да ни спаси, като не позволи на никоя от нас да се доближи до него.

— Може би — отвърна Мин със съмнение. — Мъжете са странни. По-скоро ако разбере, че и двете ще хукнем към него, само ако ни махне с пръст, ще ни махне. Няма да може да се удържи. Виждала съм ги. Сигурно има нещо общо с космите, дето им растат по брадичките. — Изгледа я толкова удивено, че Елейн не беше сигурна дали това е шега, или не — Мин, изглежда, знаеше много за мъжете; беше работила предимно в конюшни — обичаше конете, — но веднъж бе споменала и че е сервираща в някаква пивница. — Както и да е, не знам. Двете с теб ще си го поделим като баница. Може би ще оставим и на третата едно парченце, когато се появи.

— Какво да правим, Мин? — Елейн не беше мислила да го каже, и определено не с такъв хленч. Част от нея напираше да каже, че тя самата никога не би хукнала, ако я помамят с пръст; другата жадуваше този пръст да я помамят. Част от нея искаше да заяви, че тя няма да дели Ранд, в никакъв случай и с никоя, дори да е най-добрата ѝ приятелка, а виденията на Мин да се даят, ако щат, в Ямата на ориста; друга част искаше да скъса ушите на Ранд, че ще причини това на нея и на Мин. Толкова детинско изглеждаше всичко, че ѝ се дощя да си скрие главата, но не можеше да скрие чувствата, които ръмжаха в нея. Успя да ги пребори и отговори на собствения си въпрос преди Мин да я е изпреварила. — Единственото, което можем да направим, е да седнем тук и да си поговорим. Само че не и за Ранд. Ще ми липсваш, Мин. Толкова е хубаво да имаш приятелка, на която можеш да се довериш.

— Приятелката ти е Нинив. Ти се доверяваш на нея. А и Биргит определено е такава: с нея прекарваш повече време дори отколкото с Нинив. — Челото ѝ леко се намръщи. — Тя наистина ли вярва, че е Биргит от легендите? Искам да кажа, този лък и плитката — във всяко сказание се споменава за тях, въпреки че лъкът ѝ не е сребърен — а не мога да допусна, че се е родила е това име.

— С него се е родила — отвърна предпазливо Елейн. Донякъде си беше чистата истина. По-добре бе да отклони разговора в друга посока. — Нинив все още не може да реши дали съм ѝ приятелка, или някоя, която трябва да спласи да върши това, което според нея е редно. И се сеца за това, че съм дъщеря на кралицата ѝ, по-често,

отколкото аз самата. Струва ми се, че понякога го използва срещу мен. Ти никога не го правиш.

— Може би това не ме впечатлява чак толкова. — Мин се ухили, но го каза сериозно. — Елейн, аз съм се родила в Мъгливите планини, в мините. Толкова далече на запад майчините ти предписания не вървят много. — Усмивката се стопи от лицето ѝ. — Извинявай, Елейн.

Елейн едва се сдържа да изсумти възмутено — Мин си беше точно толкова поданичка на Лъвския трон, колкото и Нинив!

— Да поговорим за нещо по-весело.

Слънцето клечеше като диск разтопен метал над клоните; небето беше лъснало синьо, без облаче на хоризонта. Тя импулсивно се разтвори за сайдар и се остави да я изпълни. Ако можеше да предизвика поне едно облаче, щеше да е знак, че всичко ще се оправи. Майка ѝ щеше да се окаже жива. Ранд щеше да я обича. А с Могедиен... щеше да се свърши. Все някак. Тя запреше тънка паяжина през небето, докдето можеше да стигне, с помощта на Въздух и Вода, опипвайки за влага, за да я сбере в един облак. Само ако се напегнеше достатъчно... Сладостта бързо се сгъсти до границата на болката — белег за опасност; ако привлечеше още малко от Силата, щеше да се самоусмири. Само едно малко облаче...

— По-весело ли? — каза Мин. — Е, знам, че не искаш да говорим за Ранд, но като оставим настрана теб и мен, той все пак е най-важното нещо на света в момента. И най-хубавото. Където се появи, загиват Отстъпници и държавите се редят да му се поклонят. Айез Седай са готови да го подкрепят. Че то, както е тръгнало, и Елайда скоро ще поднесе Кулата в ръцете му. Последната битка за него ще е една малка разходка. Той печели, Елейн. Печели.

Елейн освободи Извора и се отпусна. Небето бе толкова пусто, колкото пуста бе и душата ѝ. Не беше нужно да прелееш, за да разбереш, че ръката на Тъмния се протяга, а ако той можеше да докосне света...

— А ние? — попита тя, но твърде тихо, за да я чуе Мин.

Господарската къща още не беше довършена, но Файле ни Башийр т-Айбара всеки следобед, както се полага на жената на владетеля, раздаваше правосъдие, седнала в масивния стол с висок

гръб, с гравирани на него соколи, точно срещу голата каменна камина, двойник на още една в другия край на помещението. Празният стол до нея с изрязани в дървото вълци и голяма вълча глава високо на гърба трябваше да е зает от съпруга ѝ, Перин т-Башийр Айбара, или още Перин Златоокия, владетеля на Две реки.

Така нареченото „имение“, разбира се, не беше нищо повече от малко по-голяма фермерска къща, а дължината на „господарската приемна“ не беше повече от петнадесет крачки — как беше я зяпнал само Перин, когато тя настоя да е с такава големина — той продължаваше да се мисли за прост ковач, дори за калфа — а рожденото ѝ име беше Зарийн, а не Файле. Всичко това беше без значение. Зарийн беше подходящо име за лекомислена жена, въздишаща трепетно над стихове, посветени на хубавите ѝ усмивки. Файле, името, което тя сама си бе избрала като заклетата Ловкия на Рога на Валийр, на Древния език означаваше „соколица“. Никой, който погледнеше добре лицето ѝ с големия нос, високите скули и тъмните ѝ скосени очи, които блесваха всеки път, щом нещо я ядосаше, нямаше да се усъмни кое от двете ѝ подхожда повече. За останалото по-важни бяха намеренията. Тя вършеше това, което е редно и подобаващо.

В момента очите ѝ проблясваха и това нямаше нищо общо с ината на Перин и много малко с неуместната за сезона жега. Размахването на ветрилото от фазанови пера пред плувналото ѝ в пот лице с нищо не можеше да уталожить гнева ѝ.

В късните часове на този следобед от тълпата, надошла да отсъди споровете им, бяха останали малко хора. Всъщност те идваха по-скоро за да ги изслуша Перин, но идеята да раздава правосъдие на хора, сред които беше отраснал, го ужасяваше. Освен в редките случаи, когато успяваше да го притисне в ъгъла, той се измъкваше като вълк в мъгла всеки път, щом дойдеше време за ежедневния съд. За щастие, хората не възразяваха, когато вместо лорд Перин ги изслушваше лейди Файле. Или поне благоразумно прикриваха възраженията си.

— И сте дошли за това пред мен? — каза тя хладно. Двете жени, потящи се пред стола ѝ, помръднаха неловко крака и забиха очи в прясно рендосаните дъски на пода.

Закръглените гънки по тялото на Шармад Дзефар бяха покрити, макар и далеч не скрити, от висока до шията полупрозрачна доманска рокля, чиято фина бледозлатиста копринена тъкан беше похабена по

ръбовете и маншетите и зацапана от дълго пътуване. Патрулите из Мъгливите планини намираха много малко оцелели чудовищни тролоци — и никакви мърдраали, слава на Светлината — но се натъкваха на бежанци почти всеки ден, десетина тук, двадесетина там, петима някъде другаде. Повечето прииждаха откъм равнината на Алмот, но мнозина бягаха от Тарабон и подобно на Шармад — от Арад Доман. Всички те бяха напуснали земи, опустошени от анархия и граждански междуособици. Файле не искаше и да си помисли колцина от тях бяха изгинали по планините. Планините не бяха лесно проходими дори в най-добри времена, а сегашните далеч не бяха най-добрите.

Реа Авин не беше бежанка, при все че носеше подобие на тарабонска рокля от фино тъкана вълна, падаща на сиви гънки, които се увиваха и подчертаваха почти толкова от тялото ѝ, колкото и потънкото облекло на Шармад. Тези, които оцеляваха след дългото преброждане на планините, носеха не само тревожни слухове, но и умения, непознавани досега в Две реки, и работна ръка, която да разработва фермите, обезлюдени от тролоците. Реа беше симпатична жена, родена само на около две мили от мястото, където сега се намираше господарското имение. Беше с тъмна коса, сплетена на дебела плитка до кръста ѝ. В Две реки момичетата не сплитаха косата си преди Женският кръг да им каже, че вече са пораснали достатъчно за женене, независимо дали бяха на петнадесет, или на тридесет години, въпреки че малко от тях трябваше да чакат повече от двадесет. Всъщност Реа беше с цели пет години по-голяма от Файле и носеше косата си сплетена от четири години, макар че в момента имаше вид на девойче, което все още си я носи спусната свободно на раменете и което току-що е осъзнало, че нещо, което в един момент е смятало за великолепа идея, всъщност е най-глупавата постъпка в живота ѝ. Колкото до последното, Шармад изглеждаше не по-малко засрамена, макар да беше с една-две години по-голяма и от Реа; сигурно беше много унижително за една доманка да се окаже в това положение. На Файле ѝ се искаше да цапне и на двете по един шамар... само че една лейди не можеше да си го позволи.

— Един мъж — рече тя колкото можа по-спокойно — не е нито кон, нито нива. Никоя от вас двете няма право на собственост над мъж, нито да ме моли да реша чии са правата над него... — Тя вдиша

дълбоко. — Ако преценях, че Уил ал-Сийн води и двете ви за носа, може би щях да се произнеса по въпроса. — Уил се заглеждаше по жените, както и те по него — прасците му бяха много добре оформени, — но никога не обещаваше. Шармад изглеждаше готова да потъне вдън земи: в края на краищата, за доманките се носеше слава, че умеят да въртят мъжете на пръстите си, а не обратното. — И така, отсъждам следното. Вие двете ще се явите при Премъдрата и ще ѝ обясните нещата, без да скривате нищо. Тя ще се оправи с това. Очаквам да разбера, че сте отишли при нея преди да се мръкне.

Двете трепнаха. Деиз Конгар, Премъдрата на Емондово поле, нямаше да търпи такива дивотии. Не само че нямаше да ги търпи, ами и нещо повече. Но въпреки всичко двете приклегнаха и измънкаха отчаяно: „Да, милейди“. Ако вече не съжаляваха, скоро щяха горчиво да съжалят, че са изгубили времето на Деиз.

„И моето“ — помисли си твърдо Файле. Всички знаеха, че Перин рядко се задържа за изслушвания, иначе никога нямаше да се явят с глупавия си „проблем“. Ако той си беше сега на мястото, щяха да се изнижат набързо и нямаше изобщо да се осмелят да го изрекат пред него. Файле се надяваше, че е наострила достатъчно Деиз. Колко жалко, че не можеше да я помоли да вкара и Перин в пътя.

Кен Буйе зае мястото на жените преди още да са се измъкнали. Макар да се подпираше тежко на тоягата си, почти толкова чвореста, колкото самия него, старецът направи нисък поклон и веднага развали впечатлението, като прокара кокалестите си пръсти през оредялата си коса. Както обикновено, грубото му кафяво палто имаше вид сякаш беше спал в него.

— Светлината дано ви освети, милейди Файле, вас и почитаемия ви съпруг лорд Перин. Позволете да добавя и личните ми пожелания за дълъг и щастлив живот към тези на Съвета. Вашият ум и красота, както и справедливите ви присъди, правят живота ни по-светъл.

Файле неволно забарабани с пръсти по стола. Цветисти хвалебствия наместо обичайното кисело ръмжене. Напомняне, че той оглавява Селския съвет на Емондово поле и следователно е човек с влияние, заслужаващ почит. И търсец съчувствие с тази тояжка в ръката — покривчията всъщност беше жилав и пъргав като всеки мъж на половината на годините му.

— Какво ми носите днес, господин Буйе?

Кен изправи гръб, като забрави да се подпре на тоягата си. И да скрие хапливите нотки в гласа си също.

— Дойдох заради тия чуждоземци, които се изливат тук и носят какви ли не неща, дето не ги щем. — Изглежда, беше забравил, че той самият е изселник. Повечето хора в Две реки бяха такива. — Чужди нрави, милейди. Неприлични дрехи. Ако още не сте чули какво си приказват жените за облеклото на тия домански никаквици, скоро ще чуете. — Чула го беше тя вече от някои жени, въпреки че моментният блясък в очите на Кен подсказваше, че похотливото старче би съжалило, ако тя се поддаде на недоволството им. — Чужденци, които отмъкват залька от устата ни, занаятите ни отнемат. Оня тарабонец например, с глупавите му керемиди. Отнема работна ръка, която ще е по-полезна за нещо друго. Хич не го е грижа за добрите хорица на Две реки. Ами че то...

Тя престана да го слуша, като в същото време си придаде вид, че следи всяка думичка; беше умение, на което я беше научил баща ѝ, доста полезно за случаи като този. Естествено. Керемидчийството на майстор Хорнвал подяждаше занаята на Кен с оправянето на сламените покриви.

Не всички споделяха неприязънта на Кен към преселниците. Харал Люхан, ковачът на Емондово поле, беше влязъл в съдружие с един домански ножар и един майстор на сребърни изделия от равнината на Алмот, а майстор Айдер беше наел трима мъже и две жени, които разбираха от правене на мебели и дърворезба, както и от позлата, макар че наоколо не се намираше злато за такава работа. Нейният стол и този на Перин бяха тяхна изработка и бяха не по-лошо изработени от най-фините изделия, които бе виждала. Впрочем самият Кен беше наел половин дузина помагачи и далеч не всички от тях бяха тукашни. Твърде много покриви бяха изгорели при набезите на тролоците, а и навсякъде се вдигаха нови къщи. Перин нямаше никакво право да я оставя да слуша тези глупости сама.

Въпреки че народът на Две реки го беше провъзгласил за свой владетел — и как иначе, след като ги беше предвождал в победата им срещу тролоците — и въпреки че той започваше да разбира, че не може да промени това — къде ще ходи, след като всички му се кланяха и го наричаха лорд Перин, колкото и да им казваше да не го правят — но въпреки всичко това той упорито се инатеше на всички задължения,

съпътстващи ролята му на владетел, всички неща, които хората очакваха от своите господари и господарки. Още по-лошото бе, че упорито отказваше да изпълнява задълженията си на лорд. Докато Файле познаваше всички тези неща до най-малката подробност, като последното живо дете на Даврам т-Чалин Башийр, лорд на Башийр, Тур и Сидона, Пазител на границата с Погибелта, Бранител на вътрешните земи и маршал-генерал на кралица Тенобия Салдейска. Наистина, тя бе избягала от дома си, за да стане Ловкиня на Рога — и след това се беше отказала от това, за да се омъжи, нещо, което понякога я смайваше — но все още помнеше всичко. Перин слушаше обясненията ѝ и дори кимаше на подходящите места, но да се опиташ да го накараш да изпълни някое от тези задължения беше все едно да накараш кон да затанцува са-сара.

Кен най-сетне довърши тирадата си и едва успя да преглътне ругатните, напирасци зад зъбите му.

— Двамата с Перин предпочетохме сламен покрив — каза спокойно Файле и докато Кен кимаше доволно, добави: — Все още не си го довършил. — Той се сепна. — Изглежда, си поел един покрив повече, отколкото ти е по силите, майстор Буйе. Ако нашият не се довърши скоро, боя се, че ще се наложи да поканим майстор Хорнвал с неговите керемиди. — Кен я зяпна: ако тя сложеше керемиден покрив на имението, и други щяха да я последват. — Изслушах изложението ти с удоволствие, но гледай по-скоро да довършиш покрива ми, вместо да се занимаваш с празни приказки, колкото и да са приятни.

Кен изсумтя под нос и се поклони едва-едва. Изломоти нещо неразбрано, от което се чу само задавеното „милейди“, и накрая се изниза. С какви неща само ѝ губеха времето някои хора. Перин трябваше най-после да си поеме дела от това, та дори да се наложеше да го върже тук.

Останалото не беше чак толкова предизвикателно. Една доскоро дебела, но заслабнала от несгоди жена, дошла чак от Томанска глава, искаше позволение да се занимава с билки и церове. Длъгнестият Джон Айелин, който непрекъснато си триеше плешивото теме, и мършавият Тад Торфин, който мачкаше притеснен пешовете на палтото си, с техния спор за границата между нивите им. Двама мургави доманци в дълги кожени елеци, рудничари, които смятаха, че са намерили следи от злато и сребро недалече оттук, докато

прекосявали планините. И желязо, макар че то не ги интересуваше толкова. И най-сетне една жилава тарабонка, покрила лицето си с прозрачно було и със светла коса, сплетена на многобройни тънки плитчици, която твърдеше, че била изкусна тъкачка на килими и можела да прави станове.

Жената с интереси към билките Файле насочи към местния Женски кръг — ако наистина си разбираше от работата, щяха да ѝ намерят място при някоя от Премъдрите из селата. При толкова много новопристигащи, повечето от които в тежко състояние след дългия път, не една Премъдра в Две реки държеше при себе си по една-две чирачки и всички си търсеха още. Сигурно не беше точно това, което на Еспара ѝ се искаше, но беше добро за начало. Няколко въпроса дадоха да се разбере, че нито Тад, нито Джон всъщност помнят къде точно е минавала границата — този спор между двамата явно се водеше от поколения — затова тя се разпореди да си поделят спорното парче.

На другите даде разрешението, което искаха. Всъщност те нямаха нужда от такова разрешение, но не беше никак зле да разберат от самото начало къде е властта. В замяна на своето съгласие и достатъчно средства, за да си закупят сечива и продоволствие, Файле получи от двамата доманци съгласие да отстъпят на Перин една десета от това, което намерят, както и желязото, споменато мимоходом. На Перин това нямаше да му хареса, но в Две реки не съществуваха данъци, а от един лорд се очакваше да прави разни неща и да осигурява неща, които изискваха пари. А желязото щеше да е не помалко полезно от златото. Колкото до Лиале Мосрара, ако тарабонката притежаваше по-слаби умения, отколкото претендираше, начинанието ѝ нямаше да продължи дълго, но ако не лъжеше... Три тъкачки на платове вече гарантираха, че търговците ще намерят тук нещо повече от сурова вълна, когато пристигнат догодина от Бейрлон, а изкусните килими щяха да бъдат още едно изделие, което да донесе добри пари. Лиале обеща да подари на имението първите и най-добри станове, които направи, а Файле ѝ кимна с благодарност за това щедро дарение; щеше и още да даде, когато се появяха първите килими. Като цяло, всички изглеждаха доволни. Дори Джон и Тад.

След като тарабонката излезе заднишком, без да спира реверансите си, Файле стана, доволна, че е приключила за днес, но се

спря, защото през вратата до отсрещната камина нахълтаха четири забързани жени. Първа бе Деиз Конгар, висока като мъж и по-широка от повечето: тя изпревари другите Премъдри и се понесе напред. Втората, Едел Гелин, от Стражеви хълм, тънка и с посивяла плитка, с изправената си снага и вкочанено лице даваше да се разбере, че според нея мястото на Деиз ѝ се полага ако не за друго, то заради почтената ѝ възраст и дългия срок на службата ѝ. Трета бе Елвин Тейрон, Премъдрата на Девенов просек, закръглена жена с неизменно майчинска усмивка, която не падаше от лицето ѝ дори когато караше хората да правят това, което не искат. И последна пристъпи Мила ал-Азар от Таренов сал, най-младата от всички, почти толкова млада, че можеше да е дъщеря на Едел — тя винаги изглеждаше плаха и несигурна в обкръжението на другите.

Файле остана права, веейки си бавно с ветрилото. Ето, сега наистина съжаляваше, че Перин го няма. Много съжаляваше. Тези жени имаха също толкова власт в селата си, колкото кметовете — понякога дори и повече, — и с тях трябваше да се държи много внимателно. Това правеше нещата доста трудни. Пред Перин те се превръщаха в превзети момиченца, нетърпеливи да му угодят, но с нея... От векове в Две реки не беше имало благородници; от седем поколения не бяха виждали и един представител на кралицата в Кемлин. Всички тепърва гадаеха и опипваха как точно трябва да се държат пред един лорд и една лейди, в това число и тези четирите. Понякога просто забравяха, че тя е господарката Файле, и виждаха в нея само младата жена, чиято брачна церемония Деиз бе ръководила само преди няколко месеца. Можеха да не спират да приклякат и да повтарят „да, разбира се, милейди“ и същевременно да я поучават кое как точно трябва да се направи, без да забелязват в това нищо нередно. „Няма да ти позволя повече да оставяш всичко на мен, Перин.“

Преди още да свършат с любезностите, Деиз подхвана:

— Още три момчета са избягали, милейди. — Интонацията ѝ съдържаше странна смесица от респект и „сега ме слушай добре какво ти говоря, момиченце“. — Дав Айелин, Евин Фингар и Елам Доутри. Избягали, за да видят широкия свят заради разказите на лорд Перин какво е видял там.

Файле примигна изненадана. Тези тримата трудно можеха да се нарекат момчета. Дав и Елам бяха на възрастта на Перин, а Евин беше

на нейните години. А и историите на Перин, които той разказваше рядко и твърде неохотно, далеч не бяха единственият извор на знания за света в Две реки напоследък.

— Мога да помоля Перин да поговори с вас, ако желаете.

Те се размърдаха. Деиз, изглежда, го очакваше с нетърпение, докато Едел и Мила автоматично заоправяха полите си, а Елвин също толкова несъзнателно преметна плитката си през рамо и грижливо я заоправя. Изведнъж и четирите осъзнаха какво правят и замръзнаха, без да се поглеждат. Или нея. Едно от предимствата на Файле беше, че знаеше какво въздействие има съпругът ѝ над тях. Толкова пъти бе забелязвала една или друга да се втвърдява след срещата с Перин, явно заклевайки се наум да не позволява повече да ѝ се случва; толкова пъти бе забелязвала как тази решимост отлита през прозореца, щом го видеха. Някоя всъщност не беше сигурна дали предпочита да си има работа с него, или с нея.

— Няма да е необходимо — каза след пауза Едел. — Това, че някои момчета бягат, ни притеснява, но нищо повече. — В нейния тон се прокрадна не повече респект от онова „милейди“ на Деиз, а пълничката Елвин добави и усмивка, подходяща повече за майка към дъщеря.

— Тъй и тъй сме тук, мила моя, по-добре да обсъдим нещо друго. Водата. Разбираш, някои хора вече се тревожат.

— Не е валидно от месеци — добави Едел, а Деиз кимна.

Този път Файле наистина примигна. Тези жени бяха достатъчно умни, за да не си въобразяват, че Перин може да направи нещо по въпроса.

— Изворите все още текат, а Перин се разпореди да се изкопаят още кладенци. — Всъщност той само го бе предложил, но за щастие го възприеха като заповед. — А много преди сеитбата напоителните канали от Водния лес ще се довършат. — Това беше нейно дело: половината поля в Салдеа се напояваха изкуствено, но тук изобщо не бяха чували за подобна практика. — Както и да е, дъждовете рано или късно трябва да дойдат. Каналите са само за всеки случай.

— Не е заради дъжда — измърмори Мила. — Във всеки случай, не точно. Не е нормално. Разбирате ли, никоя от нас не може да Слуша вятъра. — Другите три я изгледаха навъсено и тя присви рамене. Явно беше изрекла твърде много, издавайки тайни при това. Смяташе се, че

всички Премъдри могат да предсказват времето, като Слушат ветровете; поне твърдяха, че всички го могат. Но Мила все пак продължи: — Ами какво, не можем! Вместо това гледаме за облаци, гледаме как се държат птиците, мравките и гъсениците, и... — Тя си пое дъх и изправи гръб, все още отбягвайки да погледне другите Премъдри в очите. Файле се зачуди как ли се оправя с Женския кръг в Таренов сал, да не говорим за Селския съвет. Разбира се, там те бяха също толкова нови, колкото и Мила — селото беше изгубило цялото си население с идването на тролоците и сега там всички бяха нови. — Никак не е нормално, милейди. Първите снегове трябваше да са паднали вече преди седмици, но все едно че е лято. Не сме разтревожени, милейди, ами направо сме уплашени! Макар и никоя друга да не иска да го признае, аз ще го призная. Повечето нощи не мога да заспя. От цял месец не съм спала като хората и... — Тя млъкна и лицето ѝ плувна в червенини: бе усетила, че е отишла твърде далече. От една Премъдра се очакваше да се владее винаги; признанието, че се е уплашила, означаваше, че не я бива.

Другите запреместваха погледи от Мила към Файле. Нищо не казваха и лицата им станаха безизразни като на Айез Седай.

Сега Файле разбра. Мила беше изрекла чистата истина. Времето не беше нормално. Беше повече от ненормално. Самата Файле често лежеше будна нощем и се молеше за дъжд, или още по-добре — за сняг, и се мъчеше да не мисли какво се промъква зад тази жега и суша. Но от една Премъдра се очакваше да вдъхва кураж на другите. При кого да отиде тя самата, след като и тя се нуждае от кураж?

Тези жени можеха и да не съзнават какво вършат, но бяха дошли на подходящото място. Част от неписания договор между един благородник и простолюдието, внушен у Файле от самото ѝ рождение, беше, че благородниците осигуряват спокойствие и сигурност. А част от това да даваш сигурност се изразяваше в напомнянето на хората, че лошите времена не траят вечно. Ако днешният ден е лош, то утрешният ще е по-добър, и ако не утрешният, то денят след него. Искаше ѝ се сама да е уверена в това, но я бяха учили да дава на тези, които са под нейната власт, дори това, което самата тя не притежава, да утешава страховете им и да не ги заразява със собствените си.

— Перин ми бе разказал за своя народ много преди да дойда тук — каза тя. — Той не е голям приказливец, но нещата сами си излизаха

наяве. Когато градушка помете нивите ви, когато зимата умори половината от стоката ви, вие се присвивате доземи и продължавате напред. Когато тролоците опустошиха Две реки, вие се сражавате и след като се справихте с тях, хванахте се и възстановихте всичко, без да се забавите и за миг. — Нямаше да го повярва, ако не беше го видяла с очите си, не и от югоземци като тях. Тези хора бяха в състояние да се справят дори в Салдеа, където Тролокските набези бяха нещо обичайно, в северните предели поне. — Не мога да ви кажа, че утре времето ще стане каквото трябва да е. Но мога да ви кажа, че двамата с Перин ще направим това, което трябва да се направи, каквото и да е то. И не е нужно да ви казвам, че ще понесете това, което носи всеки ден, каквото и да е то, и че ще сте готови да посрещнете следващия. Такива хора гледа земята на Две реки. Затова ви има.

Те наистина бяха умни. Ако не бяха признали досега пред себе си за какво всъщност са дошли, сега трябва да си го признаят. Ако не бяха толкова умни, щяха да се обидят. Но дори думите, които толкова често бяха изричали сами, имаха желаното въздействие, изречени от някой друг. Разбира се, това не можеше да не предизвика известен смут. Беше направо объркващо и сега явно много им се искаше да са някъде другаде.

— Хм. Да, разбира се — отрони Деиз. Опряла яки юмруци на пищните си бедра, тя изгледа другите Премъдри. Само да посмееха да ѝ възразят. — Не ви ли казах същото? Момичето говори разумно. Казах ви го още като дойде тук. Глава има на раменете си това момиче, това казах.

Едел изсумтя.

— Че да е казвал някой нещо друго? Не съм чула. Добре се справя. — После се обърна към Файле и добави: — Добре се справяш, наистина.

Мила приклепна в реверанс.

— Благодаря ви, лейди Файле. Знам, че съм го казвала същото поне на петдесет души, но като излиза от вас, някак... — Гръмкото покашляне на Деиз я прекъсна: отиваше твърде далеч. Мила се изчерви още повече.

— Хубава кройка, милейди. — Елвин се наведе да опипа тясната пола за езда на Файле. — Ама в Девенов просек има една тарабонска

шивачка, която ще ви я скрой още по-добре. Да не ми се обидите само. Поговорих си малко с нея и тя сега шие само прилични дрехи, освен за омъжени. — Майчинската усмивка отново разцъфна на лицето ѝ, невинна и желязна в същото време. — Или за господарски приеми. Хубави неща шие тя. Че какво, за нея ще е радост да поработи малко над фигурата ви.

Ако питаха Файле, посещението беше приключило, но все пак тя предложи на Премъдрите чай, като им намекна, че биха могли да обсъдят как да вдъхнат повече кураж на хората. Те се спогледаха и малко притеснено обясниха, че многото им задължения не им позволявали да останат повече.

Тръгнаха си и тя ги изгледа замислено. Днес далеч не беше най-лошият ден откъм глупости, не беше най-лошият дори с Премъдрите — този път дори нямаше въпроси кога най-после лорд Перин ще се сдобие с наследник, благословена да е Светлината! — но може би безмилостната жегга беше пренатегнала раздражението ѝ до крайна степен. Перин щеше да си поеме задълженията или...

Над имението изтътна гръм и прозорците се осветиха от мълния. В душата ѝ се надигна надежда. Ако идеше дъжд...

Тя се затича да намери Перин. Искаше да сподели дъжда с него. И все още не беше се отказала да му каже няколко остри думи. Повече от няколко, ако се наложеше.

Перин се оказа точно там, където очакваше да е — чак на третия етаж, на предния чардак под покрива, къдрокос мъж в просто кафяво палто, с яки рамене и мишци. Гледаше към двора в единия край на имението, а не към небето. Файле се спря на прага.

Отново изтрещя гръм и в чистото небе блесна синкава мълния. Нажежена мълния в безоблачното небе. Не предвестник на дъжд. Нямаше го дъжда, който да спре жегата. Нямаше да завали и сняг. По лицето ѝ се стичаше пот, но тя потръпна като от студ.

— Свърши ли аудиенцията? — попита Перин и тя подскочи. Не беше вдигнал глава, не се беше обърнал. Понякога ѝ беше трудно да си спомни колко чувствителен беше слухът му. Или може би я беше подушил? Надяваше се да е надушил парфюма, не потта.

— Почти очаквах да те намеря с Гвил или Хал. — Това беше един от най-лошите му недостатъци; докато тя се мъчеше да обучи слугите, за него те бяха просто мъже, с които може да се посмее над

някоя халба с ейл. Добре поне че очите му не бяха шавливи като на повечето мъже. Така и не бе забелязал, че Кале Коплин се бе хванала да слугува в имението, защото се надяваше да направи за лорд Перин нещо повече от едното оправяне на леглото му. Не го забеляза дори когато Файле подгони Кале с един прът.

Тя пристъпи до него и видя какво гледа. Двама мъже долу, съблечени до кръста, размахваха дървени учебни мечове. Трам ал-Тор беше як мъж с посребряла коса, Ейрам — строен и млад. Ейрам се учеше бързо. Много бързо. Трам някога беше служил войник и беше майстор на меча, но Ейрам го притискаше здраво.

Очите ѝ инстинктивно пробягаха към шатрите, скупчени сред една голяма нива на половин миля по посока на Западния лес. Останалите Калайджии се бяха разположили на стан сред полудовършените си фургони. Те, разбира се, вече не признаваха Ейрам за един от своите, след като бе избрал онзи меч. Туатанците никога не извършваха насилие, по никакъв повод. Тя се зачуди закъде ли щяха да тръгнат, след като поправеха опожарените си от тролоците фургони. След като събраха всички, изпокрили се из горите, все още наброяваха малко повече от стотина. Вероятно все пак щяха да тръгнат, оставяйки Ейрам с неговия избор. Доколкото бе чувала, нито един туатанец никога не отсядаше за дълго на едно място.

Но от друга страна, колкото и да твърдяха хората на Две реки, че тук нищо не се променяло, промените след тролоците бяха очевидни. Емондово поле, само на стотина крачки южно от имението, бе станало доста по-голямо, отколкото когато го видя за първи път; всичките опожарени къщи бяха възстановени и се вдигаха нови. Някои от камък — пак нещо ново. А някои дори с керемидени покриви. При скоростта, с която растяха новите жилища, имението скоро щеше да се окаже в самото село. Говореше се дори за вдигане на стена, в случай че тролоците се върнат. Промяна. Тумба деца вървеше след огромния Лоиал по една от селските улици. Само преди няколко месеца появата на огиера беше накарала всички деца в селото да зяпнат от почуда, а майките им да изпаднат в ужас и да хукнат да ги приберат. А сега майките изпращаха децата си при Лоиал, да им почете. Чуждоземците, със странните кройки на дрехите си, изпъкваха сред селяните не помалко от Лоиал, но никой не им обръщаше особено внимание, както и на тримата айилци — странни високи хора в сиво-кафяви облекла.

Само допреди няколко седмици тук имаше и две Айез Седай, но дори и те не бяха удостоявани с нещо повече от сдържани поклони. Промяна. Двата пилона сред Моравата, недалече от Виноструй, се виждаха добре от чардака: единият с червената вълча глава, превърнала се в герба на Перин, а другият — с пурпурния орел в полет, знакът на Манедерен. Манедерен беше изчезнала в Тролокските войни, преди близо две хиляди години, но тази земя беше част от нея и хората на Две реки вееха това знаме почти с възторг. Промяна, а те дори не усещаха колко голяма е тя и колко неотвратима. Но Перин щеше да ги преведе през всичко, което ги чакаше. С нейна помощ щеше да се справи.

— С Гвил някога ловяхме зайци — каза Перин. — Той е с няколко години по-голям от мен и понякога ме взимаше със себе си на лов.

Беше й нужно малко време, докато се сети за какво й говори.

— Гвил се старая да се научи да бъде добър слуга. С нищо няма да му помогнеш, като го каниш да си пуши лулата с теб в конюшните и да си говорите за коне. — Тя вдиша бавно и много дълбоко. Нямаше да е лесно. — Ти имаш дълг към тези хора, Перин. Колкото и трудно да е, колкото и да не го искаш, трябва да изпълниш дълга си.

— Знам — отвърна той тихо. — Обаче той ме привлича.

Гласът му беше толкова странен, че тя се пресегна, хвана го за късата брада и го накара да погледне надолу към нея. Златните му очи, все така странни и загадъчни както винаги, я изгледаха тъжно.

— Какво искаш да кажеш? Може да изпитваш добри чувства към Гвил, но той...

— Ранд, Файле. Той има нужда от мен.

Сърцето й подскочи. Беше се самоубеждавала, че тази опасност си е отишла с двете Айез Седай. Глупаво. Беше се омъжила за тавирен, обречен да огъва живота на другите около себе си във форма, каквато Шарката изискваше, за мъж, отраснал с други двама тавирен, единият от които — самият Прероден Дракон. Тази част от него трябваше да дели с други. И едно косъмче да дели не й се искаше, но какво да се прави.

— Какво смяташ да правиш?

— Да ида при него. — Погледът му в миг се отмести и тя го проследи с очи. На стената бяха подпрени тежък ковашки чук и бойна

секира с извито като лунен сърп острие. — Не можех да... — Гласът му се сниши почти до шепот. — Не можех да измисля как да ти го кажа. Ще тръгна още тази нощ, когато всички заспят. Не мисля, че остава много време, а пътят ще е дълъг. Господин ал-Тор и господин Каутон ще ти помогнат да се справиш с кметовете, ако се наложи, вече говорих с тях. — Опита се да придаде лекота в гласа си, но усилието му беше напразно. — С Премъдрите не би трябвало да имаш трудности. Странно, когато бях момченце, Премъдрите ми се струваха страшни, но се оказва, че са много лесни, когато си твърд.

Файле стисна устни. Значи беше говорил с Трам ал-Тор и с Абел Каутон, но не и с нея, така ли? И Премъдрите! Да можеше да го накара да влезе в нейната кожа за един ден само, че да види колко лесни са Премъдрите.

— Не можем да тръгнем толкова бързо. Ще трябва малко време да си подготвим подходяща свита.

Перин присви очи.

— Да тръгнем? Ти никъде няма да ходиш! Това ще бъде... — Той се окашля и продължи с малко по-кротък тон: — Най-добре ще е, ако някой от нас остане тук. Ако господарят замине, господарката трябва да остане, за да се грижи за нещата. Така е разумно. Всеки ден прииждат бежанци. Всички тези спорове, които трябва да се решават. Ако и ти тръгнеш, тук ще стане по-лошо, отколкото с тролоците.

Как можеше да си помисли, че няма да забележи това негово тромаво измъкване? Канеше се да каже, че ще бъде опасно. Как все ставаше така, че желанието му да я предпази от опасността винаги я караше да изпитва топлина отвътре и в същото време толкова я ядосваше?

— Ще направим това, което решиш, че е най-добре — отвърна тя кротко, а той примигна недоверчиво, почеса се по брадата и кимна.

Сега оставаше само да го накара да разбере кое наистина е най-доброто. Поне не беше заявил направо, че тя не може да тръгне. Заинатеше ли се веднъж, щеше да ѝ е по-лесно да помръдне някой хамбар, отколкото него, но с малко предпазливост това можеше да се избегне. Обикновено.

Тя го прегърна и зарови лице в широката му гръд. Силните му длани нежно загалиха косата ѝ; сигурно си мислеше, че е притеснена от заминаването му. Е, така си беше, донякъде. Само че той нямаше да

тръгне без нея. Още не беше разбрал какво значи да си женен за салдейка. Толкова добре си я караха досега, далече от Ранд ал-Тор. За какво му беше дотрябвал на Преродения Дракон Перин точно сега, и то толкова силно, че Перин да го усети през стотиците левги, проснали се между двамата? За какво толкова не стигаше времето? Защо?

С едната ръка на дръжката на меча, Гавин Траканд обикаляше позициите на своите хора около гористия склон. Сух и горещ вятър, понесъл прахоляк през хълмистата кафява степ, развяваше зеления плащ на гърба му. Нищо не можеше да се види наоколо освен съсухрена трева, малки горички с пожълтели листа и повехнали храсталаци. Твърде широк беше фронтът, който трябваше да покрие с хората си, ако се стигнеше тук до битка. Беше ги групирал на малки чети от по пет спешени мечоносеца със стрелците с лъкове, разположени на петдесет крачки назад по склона. Петдесетина конници чакаха команда в лагера на билото, за да бъдат пратени там, където се наложеше. Надяваше се днес да не се наложи.

В самото начало Младоците бяха малко на брой, но се бяха прочули и това привлече нов набор. Новите бройки щяха да са от полза. Но никой новобранец не можеше да напусне Тар Валон преди да е покрил воинските стандарти. Не че Гавин очакваше днес битка повече от друг път, но се беше научил, че тя често настъпва, когато най-малко очакваш. Само Айез Седай можеха да чакат до последния момент преди да кажат на човек нещо — като например какво ще се случи днес.

— Всичко наред ли е? — попита той, като спря до едно от отделенията на мечоносците. Въпреки жегата някои от тях носеха зелените си плащове така, че да си вижда нападащият бял глиган на Гавин, бродиран на гърдите им.

Джисао Хамора беше най-младият, все още с момчешка усмивка, но също така беше единственият от петимата с малката сребърна кула на яката, отличаваща го като ветеран от битката в Бялата кула. Той отговори:

— Всичко е наред, милорд.

Младоците заслужаваха името си. Самият Гавин, малко над двадесетте, беше от най-старите. По правило не приемаха в редовете

си никой, който е служил в друга войска или е носил оръжие в служба на някой лорд или лейди, или дори е работил като търговски охранник. Първите Младоци бяха отишли в Кулата като момчета и младежи, за да се обучат за Стражници — най-добрите майстори на меча, най-добрите бойци в света, и те поддържаха част от тази традиция, макар вече да не ги обучаваха Стражници. Младостта им не беше недостатък. Само преди седмица си бяха направили малка церемония в чест на Бенджи Далфор, който си беше обръснал първите косми по лицето, а същият имаше белег на бузата си от битката в Кулата. Айез Седай бяха твърде заети с Церенето на тежко пострадалите, след като на Сюан Санче бе отнета титлата Амирлин. Тя все още можеше да е Амирлин, ако Младоците не бяха застанали срещу мнозина от своите доскорошни учители и не ги бяха надвили из коридорите на Кулата.

— Има ли смисъл от всичко това, милорд? — попита Хал Мойр. Той беше с две години по-голям от Джисао и подобно на мнозина други, които не носеха сребърната куличка, съжаляваше, че не е бил там. Щеше да се научи. — И помен няма от айилци.

— Мислиш ли? — Гавин замахна с все сила и хвърли камъчето, което държеше, към най-близкия храст — с почти окапали оклюмали листа. Единственият звук, който последва, бе шумоленето на листата, но храстът се разтърси малко по-дълго от нормалното, сякаш някой скрит зад него човек беше ударен на по-деликатно място. Сред новаците се надигнаха възклицания. — Един айилец, Хал, може да се скрие в някоя гънка по земята, в която ти не би могъл дори да се спънеш. — Не че самият Гавин знаеше за айилците повече, отколкото беше чел по книгите, но беше изчел всички книги, които можеха да се намерят за тях в библиотеката на Бялата кула. Нали трябваше да се подготви за бъдещето, а по всичко личеше, че бъдещето на света е война. — Но ако такава е волята на Светлината, днес битка няма да има.

— Милорд! — отекна вик откъм хълма. Наблюдателят бе забелязал това, което самият той току-що бе зърнал. Три жени, излизащи от малката горичка на неколкостотин крачки западно. Идваха към хълма. Западно. Изненада. Но айилците обичаха изненадите.

Той беше чел за айилки, сражаващи се редом с мъжете, но тези жени не можеха въобще да се сражават в своите бухнали поли и бели

блузи. Носеха шалове, загърнали раменете им. От друга страна, как бяха стигнали до тази горичка незабелязани?

Жените пристъпваха тържествено, сякаш изобщо не ги притесняваше, че се приближават до въоръжени мъже. Бяха с дълги коси, чак до кръста — беше чел, че айилките ходят късо подстригани — прибрани назад със сгънати кърпи. Носеха по себе си толкова много гривни и дълги гердани от злато, сребро и слонова кост, че само блясъкът им би трябвало да ги издаде от цяла миля.

С изправени снаги и горди лица трите жени минаха покрай мечоносците, като ги изгледаха съвсем бегло, и без да спират, се заизкачваха по хълма. Водачката им беше златокоса жена, чиято бухнала блуза не беше завързана и почти откривайте гърдите ѝ. Другите две бяха побелели, със сбръчкани лица.

— Не бих имал нищо против да поканя тази на един танц — каза възхитен един от Младоците, след като жените ги подминаха. Беше поне с десетина години по-млад от златокосата.

— На твое място не бих, Арвин — отвърна сухо Гавин. — Може да те разбере погрешно. — Беше чел, че айилците наричат битката „танцът“. — Освен това тази ще ти схруска черния дроб за вечеря. — Беше засякъл бледозелените ѝ очи; по-твърд поглед не беше виждал.

Той изгледа Мъдрите, докато не се изкачиха на билото, където ги чакаха половин дузина Айез Седай със своите Стражници. Когато жените се скриха в една от високите бели шатри и Стражниците я заобиколиха да пазят, Гавин продължи обиколката си.

Младоците бяха вдигнати по тревога едва когато се пръсна мълвата за пристигането на айилците, нещо, което никак не му хареса. Трябваше да ги предупредят по-рано. Еамон Валда, командващият Белите плащове лорд-капитан, беше изтеглил почти всичките си хора на запад още преди месец, най-вероятно по заповед на Педрон Ниал, и Гавин беше готов да плати скъпо, за да разбере що за заповеди са това.

Беше раздразнен. Не само заради айилците и заради това, че не бяха му казали нищо за срещата до тази заран. Нито му беше казано накъде тръгват, докато не бе отведен настрана от Койрен Седай, Сивата сестра, която оглавяваше делегацията на Айез Седай. Елайда беше мълчалива и властна още като лична съветничка на майка му в Кемлин; откакто я издигнаха на Амирлинския трон, онази, старата Елайда, в сравнение със сегашната, изглеждаше открита и сърдечна.

Несъмнено го беше притиснала да поведе този ескорт колкото за да го разкара от Тар Валон, толкова и по някаква друга причина.

Младоците бяха избрали нейната страна по време на боя — Съветът беше отнел титлата на старата Амирлин и всеки опит тя да бъде освободена представляваше опит за бунт срещу закона, — но Гавин си имаше свои съмнения по отношение на Айез Седай дълго преди да беше чул публично прочетените обвинения срещу Сюан Санче. Това, че те дърпаха конците и караха троновете да им танцуват, беше нещо, което хората повтаряха толкова често, че той почти не му обръщаше внимание, но пък беше видял с очите си как се дърпат тези конци. Във всеки случай — поне резултата от това дърпане. И една от тези, които танцуваше, бе собствената му сестра Елейн. Тя, и още една. Той се бе сражавал, за да остане Сюан в затвора, а после ѝ помогна да избяга. Ако Елайда научеше за това, и майчината му корона едва ли щеше да му спаси живота.

Въпреки това Гавин бе избрал да остане, защото майка му винаги беше поддържала Кулата и защото Елейн искаше да стане Айез Седай. И защото го искаше още една жена. Егвийн ал-Вийр. Нямаше право дори да мисли за нея, но изоставянето на Кулата бе равносилно да изостави и нея. Ето по какви лекомислени поводи човек можеше да избере съдбата си. Но съзнанието, че са лекомислени, съвсем не ги отменяше.

И ето че сега гледаше ядосано посърналата степ, докато крачеше от една позиция на друга. Ето го сега тук, надяващ се само дано айилците да не решат да нападнат въпреки — или тъкмо заради — онова, което в момента обсъждаха Мъдрите на Шайдо с Койрен и останалите. Подозираше, че са предостатъчно, за да ги надвият, дори и ако Айез Седай им се притекат на помощ. Тръгнал беше за Кайриен, а не можеше да определи какво изпитва към поставената му задача. Койрен го беше накарала да се закълне, че ще я пази в строга тайна, но дори и тя изглеждаше уплашена от това, което се налагаше да му каже. И сигурно беше. Винаги беше добре човек внимателно да следи какво говори една Айез Седай — те не можеха да лъжат, но можеха да извъртат истината — но въпреки това той не долови никакъв скрит смисъл. Шестте Айез Седай щяха да помолят Преродения Дракон да ги придружи до Кулата с Младоците, предвождани от сина на кралицата на Андор, като почетен ескорт. Причината за това можеше да бъде

една-единствена и изглежда, тъкмо тя до такава степен беше потресла Койрен, че тя само му беше намекнала за нея. Гавин също беше потресен. Елайда се канеше да обяви пред целия свят, че Бялата кула поддържа Преродения Дракон.

Това беше почти невероятно. Елайда беше Червена, преди да стане Амирлин. Червените изпитваха люта ненавист към самата представа, че един мъж може да прелива. Впрочем, те нямаха особено добро мнение за мъжете изобщо. Но все пак падането на някога несъкрушимия Тийрски камък в изпълнение на пророчествата ознаменуваше, че Ранд ал-Тор е Преродения Дракон, а дори и Елайда твърдеше, че Последната битка приближава. Гавин трудно можеше да съчетае в представите си онова изплашено селянче, което буквално се беше изтърсило от стената в кралския дворец на Кемлин, с човека от слуховете, които се носеха нагоре по течението на Еринин до Тар Валон. Твърдяха, че е бесил тайренски върховни лордове и е оставил айилците да оплячкосат Камъка. И със сигурност беше превел айилците през Гръбнака на света, за да опустошат Кайриен. Навярно беше от лудостта. По-добре Гавин да го беше убил още тогава.

Когато отново се върна при групата на Джисао, откъм запад се беше появил още един странник — някакъв амбулант с оръфана шапка, повел след себе си яко муле с дебели хълбоци. Непознатият се насочи направо към хълма; беше ги видял.

Джисао помръдна, но спря, щом Гавин го стисна за ръката. Гавин знаеше какво си беше помислил младежът, но дори айилците да решаха да убият този нещастник, те нищо не можеха да направят. Койрен нямаше да остане никак доволна, ако започнеха бой с хората, с които сега преговаряше.

Амбулантът мина необезпокояван покрай храста, който Гавин преди малко бе разклатил с камъчето, свали си шапката, поклони се и започна да попива набръчканото си лице с мръсна кърпа.

— Светлината дано ви освети, благородни господа. Вие ще да сте добре подготвени за път в тия страшни времена, види се, но ако ви трябва туй-онуй, може пък да се намери в дисагите на стария Мил Тисин. По-добра цена от мойта не ще намерите на десет мили отук, почитаеми господа.

Гавин много се съмняваше, че на десет мили ще се намери и една цяла ферма.

— Страшни времена, наистина, господин Тисин. Не ви ли е страх от айилците?

— Айилците ли, милорд? Че те са чак долу, към Кайриен. Старият Мил ако не може да подушва айилци, кой друг. Право да ви кажа, бих искал да има малко от тях тъдява. Добра търговийка става с айилци. Те носят много злато. От Кайриен. И не се занимават с амбуланти. Това всеки го знае.

Гавин се въздържа да го попита защо след като търговията с айилците в Кайриен върви толкова добре, не е тръгнал на юг.

— Какви вести носите от света, господин Тисин? Ние сме от север и може да знаете нещо, което не е стигнало до нас от юг.

— Ох, големи работи стават на юг, милорд. Трябва да сте чули вече за Кайриен? И за оня, дето се нарича Дракона, и прочие? — Гавин кимна и старият амбулант продължи: — Е, той сега е взел Андор. По-голямата част поне. Кралицата е мъртва. Някои разправят, че щял да завземе целия свят преди... — Старецът млъкна със задавен вик, преди Гавин да се усети, че го е стиснал за реверите.

— Кралица Мургейз е мъртва? Говори, човече! Бързо!

Тисин завъртя очи да подири помощ, но заговори, и то бързо.

— Тъй разправят, милорд. Не знам, но така казват. Всички разправят, че Дракона ще да го е направил. Милорд! Вратът ми, милорд! Милорд!

Гавин го пусна. Друг един врат искаше да стисне сега.

— Щерката-наследница. — Собственият му глас прозвуча някак далечен. — Говори ли се нещо за щерката-наследница Елейн?

Тисин отстъпи крачка назад.

— Не зная, милорд. Някои викат, че и тя била мъртва. Други разправят, че той и нея е убил, но лично аз не знам нищо.

Гавин бавно кимна. Мисълта му сякаш закипя от дъното на дълбок кладенец. „Кръвта ми да се пролее преди нейната; животът ми да секне преди нейния.“

— Благодаря ви, господин Тисин. Аз... — „Кръвта ми да се пролее преди нейната...“ Беше клетвата, която бе положил още когато бе пораснал едва толкова, колкото да може да надникне в люлката на Елейн. — Можете да търгувате с хората ми. — Гарет Брин трябваше по-късно да му обясни значението ѝ, но още тогава беше знаел, че е длъжен да я изпълни дори всичко друго в живота му да пропадне.

Джисао и останалите го гледаха разтревожени. — Погрижете се за амбуланта — каза той рязко и им обърна гръб.

Майка му — мъртва. Елейн — също. Само мълва. Но мълвата, повтаряна от много усти, обикновено се оказваше вярна. Докато се усети, бе изкачил няколко крачки към лагера на Айез Седай. Койрен и другите смятаха да отведат Ранд ал-Тор в Кулата, но ако майка му беше мъртва... ако Елейн... Ако те бяха мъртви, той щеше да провери дали Преродения Дракон може да живее с меч, пробол сърцето му!

Намествайки шала си с червените ресни, Катерин Алруддин стана от възглавничките заедно с останалите жени в шатрата. Едва се съдържа да не изсумти, когато Койрен, пълничка и надута, се обади:

— Както се спогодихме, тъй да бъде.

Това беше все пак среща с диваци, а не край на преговори между Кулата и някой владетел.

Айилките си останаха точно толкова невъзмутими, колкото при пристигането си. Това наистина беше изненада — крале и кралици издаваха най-стаените си чувства, когато се изправеха срещу две-три Айез Седай, да не говорим за шест; тези оскотели дивачки отдавна трябваше да са се разтреперили. Вместо това водачката им — казваше се Севанна — заяви:

— Спогодихме се, стига да му видя един ден лицето. — Устата ѝ беше нацупена и тя носеше блузата си отворена широко, да привлича мъжки очи; това, че айилките бяха избрали точно тази да ги предвожда, само по себе си доказваше колко са диви. — Искам да го видя и той да ме види, след като бъде победен. Едва тогава Кулата ще може да се смята за съюзник на Шайдо.

Нетърпеливите нотки в гласа ѝ накараха Катерин да потисне усмивката си. Мъдра? Тази Севанна беше глупачка. Бялата кула нямаше съюзници; имаше такива, които осъществяваха нейните цели доброволно, и такива, които го правеха по принуда. Други нямаше.

— Несъмнено вашата служба заслужава цената, която искате — сухо каза Койрен.

Една от сивокосите айилки — Тарва или нещо подобно — присви очи, но Севанна кимна, чула в думите ѝ онова, което Койрен искаше да чуе.

Койрен тръгна да изпрати айилките чак до подножието на хълма заедно с Ериан, Зелена, Неюне, Кафява, и петимата техни Стражници. Катерин стигна чак до края на горичката, да ги погледа. На идване айилките бяха пуснати да дойдат сами, като молителки, каквито всъщност си бяха, но сега им се отдаваха пълни почести, за да повярват, че наистина са приятели и съюзници. Катерин се зачуди дали бяха достатъчно цивилизовани, за да могат да схванат тези тънкости.

Гавин седеше на един камък и гледаше в далечината. Какво ли щеше да си помисли този младеж, ако разбере, че той и неговите дечица са тук само за да ги разкарат от Тар Валон? Нито Елайда, нито Съветът харесваха да им се мотаят в краката тези млади вълчета, отказващи да приемат каишката. Навярно Шайдо щяха да ги надвият и така да премахнат проблема. Елайда поне се надяваше на това. По този начин смъртта му нямаше да развали връзката на Кулата с майка му.

— Както си се загледала в този младеж, Катерин, ще взема да си помисля, че е трябвало да станеш Зелена.

Катерин потисна с усилие изблика на гняв и кимна почтително.

— Само разсъждавах какво ли си мисли, Галина Седай.

Галина Седай изглеждаше по-млада от Катерин, а беше два пъти по-възрастна от нея и от осемнадесет години оглавяваше Червената Аджа. Факт неизвестен извън тяхната Аджа, разбира се; тези неща си бяха вътрешна работа на всяка Аджа. Тя дори не беше представителка на Червените сестри в Съвета на Кулата; Катерин подозираше, че повечето от главите на останалите Аджа са. Елайда можеше да назначи нея за водачка на тази експедиция вместо самовлюбената Койрен, но самата Галина бе подчертала, че една Червена ще предизвика подозренията на Ранд ал-Тор.

— Дали той ще дойде доброволно, както смята Койрен? — попита Катерин.

— Може би — отвърна сухо Галина. — Честта, която му оказва тази делегация, би трябвало да е достатъчна, за да накара един крал да помъкне трона си на гръб чак до Тар Валон.

— Тази Севанна е готова да го убие, ако ѝ се удаде възможност.

— Тогава не трябва да ѝ се дава възможност. — Гласът на Галина беше студен. — Амирлинския трон няма да е доволна, ако замислите ѝ бъдат осуетени. А двете с теб ще пищим дни и нощи преди да умрем.

Катерин инстинктивно придърпа шала на раменете си и потръпна. Във въздуха се носеше прах; трябваше да си вземе леката пелерина. Не яростта на Елайда щеше да ги убие, макар че и нейният гняв щеше да е ужасен. В продължение на седемнадесет години Катерин беше служила като Червена Аджа, но едва на заранта, в която напуснаха Тар Валон, бе разбрала какво още освен Червената Аджа споделят двете с Галина. От дванадесет години тя членуваше в Черната Аджа, без изобщо да разбере, че и Галина е една от тях, и то от много по-отдавна. По необходимост Черните сестри криеха принадлежността си дори една от друга. Редките им сбирки се правеха със скрити лица и изменени гласове. Преди Галина Катерин познаваше само две други. Заповедите ѝ се оставяха на възглавницата или в джоба на пелерината ѝ, с мастило, готово да изчезне, ако нечия друга ръка докосне хартията. Тя самата имаше скришно място, в което да оставя съобщения, и сурова заповед да не се опитва да гледа кой ги взима. Никога не я беше нарушавала. Можеше да има Черни сестри и сред онези, които ги следваха на един ден разстояние, но нямаше как да го научи.

— Защо? — попита тя. Заповедите да бъде опазен Преродения Дракон ѝ се струваха безсмислени.

— Въпросите са опасни за онези, които са се заклели да се подчиняват.

— Да, Галина Седай — съгласи се Катерин.

Но не можеше да спре да се чуди. Защо?

— Нито уважение показват, нито почит — изръмжа Терава. — Пускат ни да им влезем в стана все едно че сме беззъби псета, и после ни отпращат със стража, сякаш ни подозират, че крадем.

Севанна не се огледа. Нямаше и да го направи преди да са се върнали на сигурно зад линията на дърветата. Айез Седай щяха да ги наблюдават за някакви признаци на нервност.

— Те се съгласиха, Терава — каза тя. — Това засега е достатъчно. — Засега. Един ден тези земи щяха да принадлежат на Шайдо, за да ги плякосват. Включително Тар Валон.

— Всичко това беше обмислено лошо — каза стегнатата третата. — Мъдрите отбягват Айез Седай; винаги е било така. За теб сигурно

беше добре, Севанна — като вдовица на Куладин и на Суладрик, ти говориш като вожд на клан, докато не изпратим някой друг мъж в Руйдийн — но останалите не трябваше да участваме в това.

Севанна едва се сдържа да не избухне. Десайне се беше изказала против избирането ѝ за Мъдра, като заяви високо и ясно, че не е чиракувала и не е посещавала Руйдийн, и че мястото ѝ, докато изпълнява ролята на вожд на клан, не ѝ позволява да бъде Мъдра. Освен това, като вдовица не на един, а на двама мъртви вождове, носела лош късмет. За щастие, предостатъчно Мъдри на Шайдо слушаха Севанна, а не Десайне. За нещастие, Десайне имаше твърде много слушателки, за да се справи с нея тихомълком. Мъдрите имаха право на недосегаемост — дори Мъдрите от онези изменници и глупци в Кайриен си влизаха и излизаха свободно от лагерите на Шайдо, — но Севанна бе решила да намери начин.

Съмненията на Десайне сякаш заразиха Терава, защото и тя започна да мърмори.

— Лошото е, че тръгваме против Айез Седай. Служили сме им преди Разрушението и сме им изменили; затова са ни отпратили в Триделната земя. Ако пак се провалим пред тях, ще ни унищожат.

Ето в това вярваха всички. Беше част от древните приказки, превърнало се почти в обичай. Севанна не беше толкова сигурна. Тези Айез Седай ѝ се струваха слаби и глупави — да тръгнат с ескорт от неколкостотин младежи през земи, в които истинските айилци, Шайдо, могат да ги премажат като нищо.

— Нов ден е настъпил — каза тя рязко, повтаряйки едно от словата си пред Мъдрите. — Ние вече не сме обвързани с Триделната земя. Всяко око ще види, че онова, което беше, се промени. Ние или трябва да се променим, или да свършим, все едно че никога не ни е имало. — Тя, разбира се, никога не беше уточнявала в какво точно вижда промяната. Ако зависеше от нея, Мъдрите на Шайдо никога нямаше да пратят мъж в Руйдийн.

— Нов ден или стар — изръмжа Десайне, — какво ще правим с Ранд ал-Тор, ако наистина успеем да го измъкнем от Айез Седай? По-добре и по-лесно ще е, ако мушнем един нож в ребрата му, докато го водят на север.

Севанна не отговори. Не знаеше как да отговори. Все още не. Знаеше само, че веднъж да получиеше този тъй наречен кар-а-карн,

вожда на вождовете на цял Айил, окован пред шатрата ѝ като зло псе, тази земя наистина щеше да принадлежи на Шайдо. И на нея. Знаеше го още преди онзи странен влагоземец да я беше намерил незнайно как сред планините, които тези хора наричаха Камата на Родоубиеца. Беше ѝ дал някакво кубче от много твърд камък с врязани в него странни шарки и ѝ беше казал какво да направи с него, с помощта на Мъдри, които могат да преливат, след като ал-Тор се озове в ръцете ѝ. Носеше го винаги в кесийката на колана си. Не бе решила още как да постъпи с него, но досега не беше казала на никого за човека и за кубчето. Вдигнала високо глава, тя продължи да крачи под нажеженото слънце.

Дворцовата градина би предлагала някакво подобие на хлад, стига да имаше дървета вместо всичките тези причудливо подрязани храсти във форма на тичащи коне или мечки, акробати и други такива. Градинари със загърнати ръкави щъкаха с пълни ведра под изпепеляващото следобедно слънце, мъчейки се да си опазят творенията. С цветята се бяха предали — бяха разчистили всички цветни лехи и ги бяха заменили с тревни чимове, които също повяхваха.

— Жалко, че е толкова горещо — каза Ейлрон, измъкна от ръкава на жълтото си копринено палто дантелена кърпа, деликатно подсуши лицето си и я хвърли. Слуга в златисточервена ливрея бързо я вдигна от чакълестата алея и се скри; друг мъж в ливрея подаде чиста кърпа в ръката на краля, за да си я прибере в ръкава. Ейлрон естествено нито благодари за това, нито изобщо си даде вид, че забелязва. — Тези хора обикновено успяват да запазят всичко живо до пролетта, но тази зима може би ще изгубя една част. След като, както изглежда, този път зимата ще ни се размине. Те понасят студа по-добре от сушата. Не ги ли намираш за чудесни, скъпа?

Ейлрон, Помазан от Светлината, крал и Бранител на Амадиция, Страж на Южната порта, не беше толкова чаровен, колкото го описваше мълвата, но пък Мургейз още от първата им среща подозираше, че вероятно той самият е изворът на тази мълва. Тъмната му коса беше сплъстена и доста оредяваща отпред. Носът му беше малко прекалено дълъг, а ушите — малко по-големи от нормалното.

Като цяло физиономията му едва ли можеше да се нарече обаятелна. Все някой ден трябваше да попита. Южната порта към какво?

Тя помахна с тънкото костено ветрило и изгледа изпод вежди едно от градинските... творения. Наподобяваше на три голи жени, които отчаяно се борят с гигантски змии.

— Забележителни са — каза Мургейз. Когато си дошъл на просия, трябва да казваш каквото очакват от теб.

— Да. Наистина, нали? Ах, изглежда, държавните дела ме зоват. Боя се, скъпа, че ще е нещо спешно. — Дузина мъже, облечени толкова пъстро, колкото липсващите вече по лехите цветя, се бяха появили на късото мраморно стълбище в края на алеята пред дузина вити колони, които не крепяха нищо. — До тази вечер, скъпа. Ще поговорим още за твоите ужасни проблеми и с какво мога да ти помогна.

След като той си отиде, Мургейз заразмахва ветрилото по-енергично, отколкото се полагаше в негово присъствие — кралят се преструваше, че жегата почти не го засяга, макар потта да се стичаше обилно по лицето му — и тръгна към покоите си. Предложени й по милост, също като тънката бледосиня рокля, предложена й като дар на милостиня. Беше настояла за високото деколте въпреки жегата; имаше си особено мнение за ниските деколтета.

Единственият останал слуга я последва безмълвно на няколко крачки зад нея. Както и Таланвор естествено, неизменно по петите й — той пък беше настоял да си носи грубото зелено палто, с което бе тръгнал на път, със също така неизменния си меч на бедрото, сякаш очакваше да я нападнат посред двореца Серанда, на по-малко от две мили от Амадор. Тя се опита да пренебрегне присъствието на високия младеж, но както обикновено това се оказа невъзможно.

— Трябваше да отидем в Геалдан, Мургейз. В Джеанна.

Позволила беше някои неща да продължат твърде дълго. Тя се извърна към него с блеснали от гняв очи.

— По време на пътуването ни известни прояви на дискретност бяха наложителни, но тук всички знаят коя съм. Ти също би трябвало да не го забравяш и да проявяваш полагащата се почит към своята кралица. На колене!

За нейно изумление той не помръдна.

— Нима си моя кралица, Мургейз? — Поне съобрази да сниши тон, така че слугата да не го чуе, но очите му... Тя едва не отстъпи

смаяна от нескрития порив, грейнал в тях. И от гнева. — Няма да те изоставя дори пред лицето на смъртта, Мургейз, но ти изостави много неща, когато остави Андор в ръцете на Гебрил. Когато отново си ги възвърнеш, ще коленича пред нозете ти и ако решиш, ще можеш да ми отрежеш главата, но дотогава... Трябваше да отидем в Геалдан.

Младият глупак гореше от желание да загине в битка с узурпатора и ставаше все по-дързък и непокорен. Тя можеше да помоли Ейлрон да вземе главата на Таланвор и той щеше да го направи без никакви въпроси. Но само защото нямаше да се зададат, още не означаваше, че няма да бъдат помислени. Тук тя наистина беше просякиня и не можеше да си позволи да помоли за още една услуга, без да е абсолютно необходимо. Освен това без Таланвор нямаше изобщо да е тук. Сега щеше да е пленничка — ако не и нещо по-лошо — на лорд Гебрил. Това бяха единствените причини главата на Таланвор все още да е на раменете му.

Малката й „армия“ пазеше пищно резбованите врати на покоите й. Бейзъл Джил беше розовобузест мъж с побеляла коса, суетно причесана назад върху плешивото теме. Кожената му жилетка с пришити по нея метални пулове се бе изпънала по туловището му и той носеше меч, който не беше пипал близо двадесет години, преди да си го окачи на бедрото, за да я последва. Ламгвин беше едър здравеняк, макар че тежките клепачи го правеха да изглежда вечно полузаспал. Той също носеше меч, но белезите по лицето му и многократно чупеният нос издаваха, че си служи по-често с юмруци и тояга. Ханджия и уличен побойник; като се изключеше Таланвор, това беше цялата войска, с която трябваше да се върне в Андор и да си вземе трона от ръцете на Гебрил.

Двамата се занавеждаха в непохватни поклони, но тя се плъзна покрай тях и затръшна вратата под носа на Таланвор.

— Светът — изръмжа Мургейз — щеше да е много по-добро място, ако ги нямаше мъжете.

— Във всеки случай по-празно — отвърна старата й гувернантка от стола си до прозореца. Лини се беше навела над гергефа с бродерията и кокът на сивата й коса се поклати във въздуха. Тънка като тръстика жена, тя далеч не беше толкова крехка, колкото изглеждаше. — Доколкото разбирам, Ейлрон не е бил повече на разположение днес. Или да не би да е Таланвор, чедо? Трябва да се научиш да не

позволяваш на мъжете да те дразнят. Дразниш ли се често, лицето ти ще стане на петна. — Лини все още отказваше да признае, че Мургейз не е под наставничеството ѝ, макар да беше служила като гувернантка и на дъщеря ѝ.

— Ейлрон беше очарователен — каза предпазливо Мургейз. Третата жена в стаята, която бе коленичила и изваждаше от една ракла сгънати чаршафи за спалнята, изсумтя шумно и Мургейз я изгледа ядосано. Бреане беше... беше с Ламгвин. Нисичката мургава жена го следваше навсякъде, но беше кайриенка и Мургейз не ѝ беше кралица, нещо, което тя не пропускаше да изтъкне при всеки повод. — Още ден-два — продължи Мургейз — и мисля, че ще получа от него съюзна клетва. Днес той най-сетне се съгласи, че са ми нужни войници отвън, за да си върна Кемлин. Щом Гебрил бъде изтласкан от Кемлин, благородниците ще се стекат отново при мен като стадо овчици. — Можеше само да се надява на това; сега се намираше в Амадиция, защото бе позволила на Гебрил да я заслепи и по негово внушение се бе отнесла зле дори с най-добрите си приятели от Домовете.

— Бавният кон невинаги стига до края на пътя — каза Лини, без да вдига глава от гергефа. Много обичаше поговорки и Мургейз подозираше, че понякога сама си ги измисля за случая.

— Този ще стигне — настоя Мургейз. Таланвор грешеше за Геалдан; според Ейлрон, в тази страна цареше пълна анархия заради онзи Пророк, за когото си шептяха всички слуги, дете проповядвал за Прераждането на Дракона. — Искам малко пунш, Бреане. — Жената само я изгледа, докато тя не добави: — Ако обичаш.

Сместа от вино и плодови сокове беше изстудена с бучки лед и действаше освежително в жегата; допирът на сребърния бокал до челото ѝ беше приятен. На Ейлрон му носеха сняг и лед от Мъгливите планини, макар че за да осигури достатъчно за двореца, трябваше да плаща за непрекъснат низ от фургони.

Лини също си взе бокал.

— Колкото до Таланвор... — заговори старицата.

— Престани, Лини! — срязва я Мургейз.

— Значи по-млад бил от теб — каза Бреане. Беше сипала и на себе си. Ама и тази жена беше една нахалница! Тук трябваше да е слугиня, каквато и да е била в Кайриен. — Ако го искаш, просто го вземи. Ламгвин казва, че се е заклел в теб, а и съм го виждала как те

гледа. — Тя се изсмя дрезгаво. — Няма да откаже. — Кайриенките бяха отвратителни, но повечето поне криеха благоприлично безнравствените си порядки.

Мургейз тъкмо се канеше да ѝ заповяда да напусне стаята, когато на вратата се почука. Без да изчака разрешение, вътре влезе белокож мъж, целият — кости и жили. Белоснежният му плащ бе украсен с пламтящо златно слънце на гърдите. Тя се беше надявала, че ще избегне контакти с Белите плащове, докато не получи печата на Ейлрон върху сигурен договор. Студът на виното мигом премина по костите ѝ. Къде бяха Таланвор и другите, че да влиза този така направо?

Тъмните му очи се спряха веднага на нея и жестът му беше съвсем блед намек за поклон. Лицето му беше състарено, кожата — силно изопната. Да решиш, че този мъж е безхарактерен, беше все едно да огънеш чук.

— Мургейз Андорска? — изрече той с твърд плътен глас. — Аз съм Педрон Ниал. — Не кой да е Бял плащ; самият лорд-капитан командир на Чедата на Светлината. — Не бойте се. Не съм дошъл да ви арестувам.

Мургейз изправи гръб.

— Да ме арестувате? И по какво обвинение? Аз не мога да преливам. — И веднага щом го каза, едва не цъкна с език от яд. Не трябваше изобщо да споменава за преливане; това, че бе започнала да се оправдава, само издаваше колко е смутена. Макар че ако ставаше дума наистина за това, си беше самата истина. Петдесет пъти се беше опитвала да почувства Верния извор, за да го намери само веднъж, а когато го намери, двайсет пъти се опита да се разтвори за сайдар, за да улови само една капчица. Една Кафява сестра на име Верин ѝ беше казала, че едва ли се налага Кулата да я задържа, стига да се е научила да пази малката си тайна. Кулата, разбира се, я бе задържала. Но въпреки това дори тази нищожна способност да прелее в Амадиция беше извън закона и полагащото се наказание бе смърт. Пръстенът с Великата змия на ръката ѝ, който толкова бе очаровал Ейлрон, сега като че ли стана толкова горещ, че засия.

— Обучавана в Кулата — промърмори Ниал. — Това също е забранено. Но както казах, не съм дошъл да ви задържа, а да ви помогна. Отпратете слугините си и да поговорим. — Почувствал се

като у дома си, той придърпа един висок тапициран стол и заметна плаща си през гърба му. — Бих желал малко пунш преди да са излезли. — За неудоволствие на Мургейз Бреане моментално побърза да му поднесе бокала, свела очи и с безизразно лице.

Мургейз се опита отново да вземе нещата в ръцете си.

— Те ще останат, господин Ниал. — Не смяташе да доставя удоволствие на този мъж, обръщайки се към него по титла. Пропускът външно поне не му направи впечатление. — Какво се е случило с хората ми отвън? Ще ви държа отговорен, ако са пострадали. И защо смятате, че се нуждая от вашата помощ?

— Вашите хора не са пострадали — отвърна той пренебрежително и отпи от пунша. — Но мислите ли, че Ейлрон ще ви даде това, от което имате нужда? Вие сте красива жена, Мургейз, а Ейлрон обожава слънцекосите жени. Всеки ден той ще се приближава все повече до споразумението, което целите, без да стига до края, докато не решите сама, че с цената на... известна жертва той също ще се поддаде. Но той няма да се доближи до това, което искате, каквото и да му предложите. Сганта на този така наречен „Пророк“ вече вилнее в северните краища на Амадиция. На запад се простира Тарабон с гражданската война, в която има поне десет враждуващи помежду си страни, наред с разбойниците, заклели се в така наречения „Прероден Дракон“, и слухове за Айез Седай и за самия Лъжедракон, които плашат Ейлрон. Та той душата си ще заложи, ако може да добави още десет мъже към тези, които са му под оръжие, двама дори. Но аз мога да изпратя пет хиляди Чета на Светлината на коне към Кемлин, под ваше предводителство, само ако ме помолите.

Да се каже, че Мургейз беше слисана, нямаше да означава нищо. С подобаваща официалност тя пристъпи към един стол срещу неговия и седна преди краката ѝ да поддадат.

— И защо, собствено, бихте искали да ми помогнете да отхвърля Гебрил? — попита тя твърдо. Ниал очевидно знаеше всичко. Несъмнено разполагаше със свои шпиони сред слугите на Ейлрон. — Никога не съм разрешавала на Белите плащове свободно преминаване през Андор, когато ми е било искано.

Най-после и той да направи гримаса. Белите плащове не обичаха това название.

— Гебрил? Вашият любовник е мъртъв, Мургейз. Лъжедракона Ранд ал-Тор е прибавил Андор към своите завоевания. — Лини изохка тихо, сякаш се беше ощипала сама, но той задържа очите си на Мургейз.

Мургейз едва се сдържа да не ахне и да не притисне ръце към сърцето си. Гебрил мъртъв? Беше я измамил, беше я превърнал в своя жалка наложница, иззел ѝ беше властта, потиснал беше страната от нейно име и най-сетне се бе провъзгласил за крал на Андор, страната, където никога не беше имало крал. Как след всичко това бе възможно да съществува и най-блед помен от съжаление, че никога повече няма да усети милувките му? Това беше пълна лудост. Ако не знаеше, че е невъзможно, щеше да повярва, че е използвал Единствената сила по някакъв начин над нея.

Но сега ал-Тор бил завладял Кемлин? Това можеше да промени всичко. Тя го беше срещала веднъж — изплашено селяче от западните покрайнини, стараещо се пряко сили да изрази подobaващата се почит към кралицата си. Но младеж, носещ меч с знака на чаплата, белег за майстор на меч. А Елайда се бе отнесла към него с голяма боязън.

— Защо го наричате Лъжедракон, Ниал? — Щом той бе решил да я нарича по име, не заслужаваше да го удостоява дори с обичайното за простолюдието „господин“. — Тийрският камък е паднал, както гласи Пророчеството за Дракона. Самите върховни лордове на Тийр са го приветствали като Преродения Дракон.

Ниал ѝ отвърна с насмешлива усмивка.

— Навсякъде, където се е появявал, е имало Айез Седай. Те са преливали вместо него, от мен го запомнете. Той не е нищо повече от кукла в ръцете на Кулата. Имам приятели на много места — имаше предвид шпиони — и те твърдят, че имат доказателства, че Кулата се е готвила да използва и Логаин, последния Лъжедракон. Навярно се е възгордял прекалено и са решили да приключат с него.

— Няма доказателства за това. — Остана доволна, че гласът ѝ не трепна. Сама беше чула тези слухове за Логаин на път за Амадор. Но бяха само слухове.

Ниал сви рамене.

— Можете да вярвате в каквото искате, но лично аз предпочитам истината пред глупавите измишльотини. Би ли извършил истинският Дракон това, което той извърши? Върховните лордове го приветствали,

казвате? Колко от тях е избесил преди останалите да се скършат в поклон? Остави айилците да оплячкосат Камъка и цял Кайриен. Казва, че Кайриен ще има нов владетел — този, когото той посочи — но единствената реална власт в Кайриен е в неговите ръце. Казва, че и в Кемлин щяло да има нова владетелка. Вие сте мъртва, знаете ли го? Доколкото знам, говори се за лейди Диелин. Седял е на Лъвския трон, използвал го е за аудиенции, но предполагам, че тронът е твърде малък, щом е направен за жени. Махнал го е като трофей и го е заменил със свой собствен трон, във Великата зала на собствения ви кралски палат. Разбира се, не всичко се подрежда добре за него. Някои андорски Домове смятат, че той ви е убил; сега, след като сте мъртва, някои изпитват съчувствие към вас. Но това, което държи от Андор, държи го в железен юмрук с помощта на орда айилци и армия от наемни главорези от Граничните земи, събрани за него от Кулата. Но ако си въобразявате, че ще ви посрещне с добре дошла в Кемлин и че ще ви върне трона...

Думите му заглъхнаха, но пороят им порази Мургейз като градушка от камъни. Диелин беше следващата по кръвна линия за трона само ако Елейн загинеше без потомство. О, Светлина, Елейн! Дали все още беше в безопасност в Кулата? Странно, че бе изпитала такава неприязън към Айез Седай главно защото бяха изгубили Елейн за известно време и че беше настояла да ѝ върнат Елейн, при положение че никой никога не си позволяваше да изисква нищо от Кулата, а ето че сега се надяваше да държат дъщеря ѝ здраво. Бе получила едно писмо от Елейн, след като тя се бе върнала в Тар Валон. Бяха ли последвали други? Толкова неща, случили се, докато Гебрил я беше държал в плен, изглеждаха смътни. Елейн, разбира се, трябваше да е в безопасност. Тя трябваше да се тревожи също и за Гавин, както и за Галад — Светлината само знаеше къде са те, — но Елейн беше нейната наследница. Мирът в Андор зависеше от плавното предаване на властта.

Трябваше да мисли много разсъдливо. Всичко като че ли съвпадаше, но добре скроените лъжи обикновено също съвпадаха с фактите, а този мъж пред нея трябваше да е майстор в занаята. Трябваша ѝ факти. Това, че в Андор я смятаха за мъртва, не я изненада — беше ѝ се наложило да се измъкне от собствените си владения, за да се спаси от Гебрил и онези, които можеха да я предадат отново в

ръцете му. Ако това бе предизвикало съчувствие, можеше да се възползва от него, когато се надигнеше от мъртвите.

— Трябва ми време да помисля — каза тя.

— Разбира се. — Ниал се надигна плавно; тя също трябваше да го стори, за да не му позволи да се извиси над нея, но не беше сигурна дали краката ѝ ще издържат. — Ще ви посетя отново след ден-два. Междувременно бих искал да съм сигурен, че сте в безопасност. Ейлрон е толкова улисан в собствените си грижи, че не се знае кой може да се промъкне с намерение да ви нарани. Позволих си волността да поставя стража от няколко Чета на Светлината. Със съгласието на Ейлрон.

Мургейз беше чувала, че реалната власт в Амадиция се държи от Белите плащове, и току-що се увери, че е получила доказателство.

На излизане Ниал прояви малко повече официалност, отколкото при появата си, като я удостои с поклон, подходящ за равни по ранг особи. Така или иначе, беше ѝ дал да разбере, че няма никакъв избор.

Едва след като той напусна, Мургейз се изправи, но Бреане я изпревари и пъргаво изтича към вратата. Но преди която и да е от жените да е направила и три крачки, вратата се отвори с трясък и Таланвор и другите двама се изсипаха в стаята.

— Мургейз! — изпъшка Таланвор. — Уплаших се, че...

— Уплашил? — отвърна тя с презрение. Това беше прекалено. — Така ли ме защитавате? Едно момченце може да се уплаши! Но какво пък, ти си момченце.

Тлеещата жар на очите му се задържа на нея още миг, а после той се обърна, гневно избута с лакти Бейзъл и Ламгвин и излезе.

Ханджията закърши виновно ръце.

— Бяха поне трийсет, моя кралице. Таланвор искаше да се бие, опита се да извика, за да ви предупреди, но го удариха по главата. Старият каза, че не искали да ви направят нищо лошо, но бяха дошли точно за вас и ако се наложеше да ни убият... — Очите му се отместиха към Лини и Бреане, която оглеждаше Ламгвин от глава до пети, за да се увери, че не е пострадал. Мъжът изглеждаше също толкова разтревожен за нея. — Моя кралице, ако бях помислил, че можем да направим нещо... Съжалявам. Измених ви.

— Доброто лекарство винаги горчи — промърмори тихо Лини. — Най-вече когато едно дете се нацупи и избухне. — Добре че веднъж

поне не го каза така, че да я чуе цялата стая.

Права беше. Мургейз го знаеше. Освен за избухването, разбира се. Бейзъл изглеждаше толкова отчаян, че и главата да заповядаше да му отрежат, щеше да го приеме с благодарност.

— Не сте ми изменили, господин Джил. Може и да ви приканя един ден да умрете за мен, но само ако от това ще произлезе нещо много по-добро. Ниал искаше само да поговорим. — Бейзъл тутакси живна, но Мургейз усети погледа на Лини. Много горчив. — Бихте ли помолили Таланвор да дойде при мен? Аз... Искам да му се извиня за необмислените си думи.

— Най-добрият начин да се извиниш на един мъж — каза Бреане — е да го заведеш в някое скрито местенце в градината.

Нещо вътре в Мургейз прищрака. Преди да се усети, тя запокити бокала по Бреане и изкрещя:

— Марш навън! Всички навън! Можете да предадете извиненията ми на Таланвор, господин Джил.

Бреане най-спокойно изтупа пунша от роклята си, после, без да бърза, пристъпи до Ламгвин и го хвана под мишница. Бейзъл едва не заподскача, мъчейки се да ги подкара пред себе си.

За изненада на Мургейз, Лини също тръгна. Това съвсем не беше в стила ѝ — от Лини по-скоро можеше да се очаква да си остане кротко на стола и да ѝ изнесе поредната си нравоучителна лекция като на десетгодишно момиченце. Мургейз не разбираше защо продължава да търпи това. И все пак едва се сдържа да не каже на Лини да остане. А после всички излязоха, вратата се затръшна... а тя си имаше много по-големи грижи от тази да се притеснява дали е накърнила чувствата на Лини.

Закрачи енергично по килима, мъчейки се да се съсредоточи. Ейлрон щеше да настоява за търговски отстъпки — и вероятно за „жертвата“, за която ѝ подхвърли Ниал — срещу помощ. Тя беше готова да му даде търговските отстъпки, но се боеше, че Ниал може да се окаже прав за броя на войниците, които Ейлрон можеше да отдели за нея. В известен смисъл исканията на Ниал изглеждаха по-лесни за приемане. Най-вероятно свободен достъп до Андор за толкова Бели плащове, колкото той пожелае. И да им се позволи да изкоренят Мраколюбците, които ще търсят във всяко мазе и таван, да вдигат тълпите срещу жени, които щяха да обвинят, че са Айез Седай, както и

за избиването на истински такива. Ниал можеше и да поиска закон срещу преливане, срещу жени, които отиват в Бялата кула...

Щеше да е възможно — но трудно и кръвопролитно — да изтласка Белите плащове, след като се окопаеха във владенията ѝ, но нужно ли беше изобщо да ги допуска? Ранд ал-Тор беше Преродения Дракон — тя бе сигурна в това, каквото и да разправяше Ниал; почти сигурна беше — но все пак, доколкото знаеше, в Пророчествата за Дракона не се споменаваха за властване над държави. Прероден Дракон или Лъжедракон, той нямаше право да управлява Андор. Но пък откъде да знае?

Плахо драскане по вратата я сепна.

— Влез — каза тя рязко.

Вратата бавно се отвори и влезе един широко ухилен младеж с жълто-червена ливрея. Носеше кана изстудено вино. Тя почти очакваше, че ще се окаже Таланвор. Доколкото можеше да види, вратата се пазеше от Ламгвин, който се беше облегал на стената като кръчмарски бияч. Тя махна на младежа да остави подноса и сърдито — Таланвор трябваше да дойде; просто трябваше да дойде! — продължи да крачи из стаята. Бейзъл и Ламгвин можеше и да са чули някои слухове в близкото село, но сигурно щяха да се окажат само слухове, вероятно пуснати от Ниал. Същото сигурно важеше и за слугите в двореца.

— Моя кралице. Може ли да говоря, моя кралице?

Мургейз се извърна удивена. Думите бяха изречени с андорски акцент. Младежът беше коленичил и на лицето му играеше усмивка — ту несигурна, ту наперена като на петле, и пак колеблива. Можеше да мине за хубавец, ако носът му не беше счупен и лошо зараснал, но не чак като на Ламгвин.

— Кой си ти? — запита тя. — Как дойде тук?

— Казвам се Петер Конъл, моя кралице. От Шерански пазар. В Андор — добави той, сякаш тя можеше и да не се сети за това. Тя нетърпеливо му даде знак да продължи. — Дойдох в Амадор с чичо ми Джен. Той е търговец от Четиримата крале и смяташе, че ще може да намери малко тарабонски бои. Те сега са скъпи, заради неприятностите в Амадор, но той реши, че може би ще ги намери поевтино... — Тя сви устни и той продължи забързано: — Чухме за вас, моя кралице, че сте тук в двореца, и като знаем какъв е законът в

Амадиция и това, че сте се учили в Бялата кула и прочие, решихме, че бихме могли да ви помогнем... — Той преглътна и довърши тихо: — Да ви помогнем да избягате.

— И сте се подготвили да ми помогнете... да избягам? — Едва ли беше най-доброто решение, но винаги можеше да препусне на север към Геалдан. Колко ли щеше да злорадства Таланвор. Не, нямаше да злорадства, и това щеше да е още по-лошо.

Но Петер поклати глава отчаяно.

— Чичо Джен имаше план, но сега целият палат гъмжи от Бели плащове. Не знаех какво друго да направя освен да дойда при вас, както той ми каза. Той ще измисли нещо, моя кралице. Умен е.

— Вярвам — промърмори тя. — Кога сте напуснали Андор? Преди месец? Два? — Той кимна. — Тогава не знаете какво става в Кемлин — въздъхна тя.

Младежът облиза устни.

— Аз... Отседнали сме при един човек в Амадор, който има гълъби. Търговец. Получава съобщения отвсякъде. От Кемлин също. Но вестите, които чувам, са все лоши, моя кралице. Може да отнеме ден-два, но чичо все ще измисли някой друг начин. Просто исках да знаете, че помощта е наблизо.

Само някакво „може би“. Надпревара между Педрон Ниал и чичото на този Петер, Джен.

— Между другото можете да ми кажете колко лоши наистина са нещата в Кемлин.

— Моя кралице, аз трябваше само да ви уведомя за помощта. Чичо ще се ядоса, ако остана да...

— Аз съм твоята кралица, Петер — каза твърдо Мургейз, — както и на твоя чичо Джен. Той няма да възрази, ако отговориш на въпросите ми. — Петер изглеждаше готов всеки момент да хукне, но тя се разположи в един от столовете и започна да измъква от устата му истината.

Педрон Ниал се чувстваше превъзходно. Мургейз му беше подръка и не му се налагаше да лъже. Да лъже той не обичаше. Всичко, което й беше казал, бе личното му тълкуване на събитията, но той беше сигурен в него. Ранд ал-Тор беше Лъжедракон и само

инструмент в ръцете на Кулата. Светът беше пълен с глупци, които не можеха да мислят с главите си. Последната битка щяла да настъпи като някаква титанична борба между Тъмния и Преродения Дракон, един жалък простосмъртен. Създателят отдавна беше оставил човечеството в плен на собствените му измишльотини. Не, когато настъпеше Тармон Гай-дон, щеше да е като в Тролокските войни преди две хиляди и повече години: орди от тролоци и други Твари на Сянката щяха да се изсипят от Великата Погибел и той не смяташе да остави човечеството да посрещне всичко това разделено и неподготвено.

Вълна от поклони на белоплащи Чеда го съпроводи през коридорите на Крепостта на Светлината чак до залата за частните му аудиенции. В преддверието личният му секретар Балвер скочи на крака и придирчиво заизрежда дълъг списък документи, очакващи подписа на лорд-капитана, но вниманието на Ниал бе привлечено от високия мъж, който се надигна лениво от един от столовете до стената. Зад златното слънце на плаща бе избродирана пурпурна овчарска гега, три златни пискюла под герба показваха ранга му.

Джайчим Карридин, Инквизиторът на Ръката на Светлината, изглеждаше корав както винаги, но в тъмните му хлътнали очи се долавяше тревога, и това не беше чудно. Последните две задачи, които му бяха възложени, бяха завършили с пълен провал — съвсем неблагоприятно за човек, който се надяваше един ден да стане Велик инквизитор и може би дори лорд-капитан командир.

Ниал подхвърли плаща си на Балвер, махна на Карридин да го последва и щом влязоха, го попита:

— Сецаш ли се защо те повиках, Карридин? — След равнината на Алмот и Фалме, след Танчико, мъжът не можеше да бъде винен, ако бе повярвал, че ще го арестуват. Но и да подозираше такава възможност, лицето му с нищо не го издаде.

— Заради онези Айез Седай в Алтара, милорд капитан-командире. Добра възможност да пометем половината от тарвалонските вещици. — Преувеличение; една трета може би бяха в Салидар, но не повече.

— А разсъждавал ли си за това пред свои приятели? — Ниал се съмняваше, че Карридин има такива, но имаше мъже, с които пиеше. С които се напиваше напоследък.

— Не, милорд капитан-командире. За толкова умът ми стига.

— Добре — каза Ниал. — Защото вие изобщо няма да се приближавате до Салидар.

— Но те просто чакат да ги ударим. Това си е чисто доказателство, че слуховете, че Кулата е разцепена, са верни. Можем да унищожим тази паплач и Кулата ще бъде достатъчно отслабена, за да падне.

— Така ли мислиш? — отвърна сухо Ниал. — Дори Кулата едва ли може да се обяви открито в подкрепа на този Лъжедракон ал-Тор. Ами ако той се обърне срещу тях, както Логаин? Но една група бунтовнички? Виж, те могат да го подкрепят, и тогава фустите на Бялата кула ще останат чистички, каквото и да излезе накрая. — Сигурен беше, че става дума точно за това. Ако не, можеше да се използва всяко истинско разцепление, за да се отслабят още повече позициите на Кулата, но той беше убеден, че е прав. — Във всеки случай важно е какво светът вижда. Няма да позволя да видят просто една борба между Чедата и Кулата. — Не преди светът да види в Кулата това, която тя наистина беше — котило на Мраколюбци, забъркани със сили, до които човечеството не биваше изобщо да се докосва, силите, които бяха причинили Разрушението на света. — Тази борба е между света и Лъжедракона ал-Тор.

— Тогава, щом няма да ходя в Алтара, милорд капитан-командире, какво ми възлагате?

Ниал въздъхна. Изведнъж се почувства уморен.

— О, ти ще отидеш в Алтара, Карридин.

Името и ликът на този Ранд ал-Тор му бяха станали известни скоро след онова презморско „нашествие“ при Фалме — поредният заговор на Айез Седай, отнел на Чедата хиляда мъже. Беше предизвикало появата и разпространението на Заклетите в Дракона и хаос в Тарабон и Арад Доман. Разбрал беше какво е ал-Тор и вярваше, че може да го използва като остен, с който да принуди държавите да се обединят. Веднъж обвързани, под негово предводителство, можеха да се отърват от ал-Тор и да са готови за Тролокските орди. Беше разпратил емисари до всеки владетел, във всяка страна, за да им изтъкнат опасността. Решил беше да остави побеснелия лъв да вилнее по улиците достатъчно дълго, за да изплаши всички, но лъвът се бе оказал гигант, движещ се със скоростта на мълния.

Но той вече предприемаше ответни мерки срещу нарастващата мощ на ал-Тор. Освен емисарите при владетелите беше разпратил свои хора в Тарабон и Арад Доман. Неколцина мъже, които трябваше да намерят подходящи уши и да подшушнат, че всичките им беди могат да се припишат единствено на Заклетите в Дракона, онези глупци и Мраколюбци, които се бяха обявили в подкрепа на ал-Тор. И на Бялата кула. Десетки слухове вече изтичаха от Тарабон за Айез Седай, замесени в битките, слухове, които щяха да подготвят хорските уши за истината. Сега бе моментът да започне следващата част от плана си. Време. Време не му достигаше. Въпреки това не можа да сдържи усмивката си. Имаше едни, вече мъртви, които казваха: „Когато Ниал се усмихва, значи се готви да те стисне за гърлото“.

— Алтара и Муранди — каза той на Карридин — трябва да бъдат опустошени от Заклетите в Дракона.

Залата наподобяваше на дворцова гостна, макар да се намиреше далеч от каквото и да било палат. Всъщност тя се намиреше далеч от където и да е и от каквото и да е, понятно за простосмъртен ум. Месаана обикаляше около мраморната масичка с инкрустирани скъпоценни камъни и се забавляваше, подреждайки блокчетата домино от слонова кост в сложна кула, с всеки следващ етаж по-широк от долния. Гордееше се, че го постига единствено с познанията си за натиск и наклон, без капка от Силата. Вече бе вдигнала кулата до деветия етаж.

Всъщност не толкова се забавляваше, колкото отбягваше разговора със Семирага, която седеше над ръкоделието си. Винаги я беше изненадвало, че Семирага обича да се занимава с нещо толкова... обикновено. Пък и тази вечна черна рокля... Но дори Демандред не си позволяваше да подхвърли в лицето на Семирага, че носи черно само защото Ланфеар обича бялото.

За хиляден път Месаана се мъчеше да анализира защо се чувства толкова неудобно в компанията на тази жена. Месаана знаеше много добре собствените си предимства и уязвими места, както с Единствената сила, така и във всичко друго. В повечето неща тя не отстъпваше на Семирага, а в тези, в които ѝ отстъпваше, разполагаше с други сили, които можеше да противопостави на слабостите на

Семирага. Не беше това. Семирага изпитваше удоволствие от жестокостта, чиста наслада в това да изтезава и да причинява болка, но със сигурност и това не беше проблемът. Месаана можеше да бъде достатъчно жестока, когато потрѣбва, и не я интересуваше какво причинява Семирага на другите. Трѣбваше да има някаква причина, но тя не можеше да я напипа.

Раздразнена, тя постави поредното домино и кулата се срина. Тя цѣкна с език, извърна се от масата и попита:

— Къде се бави Демандред? Седемнайсет дни, откакто отиде в Шайол Гул! — През това време тя на два пъти беше ходила до Ямата на ориста и бе изтърпяла онова късащо нервите преминаване през каменните зѣби, отгъркващи се в косата ѝ. За да не намери нищо освен един странно висок мърдраал, който не желаше да проговори. Въртелът си беше там, разбира се, но Великият властелин не се беше отзовал. И двата пъти тя не се беше задържала дълго. Смяташе за себе си, че е неподвластна на страха, поне на този, който можеше да предизвика погледът на един Получовек, но и двата пъти мълчаливият безок взор на мърдраала я беше отпратил назад с бързи стѣпки, които не се бяха обърнали на бяг само благодарение на здравия ѝ самоконтрол. Ако на онова място преливането не беше най-сигурният начин да загинеш, щеше да унищожи Получовека или да Отпѣтува от самата Яма. — Къде е той?

Семирага вдигна немигащите си черни очи и каза спокойно:

— Ще дойде.

— Ще дойде, но кога?!

Предупреждение естествено липсваше. Когато прелееше мъж, такова никога нямаше. Във въздуха се появи тънка вертикална линия, после се разшири и Демандред пристѣпи през Портала, удостоявайки ги със сдържан поклон. Днес беше избрал да се облече изцяло в тъмносиво, с малка бяла дантела по врата. Много лесно се приспособяваше към модата и тъканите на този Век.

Ястребовият му профил бе доста обаятелен, макар и не дотолкова, че да накара сърцето на всяка жена да затупти по-бързо. В известен смисъл определенията „не съвсем“ и „почти“ бяха най-добрата характеристика за битието на Демандред. Той беше имал нещастieto да се роди един ден след Луз Терин Теламон, обречен да стане Дракона, докато Барид Бел Медар, който се явяваше той тогава,

бе преживял повечето си години в догонване постиженията на Луз Терин и не съвсем успявайки да се изравни с неговата слава. Ако не беше Луз Терин, той щеше да е най-прославеният мъж на своя Век. Ако беше предопределен да води вместо мъжа, когото той смяташе за стоящ по-долу от него в интелектуално отношение, един свръхпредпазлив глупак, който твърде често успяваше да гребне с шепата от слепия късмет, нима днес щеше да е тук? Ето, това наистина бе едно безплодно съждение, макар Месаана да беше стигала до него и преди. Не, същественото бе, че Демандред презираше Дракона и сега, когато Дракона се бе Преродил, това презрение беше избуяло с цялата си сила.

— Защо?...

Демандред вдигна ръка.

— Нека изчакаме, докато се съберат всички, Месаана.

Тя усети сайдар миг преди да се появи Грендал, поне този път без вечно придружаващите я полуоблечени слуги. Жена с напращяла плът и грижливо накъдрена златисточервена коса. Кой знае откъде беше намерила стрейд за ефирната си рокля. Като огледално отражение на нрава ѝ, тъканта наподобяваше прозрачна омара. Понякога Месаана се чудеше дали тази жена изобщо забелязва нещо друго освен чувствените си наслади.

— Тъкмо се чудех дали ще сте тук — каза ведро новопристигналата. — Вие тримата сте толкова потайни. — Тя се изсмя с весел и малко глуповат смях. Не, пагубна грешка щеше да е да се оценява Грендал така повърхностно. Повечето от онези, които я бяха взимали за глупачка, отдавна бяха мъртви.

— Самаил ще дойде ли? — попита я Демандред.

Грендал махна пренебрежително с отрупаната си с пръстени и гривни ръка.

— О, той не ти вярва. Не мисля, че вярва и на себе си вече. — Стрейдът потъмня и се превърна в прикриваща всичко мъгла. — Той си стяга армиите в Иллиан и все хленчи, че няма шокови копия, с които да ги въоръжи. А когато не прави това, търси някой подходящ ангреал или ша-ангреал. Нещо с прилична сила, разбира се.

Очите на всички се спряха на Месаана и тя въздъхна дълбоко. Всеки от тях беше готов да даде... е, почти всичко, за един подходящ ангреал или ша-ангреал. Всеки поотделно беше много по-силен от

която и да е от тези учени-недоучени девойчици, които днес се наричаха Айез Седай. Но достатъчно недоучени девойки, свързани помежду си, можеха да ги прекършат всички наведнъж. Само дете, разбира се, вече не знаеха как и във всеки случай не разполагаха с необходимите средства. Мъже бяха нужни, за да продължат връзката над тринадесет, и още — след всеки двадесет и седем. В действителност тези момиченца — дори и най-старите от тях за нея бяха момиченца — тя самата беше живяла над триста години, без да се смята времето, в което беше запечатана във Въртела, и я смятаха едва за жена на средна възраст — тези момиченца не представляваха сериозна заплаха, но това не намаляваше желанието на всеки от тях да притежава ангреал или още по-добре — някой по-могъщ ша-ангреал. С тези реликви от собственото им време щяха да могат да преливат количества от Силата, които иначе щяха да ги изпепелят. Всеки бе готов да рискува много заради една от обещаните им велики награди. Но не всичко. Не и без насъщна нужда. Липсата обаче не намаляваше желанието.

Месаана моментално заговори с нравоучителен тон.

— Бялата кула сега има прегради и предупредители в съкровищниците си, вътре, както и отвън, и освен това броят всичко, което пазят, по четири пъти на ден. Великото хранилище в Тийрския камък също е защитено с прегради, с едно гадно нещо, което щеше здраво да ме хване, ако се бях опитало да мина през него и да го развържа. Не мисля, че може да се развърже, освен от онзи, който го е заплел, а дотогава е истински капан за всяка жена, която може да прелива.

— Прашна купчина безполезни боклуци, както чух — отвърна пренебрежително Демандред. — Тайренците са събирали всичко, за което е съществувал и най-глупавият слух, че е свързано със Силата.

Месаана подозираше, че той се осланя на нещо повече от чуто-недочуто. Освен това подозираше, че около Великото хранилище е заплетена примка и за мъже също така, иначе Демандред отдавна щеше да се е снабдил със своя ша-ангреал и да се е втурнал след Ранд ал-Тор.

— Несъмнено в Кайриен и в Руйдийн също има по нещо полезно, но дори да не се натъкнеш там на ал-Тор, и в двете места гъмжи от жени, които преливат.

— Невежи момиченца — изсумтя Грендал.

— Ако някое кухненско слугинче те наръга с нож в гърба — каза хладно Семирага, — по-малко ли ще си мъртва, отколкото ако паднеш в двубой ша-дже край Кал?

Месаана кимна.

— Значи остават само онези, които може да лежат заровени в руини или да събират прах на някой таван. Ако разчитате да намерите нещо случайно, ваша воля. Аз не бих. Освен ако някой не знае разположението на някоя стазисна кутия. — Последното наистина бе изречено много сухо. Стазисните кутии трябваше да са оцелели след Разрушението на света, но след онзи катаклизъм най-вероятно се бяха озовали я на дъното на някой океан, я заровени под някоя планина. Твърде малко беше останало от познатия им свят освен няколко имена и легенди.

Усмивката на Грендал беше самата благост.

— Винаги съм смятала, че е трябвало да станеш даскалица. О. Съжалявам. Забравих.

Лицето на Месаана помръкна. Пътят ѝ до Великия властелин беше започнал, когато ѝ бяха отказали място в Коллам Даан. Не била подходяща за научни изследвания, това ѝ бяха казали, но можела да преподава. Е, тя беше преподавала, докато не намери начин как хубаво да им преподаде на всички!

— Продължавам да чакам да чуя какво е казал Великият властелин — измърмори Семирага.

— Да. Трябва ли да убием ал-Тор? — Месаана се усети, че е стиснала полите си, и ги пусна. — Ако всичко мине добре, след два месеца, най-много три, той ще се озове там, където ще мога безопасно да го хвана, при това съвсем безпомощен.

— Където ще можеш безопасно да го хванеш? — Грендал повдигна насмешливо вежда. — Къде всъщност си изровила бърлогата си? Все едно. Колкото и да е наивен, планът ти не е по-лош от всеки друг, за който съм чувала напоследък.

— Като се замисля къде ли сте се наместили, все се чудя — каза колкото на тях, толкова на себе си Демандред. — Искате да узнаете какво ми каза Великият властелин? Много добре. Но всичко си остава тук, между нас. Щом Самаил е предпочел да остане настрана, няма да научи нищо. Нито другите, било то мъртви или живи. Първата част от

посланието на Великия властелин е проста. Нека властва Господарят на хаоса. Предавам ви го дума по дума. — Тъгълчетата на устните му се извиха в нещо като усмивка. После им разказа останалото.

Месаана усети, че се е разтреперила, и не знаеше дали от възбуда, или от страх. Можеше да подейства. Но изискваше късмет, а в хазарта тя се чувстваше неудобно. Демандред беше комарджията. Беше прав в едно: Луз Терин бе създал собствения си късмет така, както една монетарница сече монети. Според нея досега поне Ранд ал-Тор правеше същото.

Освен ако... Освен ако Великият властелин имаше някакъв план отвъд този, който бе разкрил. И това я плашеше повече от всяка друга възможност.

Огледалото с позлатената рамка отразяваше стаята — дворцова стая без прозорец... и без врата. Отразяваше и една жена в кървавочервена рокля, чието красиво лице излъчваше странно съчетание от гняв и неверие. Преди всичко неверие. Отразяваше също така собственото му лице и това го интригуваше много повече от жената. Не можа да се сдържи да не докосне носа, устата и бузите си навярно за стотен път, за да се увери, че са истински. Не младо, но по-младо от лицето, което беше носил при първото си излизане от дългия сън, изпълнен с безкрайни кошмари. Най-обикновено лице, а той винаги беше мразил да бъде обикновен. Усети собствения си глас да се надига от гърлото му като неистов смях, като кикот, и го потисна. Не беше млад. Но не беше и луд.

През този втори, далеч по-ужасен сън, му бяха дали име. Осан-гар. Име, дадено му от глас, който той познаваше и на който не смееше да се възпротиви. Старото му име, дадено му с презрение и прието с гордост, си бе отишло завинаги. Гласът на господаря му бе проговорил и го беше сторил. Жената беше Аран-гар; която и да беше била тя преди, вече не беше.

Интересен избор бяха тези имена. Осан-гар и Аран-гар бяха кинжалите за лявата и дясна ръка в една форма на дуел, популярна за кратко по времето, след като Въртелът бе предизвикал същинското начало на Войната за Силата. Спомените му бяха откъслечни — твърде много беше изгубено в дългия сън и в последвалия го по-кратък, — но

това го помнеше. Популярността на дуела беше продължила кратко, тъй като почти неизбежно загиваха и двамата противници — остриетата бяха намазани с бавнодействаща отрова.

Нещо в огледалото се размърда и той се обърна, не много бързо. Не биваше да забравя кой е и трябваше да се погрижи и другите да не забравят. Врата все така нямаше, но наред стаята стоеше един мъдраал. Нищо тук не можеше да изглежда странно, но този мъдраал наистина беше странен — беше много по-висок от всички, които Осан-гар бе виждал.

— Защо са ми направили това? — изсъска Аран-гар. — Защо съм поставена в това тяло? Защо? — Последното не беше съскане, а почти крясък.

За миг Осан-гар си помисли, че безкръвните устни на мъдраала се извиват в усмивка, само че това не беше възможно, нито тук, нито никъде. Дори тролоците имаха чувство за хумор, макар зъл и жесток, но не и мъдраалите.

— На двамата ви се даде най-доброто, което можеше да се вземе в Граничните земи. — Гласът му бе като на змия, шумоляща в суха трева. — Чудесни тела, силни и здрави. И много по-добри от алтернативата.

И двете неща бяха верни. Тялото на жената беше чудесно, подходящо за танцьорка на дайен в добрите стари времена, гладко и похотливо, с овално лице със зелени очи, обкръжено от лъскава черна коса. И далеч по-добро от алтернативата.

Навярно обаче Аран-гар не виждаше нещата по този начин. Ярост сбърчи красивото ѝ лице. Щеше да направи нещо безразсъдно, Осан-гар го знаеше — в това отношение винаги бе съществувал проблем. В сравнение с нея Ланфеар изглеждаше предпазлива. Той посегна към сайдин. Преливането тук можеше да е опасно, но по-малко, отколкото да ѝ позволи да извърши нещо глупаво. Пресегна се към сайдин... и не намери нищо. Да беше заслонен — не беше: щеше да го почувства и да разбере как да заобиколи щита или да го счупи, ако разполагаше с време. А това сега... Все едно че беше отрязан. Шокът го вкамени на място.

Не и Аран-гар. Сигурно и тя бе направила същото откритие, но на нея и подейства другояче. С врясък като на подивяла котка тя се хвърли срещу мъдраала.

Безполезно, разбира се. Мърдраалът небрежно я стисна за гърлото и я вдигна с изпъната ръка, докато стъпалата ѝ не се отделиха от пода. Врясъкът премина в къркорене и тя се вкопчи в китката на Получовека. Докато се мятеше в шепата му, чудовищната твар извърна безокия си взор към Осан-гар.

— Не сте отрязани, но не ще преливате, докато не ви се каже, че можете. И няма да се опълчвате срещу мен. Аз съм Шайдар Харан.

Осан-гар се опита да преглътне. Разбира се, съществото не можеше да има нищо общо с това, което му бе причинено. Мърдраалите притежаваха известна власт, но не чак такава. Никога не беше харесвал Получовеците. Участвал бе в създаването на тролоците, смесвайки човешка и животинска порода — гордял се бе с това, с уменията, което се изискваше, с трудността — но случайните им изродени издънки го караха да се чувства в най-добрия случай притеснено.

Вниманието на Шайдар Харан отново се насочи към жената, гърчеща се в юмрука му. Лицето ѝ бе започнало да почервенява, краката ѝ биеха все по-немошно.

— Ще се приспособите. Тялото се прегъва пред душата, но умът — пред тялото. Вие вече се приспособявате. Скоро ще е все едно, че никога не сте имали друго. Или можете да откажете. Тогава друг ще заеме мястото ви, а вие ще бъдете дадени на... моите братя, както сте блокирани. — Тънките устни като че ли отново се извиха. — На тях им липсват малките радости в Граничните земи.

— Тя не може да говори — каза Осан-гар. — Ще я убиеш така! Не знаеш ли кои сме ние? Пусни я, получовеко! Подчини ми се! — Съществото беше длъжно да се подчини на един Избранник.

Но мърдраалът изгледа равнодушно посиняващото лице на Аран-гар в продължение на още един дълъг, мъчителен миг, преди да остави нозете ѝ отново да докоснат пода и да освободи хватката си.

— Подчинявам се на Великия властелин. На никой друг. — Тя увисна на ръката му и се закашля. Ако се пуснеше, щеше да падне. — Ще се покорите ли пред волята на Великия властелин? — Липсваше настойчивост. Само небрежен въпрос в шумолящия като сухи листа глас.

— Аз... д-да — изхриптя тя и Шайдар Харан я пусна.

— Не изпитвате ли благодарност? — каза мърдраалът. — Мъртви бяхте и сте живи. Помислете за Рахвин, чиято душа е отвъд всяко спасение, отвъд времето. Имате възможност да служите отново на Великия властелин и да оправдаете грешките си.

Осан-гар побърза да го увери, че е страшно благодарен и че не желае нищо друго освен да заслужи опрощение. Рахвин мъртъв? Какво се беше случило? Все едно — един по-малко от Избраните означаваше един шанс повече за истинска власт, когато Великият властелин излезеше на свобода. Човъркаше го, че се налага да се унижава пред същество, което можеше да се нарече толкова негово лично творение, колкото и тролоците, но смъртта я помнеше съвсем ясно. И пред червей беше готов да запълзи, само да я избегне. Аран-гар се оказа не по-малко бърза от него, както забеляза, въпреки яростта в очите ѝ. И тя очевидно си я спомняше.

— Тогава е време още веднъж да влезете в света, за да служите на Великия властелин — каза Шайдар Харан. — Никой освен мен и Великия властелин не знае, че сте живи. Ако успеете, ще живеете вечно и ще бъдете издигнати над всички. Ако се провалите... Но вие няма да се провалите, нали?

И Получовекът наистина се усмихна. Като самата смърт.

ГЛАВА 1

ЛЪВ НА ХЪЛМА

Колелото на Времето се върти и Вековете идват и си отиват, оставяйки спомени, които се превръщат в легенди. Легендите заглъхват в мит и дори митът отдавна е забравен, когато породилият го Век се върне отново. В един Век, наричан от някои Третия век, Век, чието идване предстои и Век отдавна отминал, сред посърналите кафяви горички по хълмовете на Кайриен се надигна вятър. Вятърът не беше началото. Няма начала, нито краища при въртенето на Колелото на Времето. Но беше някакво начало.

На запад задуха вятърът, над изоставени села и ферми, над опустошения Кайриен, и там където градчето Мероне гледаше към Арингил на другия бряг на река Еринин, се прехвърли в Андор. И двата града се печаха под неистовия зной и макар повече молитви за дъжд да се въздигаха в Арингил, където бежанците от Кайриен гъмжаха сред стените на крепостта като риба в кошница, дори войниците, скупчени в Мероне, отправяха молитви към Създателя, кога с пресипнали от пианство гласове, кога в трескава надежда. Зимата отдавна трябваше да е дошла, но пекът и задухата не свършваха.

На запад задуха вятърът. В Андор опожарени руини нямаше, но селяните с тревога се взираха към жежкото издуто слънце и отбягваха да гледат безплодните си ниви. На запад, докато не се прехвърли в Кемлин, за да надигне две знамена над кралския палат, в сърцевината на съградения от огиери Вътрешен град. Едното знаме се развя червено като кръв, а на него — диск, разделен от извита линия, наполовина в бяло, наполовина в черно. Другият пряпорец заплющя снежнобял през небето. Фигурата на него — странна златогрива и четирикрака змия, слънцеока и с пурпурни и златни люспи — сякаш яхна вятъра. Загадка бе кое от двете знамена будеше повече страх. Понякога същата гръд, таяща страх, таеше и надежда. Надежда за спасение и страх от разруха, а изворът и на двете беше един.

Мнозина мълвяха, че Кемлин е вторият по хубост град в света, и не само андорци бяха тия, които често го поставяха на първо място, дори над самия Тар Валон. Градът се катереше по хълмове към своя център, древния Вътрешен град, обкръжен от блестяща бяла стена и гледащ надолу към Новия град, сам той на над две хиляди години.

Тъй както Вътрешният град беше сърцето на Кемлин и нещо много повече от неговия център, така и Кралският дворец беше сърцето на Вътрешния град — сърце, сега биещо в сянката на двете знамена.

Гол до кръста, в момента Ранд не обръщаше внимание на струпалите се във вътрешния двор на палата зяпачи. Потта бе прилепила косата му към черепа и се стичаше на вади по гърдите му. Полуизцерената рана на хълбока го болеше ужасно, но той отказваше да го признае. Фигури като тази на бялото знаме над главата му се виеха по ръцете му до лактите и блестяха металически в червено и златно. Усещаше и чаплите, жигосани в двете му длани, стиснали дългата дръжка на дървения учебен меч.

Беше се слял с меча и се носеше плавно от една стойка в друга, а ботушите му тихо скърцаха по белите плочи. „Лъв на хълма“ преля в „Лунна дъга“, после в „Кула призори“. Без да мисли. Петима запотени гологърди мъже кръжаха около него, пристъпваха предпазливо от поза в поза и налитаха, размахвайки учебните мечове. Бяха единственото, което виждаше. С корави лица и самоуверени, те бяха най-доброто, което бе намерил досега. Най-доброто след Лан. Без да мисли, както го беше учил Лан. Беше едно цяло с меча, едно цяло с петимата мъже.

Внезапно той се затича напред и мъжете го последваха светкавично, за да го задържат в средата. Точно в мига, в който това равновесие се люшна колебливо, той изведнъж се извъртя към първите двама, подхвана отдолу единия от учебните мечове със собственото си оръжие и ритна с десния си крак. Ударен малко над корема, противникът му изпъшка и се сгъна на две. Ранд натисна с меча и докато се завъртаха, отново го изрита. Противникът му — прошарен мъж — рухна на плочите. Вторият, мъж със счупен нос, отстъпи крачка назад, за да замахне с меча си, но това само позволи мечът на Ранд да се завърти в спирала около неговия — „Лозов сплит“, — да го удари здраво в гърдите и да го събори.

Само миг бе минал, но останалите трима вече връхлитаха. Първият, пъргав набит дребен мъж, изгуби равновесие и с рев прескочи падащия мъжага със счупения нос. Учебният меч на Ранд го перна в пищяла и после през гърба, с което го събори върху каменните плочи.

С това останаха двама, но това бяха двамата най-добри — тънък подвижен мъж, чийто меч се виеше като змийски език, и един едър тип с бръсната глава, при който нямаше грешка. Те моментално се разделиха, за да нападнат Ранд от двете страни, но той не изчака, а бързо влезе в близък бой с мършавия преди другият да заобиколи падналите.

Мършавият беше много добър и много бърз; на най-добрите Ранд предлагаше злато и те идваха. За андорец беше висок, въпреки че Ранд стърчеше с една педя над него, но умелото въртене на меча не зависеше много от ръста. Ранд му излезе с фронтална атака. Лицето на мъжа се изопна и той не отстъпи. „Глиганският устрем“ проби през „Разсичането на коприната“, скърши „Тризьбата мълния“ и вързаните в сноп пръчки шибнаха силно мъжа отстрани по врата. Той падна с приглушен вик.

Ранд моментално се хвърли долу и вдясно, скочи и замахна с „Реката, подкопаваща брега“. Мъжът с бръснатата глава не беше от най-бързите, но го беше усетил. Още докато мечът на Ранд изплющяваше през широкия му кръст, мечът на другия изтреця в главата на Ранд.

За миг Ранд се олюля и пред замъгления му поглед заиграха черни снежинки. Той разтърси глава, подпря се на меча и се изправи. Мъжът с бръснатата глава пъхтеше и го гледаше предпазливо.

— Платете му — каза Ранд и тревогата на лицето на мъжа се стопи.

Неуместна тревога. Като че ли Ранд не беше обещал по една жълтица отгоре за този, който успее да го удари. И тройно повече за този, който успее да го надвие в бой един срещу един. Това му гарантираше, че никой няма да отстъпи нарочно, за да се подмаже на Преродения Дракон. Никога не питаше за имената им и ако го взимаха за пренебрежение, толкова по-добре, ако това ги правеше по-твърди. Искаше противниците му да го подлагат на изпитание, не да му стават приятели. Приятелите, които си имаше, един ден щяха да проклинат

часа, в който са го срещнали, ако не го правеха вече. Останалите вече се размърдваха; „убитият“ трябваше да си остане на място, докато не свърши всичко, като препятствие, каквото можеше да бъде един истински труп, но трътлестият трябваше да помогне на мъжа с прошарената коса да се изправи, макар и на самия него да не му беше лесно да се задържи на крака. Пъргавият слабак въртеше глава и присвиваше очи от болка. Днес щеше да има още тренировки.

— Платете на всички.

Откъм зрителите се надигна вълна на ръкопляскания и възгласи. Ранд хвърли меча с гримаса. Тази пасмина до един бяха блюдолизците на лорд Гебрил, но той имаше нужда от тях. Засега. „Пипнеш ли къпинака, ще се убодеш.“ Надяваше се поне, че мисълта си е негова.

Сюлин, жилавата белокоса водачка на ескорта на Ранд от айилски Деви на копието, водачката на Девите от тази страна на Гръбнака на света, извади от кесията си златна тарвалонска марка и я подхвърли на мъжа с бръснатата глава с гримаса, която изопна грозния белег на едната ѝ буза. Девите не харесваха това, че Ранд се занимава с меч, дори с учебен. Не понасяха никакви мечове. Никой айилец не ги понасяше.

Сюлин продължи да подхвърля презрително жълтици — на Ранд му беше забавно, че използва тарвалонски монети — още една за мъжа с бръснатия череп, по една за всеки от останалите. Неприязънта на айилците към влагоземците беше не по-слаба, отколкото към мечовете, а влагоземец бе всеки, който не се е родил и отраснал в Айил. За повечето айилци това щеше да важи и за Ранд, въпреки айилската му кръв, ако не бяха драконите по ръцете му. Един щеше да го бележи като вожд на клан; двата означаваха Кар-а-карн — вожд на вождовете, Оня, що иде със Зората. А Девите си имаха и други причини да го одобрят и последват.

Петимата мъже с поклони се заизмъкваха от двора.

— До утре — извика им Ранд. — Утре рано. — Приеха разпореждането му с още по-дълбоки поклони.

Преди още гологърдите мъже да са напуснали каменния двор, андорските благородници се втурнаха откъм колонадите като копнинена дъга и обкръжиха плътно Ранд. Видът им само усили жлъчта в душата на Ранд. „Или ще използваш това, което трябва, или ще оставиш Сянката да покрие земята.“ Това му го беше казала

Моарейн. Пред тази сган почти бе склонен да предпочете честната съпротива на кайриенската и тайренската знат. Това, че в ума си нарече ония „честни“, почти го разсмя.

— Бяхте великолепен — рече задъхано Аримилла. — Толкова бърз, толкова силен. — Големите ѝ кафяви очи изглеждаха пълни с повече нега от обичайното. Явно беше достатъчно глупава, за да го смята за податлив на изкушения: ефирната ѝ зелена рокля, обшита със сребърни лози, беше с твърде дълбоко деколте за андорската мода. Беше хубава, но достатъчно възрастна, за да му бъде майка. Никой от тези мъже и жени около него не беше по-млад, а някои — и много по-възрастни, но се надпреварваха да му лижат ботушите.

— Беше направо величествено, милорд Дракон. — Еления почти избута Аримилла с лакът. Усмивката изглеждаше не на място върху лисичето ѝ лице; тя имаше слава на много свадливо същество. Не и в присъствието на Ранд, разбира се. — В цялата история на Андор не е имало майстор на меча като вас. Дори Сураи Маравейл, най-великият пълководец в армията на Артур Ястребовото крило и съпругът на самата Ишара, първата, седнала на Лъвския трон — дори той е загинал в схватка с едва четирима мечоносци. Наемни убийци, през двадесет и третата година на Стогодишната война. Въпреки че преди да издъхне е убил и четиримата. — Еления не пропускаше и най-дребния повод да изтъкне познанията си по андорска история, особено в слабо известни области, като войната, разкъсала империята на Ястребовото крило след смъртта му. Добре поне че днес се въздържа да добави и основанията за претенциите си към Лъвския трон.

— Само малко лош късмет накрая — вметна весело мъжът на Еления, Джарид. Беше тантурест мъж, доста мургав за андорец. Бродирани спирални шевици и златни глигани, герб на Дома Саранд, красяха маншетите и дългата яка на червеното му палто, а по дългите ръкави и високия прорез на също тъй червената рокля на Еления се кипреха Бели лъвчета на Андор. Ранд се зачуди дали тя смята, че той няма да се досети за какво намекуват тези лъвчета. Джарид заемаше Върховното седалище на своя Дом, но всички подтици и амбиции произтичаха от нея.

— Забележително се справихте, милорд Дракон — намеси се Каринд. Блестящосивата ѝ рокля, скроена строго, като физиономията ѝ, но отрупана със сребърен ширит по ръкавите, почти се съчетаваше с

белите косми, прошарили тъмната ѝ коса. — Вие несъмнено сте най-изкусният майстор на меча на света. — Въпреки ласкателните ѝ думи погледът ѝ удряше като чук. Ако имаше толкова ум, колкото непоклатима беше твърдостта ѝ, можеше да се окаже опасна.

Наен беше стройна бледолика и красива жена с големи сини очи и спускаща се на щедри вълни блестяща черна коса, но презрението, с което отпрати петимата отдръпващи се мъже, беше убийствено.

— Подозирам, че са го замислили предварително, така че един от тях да може да ви удари. Сега ще си разделят допълнителната монета. — За разлика от Еления, облечената в синьо жена с трите ключа — знака на Дома Араун — по дългите ръкави никога не споменаваше за свои претенции към трона, поне пред Ранд. Преструваше се, че е удовлетворена от Върховното седалище на древната си фамилия, като лъвица, преструваща се на доволна в ролята си на домашна котка.

— Мога ли винаги да разчитам, че враговете ми няма да действат заедно? — попита той кротко.

Една от Девите, Инайла, без да обръща внимание на благородниците, пристъпи до Ранд и му подаде дълга бяла кърпа, за да изтрие потта си. С огненочервена коса, тя беше ниска за айилка и се вбесяваше, че някои от влагоземките са по-високи от нея. Повечето от Девите можеха да гледат повечето мъже наоколо право в очите. Андорците на свой ред също се стараеха да не я забелязват, но ги издаваха подчертано извърнатите им сърдити погледи. Инайла се отдалечи, все едно че бяха невидими.

Мълчанието продължи само няколко мига.

— Милорд Дракона е мъдър — вметна лорд Лир с лек поклон и леко намръщен. „Върховното седалище“ на Дома Аншар беше суров мъж, но се държеше някак твърде гладко, чак мазно, макар от време на време да поглеждаше Ранд някак странно. — Враговете ти винаги рано или късно се съюзяват. Човек трябва да ги отличи, преди да са успели.

По-древните лордове и лейди замлъкнаха почтително, щом Еления отново отвори уста.

— Трудно е да разпознаеш враговете си преди сами да са се изявили. А тогава обикновено се оказва твърде късно.

Мъжът ѝ кимна мъдро.

— Винаги съм твърдяла — обяви Наен, — че който не ме подкрепя, е срещу мен. Смятам го за добро правило. Тези, които стоят

настрана, най-вероятно чакат да обърнеш гръб, за да ти забият кинжала.

Това не беше първият случай, в който се опитваха до осигурят собствените си позиции, подхвърляйки подозрения към всички, които не са на тяхна страна, но Ранд можеше само да съжалява, че не е в състояние наистина да ги спре, а не само да им казва да престанат. Усилията им да играят Играта на Домове изглеждаха хилави в сравнение с ловките маневри на кайриенците и дори на тайренците и освен това го дразнеха, но той все още предпочиташе да не мисли за някои неща. Изненадващо подкрепа дойде от страна на белокосия лорд Нейсин, Върховното седалище на Дома Керен.

— Новият Джеаром — каза мъжът с неприсъща за него раболепна усмивка. С което си спечели неприязнени погледи дори от страна на по-дребните благородници. Позициите на Нейсин бяха поразклатени след събитията, случили се около пристигането на Ранд в Кемлин. Наместо Звездата и Меча на своя дом, Нейсин носеше по сините си ревери бродирани цветенца — лунни капки и любовничета, и понякога закичваше зад ухото си цвете като селски момък, излязъл да задиря девойчета. Но Домът Керен беше твърде могъщ, за да могат дори Джарид или Наен да го изтласкат. Главата на Нейсин се заклати върху тънкия му врат. — Боравенето ви с меча е възхитително, милорд Дракон. Вие сте един нов Джеаром.

— Защо? — Думата отекна през двора и вгорчи благородните физиономии на андорците.

В Даврам Башийр със скосените му черни очи, клонестия нос и дебелите прошарени мустаци, извити около широката уста, определено нямаше нищо андорско. Беше слаб и малко по-висок от Инайла, с късо сиво палто, обшито със сребърни нишки по реверите и маншетите, с торбести панталони, затъкнати в подгънатите на коленете ботуши. Докато всички андорци гледаха правостоящи, маршал-генералът на Салдеа разполагаше с позлатен стол, домъкнат на двора, и седеше небрежно, метнал крак през облегалката за ръце. Пот блестеше по мургавото му лице, но той й обръщаше внимание толкова, колкото и на андорците.

— Какво искаш да кажеш? — попита Ранд.

— Всички тези упражнения с меча — отвърна небрежно Башийр.
— Защо са с петима мъже? Никой не се упражнява срещу петима.

Глупаво е. Рано или късно мозъкът ти ще се пръсне по камъка в някое меле като това, дори с учебни мечове. Съвсем безсмислено е.

Ранд стисна челюсти.

— Джеаром някога е надвил десет.

Башийр се намести в стола си и се изсмя.

— Смяташ ли, че ще доживееш да се изравниш с най-великия мечоносец в историята? — Андорците замърмориха гневно — с престорен гняв, Ранд беше сигурен — но Башийр ги пренебрегна. — В края на краищата, ти си само този, който си. — И изведнъж той замахна светкавично и камата му полетя право към сърцето на Ранд.

Без да трепне, Ранд сграбчи сайдин и преля един тънък впридък на Въздух, който се уви около камата и я спря на една ръка разстояние от гърдите му.

— Умри! — изрева Джарид, измъкна меча си и се затича към Башийр. Лир, Хенрен, Елегар — всички андорски лордове бяха наизвадили мечовете си. Девите вече се бяха забулили и бяха вдигнали копията си.

— Спрете! — извика Ранд и всички замръзнаха кой където беше; андорците — примигвайки от изненада, Девите — настръхнали. Башийр само се отпусна по-удобно в стола си.

Ранд хвана замръзналата във въздуха кама, освободи Извора и бавно закрачи към Башийр.

— С едно примигване да се бях забавил — каза Ранд, — щях да загина. Мога да те убия на място и никакъв андорски или чийто и да е закон не може да ме осъди. — Усети, че е готов да го направи. Хладен гняв бе заел мястото на сайдин. Неколкоседмичното им познанство не можеше да го потуши.

Башийр го изгледа така спокойно, сякаш се беше изтегнал в собствения си дом.

— На жена ми няма да й хареса. Нито на теб впрочем. Дейра най-вероятно ще поеме командването и ще тръгне отново да гони Таим. Тя не одобрява съгласието ми да те последвам.

Ранд поклати глава. Самообладанието на Башийр бе притъпило гнева му. Както и думите му. Беше се изненадал, когато разбра, че всички благородници сред деветте хиляди конници на Башийр са взели със себе си жените си. Не разбираше как е възможно един мъж да

поведе жена си в опасности, но се оказа, че това е салдейска традиция, освен когато предприемат бойни кампании в Погибелта.

Постара се да не поглежда към Девите. Да, те бяха воители, но също така и жени. А той им беше обещал да не ги държи встрани от опасностите, дори от смъртта. Не беше обещал обаче, че няма да тръгне от това. Правеше каквото бе длъжен да прави, макар да се мразеше за това.

Ранд въздъхна и хвърли камата настрана.

— Та да се върнем на въпроса ти — каза той кротко. — Защо?

— Защото си този, който си — отвърна Башийр. — Защото ти — и тези хора, които събираш около себе си — сте тези, които сте. — Ранд долови нервните стъпки зад себе си. Колкото и да се стараеха, андорците не можеха да скрият потреса си от опрощението му. — Това, което направи преди малко с камата, можеш да го направиш винаги — продължи Башийр, — но за да се добере до теб някой наемен убиец, първо трябва да мине през айилците. И през моите конници впрочем. Ха! Ако изобщо нещо успее да се приближи до теб, то няма да е човешко същество. — Той разпери ръце. — Какво пък, щом държиш да тренираш с меч, твоя работа. Човек има нужда от тренировки и от отдиш. Но се пази да не ти разцепят черепа. Твърде много неща зависят от теб, а не виждам наоколо да се мяркат Айез Седай, които да те Изцерят. — Мустаците му едва прикриха внезапната усмивка. — Освен това, ако загинеш, не мисля, че андорските ни приятели ще съхранят гостоприемството си към мен и хората ми.

Андорците бяха прибрали мечовете си, но продължаваха да гледат Башийр със злоба. Злоба, която нямаше нищо общо с това, че той за малко щеше да убие Ранд. Башийр все пак беше чужд пълководец, довел чужда армия на андорска земя. Преродения Дракон държеше Башийр да е тук, а тази паплач беше готова да се усмихне и на някой мъдраал, ако Преродения Дракон го пожелаеше. Но ако Ранд се обърнеше срещу него... Тогава нямаше да се налага да крият чувствата си. Като лешояди бяха, готови да изгризат Мургейз преди да е умряла, и щяха да изядат и Башийр, ако им се дадеше възможност. Както и него самия. Ранд едва се сдържаше да не ги изгони.

„Единственият начин да оживееш е да умреш.“ Мисълта се появи внезапно в главата му. Веднъж му го бяха казали, и то така, че да го

повярва, но не беше негова мисъл. „Трябва да умра. Само това заслужавам.“ Той се извърна от Башийр и стисна с две ръце главата си.

Башийр мигом се изправи и го стисна за рамото.

— Какво има? Този удар да не ти е счупил главата?

— Добре съм.

Ранд свали ръцете си. Никога не беше имало болка, а само потрес от това, че в главата му витаят мисли на друг човек. Башийр не беше единственият, който го гледаше. Девите го следяха с очи също толкова бдително, колкото двора наоколо, особено Инайла и жълтокосата Сомара, най-високата от тях. Тия двете най-вероятно щяха да му донесат отвара от някоя билка, след като свършеше дежурството им, и щяха да останат до него, докато не я изпие до дъно. Еления, Наен и всички останали андорци дишаха тежко и се взираха в Ранд с широко отворени от страх очи като хора, очакващи всеки момент да видят първите признаци на лудост.

— Добре съм — повтори той високо и Девите се отпуснаха. Без Инайла и Сомара.

Айилците не се интересуваха от „Преродения Дракон“; за тях Ранд беше Кар-а-карн, предреченият да ги обедини и да ги пречупи. Приемаха тези неща, както приемаха преливането му и всичко друго, което го съпътстваше. Другите — „Влагоземците“ — помисли си той сухо, — го наричаха Преродения Дракон и не разсъждаваха какво означава това. Вярваха, че в него се е преродил Луз Терин Теламон, Дракона, мъжът, запечатал зева в затвора на Тъмния и сложил край на Войната на Сянката преди повече от три хиляди години. Мъжът, сложил също така край на Приказния век, когато последният противоудар на Тъмния бе покварил сайдин и всеки мъж, който можел да прелива, започнал да полудява, во главе със самия Луз Терин и неговите Сто етаири. Наричаха Ранд Преродения Дракон, без да подозират, че някаква част от Луз Терин Теламон може да е обсебила главата му, точно толкова безумна, колкото в деня, в който е започнало Времето на лудостта и Разрушението на света. Бавно се беше появило това у него, но колкото повече научаваше Ранд за Единствената сила, колкото по-могъщ ставаше в боравенето със сайдин, толкова по-силен ставаше и гласът на Луз Терин и толкова по-трудно ставаше за Ранд да се бори, за да възпре мислите на мъртвия мъж да го обсебят напълно. Това бе една от причините, поради които обичаше упражненията с меч

— липсата на мисъл беше преграда, с чиято помощ успяваше да опази себе си.

— Трябва да намерим някоя Айез Седай — измърмори Башийр.
— Ако тези слухове се потвърдят... Светлината очите да ми изгори дано, изобщо не трябваше да пускаме онази да си иде.

Твърде много хора бяха избягали от Кемлин в първите дни, след като Ранд и айилците завзеха града; самият дворец за едно денонощие почти се бе опразнил. Имаше хора, които Ранд искаше да намери, хора, които му бяха помогнали, но всички те бяха изчезнали. Някои просто се измъкнаха. Една от избягалите в онези първи дни беше някаква млада Айез Седай — толкова млада, че лишената от възраст гладкост на лицето още не беше я белязала. Хората на Башийр я бяха намерили в един хан, но когато бе разбрала кой е Ранд, тя беше избягала с писъци. Буквално с писъци. Така и не научи нито името ѝ, нито от коя Аджа е. Според мълвата в града се криеше още една, но сега из Кемлин пълзяха стотици слухове, ако не и хиляди, кой от кой по-неправдоподобен. Едва ли който и да е от тях щеше да ги заведе до някоя истинска Айез Седай. Айилски патрули бяха засекли няколко, минаващи покрай Кемлин, всяка от тях очевидно забързана в друга посока, и никоя нямаше намерение да посети град, завзет от Преродения Дракон.

— Бих ли могъл да се доверя на която и да било Айез Седай? — попита Ранд. — Беше само главоболие. Главата ми не е чак толкова твърда, че да не ме заболи след един удар.

Башийр изсумтя толкова силно, че мустаците му се размърдаха.

— Както и да те боли главата, рано или късно ще трябва да се довериш на Айез Седай. Без тях никога няма да обединиш държавите, освен ако не ги завладееш със сила. Хората се нуждаят от такива неща. Колкото и от Пророчествата да са чули, че си изпълнил, мнозина ще изчакат, докато Айез Седай не ударят печата си върху теб.

— Тъй или иначе, няма да избегна боя — каза Ранд. — Белите плащове едва ли ще ме приемат радушно в Амадиция, дори ако Ейлрон се съгласи, а Самаил със сигурност няма да предаде Иллиан без битка. — „Самаил, Рахвин, Могедиен и...“ Той грубо изтласка мисълта от съзнанието си. Не беше лесно. Мислите винаги идваха ненадейно и никак не беше лесно.

Но това бе истината. Всички Айез Седай се мъчеха да пазят в тайна, че Отстъпниците са на свобода. Бояха се, че ако хората научат, това само ще предизвика още повече хаос и паника. А Ранд се опитваше да разпространи истината. Хората можеше да изпаднат в паника, но щеше да им остане време и да се овладеят. По начина, избран от Айез Седай, разбирането и паниката можеха да настъпят твърде късно. Освен това хората имаха правото да знаят срещу какво се изправят.

— Иллиан няма да се удържи дълго — каза Башийр. Ранд рязко извърна глава, но Башийр беше твърде стар и опитен, за да изрече нещо, което други не биваше да чуват. Просто бе решил да отклони разговора от темата за Отстъпниците. Макар че Ранд все още не бе разбрал дали Отстъпниците, или каквото и да е друго е в състояние да изнерви Даврам Башийр. — Иллиан ще се счупи като орех под удара на чук.

— Двамата с Мат съставихте добър план. — Основната идея принадлежеше на Ранд, но Мат и Башийр бяха добавили хилядата подробности, които го правеха осъществим, Мат повече от Башийр.

— Интересен момък е този Мат Каутон — каза замислено Башийр. — Очаквам с нетърпение отново да побеседвам с него. Така и не пожела да ми каже при кого е учил. Да не е Агелмар Джагад? Чух, че двамата с него сте били в Шиенар. — Ранд не каза нищо. Тайните на Мат си бяха негови, а и Ранд не беше съвсем сигурен какви са те. Башийр килна глава и почеса мустака си. — Твърде млад е, за да е учил при когото и да било. Не е по-стар от теб. Да не е намерил някаква библиотека? Бих искал да видя книгите, които е чел.

— Ще трябва да попиташ него — отвърна Ранд. — Аз не знам.

Допускаше, че Мат би трябвало да е прочел някоя книга някога, някъде, въпреки че Мат не проявяваше особен интерес към книгите.

Башийр само кимна. Когато Ранд не желаше да говори за нещо, Башийр обикновено не настояваше. Обикновено.

— Следващия път, когато прескочиш до Кайриен, защо не доведеш Зелената сестра, която е там? Егвийн Седай? Чух айилците да споменават за нея. Казват, че била от твоето село при това. На нея поне можеш да се довериш, нали?

— Егвийн си има други задължения — отвърна със смях Ранд. Зелената сестра! Ако Башийр знаеше истината...

— Кар-а-карн ще настине — промърмори зад рамото му Сомара. Беше му донесла ризата и палтото.

Ще настине, как не! Потта се стичаше по него почти толкова обилно, колкото докато тренираше с меча. Въпреки това нахлузи ризата и я затъкна в панталоните, макар да остави връзките незавързани, а после се напъха в палтото. Не допускаше, че Сомара ще посегне и да го облече, не и пред толкова погледи, но така щеше да избегне нравоученията ѝ и тези на Инайла, както и на някои други — придружени от поредния билков чай.

За повечето айилци той беше Кар-а-карн. За Девите също. Пред публика. Насаме с тези жени, предпочели да отхвърлят брака и да заглушат порива на сърцето си в полза на копието, нещата ставаха по-сложни. Допускаше, че би могъл да сложи край на това — може би, — но им дължеше да не го направи. Някои от тях вече бяха загинали заради него и още щяха да загинат — беше обещал, Светлината да го изгори дано! — а щом можеше това да им позволи, можеше да им позволи и всичко друго. Потта веднага се просмука през ризата и изби на тъмни петна по палтото.

— Имаш нужда от Айез Седай, ал-Тор. — Ранд се надяваше Башийр да се окаже поне наполовина толкова настървен в битка; тъкмо с това се славеше този мъж, но досега налице бе само славата му и няколкото седмици познанство. — Не можеш да си позволиш да се опълчат срещу теб. Помни, че Айез Седай са коварни. Никой не може да предвиди какво ще направят и защо.

— А ако ти кажа, че има стотици Айез Седай, готови да ме подкрепят? — Ранд си даваше сметка, че андорците слушат, и внимаваше да не казва много. Не че знаеше много. Това, което наистина знаеше, вероятно беше преувеличение и сляпа надежда. Той самият определено се съмняваше за „стотиците“, каквото и да намекуваше Егвийн.

Башийр присви очи.

— Ако беше дошло някое пратеничество от Кулата, щях да знам, тъй че... — Гласът му се сниши почти до шепот. — Разцеплението? Нима Кулата наистина се е разцепила? — Изрече го така, сякаш не можеше да повярва, че думите излизат от собствената му уста. Всеки знаеше, че Сюан Санче е свалена и усмирена — и екзекутирана, според повечето слухове — но за повечето хора едно разцепление на

Кулата беше само предположение, в което малцина вярваха. Бялата кула се бе съхранила цяла, като монолит, извисяващ се над всички тронове, в продължение на три хиляди години. Но салдеецът беше мъж, склонен да преценява всички възможности. Той продължи шепнешком, като се приближи до него така, че андорците да не могат да подслушат. — Бунтовничките би трябвало да те подкрепят. С тях можеш да удариш по-добра сделка — те ще имат нужда от теб точно толкова, колкото и ти от тях, ако не и повече — но едни бунтовнички, дори да са Айез Седай, няма да могат да се изправят срещу Бялата кула и едва ли ще получат подкрепата на някоя корона. За простите хора може и да е все едно, но за кралете и кралиците няма да е така.

— Те все пак са Айез Седай — отвърна му също така тихо Ранд. — Които и да са. — „И където и да са — помисли си той сухо. — Айез Седай... Слуги на всички... Съветът на слугите разцепен... разцепен завинаги... рухнал... Илиена, обич моя...“ Той смаза безмилостно мислите на Луз Терин. Понякога те всъщност му помагаша, подавайки му знания, от които имаше нужда, но често ставаха твърде силни. Ако наистина имаше някоя Айез Седай... Жълта, те знаеха много за Церителството... може би тя... Беше имало една Айез Седай, на която можеше да се довери, макар едва преди смъртта ѝ, и тя — Моарейн — му бе оставила един съвет за Айез Седай, за всяка друга жена, носеща шала и пръстена. — Никога не ще се доверя на никоя Айез Седай — изхриптя той тихо. — Ще ги използвам, защото имам нужда от тях, но все едно дали ще са от Кулата, или бунтовнички, знам, че ще се опитат да ме използват, защото Айез Седай знаят да правят само това. Никога няма да им се доверя, Башийр.

Салдеецът кимна умислено.

— Тогава използвай ги, ако можеш. Но не забравяй едно. Никой не може да се съпротивлява дълго, преди да тръгне натам, накъдето поискат Айез Седай. — И се изсмя, рязко и късо. — Доколкото знам, Артур Ястребовото крило е бил последният. Светлината очите ми да изгори дано, може би ти ще си вторият.

Скърцането на ботуши въвзвести нечия поява в двора. Беше един от хората на Башийр — младеж с яки рамене, с една глава по-висок от пълководеца си, с пищна черна брада и мустаци. Крачеше като човек, привикнал повече да язди, отколкото да върви пеш. Поклони се повече на Башийр, отколкото на Ранд. Башийр можеше и да следва Ранд, но

Тумад — доколкото Ранд си спомняше, това беше името му: Тумад Азкан — следваше Башийр. Инайла и още три от Девите приковаха очи в новодошлия — те не вярваха на никой влагоземец, озовал се в близост до Кар-а-карн.

— Един мъж чака пред портите — каза притеснено Тумад. — Твърди, че е... самият Мазрим Таим, милорд Башийр.

ГЛАВА 2

НОВОДОШЛИЯТ

Мазрим Таим. Преди Ранд и други мъже през столетията бяха заявявали, че са Преродения Дракон. А през последните няколко години се бяха появили безброй Лъжедракони, някои от които наистина можеха да преливат. Мазрим Таим беше един от тях, вдигнал беше армия и бе опустошил Салдеа преди да го заловят. Лицето на Башийр остана невъзмутимо, но кокалчетата на пръстите му върху дръжката на меч побеляха. Тумад го гледаше в очакване на заповед. Бягството на Таим по пътя за Тар Валон, където трябваше да го опитомят, беше главната причина Башийр да се озове в Андор — Салдеа толкова се боеше от Мазрим Таим и толкова го мразеше, че кралица Тенобия беше изпратила Башийр с войска, за да го преследва където и да иде, колкото и дълго да продължи това, само за да е сигурна, че Таим никога повече няма да обезпокои Салдеа.

Девите останаха спокойни по местата си, но името подпали андорците като факла, хвърлена в купа сухо сено.

— Опрощението — каза Ранд.

— А ако не е дошъл заради твоето опрощение? — попита Башийр. — Ако още претендира, че той е Преродения Дракон? — Андорците се размърдаха: никой не желаше да е на по-малко от сто мили разстояние от място, където Единствената сила можеше да се използва в двубой.

— Ако смята така — отвърна Ранд твърдо, — ще го извадя от заблудата. — В джоба си имаше най-редкия вид ангреал — направен за мъже, — каменна статуетка на малък дебел мъж с меч. Колкото и силен да беше Таим, на това нямаше да устои. — Но ако е дошъл заради опрощението, има го, както би го получил всеки друг. — Каквото и да беше сторил Таим в Салдеа, не можеше да си позволи да върне мъж, който прелива, мъж, когото не трябваше да учи на първите стъпки. Имаше нужда от такъв мъж. И никого нямаше да прогони и да отвърне от себе си, освен някого от Отстъпниците, не и ако не го принудеха.

„Демандред и Самаил. Семирага и Месаана, Ашмодеан и...“ Ранд потисна гласа на Луз Терин; сега не можеше да си позволи разсейване.

Накрая Башийр кимна и пусна меча си.

— Амнистията ти е в сила, разбира се. Но запомни добре, ал-Тор. Ако Таим отново стъпи в Салдеа, няма да доживее, за да я напусне. Твърде тежки са спомените от него там. Не моята команда — дори заповедта на Тенобия не би предотвратила това.

— Ще го държа извън Салдеа. — Таим или беше дошъл да му се подчини и да го последва, или щеше да се наложи да го убие. Ранд несъзнателно бръкна в джоба си и напипа дебелия мъничък мъж. — Да дойде тук.

Тумад погледна Башийр и бързо излезе.

— Можете да напуснете — каза Ранд на андорците и те започнаха да се изнизват.

Чакането в жегата се проточи, но никой не помръдваше. Погледът на Башийр остана прикован към мястото, от което щеше да се появи Таим. Девите гледаха навсякъде, но те го правеха винаги, и ако изглеждаха готови да вдигнат булата си, и това го правеха винаги. Ако не бяха очите им, човек можеше да ги вземе за статуи.

Най-сетне в двора отекна тропот на ботуши. Ранд почти посегна към сайдин, но се сдържа. Мъжът щеше да разбере, че държи Силата, още щом пристъпеше в двора. Ранд не можеше да си позволи да покаже боязън.

Тумад се появи пръв, а след него — чернокос мъж малко над средния ръст, чиито скосени очи, клюнест нос и високи скули издаваха, че също е салдеец, макар да беше гладко обръснат и облечен като доскорошен процъфтяващ андорски търговец, преживяващ напоследък трудни времена. Тъмносиньото му палто бе от фина вълна и обшито с кадифе, но беше износено и с раздърпани маншети, панталоните — издути на коленете, а напуканите му ботуши бяха покрити с прах. При все това той крачеше гордо, явно развеселен от присъствието на другите четирима от хората на Башийр зад него — оголените им мечове почти бяха опрени в гърба му. Жегата като че ли почти не го засягаше. Очите на Девите го последваха през двора.

Ранд загледа проникателно Таим, докато той и неговият ескорт прекосяваха двора. Поне с петнадесет години по-голям от него; значи на тридесет и пет или най-много с някоя година повече. Малко беше

известно за мъжете, които могат да преливат — това бе тема, която повечето хора предпочитаха да отбягват — но Ранд бе научил каквото можеше. Всъщност малцина мъже се стремяха да го постигнат съзнателно — това беше един от проблемите на Ранд. От Разрушението насам повечето мъже, които преливаха, притежаваха тази способност вродена и тя избуяваше с навлизането им в мъжка възраст. Някои успяваха да се предпазят от лудостта с години преди Айез Седай да ги намерят и опитомят; други бяха вече безнадеждно полудели, когато ги намираха, в много случаи — за по-малко от година от първото им докосване до сайдин. Дотук Ранд бе успял да съхрани разсъдъка си близо две години. И все пак пред себе си имаше мъж, успял да оцелее вече десет или петнадесет години. Това само по себе си струваше нещо.

Спряха на няколко крачки пред него след жеста, даден от Тумад. Ранд отвори уста, но преди да успее да заговори, Луз Терин бясно се надигна в главата му. „Самаил и Демандред ме намразиха, каквито и почести да им предлагам. Колкото повече ги удостоявах, толкова повече ме намразваха, докато не продадох душите си и не преминах на противната страна. Особено Демандред. Трябваше да го убия! Всички трябваше да ги убия! Земята да подпаля, само да ги убия! Земята да подпаля!“

Лицето на Ранд се вкамени и разсъдъкът му започна да се бори, за да потисне чуждия. „Аз съм Ранд ал-Тор. Ранд ал-Тор! Никога не съм познавал Самаил, Демандред или който и да е от тях! Светлината да ме изгори, аз съм Ранд ал-Тор!“ Като заглъхващо ехо отнякъде дойде друга мисъл. „Светлината да ме изгори дано!“ Прозвуча като зов за помощ. А сетне Луз Терин вече го нямаше, натикан в някоя от сенките, които обитаваше.

Башийр се възползва от настъпилата тишина.

— Казваш, че си Мазрим Таим? — Изрече го с голямо съмнение и Ранд го погледна смутен. Таим ли бе това, или не? Само луд човек можеше да твърди, че името му е точно това, ако не беше наистина така.

Устата на пленника се изви в подобие на усмивка.

— Обръснах се, Башийр. — Гласът му беше повече от насмешлив. — Тук не е чак толкова на юг, не си ли забелязал? Но и тук е по-горещо, отколкото трябва да е. Доказателства ли искаш? Да взема

да ти прелея? — Тъмните очи пробягаха към Ранд, после пак към Башийр, чието лице помръкваше при всяка негова дума. — Е, може би не бива, не и сега. Вече те надвихах в Иринджавар, докато не се появиха онези видения в небето. Но това всеки го знае. Кое е това, което могат да знаят само ти и Мазрим Таим? — Съсредоточил погледа си върху Башийр, той сякаш не забелязваше стражите, нито върховете на мечовете им, все още опрени в ребрата му. — Чувам, че си скрил какво се случи с Мусар и Хачари и жените им. — Насмешката изчезна от лицето му: сега той само разказваше за станалото. — Не биваше да се опитват да ме убиват под флага за примирие. Вярвам, че си им намерил по-подходящо място като слуги. Сега единственото, което те ще искат, е да служат и да се подчиняват; иначе лошо за тях. Можех да ги убия. И четиримата извадиха ками.

— Таим! — изръмжа Башийр и ръката му посегна към дръжката на меча. — Ти...

Ранд пристъпи пред него и го стисна за китката. Оръжията на охраната, както и на Тумад, вече сигурно бодяха плътта на Таим, но той дори не трепна.

— Мен ли си дошъл да видиш — запита го Ранд строго, — или да дразниш лорд Башийр? Ако още веднъж го направиш, ще ги оставя да те убият. Опрощението ми засяга стореното досега от теб, но не ти дава право да се перчиш с престъпленията си.

Таим изгледа Ранд продължително, после каза:

— Теб да видя. Ти си оня, който се видя на небето. Казват, че си се сразил със самия Тъмен.

— Не беше Тъмния — каза Ранд. Башийр не се съпротивляваше, но не беше трудно да усети напрежението в ръката му. Ако я пуснеше, мечът му щеше да пониже Таим в сърцето. Освен ако не използваше Силата. Или Таим не я използваше. Това трябваше да се избегне. Той задържа хватката си на китката на Башийр. — Нарече се Баал-замон, но мисля, че беше Ишамаел. Убих го по-късно, в Тийрския камък.

— Чух, че си убил доста Отстъпници. Мога ли да те наричам „милорд Дракон“? Чух, че тукашната паплач използва тази титла. Да не си решил да избиеш всички Отстъпници?

— А ти да не би да знаеш някакъв друг начин да се оправиш с тях? — попита Ранд. — Или те ще умрат, или светът загива. Освен ако

не мислиш, че могат да бъдат уговорени да изоставят Сянката така, както са изоставили Светлината.

Това беше нелепо. Да стои и да си говори кротко с този човек, при положение че в момента пет върха на мечове сигурно бодяха плътта под палтото му до кръв, и едва да задържа друг човек, който искаше да го прободете с шести. Добре че хората на Башийр бяха достатъчно дисциплинирани, за да си позволят нещо повече без заповед от пълководеца си. Добре че Башийр си държеше устата затворена. Възхитен от хладнокръвието на Таим, Ранд продължи колкото можеше по-бързо, без привидно да издава тревога или припряност.

— Каквито и да са твоите престъпления, Таим, те бледнеят пред греховете на Отстъпниците. Нима си подлагал някой град на изтезания или си карал хиляди хора да ти стават помощници в такава мерзост, съсипвайки се бавно едни-други, съсипвайки най-близките си? Семирага го е правила без никаква друга причина, освен че може да го прави, само за да докаже, че може, само за удоволствие. Нима си убивал деца? Грендал го е правила. Наричала го е „милост“, за да не страдали, след като е поробвала родителите им и ги е отвличала. — Надяваше се само, че другите салдейци ще слушат поне наполовина толкова внимателно, колкото го слушаше Таим: той дори се бе навел леко напред, заинтригуван. Надяваше се също да няма твърде много въпроси откъде знае всичко това. — Давал ли си живи хора за храна на тролоците? Всички Отстъпници са го правили — техните пленници, които не са пожелавали да минат на тяхна страна, винаги са били давани на тролоците, ако не са били убивани на място — но Демандред пленил два града само защото решил, че жителите им са го унизили, преди да мине на страната на Сянката, и всеки мъж, жена и дете отишли в коремите на тролоците. Месаана устроила училища в територията, която владяла, училища, в които децата и младежите били учени в славата на Тъмния, учени били да убиват своите приятели, които не се учили достатъчно добре и бързо. Мога да продължа. Бих могъл да започна от самото начало на списъка и да мина през всичките тринадесет имена, добавяйки по сто не по-малко тежки престъпления към всяко име. Каквито и грехове да имаш ти, не могат да се мерят с техните. А сега си дошъл да приемеш моята прошка, да тръгнеш в Светлината и да ми се подчиниш, и да влезеш в

битка с Тъмния със същата стръв, с която си се сражавал с всеки друг. Отстъпниците са объркани. Решил съм да ги изловя един по един и да ги изкореня. А ти ще ми помогнеш. Затова получаваш опрощението ми. Истината ти казвам, стократно ще си го заслужиш преди да свърши Последната битка.

Най-сетне усети, че китката на Башийр се отпуска, и едва се съдържа да не въздъхне от облекчение.

— Не виждам вече причина да го пазите толкова. Приберете си мечовете.

Тумад и останалите бавно започнаха да прибират оръжията. Бавно, но се подчиниха. Тогава заговори Таим.

— Да ти се подчиня? Представях си го по-скоро като договор между нас. — Другите салдейци се напрегнаха; Башийр все още беше зад Ранд, но Ранд усети напрегането му. Мускулче не трепна по лицата на Девите, само дето ръката на Джалани неволно посегна към булото. Таим сякаш не забеляза нищо. — В този наш съюз ще бъда по-долната страна, разбира се, но все пак съм разполагал с повече години да уча Силата от теб. На много неща мога да те науча.

Толкова гняв се надигна у Ранд, че червено премрежи погледа му. Беше изговорил неща, за които нямаше откъде да знае, породил беше навярно десетки слухове за себе си и Отстъпниците, само за да смекчи мрачните деяния на този човек, а той имаше дързостта да му говори за съюз? Луз Терин забушува в ума му. „Убий го! Убий го! Убий го!“ Този път Ранд дори не си направи труд да усмири гласа си.

— Никакъв съюз! — изръмжа той. — Никакви страни! Аз съм Преродения Дракон, Таим! Аз! Ако знаеш нещо, от което мога да се възползвам, ще го направя, но ще ходиш там, където аз кажа, ще правиш каквото аз кажа и когато кажа.

Без да чака, Таим подгъна коляно.

— Покорявам се на Преродения Дракон. Ще ти служа и ще се подчинявам. — Ъгълчетата на устните му отново се изкривиха почти в усмивка, докато се изправяше. Тумад го изгледа зяпнал.

— Толкова бързо? — промълви Ранд. Гневът не си отиде; твърде горещ беше. Луз Терин продължи да ломоти в сенките на разсъдъка му: „Убий го! Трябва го убиеш!“ Ранд го потуши до едва чуто мърморене. Навярно не трябваше да се изненадва от това; странни неща ставаха около тавирен, особено толкова силен като него. Че един

човек можеше да промени намерението си само за миг, макар пътят му да бе изсечен в камък, едва ли беше толкова изненадващо. Но гневът, прошарен със силно подозрение, не го оставяше. — Ти се бе провъзгласил за Преродения Дракон, спечелил си битки из цяла Салдеа и са те пленили едва след като са се добрали до теб с хитрост и са те ударили, за да изпаднеш в несвяст, а сега се предаде толкова бързо. Защо?

Таим сви рамене.

— Имам ли избор? Да скитам по света сам, без нито един приятел, преследван и гонен, докато ти се възмогваш и расте славата ти? При това ако Башийр не ме убие преди да съм напуснал чертите на града, или твоите айилки. Но дори те да не го направят, Айез Седай ще ме сгащят в някой ъгъл рано или късно. Съмнявам се, че Кулата някога ще ми прости. Или да те последвам и част от твоята слава да бъде и за мен? — Едва сега той огледа пазачите си и Девите и поклати глава, сякаш не можеше да повярва. — Можеше да се окажа аз. Откъде можех да разбера иначе? Мога да преливам; силен съм. Защо да не съм аз Преродения Дракон? Трябваше само да изпълня някое от Пророчествата.

— Като например да успееш да се родиш на Планината на Дракона? — попита хладно Ранд. Това бе първото пророчество, което трябваше да е изпълнено.

— Историята я пишат победителите. Ако бях завзел Тийрския камък, историята щеше да докаже, че съм роден на Драконовата планина от жена, недокосната от мъж, и че небесата са се разтворили в сияние, за да провъзгласят моето идване. Същото, каквото се твърди сега за теб. Но ти завзе Тийрския камък с твоите айилци и светът те поздравява като Преродения Дракон. Стига ми умът дотолкова, че да не се противопоставям на това. Ти си чаканият. Е, след като целият комат няма да е за мен, ще се задоволя и с трохите, които ще ми останат.

— Можеш да си спечелиш почит, Таим, а може и да се разминеш с нея. Ако търсиш само почести и слава, спомни си за другите, които направиха същото. Логаин, пленен и опитомен; според мълвата е загинал в Кулата. Някакъв безименен, обезглавен в Хадънския мрак от тайренците. Друг, жив изгорен от мурандийците. Жив изгорен, Таим! Същото направиха иллианците и с Горин Рогад преди четири години.

— За такава съдба не жадувам — отвърна Таим.

— Тогава забрави за почестите и помни Последната битка. Всичко, което върша, е насочено към Тармон Гай-дон. Всичко, което ще ти казвам да правиш, ще е насочено към нея. Ти ще се стремиш към нея!

— Разбира се. — Таим разпери ръце. — Ти си Преродения Дракон. В това не се и съмнявам; признавам го публично. Ще тръгнем на поход към Тармон Гай-дон. Която, според Пророчествата, ти ще спечелиш. И историята ще провъзгласи, че Мазрим Таим е стоял от дясната ти страна.

— Може би — отвърна сухо Ранд. Твърде много пророчества бе преживял вече, за да вярва, че което и да е от тях означава точно това, което казва. Или че дори гарантират нещо. Според него едно пророчество само определяше условията, които трябва да се изпълнят, за да може нещо да се случи; само че и да ги изпълниш все още не означаваше, че нещото ще се случи. Означаваше само, че би могло да се случи. Някои от Пророчествата за Дракона почти категорично предопределяха, че за да може да победи, ще трябва да загине. Мисълта за това никак не го успокояваше. — Светлината дано не даде да получиш тази възможност скоро. Така. Кажеш ли сега какви знания имаш, от които може да се нуждаеш? Можеш ли да учиш мъже да преливат? Можеш ли да изпиташ един мъж, за да разбереш дали е способен да се учи?

— За твоята амнистия ли става дума? Да не би да са се появили глупци, които искат да се научат да станат като теб и мен?

— Просто ми отговори, Таим. Ако можеш да направиш това, което искам, кажи го. Ако не... — Не биваше да дава на гнева да заговори. Не можеше да отпрати този мъж дори всеки ден да трябваше да се бори с него. Таим обаче, изглежда, си помисли, че ще го стори.

— И двете неща мога — отвърна той бързо. — През тези години съм намерил петима — не че съм ги търсил нарочно, — но само един прояви куража да продължи по-нататък след изпитанието. — След кратко колебание добави: — След две години полудя. Трябваше да го убия преди той да ме е убил.

Две години.

— Ти самият си се предпазил доста повече. Как?

— Притеснява ли те? — попита тихо Таим и сви рамене. — Не мога да ти помогна. Не зная как. Просто успях. Разсъдъкът ми е здрав като на... като на лорд Башийр.

След миг мълчание Таим заговори отново.

— Ти все още не ми вярваш. Нямах и основание за това. Все още. След време ще получиш. Като знак за бъдещото ни доверие, донесъл съм ти дар. — Той измъкна от опърпаното си палто увит в дрипи малък вързоп.

Намръщен, Ранд го пое и разви многоцветната дрипа. Вътре имаше диск, голям колкото дланта му, диск като онзи на пурпурното знаме над двореца, наполовина бял и наполовина черен, древният символ на Айез Седай, отпреди Разрушението на света. Пръстите му опипаха слепените сълзи.

Само седем такива бяха сътворени в древността, от куендияр. Печати на затвора на Тъмния, печати, задържащи Тъмния далече от белия свят. Той самият притежаваше два от тях, скрити грижливо. Защитени много грижливо. Нищо не можеше да счупи куендияр, дори Единствената сила — ръбът на някоя тънка чаена чашка, направена от куендияр, можеше да пререже стомана, диамант дори — но три от седемте бяха счупени. Беше ги видял, натрошени на късчета. И бе видял как Моарейн бе отчупила трошица от ръба на един от тях. Печатите отслабваха. Светлината само знаеше как и защо. Дискът в ръцете му притежаваше твърдата гладкост на куендияр, като някаква странна сплав от стомана и порцелан... но той беше сигурен, че ще се пръсне на парчета, ако го изпусне върху плочите под краката си.

Три счупени. Три в негово владение. Къде ли беше седмият? Само четири печата стояха между човечеството и Тъмния. Четири, стига четвъртият все още да беше здрав. Само четири — между човечеството и Последната битка. Колко ли все още удържаха, след като толкова бяха отслабени?

Гласът на Луз Терин дойде като тътен. „Счупи го счупи ги всички трябва да ги счупиш трябва трябва трябва да ги счупиш всички и да удариш бързо сега сега счупи го сега счупи го...“

Ранд се разтърси от усилието да се пребори с този глас и да го усмири. Мускулите го заболяха, сякаш се бореше с мъж от плът, с гигант някакъв. Шепа по шепа успя да натика мъглата на Луз Терин

обратно в най-дълбоките кътчета, в най-дълбоките сенки, които можеше да намери в ума си.

Внезапно чу думите, които сам шепнеше дрезгаво.

— Трябва да го счупя сега всички да счупя да ги счупя...

Внезапно осъзна, че е готов да разбие печата в белите камъни. Единственото, което го спря, беше Башийр, изправен на пръсти, вдигнал ръце да стисне китките му.

— Не знам какво е това — каза тихо Башийр, — но ми се струва, че ще трябва да помислиш преди да решиш да го счупиш.

Всички го бяха зяпнали, дори Девите.

— Няма. — Ранд преглътна; гърлото му се беше стегнало. — Няма да го счупя.

Башийр бавно отстъпи, а Ранд също толкова бавно свали вдигнатата си ръка, стиснала диска. Ако досега беше смятал Таим за невъзмутим, вече бе получил доказателство за обратното. На лицето на мъжа се бе изписал потрес.

— Знаеш ли какво е това, Таим? — попита Ранд. — Сигурно знаеш, иначе не би ми го донесъл. Къде го намери? Друг имаш ли? Знаеш ли къде може да е другият?

— Не — отвърна колебливо Таим. Не беше точно страх; по-скоро приличаше на човек, усетил, че ръбът на пропастта се срива и че някак е успял да се добере отново до здрава почва. — Това е единственият, който съм... Какви ли не слухове чух, след като се измъкнах от Айез Седай. За чудовища, изскачащи от въздуха. За странни зверове. За хора, говорещи с животни, и животни, които им отвръщат. За полудяващи Айез Седай, също както ще полудеем ние. За цели села, които полудяват и се избиват. Някои може и да са верни. Половината от нещата, които знам, че са верни, звучат не по-малко налудничаво. Чух, че някои от печатите били счупени. Един чук може да счупи този.

Башийр се навъси, изгледа печата в ръцете на Ранд и ахна. Беше разбрал.

— Къде го намери? — повтори Ранд. Ако можеше да намери и последния... Тогава какво? Луз Терин се размърда, но Ранд отказа да го чуе.

— Там, където най-малко би очаквал — отвърна Таим, — и където, предполагам, трябва най-напред да се подирят останалите. В една порутена малка ферма в Салдеа. Отбих се там за вода и фермерът

ми го даде. Беше стар, без деца или внуци, на които да го предаде, и смяташе, че аз съм Преродения Дракон. Твърдеше, че родът му го пазел повече от две хиляди години. Твърдеше, че били крале и кралици по време на Тролоксските войни и благородници по времената на Артур Ястребовото крило. Може и да е вярно.

Ранд кимна, после се наведе и вдигна дрипите. Привикнал беше на какви ли не невероятни неща около себе си; възможно бе понякога да се случват и другаде. Уви печата и го връчи на Башийр.

— Пази го грижливо. — „Счупи го!“ Той здраво натисна гласа да замлъкне. — Нищо не бива да му се случи.

Башийр пое с благоговение вързопа. Ранд не беше сигурен дали поклонът му е за него, или към печата.

— Ще бъде в сигурни ръце, докато не го поискаш.

Ранд го изглежда.

— Всички очакват, че ще полудея, страхуват се, но не и ти. Сигурно преди малко си помисли, че вече съм полудял, но дори и сега не се уплаши.

Башийр сви рамене и се ухили под прошарените си мустаци.

— Когато за първи път заспах на седлото, Муад Чеаде беше маршал-генерал. Беше луд за връзване. По два пъти на ден претърсваше ординареца си за отрова и не пиеше нищо освен разреден с вода оцет и твърдеше, че било най-сигурното средство срещу отровата, с която го хранел оня, но изяждаше всичко, което човечецът му готвеше, доколкото знам. Веднъж нареди да изсекат цяла дъбова горичка, защото дърветата го „гледали лошо“. А после се разпореди да им направят прилично погребение; дори сам произнесе надгробно слово. Имаш ли представа колко време отнема да се изкопаят гробове за двадесет и три дъба?

— Защо някой не е направил нещо? Семейството му?

— Тези, които не бяха луди като него или по-луди, се бояха да го погледнат накриво. Във всеки случай, бащата на Тенобия нямаше да позволи на никой да му посегне. Може и да беше луд, но по качества на пълководец надминаваше всички, които познавах. Не е губил една битка. Дори не е бил застрашаван от поражение.

Ранд се засмя.

— Значи избра да ме следваш, защото смяташ, че ще съм по-добър пълководец от Тъмния?

— Следвам те, защото си този, който си — отвърна тихо Башийр.
— Светът трябва да те следва, инак тези, които оцелеят, ще съжаляват, че не са загинали.

Ранд кимна замислено. Пророчествата твърдяха, че ще разруши държави и ще ги обедини. Не че искаше да го направи, но Пророчествата бяха единственото му напътствие как да поведе Последната битка и да я спечели. Последната битка нямаше да е само между него и Тъмния. Това не можеше да го повярва — дори и да полудяваше, не беше полудял толкова, че да си въобрази, че е нещо повече от простосмъртен човек. Тя щеше да е също така битка на човечеството срещу тролоци и мърдраали, и срещу всякаква порода Твари на Сянката, които Погибелта можеше да изблъва, и Мраколюбци, надигнали се от скривалищата си. Други опасности щяха да изскочат по пътя към Тармон Гай-дон и ако светът не беше обединен... „Направи това, което трябва.“ Не беше сигурен дали това бе той самият, или Луз Терин, но беше вярно, доколкото можеше да отсъди.

— Ще отведа Таим до фермата. Искаш ли да дойдеш с нас?

— Не, благодаря — отвърна сухо Башийр. Колкото и да се стараеше да се владее, Ранд и Таим заедно, изглежда, му бяха предостатъчно; и фермата щеше да му дойде прекалено. — Хората ми започват да се размекват с това твое пазене по улиците. Смятам да напомня на част от тях как се седи на седлото за няколко часа. Ти щеше да ги прегледаш следобед. Това промени ли се?

— Каква ферма? — попита Таим.

Ранд изведнъж се почувства уморен.

— Ще видиш.

— За каква ферма говориш? — повтори по-твърдо Таим. — Къде смяташ да ме водиш?

Ранд го изгледа продължително. Таим не му харесваше. Може би защото толкова дълго беше единственият мъж, който можеше да прелее, без да се озърта през рамо, потейки се от мисълта за Айез Седай. Е, това поне изглеждаше отдавна и Айез Седай нямаше да се опитат да го опитомят, не и сега, след като вече знаеха кой е. Можеше ли да е толкова просто? Заради ревността, че вече не е единственият? Не мислеше така. Извън всичко останало, щеше да посрещне радушно още мъже, които могат да прелеят, за да стъпват по земята

незаstraшени. Най-сетне трябваше да престане да мисли за себе си като за чудо на естеството. От друга страна, той все пак беше единственият; той беше Преродения Дракон. Каквито и да бяха причините, просто не харесваше този човек.

„Убий го! — изрева в главата му Луз Терин. — Избий ги всички!“ Ранд отново потисна гласа дълбоко. Не беше длъжен да харесва Таим, трябваше само да го използва. И да му се довери. Това бе най-трудното.

— Ще те отведа там, където ще можеш да ми послужиш — каза той хладно.

Таим нито трепна, нито се намръщи. Само го гледаше, чакаше и се усмихваше.

ГЛАВА 3

ЖЕНСКИ ОЧИ

Смирил раздразнението си — и ропота на Луз Терин — Ранд посегна към сайдин и се хвърли в онази вече до болка позната му битка на удържане и оцеляване сред Празнотата. Покварата се просмука в него, докато привличаше Силата. Дори сред невидимия покров на нищото можеше да я усети как се процежда в костите му и в самата му душа навярно. Не можеше с други думи да опише това, което правеше, освен като гънка в Шарката, като зев в нея. Във въздуха се появи ярка вертикална линия, която бързо се ушири до отвор с размерите на голяма порта. Всъщност тя сякаш се извърна и гледката през нея — ярко осветена от слънце поляна сред изсушени дървета, се завъртя и спря.

Инайла и още две от Девите надигнаха була и скочиха през прага още преди да се е успокоил; последваха ги още половин дузина, — някои от които — с готови за стрелба лъкове. Ранд не очакваше да се натъкнат на нещо, от което да се налага да се защитават.

— Това е Портал — поясни той на Таим. — Ще ти покажа как се прави, ако не си го схванал. — Мъжът го гледаше съсредоточено. Ако го беше следял внимателно, щеше да види как Ранд запреше сайдин; всеки мъж, способен да привлича Силата, можеше да го направи.

Таим пристъпи след него на поляната, последваха ги Сюлин и останалите Деви. Някои изгледаха с омерзение меча на бедрото на Ранд, докато минаваха покрай него, и бързо си размениха думи на своя език на жестовете. Думи на отвращение несъмнено. Инайла и първите с нея вече се бяха пръснали бдително сред посърналите дървета. Със Силата в себе си, Ранд можеше да различи отчетливо всяка изсъхнала игличка по боровете; повече бяха изсъхналите, отколкото живите. Можеше да надуши киселата мъзга на кожолита. Самият въздух миришеше на зной, сух и прашен. Тук за него опасност нямаше.

Ранд се запъти към дърветата. Таим тръгна до него. Девите се пръснаха в широк кръг около тях.

Със сигурност имаше неща, които можеше да научи от Таим — макар и не толкова, колкото Таим си мислеше — но ученето щеше да е двупосочно и беше време да започне да вкарва по-възрастния мъж в пътя.

— Рано или късно ще се изправиш срещу Отстъпниците, щом си с мен. Може да е и преди Последната битка. Най-вероятно ще е преди. Не ми изглеждаш изненадан.

— Чувал съм слухове. Един ден все трябваше да излязат на воля.

— Можеш да очакваш всичко по всяко време. Тролоци, мърдраали, драгхари, Сиви, голам...

Той се поколеба, опрял дланта с жигосаната чапла на дръжката на меча си. Нямаше никаква представа какво е „голам“. Луз Терин този път не беше се размърдал в главата му, но Ранд бе сигурен, че той е източникът. Трошици и късчета понякога се прокрадваха през тънката преграда между него самия и този глас и се превръщаха в част от спомените на самия Ранд, обикновено без нищо да може да ги обясни. Напоследък се случваше все по-често. Късчетата не бяха нещо, с което можеше да се бори, както с гласа. Колебанието продължи само миг.

— Не само на север. Тук също, както и навсякъде. Те използват Пътищата. — Това също беше нещо, с което му предстоеше да се справи. Но как? Сътворени най-напред със сайдин, Пътищата сега бяха тъмни и покварени също както сайдин. Тварите на Сянката също не можеха да избегнат всички опасности по Пътищата, убиващи хората, ако не и нещо по-лошо, но въпреки това успяваха някак да ги използват и макар Пътищата да не бяха толкова бързи, колкото Порталите или Пътуването, или дори Плъзгането, все пак позволяваха стотици мили да бъдат преодолявани само за ден. Задача за по-късно. Твърде много задачи вече отлагаше за по-късно. Раздразнен, той замахна към един от кожолистите със срязаното сеанчанско копие — Драконовия скиптър, така го наричаха някои. — Каквито и легенди да си чувал, спокойно можеш да очакваш, че ще се сбъднат. Дори Мракохрътите, макар че ако те наистина са Дивия лов, поне Тъмния все още не е на свобода, за да ги яхне. Но и без него са много лоши. Някои можеш да убиеш, както се твърди в сказанията, но за други съм сигурен, че няма да загинат от нищо друго освен от гибелен плам. Знаеш ли белфир, гибелния плам? Ако не, това е едно от нещата, на които няма да те науча. Ако го познаваш, гледай да не го използваш

срещу нищо друго освен срещу Твари на Сянката. И никого не учи на него.

— Източникът на някои от слуховете, за които си чувал, може да е... не знам как другояче да ги нарека, освен „мехури на злото“ — продължи Ранд. — Представи си ги като мехури, надигащи се в някое бласто, само че тия се надигат от Тъмния, е отслабването на печатите, и вместо с гнила миризма са пълни... да речем, със зло. Понасят се по повърхността на Шарката, докато не се спукат, и когато това стане, всичко може да се случи. Всичко. Собственото ти отражение може да изскочи от огледалото и да се опита да те убие. Вярвай ми.

Дори тази проповед да бе отчаяла Таим, той не го показа. Единственото, което отвърна, беше:

— Бил съм в Погибелта и съм убивал тролоци и мърдраали. За този белфир не съм чувал никога, но ако някой Мракохрът ми се нахвърли, ще намеря някакъв начин да го убия.

— Добре. — Каза го колкото заради невежеството на Таим, толкова и заради увереността му. Белфир беше едно от късметата знание, за които Ранд нямаше да има нищо против напълно да изчезнат от лицето на света. — С малко късмет, тук няма да се натъкнеш на нищо такова, но човек никога не може да бъде сигурен.

Излязоха на една поляна, наред която имаше малка ферма. По двора щъкаха деца, имаше и три-четири жени. И мъже. Прекалено много мъже. Ранд знаеше точно колко са. Двадесет и седем. Въпреки че повечето трудно можеха да се нарекат мъже. Ибин Хопвил, мършавият младеж, теглещ ведро с вода от кладенеца, твърдеше, че е двадесетгодишен, но със сигурност беше четири-пет години по-млад. Федвин Мор, един от тримата, които се потяха на покрива, подменяйки старата слама, беше много по-як и с по-малко пъпки по лицето, но едва ли беше по-голям. Повече от половината от останалите бяха едва с две-три години по-големи от тия двамата. Ранд за малко щеше да ги върне по домовете им, но Бялата кула приемаше за новачки момичета на тяхната възраст, а и по-млади. Черните коси по няколко глави бяха прошарени, а побелелият Деймир Флин, застанал пред плевника с обелен от кората клон, за да учи по-младите как се борава с меч, накуцваше и главата му беше почти оплешивяла. Деймир беше служил в гвардията на кралицата преди да го пониже мурандийска пика в бедрото. Мечоносец не беше, но изглеждаше подходящ, колкото да

научи останалите поне да не си съсекат сами нозете с оръжието. Повечето от мъжете бяха андорци, имаше и малко кайриенци. От Тийр все още не бе дошъл никой, макар и там да беше провъзгласено опрощението му — но пък Тийр бе далеко.

Щом видяха Ранд, всички спряха работата си и се събраха пред къщата.

— Ето ги — каза Ранд на Таим. — Остава ти почти половин ден. Колко можеш да изпиташ? Искам да знам колкото може по-скоро кой от тях може да се научи.

— Тази пасмина е изгребана от дъното на някой... — почна презрително Таим и изведнъж го зяпна. — Ти все още не си ги изпитал? Защо, в името на... Не можеш, така ли? Можеш да Пътуваш, но не знаеш как да изпитваш за дарбата.

— Някои от тях всъщност не искат да преливат. — Ранд отпусна дръжката на меча си. Не му харесваше да признава пропуските в знанията си пред този мъж. — Някои не са надскочили съблазънта за слава и повече власт. Но искам да задържа всеки, който може да се научи, все едно защо.

Школниците — мъжете, на които предстоеше да станат такива — ги гледаха почти спокойно. В края на краищата, те сами бяха дошли в Кемлин с надеждата да се научат от Преродения Дракон, или поне така смятаха.

— Хайде — подкани го Ранд. — Време е да се запознаеш с учениците си.

— Затова ли наистина съм ти дотрябвал? Да се опитам да обуча тази жалка утайка? Ако изобщо някой от тях може да бъде научен. Колко смяташ, че могат да се намерят сред една шепа, които просто са се домъкнали при теб?

— Това е важно, Таим. Сам щях да го направя, ако можех, ако имах време. — Времето винаги беше ключът. Все не достигаше. И беше го признал, колкото и да не му се щеше. Разбираше, че Таим не му харесва много, но не беше длъжен да го харесва. — Ти спомена за доверието. Доверявам ти се с това. — „Не се доверявай! — изпъшка Луз Терин от дълбините на ума му. — Никога не се доверявай! Доверието е гибел!“ — Провери ги и започни с обучаването веднага щом разбереш кои могат да се научат.

— Както желае лорд Дракона — промърмори кисело Таим.

— Това е Мазрим Таим — обяви Ранд. Увиснаха челюсти и очи се ококориха, разбира се. Някои от по-младите ги зяпнаха, сякаш си мислеха, че двамата с Таим са дошли да ги изпепелят. — Представете му се. От днес нататък той ще ви учи. — Таим го изгледа със стиснати устни, а школниците бавно започнаха да се трупат около него и да му казват имената си.

Поведението на мъжете беше различно. Федвин например излезе припряно напред и застана до самия Деймир, докато пребледнелият Ибин мина най-отзад. Другите бяха някъде по средата — колебливи и несигурни. Заявлението на Ранд означаваше за някои от тях седмици на чакане и навярно години на мечти. Реалността започваше от днес и тя можеше да означава преливане, с всичко, което можеше да донесе то на един мъж.

Един едър тъмноок мъжага, може би шест или седем години по-голям от Ранд, казваше се Джър Грейди, запристъпва от крак на крак и измънка:

— Ъъ... милорд Дракон, такова... ъъ... тате ми гледа нивата, хубаво парче земя, ако барата не вземе да пресъхне... сигурно ще се роди нещо, ако завали... и... и... Мислех дали да не взема да се прибера у дома.

Жените стояха отстрани, с угрижени погледи, и стискаха здраво децата. Най-младата, закръглена русокоса жена с едно четиригодишно момченце, се казваше Сора Грейди. Тези жени бяха последвали тук мъжете си, но Ранд подозираше, че главната им цел е да ги уговорят да си тръгнат. Петима мъже вече бяха напуснали и макар никой да не бе изтъкнал брака си като причина, всички те бяха женени. Коя ли жена можеше да се чувства добре, гледайки как мъжът ѝ чака да се научи да прелива? Все едно да го гледа как чака да се самоубие.

Някои сигурно щяха да кажат, че тук не е място за семейства. Но повечето от същите тези хора сигурно щяха да кажат и че мъжете не бива да са тук. Според Ранд Айез Седай бяха направили грешка, откъсвайки се от света. Малцина пристъпваха в Бялата кула освен Айез Седай, жените, които искаха да станат Айез Седай, и онези, които им служеха. И едва шепа хора, търсеци помощ, и то под натиска на тъй наречената „превелика нужда“. Когато някои Айез Седай напускаха Кулата, повечето се държаха настрана от хората, а някои изобщо не я напускаха. За тях съществуваше само Бялата кула. Никой

мъж не можеше да забрави света и обикновените хора, когато имаше пред себе си своето семейство. Но пък семействата напомнях на мъжете за какво са тръгнали да воюват.

Очите на Сора не се откъсваха от Ранд.

— Отивай си, щом искаш — каза той на Джър. — Можете да си тръгнете по всяко време, преди наистина да сте започнали да се учите да преливате. Знаеш, че ще ни бъде нужен всеки воин, умеещ да се сражава, когото можем да намерим преди Последната битка, Джър. Сянката ще разполага с нови Властелини на ужаса, готови да прелеят, можеш да си сигурен в това. Но изборът си е твой. Сигурно ще можеш да си останеш във фермата и да го преживееш. Сигурно ще останат няколко кътчета по света, които предстоящото ще подмине. Дано. Все едно, останалите ще се погрижим да останат колкото може повече такива недокоснати кътчета. Но можеш поне да кажеш името си на Таим. Пък и ще е срамно да напуснеш преди дори да си разбрал дали можеш да се научиш да владееш Силата. — Ранд извърна поглед от смутеното лице на Джър, отбягвайки очите на Сора. „И ти обвиняваш Айез Седай, че си играят с хората“ — помисли си той с горчивина. Но правеше това, което трябваше да прави.

— Имената можете да ми ги кажете и после, онези, които все още ще са тук — обади се Таим. — Кого да изпитам първи? — Всички изведнъж се заотдръпваха. Таим посочи с пръст Деймир. — Я по-добре сам да ви размърдам. Ела тук. — Деймир не помръдна, докато Таим не го стисна грубо под мишницата и не го замъкна настрана.

Ранд се приближи до тях.

— Колкото повече Сила се използва — заговори Таим на Деймир, — толкова по-лесно се долавя кълтежът ѝ. От друга страна, силният звън може да причини лоши неща на ума ти, дори да те убие, така че ще започна с малко. — Деймир примигна; явно почти не разбираше думите му, с изключение на частта за неприятните неща и за умирането. Ранд обаче разбра какво се крие в думите за него — Таим прикриваше невежеството му.

Изведнъж се появи пламъче, колкото една сгъвка на пръста, и затанцува сред въздуха на равно разстояние от тримата мъже. Ранд можа да усети Силата у Таим, макар и нищожна, и да види тънкия поток, запреден от него. Пламъчето предизвика у него смайващо облекчение — смайващо, защото бе доказателство, че Таим наистина

може да прелива. Съмненията на Башийр явно се бяха набили в дъното на съзнанието му.

— Сега се съсредоточи върху пламъка — каза Таим. — Ти си пламъкът; светът е пламък; нищо друго няма освен пламъка.

— Нищо не чувствам, само дето очите ме заболяха — измърмори Деймир.

— Съсредоточи се! — срязва го Таим. — Не говори, не мисли, не се движи. Съсредоточи се. — Деймир кимна, примигна под суровия поглед на Таим и замръзна на място, взрян в пламъчето.

Таим изглеждаше напрегнат, но над какво, Ранд не беше сигурен; сякаш се вслушваше. Кънтеж, така беше казал. Ранд се съсредоточи, вслуша се, заопипва за... нещо.

Минутите се проточиха. Пет, шест, седем мъчителни минути, в които Деймир почти не мигаше.

Изведнъж Ранд го усети. Откликът. Нещо дребно, като бледо ехо на тъничкия поток на Силата, пулсираща в Таим, но това сякаш идеше откъм Деймир. Трябваше да е това, за което спомена Таим, но той не помръдна. Навярно трябваше да има повече, или може би не бе това, което Ранд си мислеше.

Минаха още една-две минути и най-сетне Таим пусна огъня и сайдин да изчезнат.

— Можеш да се научиш... Деймир, нали така? — Беше изненадан; несъмнено не беше вярвал, че още първият мъж, когото изпита, ще мине, при това един почти оплешивял старец. Деймир немощно се ухили; изглеждаше готов да повърне. — Не бих се изненадал, ако всеки от тези простаци мине — промърмори мъжът с ястребовия нос на Ранд. — Изглежда, имаш късмет за десетима.

Сред „простаците“ неловко проскърцаха ботуши. Несъмнено някои се надяваха да се провалят. Ако се проваляха, щяха да могат да се върнат у дома, знаейки, че са се опитали, без да се налага да се изправят пред онова, което ги чака, ако минат.

— След време ще разберем колко силен можеш да си — каза Таим, докато Деймир се отдръпваше сред другите. Те отвориха малко празно място около него и отбягнаха да го поглеждат. — Можеш да се окажеш достатъчно силен, за да се сравниш с мен или дори с лорд Дракона. — Пространството около Деймир се разшири още малко. — Само времето ще покаже. Внимавай, докато изпитвам другите. Имаш

остър усет, можеш да го доловиш, докато намеря още четирима-петима. — Бързият поглед към Ранд му подсказа, че думите са за него. — Сега кой е следващият? — Никой не помръдна. Салдеецът погали брадичката си. — Ти. — Той посочи един грубоват мъж, доста над тридесетте, с къдрава тъмна коса. Казваше се Кели Хълдин. Жената на Кели простена.

Още двадесет и шест изпита щяха да отнемат остатъка от дневния светлик, а навярно и повече. Горещо или не, дните все пак ставаха по-кратки, все едно че приближаваше зимата. А Башийр го очакваше, Вейрамон също щеше да го посети и освен това...

— Ти продължи — каза Ранд на Таим. — Ще се върна утре да видя докъде си стигнал. Не забравяй доверието, което влагам в теб. — „Не му се доверявай“ — изпъшка Луз Терин. Гласът сякаш идеше от някаква присвита фигура сред сенките в ума на Ранд. „Не се доверявай. Доверието е гибел. Убий го. Всички убий. О, да умреш и да се свърши, всичко да свърши, да заспиш без сънища, сънища за Илиена, прости ми, Илиена, а няма прошка, само смърт, заслужил си да умреш...“ Ранд се извърна преди вътрешната му борба да се изпише на лицето му. — Утре. Стига да мога.

Таим го догони преди той и Девите да са изминали половината път до дърветата.

— Ако постоиш още малко, можеш да научиш останалото. — В гласа му се прокрадна гняв. — Стига да намеря между тях още четирима-петима, което не би ме изненадало. Теб наистина сякаш те преследва късметът на Тъмния. Струва ми се, че искаш да се научиш. Освен ако не смяташ да струпаш всичко това на раменете ми. Предупреждавам те, ще бъде бавно. Колкото и да натискам, на този Деймир му трябват дни, седмици, преди дори да почувства сайдин, камо ли да го улови. Само да го улови, без да може дори искрица да прелее.

— Вече схванах изпита — отвърна Ранд. — Не беше трудно. И наистина смятам да ти го струпам на раменете, докато не намериш повече и не ги научиш, така, че да ти помагат да търсиш. И запомни какво ти казвам, Таим. Учи ги бързо.

В това се криеха опасности. Да се учи преливането на женската половина на Верния извор беше да учиш прегръдка, така поне му бяха казвали на Ранд, да се научиш на покорство към нещо, което ще ти се

подчини, щом се научиш да му се покоряваш. Беше като да водиш огромна сила, която не би ти навредила, освен ако не злоупотребиш с нея. Елейн и Егвийн го смятаха за нещо естествено; за Ранд изглеждаше почти невероятно. Преливането на мъжката половина се състоеше в непрекъсната борба за контрол и оцеляване. Скочиш ли в нея твърде далече и твърде бързо, превръщаш се в невръстно момченце, хвърлено беззащитно в битка срещу бронирани противници. Дори да се научиш, сайдин можеше да те унищожи, да те убие или да заличи ума ти, ако просто не изгори у теб способността да преливаш. Същата цена, която Айез Седай извличаха от мъжете, които са хванали да преливат, човек можеше да наложи сам на себе си, в един миг невнимание, в само едно мигновение, в което си се оказал беззащитен. Не че някои от мъжете пред плевника не бяха готови да заплатят тази цена още в този миг. Кръглоликата жена на Кели Хълдин го беше хванала за ризата и му говореше настойчиво. Кели полюшваше колебливо глава, а другите женени мъже поглеждаха притеснено към жените си. Но това беше война, а във войните има жертви, дори сред женените мъже. Светлина, така му се гадеше, че можеше да изповръща целия си стомах. Той се извърна, за да не среща очите на Сора Грейди.

— До ръба ги докарай — каза той на Таим. — Учи ги колкото могат да поемат и колкото може по-бързо.

Устните на Таим леко се свиха.

— Колкото могат да поемат — повтори той през зъби. — Но какво? Неща, които могат да се използват за оръжия, предполагам.

— Оръжия — съгласи се Ранд. Да, всички те трябваше да се превърнат в оръжия, включително и той самият. Можеха ли едни оръжия да си позволят да имат семейства? Можеше ли едно оръжие да си позволи да обича? А това пък откъде дойде? — Всичко, което могат да научат, но оръжия преди всичко. — Толкова малко бяха. Двадесет и седем, и дори да се намереше само още един като Деймир, Ранд щеше да е благодарен за това, че е тавирен, за да привлече човека към себе си. Айез Седай залавяха и опитомяваха мъже, които можеха да преливат, и го правеха от три хиляди години. Някои Айез Седай очевидно вярваха, че са постигнали нещо, което първоначално не са били възнамерявали — да премахнат от човешката раса способността за преливане. Бялата кула беше изградена, за да приюти по всяко време три хиляди Айез Седай, и много повече, ако цялата им чет се

наложеше да се събере наведнъж, със стаи за стотици обучаващи се момичета, но преди разцеплението в Кулата имаше не повече от четиридесет новачки и по-малко от петдесет Посветени. — Трябват ми много, Таим. По един или друг начин, гледай да намериш още. Учи ги на изпитването, преди всичко друго.

— Решил си значи да се изравниш с Айез Седай? — Дори такъв да беше замисълът на Ранд, Таим не изглеждаше притеснен. Тъмните му очи го гледаха твърдо.

— Колко Айез Седай може да има всичко? Хиляда?

— Не чак толкова, струва ми се — отвърна предпазливо Таим.

Да отродят Силата от човешката раса. Да ги изгори дано за това, дори да имаха основание.

— Е, все едно, ще имаме достатъчно врагове. — Едно от нещата, които не му липсваха, бяха враговете. Тъмния и Отстъпниците, Твари на Сянката и Мраколюбци. Белите плащове — със сигурност, и много вероятно Айез Седай, поне някои от тях, онези, които бяха Черна Аджа, и онези, които се стремяха да установят над него контрол. Тях, последните, той слагаше в числото на враговете си, макар самите те да не се смятаха за такива. Със сигурност щяха да се появят Властелини на ужаса, точно както го беше казал. И по-ужасни неща. Врагове — предостатъчно, за да съкрушат всичките му планове, да съкрушат всичко. Ръката му стисна здраво гравирания дръжка на Драконовия скиптър. Времето беше най-големият му враг, този, срещу който имаше най-малък шанс за победа. — Аз ще ги победя, Таим. Всички. Мислят си, че всичко могат да разсипят. Винаги до това се свежда. Разсипия, никога съграждане! Аз ще съградя нещо, ще оставя нещо след себе си. Каквото и да стане, ще го направя! Ще победя Тъмния. И ще очистя сайдин, така че мъжете да не трябва да се страхуват, че ще полудеят, и светът да не трябва да се страхува от преливащи мъже. Аз ще...

Той гневно размаха копието и зелено-белият пискюл се развя. Невъзможно беше. Жегата и прахта му играеха лоша шега. Част от всичко това трябваше да се направи, но всичко беше невъзможно. Най-доброто, на което всеки от тях можеше да се надява, бе да победят и да загинат, преди да полудеят, а той не знаеше как да постигне дори това. Единственото, което му оставаше, бе да продължи усилията. Но трябваше да се намери начин. Ако съществуваше такова нещо като справедливост, трябваше да има начин.

— Да очистиш сайдин — промълви Таим. — Мисля, че това би изисквало много повече мощ, отколкото можеш да си представиш. — Очите му се притвориха замислено. — Чувал съм за неща, наричани ша-ангреал. Имаш ли нещо такова, заради което да мислиш, че наистина...

— Не те интересува какво имам и какво нямам, Таим — сръза го Ранд. — Ти гледай добре да научиш всеки, който може да се научи. А после намери други и ги научи. Тъмния няма да ни чака, Таим. Светлина! Нямаме достатъчно време, Таим, но сме длъжни да го направим. Длъжни сме!

— Ще направя каквото мога. Само не очаквай Деймир да може да събаря крепостни стени още утре.

Ранд се поколеба.

— Таим? Следи внимателно всеки от школниците, които се учат твърде бързо. Уведомявай ме веднага. Някой от Отстъпниците може да се опита да се промъкне сред учениците ти.

— Някой от Отстъпниците! — За втори път Таим изглеждаше потресен. — Но защо ще...

— Колко силен си ти? — прекъсна го Ранд. — Привлечи сайдин. Хайде. Колкото можеш да удържиш.

За миг Таим само го погледна безизразно, а после Силата нахлу в него. Липсваше сияние като при жените, но Ранд можеше да го усети ясно, само като чувство за мощ и заплаха, и да го оцени. Таим удържаше достатъчно сайдин, за да опустоши фермата и всички наоколо за секунди, достатъчно, за да превърне в гола пустош цялата околност, докдето стигаха очите му. Не беше повече от това, което Ранд можеше да си представи, без помощ. Но пък мъжът можеше и да се сдържа. Липсваше чувство за напрежение и той можеше да не иска да покаже пълната си мощ пред Ранд — откъде можеше да знае как ще реагира той?

Сайдин, усещането за него, заглъхна от Таим и Ранд едва сега осъзна, че сам се е изпълнил с мъжката половина на Извора, като бушуващ поток, всяка струя от който можеше да протече през ангреала в джоба му. „Убий го! — промърмори Луз Терин. — Убий го веднага!“ Ранд се изуми; пустошта, която го обгръщаше, се разклати, сайдин забушува и се изду и той с усилие освободи Силата, преди тя да успее

да срине Празнотата заедно с него самия. Той ли бе сграбчил сайдин, или Луз Терин? „Убий го! Убий го!“

Разгневен, Ранд изкрещя в ума си: „Замълчи!“ И за негова изненада гласът заглъхна.

Пот рукна по лицето му и той я избърса с трепереща длан. Сам беше сграбчил Извора; така трябваше да е. Гласът на един мъртвец не можеше да направи това. Несъзнателно бе проявил недоверие към Таим, привлякъл толкова сайдин, докато той стои пред него беззащитен. Това трябваше да е.

— Ти само наблюдавай внимателно всеки, който се учи твърде бързо — промърмори Ранд. Навярно споделяше твърде много с Таим, но хората имаха право да знаят пред какво може да се озоват. Стига да искаха да знаят. Не смяташе да позволи нито на Таим, нито на никого да разбере откъде е научил толкова много. Ако разберяха, че е държал като свой пленник един от Отстъпниците и е позволил да се измъкне... Ако това изтечеше, щеше да плъзне мълва за нещо много повече от държането на пленници. Белите плащове твърдыха, че е Лъжедракон и Мраколюбец. Твърдыха го за всеки, който докосва Единствената сила. Ако светът научеше за Ашмодеан, мнозина други щяха да го повярват. Нищо, че Ранд бе имал нужда от мъж, който да го научи да борави със сайдин. Никоя жена не можеше да му помогне, нито дори да види сплитанията му, както и той техните. Мъжете лесно вярват в най-лошото, а жените вярват, че то е още по-лошо — стара поговорка в Две реки. Сам щеше да се разправи с Ашмодеан, ако пак се появеше. — Ти само си отваряй очите. И кротко.

— Както заповяда лорд Дракона. — Таим дори леко му се поклони, после се обърна и закричи през двора.

Ранд усети, че Девите го гледат. Инайла и Сомара, Сюлин и Джалани, и всички останали. Очите им бяха изпълнени с тревога. Те приемаха почти всичко, което правеше, без да трепнат, но все пак се тревожеха за него.

— Не бива да се изморяваш — каза му тихо Сомара. Ранд я изгледа и бузите на светлокосата жена се изчервиха. Не можеше да се смята, че са на публично място — Таим вече се бе отдалечил достатъчно, — но забележката все пак беше прекалена.

Инайла обаче измъкна една шуфа от колана си, подаде му я и каза:

— Силното слънце е вредно за теб.

Една от останалите се обади:

— Трябва му жена, която да го наглежда.

Не можа да разбере коя — дори Сомара и Инайла се въздържаха от подобни приказки пред него. Знаеше обаче коя имат предвид. Авиенда. Та можеше ли да се намери по-добра съпруга за сина на една Дева от една Дева, оставила копието, за да стане Мъдра?

Потискайки изблика си на гняв, той уви шуфата около главата си и се почувства благодарен — сиво-кафявият плат отблъскваше удивително голяма част от топлината. Потта му моментално се попи. Дали Таим знаеше нещо подобно на хитрината на Айез Седай с недопускането на жегата и студа да ги засегнат? Салдеа не беше чак толкова далече на север, но въпреки това мъжът почти не се потеше, досущ като айилците. Въпреки благодарността си Ранд каза само:

— Това, което не бива да правя, е да се мотая тук и да си губя времето.

— Да си губиш времето ли? — отвърна с прекалено невинен гласец младата Джалани. — Как е възможно Кар-а-карн да си губи времето? Последния път, когато се изпотих като него, бях тичала непрекъснато от изгрев до залез слънце.

Останалите Деви избухнаха в неудържим смях. Червенокосата Майра, поне с десет години по-голяма от Ранд, се запляска по бедрото, а златокосата Дезора заприкрива усмивките си с ръка, както правеше винаги. Лия, с нашареното с белези лице, заподскача на пръсти, а Сюлин почти се прегъна на две. Айилският хумор в най-добрият случай можеше да се нарече странен. Героите в приказките никога не срещаха шеги за тяхна сметка и той се съмняваше, че и кралете понасят такива. Част от проблема бе в това, че един айилски вожд, дори той да беше Кар-а-карн, не беше крал; в едно или друго отношение можеше да има власт, но всеки айилец можеше да отиде при един вожд и да му каже точно това, което си мисли. Но по-важното бе нещо друго.

Ранд бе отгледан в Две реки от Трам ал-Тор и жена му Кари, но рождената му майка някога беше била Дева на копието, умряла при раждането му на склоновете на Драконовата планина. Не айилка, въпреки че истинският му баща беше бил такъв, но все пак Дева. И ето че сега айилските нрави, по-силни от всякакъв закон, го бяха

засегнали. Не, не засегнали — обгърнали. Никоя Дева не можеше да се омъжи и да продължи да носи копието, и освен ако не се откажеше от копието, всяко дете, което можеше да роди, се предаваше на някоя друга жена от Мъдрите, така че Девата никога да не научи коя е тази жена. За всяко дете, родено от Дева, се вярваше, че е щастливо, както по рождение, така и в отрасването си, въпреки че никой друг освен жената, приела да го отгледа, и нейния мъж, никога не научаваше, че не е нейно собствено. А освен това айилското „Пророчество на Руйдийн“ гласеше, че Кар-а-карн ще бъде точно такъв, но отгледан от влагоземци. За Девите Ранд бе нещо като завръщане на всички такива деца, първото дете на Дева, за което знаят всички.

Повечето, било по-стари от Сюлин или млади като Джалани, го приемаха като отдавна изгубен брат. Пред външни хора му отдаваха всички дължими за един вожд почести, колкото и повърхностни да изглеждаха понякога, но насаме с тях той все едно че им беше брат, въпреки че дали го приемаха за по-малкото братче, или за батко, изобщо не зависеше от възрастта на жената. Радваше го само, че едва шепата от тях следваха пътя на Инайла и Сомара; насаме или не, направо го дразнеше, когато някоя не много по-възрастна от него жена се държеше с него, сякаш е синът ѝ.

— Тогава да отидем някъде, където няма да се потя — отвърна той и успя донякъде да се усмихне. Дължеше им го. Някои вече бяха загинали заради него и още щяха да загинат преди да се свърши. Девите бързо потиснаха смеха си, готови да тръгнат накъдето каже Кар-а-карн, готови да го защитят.

Въпросът беше къде? Башийр го чакаше за прегледа на бойците и Авиенда най-вероятно също щеше да е там. Ранд я отбягваше, доколкото можеше. Беше успял да го прикрие от Девите досега; ако само го допуснеха, щяха да му вгорчат живота. Но истината беше, че трябваше да стои настрана от нея. Носеше гибел със себе си като заразна болест; беше непрестанна мишена и хората около него загиваха. Трябваше да вкочани сърцето си и да позволи да загиват Деви — Светлината да го изгори дано, че им бе обещал това! — но Авиенда се бе отказала от копието, за да се учи при Мъдрите. Не беше сигурен какво изпитва към нея, знаеше само, че ако тя загине заради него, нещо в самия него също ще загине. Имаше чист късмет, че поне доколкото му се струваше, липсваха някакви по-интимни чувства. Тя

се стараеше да е край него само защото Мъдрите искаха да го следи и защото искаше да го пази за Елейн. Но нито едното, нито другото правеше нещата по-лесни за Ранд. Тъкмо обратното.

Всъщност решението беше лесно. Башийр трябваше да почака, за да може той да избегне Авиенда, значи на ред беше срещата с Вейрамон, която трябваше да стане скришом в двореца и която уж бе отхвърлена.

Сграбчил сайдин, той отвори Портал и светлият прорез във въздуха се ушири, за да разкрие вътрешността на голяма шатра на зелени ивици, празна, само с настилка от цветни пътеки, изтъкани в тайренски лабиринтови шарки. Нямаше вероятност за никаква засада тук, по-малка беше дори отколкото във фермата, но Инайла, Майра и останалите все пак се забулиха и скочиха през прага. Ранд спря, за да се озърне през рамо.

Кели Хълдин крачеше към къщата, привел глава, жена му с двете дечица вървеше до него и го потупваше утешително по рамото, но лицето ѝ сияеше. Явно Кели се беше провалил. Таим стоеше срещу Джър Грейди и двамата се вираха в малко пламъче, люшкащо се във въздуха помежду им. Сора Грейди, прегърнала синчето си, не гледаше мъжа си. Очите ѝ все още не се откъсваха от Ранд. Женските очи режат по-остро от нож. Друга поговорка от Две реки.

Той пристъпи през Портала, изчака останалите Деви да преминат и освободи Извора. Правеше това, което трябваше да прави.

ГЛАВА 4

ЧУВСТВО ЗА ХУМОР

В шатрата бе сумрачно и толкова горещо, че Кемлин, на около осемстотин мили северно, изглеждаше приятно прохладен. Ранд отметна процепа и примигна. Слънцето биеше като чук и го накара отново да изпита благодарност за шуфата. Над бяло-зелената шатра висеше копие на знамето на Дракона, редом до едно от пурпурните знамена, носещи древния символ на Айез Седай, безброй шатри се простираха по хълмистата равнина, из която всичко, с изключение на малко туфи жилава кафеникава трева, отдавна беше разровено от копита и ботуши — островърхи и плоски шатри, повечето бели, макар и в много случаи вече мръснобели, но и немалко цветни или на ивици. Шарки и пъстри знамена на дребни владетели. Цяла армия се беше събрала тук, на границата на Тийр, на края на равнините на Маредон, хиляди и хиляди войници от Тийр и Кайриен. Айилците бяха вдигнали своите станове на прилично разстояние от влагоземците, по петима айилци на всеки тайренец и кайриенец, и всеки ден пристигаха още. Беше армия, в състояние да накара Иллиан да се разтрепери в ботушите си, противник достатъчно мощен, за да смаже всичко по пътя си. Инайла и другите от авангарда вече бяха излезли навън, спуснали булата, заедно с около дузина айилци. Айилците постоянно охраняваха тази шатра. Облечени и въоръжени като Девите, те бяха високи колкото Ранд или по-високи, лъвове в сравнение с леопардите — Деви, мъже с потъмнели от слънцето корави лица, със студени сини, зелени или сиви очи. Днес те бяха от Ша-мад Конде, Ходещите по мълнии, водени лично от Ройдан, оглавяващ това бойно общество от тази страна на Драконовата стена. Девите носеха честта на Кар-а-карн, но всяко бойно общество поемаше своя дял от охраната.

Едно нещо от облеклото на част от мъжете ги отличаваше от Девите. Половината от тях носеха на челата си превръзки с древния символ на Айез Седай — черно-бял диск. Носителите на тази превръзка наричаха себе си сисвай-аман; на Древния език — Копия на

Дракона. Оставаше да се нарекат и „Личните копия на Дракона“. Превръзките на челата и техният смисъл караха Ранд да се чувства неловко, но едва ли можеше да направи нещо, след като мъжете отказваха дори да признаят, че ги носят. Защо нито една от Девите не беше си надянала такова нещо — той поне не беше забелязал нито една, — Ранд нямаше никаква представа. Те говореха за това почти толкова неохотно, колкото и мъжете.

— Виждам те, Ранд ал-Тор — изрече с гробовен глас Ройдан. В косата му имаше значително повече сиво, отколкото жълто, но лицето му беше толкова кораво, че някой ковач можеше да го използва за наковалня или чук, и ако се съдеше по белезите по бузите и носа му, човек можеше да допусне, че не един го е правил. В сравнение с всичко това леденосините му очи изглеждаха направо меки. Той избегна да погледне към меча на Ранд. — Дано намериш сянка този ден. — Това пък нямаше нищо общо с разтопеното слънце, нито с безоблачното небе — Ройдан като че ли изобщо не се потеше, — а беше най-обикновен поздрав между хора от земя, в която слънцето винаги грееше изпепеляващо и дървета се срещаха рядко.

Също така официално Ранд отвърна:

— Виждам те, Ройдан. Дано намериш сянка този ден. Тук ли е върховният лорд Вейрамон?

Ройдан кимна към един просторен павилион на червени ивици и с ален покрив, обкръжен от тайренски Бранители на Камъка.

— Всички влагоземци са там. — И добави: — Бруан не е бил канен в тази шатра от три дни, Ранд ал-Тор. — Бруан беше вождът на клана Накай Айил, клана на Ройдан; и двамата бяха от септата Солено плато. — Нито Хан от Томанеле или Деарик от Рейн, нито никой вожд на клан.

— Ще говоря с тях — каза Ранд. — Би ли съобщил на Бруан и останалите, че съм тук?

Ройдан кимна.

Инайла изгледа мъжете накриво, наведе се към Джалани и заговори шепнешком, но така, че да могат да я чуят и от десет крачки.

— Знаеш ли защо ги наричат Ходещи по мълниците? Защото дори когато стоят мирно, човек непрекъснато поглежда към небето да види мълнии. — Девите избухнаха в смях.

Един млад Ходещ по мълнии скочи във въздуха и ритна с обувия си до коляното в мека чизма крак по-високо от главата на Ранд. Беше красавец, ако се махнеше набръчканият бял белег, минаващ под превръзката от черен плат, криеща изваденото му око.

— Знаете ли защо Девите си говорят с ръце? — извика той още във въздуха и след като стъпи на земята, продължи: — Защото дори когато не говорят, не могат да престанат да дърдорят.

Ша-мад Конде се разсмяха не по-малко мощно от Девите.

— Само Ходещи по мълнии могат да видят чест в пазенето на празна шатра — каза тъжно Инайла на Джалани и поклати глава. — Следващия път, когато поискат вино, ако гай-шайн им поднесат празни чаши, несъмнено ще се напият повече, отколкото ние с уускай.

Щом видяха Ранд, Бранителите се вдървиха още повече, ако това изобщо беше възможно, и двамата пред входа дръпнаха платнището да влезе. Сякаш не забелязваха айилките.

Ранд беше предвождал Бранителите на Камъка в една отчаяна битка срещу мърдраали и тролоци по коридорите на самия Тийрски камък. В онази нощ те бяха готови да последват всеки, който ги поведе, но се оказа той.

— Камъкът стои — изрече той тихо. Това бе техният боен вик. По няколко лица пробягаха бързи усмивки, после лицата отново се вдървиха. В Тийр никой от простолюдието не можеше да си позволи да се усмихне на казаното от един господар, ако не е сигурен, че самият господар иска от него да се усмихне.

Повечето Деви приклегнаха край павилиона в поза, в която можеха да издържат с часове, без мускул да трепне по телата им, но Сюлин последва Ранд вътре заедно с Лия, Инайла и Джалани. Дори тези Бранители да бяха приятели на Ранд от ранно детство, Девите пак щяха да бъдат толкова бдителни, но мъжете вътре изобщо не можеха да се нарекат приятели.

Подът на павилиона беше покрит с пъстроцветни килими, а по средата бе поставена позлатена и инкрустирана със слонова кост и тюркоаз маса, толкова тежка, че сигурно беше нужен цял фургон, за да докарат само нея. Покритата с карта маса делеше една дузина тайренци с потни лица от два пъти по-малкото кайриенци, които страдаха още повече от горещината. Всички държаха златни бокали, които безлики слуги в черно-златисти ливреи неуморно доливаха с

пунш. Всички благородници бяха облечени в коприна, но изрядно обръснатите кайриенци, ниски, тънки и бледи в сравнение с мъжете от другата страна на масата, носеха тъмни и строги палта, ако се изключеха ярките хоризонтални ивици с цветовете на техния Дом през гърдите, чийто брой показваше ранга на Дома, докато тайренците, повечето — с изрядно подрязани и пищно наклепани с благовонни мазила бради, носеха ватирани палта, същинска градина от червени, жълти, зелени и сини цветове, сатен и брокат, със сребърни и златни нишки. Кайриенците бяха със строги физиономии, макар и малко апатични, и отпред главите на всички бяха избръснати и напудрени. Тайренците се подсмиваха и подсмърчаха в обилно напоените с парфюми кърпи, изпълващи целия павилион с тежки аромати. Освен пунша единственото общо помежду им бяха хладните погледи, с които посрещнаха Девите.

Върховният лорд Вейрамон, с намазана брада и прошарена коса, удостои Ранд с дълбок поклон. Той беше единият от четиримата върховни лордове тук. Другите бяха мазният възпълен Сюнамон, Толмеран, чиято сивкава брада наподобяваше връх на копие върху дръжката на тънкото му тяло, и Ториан, с нос като картоф — той пък приличаше на фермер повече от самите фермери. Ранд бе поверил командването на Вейрамон. Засега. Останалите осем бяха по-дребни владетели, някои гладко избръснати, макар с не по-малко сиво в косите; те бяха тук поради клетвите си за вярност към един или друг от върховните лордове, но всички имаха опит в битките.

За тайренец Вейрамон не беше нисък, макар че Ранд стърчеше с една глава над него, но винаги напомняше на Ранд за надут петел.

— Слава на лорд Дракона — каза той и пак се поклони, — завоевателя на Иллиан. Слава на Властелина на утрото. — Другите се отзоваха почти мигновено, тайренците разперили широко ръце, а кайриенците — докосвайки сърцата си с длани.

Ранд отвърна с гримаса. Властелинът на утрото беше една от титлите на Луз Терин, или така поне се твърдеше във фрагментарно запазените хроники. Твърде много знание беше изгубено по време на Разрушението на света, още повече се бе превърнало в пепел по време на Тролокските войни и по-късно, през Стогодишната война, но понякога оцеляваха смайващи отломки. Той се изненада, че използваната от Вейрамон титла не събуди налудничавото дърдорене

на Луз Терин, но пък не беше чувал повече онзи глас, откакто му беше креснал. Доколкото помнеше, това бе първият път, в който се бе обърнал към самия глас, вгнездил се в главата му. Другите възможни обяснения предизвикаха ледени тръпки по гърба му.

— Милорд Дракон... — захвана Сюнамон, триейки месестите си длани. Като че ли се стараеше да не вижда шуфата, увита около главата на Ранд. — Вие... — Той преглътна думите си и се усмихна угоднически: да пита един потенциален луд — потенциален в най-добрия случай — дали е добре вероятно не беше точно това, което му се искаше да каже. — Би ли пожелал лорд Дракона малко пунш? Лоданелска реколта, смесена с пъпеш „медена роса“. — Един дългнест поземлен лорд, заклет във вярност към Сюнамон, махна рязко с ръка и някакъв слуга притича за златен бокал от страничната масичка до платнената стена. Друг се забърза да го напълни.

— Не — каза Ранд и повтори по-силно: — Не. — Дали Луз Терин наистина го беше чул? Това правеше цялата история да изглежда още по-зле. Не искаше сега да мисли за тази възможност. Изобщо не му се искаше да мисли за това. — Щом Еарн и Симаан пристигнат, почти всичко ще си дойде на мястото. — Тези двама върховни лордове щяха да пристигнат скоро; те водеха големи части тайренски войници, които трябваше да напуснат Кайриен преди месец. Разбира се, имаше и по-малки групи на път на юг, както и още кайриенци. И още айилци също така. — Искам да видя...

Изведнъж забеляза, че павилионът е съвсем притихнал. Само Ториан отметна глава, за да доизгълта остатъка от пунша си, отри уста с длан и протегна бокала си за още, но слугите сякаш се мъчеха да се скрият сред стените на червени ивици. Сюлин и другите три Деви изведнъж се напрегнаха, готови да се забулят.

— Какво има? — попита Ранд тихо.

Вейрамон се поколеба.

— Симаан и Еарн тръгнаха... тръгнаха към Хадънски мрак. Няма да дойдат. — Ториан дръпна една позлатена кана от един от слугите и сам си напълни бокала, разливайки пунш по чергите.

— И защо е трябвало да тръгнат натам вместо да дойдат тук? — Ранд не повиши глас. Беше сигурен, че знае отговора. Тия двамата — и още петима върховни лордове освен тях — бяха изпратени към

Кайриен главно за да се създаде работа за мозъци, склонни да се увлекат в заговори срещу него.

Сред кайриенците пробягаха злобни усмивки, повечето полуприкрити зад набързо вдигнатите бокали. Семарадрид, лордът с най-висок ранг сред тях, не скри усмивката си. Мъж с издължено лице и с черни очи, които можеха да строят камък, той се движеше вдървено заради раните, получени по време на гражданската война в страната му, но куцането му беше от боеве с Тийр. Главното му основание да сътрудничи с тайренците бе, че те поне не бяха айилци. Но пък и за тайренците главното оправдание да си сътрудничат с кайриенците бе, че последните също не са айилци.

Отговори един от сънародниците на Семарадрид, млад лорд на име Менерил, който се кичеше с половината от ивиците на Семарадрид по камизолата си, а на лицето му имаше белег от гражданската война, който издърпваше нагоре левия ъгъл на устата му в постоянна сардонична усмивка.

— Измяна, милорд Дракон. Измяна и бунт.

Колкото и да се колебаеше Вейрамон да изрече тези думи в лицето на Ранд, не можеше да позволи вместо него да отговаря един презрян чужденец.

— Да, бунт — побърза да поясни той, като изгледа с яд Менерил, но обичайната му надутост скоро се възвърна. — И не само те, милорд Дракон. Върховните лордове Дарлин и Тедосиан и върховната лейди Естанда също участват в него. Да ми изгори душата дано, но всички те са положили имената си в рапорт за неподчинение! Изглежда, че още двайсетина по-дребни владетели също са се включили. Заслепени от Светлината глупци!

Ранд почти се възхищаваше на Дарлин. Човекът му се беше противопоставил открито от самото начало, като избяга от Камъка, когато той падна, и се опита да вдигне съпротива сред благородниците из страната. Тедосиан и Естанда бяха нещо различно. Също като Еарн и Симаан, те му се бяха кланяли и усмихвали, наричали го бяха „Лорд Дракон“ — и заговорничеха зад гърба му. Сега предчувствията му се потвърждаваха. Нищо чудно, че Ториан бе разлял пунша — той също се беше забъркал здраво с Тедосиан, както и с Еарн и Симаан, впрочем.

— Това, което са написали, е повече от неподчинение — каза хладно Толмеран. — Пишат, че сте Лъжедракон и че падането на

Камъка и това, че извадихте „Меча, който не е меч“, било някакъв айезседайски фокус. — В тона му се долавяше въпросителна нотка — той не беше в Тийрския камък в нощта, когато Ранд го завзе.

— Ти какво мислиш, Толмеран? — Подобно твърдение звучеше съблазнително в една земя, в която преливането беше поставено под строга възбрана преди Ранд да промени закона и където Тийрския камък беше стоял несъкрушим близо три хиляди години преди Ранд да го завземе. И твърде познато твърдение. Ранд се зачуди дали няма да се намерят и Бели плащове, когато тези бунтовници бъдат доведени и проснати в нозете му. Смяташе, че Педрон Ниал е твърде разумен, за да го допусне.

— Смятам, че вие сте извадили Каландор — каза след пауза слабият мъж. — Смятам, че сте Преродения Дракон. — И двата пъти се долови леко натъртване на „смятам“. Толмеран не беше страхливец. Естеан кимна; бавно, но кимна. Още един смелчага.

Дори те обаче не зададоха очевидния въпрос — дали Ранд иска бунтовниците да бъдат смазани. Ранд не беше изненадан. Първо, Хадънски мрак не беше най-удобното място за битки — огромен и гъст лес, в който нямаше нито села, нито пътища и пътечки дори. По начупения планински терен в северния му край човек трябваше да е щастлив, ако успее да измине някоя и друга миля, и то в дълъг ден, а войските можеха да си обикалят чак докато припасите им свършат, без да се срещнат. И може би по-важното беше, че всеки, който се осмелеше да зададе този въпрос, можеше да бъде заподозрян, че желае доброволно да поведе такава експедиция, доброволец, който по-скоро възнамерява да се присъедини към Дарлин, а не да го доведе пленник. Тайренците можеха и да не владеят Играта на Домове така добре като кайриенците — тази сган бе в състояние да чете томове с един бегъл поглед и да чуе в една фраза много повече, отколкото си вложил в нея — но и те крояха козни и се следяха, подозирайки се взаимно в заговори и убедени, че всички останали правят същото.

Все пак засега за Ранд беше по-изгодно да остави бунтовниците там, където са. Цялото му внимание трябваше да се насочи към Иллиан — така поне трябваше да изглежда в очите на всички. Но не можеше и да се покаже прекалено мек. Тези мъже не можеха да се обърнат срещу него, но с Последната битка или не, само две неща всъщност пречеха на тайренците и кайриенците да се хванат за

гушите. Първо, еднакво ненавиждаха айилците, и второ, бояха се от мъстта на Преродения Дракон.

— Някой може ли да се изкаже в тяхна защита? — попита той. — Знае ли някой от вас някакви възможни оправдания за тях? — Дори и някой да знаеше, не се обади; ако се брояха и слугите, близо две дузини погледи се приковаха в него. Слугите може би най-напрегнато. Сюлин и Девите пък следяха всички останали освен него. — Титлите им се отнемат, всичките им владения се конфискуват. Да се подпишат и изпратят призовки за арест до всеки, чието име е известно. До всеки мъж и всяка жена. — Това можеше да създаде проблем; наказанието за измяна в Тийр беше смърт. Беше променил някои закони, но не и този, а сега беше твърде късно. — Да се огласи, че всеки, който убие някой от тях, ще бъде опростен за убийството и че всеки, който им помага, ще бъде обвинен в измяна. А животът на тези, които се предадат, ще бъде пощаден. — Което щеше да му спести проблема с Естанда — не можеше да заповяда да бъде екзекутирана жена, — стига да измислеше как да го уреди. — Но всеки, който упорства, ще увисне на бесилото.

Благородниците се размърдаха неловко. Със сигурност бяха очаквали смъртните присъди — по-малко за бунт не се полагаше, а в състояние на война — още повече, — но лишаването от титли направо ги порази. Въпреки всички закони, които Ранд беше променил в двете страни, въпреки че лордовете вече се изправяха пред съдиите и биваха бесени за убийство или глобявани солено за насилие, те все още си въобразяваха, че съществува някаква вродена разлика, някакъв естествен порядък, според който те са лъвове, а обикновената тълпа — овце. Един върховен лорд, отишъл на ешафода, умираше като върховен лорд, но Дарлин и другите щяха да умрат като селянци, нещо, което в очите на тези мъже изглеждаше по-жестоко дори от самата смърт. В очите на някои от слугите блесна задоволство.

— След като решихме и това — каза Ранд, смъкна шуфата и пристъпи към масата — да разгледаме картите. Самаил е по-важен от някаква шепа глупци, които са решили да изгният в Хадънски мрак. — Надяваше се наистина да изгният. Да ги изгори дано!

Устните на Вейрамон се свиха, а Толмеран побърза да изгладни намръщената си физиономия. Лицето на Сюнамон беше така гладко, че можеше да мине за маска. Другите тайренци изглеждаха също толкова изпълнени с неверие, както и кайриенците, макар Семарадрид да го

прикриваше добре. Някои от тях бяха видели мърдраали и тролоци по време на онази атака в Камъка, други бяха видели двубоя му със Самаил в Кайриен — и въпреки това си мислеха, че твърдението му за измъкналите се на свобода Отстъпници е проява на лудост. Чувал беше дори да шепнат, че сам е причинил всичките разрушения в Кайриен, нанасяйки побеснял удари както по врагове, така и по приятели. Ако се съдеше по вкамененото лице на Лия, някой от тях можеше и да получи някое копие в ребрата, ако не махнеха по-скоро недоверчивите изражения от лицата си.

Но все пак се струпаха около масата, след като той захвърли шуфата на пода и започна да оглежда картите. Башийр беше прав — хората бяха готови да следват безумци, стига да са победители. Докато са победители. Тъкмо когато намери картата, която му трябваше — подробна скица на източния край на Иллиан, — пристигнаха айилските вождове.

Пръв влезе Бруан на Накаи Айил, следван по петите от Джеран на Шаарад, Деарик на Рейн, Хан на Томанеле и Ерим на Чарийн, като всеки от тях отвърна на киманията на Сюлин и другите три Деви. Бруан, едър мъж с тъжни сиви очи, всъщност предвождаше петте клана, които Ранд бе изпратил до този момент на юг. Никой от останалите не бе възразил — странно кроткият характер на Бруан прикриваше уменията му на пълководец. Петимата не носеха никакво оръжие освен ножовете си, но пък айилците едва ли можеха да се вземат за невъоръжени дори да бяха с голи ръце и нозе.

Кайриенците просто се правеха, че за тях айилците не съществуват, но тайренците явно се заусмихваха и засмъркаха в кутийките си с благовония и напоените с парфюми копринени кърпи. Тийр беше изгубил Камъка от айилците и при това с помощта на Преродения Дракон, както вярваха — или на Айез Седай, — но Кайриен на два пъти беше опустошаван от тях, на два пъти превзет и унижен.

С изключение на Хан, айилците ги пренебрегнаха до един. Хан, белокас и с лице като намачкана оцавена кожа, ги изгледа убийствено. Бе доста сприхав; ако се сбиеха, това, че повечето тайренци бяха високи колкото него, едва ли щеше да им помогне особено. За айилец той беше нисък — което означаваше над средния ръст при влагоземците — и почти толкова докачлив, колкото Инайла. И, разбира

се, като всеки айилец презираше „дървоубийците“ — едно от наименованията им за кайриенците — повече от всички други влагоземци. Другото име за тях беше „клетвопрестъпници“.

— Да видим сега иллианците — каза твърдо Ранд и затисна картата с Драконовия скиптър и една позлатена мастилница. Нямаше нужда тези мъже да започнат да се избиват. Не мислеше, че ще го направят — поне не в негово присъствие. В сказанията съюзниците обикновено си вярваха и дори се обикваха, но той се съмняваше, че тези мъже ще стигнат някога до това.

Хълмистите равнини на Маредон навлизаха малко в територията на Иллиан, отстъпвайки пред гористи хълмове недалече от Манедерендрелле и разклоняващата се от нея река Шал. Пет нанесени с мастило кръста на отстояние десетина мили един от друг бележеха източния край на тези хълмове. Хълмовете Дойрлон.

Ранд опря показалеца си в средния кръст.

— Сигурни ли сте, че Самаил не е вдигнал още станове? — Леката гримаса на лицето на Вейрамон го накара да повиши тон раздразнено. — Лорд Бренд, ако предпочитате тогава, или Съвета на Деветимата, или Матин Степанеос ден Балгар, ако искате самия крал. Все още ли са толкова?

— Нашите съгледвачи го потвърждават — отвърна спокойно Джеран. Тънък като острие на меч и със светлокафява коса, вече доста прошарена със сиво, сега той винаги беше спокоен, след като четиристотингодишната кръвна вражда между Шаарад и Гошиен Айил беше прекратена с идването на Ранд. — Совин Най и Дуаде Махди-инги следят отблизо. — Той кимна, доволен, както и Деарик. Джеран бе служил като Совин Най, Ръка-нож, преди да стане вожд на клан, а Деарик — като Дуаде Махди-ин, Водотърсач. — Научаваме за всяка промяна за пет дни от бегачите.

— Моите съгледвачи са убедени, че е така — заяви Вейрамон, все едно че Джеран не беше проговарял. — Изпращам нов отряд всяка седмица. Един месец отнема, докато отидат и се върнат, но ви уверявам, че съм в течение на позициите им, доколкото позволява разстоянието.

Лицата на айилците бяха като изсечени от канара.

Ранд пренебрегна поредното им надиграване. Беше се опитвал да затъква зеговете между тайренци, кайриенци и айилци, но те винаги

пак се отваряха, още щом им обърнесе гръб. Безсмислено беше да се опитва пак.

Колкото до лагерите... Той сам знаеше, че все още са пет — беше ги посещавал, така да се каже. Съществуваше едно... място... в което знаеше как да влезе, някакво странно, необитавано отражение на реалния свят и той беше преброждал тамошните хълмове. Знаеше отговорите на почти всеки въпрос, който смяташе да им зададе, но жонглираше с най-различни планове като веселчун, жонглиращ със запалени факли.

— И Самаил продължава да изпраца в тях още хора? — Този път натърти на името. Физиономиите на айилците не се промениха — щом Отстъпниците бяха на свобода, значи бяха на свобода; светът трябваше да се приеме какъвто е, а не какъвто ти се иска да е — но другите отново го стрелнаха с тревожните си погледи. Трябваше да свикнат рано или късно. Рано или късно трябваше да го повярват.

— Всеки мъж в Иллиан, годен да носи копие, без да се спъва в него, поне така изглежда — каза навъсен Толмеран. Като всеки тайронец, и той гореше от нетърпение да се сражава с иллианците — двата народа се мразеха още от времето след откъсването си от империята на Артур Ястребовото крило, — но за разлика от повечето върховни лордове, не беше толкова уверен, че всяка битка може да се спечели само с една добра атака. — Всеки завърнал се отряд съгледвачи докладва, че лагерите се разрастват и са все по-добре укрепени.

— Трябва да тръгнем веднага, милорд Дракон — каза надутото Вейрамон. — Светлината да ми изгори душата дано, ако не мога да спипам иллианците по гащи. Сами са се вързали. Ами че те изобщо нямат конница! До един ще ги смажа и пътят към столицата ще е открит. — В Иллиан, както в Тийр и в Кайриен, „столицата“ беше градът, дал името на държавата. — Очите да ми изгори дано, ако не сложа знамето ви над Иллиан само за месец, милорд Дракон. Два, най-много. — Хвърли поглед към кайриенците и добави, сякаш някой теглеше думите му с ченгел. — Двамата със Семарадрид ще го направим. — Семарадрид кимна леко. Много леко.

— Не — отвърна отсечено Ранд. Планът на Вейрамон вещаеше пълен провал. Пътят бе цели двеста и петдесет мили, а Самаил също разполагаше със съгледвачи — всеки плъх или гарван можеше да е

негов съгледвач. Двеста и петдесет мили. Дванадесет-тринадесет дни за тайренците и кайриенците. Айилците може би щяха да ги вземат за пет, ако се напрегнаха, но те не влизаха в сметките на Вейрамон. Дълго преди Вейрамон да достигне хълмовете Дойрлон, Самаил щеше да е готов да премаже тайренците, а не обратното. Глупав план. По-глупав дори от онзи, който Ранд им беше подхвърлил. — Дал съм ви заповеди. Ще стоите тук, докато Мат не се върне да поеме командването, и дори тогава никой няма да се придвижи и на една стъпка, докато не реша, че разполагам с достатъчно хора. Идват още мъже — тайренци, кайриенци и айилци. Смятам да премажа Самаил, Вейрамон. Да го премажа завинаги и да поставя Иллиан под знамето на Дракона. — Това поне беше вярно. — Жалко, че няма да съм с вас, но Андор все още задържа вниманието ми.

Лицето на Вейрамон заприлича на кисела буца, гримасата на Семарадрид можеше да превърне виното в пунша му на оцет, а Толмеран го гледаше толкова безизразно, че неодобрението му беше явно като юмрук, забит в носа. В случая със Семарадрид причината за тревогата беше в бавенето. Той неведнъж беше изтъквал, че ако всеки ден им носи още мъже в лагера тук, същото става и в укрепленията в Иллиан. Несъмнено планът на Вейрамон бе резултат от неговата настойчивост, въпреки че сам сигурно щеше да измисли нещо по-добро. Съмненията на Толмеран се въртяха около Мат. Въпреки това, което беше чул от кайриенците за военните умения на Мат, Толмеран го смяташе за чисто ласкателство от страна на глупци към един селянин, затова, че просто е приятел на Преродения Дракон. Възраженията им бяха откровени, а това на Семарадрид дори имаше стойност — стига планът, който им бе подхвърлен, да беше нещо повече от прикритие. Самаил едва ли разчиташе само на плъхове и гарвани за съгледвачи. Ранд допускаше, че в лагера има и хора шпиони — и за някой от другите Отстъпници, както и за Айез Седай навярно.

— Ще бъде както кажете, милорд Дракон — отрони тежко Вейрамон. Стигнаше ли се до битка, този мъж беше доста храбър, но иначе си бе пълен идиот, неспособен да помисли за нищо друго освен за омразата си към иллианците и презрението си към кайриенците и айилските „диваци“. Ранд беше сигурен, че точно Вейрамон е човекът, който му трябва. Толмеран и Семарадрид нямаше да избързат да тръгнат, докато Вейрамон командваше.

Още дълго си говореха, а Ранд ги слушаше и им подхвърляше несъществени въпроси. Нямаше повече възражения, нито настоявания да предприемат нападението още сега, изобщо никакви дискусии за нападение. Това, за което Ранд питаше Вейрамон и останалите, бяха фургоните и пак фургоните, и какво има в тях. В равнините на Маредон имаше малко села и нито един по-голям град, с изключение на Фар Маддинг на север, и недостатъчно годна за земеделие земя, която да изхрани дори обитателите им. Една огромна армия щеше да има нужда от постоянен приток на фургони от Тийр, които да й карат всичко, от брашно до подковите за конете. С изключение на Толмеран, върховните лордове смятаха, че армията ще може сама да си носи всичко нужно, докато прекосят равнината, а след това ще се изхранва от Иллиан; изглежда, изпитваха някаква наслада при мисълта, че ще опоскат земите на древния си враг като скакалци. Кайриенците споделяха друго мнение, особено Семарадрид и Менерил. Не само простите хора бяха страдали от глада по време на кайриенската гражданска война и обсадата на столицата от Шайдо — хлътналите страни на военачалниците го подсказваха достатъчно красноречиво. Почвата на Иллиан беше тлъста и ферми и лозя се срещаха дори из хълмовете Дойрлон, но Семарадрид и Менерил не искаха да доверяват коремите на войниците си на несигурното продоволствие, ако имаше друг начин. Колкото до Ранд, той не искаше Иллиан изобщо да бъде опустошаван, доколкото можеше да го избегне.

Всъщност той не притискаше никого. Сюнамон го увери, че са събрани достатъчно фургони, а той отдавна си беше получил урока затова, че казва на Ранд едно, а върши друго. Продоволствие се събираше из цял Тийр, въпреки гримасите на досада по лицето на Вейрамон от цялата тази тема и запотеното мърморене на Ториан за големите разходи. Най-важното обаче беше, че планът, който им беше дал, се придвижваше — и отстрани щеше да се вижда, че е в ход.

Сбогуването предизвика още по-помпозно дърдорене, усърдни поклони, не особено искрени покани да остане за някакъв пир и още по-неискрени предложения да го придружат в заминаването, след като не можел да остане за гощавката, която щели да приготвят. И тайренците, и кайриенците гледаха колкото се може повече да избягват компанията на Преродения Дракон, стига това да не ги лиши от благоволенieto му, като същевременно се преструваха, че изобщо не е

така. Изпратиха го, разбира се, но Сюнамон въздъхна нескрито, когато той ги остави, и Ранд дори чу как Ториан се изкикоти облекчено.

Айилските вождове продължиха мълчаливо с Ранд, а Девите отвън се присъединиха към Сюлин и другите три, за да оформят пръстен около шестимата мъже, крачещи към шатрата със зелените ивици. Вождовете мълчаха. Почти нищо не бяха казали и в павилиона. Когато Ранд им го подхвърли, Деарик му отвърна:

— Тези влагоземци не искат и да ни чуят. — Сините му очи бяха пълни с презрение. — Те слушат само вятъра.

— Казаха ли ти за онези, които са въстанали срещу теб? — попита Ерим.

— Казаха ми — отвърна Ранд, а Хан го изгледа намръщено.

— Ако изпратиш тези тайренци срещу техни сънародници, ще допуснеш грешка. Дори да може да им се вярва, не мисля, че биха могли да го направят. Прати копията. Един клан ще е предостатъчен.

Ранд поклати глава.

— Дарлин и неговите бунтовници могат да почакаат. Сега е важен Самаил.

— Тогава ни пусни да тръгнем към Иллиан — каза Джеран. — Остави ги тия влагоземци, Ранд ал-Тор. Тук вече има събрани близо двеста хиляди копия. Можем да унищожим иллианците преди Вейрамон Саняго и Семарадрид Маравин да са минали половината път.

За миг Ранд стисна очи. Всички ли днес смятаха да спорят с него? Но тези мъже нямаше да се стреснат от едно намръщване на Преродения Дракон. Преродения Дракон беше само влагоземско пророчество — те следваха Оня, що иде със Зората, Кар-а-карн, а както вече му беше омръзнало да го чува, дори Кар-а-карн не бе крал.

— Искам думата ви, че ще стоите тук, докато Мат не ви каже да тръгнете. Обещание от всеки поотделно.

— Но това е чисто губене на време — изкриви устни Хан. — Никога сянка да не видя, ако не е. — Джеран и Ерим кимнаха.

Ранд не беше и очаквал да отстъпят толкова бързо.

— От време на време се налага човек да губи време, за да си го спести — каза той.

В шатрата със зелените ивици Ранд свали шуфата си и седна на пода. Бруан и останалите вождове седнаха срещу него. Девите се

присъединиха към Ходещите по мълнии около шатрата и между тях се понесоха отново закачки, прекъсвани от буен смях. Този път, изглежда, надделяваше Лейран, младежът с белега; във всеки случай Девите на два пъти заудряха с копията си по кожените щитове. Ранд не разбра почти никое от остроумията.

Той натъпка лулата си с табак и подаде кесията от козя кожа на вождовете да напълнят своите лули — в Кемлин беше намерил сандъче с хубав табак от Две реки, — след което преля да запали своята, докато те пратиха един Ходещ по мълнии да им донесе запалена клечка от един от готварските огньове. Когато всички лули най-сетне бяха запалени, се отдадоха на приказка.

Разговорът се проточи точно толкова дълго, колкото беседата му с лордовете, не защото имаше какво толкова да си говорят, но защото Ранд беше разговарял сам с влагоземците. Айилците бяха докачливи на чест; целият им живот се ръководеше от джи-е-тох, чест и дълг, с толкова сложни правила, колкото странен беше хуморът им. Говореха за айилците, все още на път от Кайриен, кога ще пристигне Мат и какво ще предприемат, ако изобщо предприемат нещо, по отношение на Шайдо, поговориха си също така за лов, за жени и за това дали ракията е толкова добро питие, колкото уускай, както и за хумора. Дори търпеливият иначе Бруан разпери отчаяно ръце, безпомощен да му обясни смисъла на айилските шеги. Какво толкова смешно, в името на Светлината, имаше в това, че жена намушкала, без да иска, мъжа си или че някой мъж най-накрая се оженва за сестрата на жената, за която е искал да се ожени? Хан сумтеше, пръхтеше и не можеше да повярва, че Ранд не разбира; виж, той се разсмя така здраво на разказчето за намушкания мъж, че за малко да се затъркаля по пода. Единственото, за което не говориха, беше предстоящата война с Иллиан.

Когато си тръгнаха, Ранд излезе с тях и се загледа с присвити очи към слънцето, наполовина смъкнало се към хоризонта. Хан преразказваше историйката с намушкването и другите вождове отново се кикотеха. Ранд изчука пепелта от лулата си и я зарови с крак в пръстта. Все още имаше време да се върне в Кемлин и да се срещне с Башийр, но той се върна в шатрата и седна, загледан в залязващото слънце. Когато дискът му докосна чертата на хоризонта и се окървави, Инайла и Сомара му донесоха блюдо с овнешка яхния, отрупано

колкото за двама, комат хляб и кана ментов чай, охладен във ведро с вода.

— Не се храниш достатъчно — каза Сомара и посегна да приглади косата му, но той си дръпна главата.

Инайла го изгледа.

— Ако не отбягваше толкова Авиенда, тя щеше да се грижи да се храниш.

— Привлича интереса ѝ, а после бяга от нея — промърмори Сомара. — Трябва отново да я привлечеш. Защо не ѝ предложиш да ѝ умиеш косата?

— Не бива да бъде чак толкова настоятелен — каза твърдо Инайла. — Да ѝ предложи да ѝ измие косата ще е прекалено. Той не иска тя да си помисли, че е чак толкова напорист.

Сомара изсумтя.

— Тя изобщо няма да помисли, че е напорист, след като бяга от нея. Ти май си твърде срамежлив, Ранд ал-Тор.

— Трябва да ви е ясно, че никоя от вас двете не ми е майка, нали?

Двете облечени в кадин-сор жени се спогледаха объркано.

— Смяташ ли, че това е поредната влагоземска шега? — попита Инайла, а Сомара сви рамене.

— Не знам. Не ми изглежда весел. — Тя потупа Ранд по гърба. — Сигурна съм, че е добра шега, но трябва да ни я обясниш.

Ранд застрада мълчаливо, докато те го гледаха как яде. Буквално следяха всяка гребната лъжица. Положението съвсем не се подобри, когато двете излязоха с опразненото блюдо и ги замести Сюлин. Сюлин му излезе с някакъв тъп и съвсем неподходящ съвет как можел да привлече отново вниманието на Авиенда — нещо, което сред айилците една първосестра можеше да си позволи към първобрат.

— Пред нея трябва да се държиш много скромно — започна да го поучава белокосата Дева, — но не чак толкова скромно, че да те сметне за досаден. Помоли я да ѝ изтъркаш гърба в потилнята, но срамежливичко, ще си сведеш очите надолу. Когато се съблечеш за лягане, потанцувай малко, все едно че си много щастлив, а после изведнъж, като забележиш, че тя е там, веднага се загърни с одеяло. Можеш ли да се изчервяваш?

Последва голямо и много мълчаливо страдане. Девите знаеха твърде много, но недостатъчно.

Когато се върнаха в Кемлин, много след залез слънце, Ранд се промъкна в покоите си бос, с ботуши в ръце, опипвайки пътя си към спалнята в тъмното. Дори и да не знаеше, че Авиенда те е там, завила се вече върху постелката си на пода до стената, щеше да усети присъствието ѝ. Сега поне беше успял да изчака достатъчно, докато заспи. Опитал се беше да сложи край на всичко това, но Авиенда изобщо не му обръщаше внимание, а Девите продължаваха да му се смеят за неговата „срамежливост“ и „скромност“. Добри качества за самотен мъж, съгласяваха се те, стига да не се прекалява с тях.

Той се качи на леглото си с чувство на облекчение, че Авиенда вече е заспала — и с известно раздражение, че не бе посмял дори лампа да си запали, за да се измие — и изведнъж тя се извърна на постелката. Беше стояла будна.

— Лек сън и се събуди бодър — каза му само.

Замислен що за идиотизъм е това да изпита такова внезапно доволство, че една жена, която се опитва да отбягва, му е пожелала лека нощ, той напъха възглавницата с гъши пух под главата си. Авиенда сигурно смяташе това за някаква страхотна шега — дразненето при айилците беше сведено почти до изкуство и колкото повече доближаваше до пускане на кръв, толкова по-добре. Ранд се унесе. Последната му съзнателна мисъл беше, че той самият готви една страхотна шега, макар за нея все още да знаеха само Мат и Башийр. Самаил изобщо не притежаваше чувство за хумор, но огромният чук на армията, чакаща в Тийр, беше най-голямата шега, която светът щеше да види някога. С малко късмет, Самаил щеше да загине преди да е разбрал, че трябва да се засмее.

ГЛАВА 5

ДРУГ ТАНЦ

„Златният елен“ до голяма степен отговаряше на името си. Гостилницата беше запълнена с излъскани маси и скамейки, а единствената грижа на едно от слугинчетата с бели престилки беше да мете непрекъснато белия каменен под. Спирали се виеха по гипсовите стени чак до високия таван, камините бяха от добре одялан камък, а на всеки трегер бе издялан елен, крепящ на всеки рог по една винена чаша. На полицата на една от камините стоеше висок позлатен часовник. На малка естрада в дъното на помещението свиреха музиканти — двама мъже на флейти, други двама на деветструнни битарни и жена със зачервено лице, която чукаше с малки дървени чукчета на цитра, поставена върху тънка стойка. Десетина слугини пристъпваха ситно-ситно — всички с бели престилки и светлосини рокли. Повечето бяха хубавелки, макар че някои бяха почти на годините на госпожа Делвин, закръглената нисичка ханджийка. Точно такова място най-много се харесваше на Мат — от него направо се излъчваше удобство и аромат на пари. Беше го избрал само защото се намираще в самия център на града, но и другото хич нямаше да навреди.

Не всичко беше съвсем по вкуса му във втория по качество хан в Мероне, разбира се. От кухнята миришеше на овнешко и ряпа и на неизбежната ечемичена супа. Какво пък, храната беше проблем в един град, претъпкан с бежанци и войници, да не говорим за слабата реколта, поради безкрайната суша.

Според Мат целият проклет свят просто съхнеше и той не искаше дори да мисли защо. Искаше му се да забрави за жегата, да забрави защо е в Мероне, всичко да забрави. Зеленото му палто, извезано със злато по яката и ръкавите, беше разкопчано, фината ленена риза — развързана, но въпреки това той се потеше като кон. Сигурно щеше да помогне, ако свалеше черния копринен шал, вързан около врата му, но рядко го правеше пред хора. След като изпи

остатъка от виното си, той остави излъсканата калаена чаша на масата и вдигна шапката си с широката периферия, за да си направи малко вятър. Каквото и да изпиеше, избиваше на пот преди да е влязло в корема му.

Когато решише да отседне в „Златния елен“, лордовете и офицерите от Бандата на Червената ръка го следваха, което означаваше, че всички други посетители се разкарваха. Това обикновено не дразнеше госпожа Делвин. Можеше да вземе петорно за всяко легло от лордовете и лордчетата от Бандата, а тази тайфа си плащаше добре, сбиваха се рядко и обикновено се изнасяха навън преди да се стигне до кръвопролитие. Днес обаче едва десетина мъже заемаха масите и тя от време на време примигваше към празните пейки и въздишаше. Нямаше да продаде много вино до вечерта. Голяма част от печалбата ѝ идваше от виното. Музикантите обаче свиреха живо. Шепа лордове, наслаждаващи се на музиката — тях ако питаха, всеки, който можеше да хвърли някоя жълтица, заслужаваше да го наречеш „милорд“ — можеха да са по-щедри от пълно с обикновени войници помещение.

За нещастие на музикантските кесии обаче единственият, който ги слушаше, беше Мат, а той присвиваше очи на всяка трета нота. Не беше по тяхна вина — музиката си звучеше съвсем добре, стига да не знаеше човек какво слуша. Мат обаче знаеше — тъкмо той ги беше научил на мелодията, — но никой друг не я беше чувал отпреди повече от две хиляди години. Най-доброто, което можеше да се каже, беше, че поне бяха хванали ритъма.

До слуха му достигна част от чужд разговор. Мат хвърли шапката на масата, размаха чашата си в знак, че иска да му я долеят, и се наведе към съседната маса, около която седяха и си говореха трима мъже.

— Това пък какво беше? — попита ги той.

— Мъчим се да измислим как да си върнем от теб част от парите — отвърна му без усмивка Талманес. Не беше ядосан. Само с няколко години по-голям от Мат с неговите двадесет и с една глава по-нисък от него, Талманес рядко се усмихваше. Този мъж често напомняше на Мат за натегнатата пружина. — Никой не може да те бие на карти. — Командир на половината конница на Бандата, той беше лорд, но предната част на темето му беше обръсната и напудрена, въпреки че

потта отчасти беше отмила пудрата. Напоследък много млади кайриенски благородници бяха възприели войнишкия стил. Палтото на Талманес беше в един цвят, без цветните ивици, характерни за благородниците, въпреки че беше удостоен с доста титли.

— Не е така — възрази Мат. Наистина, когато се намесеше късметът му, беше съвършен, но той се появяваше на цикли, особено при неща, в които имаше повече ред, както при колода карти. — Кръв и пепел! Последната седмица спечели от мен цели петдесет крони! — Петдесет крони! Само преди година щеше да стане от масата, ако спечелеше дори една златна корона, и щеше да заплаче само при мисълта, че може да загуби една. Само преди година нямаше и една корона, която да загуби.

— И като ги приспаднеш, колко стотин ми остават? — попита сухо Талманес. — Искам да получа възможност да си върна част от тях. — Ако започнеш обаче да печели значително от Мат, щеше да съжалява. Като повечето мъже от Бандата, той приемаше късмета на Мат за талисман.

— Със заровете не ще да си толкоз добър — каза Дерид, командирът на пехотата на Бандата, отпи жадно и пренебрегна едва прикритата гримаса зад обилно намазаната брада на Нейлсийн. Повечето благородници, които Мат познаваше, смятаха заровете за просташка игра, играна от селяци. — Никога не съм те виждал да играеш цял ден на зарове. Май ще да е нещо, над което нямаш толкоз власт, ръка не ти иде, нали ме разбираш.

Малко по-висок от своя сънародник кайриенец Талманес, Дерид беше с цели петнадесет години по-стар, с чупен неведнъж нос и три бели белега, кръстосали лицето му. Единствен той от тримата беше без благородно потекло, но пък беше професионален войник.

— Мислехме за коне — обади се Нейлсийн и размаха калаената си чаша. Едър мъж, по-висок от двамата кайриенци, той предвождаше другата половина на конницата на Бандата. — Душата да ми изгори дано, но късметът ти държи здраво в битките и в картите. И в заровете — добави той с нова гримаса към Дерид. — Но в конните надбягвания всичко зависи от коня.

Мат се усмихна и опря лакти на масата.

— Намери си някой добър кон и ще видим. — Късметът му можеше и да не засяга конните надбягвания — освен картите, заровете

и други такива, той никога не можеше да е сигурен какво засяга и кога — но от малък беше помагал на баща си, който се занимаваше с търговия на коне.

— Искаш ли го това вино, или не? Не мога да ти сипя, като не ми даваш да ти стигна чашата.

Мат се обърна. Сервитьорката беше ниска и тъничка тъмноока хубавица с бяло лице и черни къдрици до раменете, а гласът ѝ звънеше като камбанка. Мат беше хвърлил око на Бетси Силвия още първия ден, когато влезе в „Златния елен“, но едва сега му се удаде възможност да я заговори — винаги се оказваше, че го чакат поне пет неща, които трябва да се свършат незабавно, и още десет, които трябваше да са свършени вчера. Другите мъже междуременно заровиха лица в чашите си, оставяйки го толкова насаме с жената, колкото беше възможно, без да си идат. Държаха се възпитано, дори и двамата лордове.

Ухилен до уши, Мат протегна чашата си да му я напълни.

— Благодаря ти, Бетси — каза той и тя приклекна в реверанс. Но когато я покани да си налее и тя и да седне до него, хубавелката остави каната на масата, скръсти ръце и килна глава на една страна.

— Не мисля, че на госпожа Делвин ще ѝ хареса. О, не, изобщо не мисля, че ще ѝ хареса. Ти да не си някой лорд? Всички ти се подчиняват, но никой не те нарича „милорд“. Дори избягват да ти се кланят — само простите войници го правят.

Веждите на Мат се стрелнаха нагоре.

— Не — отвърна той по-сухо, отколкото му се искаше. — Не съм никакъв лорд. — Ранд можеше колкото си иска да позволява на хората да му викат лорд Дракон и други подобни, но тези пред Матрим Каутон не минаваха. Изобщо не минаваха. Той вдиша дълбоко и отново се ухили. Някои жени обичаха да изкарат човек от равновесие, но този танц той го познаваше много добре. — Наричай ме просто Мат, Бетси. Сигурен съм, че госпожа Делвин няма да има нищо против, ако поседнеш за малко до мен.

— О, ще има, и още как. Но мога поне да поговоря с теб малко: сигурно си почти лорд. Защо го носиш това в тази жегла? — Тя се наведе към него и дръпна шала му надолу с един пръст. Беше се разсеял и го остави да се смъкне малко. — Какво е това? — Бетси прокара пръст по бледия ръб, обикалящ шията му. — Да не се е

опитвал някой да те беси? Защо? Твърде млад си, за да си закоравял престъпник. — Той дръпна глава назад и бързо оправи черната коприна, скривайки белега, но Бетси не се предаде. Ръката ѝ бръкна в незавързаната предница на ризата му и измъкна сребърния медальон с лисичата глава, окачен на кожена каишка. — Да не е защото си откраднал ей това? Изглежда ценно. Ценно ли е? — Мат дръпна медальона и побърза да го напъха обратно на мястото му. Жената говореше, без да си поеме дъх, и просто не го оставяше да вземе думата. Той чу как Нейлсийн и Дерид се изкискаха зад гърба му и лицето му помръкна. Понякога прословутият му късмет се обръщаше с главата надолу с някои жени и на тях това винаги им се струваше много смешно. — Не, нямаше да те оставят да го задържиш, ако си го откраднал, нали? — продължи да дърдори Бетси. — А щом като си почти лорд, сигурно имаш право да носиш такива неща. Навярно са те бесили, защото знаеш твърде много. Приличаш ми на младеж, който знае твърде много. Или поне си мисли, че знае. — Тя се усмихна лукаво. — Я кажи, да не би да са искали да те обесят, защото си мислиш, че знаеш твърде много? Или защото се правиш на лорд? Сигурен ли си, че не си лорд?

Дерид и Нейлсийн вече се смееха открито и дори Талманес се разкикоти, макар да се правеха, че е за нещо друго. Дерид хрипливо заразправя някаква история за един, дете падал от коня си всеки път, щом си поемел дъх, но в това, което Мат успя да чуе, нямаше нищо смешно.

Той обаче продължи да се хили напук. Нямаше да се даде, дори тя да можеше да говори и още по-бързо и да не го остави да вземе думата. Беше много хубава, а на него му беше омръзнало да си приказва с такива като Дерид, че и по-лоши — потни мъже, които забравяха да се обръснат и твърде често нямаха възможност да се окъпят. По бузките на Бетси също бяха избили капчици пот, но от нея лъхаше приятно на сапун от лавандула.

— Всъщност тая драскотина я получих, защото знам твърде малко — отвърна той с усмивка. На жените много им допадаше, когато омаловажиш белезите си; Светлината му беше свидетел, че вече доста разбираше от жени. — Сега знам твърде много, но тогава знаех твърде малко. Може да се каже, че ме обесиха заради знание.

Бетси обаче поклати глава и сви устнички.

— Това май беше някаква хитринка, Мат. Лордчетата винаги пускат разни хитринки, но ти не си лорд. Освен това аз съм проста жена и не ги разбирам тия хитринки. Мисля, че простите слова са най-доброто. Щом като не си лорд, би трябвало да говориш просто, иначе човек може да си помисли, че се правиш на лорд. Никоя жена не харесва мъж, който се прави на това, което не е. По-добре ми обясни какво искаш да кажеш.

Да си задържи усмивката му струваше усилие. Наддумването с нея изобщо не вървеше така, както му се искаше. Не можеше да определи дали е пълна гъска, или просто се опитва да го накара да се препъва в ушите си, докато се мъчи да я догони. Тъй или иначе, беше си хубава и миришеше на лавандула, а не на пот. Дерид и Нейлсийн май вече се давеха от смях. Талманес си тананикаше „Жаба на леда“. Значи той се пързляше, вирнал крака във въздуха, така ли?

Мат остави чашата, стана и се поклони над ръката на Бетси.

— Аз съм само това, което съм, и нищо повече, но лицето ти само извлича думите от главата ми. — Това я накара да примигне; каквото и да казваха, жените винаги си падаха по цветистите фрази. — Би ли потанцувала с мен?

И без да дочака отговор, я поведе към пътеката по средата между масите. С малко късмет, танцът щеше да позабави малко бърбия й език, а той в края на краищата беше късметлия. Освен това не беше чувал на някоя жена да не й се размекне сърцето от танците. „Танцувай с нея и тя ще ти прости много; танцувай добре и тя ще ти прости всичко.“ Стара поговорка. Много, много стара.

Бетси се дръпна и се огледа за госпожа Делвин, но ниската дебела ханджийка само се усмихна и й кимна, след което продължи да тормози другите сервитьорки, сякаш гостилницата беше пълна. Госпожа Делвин нямаше да пропусне да се нахвърли на всеки мъж, който й се стореше, че се държи неприлично — въпреки богатата си външност тя винаги държеше в полите си една къса тояга и понякога я използваше; Нейлсийн от доста време вече я изглеждаше предпазливо, когато се приближеше към него — но ако един щедро харчещ мъж искаше да потанцува, какво толкова лошо можеше да има в това? Мат изпъна ръцете на Бетси настрани. Мястото между масите щеше да е достатъчно. Музикантите засвириха по-силно, макар и не по-малко фалшиво.

— Следвай ме — каза ѝ той. — Стъпките в началото са много лесни.

И той подхвана, в ритъм с музиката, приклякайки и плъзгайки се надясно, като левият му крак следваше десния. Пак надолу и плъзгане встрани, с протегнати широко ръце.

Бетси бързо улови ритъма. Когато стигнаха до музикантите, той вдигна плавно ръцете ѝ нагоре, завъртя се и извърна и нея, така че застанаха гръб в гръб. Отново приклякане и стъпка встрани, извърщане лице в лице, приклякане и извъртане, отново и отново, дотам, откъдето бяха започнали. Тя усвои всичко това също толкова плавно — и му се усмихваше мило всеки път, когато извърщанията ѝ позволяваха. Наистина беше хубава.

— Сега става малко по-сложно — измърмори той и се извърна така, че се озоваха с лице към музикантите, един до друг, хванати за китките и с кръстосани отпред ръце. Дясно коляно нагоре, леко изритване наляво, после плъзгане напред и надясно. Лево коляно нагоре, леко изритване надясно, после плъзгане напред и наляво. Бетси се засмя, докато се полюшваха напред по пътеката до изпълнителите. С всеки преход стъпките ставаха все по-сложни, но ѝ трябваше само едно показване, за да влезе в синхрон с него, лека като перце в ръцете му при всяка извивка, обръщане и завъртане. А най-хубавото беше, че не каза и една дума.

Музиката подхвана наложения от него ритъм въпреки липсващите ноти и с Танца на Шарката в главата му потекоха спомени. В спомените той беше с една глава по-висок, с дълги златисти мустаци и сини очи. Облечен беше в палто от кехлибарена коприна с пищно жабо от барзайнска дантела и с жълти арамельски сапфири по гърдите и танцуваше с мургава красива пратеничка на Ата-ан Миере, Морския народ. На тънката златна верижка, свързваща ноздрата ѝ с една от многобройните ѝ обици, висяха медальончета, които я означаваха като Надзорница на вълните на клана Шодин. Изобщо не го интересуваше властта ѝ — за това можеше да се тревожи кралят, а не един среден владетел като него. Беше красива и лека в ръцете му и двамата танцуваха под огромния кристален купол на кралския двор на Шемал, а целият свят завиждаше на богатството и могъществото на Кореманда. И други спомени закръжиха по краищата, замъглявайки с искрите си онзи толкова отдавнашен танц. Заранта щеше да донесе

вести за все по-тежки тролокски набези откъм Великата Погибел, а след месец и вестта, че Барзайн със златните кули е опустошен и опожарен и че Тролокските пълчища нахлуват все по на юг. Така щеше да започне онова, което по-късно щяха да нарекат Тролокските войни, макар никой да не му беше дал това име в самото начало; над триста години почти непрестанни битки, кръв, огън и разруха преди тролоците да бъдат изтласкани и Властелините на ужаса — избити. Така щеше да започне упадъкът на Кореманда, с цялото ѝ благополучие и мощ, и на Есения с нейните философи и прославени седалища за просвета, както и на Манедерен, на Еарон и на всичките десет държави, от които щяха да изникнат страни, които помнеха Десетте държави само като древни митове за едно по-щастливо време. Но това щеше да дойде по-късно и той прогони ония спомени заради удоволствието на този едничък танц. Тази нощ той танцуваше Танца на Шарката с...

Той примигна, стреснат за миг от слънчевата светлина, струяща от прозорците, и от бялото лице, сияещо пред него под лъскавите капчици пот. За малко щеше да оплете сложните стъпки, но се съвзе преди да е настъпил Бетси и ритъмът се върна инстинктивно. Чувстваше този танц като свой толкова сигурно, колкото онези спомени, все едно дали бяха заети, или откраднати, но така неразлично втъкани в тези, които лично беше преживял, че той повече не можеше да ги отличава, без да размисли. Всички те сега бяха негови, запълнили празнините на паметта му, все едно че сам ги беше изживял.

Това, което ѝ беше казал за белега, си беше чистата истина. Обесен заради знание, както и заради липса на знание. На два пъти беше престъпвал през един тер-ангреал като последния глупак, като някой селски идиот, мислейки си, че е нещо толкова просто, колкото да прекосиш ливадата. Е, почти толкова просто. Резултатите само бяха укрепили недоверчивостта му към всичко, което имаше нещо общо с Единствената сила. Първия път му бяха казали, че е обречен да умре и да живее отново, наред с други неща, които не му се искаше и да чуе. Някои от тези други неща го бяха сполетели по пътя му към второто му минаване през такъв тер-ангреал, което на свой ред го беше довело до въжето около врата му.

Серия от стъпки, всяка предприета съвсем основателно и по чиста необходимост, и за момента съвсем разумна — и всяка го беше довела до неща, каквито дори не си бе въобразявал. Сякаш винаги се оказваше хванат в стъпките на такъв един танц. Със сигурност беше умрял преди Ранд да среже въжетото и да го съживи. Беше се заклел може би за стотен път: вече да гледа къде стъпва и да не предприема неща, без да помисли до какво може да доведат.

В интерес на истината, през онзи ден беше спечелил много повече от белега на шията си. Преди всичко сребърната лисича глава, чието око приличаше на древния символ на Айез Седай. Понякога този медальон така го размиваше, че чак ребрата го заболяваха. Не вярваше на никоя Айез Седай, така че дори се къпеше и спеше с това нещо на врата си. Светът беше смешно място за живеене — смешно и много странно.

Друга негова придобивка беше знанието, макар и нежелано знание. Сега главата му беше натъпкана с резени от живота на други мъже, хиляди при това, понякога с цели години, макар и на откъслеци, със спомени за кралски дворове и за древни битки, битки от времена много преди Тролокските войни, до последната битка от възхода на Артур Ястребовото крило. И всички те сега бяха негови, все едно че сам ги бе преживял.

Нейлсйин, Дерид и Талманес пляскаха в такт с музиката, както и останалите мъже, пръснати по масите. Мъже от Бандата на Червената ръка, подканящи пълководеца си в неговия танц. Светлина, и това име ако не караше Мат да се сгърчи отвътре! То беше носено от чета легендарни герои, загинали, за да спасят Манедерен. Нямаше мъж, който да крачи или язди зад знамето на Бандата и да не мисли, че и техните имена ще се запомнят в легенди. Госпожа Делвин също пляскаше, а останалите прислужнички бяха престанали да обикалят.

Тъкмо тези спомени на други мъже бяха привлекли Бандата да последва Мат, въпреки че бойците му не го знаеха. Защото в главата му гъмжеше от спомени за повече битки и походи, отколкото могат да преживеят и сто души. Независимо дали беше на побеждаващата или на губещата страна, той помнеше как тези битки бяха спечелвани или губени и беше нужен много малко ум, за да преведе всичко това в полза на побеждаващата Банда. Досега поне се получаваше. Поне тогава, когато не можеше да избегне битката.

Неведнъж му се беше искало тези чужди спомени да се махнат от главата му. Без тях той нямаше да е в това положение — да командва близо шест хиляди войници и още, които всеки ден напиреха да се присъединят, в очакване да ги поведе на юг, за да оглави проклетото нахлуване в една земя, в която властваше един от проклетите Отстъпници. Беше станал герой, а не искаше да бъде герой. Героите имаха навика да загиват. Да си герой беше като да подхвърлиш кокал на някое псе и да го разкараш от пътя си, освен ако не беше като да обещаеш на псето кокал и да го пратиш отново на лов. Същото се отнасяше и за всички войници впрочем.

От друга страна, без тези спомени нямаше да ги има тези близо шест хиляди войници. Щеше да е съвсем сам, тавирен и обвързан с Преродения Дракон, като оголена мишена, познат за всичките проклети Отстъпници. Някои от които явно знаеха твърде много за Мат Каутон. Моарейн беше твърдяла, че това е много важно, че навярно Ранд ще има нужда от него и от Перин, за да спечели Последната битка. Ако се окажеше права, той щеше да направи каквото трябва — разбира се, как иначе; трябваше само да попривикне малко с тази мисъл — но нямаше никакво желание да се превръща в някакъв проклет герой. Само да можеше да измисли някак какво да направи с проклетия му Рог на Валийр... Той изрече наум къса молитва за душата на Моарейн, надявайки се, че тя все пак няма да излезе права.

Двамата с Бетси за последен път стигнаха до края на пътеката и тя се отпусна изнемоощяла на гърдите му.

— О, беше чудесно! Чувствах се така, сякаш бях някъде в кралски палат. Можем ли да го направим пак? А? Кажи, можем ли да го изтанцуваме пак? — Госпожа Делвин изръкопляска, после забеляза, че другите прислужнички стоят и зяпат, и се нахвърли върху тях, разпръсквайки ги като пилета с енергично махане на ръцете.

— Слушай, „Щерката на Деветте луни“ говори ли ти нещо?

Думите сами изскочиха от устата му. Стана затова, че си мислеше за тер-ангреала. Ако изобщо някога намереше тази Щерка на Деветте луни... „Моля те, Светлина, дано поне да не е скоро!“, помисли си той трескаво — та ако изобщо някога я намереше, тя едва ли щеше да сервира по масите на някакво ханче в малък градец, пълен с войници и бежанци. Но пък, от друга страна, можеше ли да каже

човек кога точно ще се изпълни едно пророчество? А че си беше пророчество донякъде, беше си. Да умреш и да оживееш отново. Да се ожениш за Щерката на Деветте луни. И да се откажеш от половината светлина на света, за да спасиш света, каквото и да означаваше това. Той наистина беше умрял, в края на краищата, когато се люшна на онова въже. Щом това излезе вярно, значи и другото трябваше да е. Нямахме измъкване.

— Щерката на Деветте луни ли? — каза задъхано Бетси. Но това, че ѝ беше свършил дъхът, не ѝ забави езичето. — Да не е някой хан? Кръчма? Не ще да е тук, в Мероне, в това съм сигурна. Да не би да е отвъд Арингил? Никога не съм била в...

Мат опря пръст на устните ѝ.

— Все едно. Хайде да изтанцуваме още един танц.

Този път беше селски танц, нещо от тук и сега, в който нямаше никакви други спомени освен неговите си. Само дете наистина трябваше да мисли, за да може да ги отличи.

Нечие окашляне го накара да се озърне и той въздъхна. На прага бе застанал Едорион. Когато Мат играеше с него комар в Тийрския камък, младият тайренски лорд беше един розовобузест дебеланко, но откакто бе дошъл на север, бе станал по-корав и лицето му беше потъмняло от слънцето. На шлема му с широка периферия вече не висяха пискюли, а някога позлатената му гръдна броня беше здраво очукана. Камизолата му с бухнали ръкави на сини и черни ивици бе също износена.

— Каза ми да ти напомня за обиколките ти в този час. — Едорион деликатно избягваше да погледне Бетси. — Но мога да намина и по-късно, ако искаш.

— Идвам веднага — каза Мат. Беше важно да прави обиколките всеки ден, всеки ден да проверява по нещо; спомените на другите мъже му го бяха вменили, а за неща като това бе свикнал вече да им се доверява. Щом така или иначе се беше натикал в тази работа, по-добре беше да я върши както трябва. Ако я вършеше както трябва, можеше и да оцелее. Бетси се беше отдръпнала от него и се мъчеше да изтрие потта от лицето си с престилката и да си оправи косата едновременно с това. Блаженството вече чезнеше от лицето ѝ. Все едно, щеше да го запомни. „Потанцувай добре с една жена — помисли си той лукаво — и тя наполовина е твоя.“

— Дай това на музикантите — каза ѝ той и пусна три жълтици в шепата ѝ. Колкото и лошо да бяха свирили, за малко го бяха отвлекли от Мероне и от това, което му предстоеше. Все едно, на жените щедростта им допаднаше. Дотук всичко вървеше много добре. С поклон, почти целувайки ръката ѝ, той добави: — До скоро виждане, Бетси. Ще потанцуваме пак, когато се върна.

За негова изненада тя люшна пръст под носа му и заканително поклати глава, сякаш беше прочела какво се върти в ума му. Е, той никога не беше твърдял, че разбира жените.

Той си нахлузи шапката и взе копието си с черната дръжка, поставено до вратата. Това му беше друг дар от другата страна на терангреала, с надписа на Древния език и странното острие, дълго колкото къс меч и с ецвани от двете страни гарвани.

— Днес ще наобиколим пивниците — каза той на Едорион и двамата закрачиха сред обедната жега, в лудницата, носеща името Мероне.

Градът не беше голям и нямаше крепостни стени, макар да беше петдесет пъти по-голям от всичко, което Мат беше виждал преди да напусне Две реки. Улиците бяха изпълнени с хора, предимно кайриенци и андорци. Макар да се намираше откъм кайриенската страна на река Еринин, Мероне сега не принадлежеше на нито една от двете държави, а някак балансираше между двете, с непрестанния поток от хора от половин дузина земи, хора, които оставаха да се заселят тук или просто минаваха. Откакто Мат бе дошъл тук, минаха дори три-четири Айез Седай. Макар да носеше медальона, той ги заобикаляше отдалече — нямаше нужда да си търси белята, — но всички те заминаваха толкова бързо, колкото се появяваха. Късметът му наистина се държеше добре, когато се налагаше. Досега поне.

Войниците на Бандата правеха тълпата още по-гъста и пъстра. Обикаляха по двама-трима по дюкяни, работилнички и кръчми или по отделения в строй — лъконосци и стрелци с арбалети в кожени жилетки, покрити с метални дискове, копиеносци с изпочукани от битки метални нагръдници — най-доброто, което им беше останало или плячкосано от загиналите. Навсякъде язدهа конници в тежки ризници, тайренци с шлемове с плоски ръбове и кайриенци с шлемове като камбани, дори няколко андорци с техните конични шлемове с решетести забрала. Рахвин беше отблъснал твърде много мъже от

гвардията на кралицата, мъже, останали верни на Мургейз, и някои от тях се бяха присъединили към Бандата.

Войниците разпознаваха Мат веднага, разбира се, и мнозина от тях го поздравяваха гръмко още щом видеха периферията на шапката му и странното копие в ръката му. Тези две вещи го отличаваха толкова ясно, колкото всеки благороднически герб. Чувал беше всички слухове, обясняващи защо презира бронята и шлема; а те бяха кой от кой по-различни — от налудничава смелост до това, че само оръжие, изковано лично от Тъмния, можело да го срази. Някои твърдяха съвсем убедено, че шапката му била дадена от Айез Седай и че докато я носел, нищо не можело да го убие. Истината бе, че тя си беше най-обикновена шапка и той я носеше само защото предлагаше добра сянка. И защото му напомняше, че трябва да се държи колкото може по-настрани от места, където може да му потрѣбва ризница и шлем. Измислиците за странното копие с надписа, който дори малцина сред благородниците можеха да разчетат, бяха още по-чудати. Никоя от тях обаче не можеше да надмине истината. Острието с гарваните беше изработено от Айез Седай още по време на Войната на Сянката, преди Разрушението; никога не беше нужно да се наточва и той се съмняваше, че ще може да го счупи, ако се опита.

Поне не му се налагаше да се буца през тълпата — хората се отдрѣпваха да му отворят път още щом го зърнеха. Искаше му се да не го гледат толкова много от бежанците с такава надежда, сякаш държи ключа на всичките им проблеми в джоба си. Освен да им осигури храна от керваните, идващи от Тийр, не знаеше какво друго може да направи за тях. Почти всички бяха мръсни и дрипави.

— Сапунът в лагерите свърши ли? — измърмори Мат.

— Свърши — каза Едорион. — Повечето го разпродадоха на амбулантите срещу евтино вино. Не искат сапун; искат или да се прехвърлят през реката, или да удавят страданията си.

Преди гражданската война и други бедствия да разкъсат Кайриен, Мероне беше представлявал транзитен пункт за търговията между Кайриен и Тийр, което означаваше, че тук хановете и кръчмите бяха почти толкова, колкото къщите. Първите пет-шест, в които надникна, не се различаваха много — каменни постройки с душни, претѣпкани с маси помещения, в които от време на време се вихреха юмручни боеве. Пияни войници обаче нямаше.

„Крайречната порта“, чак в другия край на градчето, беше най-добрият хан в Мероне, но дебелите талпи, заковани върху дървената врата с изрязани на нея слънца, напомняха на ханджии и кръчмари да не оставят войници от Бандата да се напиват. Въпреки това всички войници, макар и трезви, се биеха — тайренци с кайриенци, кайриенци с андорци, пешаци с конници, хората на един лорд срещу хората на друг, ветерани с новобранци, войници с цивилни. Побоищата обаче спираха преди да са се развихрили съвсем — спираха ги войници с тояги и с червени ленти на ръцете. Всяка единица беше задължена да осигурява наряд за Червения патрул, различни мъже всеки ден, а Червения патрул имаше задължението да заплаща всички щети, нанесени в деня на поредното дежурство. Това ги принуждаваше да се трудят усърдно да поддържат мира.

В „Лисицата и гъската“ един веселчун — набит мъж на средна възраст — жонглираше със запалени факли, докато друг, мършав и оплешивял тип в хана „Еринин“, държеше лютнята си и декламираше откъси от „Великият лов на Рога“. Въпреки жегата и двамата носеха характерните си наметала, целите покрити с многобройни разноцветни кръпки, които се развяваха при всяко тяхно движение. Един веселчун щеше по-скоро да се остави да отсекаат ръката му, вместо да го лишат от наметалото. Имаха доста внимателна публика — мнозина от зрителите идваха от села, в които редките гостувания на веселчун се посрещаха с огромно въодушевление — много по-внимателна, отколкото слушателите на момичето, пеещо върху една маса в хана „Трите кули“. Беше доста хубавичка, с дълги черни къдрици, но една песен за вярната любов едва ли можеше да задържи вниманието на дрезгаво смеещите се мъжаги, които пиеха тук. Останалите места не предлагаха особени забавления, освен по един-двама музиканти, но тълпите там бяха още по-шумни и от тропачите по масата зарове ръцете на Мат го засърбяха. Но той наистина печелеше почти винаги, особено на зарове, и нямаше да е редно да измъква пари от войниците си. А такива бяха повечето мъже по масите — малцина бежанци разполагаха с толкова пари, че да ги харчат в гостилници.

Във всяка гостилница имаше и по двама-трима мъже, които седяха настрана, обикновено сами, в повечето случаи типове с твърди погледи, някои добре облечени, други почти толкова дрипави, колкото бежанците, но всеки с вид на човек, който знае да си служи с меча. Че

дори и жени от същия тип — Мат поне видя две, а пред „Бича на фургонджията“ — и трета. Тия бяха Ловци на Рога, легендарния Рог на Валийр, който щеше да призове мъртвите герои да възкръснат от гробовете си, за да се сражават в Последната битка. Който го намереше, мястото му в историята беше гарантирано. „Стига да остане някой, който да напише проклетата история“ — помисли си Мат кисело.

Някои вярваха, че Рогът ще се намери там, където цари бъркотия. Четиристотин години, откакто за последен път беше обявен Ловът на Рога, и този път хората буквално се бяха смъкнали от дърветата, за да положат клетвите. Беше срещал орди от Ловци по улиците на Кайриен и очакваше да срещне още повече, когато стигнеше в Тийр. В момента такива несъмнено се стичаха и към Кемлин. Искаше му се някой от тях най-сетне да го намери това нещо. Доколкото знаеше, Рогът на проклетия му Валийр се пазеше някъде в Бялата кула, и доколкото познаваше Айез Седай, съмняваше се, че и дузина от тях знаят къде е.

Отделение от пешаци, предвождано от офицер на кон в очукана ризница и с кайриенски шлем, мина в строй по улицата — близо двеста копиеносци, следвани от над петдесетина лъконосци с колчани на бедрата и лъкове, праметнати на раменете. Не дългите лъкове на Две реки, с които Мат беше отраснал, но доста сериозно оръжие. Трябваше да намери достатъчно арбалети, за да му свършат работа, въпреки че лъконосците нямаше да приемат промяната на драго сърце. Те пееха и маршируваха и мощните им гласове цепеха околната врява.

*Боб ще ядеш и гнило сено,
и конско копито на празник.
Додето остарееш, кръв и пот ще лееш,
и злато в джоба ще сънуваш само.
Щом си решил войник да ставаш.
Щом си решил войник да ставаш.*

Следваше ги гъста група цивилни, все млади мъже, които ги гледаха с любопитство и слушаха. Това не преставаше да удивлява Мат. В колкото по-лоша светлина представяше една песен войнишката съдба — тази беше една от най-лошите, — толкова по-голяма беше

тълпата. Както е сигурно, че водата е мокра, така бе сигурно, че някои от тези младежи още преди края на деня щяха да говорят с някой знаменосец, и повечето, които го стореха, щяха да се подпишат или да сложат отпечатък от пръста си. Сигурно си въобразяваха, че песента цели да ги уплаши и да ги лиши от славата и плячката. Добре поне че копиеносците не пееха „Танца с Джак на сенките“. Мат мразеше тази песен. Щом разберяха, че „Джак на сенките“ означава смъртта, момците се юрваха да намерят някой знаменосец.

*Изгората за друг ще се омъжи.
Земя ще ти остане — кален гроб.
Храна за червеи, и никой да скърби.
Деня си свои рожден ще прокълнеш.
Щом си решил войник да ставаш.
Щом си решил войник да ставаш.*

— Носи се слух, че лорд Дракона бил вчера в града — каза Едорион.

— Най-голямото събитие вчера — отвърна му кисело Мат — беше, че за първи път от цяла седмица успях да се изкъпя. Я стига глупости.

Готов беше да даде много, за да разбере как се е появил този слух, още повече че определено нямаше кой да е видял. Беше в съвсем ранните часове на утрото, когато в стаята му в „Златния елен“ изведнъж се появи светъл процеп — и Ранд излезе от една от ония проклети дупки в нищото, явно от палата в Кемлин, ако се съдеше по колоните, които се мернаха преди отворът да изчезне. Беше смайващо, че идва сам, без никакви айилци, и че изниква направо в стаята на Мат, а мисълта за последното още караше космите по врата на Мат да настръхват. Това нещо просто можеше да го среже на две, ако се беше оказал на неподходящо място. Той определено не обичаше Единствената сила. Цялата история беше доста странна.

— Бързай бавно, Мат — каза Ранд, без да го поглежда. Пот се лееше от лицето му и беше стиснал челюсти. — Той трябва да види, че приближавате. Всичко зависи от това.

— Знам — отвърна Мат кисело. — Нали аз помогнах да съставим проклетия план, забрави ли?

— Как разбираш дали си влюбен в една жена. Мат? — Ранд го подхвърли все едно че имаше нещо общо с онова, което беше казал преди малко.

Мат примигна.

— Че откъде да знам, в Гърнето на ориста да ме натъпчат дано? В такава клопка досега не съм си пъхал крака. Какво те накара да ме питаш точно за това?

Но Ранд само размърда рамене, сякаш искаше да отпъди нещо от мислите си.

— Ще приключо със Самаил, Мат. Това го обещах; дължа го на мъртвите. Но другите къде са? Искам да ги довърша всички.

— А бе, я по-добре един по един.

— В Муранди има Заклети в Дракона, Мат. В Алтара също. Мъже, заклели се в мен. Щом Иллиан стане мой, Алтара и Муранди ще паднат като зрели круши. Ще се свържа със Заклетите в Дракона в Тарабон — и в Арад Доман също, — а ако Белите плащове се опитат да ме задържат извън Амадиция, ще ги съкруша. Пророкът вече е подготвил Геалдан и почти цяла Амадиция, както чувам. Представяш ли си Масема като пророк? Салдеа сама ще ми се предаде — Башийр е сигурен в това. Всички Гранични земи ще дойдат на моя страна. Длъжни са! Ще го направя, Мат. Всички земи — обединени преди Последната битка. Ще го постигна! — Гласът на Ранд бе придобил трескави нотки.

— Да бе, Ранд — отвърна бавно Мат. — Само че едно по едно, нали?

— Никой човек не трябва да чува гласа на друг човек в главата си — измърмори Ранд и Мат замръзна. Ранд знаеше част от онова, което се беше случило от онази страна на тер-ангреала в Руйдийн — във всеки случай знаеше, че по някакъв начин той беше придобил военни знания — но не знаеше всичко. Поне Мат смяташе така — не всичко. Не и за спомените на други мъже. Ранд като че ли не видя в стресването му нищо необичайно и продължи:

— Той може да бъде подмамен, Мат. Самаил винаги мисли праволинейно. Но дали има някакъв отвор, през който да може да се

измъкне? Ако направим само една грешка, ще загинат хиляди. Десетки хиляди. Стотици със сигурност, но не искам да са хиляди.

Мат направи толкова свирепа гримаса, че един амбулант, който се опитваше да му пробута някаква кама, изтърва стоката си и побърза да се скрие в тълпата. При Ранд винаги беше така: прескачаше от нашествието в Иллиан на Отстъпниците, после пък за жени... — Светлина, че нали тъкмо Ранд винаги намираше начин да се оправи с жените, той и Перин — от Последната битка към Девите на копието и разни работи, от които Мат нищо не разбираше, рядко изслушваше отговорите на Мат и често дори не ги изчакваше. Да слуша Ранд да му говори за Самаил така, сякаш го познава лично, беше повече от обезпокоително. Знаеше, че Ранд рано или късно ще полудее, но ако лудостта му вече се просмукваше...

А какво да кажем за другите, за ония тъпаци, които Ранд събираше при себе си, които искаха да преливат, и за онзи тип Таим, който вече можеше? Ранд му го беше подхвърлил просто така, между другото. Мазрим Таим, проклет Лъжедракон, който щеше да учи проклетите „школници“ на Ранд, или каквито там бяха. Когато всички те започнеха да полудяват, Мат не искаше да бъде и на хиляда мили от тях.

Само че изборът му беше колкото на едно листо, паднало във въртопа. Беше тавирен, но Ранд беше по-силен. В проклетите му Пророчества нищо не се споменаваше за Мат Каутон, но го бяха спипали като пор под плета. Светлина, колко му се искаше очите му никога да не бяха виждали проклетия му Рог на Валийр.

Следващите дузина кръчми и гостилници Мат обиколи с мрачно лице. Всъщност те не се отличаваха особено от предишните — претъпкани маси, музиканти и певичи.

Пред „Сребърния рог“ обаче — що за идиотско име! — се бе вдигнала гълчава и се бе струпала тълпа. В средата двама високи мършави мъже със засукани мустаци, дълги мурандийски палта от ярка коприна и с мечове с пицно позлатени дръжки се канеха да бият някакво момче. Единият, с червено палто, стоеше и гледаше ухилен как другият, с жълто, го е стиснал за яката и замахва да го удари.

Мат сдържа гнева си — напомни си, че не знае какво е предизвикало това.

— По-полека — каза той и хвана мъжа е жълтото палто за ръката. — Какво толкова е направило?

— Искаше да ми открадне коня! — тросна се побойникът с миндински акцент и отблъсна ръката на Мат. Миндийците се хвалеха — хвалеха се! — че били най-избухливите в цяла Муранди. — Врата ще му счупя на тоя селяк! Ще го...

Без повече приказки, Мат го удари с дръжката на копието си в чатала. Устата на мурандиеца се отвори, но от нея не излезе нито звук. Очите му се подбелиха и той изпусна момчето и се срина на земята.

— Няма да стане — каза Мат.

Това естествено не беше краят — мъжът с червеното палто посегна към меча си, но Мат го фрасна в кръста с дръжката на копието. Онзи изпъшка, изпусна дръжката на меча, но сграбчи с другата ръка камата с дългото острие на колана си. Мат бързо го шибна над ухото — не силно, но досадникът се срина върху другия. „Проклет тъпак!“ — помисли си Мат, без да е сигурен дали има предвид побойника с червеното палто, или себе си.

В същия момент дойдоха половин дузина Червени патрули — тайренски конници, крачещи тромаво в чизмите си до коленете. Едорион държеше момчето — мършава хлапе с глуповата физиономия, около шестгодишно, може би най-отвратителният сополанко, който Мат беше виждал — със сплескан нос, твърде голяма уста и големи щръкнали уши. Ако се съдеше по дупките по палтото и панталоните му, беше от бежанците. Изглеждаше по-мърляв от всичко наоколо.

— Оправи тази работа, Харнан — каза Мат. Харнан беше командирът на отделението, набит мъж с вечно страдалческа физиономия и свирепа татуировка на ястреб на лявата буза. Тази мода напоследък се ширеше сред Бандата, но повечето поне се ограничаваха до части на тялото, които обикновено са покрити. — Разбери какво е причинило тази свада и разкарай тия двама побойници от града. — Толкова поне заслужаваха, каквото и да беше предизвикало разправията.

Някакъв кльоцав мъж в мурандийско палто от тъмна вълна се промуши през зяпачите и коленичи до двамата пострадали. Оня с жълтото палто започна да стене, а другият с червеното, взе да се опипва по главата и да сипе проклетия. Новодошлият вдигаше повече шум от двамата взети заедно.

— О, господари мои! О, милорд Перс! Милорд Кулен! Убиха ли ви? — Кльощавият вдигна треперещи ръце към Мат. — О, не ги убивайте, милорд! Не и сега, когато са толкова беззащитни! Те са Ловци на Рога, милорд. Аз съм слугата им, Падри. Герои са те, милорд.

— Никого няма да убивам — отвърна отвратен Мат. — Но гледай да вдигнеш задниците на тия твои герои на седлата на конете им и вълн от Мероне, преди да е залязло слънцето. Не обичам възрастни мъже да заплашват едно дете, че ще му счупят врата. Преди залез!

— Но, милорд, те са ранени. Той е само едно селяче и искаше да открадне коня на лорд Перс.

— Само го яхнах — избухна хлапето. — Не съм крадец.

Мат кимна мрачно.

— Не може да се чупят момчешки вратове за това, че е яхнал един кон, Падри. Дори да са на селячетата. Разкарай бързо тия двамата, че ще се погрижа да счупят техните вратове. — Той даде знак на Харнан, който рязко кимна на хората си и те нагрябиха грубо Перс и Кулен и ги повлякоха настрана. Падри се затътри след тях — мърмореше недоволено, че господарите му не били в състояние да яздат и че били Ловци на Рога и герои.

Мат въздъхна тежко и се обърна към хлапето:

— Ти не разбираш ли, че можеш да пострадаш „само като яхнеш“ нечий чужд кон бе, момче? Мъж като този сигурно язди някой жребец, който ще те стъпче така, че никой няма и да разбере къде си бил, хлапе такова!

— Не жребец, скопец. — Момчето се дръпна от ръката на Едорион и като се увери, че го държат здраво, се намуси. — Скопец е и нямаше нищо да ми направи. Конете мен ме обичат. И не съм хлапе. На девет съм. И съм Олвер, а не „момче“.

— Олвер значи? — На девет? Може и така да беше. Мат не се оправяше много-много с възрастта на децата. — Е, Олвер, кажи сега къде са майка ти и баща ти? — Той се огледа, но тълпата вече се бе пръснала. — Къде са те, Олвер? Трябва да те върна при тях.

Вместо да отговори, Олвер прехапа устна. От едното му око се процеди сълза и той я изтри сърдито с опакото на ръката си.

— Айилците убиха тате. Един от ония... Шайдо. Мама каза, че ще ходим в Андор. Каза, че ще живеем в една ферма. С коне.

— Тя къде е сега? — попита го меко Мат.

— Разболя се. Аз... погребях я на едно място, дето има цветя. — Изведнъж Олвер изрита Едорион и се замята да се отскубне от ръката му. — Пусни ме. Сам мога да се оправям. А бе, пусни ме бе!

— Погрижи се за него, докато намерим някой, който да го прибере — каза Мат на Едорион, който го изгледа зяпнал, докато се мъчеше да се предпази от момчето и в същото време да го задържи.

— Аз? Че какво да правя с тоя мишок, да му се не види и зверчето?

— Първо го нахрани. — Мат сбърчи нос; ако се съдеше по миризмата, Олвер беше прекарал не една нощ на пода на въпросната конюшня. — И да се изкъпе. Направо вони.

— На мен говори — кресна Олвер, триейки очи. Сълзите му помогнаха да поизчисти калта от лицето си. — На мен ще говориш, не през главата ми!

Мат примигна, после се наведе.

— Извинявай, Олвер. И аз мразех това, като бях колкото теб. Виж сега. Миришеш много лошо, затова Едорион сега ще те заведе в „Златния елен“, където госпожа Делвин ще ти даде да се изкъпеш. — Олвер се намуси още повече. — Ако не ще, кажи й, че аз съм наредил да ти даде да се изкъпеш. Тя не може да те спре. — Момчето се сепна и Мат задържа усмивката си. Ако се ухилеше, щеше да обърка нещата. На Олвер можеше и да не му харесва идеята да се окъпе, но след като някой можеше да го спре, то... — И ще правиш каквото ти каже Едорион. Той е истински тайренски лорд и ще ти намери топла храна и някакви дрехи без толкова дупки. И някакви обуца. — По-добре беше да не добавя „и някой, който да се грижи за теб“. Госпожа Делвин щеше да се погрижи за това. Някоя и друга жълтица щеше да надмогне неохотата й.

— Не обичам тайренците — изломоти Олвер и изгледа намръщено най-напред Едорион, а после Мат. Едорион беше затворил очи и си мърмореше нещо тихо. — Значи е истински лорд? И ти ли си лорд?

Преди Мат да успее да му отвърне нещо, дотича Естеан — буцестото му лице беше почервеняло и потно. Очуканата му броня още пазеше жалки остатъци от предишната си пищна позлата, а бухналите жълти ръкави на камизолата му бяха силно протрити. Вече изобщо не

приличаше на син на най-богатия лорд в Тийр. Макар че той никога не беше приличал на такъв.

— Мат — изпухтя той и прокара пръсти през сплъстената си коса, която все падаше на челото му. — Мат... Долу при реката...

— Какво? — срязва го Мат раздразнено. — Самаил ли е? Шайдо? Гвардейците на кралицата? Проклетите му Бели лъвове? Казвай какво?

— Кораб, Мат — изпъшка Естеан. — Голям кораб. Мисля, че е на Морския народ.

Това беше малко вероятно — Ата-ан Миере никога не влизаха с корабите си много навътре от морето, освен до най-близкото пристанище. Но все пак... По Еринин на юг нямаше толкова много села и продоволствието, което фургоните можеха да карат, щеше да изтънее, преди Бандата да е достигнала Тийр. Мат вече беше наел речни съдове да придружат похода му, но един по-голям щеше да е повече от полезен.

Корабът бе закован наред широката река. Наистина приличаше на кораб на Морския народ — по-висок и по-дълъг от всеки речен съд, но въпреки това с плавни черти, с две наклонени мачти. По такелажа се катереха мургави фигури, някои голи до кръста и с торбести гащи, които отдалече изглеждаха черни, други — в блузи с ярки цветове, от които можеше да се съди, че са жени. Със сигурност половината от екипажа щяха да са жени. Големите квадратни платна бяха свити, но висяха хлабаво, готови да бъдат изпънати в миг.

— Намери ми лодка — нареди Мат на Естеан. — И няколко гребци. — На хора като Естеан трябваше да им се напомня. Тайренецът примигна и приглади косата си. — Побързай бе, човек! — Естеан кимна сепнато и се затича.

Мат отиде до края на най-близкия кей, метна копието си на рамо и извади далекогледа си. Когато опря месинговата тръба до окото си, корабът се приближи няколко пъти. Морския народ сякаш очакваха нещо, но какво? Някои поглеждаха към Мероне, но повечето бяха извърнали лицата си в обратна посока, в това число всички на кварталдека. Там трябваше да е Надзорницата им на платната и останалите корабни офицери. Той извърна далекогледа към отсрещния бряг.

По дългите кейове на Арингил, почти същите като на Мероне, се забелязваше някакво вълнение. Червените палта с бели яки и

лъскавите брони отличаваха гвардейците на кралицата, които явно посрещаха група, дошла от кораба. Това, което накара Мат да подсвирне, бяха слънчобраните с цветен кръг по ръба, единият с два кръга, сред новодошлите. Понякога древните спомени му вършеха работа: слънчобранът с двата кръга отличаваше Надзорница на вълните, а другият — нейния Мечоносец.

— Намерих лодка, Мат — докладва Естеан до рамото му. — И няколко гребци.

Мат завъртя далекогледа към кораба. Ако се съдеше по оживлението, на палубата вече вдигаха котва. Да, и матросите по такелажа опъваха платната.

— Изглежда, няма да ми потрябва — промърмори Мат.

На другия бряг на реката пратеничеството на Ата-ан Миере напусна кея, придружено от ескорт гвардейци. Във всичко това нямаше никакъв смисъл. Морски народ на деветстотин мили навътре от морето. Само Надзорницата на корабите превишаваше по ранг Надзорницата на вълните; само Господарят на оръжията надвишаваше един Мечоносец. Никакъв смисъл, доколкото можеше да се осланя на онези спомени. Но те бяха стари, а и за Ата-ан Миере се знаеше по-малко, отколкото за всеки друг народ освен айилците. За айилците Мат знаеше повече от собствения си опит, отколкото от онези спомени, и все пак твърде малко. Навярно някой, който познаваше добре Морския народ, можете да му помогне да разбере какво става.

Платната на кораба вече се бяха издули. Каквото и да ги беше подкарало да се разбързат толкова, явно нямаше да ги отведе обратно към морето. С бавно нарастваща скорост съдът се плъзна нагоре по реката към заблатеното устие на Алгуеня на няколко мили северно от Мероне.

Е, него не го засягаше. Мат хвърли последен съжалителен поглед към кораба — това нещо щеше да превози толкова, колкото всички малки съдове, които беше наел — след което напъха далекогледа в джоба си и обърна гръб на реката.

— Кажи на гребците, че могат да си вървят, Естеан — въздъхна Мат.

Покрай водата се виждаше повече тиня, отколкото последния път, когато бе идвал тук. Тясна лепкава ивица, по-малко от педя широка, опираща в напуканата тиня откъм брега, но доказателство, че

дори такава река като Еринин бавно пресъхва. Не го засягаше. Пък и да го засягаше, нищо не можеше да направи по въпроса. Той се обърна и се запъти да довърши обиколката си по кръчмите и гостилниците; важно беше нищо да не изглежда необичайно в този ден.

Когато слънцето залезе, Мат вече се беше върнал в „Златния елен“ и танцуваше с Бетси, а пък музикантите свиреха с все сила. Масите бяха издърпани край стените, за да отворят място.

Изненадващо, но жените приемаха танците като отдих от разнасянето на таблите и всяка от тях се усмихваше, щом ѝ дойдеше ред да си свали престилката за един танц. Навярно госпожа Делвин им беше определила някакъв график. Но и да беше, Бетси правеше изключение. Тънката млада жена носеше вино само на Мат, не танцуваше с никой друг, освен с Мат, и ханджийката ги гледеше със сияещ поглед, от което Мат се чувстваше доста неловко. Всъщност Бетси танцува с него, докато стъпалата му не се набиха и прасците не го заболяха, но не спираше да се усмихва, с очи, грейнали от искрено доволство. Освен когато спираха да си поемат дъх, разбира се. Поточно — той да си поеме дъх: тя определено не даваше вид, че има нужда от почивка. Щом краката им спираха, езикът ѝ се втурваше на галоп. Впрочем правеше го всеки път, когато Мат понечеше да я целуне, като главата ѝ винаги се завърташе нанякъде и тя възкликваше за едно или друго, така че той успяваше да целуне или ухо, или косата ѝ. И при това винаги изглеждаше изненадана. Мат така и не можеше да разбере дали е пълна смотла, или е много умна.

Часовникът на камината вече показваше, че е близо два след полунощ, когато той най-сетне ѝ каза, че за тази нощ му е предостатъчно. На лицето ѝ се изписа разочарование и устничките ѝ се нацупиха. Изглеждаше готова да танцува чак до зори. Не беше единствената — една от по-възрастните прислужнички се беше облегла на стената и разтриваше с една ръка крака си, но повечето останали бяха с блеснали очи и навирени опашки като Бетси. По-голямата част от мъжете изглеждаха вече уморени, някои се оставяха с мъченически усмивки да ги повлекат от пейките, а мнозина отпъждаха жените с вяло махане на ръце. Това Мат не го разбираше. Сигурно се дължеше на това, че в танцуването мъжете вършеха по-тежката работа, реши той — всичките вдигания и обръщания. А жените, виж, бяха леки — подскачането им просто изискваше по-малко сили. Но

примигна, като видя една здрава слугиня, която буквално въртеше Естеан, вместо обратното — а той можеше да танцува, направо имаше талант — след което плесна една жълтица в шепата на Бетси и ѝ каза да си купи с нея нещо хубаво.

Тя погледна монетата за миг, а после се изправи на пръсти и леко го целуна по устата, като погалване с перце.

— Аз никога не бих те обесила, каквото и да си направил. Ще танкуваш ли с мен утре? — Преди да успее да ѝ отвърне, тя се изкикоти и побягна да повлече Едорион към дансинга. Госпожа Делвин обаче раздели двойката, хвърли една престилка в ръцете на Бетси и ѝ посочи пътя към кухнята.

Мат закуцука към масата до задната стена, около която се бяха оклюмали Талманес, Дерид и Нейлсийн. Талманес се взираше в дъното на чашата си, сякаш се надяваше да навлече оттам някакви умни отговори. Ухилен, Дерид гледаше как Нейлсийн се мъчи да отпъди една дебеличка слугиня със сиви очи и светлоруса коса, без да желае да признае, че на краката му излезли пришки. Мат опря юмруци на масата.

— Бандата тръгва на юг призори. Хващайте се да подготвяте хората.

Тримата го зяпнаха.

— Ами че то остават само няколко часа — възрази Талманес, а Нейлсийн каза:

— За толкова време няма да можем да ги изкараме от пивниците. Дерид се навъси и поклати глава.

— Никой от нас няма да може да поспи тази нощ.

— Аз ще поспя — отвърна Мат. — Един от вас да ме събуди след два часа. На разсъмване тръгваме.

В сивкавия предутринен здрач Мат седеше на гърба на Пипе и гледаше как Бандата на Червената ръка напуска Мероне. Всичките шест хиляди. Половината конници, половината пешаци, и всички вдигащи толкова шум, че и мъртъвци можеха да разбудят. Въпреки ранния час по улиците се беше подредил шпалир от хора, други бяха надвиснали от прозорците на горните етажи.

Червеният стяг на Бандата бе най-отпред — бяло поле в червена рамка, с червена ръка и бродирано отдолу в алено мотото на Бандата. „Довйе-анди се товя сагайн.“ — Време е да хвърлим зара. Със стяга язدهа Нейлсийн, Дерид и Талманес, зад тях — десет конници с пурпурни платнища на конете блъскаха медни барабани и още толкова тропетисти подсилваха звука. Следваха конниците на Нейлсийн, смесица от тайренски рицари и Бранители на Камъка, кайриенски лордчета с техните цон на гърбовете и следващи ги спешени слуги, и шепа андорци, всеки ескадрон и отделение със своя собствен дълъг пряпорец с Червената ръка и номер. Мат ги беше накарал да хвърлят жребий кой какъв номер да получи.

Смесването им беше предизвикало известно ръмжене; не малко, казано честно. В началото всички кайриенци следваха Талманес, а тайренците — Нейлсийн. Пехотата беше сбиротък от самото начало. Имаше известно мърморене и при настояването му всяка част да е с еднакъв брой войници, както и за номерата на вимпелите им. Лордовете и капитаните винаги бяха събирали със себе си толкова души, колкото ги последват, известни като мъжете на Едорион или на Нейлсийн, или на Аландрин. Отчасти и досега все още го правеха — например петстотинте на Едорион се наричаха „Чуковете на Едорион“, а не Първи ескадрон — но Мат беше набил в главите им, че всеки от тях принадлежи на Бандата, без значение в коя точно страна се е родил, и че всеки, който не желае да служи така, както той е определил, е свободен да се маха. Удивителното беше, че никой не бе напуснал.

А защо оставаха, беше трудно да се разбере. След като той ги водеше, определено побеждаваха, но някои загиваха. Трудно му беше да ги изхранва и да им осигурява заплатите сравнително редовно, а можеха преспокойно да забравят за богатството, което толкова се хвалеха, че ще плякосат. Досега никой не беше видял и един петак от това „богатство“ и Мат не виждаше възможност изобщо да го получат някога. Беше си чиста лудост.

Първи ескадрон надигна възглас, бързо подет от Четвърти и Пети. „Леопардите на Карломин“ и „Орлите на Реймон“, така се наричаха.

— С лорд Матрим към победа! С лорд Матрим към победа!

Ако Мат имаше някой камък подръка, щеше да го хвърли по тях.

Последва пехотата — като гънеща се змия. Двадесет отряда с високо вдигнати пики, следвани от още пет с лъкове или арбалети. И всички бойци пееха:

*Да пием цяла нощ и да танцуваме цял ден.
Парите по момичета да пръснем.
Че свършим ли, ще тръгнем пак
за танца ни със Джак на Сенките.*

Мат изчака песента да свърши и заби пети в хълбоците на Пипе. Нямаше нужда да се занимава с фургоните на обоза в тила и с колоната резервни коне. Конете или щяха да окуцаят оттук до Тийр, или да измрат от неща, за които налбантите нищо не можеха да направят, а един конник без кон не струваше много. Няколко малки кораба поеха надолу по реката, изпънали триъгълни платна. Всеки от тях бе вдигнал малък флаг с Червената ръка.

Когато се изравни с челото на колоната, слънцето вече надничаше над хоризонта. Той придърпа ниско шапката си да се предпази от яростния му сребрист блясък. Нейлсийн се прозяваше, а Дерид се беше отпуснал на седлото, сякаш всеки момент щеше да заспи. Само Талманес яздеше с изправен гръб, широко отворени очи и нащрек.

— Днес искам да покрием тридесет и пет мили — каза им Мат. — Като се уверим, че можем да минаваме по тридесет и пет мили дневно, ще видим колко още можем да дръпнем. — Те, разбира се, го зяпнаха. Конете не можеха да издържат дълго на такава скорост, а всички освен айилците смятаха двадесет и пет мили за много добър дневен преход на пехота. Но трябваше да го изиграе така, както беше замислено. — Комадрин е писал: „Атакувай на такъв терен, където противникът ти вярва, че не можеш да се появиш, от неочаквана посока и в неочакван момент. Отбранявай се там, където противникът ти ще е убеден, че няма да го направиш, и когато е убеден, че ще побегнеш. Изненадата е ключът към победата, а скоростта е ключът към изненадата. За войника изненадата е живот.“

— Кой е този Комадрин? — попита Талманес.

— Един пълководец. Починал преди много време. Чел съм книгата му. — Тъй или иначе, имаше спомени, че я е чел, и то неведнъж; съмняваше се да е останало някое копие от нея. Между другото, спомняше си и че се е срещал с Комадрин, след като бе загубил от него една битка, около шестстотин години преди Артур Ястребовото крило. Добре поне, че не бе цитирал Комадрин на Древния език.

Неговата част от играта беше започнала точно според плана. Бързо потегляне без предупреждение, все едно че се опитваше да се измъкне на юг, но достатъчно показно, за да е сигурен, че ще се забележи. Сигурно щяха да го помислят за глупак, и това също беше за добро. Да научи Бандата да се движи бързо беше добра идея. Той огледа небето. Гарвани нямаше, нито врани, но това не означаваше много. То и гълъби нямаше, въпреки че ако поне един не беше отлетял тази заран от Мероне, Мат беше готов да си изяде седлото.

Най-много след няколко дни Самаил щеше да научи, че Бандата иде, и то бързо, а слухът, пуснат от Ранд в Тийр, щеше да даде да се разбере, че пристигането на Мат е сигнал за скорошно нахлуване в Иллиан. При най-големи усилия Бандата можеше да стигне в Тийр едва за месец. При малко късмет, Самаил щяха да го премажат като гнида между два камъка, преди Мат да се е доближил и на стотина мили от него. Самаил щеше да види, че всичко идва към него — почти всичко, — но щеше да е по-различен танц от този, който е очаквал. Различен от всичко, което всеки друг освен Ранд, Мат и Башийр можеше да очаква. Това беше истинският план. Мат се улови, че дори си подсвирква. Веднъж поне всичко вървеше така, както той очакваше.

ГЛАВА 6

НИШКИ НА СЯНКАТА

Самаил пристъпи предпазливо по цветните копринени килими. Бе оставил портала отворен, в случай че му се наложи да се оттегли, и се държеше здраво за сайдин. Обикновено отказваше срещи освен на неутрален терен или на свой, но тук идваше за втори път. Въпрос на необходимост. Никога не беше бил доверчив, а напоследък още по-малко — нали бе чул част от разговора между Демандред и трите жени, а и Грендал му беше казала достатъчно. Той също си кроеше планове, за които другите Отстъпници не знаеха нищо. Не-блис щеше да стане само един, а това бе награда, неотстъпваща дори на безсмъртието.

Самаил стоеше върху нещо като мраморен подиум над огромна, богато украсена зала, в която имаше дълги плитки басейни с шадравани, които хвърляха пръски вода почти до високия сводест таван. В басейните се плискаха мъже и жени, покрити с парчета прозрачна коприна, докато други, не повече облечени, изнасяха номерата си отстрани — акробати и акробатки, жонгльори, танцьори в различни пози и музиканти, свирещи на всякакви инструменти. Бяха с всякакъв ръст и цвят на кожата, косите и очите, всяка човешка фигура изглеждаше по-съвършена от другите. Всичко това беше предназначено да забавлява този, който седеше на подиума. Идиотизъм. Загуба на време и сили. Типично за Грендал.

Подиумът беше празен, но както се беше изпълнил със сайдин, Самаил скоро подуши сладникавия парфюм на Грендал, като аромат от розова градина, и чу пантофките ѝ по килимите много преди да заговори зад гърба му.

— Не намираш ли котенцата ми за красиви?

Тя пристъпи до него и огледа с широка усмивка картината под нозете им. Тънката ѝ синя доманска рокля се впиваше в плътта ѝ предизвикателно. Както обикновено, носеше пръстени с различни камъни, по четири-пет гривни на всяка китка и широко колие с

огромни сапфири. Той не разбираше много от тези неща, но подозираше, че е похабила часове в нагласяването на златистите си като слънце къдрици, нежно докосващи шията ѝ, и на лунните камъчета, привидно пръснати без ред из тях; в това безредие се долавяше някакъв намек за съвършенство.

Самаил понякога ѝ се чудеше. Не беше я срещал преди да избере да изостави една губеща кауза и да последва Великия властелин, но всеки, който я беше познавал, я описваше като известна и радваща се на почит всеотдайна и крайно сдържана аскетка, грижеща се за хора с поразен ум, които Церителството не можеше да оправи. При първата им среща, когато тя бе положила първите си клетви пред Великия властелин, всяка следа на безкористна благодетелност бе изчезнала от нея, сякаш тя съзнателно се бе превърнала в пълната противоположност на всичко, което беше била. На повърхността като че ли я занимаваха единствено удоволствията, с което почти прикриваше страстното си желание да унищожава всеки, който притежава поне малко власт. А това на свой ред почти прикриваше собствената ѝ жажда за власт, проявявана открито твърде рядко. Грендал винаги беше била много добра в прикриването на очевидни неща. Той смяташе, че я познава по-добре от всеки друг от Отстъпниците, но дори и той не знаеше всичките ѝ пластове. А в нея имаше толкова отсенки, колкото люспи има по един джегал, и тя се плъзгаше от една към друга бързо като мълния. По това време тя беше неговата надзорница, а той послушникът, въпреки всичките му постижения като пълководец. Но положението се беше променило.

С появата ѝ всички долу се раздвижиха по-енергично и по-грациозно, доколкото това беше възможно, старайки се да се представят колкото може по-добре. Съществуваха само за да ѝ доставят удоволствие. Грендал се беше погрижила за това.

Тя посочи една група от четирима акробати — тъмнокос мъж, поддържащ във въздуха три стройни жени с лъскави от намазаните с благовония тела.

— Тези, струва ми се, са ми фаворитите. Рамзид е братът на доманския крал. Жената, стъпила на раменете му, е съпругата му. Другите две са най-младата сестра и най-голямата дъщеря на краля. Не мислиш ли, че е забележително колко могат да се научат хората, когато ги окуражиш малко? Като си помисли човек колко таланти се

похабяват... — Това беше един от любимите ѝ възгледи: място за всеки и всеки на мястото си, избрано според личните дарби и нуждите на обществото. Нужди, които, изглежда, винаги се свеждаха до собствените ѝ прищевки. Грендал посочи един много тъмнокож мъж и една жена с къдрави коси, и двамата много красиви. Стройната двойка свиреше на странно издължени арфи със звънчета, отекващи на дърпането на струните с кристално ехо.

— Най-новата ми придобивка, чак от земите отвъд Айилската пустош. Би трябвало да са ми благодарни, че ги спасих. Чиापе беше Ш'боан, нещо като императрица, наскоро овдовяла, а Шаофан трябваше да се ожени за нея и да стане Ш'ботай. Седем години тя щеше да царува с абсолютна власт, след което да умре. След което той щеше да си намери нова Ш'боан и да царува абсолютно седем години, до смъртта си. Този цикъл са го следвали близо три хиляди години без прекъсване. — Тя се засмя и поклати глава. — Според Шаофан тези смърти били естествени. Волята на Шарката, така го наричат. За тях всичко е „Волята на Шарката“.

Грендал дрънкаше като последна глупачка, но човек наистина трябваше да е глупав, за да я вземе за такава. Това, което тя уж изтърчаваше с бърборенето си, винаги се оказваше грижливо наместено. Целият въпрос беше да доловиш защо го прави и какво иска да спечели с това. Защо изведнъж ще ѝ хрумне да отвлече „домашни любимци“ от толкова далече? Тя рядко се отклоняваше от пътя си. Дали не се опитваше да отвлече вниманието му към земите отвъд Айилската пустош, внушавайки му, че има някакви свои интереси там? Но полето на битката щеше да е тук. Първият допир на Великия властелин, когато се измъкнеше на свобода, щеше да падне тъкмо тук. Останалата част от света щеше да бъде пометена от краищата на вихрите, щеше дори да бъде разсипана от бурите, но тези бури щяха да започнат тук.

— Щом толкова членове на доманската кралска фамилия се радват на твоето одобрение — каза той сухо, — изненадан съм, че не виждам още.

Някаква тъмнокоса жена, не млада, но с онази бледа хубост и изтънченост, които се запазват през целия живот, изникна до лакътя му и му поднесе с две ръце кристален бокал с пунш. Той го пие, въпреки че нямаше намерение да пие. Съюзите, колкото и временни да бяха,

бяха нещо много хубаво, но колкото по-малко Избраници останеха до Деня на завръщането, толкова по-голяма беше вероятността един от оцелелите да бъде провъзгласен за Не-блис. Великият властелин винаги беше окуражавал такава... надпревара; само най-приспособимите бяха достойни да му служат. Понякога Самаил дори вярваше, че онзи, който ще е избран да властва над света вечно, ще е последният оцелял Избраник.

Жената отстъпи място на мускулест младеж, държащ златен поднос с друг бокал и подобаваща му висока кана. И двамата бяха облечени в ефирни бели роби и нито един дори не погледна към отвора на Портала към покоите му в Иллиан. След като жената служеше на Грендал, лицето ѝ беше самото олицетворение на преклонението. Нямаше никаква опасност, ако говориш в присъствието на нейните слуги и любимци, въпреки че сред тях не можеше да се намери и един Приятел на Мрака — Грендал не се доверяваше на Приятелите на Мрака: твърдеше, че лесно се огъвали, но количеството Принуда, което тя лично прилагаше към слугуващите ѝ, оставаше малко място за нещо по-различно от благоговение.

— Почти очаквах лично кралят да ми поднесе вино — продължи той.

— Знаеш, че избирам само най-изключителните. Алсалам не отговаря на изискванията ми. — Грендал пое виното от жената почти без да я поглежда, и не за първи път Самаил се зачуди дали любимците ѝ не са поредният параван, също като дърдоренето.

— Рано или късно ще се изгървеш, Грендал. Някой от посетителите ти може да разпознае този, който му поднася вино или оправя леглото му, и да има достатъчно разум да мълчи, докато не напусне. Какво ще направиш, ако такъв човек дойде с войска, за да освободи близките си? Една стрела може и да не е шок-копие, но все пак може да те убие.

Тя отметна глава и се засмя, ведро и весело, явно твърде глупава, за да схване вложената в думите му обида. Явно, стига човек да не я познаваше.

— О, Самаил, но защо трябва да ги оставям да виждат нещо друго освен това, което аз искам да видят? Разбира се, че не изпращам котенцата си да ги обслужват. Поддръжниците на Алсалам, както и противниците му, дори Заклетите в Дракона, си отиват оттук убедени,

че поддържам тях и само тях. А освен това не искат да безпокоят една страдалка. — Тя преля и образът ѝ в миг се промени. Кожата ѝ стана груба, косата и очите ѝ тъмни, но посърнали; изглеждаше мършава и крехка, някогашна красива доманка, бавно губеща битката си с болестта. Едно докосване щеше да докаже, че ъглестите черти на това лице не са нейните — само най-финото прилагане на Илюзията можеше да преодолее това изпитание, — но в следващия миг тя отново си стана същата и се усмихна лукаво. — Няма да повярваш до каква степен всички ми се доверяват и ме слушат.

Той не преставахе да се удивлява, че бе избрала да остане тук, в толкова известно място в цял Арад Доман, при гражданската война и анархията. Разбира се, не смяташе, че е допуснала другите Избраници да разберат къде се е установила. Това, че му беше доверила местонахождението си, го караше да бъде нащрек. Тя си падаше по удоволствията и не скъпеше усилия да си ги достави, но все пак този палат... беше нужен доста труд, за да се предпази от бъркотиите наоколо, да не позволи на никого да я запита къде се е дянал старият му собственик заедно с цялото си семейство и слугите си. Самаил нямаше да се изненада, ако всеки доманец, дошъл да я посети тук, си заминаваше убеден, че тази къща е била дарена на фамилията ѝ още от Разрушението. Тя толкова често използваше Принудата като чук, че човек можеше и да забрави за способността ѝ да владее по-тънките ѝ форми твърде деликатно, извивайки пътеката на човешкия разсъдък така подмолно, че дори най-внимателният поглед да не може да отличи всяка нейна диря. Всъщност тя може би беше най-добрата в това изкуство от всички, живели на този свят.

Той остави Портала да изчезне, но задържа сайдин — нейните хитрини не можеха да въздействат на човек, прегърнал Извора. А и честно казано, той дори изпитваше известна наслада от борбата за оцеляване и в тази ежедневна битка доказваше своята пригодност и сила пред самия себе си. Тя нямаше как да разбере, че все още държи здраво сайдин, но се усмихна леко над бокала си, сякаш го знаеше. Не му допадаха хора, които се преструват, че знаят някои неща, точно толкова, колкото не харесваше такива, които знаеха неща, за които той сам беше в неведение.

— Какво имаш да ми казваш? — попита той по-грубо, отколкото му се искаше.

— За Луз Терин? Теб, изглежда, нищо друго не те интересува. Виж, от него какво котенце би се получило... Бих го направила централна фигура във всяко забавление. Не че е толкова красив, но същността му го компенсира. — Тя отново се усмихна и промърмори: — А пък как ги обичам височки...

Самаил едва се сдържа да не се изправи на пръсти, за да стане по-висок. Не че беше нисък, но се дразнеше, че ръстът му не съответства на способностите. Луз Терин навремето беше с една глава по-висок от него; също и ал-Тор сега. Винаги се смяташе, че по-високите мъже са по-добри. Ново усилие му струваше да не опипа белега, разцепил лицето му от косата до късо подстриганата брада. Луз Терин му го беше направил: оставил си го беше за спомен. Подозираше, че нарочно беше схванали въпроса му „погрешно“, само за да го подразни.

— Луз Терин умря отдавна — каза той дрезгаво. — Ранд ал-Тор е само един селски дългуч, един карач на чосс, който просто има късмет досега.

Грендал примигна уж изненадана.

— Наистина ли мислиш така? Зад него би трябвало да стои нещо повече от обикновен късмет. Късметът не би могъл да го отведе толкова далече и толкова бързо.

Самаил не беше дошъл, за да си говорят за Ранд ал-Тор, но гръбнакът му се вледени. Мисли, които се бе насилил да потуши, се просмукаха отново в разсъдъка му. Ал-Тор не беше Луз Терин, но ал-Тор беше преродената душа на Луз Терин, тъй както самият Луз Терин навремето представляваше прерождение на същата тази душа. Самаил не беше нито философ, нито теолог, но Ишамаел беше бил и двете, а той твърдеше, че знае свещени тайни, скрити в този факт. Вярно, Ишамаел беше умрял в лудост, но още докато все още беше с разсъдъка си, още когато изглеждаше сигурно, че ще доведат Луз Терин Теламон до поражение, той твърдеше, че тази борба е продължавала още от самото Сътворение — една безкрайна война между Великия властелин и Създателя, в която те използват човешки сурогати. Нещо повече, той се кълнеше, че Великия властелин ще успее да обърне Луз Терин в Сянката почти веднага след като се измъкне на свобода. Може би тогава Ишамаел също беше малко луд, но беше имало усилия да бъде обърнат Луз Терин. И Ишамаел

твърдеше, че в миналото това е ставало, че фаворитът на Създателя е бил превръщан веднъж в същество на Сянката и е бил издиган като фаворит на Сянката.

Тези твърдения водеха до известни изводи, следствия, над които на Самаил не му се искаше да разсъждава. Но онова, което само изплуваше на повърхността на съзнанието му, беше възможността Великия властелин наистина да иска да направи от ал-Тор Не-блис. Във вакуум нямаше как да стане. Ал-Тор щеше да има нужда от помощ. Помощ... това можеше да обясни привидния му късмет досега.

— Да си чула случайно къде ал-Тор крие Ашмодеан? Нещо за местонахождението на Ланфеар? Или за Могедиен?

— Знаеш точно толкова, колкото и аз — отвърна му весело Грендал. — Лично аз смятам, че Луз Терин ги е убил. О, недей да ми гримасничиш. Ал-Тор, щом толкова настояваш. — Мисълта, изглежда, не я безпокоеше, но пък и нея не я застрашаваше пряк конфликт с ал-Тор. Това никога не беше било в нейния стил. Ако ал-Тор я откриеше, тя просто щеше да изостави всичко и да се премести някъде другаде — или да се предаде преди да ѝ е нанесъл удар, след което да започне да го убеждава, че е незаменима. — Носят се слухове от Кайриен, че Ланфеар е загинала от ръцете на ал-Тор в същия ден, в който той е убил Рахвин.

— Слухове! Ланфеар помага на ал-Тор от самото начало, ако питаш мен. Щях да му взема главата в Тийрския камък, само че някой изпрати мърдраали и тролоци, за да го спаси! И този някой беше Ланфеар, сигурен съм. Писна ми от нея. Следващия път, когато я видя, ще я убия! А защо да убива Ашмодеан? Виж, аз бих го убил, ако можех да го намеря, но той е минал на страната на ал-Тор. Той го учи!

— Все ще намериш оправдание за провалите си — каза тя. — Разчитай на собствените си обяснения, щом предпочиташ. Може пък и да си прав. Единственото, което знам, е, че Луз Терин, изглежда, ни изважда от играта един по един.

Ръката на Самаил затрепера от гняв. Ранд ал-Тор не беше Луз Терин.

— Толкова много от нас загинаха, противопоставяйки му се — тихо каза Грендал. — Ишамаел, Велаал и Рахвин. И Ланфеар и Ашмодеан, в каквото и да си убеден. Сигурно и Могедиен, но тя може и да се прокрадва още из сенките, изчаквайки всички останали да

паднем — твърде глупава е. Надявам се, че си си подготвил място, където да избягаш. Изглежда, няма основания за съмнение, че следващият, срещу когото ще тръгне, ще си ти. Скоро, бих казала. Тук аз срещу войски няма да се изправя, но Луз Терин трупата доста могъща армия, за да се нахвърли върху теб. Това е цената, която плащаш, щом трябва да даваш вид, че разполагаш с мощ, както и ако наистина разполагаш.

Той наистина си бе подготвил пътища за оттегляне — въпрос на здрав разум, — но го разгневи интонацията ѝ.

— А ако унищожа ал-Тор, то това няма да наруши нито една заповед на Великия властелин. — Не го разбираше, но не съществуваше и изискване да разбира Великия властелин, само да се подчинява. — Поне според това, което ми предаде. Ако си премълчала нещо...

Сините очи на Грендал се вледениха. Можеше и да избягва противоборство, но заплахи не обичаше. В следващия миг отново се разтопи в безгрижни усмивки. Променлива като времето в М'джинн.

— Казах ти това, което ни каза Демандред. Дума по дума. Съмнявам се, че дори той би се осмелил да излъже в името на Великия властелин.

— Но ти ми каза твърде малко за неговите планове — отвърна тихо Самаил. — За неговите, както и за тези на Семирага, или на Месаана. Всъщност нищо.

— Казах ти това, което знам — въздъхна раздражено Грендал. Какво пък, може би говореше истината. При нея всичко можеше да е показност. — Колкото за другите... Спомни си, Самаил. Ние заговорничехме един против друг почти толкова усърдно, колкото се борехме с Луз Терин, и въпреки това печелехме, допреди да ни хване всичките в Шайол Гул. — Тя потръпна и в миг лицето ѝ доби измъчен вид. Самаил също не искаше да си спомня онзи ден, нито онова, което бе последвало — един безкрайно дълъг сън без сънища, през който светът се бе изменил до неузнаваемост и всичко, което той бе постигнал, беше изчезнало. — Сега ние сме се събудили в един свят, в който би трябвало да изпъкваме толкова много над обикновените смъртни, че все едно сме от друг вид, а ето че загиваме. За малко поне забрави кой ще бъде Не-блис. Ал-Тор — щом толкова държиш да го

наричаш така — ал-Тор беше безпомощен като бебенце, когато се събудихме.

— Ишамаел не го намери чак толкова безпомощен — отвърна той. Разбира се, Ишамаел вече бе полудял. Но тя продължи все едно че не го бе чула.

— Държим се така, сякаш това е светът, който познавахме, след като нищо не е като това, което познавахме. Умираме един по един, докато ал-Тор става все по-силен. Държави и народи се събират след него. А ние умираме. Безсмъртието си е мое. Не искам да умра.

— Ако те плаши, убий го.

Неверие и укор сгърчи лицето на Грендал.

— Аз служа на Великия властелин и се подчинявам, Самаил.

— Както и аз. Както и всеки от нас.

— Колко мило от твоя страна, че благоволяваш да коленичиш пред нашия Господар. — Гласът ѝ беше вледеняващ, също като усмивката ѝ. — Казвам само, че Луз Терин днес е също толкова опасен, колкото беше в нашето време. Изплашена ли? Да, изплашена съм. Смятам да живея вечно, а не да ме постигне ориста на Рахвин!

— Цаг! — Скверната дума поне я накара да примигне и наистина да го погледне в очите. — Ал-Тор... Ал-Тор, Грендал! Невежо момченце, каквото и да е успял да го научи Ашмодеан! Примитивен простак, който вероятно все още е убеден, че девет десети от онова, което ти и аз имаме за нещо дадено от само себе си, просто е невъзможно! Ал-Тор наказва няколко там лорда да му се поклонят и смята, че е завладял държава. Липсва му волята да стисне юмрук и наистина да властва над тях. Само айилците... Баджад дровя! Кой би повярвал, че могат да се променят толкова? — Трябваше да се овладее. Никога не беше ругал толкова невъздържано; беше проява на слабост. — Но само те го следват истински, при това не всички. Увиснал е на косъм и ще падне, рано или късно.

— Нима? Ами ако се окаже, че той е... — Тя млъкна, бързо вдигна бокала си и загълта, докато не го пресуши. Елегантната прислужница се притече с кристалната кана. — Колко от нас ще загинат преди да се е свършило? Трябва да застанем срещу него заедно, както никога преди.

Не това беше понечила да каже. Той пренебрегна леда в очите ѝ, от който гръбнакът му отново се бе вкочанил. Ал-Тор нямаше да бъде

провъзгласен за Не-блис. Нямахте! Значи заедно искаше да застанат, така ли?

— Тогава ме свържи. Свързани ще бъдем много по-силни от ал-Тор. Нека това да е началото на новия ни съюз. — Белегът през лицето му се набръчка, щом се усмихна на смутената ѝ физиономия. Връзката трябваше да дойде от нея, но докато са двамата, тя трябваше да му отстъпи контрола и да му се довери той да избере кога да свърши. — Така. Изглежда, ще трябва да продължим както досега. — Всъщност изобщо не беше го поставял под въпрос: доверието не беше присъщо на никого от тях. — Какво още имаш да ми кажеш? — Затова беше дошъл тук, а не да слуша дърдоренето ѝ за Ранд ал-Тор. С ал-Тор щяха да се справят. Пряко или косвено.

В очите ѝ проблесна вражда.

— Твърде малко. — Никога нямаше да забрави, че я е видял да изгубва контрол. Дори трошица от гнева ѝ не се издаде в тона ѝ. — Семирага не дойде на последното събиране. Не зная защо и не мисля, че Месаана или Демандред също знаеха. Месаана специално беше разтревожена, въпреки че се стараеше да го прикрива. Тя смята, че Луз Терин скоро ще падне в ръцете ни, но пък тя винаги го е твърдяла. Също толкова сигурна беше, че Бе-лаал ще го убие или че ще го плени в Тийр — много се гордееше с онзи капан. Демандред те предупреждава да внимаваш.

— Значи Демандред знае, че двамата с теб се срещаме — отвърна той навъсено. Защо ли изобщо очакваше, че ще получи от нея нещо повече от дреболии?

— Разбира се, че знае. Не колко от нещата ти казвам, но че ти казвам нещо. Опитвам се да направя така, че да се обединим, Самаил, преди да е станало твърде...

Той рязко я прекъсна.

— Ще предадеш на Демандред нещо от мен. Кажи му, че знам какво е намислил. — В събитията на юг явно личеше почеркът на Демандред. Той винаги използваше подставени лица. — Кажи му той да внимава. Няма да позволя той или приятелите му да се бъркат в моите планове. — Този път, след като и последният печат се пръснесе, той щеше да предложи на Великия властелин държави, готови да го следват. Дори и да не знаеха кого следват, щеше ли да има значение?

Той нямаше да се провали като Бе-лаал и Рахвин. Великият властелин щеше да разбере кой му служи най-добре. — Така да му кажеш!

— Щом искаш — отвърна тя неохотно, сбърчила лице. И миг след това на лицето ѝ отново изгря ленива усмивка. — Всички тези заплахи ме отегчават. Ела. Послушай малко музика и се успокой. — Той понечи да ѝ каже, че не изпитва никакъв интерес към музиката, сякаш тя и без това не го знаеше, но Грендал се извърна към залата. — Ето ги. Послушай.

Много тъмният мъж и жената се бяха приближили до подиума със странните си арфи. Самаил допускаше, че звънчетата добавят нещо към свирнята им; какво — не можеше да определи.

Въпреки че му бе казала да слуша, Грендал продължи да говори.

— От много странно място идат. Там жените, които могат да преливат, са задължени да се омъжват за синове на жени, които могат да преливат, и всеки от такова родословие бива белязан с татуировка на лицето още при раждането. На никого с подобен белег не е позволено да се жени за някой без белег — всяко дете от такъв брак бива убивано. Татуираните мъже бездруго биват убивани, когато навършат двадесет и една, а преди това биват изолирани, без да могат дори да четат.

Значи все пак се върна на това. Изглежда, наистина си въобразяваше, че е наивник. Той реши да я боцне.

— А свързват ли се помежду си като престъпници?

По лицето ѝ за миг пробяга объркване и тя побърза да го прикрие. Явно не беше разгадала въпроса му; а и нямаше нищо особено за отгадаване. Малцина по тяхно време бяха извършвали някакво ужасно престъпление, във всеки случай — преди пробиването на Въртела. Тя, разбира се, не призна незнанието си. Точно затова ѝ го беше подхвърлил; знаеше, че ще я жегне дълбоко, и тя си го заслужаваше, заради трохите, които толкова милостиво му подхвърляше.

— Не — отвърна тя, сякаш бе разбрала. — Аядите, както сами се наричат, живеят в свои малки градчета, като избягват всички останали, и се смята, че изобщо не преливат без разрешение или заповед от Ш'ботай или Ш'боан. Всъщност те са истинската власт и причината Ш'ботай или Ш'боан да царуват само по седем години. — За миг тя се разсмя неудържимо. Тя самата винаги бе залагала на това да е власт, скрита зад друга власт. — Да, удивителна земя. Твърде далече е от

центъра, за да бъде от полза, разбира се. — Грендал махна пренебрежително с ръка. — Ще има много време да видя какво може да се получи от нея след Деня на завръщането.

Да, тя определено искаше да го накара да си помисли, че има някакви интереси там. Той остави недокоснатия си бокал на подноса, който мускулестият побърза да му поднесе, и каза:

— Не се съмнявам, че музиката е забележителна... Но имам някои приготовления, за които трябва да се погрижа.

Грендал го докосна по рамото.

— Грижливи приготовления, надявам се? Великият властелин няма да остане доволен, ако объркаш плановете му.

Самаил присви устни.

— Всичко съм направил, само дето не съм се предал, за да уверя ал-Тор, че не представлявам заплаха за него, но този човек сякаш се е побъркал.

— Можеш просто да напуснеш Иллиан, да започнеш някъде отново.

— Не! — Той никога не беше бягал от Луз Терин и нямаше и сега да побегне от този провинциален палячо. Невъзможно беше Великият властелин да е решил да постави такъв над Избраниците. Над него самия! — Каза ли ми всичко за заповедите на Великия властелин?

— Не обичам да се повтарям, Самаил. — В очите ѝ блесна гняв. — Ако не си ми повярвал още отначало, няма да ми повярваш и сега.

Той я изгледа малко по-продължително, а после кимна енергично. Най-вероятно за това му беше казала истината — една лъжа, засягаща Великия властелин, можеше да се обърне срещу теб със смъртоносна сила.

— Не виждам смисъл да се виждам с теб пак, освен ако нямаш да ми кажеш нещо повече от това дали Семирага е била там, или не. — Изгледа бързо и свъсено арфистите, колкото да я убеди, че е успяла с подвеждането, после плъзна неодобрителен поглед през хората, пръскащи се с вода в басейните, акробатите и всички останали, за да не изглежда мимиката му подозрително ясна. Всичкото това хабене на усилия, цялата тази показност на плът наистина го отвращаваше. — Следващия път ти можеш да дойдеш в Иллиан.

Тя сви рамене, като че ли ѝ беше все едно, но устните ѝ леко се размърдаха и усиленият му от сайдин слух долови във въздуха:

— Ако все още си там.

Вледенен, Самаил отвори Портал към Иллиан. Мускулестият младеж не успя да се дръпне достатъчно бързо и не му остана време дори да изкрещи преди нажежената до бяло черта да го пререже точно по средата, заедно с подноса и каната в ръцете му. Грендал сви устни свадливо при загубата на един от любимците си.

— Ако искаш да ни помогнеш да останем живи — каза ѝ Самаил, — разбери как Демандред и другите смятат да изпълнят заповедите на Великия властелин.

И пристъпи през Портала, без да сваля очи от лицето ѝ.

Грендал запази раздразненото си изражение, докато Порталът се затвори зад Самаил, след което си позволи да забарабани с пръсти по мраморния перваз. С тази златиста коса Самаил можеше да мине за достатъчно красив, за да се озове сред любимците ѝ, стига Семирага да му махнеше прогорената бразда през лицето. Тя бе единствената, запазила уменията да прави това, което някога изглеждаше съвсем просто. Мисълта я споходи между другото. Същинският въпрос беше доколко усилието си струваше.

Шаофан и Чиапе продължаваха да свирят своята странна атонална музика, пълна със сложни хармонии и непривични дисонанси; лицата им грееха от радост, че може би ѝ предлагат удоволствие. Тя кимна и почти физически усети искрената им радост. Сега те бяха много по-щастливи, отколкото ако бяха оставени сами на себе си. Толкова усилия да ги достави и само заради тези няколко минути със Самаил. Разбира се, можеше и да не си създава чак толкова грижи — всеки от техните земи щеше да свърши същата работа, — но тя държеше на високите си стандарти дори за такава дребна уловка. Много отдавна бе избрала да си доставя най-изтънчените удоволствия, всичко, което не би могло да заплаши положението ѝ пред Великия властелин.

Очите ѝ попаднаха върху останките, проснати на килима, и носът ѝ се сбърчи раздразнено.

Самаил беше наивен глупак. Не, не глупак. Гибелно опасен беше, когато имаше нещо, с което да се бори открито, нещо, което може да види ясно, но стигнеше ли се до хитрости, беше пълен слепец. Най-

вероятно смяташе, че лукавството ѝ цели да прикрие какво замислят тя и останалите. Това, за което никога нямаше да се замисли, беше, че тя познава всяка гънка на мозъка му, всяка извивка на мисълта му. В края на краищата тя бе прекарала близо четиристотин години в изучаване на умове далеч по-сложни от неговия. Прозрачен беше. Колкото и да се мъчеше да го прикрие, изпитваше почти безумно отчаяние. Заклешил се беше в капана на собствените си кроежи.

Тя отпи от виното си и челото ѝ леко се набръчка. Вероятно беше постигнала целите си с него, макар да предвиждаше, че за това ще са нужни поне още четири-пет подобни посещения. Трябваше да намери някакъв повод да го потърси в Иллиан.

Независимо дали това момче беше едно простовато селяче, или самият Луз Терин — тя самата все още нямаше ясен отговор на това, — младежът беше доказал, че е твърде, твърде опасен. Тя служеше на Великия властелин на Мрака, но нямаше никакво намерение да умира, дори заради Великия властелин. Щеше да живее вечно. Разбира се, човек не можеше да се опълчи и срещу най-дребното желание на Великия властелин. И все пак Ранд ал-Тор трябваше да бъде отстранен, но този, който щеше да поеме вината, беше Самаил. Ако той осъзнаеше, че е бил насочен срещу Ранд ал-Тор като дорнат, пратен на лов, тя щеше много да се изненада. Не, никой не можеше да отгадае хитрините ѝ.

Съвсем не беше глупав обаче. Щеше да е интересно да разбере как се е досетил за свързването. Тя самата изобщо нямаше да разбере, ако Месаана не беше се изгървала — нещо толкова рядко за нея — в яда си заради отсъстващата Семирага; гневът ѝ беше толкова силен, че дори не се усети колко е разкрила. От колко ли време се беше подвизавала в Бялата кула? Само този факт разкриваше нови, неподозирани широки пътеки. Ако имаше начин да открие къде са се устроили Демандред и Семирага, щеше да е възможно да отгадае и какво възнамеряват да предприемат. Това не бяха пожелали да ѝ доверят. О, не, Тези тримата бяха действали заедно още отпреди Войната за Силата. Привидно поне. Беше сигурна, че и те заговорничат един против друг също толкова усърдно, колкото всички други Отстъпници, но колкото и Месаана да подлагаше крак на Семирага или Семирага на Демандред, досега тя никога не беше

успявала да намери между тях и най-малката цепнатина, в която да забие клин.

Скърцането на ботуши я извести за нечие пристигане, но не бяха мъже, дошли да изнесат Рашан. Беше Ебрам — висок, добре сложен доманец, в тесни червени панталони и широка бяла риза; щеше да е подходящ за колекцията ѝ от любимци, ако беше нещо повече от син на богат търговец. Очите му, тъмни и бляскави, се взряха напрегнато в нея, докато коленичеше.

— Пристигна лорд Итуралд, велика господарке.

Грендал остави бокала си върху една масичка, която на пръв поглед изглеждаше инкрустирана с танцьори от слонова кост.

— Тогава ще трябва да говори с лейди Бейлсийн.

Ебрам се изправи плавно и предложи ръка на крехката доманка, която забеляза едва сега. Знаеше кой стои зад сплита на Илюзия, но въпреки това благоговението, изписано на лицето му, леко помръкна. Святата му почит беше за Грендал, не за лейди Бейлсийн. Но сега това не я интересуваше. Стрелата Самаил в най-лошия случай беше насочена срещу Ранд ал-Тор и вероятно вече пусната. Колкото до Демандред, Семирага и Месаана... Никой освен нея самата не знаеше, че бе предприела собствено пътуване до Шайол Гул, чак до огненото езеро долу. Само тя знаеше, че Великият властелин почти ѝ беше обещал да я провъзгласи за Не-блис, обещание, което със сигурност щеше да бъде изпълнено, ако Ранд ал-Тор бъдеше отстранен от пътя ѝ. Тя щеше да е най-покорната от слугите на Великия властелин. Щеше да посее такъв хаос, че в жътвата му дробовете на Демандред щяха да се пръснат.

Семирага притвори зад себе си обкованата с желязо врата. Един от светещите глобуси, оцелял от Великия властелин само знаеше къде, замига яростно, но все пак хвърляше по-добра светлина от свещите и лоените лампи, с които трябваше да се примири в настоящото време. Ако се махнеше светлината, помещението имаше потискащия облик на затвор: груби каменни стени и гол под, с една грубо скована дървена маса в ъгъла. Не беше по вкуса ѝ; тя самата щеше да предпочете безупречно бял и сияещ куеран, гладък и стерилен. Това място бе приготвено преди да е разбрала, че ще ѝ потрябва. Светлокоса

облечена в коприна жена висеше в празното пространство сред помещението, с разперени встрани ръце и крака, и я гледаше гневно и предизвикателно. Айез Седай. Семирага мразеше Айез Седай.

— Коя си ти? — настоя жертвата й. — Мраколюбка? Черна сестра?

Без да й обръща внимание, Семирага набързо опипа паравана между жената и сайдар. Дори и да се пробиеше, щеше отново без усилие да заслони окаяницата — признак за слабостта на жената бе това, че не можеше да се измъкне от затегнатия параван незабелязано — но предпазливостта си беше нейна втора природа, всяка стъпка трябваше да се прави точно и навреме. Сега трябваше да поработи по облеклото на жената. Човек се чувстваше по-сигурен облечен, отколкото гол. Тя деликатно запреше нишки на Огън и Вятър и тънко срязва и смъкна роклята, долната риза и всички други парцалки от тялото й, от вратлето до обувките. Сбра всичко пред жената на куп, след което отново преля Огън и Земя и по каменния под се посипа фина прах.

Сините очи на жената се изцъклиха. Семирага се съмняваше, че би могла да повтори тези елементарни действия, дори да можеше да ги проследи.

— Коя си ти? — Този път в настоящия въпрос се долови и нотка на отчаяние. Дори на страх. Винаги бе по-добре страхът да настъпи по-рано.

Семирага педантично намери в мозъка на жената центрове, получаващи сигналите за болка от тялото, и започна да ги стимулира с помощта на Дух и Огън. Отначало съвсем леко. Твърде много наведнъж можеше да убие жертвата за няколко мига, и все пак беше забележително колко много можеше да се понесе, ако системата се подхранва с фино нарастващи съставки. Работата над нещо, което не можеш да видиш, беше трудна задача, дори от толкова близо, но тя беше ненадмината в познанията си за човешкото тяло.

Разпънатата във въздуха жена разтърси глава, сякаш можеше да се отърси по този начин от болката, но после осъзна, че не може, и зяпна Семирага. Семирага само я наблюдаваше и полека затягаше мрежата.

Колко мразеше само всички, които се наричаха Айез Седай. Самата тя някога беше такава — истинска Айез Седай, не някоя невежа

глупачка като тази простакеса, увиснала пред нея. Беше известна, прославена, канена по всяко кътче на света, заради способността си да се справи с всяка болест, да върне хората от самия ръб, когато всеки друг кажеше, че нищо повече не може да се направи. И едно посланичество от Съвета на слугите ѝ бе предложило избор, който не беше никакъв избор: да се обвърже с клетва да забрави завинаги за удоволствията си и с това обвързване да види сама как приближава края на живота ѝ; или да бъде отрязана и изхвърлена от клана на Айез Седай. Бяха очаквали, че ще предпочете обвързването — това беше рационалният, порядъчният избор, а те бяха рационални, порядъчни мъже и жени. Изобщо не бяха очаквали, че ще избяга. Тя бе една от първите, които отидоха в Шайол Гул.

По лицето на жертвата избиха капки пот и тя изпъшка. Търпение. Още малко.

От ревност беше. Ревността на онези, които не можеха да постигнат онова, което умееше тя. Имаше ли един поне от всички онези, които бе измъкнала от прегръдката на смъртта, който да заяви, че би предпочел да умре, вместо да изстрада малкото, което тя извличаше от тях? А другите? Винаги се намираха хора, които заслужават страдание. Какво значение имаше, че тя с удоволствие им поднасяше този десерт? Съветът, с неговия лицемерен хленч за законност и права. Тя си бе заслужила правото на това, което правеше; сама си го беше спечелила. Беше много по-ценна за света от всички онези, които я забавляваха с писъците си. А в своята сляпа ревност Съветът бе решил нея да срине!

Е, някои от тях след това бяха паднали в ръцете ѝ, през войната. При достатъчно време тя можеше да прекърши и най-силния мъж, и най-гордата жена, да ги размекне като глина и да ги извае точно такива, каквито иска да ги види. Процесът можеше и да е по-бавен, отколкото Принудата, но доставяше невъобразимо по-голямо удоволствие. Освен това Принудата можеше да се разплете. Но нейните пациенти... На колене я бяха молили да отдадат душите си на Сянката и бяха служили покорно до самата си смърт. Всеки път щом напълнеше чашата на Демандред — с поредния Съветник, заявил публично верността си към Великия властелин — за нея оставаше най-добрата част, да вижда преbledнелите им лица дори след много

години, щом я срещнеха, и да я уверяват трескаво колко верни са останали на онова, в което ги беше превърнала.

Първият хлип се откъсна от висящата във въздуха жена и беше бързо потиснат. Семирага чакаше равнодушно. Припряността понякога можеше да е наложителна, но прекаленото бързане можеше да развали всичко. Избухнаха нови хлипове, надмогнали усилието на страдащата да ги потисне, все по-силни и по-силни, докато не преминаха в неудържим вой. Широко изцъклените сини очи вече не виждаха нищо. Започваше се.

Семирага рязко прекъсна потоците на сайдар, но минаха още няколко мига, докато писъците се уталожат в немощни хлипове.

— Как се казваш? — попита тя кротко. Въпросът беше без значение, стига жената да отговори. Можеше и да е „Още ли ме презираш?“ — често се оказваше много приятно да го повтаряш, докато жертвата ти не започне да те моли да ѝ позволиш да докаже, че не е така — но този път тя държеше всеки въпрос да си дойде поред.

Неволни гърчове пробягаха по увисналото тяло на жената и тя измърмори дрезгаво:

— Кабриана Мекандес.

Семирага се усмихна.

— Добре е, че ми казваш истината. — В мозъка съществуваха центрове на болката и центрове на удоволствието. Тя стимулира един от вторите само за няколко мига, но силно, пристъпвайки по-близо. От тласъка очите на Кабриана се оцъклиха до крайност; тя ахна и се разтресе. Семирага извади кърпа от ръкава си, вдигна удивеното лице на жената и нежно изтри потта по него. — Знам, че ти беше много трудно, Кабриана — рече тя топло. — Отметна от челото влажната ѝ коса. — Искаш ли да пийнеш нещо? — Без да дочака отговор, тя преля и от масичката в ъгъла към ръката ѝ полетя олющено метално канче. Айез Седай не отмести очи от Семирага, но отпи жадно. След няколко глътки Семирага дръпна канчето и го върна на масата. — Да, така е по-добре, нали? Запомни, постарай се да не си създаваш повече трудности.

— Плюя в майчиното ти мляко, Мраколюбке! Чу ли ме? Ще те...

Семирага престана да я слуша. В други случаи щеше да изпита удоволствие, че непокорството на жертвата ѝ още не е прекършено. Най-чистата възбуда от постепенното заличаване на всякакво

непокорство и достойнство — да наблюдава как жертвата най-сетне осъзнава, че се бори напразно да задържи онова, което ѝ е останало. Сега обаче нямаше време за подобна наслада. Тя отново грижливо изпъна мрежата по централните на болката в мозъка на Кабриана и я затегна. Обикновено предпочиташе да го прави постепенно и под пълен личен контрол, но сега трябваше да се побърза. Включи мрежата, преля да изгаси светлините и излезе. Тъмнината също щеше да изиграе роля. Сама, в тъмното и с болката.

Коридорът бе сумрачен и пуст, изсечен в камък, с кръстосващи го проходи, които тя нямаше никакво желание да изследва. Виждаха се само още две врати, едната от които водеше към сегашните ѝ покои. Те бяха достатъчно удобни, но тя не тръгна натам. Пред другата врата стоеше Шайдар Харан, облечен в черно и загърнат в сумрак като дим, така неподвижен, че когато заговори, почти я стресна.

— Какво разбра?

Привикването ѝ в Шайол Гул бе завършило с едно предупреждение на Великия властелин. ПОДЧИНЯВАШ ЛИ СЕ НА ШАЙДАР ХАРАН, ПОДЧИНЯВАШ СЕ НА МЕН. НЕ СЕ ЛИ ПОДЧИНЯВАШ НА ШАЙДАР ХАРАН... Нямаше нужда от повече.

— Името ѝ. Кабриана Мекандес. Едва ли можеш да науча нещо повече толкова бързо.

Съществуването в един миг беше статуя на десет крачки от нея, в следващия се извиси над нея така, че ѝ оставаше или да отстъпи, или да си счупи врата, вдигайки глава да се взре в бялото безоко лице. А да отстъпи беше немислимо.

— Ще я изцедиш докрай, Семирага. Ще я изсушиш до капчица, без да се бавиш, и ще ми кажеш всяко късче, което научиш.

— Обещах на Великия властелин, че ще го направя — отвърна тя хладно.

Безкръвните устни се изкривиха в усмивка. Това беше единственият му отговор. Съществуването рязко се обърна, закрачи през кръпките сянка... и изчезна.

Семирага съжали, че не знае как мърдраалите правят това. Нямаше нищо общо със Силата, но на ръбовете на сянката, там, където светлината се превръща в мрак, един мърдраал можеше внезапно да се озове някъде другаде, в друга сянка, много далече. Преди много време Агинор бе подлагал стотици от тях на изпитания, до пълното им

унищожение, в безплодно усилие да разбере как става. Самите мърдраали не знаеха — тя лично го беше доказала.

Изведнъж осъзна, че стомахът ѝ сякаш се е превърнал в буца лед. Толкова години бяха минали, откакто бе престанала да изпитва страх — страхуваше се само от Великия властелин в Ямата на ореста. Замръзналата буца започна да се топи, когато пристъпи към другата врата на затвора. По-късно щеше да анализира безстрастно обзелото я чувство. Шайдар Харан можеше и да е по-различен от мърдраалите, които бе виждала, но все пак си беше мърдраал.

Вторият ѝ „пациент“, увиснал като първия във въздуха, беше едър мъж с квадратно лице, в зелено палто и панталони — подходящи дрехи да го скриват сред леса. Тук поне половината от светещите глобуси мигаха отчаяно, готови да изгаснат — наистина цяло чудо беше, че са оцелели толкова дълго — но Стражникът на Кабриана всъщност не беше толкова важен. Това, което ѝ бе нужно, се криеше в ума на Айез Седай, но в ума на мърдраалите неизвестно защо Айез Седай и техните Стражници изглеждаха едно цяло. Така да е. Досега тя никога не бе имала възможност да прекърши един от тези легендарни воители.

Черните му очи я гледаха ядно, докато махаше дрехите и ботушите му и ги превръщаше в прах като тези на Кабриана. Беше космат, същинска канара от здрави мускули. Изобщо не трепна. Нищо не каза. Непокорството му беше различно от това на жената. Нейното беше гордост, запокитена в лицето ти. Неговото — мълчалив отказ да се превие. Можеше да се окаже по-труден за прекършване от господарката си. Обикновено това правеше нещата още по-интересни.

Тя се спря и го заразглежда. Имаше нещо... Напрежение около устните и очите му. Сякаш вече се беше борил с болката. Разбира се. Оная особена връзка между Айез Седай и Стражник. Странно как тези примитиви се бяха добрили до нещо, което никой от Избраниците не разбираше, но все пак беше така. Според малкото, което знаеше, този вероятно изпитваше поне отчасти това, което преживяваше тя. В друг случай това щеше да ѝ предложи интересни възможности. Сега то само означаваше, че той смята, че знае какво го очаква.

Този път тя нагласи мрежата върху центровете на удоволствието и започна бавно да увеличава импулсите. Беше интелигентен. Намръщи се, поклати глава, после очите му се присвиха, фиксираха я

като късчета черен лед. Знаеше, че не би трябвало да изпитва това растящо блаженство, и макар да не можеше да види мрежата ѝ, разбираше, че трябва да е нейна работа, поради което започна да се съпротивлява. Семирага почти се усмихна. Несъмнено си въобразяваше, че е по-лесно да се пребориш с удоволствието, отколкото с болката. В редки случаи беше прекършвала някои от жертвите си само с това. Не ѝ доставяше особена наслада, а и след това те не можеха да разсъждават свързано, само искаха повече и повече от екстаза, изригващ в главите им, но беше бързо и бяха готови да направят абсолютно всичко, което им се поискаше, само за да получат повече. Липсата на свързаност бе причината да не го приложи на другата жертва — от нея чакаше отговори. Този нещастник скоро щеше да схване разликата.

Разликата. Тя замислено постави пръст на устните си. С какво все пак Шайдар Харан беше по-различен от другите мърдраали? Никак не обичаше да се натъква на непривични неща, а един мърдраал, поставен над Избраниците, бе нещо доста повече от непривичност. Ал-Тор беше заслепен, цялото му внимание беше насочено към Самаил, а Грендал подхвърляше на Самаил достатъчно, за да му попречи да развали всичко с гордостта си. Разбира се, Грендал и Самаил непременно крояха козни за своя собствена изгода, заедно или поотделно. Така и не се бяха научили, че властта произтича единствено от Великия властелин, получава се по негов избор и за неговите собствени цели.

Още по-обезпокоителни бяха изчезналите Избраници. Демандред настояваше, че са загинали, но тя и Месаана не бяха толкова сигурни. Ланфеар. Ако съществуваше някаква справедливост, времето щеше да ѝ даде Ланфеар в ръцете. Тази жена винаги се оказваше там, където най-малко я очакваш, винаги се държеше така, сякаш има право да се меси в чуждите планове, и винаги се измъкваше невредима. Могедиен. Скрила се беше някъде, но никога досега не бе изчезвала за толкова дълго, без да даде знак за себе си, просто колкото за да напомни на останалите, че и тя е Избраница. Ашмодеан. Предател, поради което обречен, но той наистина бе изчезнал, а съществуването на Шайдар Харан и заповедите, които тя самата бе получила тук, подсилваха убеждението ѝ, че Великият властелин

действия по свой собствен път, за да постигне своите собствени неведоми цели.

Избраниците не бяха нищо повече от камъчета върху игралната дъска. Ако Великият властелин я преместваше тук в следващия си таен ход, дали не преместваше също така и Могедиен и Ланфеар, и Ашмодеан дори? Дали Шайдар Харан не бе изпратен да донесе тайни заповеди на Грендал или Самаил? Както впрочем и на Демандред или Месаана? Техният труден съюз — доколкото можеше да се нарече с такова силно име — бе продължил дълго, но никой от тях нямаше да й каже дали получава тайни заповеди от Великия властелин, тъй както и тя нямаше да позволи никога да разберат за заповедите, които я бяха довели тук, или за онези, които я бяха накарали да изпрати мърдраали и тролоци в Тийрския камък срещу изпратените от Самаил.

Ако Великият властелин бе решил да направи ал-Тор Не-блис, тя лично щеше да коленичи пред него... и да зачака търпеливо да се подхлъзне, за да й падне в ръцете. Безсмъртието означаваше неограничено време за чакане. Междувременно винаги щеше да разполага с други „пациенти“, с които да се забавлява. Това, което наистина я тревожеше, беше Шайдар Харан. Тя винаги бе проявявала равнодушие в играта на черан, но Шайдар Харан беше нова фигура на дъската, с неизвестна сила и предназначение.

Странно усещане по мрежата прекъсна мислите ѝ и тя хвърли поглед към жертвата си и изцъка с език от досада. Главата на Стражника беше клюмнала, брадичката му бе почерняла от кръв, докато беше дъвкал езика си, очите му бяха изцъкдени и безжизнени. Малко небрежност, и бе допуснала импулсите да нараснат твърде бързо, да стигнат твърде далече. Раздразнена, тя прекъсна потоците. Нямаше смисъл да се опитва да стимулира мозъка на един труп.

Внезапно ѝ хрумна нещо. Щом Стражникът можеше да изпита това, което изпитва Айез Седай, дали и обратното не беше в сила? Не, едва ли. Дори тези глупци биха променили връзката, ако водеше да споделяне на това. И все пак остави тялото и закрачи припряно по коридора.

Письците, които чу още преди да отвори обкованата с желязо врата, я накараха да въздъхне облекчено. Да убие жената преди да изтръгне от нея всичко, което знаеше, вероятно щеше да означава да остане тук, докато бъде пленена друга Айез Седай. Най-малкото.

— Миилоост — пицеше жената. — О, Светлина,
МИИИЛОООСТ!

Семирага се усмихна. Все пак във всичко това имаше нещо забавно.

ГЛАВА 7

ВЪПРОС НА МИСЛЕНЕ

Нинив пристъпи към леглото си и намръщено опипа гривната на ай-дам на китката си. Винаги настояваше една от тях да я носи дори когато спяха, макар това нещо да предизвикваше определено странни и твърде неприятни сънища. Едва ли имаше нужда от това — ай-дам можеше да държи Могедиен също тъй добре, дори да висеше на закачалка, и отгоре на всичко Отстъпницата делеше една наистина малка стаичка с Биргит. Биргит беше възможно най-добрата ѝ охрана, и освен това Могедиен се разредаваше само като я погледнеше. Тя лично имаше най-малкото основание да иска Могедиен да остане жива и възможно най-голямото да желае смъртта ѝ, което оная знаеше много добре. А тази нощ гривната щеше да е още по-малко от полза от обикновено.

— Нинив, те ще ни чакат.

Нинив погледна двата големи пръстена на масата между леглата. Единият беше с жилки и точици в синьо и кафяво, а другият — в синьо и червено: и двата бяха огънати така, че имаха само една страна. Нинив развърза кожената връв на шията си, взе червено-кафявия и го наниза до тежкия пръстен на Лан.

Елейн вдигна синьо-червения пръстен и го изгледа намръщено.

И двата пръстена бяха тер-ангреали, които тя беше направила по подражание на онзи, който сега беше притежание на Сюан, и въпреки простата си външност, се бяха оказали невероятно сложни. Спането с тях отвеждаше спящата в Тел-айеран-риод. Света на сънищата, отражение на реалния свят. Навярно на всички светове — някои Айез Седай твърдяха, че съществуват много светове и че всички тези светове заедно образуват една още по-голяма Шарка. Важното беше, че Тел-айеран-риод отразяваше този свят и имаше свойства, които бяха изключително полезни. Особено след като Кулата не знаеше нищо за проникването в него, поне доколкото те бяха могли да открият.

Никой от тези два пръстена не работеше така добре, както оригиналът, въпреки че все пак вършеха работа. Елейн ставаше все по-добра в това нещо — от четирите опита да направи копие само един се провали. Много по-добро средно постижение, отколкото с нещата, които правеше без никакъв образец.

Елейн завъртя пръстена в ръката си. Какво вършеше той бе твърде лесно да се разбере, но „как“ — отговорът на този въпрос все още ѝ се изплъзваше. „Как“ и „защо“ бяха ключовете. Съчетанието на цветовете в жилките и точиците имаше също толкова значение, колкото и формата — всичко друго, което не беше усукано така, не постигаше нищо, а единственият, който беше създала в чисто синьо, причиняваше ужасни кошмари — но тя така и не можеше да постигне червеното, синкавото и кафявото на оригинала. Все пак финият строеж на нейните копия беше същият. Но защо трябваше цветовете да са от значение? Изглежда, съществуваше една обща нишка в тази фина структура на тер-ангреалите, позволяваща преливането да подейства, и друга за онези, които просто се възползваха от Силата. Едва след като се бе препънала в този проблем, можа да си позволи да се опита да създаде оригинален тер-ангреал. Но все още имаше толкова неща, които не разбираше, толкова неща, които можеше само да предполага...

— Цяла нощ ли ще седиш така? — попита кисело Нинив. — Нали каза, че не бива да ги караме да чакат.

Елейн припряно наниза шарения пръстен — вече не беше каменен, макар да бе започнала да го прави от най-обикновено късче скала — на кожената каишка, завързана на шията ѝ, и изпи отварата от билки, приготвена от Нинив, за да заспят по-бързо.

После легна.

— Надявам се Егвийн да се е оправила. Омръзнаха ми трошите, които ни подхвърлят останалите. Искам да разбера какво става!

Усети, че е подхванала опасна тема. Егвийн се беше наранила преди месец и половина в Кайриен, в деня, в който бяха загинали Моарейн и Ланфеар. Деня, в който бе изчезнал и Лан.

— Мъдрите твърдят, че се оправя — промърмори сънено Нинив от тъмното. Поне този път не прозвуча все едно, че е тръгнала да търси Лан. — Така поне твърди Шериам, а тя няма никаква причина да ни лъже.

— Е, бих искала да можех да надникна зад рамото на Шериам утре вечер.

— Все едно да искаш... — Нинив се прозя. — Все едно да искаш Съветът да те избере за Амирлин, както си я подкарали. Всъщност защо не! Докато изберат някоя, двете с теб ще сме достатъчно побелели за тази работа.

Елейн отвори уста да отвърне, но Нинив захърка — не силно, но с упорита настойчивост. Елейн уморено затвори очи, но мислите ѝ останаха будни, въпреки волята ѝ.

Съветът наистина проявяваше мудност. Заседателките се събираха понякога за половин ден, а в повечето дни изобщо не го правеха. И не казваха какво обсъждат. А за бързана определено имаше причини. Дори намеренията им да бяха тайни, сборището им тук — едва ли. Елайда и Кулата нямаше да ги пренебрегват вечно. Освен това Белите плащове продължаваха да са на не повече от няколко мили оттук, в Амадиция, а се носеше мълва, че Заклетите в Дракона вече се били появили тук, в самата Алтара. Светлината само знаеше какво можеше да им хрумне на Заклетите в Дракона, щом Ранд нямаше контрол над тях. Пророкът беше добър пример — или ужасен, по-скоро. Метежи, опожарени къщи и ферми, избити хора — защото не показвали достатъчно преданост към Преродения Дракон.

Да, имаше причини да се бърза. Самаил властваше в Иллиан, а до границата с Иллиан имаше само неколкостотин мили — твърде близко разстояние за един Отстъпник. Светлината само знаеше къде са другите Отстъпници и какво кроят. И Ранд. Той, разбира се, не представляваше опасност. И дума да не става. Но той беше ключът към всичко; светът наистина се скланяше напоследък около него. Тя трябваше да е вече на половината път до Кемлин. И Мин. Нямаше снегове, които да ги забавят. Още месец и щяха да пристигнат. Не че я тревожеше това, че Мин щеше да отиде при Ранд. И какво ли обмисляше Съветът? Мин. Сънят я облада и тя се плъзна в Тел-айеран-риод...

... и се озова наред главната улица на притихналия в нощта Салидар, с издутата луна горе. Можеше да вижда съвсем ясно, повече дори, отколкото позволяваше луната. В Света на сънищата винаги имаше едно усещане за светлина, струяща едновременно отвсякъде и

отникъде, сякаш самият мрак излъчваше мрачно сияние. Но пък в сънищата винаги си беше така, а това си беше сън, макар и не обикновен сън.

Селото бе отражение на истинския Салидар, но с някаква странна отлика, по-странна, отколкото можеше да го направи нощта. Всеки прозорец беше тъмен и във въздуха бе надвиснало странно усещане за празнота. Разбира се, тук не можеше да има никой. Отекна писък на нощна птица, друга се отзова отнякъде, после трета, нещо изтича в близкия храсталак. Но конюшните щяха да са празни, както и коневръзите край селото и кошарите. Диви животни щеше да има много, но не и домашни. Подробностите се меняха при всеки следващ поглед; къщите със сламените покриви си оставаха същите, но някое ведро за вода се оказваше леко отместено или някоя отворена преди малко врати — здраво залостена. Колкото по-ефимерно беше едно нещо в реалния свят, толкова по-променливо беше положението или състоянието му тук, толкова по-неустойчиво беше отражението му.

По тъмната улица от време на време нещо прибягваше смътно, сякаш някой се появяваше и изчезваше с едно мигване на окото. Сънищата на много хора можеха да докоснат Тел-айеран-риод, но съвсем за кратко. Толкова по-добре за тях. Друго свойство на Света на сънищата беше това, че каквото ти се случеше тук, си оставаше истинско, щом се събудиш. Ако човек умреше тук, не се събуждаше. Странно отражение. Само жегата си беше същата.

Нинив застана край нея в бяла рокля на Посветена със седемцветната ивица по подгъва, появиха се и Сюан и Леане. Леане беше възхитително стройна, въпреки че според Елейн почти прозрачната ѝ доманска рокля отнемаше малко от чара ѝ, а освен това непрекъснато менеше цвета си — такива неща се случваха, докато човек не се научеше какво да прави тук. Сюан се справяше по-добре. Беше с обикновена рокля от синя коприна, с косо срязано деколте, дълбоко колкото да се вижда усуканият пръстен между гърдите ѝ. От друга страна, от време на време на роклята ѝ се появяваше дантела, а накитът ѝ се менеше от проста сребърна верижка до изящна плетеница от герданчета с рубини или смарагди, че и подходящи обеци на ушите, и после пак си ставаше проста верижка.

Това, дето висеше на шията на Сюан, беше оригиналният пръстен. Тя изглеждаше стабилна като сградите наоколо. За самата

себе си Елейн също си беше стабилна, но знаеше, че в очите на другите изглежда малко мъглява, както Нинив и Леане. Човек можеше да си въобрази, че вижда как лунната светлина преминава през тях. Това се получаваше при копията. Такава, каквато беше тук, можеше да почувства Верния извор, но сайдар беше тъничък някак си, и ако се опиташе да прелее, щеше да е съвсем слабо. С пръстена, който носеше Сюан, нямаше да е така, но това беше цената, която трябваше да плати, след като някой друг знаеше личните ѝ тайни, които не искаше да се извадят наяве. Сюан се доверяваше повече на оригинала, отколкото на копията на Елейн, затова и го носеше — само понякога го отстъпваше на Леане, — докато Елейн и Нинив, които можеха да използват сайдар, се примиряваха с другите.

— Къде са те? — настоя Сюан. Деколтетото ѝ заигра надолу-нагоре. Премияната ѝ изведнъж позеленя, а накитът ѝ се превърна в наниз от плоски лунни камъчета. — Не стига, че само ми пречат, ами ме карат и да ги чакам.

Нещо по улицата се раздвижи. Шест жени, обкръжени от сиянието на сайдар. Както обикновено, на Шериам и останалата част от съвета ѝ им се беше присънило, че са в спалните си и излизат навън. Елейн не беше сигурна доколко разбират свойствата на Тел-айеран-риод. Във всеки случай, те винаги настояваха да правят нещата по свой си начин, дори да съществуваше по-добър. Че кой можеше да знае повече от една Айез Седай?

Шестте Айез Седай наистина бяха прощъпалнички в Тел-айеран-риод и премените им се меняха непрекъснато. Първата носеше бродирания айезседайски шал с ресни в цвета на своята Аджа и с Белия пламък на Тар Валон на гърба, после четири от тях се оказаха с шалове, след което — нито една. Понякога се мяркаше лека пътна пелерина, сякаш да ги пази от прахоляка, с Пламъка на Тар Валон било на лявата гръд, било на гърба. Лишените им от възраст лица не показваха с нищо, че ги мъчи жегата — Айез Седай не го показваха никога, — нито някакъв признак, че забелязват как им се менят одеждите.

Бяха също толкова мъгляви, колкото Нинив и Леане. Шериам и другите с нея на свой ред се доверяваха повече на тер-ангреалите, които изискваха преливане, отколкото на пръстените. Те, изглежда, просто не искаха да повярват, че Тел-айеран-риод няма нищо общо с

Единствената сила. Елейн поне не можеше да разбере кои от тях използват копията ѝ. Може би три от тях бяха с един малък диск, първоначално железен, с врязани от двете му страни дълбоки спирали и зареден с поток на Дух — единствената от Петте сили, която можеше да се прелее насън. Другите три сигурно бяха с малки плочки, първоначално от кехлибар, с изваяна в тях фигурка на спяща жена. Дори да имаше пред себе си всичките шест тер-ангреала, Елейн нямаше да може да различи оригиналите. Но така или иначе, си бяха копня.

Докато Айез Седай пристъпваха по улицата, Елейн долови края на разговора им, въпреки че не можа да схване нито повода, нито темата му.

— ...ще презрат избора ни, Карлия — говореше огненокосата Шериам, — но те тъй или инак ще презрат всеки наш избор. По-добре да държим на решението си. И недей пак да ми изброяваш доводите си против.

Морврин, нисичка Кафява сестра с посивяла коса, изсумтя:

— След толкова обработка на Съвета ще ни е трудничко да ги разубедим.

— Стига никой владетел да не ни се присмее, какво ни е грижа? — отвърна разгорещено Миреле — най-младата от шестте.

— Че кой владетел би се осмелил? — попита Аная, досущ като жена, попитала кое хлапе би се осмелило да стъпи с кални крачета по чергите ѝ. — Във всеки случай, никой крал или кралица не знае какво става между Айез Седай. Може да ни притеснява само мнението на Сестрите, не тяхното.

— Това, което мен ме безпокои — отвърна хладно Карлия, — е, че ако ние можем лесно да я насочваме, то и други ще могат да я подвеждат лесно. — Бледата Бяла винаги беше хладна, дори студена като лед.

За каквото и да си говореха, явно нямаха никакво желание да го обсъждат пред Елейн и другите, защото малко преди да стигнат до тях, млъкнаха.

Реакцията на Сюан и Леане спрямо новодошлите беше да се обърнат рязко с гръб една към друга, все едно че пристигането на Айез Седай е прекъснало размяна на остри думички. Колкото до Елейн, тя бързо огледа роклята си. Беше си подходящата бяла със седемте ивици.

Не знаеше какво точно изпитва по този повод — че се появява за тях в подходящата рокля, без да се замисля. Готова беше да се обзаложи, че Нинив си е сменила премяната преди появата им. Но пък и Нинив беше по-малко боязлива от нея и все се бореше с ограниченията, които сама бе избрала да приеме. Как изобщо щеше да може да управлява Андор? Ако майка ѝ беше умряла. Ако.

Шериам, възпълничка и с високи скули, извърна зелените си очи към Сюан и Леане и в миг на раменете и се появи шал със сини ресни.

— Ако двете най-сетне не започнете да се разбирате, заклевам се, че ще ви пратя на Тиана. — Прозвуча като нещо повтаряно твърде често и вече загубило сериозността си.

— Работихте заедно достатъчно дълго — каза Беонин с тежкия си тарабонски акцент. Очите ѝ бяха синкавосиви и винаги изглеждаха смаяни. Всъщност нищо не можеше да изненада Беонин. Нямаше да повярва, ако някой ѝ кажеше, че слънцето изгрява сутрин, освен ако сама не го видеше, а и да не изгрееше, едва ли щеше да се изненада. Такова нещо само щеше да потвърди, че е била права, като е искала доказателства. — Можете и трябва отново да работите заедно.

Беонин го изрече тъй, сякаш го беше казвала толкова често, че вече нямаше нужда да го помисля дори. Всички Айез Седай отдавна бяха свикнали със Сюан и Леане. Започнали бяха да се държат с тях като че ли трябваше да се оправят с две момиченца, които непрестанно се дърлят. Айез Седай наистина имаха склонност да гледат на възрастните като на дечица. Дори на тези двете, които някога бяха техни Сестри, че и доста повече.

— Прати ги на Тиана, ако искаш, но не ми говори сега за това. — Елейн не мислеше, че мургавата красавица е ядосана на Сюан и Леане. Навярно не беше ядосана на никого и за нищо определено. Просто нравът ѝ беше непостоянен, нещо забележително дори за Зелените. Златистожълтата ѝ рокля стана с високо деколте, но с овален прорез, разкриващ горната част на гърдите ѝ; носеше и много странен накит, като широк сребърен нашийник с висящи на него три малки ками, чиито дръжки се губеха в пазвата ѝ. Четвърта кама се появи и изчезни така бързо, че можеше и да се вземе за плод на въображението. Тя изгледа Нинив от глава до пети, сякаш търсеше нещо нередно. — Ще ходим ли в Кулата, или няма да ходим? Ако ще го правим, дайте поне да свършим нещо полезно.

Елейн вече знаеше какво толкова ядосва Миреле. Отначало, когато двете с Нинив бяха дошли в Салидар, се срещаха с Егвийн на всеки седем дни в Тел-айеран-риод, за да си кажат какво са научили. Което не винаги беше лесно, тъй като Егвийн винаги беше придружавана от поне една от айилските сънебродници, при които се учеше. Срещите с някоя от Мъдрите винаги бяха болезнени. Във всеки случай, това бе приключило, след като стигнаха в Салидар. Този вътрешен съвет на шестте Айез Седай бе наложил главенството си над тези срещи, макар да знаеха за Тел-айеран-риод съвсем малко повече от това как да стигнат до него. Това бе станало малко след като Егвийн бе пострадала и се получи така, че Айез Седай се озоваваха лице в лице с Мъдрите — две групи властни жени, решени да не отстъпват нито крачка.

Елейн, разбира се, не знаеше какво точно става на тези срещи, но имаше известен личен опит, а и Шериам и другите от време на време издаваха някои подробности.

Айез Седай бяха уверени, че могат да научат всичко, държаха да ги почитат като кралици и винаги очакваха да им се каже това, което искат да узнаят, без усуквания и увъртания. Определено настояваха за отговори за всичко — от това какво замисля Ранд до кога Егвийн ще се оправи достатъчно, за да може да се върне в Света на сънищата, та чак до трудните въпроси за това доколко е възможно да се шпионират нечии сънища в Тел-айеран-риод или да се влезе физически в Света на сънищата, или да бъде привлечен някой там въпреки волята му. Неведнъж дори бяха питали дали е възможно да се въздейства на реалния свит чрез това, което човек извършва в съня си — нещо напълно невъзможно, но те явно се съмняваха в тази невъзможност. Морврин беше изчала някои неща за Тел-айеран-риод, колкото да може да поставя всевъзможни въпроси, макар Елейн да подозираше, че Сюан ѝ внушава и свои. Смяташе, че Сюан се стреми лично да участва в тези срещи, но според Айез Седай, изглежда, това, че се бяха съгласили да използват пръстена, беше предостатъчна отстъпка в помощ на работата ѝ с мрежата от очи и уши. Това, от което Сюан пък се дразнеше, беше намесата на Айез Седай в работата ѝ.

Колкото до айилските сънебродници, те не само знаеха почти всичко, което можеше да се знае за Света на сънищата, но гледаха на това свое познание като на лично достояние. Не обичаха там да влизат

невежи и се отнасяха доста грубо при всяка проява на глупост според техните разбирания. И освен това бяха крайно сдържани в приказките си, проявяваха направо свирепа вярност към Ранд и не желяеха да кажат нищо повече от това, че той е жив или че Егвийн ще се върне в Тел-айеран-риод тогава, когато се оправи достатъчно, и изобщо не желяеха да отговарят на въпроси, които според тях са неуместни. Последното вероятно означаваше, че според тях питащият все още не знае достатъчно, за да е в правото си да чуе отговора, или пък че въпросът, отговорът му или и двете заедно по някакъв начин нарушават техните странни възгледи за чест и дълг. Елейн не знаеше много повече за джи-е-тох, освен че такова нещо съществува и че е обяснение за тяхното много особено и много докачливо поведение.

Като цяло, всичко това означаваше една ужасна рецепта, която според Елейн Айез Седай трябваше да поглъщат прясно сготвена всяка седмица.

Първоначално Шериам и другите пет жени настояваха да ги учат всяка нощ, но напоследък го правеха само в два момента. В нощта преди предстоящата им среща с Мъдрите, сякаш за да наточат уменията си още веднъж преди поредния двубой. И в нощта след това, обикновено със стиснати устни, сякаш за да си изяснят в какво са сбъркали и как следващия път да го избегнат. Сега Миреле навярно кипеше заради неизбежния им утрешен провал. А че ги чакаше все някакъв провал, в това Елейн не се съмняваше.

Морврин се обърна към Миреле и отвори уста, но изведнъж между тях застана друга жена. В лишените ѝ от възраст черти Елейн едва разпозна една от готвачките, Гера. Наметната с шал със зелени ресни, с Пламъка на Тар Валон на гърба и наполовина по-лека, отколкото беше в действителност, Гера вдигна предупредително пръст към Айез Седай... и изчезна.

— Такива ми ти работи сънува значи? — рече хладно Карлия.
— Трябва да си поговорим с нея.

— Я остави това, Карлия — изкикоти се Аная. — Гера си е добра готвачка. Нека да си сънува. На мен самата ми е забавно. — Тя изведнъж стана по-стройна и по-висока. Чертите ѝ не се промениха, лицето ѝ си остана все така майчински добродушно. Засмя се и възвърна нормалния си вид. — Не можеш ли веднъж поне да погледнеш на нещо откъм веселата му страна, Карлия?

— Гера явно ни видя — намеси се Морврин, — но дали ще го запомни? — Черните ѝ очи гледаха замислено.

— Разбира се, че ще го помни — тросна се ожесточено Нинив. Това вече им го беше обяснявала. Шестте Айез Седай я изгледаха с вдигнати вежди и тя набързо смекчи тона. Малко. И тя не обичаше да търка грънците в кухнята. — Ако си спомни съня. Но само като сън. Какво ще кажете, дали да не тръгваме вече?

— Дъще — каза Аная и нагласи шала си, който изведнъж цъфна на раменете ѝ, — ти наистина се справяш добре с работата си, но това не ти дава право да държиш такъв тон.

— Получихте доста привилегии — добави Миреле, — но изглежда, забравяте, че тези привилегии са ви дадени.

— Когато аз бях Посветена — изсумтя Морврин, — всяко момиченце, което си позволише да говори така на Айез Седай, го чакаше цял месец търкане на подовете, дори да очаква да я издигнат в Айез Седай на следващия ден.

Елейн заговори бързо, надявайки се да предотврати собствения си крах. Нинив бе изписала на лицето си нещо, което спорел нея трябваше да е примиреност, но приличаше повече на непокорно цупене.

— Сигурна съм, че тя нямаше предвид нищо лошо, Айез Седай. Двете наистина много се стараем. Моля, простете ни. — Това, че включи и себе си, можеше да помогне, тъй като тя самата не беше направила нищо. Можеше също така да прати и двете да търкат подовете. Но поне накара Нинив да я погледне. И да размисли, явно, защото веднага заби поглед надолу, уж засрамена. Може пък и да беше. Кой знае? Елейн продължи припряно, все едно че Нинив се е извинила официално и извинението ѝ е прието. — Знаем, че всички вие желаете да прекарате колкото може по-дълго в Кулата, така че защо да чакаме повече? Бихте ли се опитали да си представите кабинета на Елайда, така, както го видяхте последния път? — В Салидар никога не наричаха Елайда Амирлин и по тази причина названието на кабинета на Амирлин в Кулата се бе променило. — Моля ви всички да се съсредоточите, за да пристигнем там заедно.

Не беше ясно дали десетте се раздвижиха, или Тел-айеран-риод се раздвижи около тях. От малкото, което Елейн знаеше, можеше да е и едното, и другото — Светът на сънищата бе нещо изключително

гъвкаво. Допреди миг стояха насред улицата в Салидар, а в следващия се озоваха в просторно и пищно обзаведено помещение.

Всяка жена, използвала тази стая, бе оставяла белег от себе си в нея и Елайда не правеше изключение. Тежък, подобен на трон стол с надвисналия над гърба му Пламък на Тар Валон се възправяше зад масивна писалищна маса с врязани в нея три пресичащи се кръга. На масата нямаше нищо освен три кутии от лъскаво алтарско дърво. Върху мраморна стойка до стената бе поставена бяла ваза с рози. Рози по това време на годината и при този климат! Пълно разточителство с Единствената сила, за да бъдат отгледани. Елайда беше вършила същото като лична съветничка на майката на Елейн.

Над камината бе окачена картина, нарисувана по новата мода върху изпънато платно — двама мъже се сражаваха сред облаците. Лицето на единия мъж бе като огън, а другият беше Ранд. Елейн беше била във Фалме; картината не бе много далече от истината. Разкъсаното платно през лицето на Ранд, сякаш някой бе хвърлял нож по него, бе закърпено почти незабележимо. Явно Елайда държеше нещо непрекъснато да ѝ напомня за съществуването на Преродения Дракон и също така очевидно беше, че не се чувства никак щастлива от това, че ѝ се налага да го гледа.

— Ако ме извините — каза Леане, — трябва да проверя дали моите хора са получили писмата ми. — Всяка Аджа, с изключение на Бялата, разполагаше със своя мрежа от очи и уши, но тази на Леане беше рядка и може би уникална, защото като Пазителка тя беше изградила мрежа в самия Тар Валон. Веднага щом го изрече, тя изчезна.

— Не бива да обикаля тук сама — каза притеснена Шериам. — Нинив, отиди с нея.

Нинив дръпна здраво плитката си.

— Не мисля, че...

— Ти много често не мислиш, че — сръза я Миреле. — Веднъж поне изпълни това, което ти се каже и когато ти се каже, Посветена.

Нинив погледна кисело Елейн, кимна и изчезна. Елейн не изпита никакво съчувствие. Ако Нинив не беше дала воля на раздражението си в Салидар, навярно щеше да е възможно да се обясни, че Леане може да е където си иска в града, че е почти невъзможно да бъде

намерена и че е посещавала сама Тел-айеран-риод в продължение на седмици.

— Да видим сега какво можем да научим — каза Морврин, но преди някоя да успее да мръдне, зад писалищната маса се появи Елайда и ги изгледа гневно.

С непреклонно строго лице, по-скоро обаятелна, отколкото красива, с тъмна коса и очи, Елайда бе с кървавочервена рокля и с шала на Амирлинския трон на раменете си.

— Както съм Прорицала — заяви тя, — Бялата кула ще се обедини под мен. Под мен! — Тя рязко посочи към пода. — На колене и помолете за прошка за греховете си! — След което изчезна.

Елейн въздъхна тежко и се успокои като забеляза, че не е единствената.

— Прорицание? — Челото на Беонин се набръчка умислено. Не изглеждаше разтревожена, макар да имаше основания. Елайда наистина я спохождаше Прорицателството, макар и рядко. Когато Прорицателството обсебеше една жена и тя знаеше, че нещо ще се случи, то се случваше.

— Сън — отвърна Елейн и се зарадва на спокойствието на гласа си. — Тя спи и сънува. Нищо чудно, че сънува всичко както на нея ѝ се иска. — „Моля те, Светлина, дано наистина да е само това.“

— Забелязахте ли шарфа? — обърна се Аная към всички. — Нямахте синя ивица. — Шарфът на Амирлин трябваше да носи цветовете на всичките седем Аджи.

— Сън — отвърна равнодушно Шериам. Не изглеждаше изплашена, но шалът ѝ със сините ресни отново се появи на нея и тя го придърпа нервно. Също и Аная.

— Дали е сън, или не — рече кротко Морврин, — ние по-добре да вземем да си свършим работата, за която дойдохме.

И заедно с Карлия и Аная излезе в преддверието, където беше работната маса на Пазителката. При Елайда това беше Алвиарин Фрейдхен. Странно, но беше Бяла, при положение че Пазителката по традиция винаги произхождаше от Аджата на Амирлин.

Сюан ги изгледа изпитателно. Тя твърдеше, че често могат да се научат повече неща от документите на Алвиарин, отколкото от тези на Елайда, тъй като Алвиарин понякога, изглежда, знаеше повече работи, отколкото жената, на която уж служеше, и на два пъти Сюан бе

попадала на доказателства, че Алвиарин е нарушавала заповеди на Елайда, очевидно без никакви последствия. Не че беше споделяла с Елейн или Нинив какви точно заповеди. В това, което Сюан споделяше, определено имаше ограничения.

Шериам, Беонин и Миреле се струпаха около писалището на Елайда, отвориха една от лакираните дървени кутии и започнаха да ровят из свитъците вътре. Документите се променяха още щом почнеха да ги четат — хартията бе нещо ефимерно.

— Това е доклад от Данеле — каза Миреле, оглеждайки припряно някаква страница. Сюан се опита да се присъедини към тях — Данеле, млада Кафява, беше част от заговора, който я бе свалил — но Беонин я изгледа намръщено и я прати обратно в ъгъла. Миреле продължи да говори: — Пише, че Матин Степанеос е приел с цяло сърце, Роедран все още прави опити да вземе всички страни, а Алиандре и Тилин искат повече време, за да обмислят отговорите си. Има и забележка с почерка на Елайда. „Притиснете ги!“ — Тя цъкна с език, когато докладът се разтопи във въздуха между ръцете ѝ. — Не се казва за какво, но при тези четиримата възможностите са само две. — Матин Степанеос беше кралят на Иллиан, Роедран — на Муранди, а Алиандре — кралица на Геалдан. Тилин пък бе кралица на Алтара. Поводът можеше да е или Ранд, или Айез Седай, противопоставящи се на Елайда.

— Поне знаем, че нашите пратенички все още имат също толкова шанс, колкото тези на Елайда — каза Шериам. Разбира се, Салидар не беше изпращал такива при Матин Степанеос; истинската власт в Иллиан се държеше от лорд Бренд от Съвета на деветимата, или Самаил. Елейн беше готова да даде много, за да разбере какво предложение на Елайда е толкова готов да подкрепи Самаил или най-малкото да накара Матин Степанеос да заяви, че ще го подкрепи.

— Заповедта за задържането на Моарейн все още е в сила — каза Беонин и поклати глава, щом листчето в ръката ѝ изведнъж се превърна в дебел сноп хартия. — Тя още не знае, че Моарейн е мъртва. — Изгледа с гримаса купчината страници и ги пусна; те се пръснаха и се стопиха във въздуха още преди да достигнат пода. — Освен това Елайда все още се кани да си вдига личен дворец.

— Да си вдига — отвърна сухо Шериам. Ръката ѝ трепна, щом посегна към някаква бележка. — Шемерин е избягала. Посветената

Шемерин.

И трите изгледаха Елейн, след което отново се извърнаха към кутията, която се наложи да отворят отново. Никоя не каза нищо по повод думите на Шериам.

Елейн за малко да изскърца със зъби. Двете с Нинив им бяха казали, че Елайда е понижила Шемерин, Жълта сестра, в Посветена, но те естествено не им бяха повярвали. Една Айез Седай можеше да претърпи наказание, можеше да бъде порицана, но не можеше да бъде понижавана, освен ако не бъде усмирена. Но по всичко личеше, че Елайда върши точно това, въпреки закона на Кулата. Може би пренаписваше закона на Кулата.

За много неща, които двете бяха съобщили на тези жени, не бяха им повярвали. Едни Посветени според тях не можеше да познават достатъчно света, за да знаят кое е възможно и кое не. Младите жени, казваха им, са доверчиви и наивни; могат като нищо да видят и да повярват неща, които са невъзможни. Тя едва се сдържа да не тропне с крак.

— Боевете в Шиенар и Арафел заглъхват — измърмори Шериам повече на себе си, — но все още нищо не показва защо са започнали. Само дребни схватки, но хората по Граничните земи не се бият помежду си. Имат си Погибелта. — Тя беше салдейка, а Салдея бе една от Граничните земи.

— Поне Погибелта все още е спокойна — каза Миреле. — Само че някак твърде спокойна. Едва ли ще продължи дълго. Добре че Елайда има толкова очи и уши в Граничните земи. — Сюан странно как успя да съчетае присвиването на очите си с убийствен поглед към Айез Седай. Елейн не допускаше, че вече е успяла да възстанови връзките си с някоя от агентките си в Граничните земи — те бяха доста далече от Салидар.

— Щях да се чувствам по-добре, ако същото можеше да се каже и за Тарабон. — Страницата в ръцете на Беонин стана по-дълга и по-широка; тя я изгледа отвратена, изсумтя и я пусна. — Очите и ушите в Тарабон все още мълчат. Всички. Единственото, което е получила от Тарабон, са слуховите от Амадиция, че Айез Седай са намесени във войната. — Тя поклати глава, възмутена от абсурда да се излагат такива глупави слухове на лист хартия. Айез Седай никога не се въвличаха в граждански войни. Във всеки случай, не толкова открито,

че да се изложат на показ. — А от Арад Доман, изглежда, няма нищо повече от шепа объркани донесения.

— Много скоро сами ще разберем какво става в Тарабон — успокой я Шериам. — Само след още няколко седмици.

Това за намесата на Айез Седай във войната в Тарабон не беше единственият слух, намерил път до писалищната маса на Елайда. Трупането на Бели плащове от Педрон Ниал беше намерило какви ли не обяснения — от това, че се кани да завладее трона на Амадиция — нещо, от което той определено нямаше нужда — през намерението му да сложи край на войната и безвластието в Тарабон и Арад Доман, та чак до поддръжката за Ранд. На последното Елейн щеше да повярва само когато слънцето изгрееше от запад. Имаше сведения за странни събития и Иллиан и Кайриен — може би имаше и други, но те успяха да видят само тях — за цели села, обзети от масова лудост, за появили се посред бял ден въплътени кошмари, за двуглави телета, които говорели с човешки глас, за твари на Сянката, появили се от едното нищо. Шериам и другите с нея подминаваха последните безгрижно — същите приказки се носеха към Салидар от някои части на Алтара и Муранди, както и от другия бряг на реката, делища ги от Амадиция. Айез Седай ги отхвърляха като проява на истерия сред хората, разбрали за Преродения Дракон. Елейн обаче не беше толкова сигурна. Виждаше неща, които те не бяха, въпреки годините и опита си. За майка ѝ се носеше мълва, че вдига войска в западен Андор — под древния флаг на Манедерен, представете си! — както и че е пленничка на Ранд, или бяга в какви ли не земи, включително Граничните и Амадиция. Последното беше наистина невъобразимо. Явно и Кулата не вярваше на тези приказки. Елейн съжали, че не знае на кое да вярва.

После чу Шериам да споменава нейното име. Не я викаше — четеше забързано от някакъв квадратен лист, който ненадейни се превърна в дълъг пергаментов свитък с три восъчни печата. Елейн Траканд трябвало да бъде издирена и върната в Бялата кула с цената на всичко. Ако това не се свършело веднага, провалилите се щели „да завиждат на Макура“. Това накара Елейн да потръпне — по пътя им към Салидар една жена на име Ронде Макура ги бе упоила с цел да ги върне в Кулата. Управляващата фамилия на Андор, прочете Шериам, била „ключът“, нещо, което просто звучеше безсмислено. Ключ за какво?

Никоя от трите Айез Седай не си направи труда дори да погледне към нея. Само се спогледаха и си продължиха работата. Можеше да са я забравили, но можеше и да не са. Айез Седай правеха това, което те решат. Ако я предпазеха от Елайда, това щеше да е по решение на Айез Седай, а ако решаха по някаква си тяхна причина да ѝ я предадат, овързана от глава до пети, това пак си беше тяхна работа. „Щуката не пита жабата за разрешение, щом изгладнее“ — спомни си тя думите на Лили.

Реакцията на Елайда на вестта за обявената от Ранд амнистия си личеше много добре от състоянието на доклада. Елейн направо си я представи, смачкала листа в свития си юмрук, готова да го накъса, а после как го оправя хладнокръвно и го прибира в кутията. Изблиците на гняв при Елайда почти винаги бяха хладни. Върху този документ не бе написала нищо, но бе надраскала хапливи думи върху един друг, думи, с които даваше да се разбере, че е почти готова да обяви публично, че смята всички, които не са се подчинили на заповедта ѝ да се върнат, за изменнички. Шериам и останалите спокойно обсъдиха тази възможност. Колкото и Сестри да решаха да се подчинят, някои щяха да пътуват много дълго, докато се върнат; други вероятно все още не бяха получили заповедта. Във всеки случай един такъв декрет щеше официално да признае пред света, че Кулата е разцепена. Елайда трябваше да е изпаднала в голяма паника, за да си помисли само за такова нещо, или пък беше напълно обезумяла.

Ледена тръпка прониза гръбнака на Елейн, и не заради това дали Елайда е уплашена, или разгневена. Двеста деветдесет и четири Айез Седай в Кулата, подкрепящи Елайда. Близко една трета от всички Айез Седай, почти толкова, колкото се бяха събрали и в Салидар. Най-доброто, на което можеше да се разчита, беше и останалите да се разцепят на две. Да, това наистина беше май най-доброто, което можеше да се очаква. След големия приток в началото броят на тези, които продължаваха да се стичат в Салидар, бе изтънял на тънка струйка. Навярно и потокът към Кулата също бе пресъхнал. Можеха само да се надяват.

Известно време продължиха да претърсват мълчаливо, след което Беонин възкликна:

— Елайда е изпратила посланички при Ранд ал-Тор! — Елейн ахна, но Сюан ѝ направи знак да стои мирно и тя замръзна.

Шериам посегна към листа, но преди ръката ѝ да го докосне, листите станаха няколко.

— Къде ги праща? — попита тя и едновременно с нея Миреле запита:

— Кога са тръгнали от Тар Валон? — Цялото ѝ досегашно спокойствие се изпари като дим.

— В Кайриен — отвърна Беонин. — Не можах да видя кога, ако изобщо е споменато. Но със сигурност ще отидат в Кемлин, щом разберат къде е.

Все пак не беше толкова страшно. Сигурно щеше да им трябва повече от месец, докато стигнат от Кайриен до Кемлин. Пратеничеството от Салидар със сигурност щеше да ги изпревари. В Салидар Елейн си имаше една опърпана карта, напъхана под дюшека, и всеки ден си отбелязваше колко според нея трябва да са изминали пратениците по пътя си към Кемлин.

Сивата сестра продължи:

— Изглежда, Елайда се кани да му предложи подкрепа. И ескорт до Кулата. — Шериам вдигна вежди.

— Тази жена е готова на всичко — въздъхна Шериам. — На него подкрепата на Бялата кула може да му се стори привлекателна.

— Навярно бихме могли да пратим вест до Егвийн чрез айилките — подхвърли Миреле несигурно.

Сюан се окашля силно и много престорено, но Елейн не можа да издържи повече. Предупреждаването на Егвийн беше жизненоважно, разбира се — хората на Елайда със сигурност щяха да я завлекат обратно в Кулата, ако я намереха в Кайриен, и посрещането нямаше да е никак приятно — но останалото...

— Как можете дори да допуснете, че Ранд въобще ще изслуша това, което ще му предложи Елайда? Нима мислите, че не знае, че тя беше Червена Аджа и какво означава това? Те няма да му предложат поддръжка и вие го знаете. Трябва да го предупредим! — Знаеше, че във всичко това има противоречие, но тревогата бе развързала езика ѝ. Ако се случеше нещо с Ранд, щеше да умре.

— А как предлагаш да го направим ние, Посветена? — попита хладно Шериам.

И в същия миг чуха писък, последван от викове в преддверието. Затичаха се натам.

Помещението бе празно, с изключение на писалището на Пазителката и редицата столове до стената, на които Айез Седай изчакваха реда си да говорят с Елайда. Аная, Морврин и Карлия ги нямаше, но иззад една от високите врати се носеха отчаяни женски писъци. Шериам, Миреле и Беонин хукнаха натам.

— Внимавайте — извика след тях Елейн, но наистина не можеше да направи нищо, освен да ги последва заедно със Сюан. И се озоваха пред сцена от някакъв кошмар. Буквално.

На около тридесет крачки вдясно от тях коридорът изведнъж се уширяваше в гърло към каменна пещера, която сякаш се простираше безкрайно. Навсякъде из нея се виждаха тролоци, големи човекоподобни туловища с прекалено човешки ликове, изкривени от зверски муцуни, зурли и клюнове. Тези, които бяха по-далече, изглеждаха по-неясни и полуоформени, докато най-близките бяха същински великани, два пъти по-високи от най-високия мъж, по-големи дори от истинските тролоци. И виеха и обикаляха около огнища и котли, инструменти за изтезание, странни клетки с шипове и разни други метални предмети с невъобразима форма.

Наистина беше кошмар, макар и по-мащабен от всичко, за което Елейн бе чувала от Егвийн или от Мъдрите. Освободени от сътворилия ги ум, такива неща понякога се понасяха из Света на сънищата, а друг път се закрепваха на едно определено място. Айилските сънебродници ги унищожаваша винаги, когато се натъкнеха на тях, но те — както и Егвийн — й бяха казвали, че е най-добре да ги избягва, ако изобщо ги срещне. За съжаление Карлия явно не беше слушала, когато двете е Нинив им го бяха обяснявали.

Бялата сестра беше овързана и висеше за глезените си от верига, чезнеща високо в мрака. В очите на Елейн сиянието на сайдар продължаваше да я обкръжава, но Карлия се гърчеше в конвулсии и пицеше, докато се смъкваше бавно с главата надолу към огромен казан с врящо масло.

Аная и Морврин бяха спрели на границата, където коридорът рязко се превръщаше в пещера. В следващия миг призрачните им фигури сякаш се издължиха към граничната черта, като пушек, издърпан през комина. Още щом я докоснаха, се озоваха вътре и Морврин запищя, докато двама тролоци завъртяха бавно две огромни

железни колела, които започнаха да я разпъват, а Аная увисна на китките си и около нея затанцуваха тролоци и я зашибаха с камшици.

— Трябва да се свържем — каза Шериам и сиянието, което я обкръжи, се смеси с това на Миреле и Беонин. Въпреки това не можеше да доближи яркостта около една-едничка жена в будния свят, жена, която не е някакъв мъгляв сън.

— Не! — извика тревожно Елейн. — Не бива да го приемате като нещо истинско. Трябва да... — Тя дръпна Шериам за ръката, но потокът на Огън, който трите бяха запрели, рехав, въпреки че се бяха свързали, облиза разделящата линия между съня и кошмара. Сплитът изчезна там, сякаш кошмарът го погълна, и в същия миг трите Айез Седай бяха засмукани като мъгла, подхваната от вятър. Успяха само да изврещят слисани, преди да докоснат границата и да изчезнат. Шериам се появи вътре — главата ѝ стърчеше от средата на нещо като огромна метална камбана. Двама тролоци завъртяха някакви ръчки и занатискаха лостове и Шериам се замята лудешки и запищя. От другите две нямаше и следа, но на Елейн ѝ се стори, че чува още писъци.

— Помниш ли какво ти говорехме за унищожаването на кошмари? — попита Елейн.

Приковала поглед в ужасната сцена, Сюан кимна.

— Отричаш съществуването им. Опитваш се да закрепшиш в ума си нещата такива, каквито трябва да бъдат.

Грешката беше на Шериам и навярно и на всички други Айез Седай едновременно. С опита си да прелеят срещу кошмара, те го бяха приели за нещо истинско, и това приемане ги бе завлякло в него. Нарастващите писъци пронизваха ушите на Елейн.

— Коридорът — промърмори тя, мъчейки се да го оформи в главата си във вида, в който го беше видяла последния път. — Мисли за коридора, такъв какъвто го помниш.

— Опитвам се, момиче — отвърна ѝ навъсено Сюан. — Не става.

Елейн въздъхна. Сюан беше права. Нито чертица в сцената пред очите им дори не трепна. Главата на Шериам направо се затресе над металната ужасия, обгърнала останалата част от нея. Воят на Морврин заотеква накъсано. На Елейн почти ѝ се стори, че чува как пукат разтеглените ѝ стави. Косата на Карлия, увиснала под нея, почти

докосваше кипящата повърхност на жежкото масло. Две жени не стигаха. Кошмарът беше твърде голям.

— Трябват ни другите — каза тя.

— Леане и Нинив? Момиче, дори да знаехме къде са, Шериам и останалите ще загинат преди да... — Гласът ѝ заглъхна и ти се взря в Елейн. — Нямахте предвид Леане и Нинив, нали? Искаше да кажеш Шериам и... — Елейн само кимна; твърде изплашена беше, за да може да проговори. — Не мисля, че могат да ни чуят оттук, нито да ни видят. Ония тролоци дори не поглеждат към нас. Това означава, че трябва да се опитаме отвътре. — Елейн отново кимна. — Момиче — рече почти без дъх Сюан, — куражът ти е лъвски, но умът ти е колкото на кокошка. — И с тежка въздишка добави: — Но за съжаление и аз не виждам по-добър начин.

Елейн се съгласи с нея за всичко друго, но не и за куража. Осъзна, че държи меч, огромна блестяща ивица стомана, абсолютно безполезна, дори да знаеше как да я използва. Пусна го и той изчезна преди да е паднал на пода.

— Чакането с нищо няма да помогне — промърмори тя. Още някоя минутка и и малкото кураж, който бе успяла да събере, щеше да се изпари.

Двете със Сюан пристъпиха заедно през границата.

В един миг Елейн стоеше в коридора, взирайки се в ужасиите, а в следващия лежеше по корем върху груба сива скала, със здраво завързани на кръста китки, и всичките ужасии се оказаха около нея. Пещерата се простираше безкрайно във всички посоки, коридорът на Кулата сякаш бе престанал да съществува. Письци изпълваха въздуха. Само на няколко крачки от нея над свирепо пламтящ огън вреше огромен черен казан. Един тролок с глиганска зурла с щръкнали бивни подхвърляше в огъня дърва, които приличаха повече на чворести корени. Казан за готвене. Тролоците ядяха всичко. Включително хора. Тя си помисли, че ръцете ѝ краката ѝ са свободни, но грубата връв продължаваше да се впива в плътта ѝ. Дори бледата сянка на сайдар се стопи — Верния извор за нея повече не съществуваше, не и тук. Кошмар не на шега, който я беше хванал здраво.

Гласът на Сюан се извиси над пишците като болезнен стон.

— Шериам, чуй ме! — Светлината само знаеше какво изтърпява пък тя; Елейн не можеше да види никоя от останалите. Само ги

чуваше. — Това е сън! О-о-ох! Ооох! П-представи си го както трябва да е!

Елейн се намеси.

— Шериам, Аная, всички, чуйте ме! Трябва да си представите коридора такъв, какъвто е! Това е реално само доколкото му вярвате! — Тя твърдо намести образа на коридора в главата си, с цветните плочки в изрядни редици и с гоблените по стените. Нищо не се промени. Писъците продължиха да отекуват. — Трябва да си мислите за коридора! Можете да надвиете това, ако се опитате! — Тролокът я изглежда; сега в ръката му имаше нож. — Шериам, Аная, трябва да се съсредоточите! Миреле, Беонин, съсредоточете се върху коридора! — Тролокът я извърна на една страна. Тя се опита да се отскубне, но масивното му коляно я притисна без усилие и чудовището започна да реже дрехите ѝ както ловец дере кожата на убита сърна. Тя отчаяно се хвана с ума си за образа на коридора. — Карлия, Морврин, в името на Светлината, съсредоточете се! Мислете за коридора! Коридора! Всички! Мислете за него! — Тролокът изръмжа нещо и я преобърна с лице надолу, след което коленичи над нея и дебелите му колене притиснаха ръцете ѝ към гърба. — Коридора! — изпищя тя. Съществува впи дебели пръсти в косата ѝ и изви главата ѝ назад. — Коридора! Мислете за коридора! — Ножът на тролока докосна изпънатата ѝ шия под лявото ѝ ухо. — Коридора! Коридора!

И изведнъж се озова върху цветните плочки на коридора. Притисна гърлото си с длани, удивена, че са свободни, напипа влага и вдигна пръстите си да ги погледне. Беше кръв, но съвсем малко петънце. Тялото ѝ се разтърси. Ако тролокът беше успял да ѝ пререже гърлото... Никакво Церене нямаше да може да излекува това. Отново потръпна и бавно се изправи. Беше в коридора пред кабинета на Амирлин, нямаше никакви тролоци и пещери.

Сюан беше до нея и приличаше на купчина цицини, облечена в рокля. Шериам и Аная хлипаха в окървавените си дрипи. Миреле се беше сгушила преbledняла, гола и покрита с дълги червени черти и отоци. Морврин стенеше при всяко движение и се движеше неестествено, сякаш ставите ѝ вече не действаха както трябва. Роклята на Беонин беше раздрана на късове и тя пъшкаше на колене, застанала ококорена повече от всякога.

Изведнъж Елейн забеляза, че и нейната рокля и риза са срязани отгоре до долу. Потръпна така силно, че за малко да падне. Оправянето на дрехите ѝ щеше да е въпрос само на едно помисляне, но не беше сигурна дали ще оправи спомените си.

— Трябва да се върнем — каза Морврин. Въпреки стоновете гласът ѝ прозвуча непреклонно, както винаги. — Чака ни Церене, а както сме се докарали, тук никоя няма да се оправи.

— Да. — Карлия опипа късата си коса. — Да, май ще е най-добре да се върнем в Салидар. — Обикновено леденият ѝ тон този път беше доста колеблив.

— Аз ще остана още мъничко, ако никоя не възразява — каза Сюан. По-скоро го предложи с така неуместния за нея хрисим гласец. Роклята ѝ отново бе станала цяла, но отоците си стояха. — Мога да разбера още нещо, което да се окаже от полза. Имам само няколко цицини, нищо работа.

— Аз също ще поостана — каза Елейн. — Мога да помогна на Сюан и изобщо не съм пострадала. — Усещаше раната на гърлото си всеки път, щом преглътнеше.

— Връщаш се с нас, дъще — твърдо каза Морврин.

Елейн кимна примирено. Човек можеше да си помисли, че тук Кафявата сестра е учителката, а Елейн — ученичката. Вероятно си мислеха, че се е набутала в кошмара също като тях.

— Не забравяйте, можете да излезете от съня и да се окажете направо в телата си. Не е нужно първо да се ходи в Салидар. — Не можа да разбере дали я чува: Морврин ѝ бе обърнала гръб още щом я смъмри.

Шестте Айез Седай изчезнаха.

След един поглед към Сюан Елейн ги последва, но не отиде в Салидар. Разполагаше с няколко минути и имаше друга цел.

Великата зала в майчиния ѝ палат в Кемлин не се появи около нея лесно. Тя изпита някакво усещане за съпротива и чак после стъпи върху пода с червени и бели плочки под големия сводест таван.

Веднага забеляза новото, направило появата ѝ толкова трудна. На подиума в единия край на залата, където трябваше да се намира Львския трон, стоеше някакво чудовищно творение, състоящо се от Дракони със златни и пурпурни люспи от позлата и емайл, със

слънцекамъни за очи. Майчиният ѝ трон не беше махнат от залата. Стоеше на някакъв пиедестал зад и над чудовищното нещо.

— Какви ги вършиш, Ранд ал-Тор? — прошепна Елейн. — Какво си въобразяваш, че правиш?

Ужасно се боеше, че ще я подкара през куп за грош, ако тя не е край него да го пази от вълчите ями. Наистина се беше оправил с тайренците доста добре, както и в Кайриен, но нейният народ беше различен — безцеремонни и откровени хора, които никак не обичаха да ги лъжат и подвеждат. Това, което му бе свършило работа в Тийр и Кайриен, можеше да му гръмне в лицето като фойерверк на представление на Илюминатори.

Да можеше само да е с него... Само да можеше да го предупреди за пратеничеството на Кулата. Елайда като нищо можеше да е подготвила някой капан, който да щракне, когато той най малко го очаква. Дали щеше да е достатъчно благоразумен, за да го забележи? Впрочем тя нямаше никаква представа какви са нарежданията и на салидарското пратеничество. Въпреки усилията на Сюан, повечето Айез Седай в Салидар продължаваха да изглеждат раздвоени по отношение на Ранд ал-Тор: той беше Преродения Дракон, предреченият спасител на човечеството, но пък, от друга страна, беше мъж, който може да прелива, обречен на лудост, на смърт и унищожение.

„Грижи се за него, Мин — помисли си тя. — Стигни бързо при него и се грижи за него.“

Жегна я ревност, че Мин ще отиде там и ще прави това, което ѝ се искаше на нея. Сигурно трябваше да го дели, но щеше да си вземе своята част изцяло за себе си. Щеше да го обвърже като Стражник, каквото и да ѝ струваше.

— Ще бъде. — Тя протегна ръка към Львския трон, за да се закълне, както се заклеваха кралиците от самото възникване на Андор. Пиедесталът беше твърде висок, за да може да го докосне, но решимостта ѝ бе достатъчна. — Ще бъде.

Времето изтичаше. Някоя Айез Седай всеки момент можеше да дойде в стаичката им в Салидар, за да я събуди и да Изцери нищожната драскотина на шията ѝ. Тя въздъхна и излезе от съня.

Демандред пристъпи иззад колоните на Великата зала и погледна към двата трона, където бе изчезнало момичето. Елейн Траканд, освен ако не бъркаше много, бе използвала малък тер-ангреал, направен само за упражнение на начинаещи. Готов бе много да даде, за да разбере какво е в ума ѝ, но думите и изражението ѝ бяха пределно ясни. Не беше ѝ харесало какво върши ал-Тор тук, ни най-малко, и смяташе да направи нещо по въпроса. Решителна млада жена. Във всеки случай нова нишка се опна в плетеницата, колкото и хлабава да изглеждаше.

— Нека властва Господарят на хаоса — промълви той към двата трона — въпреки че все още съжаляваше, че не знае защо трябва да е така — и отвори Портал, за да напусне Тел-айеран-риод.

ГЛАВА 8

НАДИГАЩА СЕ БУРЯ

Нинив се събуди раздразнена. Имаше чувството, че идва лошо време, но не беше така — по небето нямаше нито един облак. Денят още отсега обещавахе да бъде поредната нажежена фурна. Ризата ѝ беше подгизнала и намачкана от непрекъснатото въртене и мятане. Някога можеше да разчита на дарбата си да се „Вслушва във вятъра“, но тя, изглежда, бе започнала да я подвежда, ако не беше я напуснала съвсем. А и случилото се с Шериам и останалите...

— Въобразяват си, че знаят всичко — промърмори Нинив. — Казах им за кошмарите. Предупредих ги, а снощи не им беше за пръв път. — Никакво значение нямаше, че и шестте Сестри бяха вече Изцерени още когато тя излезе от Тел-айеран-риод. Твърде лесно това можеше да свърши далеч по-зле — защото си въобразяваха, че знаят всичко. Тя погледна гривната на ай-дам. През нея се процеждаше тревога, както и неизбежният страх, но повече от всичко — безсилие. Несъмнено „Мариган“ в момента помагаше в приготвянето на закуската; това, че трябваше да шета, изглежда, я ядосваше повече дори от факта, че е пленничка. — Много разумно от твоя страна, няма що, Елейн. Не ми каза обаче как сама си се озовала там, след като си предупреждавала другите.

Елейн не отговори и Нинив сви устни. Елейн вероятно се беше оставила да попадне в кошмара, въпреки че никога нямаше да си го признае. Нинив не беше сигурна дали Елейн смята изтъкването на храбростта си за самохвалство, или просто не съзнава колко е храбра.

— Стори ми се, че зърнах Ранд — каза тя.

— В плът ли беше? — попита Елейн. Това според Мъдрите беше твърде опасно; рискът беше да загубиш част от онова, което те прави човек. — Нали го предупреди за това.

— Че той някога вслушвал ли се е в здравия разум? Само го зърнах. Може би само бе докоснал Тел-айеран-риод насън. — Едва ли. Той определено бранеше сънищата си с толкова силни прегради, че не

можеше да стигне до Света на сънищата другояче, освен в плът, дори да беше Сънебродник. — Може и да е бил някой, който е приличал на него. Казах ти, видях го само за миг, на площада пред Кулата.

— Трябваше да съм там с него — промърмори Елейн. — Той има нужда от мен.

— Той има нужда от това, от което винаги е имал нужда — изръмжа Нинив. — Някой да му дърпа ушите поне веднъж на ден просто по принцип и да го държи непрекъснато в правия път.

— Непрекъснато се тревожа за него. Тревожа се за него дори в сънищата си! Смяташ ли, че и неговите ноци минават в тревоги по мен? Аз не.

Нинив кимна, въпреки че част от нея прецени, че не е същото. На Ранд беше съобщено, че Елейн е жива и здрава и в безопасност сред Айез Седай. Но как самият Ранд изобщо можеше да е в безопасност? Тя попипа пръстена на Лан. Не, Елейн беше права. Каквото и да правеше Лан, където и да се намираше, тя се съмняваше, че се сеца за нея и наполовината от времето, което тя отделяше в грижи по него. „Светлина, дано да е жив, та дори изобщо да не мисли за мен.“

— Не можеш да се тревожиш за един мъж непрекъснато — рече тя кисело, — дори да си решила да ставаш Зелена. Какво намериха те снощи?

Разказът се оказа дълъг, макар да съдържаше малко съществени неща, и скоро Нинив седна на леглото на Елейн, за да слуша и да задава въпроси. Не че отговорите ѝ казаха нещо повече. Просто не беше същото, като да си видяла сама документите. Това, че бяха научили, че Елайда най-сетне е разбрала за амнистията на Ранд, беше много добре, но какво смяташе да предприеме тя във връзка с това? Доказателствата, че Кулата се обръща към отделни владетели за подкрепа, можеха да подпалят пожар в Съвета, което не беше лошо. Че Елайда беше пратила посланичество до Ранд наистина бе повод за тревога, но той не беше чак такъв глупак, че да слуша каквото и да било, идващо от Елайда. Във всичко, което Елейн бе подслушала обаче, нещо липсваше. И какво бе намислил Ранд, поставяйки трона на Белия лъв на пиедестал? Какви ги вършеше с трона изобщо? Можеше и да беше Преродения Дракон и айилският вожд на вождовете, но тя го помнеше от малък и често го беше шляпала по дупето, когато трябваше.

— Останалото ще ти разправя по-късно — каза Елейн и излезе.

Нинив изръмжа и започна да се облича, без много да бърза. Днес Елейн имаше урок с първия си клас от новачки, нещо, което на Нинив все още не бяха разрешили. Но и да не ѝ бяха поверили новачки, все пак ѝ оставаше Могедиен. А тя скоро щеше да привърши шетнята си около закуската.

Могедиен обаче бе потънала до лакти в сапунена вода и сребърният ѝ нашийник изглеждаше съвсем не на място. Не беше сама — десетина други жени усърдно търкаха дрехи върху перални дъски в дворче с дървена ограда сред котли с вряща вода. Погледът, който хвърли на Нинив, стигаше да ѝ опърли кожата. Омраза, срам и гняв избликнаха през ай-дам, почти достатъчно да потушат непрестанния страх.

Старшата, слаба сивокоса жена на име Нилдра, се засуети около тях. Беше овързала полите на черната си вълнена рокля до коленете, за да ги предпази от разкаляната от водата пръст.

— Добрутро, Посветена. За Мариган си дошла, нали? — Тонът ѝ беше суховата смесица от уважение и увереност, че още утре някоя от Посветените ще се окаже пратена при нея в пералнята за ден или за месец, за да бъде научена на труд и покорство. — Е, все още не мога да я пусна. Не ми стигат работни ръце. Едно от момичетата ми днес се жени, друга избяга, а две са на лека работа, защото са бременни. Миреле Седай ми каза, че мога да я взема. Може би ще привърша с нея след няколко часа. Ще видя.

Могедиен се изправи и отвори уста, но Нинив я изгледа твърдо и многозначително докосна гривната на китката си. Оставаше само Могедиен да се изтърве, да изтърси някое оплакване, неуместно за селянка, за каквато се представяше, за да си постеле пътечката към усмиряването и брадвата на палача, а Нинив и Елейн нямаше да ги чака нищо по-добро. През ай-дам протече неописуем срам и неудържим гняв.

Нинив тръгна към една от общите кухни, за да намери нещо за закуска. Пак Миреле. Зачуди се дали Зелената не се е настроила лично против нея.

Взе глинена чаша с чай с мед и топла кифла и излезе. По лицето ѝ изби пот. Дори в този ранен час жегата нарастваше. Денят на една Посветена по правило си беше неин в по-голямата си част, освен ако не

преподаваше на новачки, за да се занимава с проучвания на неща, които тя сама си избере, под ръководството на някоя Айез Седай, но една Посветена, създаваща впечатление, че се мотае без работа, можеше да бъде нахокана от всяка Айез Седай. Нинив нямаше намерение да прекара целия ден в помагане на някоя Кафява сестра в попълването на каталози или да преписва бележките на някоя Сива, затова тръгна да търси Сюан и Леане. Толкова беше ядосана, че можеше да прелее и без помощта на Могедиен.

Всеки път, когато усетеше допира на тежкия златен пръстен между гърдите си, си помисляше: „Трябва да е жив. Дори да ме е забравил. Светлина, само дано да е жив.“ Последното, разбира се, само я ядосваше още повече. Ако ал-Лан Мандрагоран само си бе позволил да не помисля за нея, щеше да го научи тя. Трябваше да е жив. Стражниците често загиваха, отмищавайки за своите Айез Седай — беше сигурно толкова, колкото че слънцето изгрява сутрин, че няма Стражник, който да се спре пред нещо по пътя си към това възмездие — но нямаше как Лан да отмъсти за Моарейн повече, отколкото ако беше паднала от кон и си беше счупила врата. Двете с Ланфеар се бяха убили една друга. Той трябваше да е жив. И защо трябваше да се чувства гузна заради смъртта на Моарейн? Наистина, това бе освободило Лан за нея, но тя нямаше нищо общо с него. И все пак първата мисъл, когато научи за смъртта на Моарейн, беше радост, че Лан е свободен, а не мъка за Моарейн. Не можеше да се отърве от чувството си за срам от това и то още повече усилваше гнева ѝ.

Изведнъж забеляза Миреле — крачеше по улицата към нея с жълтокосия Крой Макин, един от тримата си Стражници — строен младеж, но як като скала. Едва ли бе тръгнала да търси нея, но Нинив бързо се шмугна в една голяма каменна постройка, била някога един от хановите на Салидар.

Логаин стоеше дръзко изправен пред една от широките незапалени камини под бдителния поглед на Лелаин Акаши, чийто шал със сини ресни придаваше официалност на срещата. Крехка жена с хладно достойнство, пречупвано понякога от топла усмивка, тя беше една от трите Заседателки за Синята Аджа в Съвета на Кулата в Салидар. Днес, докато оглеждаше посетителите на Логаин, изпъкваша преди всичко пронизващите ѝ очи.

Те бяха двама мъже и една жена в пищно везани копринени дрехи и златни накити, и тримата с посивели коси. Могъщи благородници от Алтара, те бяха пристигнали предния ден с внушителни ескорти и толкова подозрително настроени един към друг, колкото към Айез Седай, събиращи войска в страната им. Алтарците проявяваха васална вярност към някой лорд или някоя лейди или управата на някой град, но малцина от благородниците плащаха данъци или ги интересуваха декретите на кралицата в Ебу Дар. И все пак не можеха да са безразлични към една войска, събираща се посредством собствените им владения. Светлината само знаеше как им въздействаха слуховете за Заклетите в Дракона. За момента обаче тримата бяха забравили да се гледат с омраза или да мятат непокорни погледи към Лелаин. Очите им бяха приковани в Логаин, все едно че виждаха пред себе си отровна змия.

Кръгът се затваряше с присъствието на мургавия Бурин Шерен, който изглеждаше издялан от изкоренен дънер. Стражникът на Лелаин беше тук уж да пази Логаин — защото в края на краищата Логаин бе дошъл в Салидар доброволно, но всъщност за да го защитава от гостите му, да не би да го промуши някой с нож в сърцето.

От своя страна, Логаин сякаш беше разцъфтял под всичките тези погледи. Висок мъж с къдрава коса, падаща до широките му рамене, мургав и красив, той изглеждаше горд и самоуверен като орел. Ала това, което придаваше блясък на очите му, бе жаждата за мъст.

— Шест Червени сестри ме намериха в Косамеле близо година преди да се провъзглася — тъкмо казваше той. — Джавиндра, така се казваше водачката им, въпреки че най-много говореше една на име Баразайн. Чух да споменават и Елайда, сякаш тя знаеше какво става. Намериха ме заспал и си помислих, че с мен е свършено, когато ме заслониха.

— Айез Седай — намеси се дрезгаво слушащата жена. Едра и с твърд поглед, тя имаше тънък белег на едната буза, който се стори на Нинив нелеп за жена. Алтарските жени наистина се славеха със своята свирепост, макар тази слава най-вероятно да беше преувеличена. — Айез Седай, нима е възможно това, което той твърди, да е вярно?

— Не знам, лейди Серана — отвърна спокойно Лелаин. — Но беше потвърдено пред мен от една, която не може да лъже. Той казва истината.

— Та както ви разправях — продължи Логаин с усмивка, — те ме намериха и ми предоставиха избора или да загина на място, или да приема това, което ми предлагат. Странен избор, но не и такъв, че да размислям дълго. Не ми казаха открито дали са го правили и друг път, но усещането за това беше несъмнено. Обяснения не ми предложиха, но сега нещата ми се струват съвсем ясни. Довеждането в Кулата на един мъж, който може да прелива, не носи голяма слава, но виж, да плениш един Лъжедракон...

Нинив се намръщи. Логаин говореше небрежно, но разказваше за собственото си поражение и всяка дума от устата му отекваше като гвоздей, забит в ковчега на Елайда. Може би в ковчега на цялата Червена Аджа. След като Червените бяха подтикнали Логаин да се провъзгласи за Преродения Дракон, възможно ли бе да са направили същото с Горин Рогад или Мазрим Таим? И с всички Лъжедракони в цялата история?

— Цяла година ми помагаха да отбягвам други Айез Седай — продължи Логаин. — Съобщавах ми, когато някоя се озвеше наблизко, макар да не бяха много. След като се провъзгласих и започнах да събирам следовници, ми изпращаха вести къде се намират войските на краля и каква им е числеността. Как иначе според вас щях да зная къде да ударя и кога? — Слушателите му го гледаха смутено, както заради убийствената му усмивка, така и заради думите му.

Той мразеше Айез Седай — Нинив се беше уверила в това в няколкото случая, когато бе дошла при него да го изследва. Отначало си мислеше, че изследването му ще предложи поглед над задачата от друг ъгъл — нищо друго не можеше да покаже толкова ясно колко различни са мъжете, както използването на Единствената сила — но се оказа по-лошо, отколкото да надничаш в черна дупка; вътре нямаше нищо, нямаше я дори дупката. А да си край Логаин беше повече от обезпокоително. Той беше следил всяко нейно движение с изгаряща напрегнатост, която я караше да потръпва, макар да знаеше, че би могла да го стегне здраво със Силата, само да посмее да вдигне и пръст. Следил я беше не с онази жар, с която мъжките очи често оглеждат жените, а с чисто презрение, което правеше положението още по-ужасно. Айез Седай го бяха отрязали от достъпа до Единствената сила завинаги. Това, което можеше да направи той, бе да унищожи Червената Аджа и той много сериозно се подготвяше за това.

Това беше първият път, в който бяха дошли трима наведнъж, но иначе често идваха благородници, за да изслушат разказа му, от цяла Алтара и понякога чак от Муранди, и всички на тръгване изглеждаха премазани от чутото от Логаин. Нищо чудно — единствената по-смайваща вест щеше да бъде, ако Айез Седай признаеха, че Черната Аджа наистина съществува. Е, това те нямаше да го направят и по същата причина държача новините за Логаин да се знаят само от тесен кръг хора. Независимо че това го беше правила Червената Аджа, те все пак бяха Айез Седай, а твърде много хора не можеха да различат една Аджа от друга. Като цяло, едва на малцина се позволяваше да посетят Логаин, и при това всеки от тях беше избран според могъществото на Дома, който оглавяваше — нали Домовете трябваше да предоставят подкрепата си за Айез Седай в Салидар, или в най-лошия случай — да се въздържат от поддръжка за Елайда.

— Джавиндра ме извести, когато дойдоха още Айез Седай — каза Логаин, — онези, които бяха тръгнали да ме заловят, и къде ще бъдат, така че можах да ги нападна преди да са разбрали. — Суровите, лишени от възраст черти на Лелаин за миг се вкочаниха, а ръката на Бурин посегна към меча. Сестри бяха загинали, преди да бъде пленен Логаин. Логаин като че ли не забеляза реакцията им. — Червената Аджа никога не ме лъжеха, преди накрая да ме предадат.

Брадатият мъж се взираше в Логаин толкова твърдо, че си личеше какво усилие му струва.

— Айез Седай, а какво ще кажете за следовниците му?

— Не всички бяха набити или пленени — вметна лордът с мършавото лице веднага след него. — Повечето са избягали, стопили са се. Познавам историята, Айез Седай. Следовниците на Раолин са дръзнали да щурмуват самата Бяла кула, след като е бил пленен, както и тези на Гуаир Амалазан. Много добре помня когато армията на Логаин премина през земите ни — искаха да го избавят.

— От това не бива да се боите. — Лелаин изгледа Логаин с бегла усмивка, както жена би изгледала свирепо псе, за което е сигурна, че е добре дресирано и кротува на каишката ѝ. — Той повече не изпитва стремеж към слава, само едно малко възмездие за онова, което му е причинено. Освен това, съмнявам се, че много от бившите му следовници биха дошли, дори да ги призове, не и след като бе откаран в Тар Валон в клетка и опитомен. — Ведрият ѝ смях бе подет от

алтарците, но само за миг и много слабо. Лицето на Логаин заприлича на желязна маска.

Изведнъж Лелаин забеляза Нинив и вдигна вежди. Неведнъж беше разговаряла ласкаво с Нинив и я беше хвалила, както и Елейн, за тъй наречените им „открития“, но като всяка Айез Седай можеше набързо да скастри една Посветена.

Нинив приклепна в реверанс, посочи глинената чаша в ръката си и бързо каза:

— Простете ми, Лелаин Седай. Трябва да върна това в кухнята. — И излезе на улицата преди Айез Седай да успее да й каже и една дума.

За щастие, Миреле вече я нямаше. И за още по-голям късмет, Сюан стоеше на тридесетина крачки от нея срещу Гарет Брин посред улицата, а преминаващата тълпа се раздвояваше покрай двамата.

— Какво ти става, жено? — ръмжеше Брин. — Поздравих те за това колко добре са огладени ризите ми, а ти ме шамаросваш. А го казах само да те развеселя, не да отваряме бой. Беше комплимент, жено, нищо че не ти поднесох рози.

— Комплименти? — изръмжа в отговор Сюан и сините ѝ очи блеснаха. — Не ти искам комплиментите! Просто си доволен, че съм длъжна да ти гладя ризите. Ти се оказа много по-дребнав, отколкото допусках, Гарет Брин. Да не би да очакваш да се мъкна по теб като някоя от ония, дето следват военните лагери, надявайки се за още от твоите комплименти? И няма да се обръщаш към мен с това „жено“! Звучи като: „Куче, тук!“

На слепоочието на Брин запулсира вена.

— Доволен съм от това, че си държиш на думата, Сюан. И дори войската да тръгне в поход, очаквам да продължиш да държиш на нея. Никога не съм ти искал онази клетва, ти сама си я избра, за да се измъкнеш от отговорност. Не си и помисляла, че ще бъдеш призована да я изпълниш, нали? Като стана дума за похода, какво успя да чуеш, докато пълзиш през Айез Седай и им целуваш краката?

За миг свирепият гняв на Сюан се превърна в ледено спокойствие.

— Това не влиза в клетвата ми — каза тя предизвикателно. — Няма да шпионирам заради теб. Ти служиш на Съвета на Кулата, Гарет Брин, съгласно твоята клетва. Твоята армия ще тръгне в поход тогава,

когато Съветът реши. Слушай техните думи и се подчинявай, когато ги чуеш.

Промяната в Брин беше мълниеносна.

— Ама и теб си те бива за противник. Ако можеше и меч да въртиш... — Той се изкиска възхитен. — По-добра би била като... — Бързият кикот премина в ръмжене. — Съветът значи? Ба! Ти по-добре кажи на Шериам да престане да ме отбягва. Това, което може да се направи тук, вече е направено. Кажи й, че ако държи дълго време един вълкодав в клетката, той може да се превърне в прасе, докато дойдат вълците. Не съм събирал тези мъже за продан на пазара. — Той кимна отсечено и zakрачи през тълпата. Сюан намръщено се загледа в гърба му.

— За какво беше всичко това? — попита я Нинив и Сюан се сепна.

— За каквото и да е, не е твоя работа! — сопна се тя. Тази жена винаги приемаше нещата лично.

— Не съм дошла да се караме — каза спокойно Нинив. Нямахте да се остави да я подведат. — Трябва да те проуча. — Беше решена да свърши нещо полезно днес. Сюан отвори уста и се огледа. — Не, Мариган не е с мен и точно сега нямам нужда от нея. Позволила си ми да те доближа само два пъти — два пъти! — откакто открих, че нещо в теб може да се Изцери. Смятам днес да те проучвам и ако не ми позволиш, наистина ще кажа на Шериам, че не се подчиняваш на заповедите й да си ми на разположение. Заклевам се, че ще го сторя!

— Следобед — отвърна с неохота Сюан. — Сутринта съм заета. Освен ако не смяташ, че твоята работа е по-важна от помощта за твоя приятел от Две реки.

Нинив пристъпи още по-близо до нея. Никой по улицата не им обръщаше внимание, но въпреки това тя сниши глас.

— Какво са намислили за него? Продължаващ да твърдиш, че все още не са решили какво да правят, но би трябвало да са стигнали до някакво решение вече. — Ако беше така, Сюан щеше да го знае.

Изведнъж се появи Леане и Нинив все едно че изобщо не беше проговаряла. Сюан и Леане се изгледаха сърдито, настръхнали като две котки, затворени в една стая.

— Е? — промърмори Сюан със свити устни.

Леане изсумтя, тръсна глава и къдриците ѝ се разлюляха. Устните ѝ се изкривиха в злобна усмивка, но това, което изрече, не отиваше нито на изражението ѝ, нито на тона.

— Това, че не са те слушали достатъчно внимателно дори за да го обсъдят. Няма да си с тях на срещата с Мъдрите тази нощ.

Сюан изръмжа недоволено, обърна и бързо се отдалечи, но не побързо от Леане, която закричи енергично в обратната посока.

Нинив едва не вдигна ръце от безсилие. Да си говорят така, сякаш нея я няма, сякаш си няма представа за какво си говорят. Сюан дано само дойдеше следобеда, както беше обещала, че иначе... Нечий женски глас заговори зад нея и тя подскочи.

— Тези двете наистина трябва да ги пратят на Тиана и здраво да ги напердаши. — Лелаин пристъпи до Нинив и погледна най-напред към Сюан, а после към Леане. Да се промъква така и да стряска хората! И следа нямаше нито от Логаин или Бурин, нито от алтарските благородници. Синята сестра намести шала на раменете си. — Те, разбира се, не са това, което бяха, но все пак биха могли да запазят малко приличие. Остава само наистина да вземат да си скубят косите наред улицата.

— Понякога хората просто не могат да се понасят — отвърна Нинив. Сюан и Леане толкова се стараеха да поддържат фалшивата си неприязън, че тя можеше поне да ги подкрепи. Как мразеше само да ѝ се натрапват така.

Лелаин мерна с око ръката на Нинив на плитката и тя я пусна. Твърде много от тях вече знаеха за този ѝ навик, навик, от който упорито се бе опитвала да се отърве. Но вместо да я нахока, Айез Седай каза само:

— Не и когато това засяга достойнството на Айез Седай, дъще. Жени, които служат на Айез Седай, би трябвало да се държат поддържано пред хората, колкото и да се карат насаме. — По това определено не можеше да се възрази; не и без да си навлечеш неприятности, във всеки случай. — Я кажи, ти защо влезе точно когато им показвах Логаин?

— Помислих си, че няма никой, Айез Седай — отвърна припряно Нинив. — Извинете ме. Надявам се, че не съм ви притеснила. — Не беше никакъв отговор — трудно можеше да

признае, че се е крила от Миреле — но дребничката Синя само срещна очите ѝ за миг.

— Какво според теб ще направи Ранд ал-Тор, дъще?

Нинив примигна смутено.

— Айез Седай, не съм го виждала от половин година. Единственото, което знам за него, е това, което съм чула тук. Да не би Съветът... Айез Седай, какво е решил Съветът за него?

Лелаин изгледа внимателно Нинив и сви устни.

— Забележително съвпадение. Ти идеш от същото село, от което и Преродения Дракон, както и другото момиче, Егвийн ал-Вийр. Велики събития се очакваха, когато тя стана новачка. Имаш ли някаква представа къде се намира тя? — Не изчака за отговор. — И другите двама младежи, Перин Айбара и Мат Каутон. И двамата тавирен, както разбирам. Забележително наистина. А и ти, с твоите необикновени открития, въпреки ограниченията ти. Където и да е Егвийн, и тя ли също е припарвала до места, в които никой от нас не е успявала? Всички вас Сестрите непрекъснато ви обсъждат.

— Надявам се, че казват само хубави неща — отвърна предпазливо Нинив. Откакто бе пристигнала в Салидар, много пъти я бяха питали за Ранд, особено след като пратеничеството бе тръгнало за Кемлин — някои Айез Седай, изглежда, не можеха да разговарят с нея за нищо друго — но това сега като че ли беше нещо по-различно. Тъкмо в това се криеше бедата, когато говориш с Айез Седай. Повечето време не си сигурен какво искат да кажат и какво целят.

— Ти още ли храниш надежди, че ще успееш да Изцериш Сюан и Леане, дъще? — Лелаин кимна, сякаш приела безмълвния отговор на Нинив, и въздъхна. — Понякога ми се струва, че Миреле е права. Твърде много те глезим. Каквито и да са ти откритията, изглежда, трябва да те поставим под грижите на Теодрин, докато не се прекърши задръжката ти срещу преливането. Предвид това, което успя да постигнеш през последните два месеца, помисли само какво би могла да постигнеш тогава. — Нинив несъзнателно стисна плитката си и понечи да вметне някоя дума, грижливо скалъпено възражение, но Лелаин пренебрегна опита ѝ. Което най-вероятно беше само за добро. — И хич не ги щади Сюан и Леане, дъще. Остави ги да забравят кои и какво са били и да се задоволят с това, което ся сега. Ако мога да съдя по държането им, единственото, което им помага да го забравят

напълно, си ти и твоите глупави опити да Изцериш нещо, което не може да се Изцери. Те повече не са Айез Седай. Защо да се поддържат в тях празни надежди?

В гласа ѝ се долавяше нотка на жалост и също така на презрение. Онези, които не бяха Айез Седай, в края на краищата бяха нещо понижено, а хитруването на Сюан и Леане определено ги представяше като съвсем низши. И освен това, разбира се, немалко Айез Седай тук в Салидар хвърляха вината за неприятностите с Кулата върху гърба на Сюан, на нейните коварства като Амирлин. Най-вероятно бяха убедени, че си е заслужила всичко.

Но това, което наистина ѝ беше причинено, усложняваше цялата работа. Усмиряването се прилагаше рядко. Преди Сюан и Леане никоя жена не беше осъждана и усмирявана от сто и четиридесет години и никоя не беше се „отгаряла“ поне от десет пъти по толкова. Една усмирена жена обикновено гледеше да избяга колкото се може подалече от Айез Седай. Несъмнено, ако Лелаин беше усмирената, щеше да иска да забрави, че е била Айез Седай, стига да можеше. Несъмнено ѝ се искаше сама да забрави, че Сюан и Леане са имали всичко онова, което им беше отнето. Ако можеха да видят в тях жени, които никога не са познавали способността да прелеят, които никога не са били Айез Седай, навярно всички Айез Седай щяха да се чувстват много поудобно.

— Шериам Седай ми даде разрешение да се опитам — отвърна Нинив толкова решително, колкото можеше да се осмели пред една пълноправна Сестра.

— Всички ние понякога допускаме глупости, дъще, но все пак една разумна жена се научава да ги ограничи. След като, изглежда, се приключила със закуската си, бих те посъветвала да си намериш някакво занимание преди наистина да си паднала в казана с вряла вода. Помисляла ли се някога дали да не си подрежеш тази коса? Няма значение. Хайде, марш.

И си тръгна, а Нинив я изгледа свирепо. Да си реже косата? Цели месеци да седи тук в Салидар, без да прави нищо — от практична гледна точка излизаше точно така, каквото и да успяваха да измъкнат с Елейн от Могедиен — сред Айез Седай, които не правеха нищо друго, освен да си приказват и да чакат, докато целият свят вървеше към пълната си разруха, а Лелаин да ѝ казва, че трябвало да си подреже

косата! Тя беше преследвала Черната Аджа, беше попадала в плен и се бе измъквала, на свой ред беше пленила цяла Отстъпница — е, никоя от тях не знаеше за това — помогнала беше на Панархесата на Тарабон да си възвърне трона, макар и за кратко, и сега единственото, което можеше да прави, бе да седи и да разчита единствено на онова, което можеше да измъкне от Могедиен. Косата да си реже? Че то ако можеше да ѝ помогне нещо, по-добре плешива да станеше!

Забеляза Дагдара Финчи — тя не отстъпваше по ширина на никой мъж и бе по-висока от повечето — и кръглоликата Жълта също я ядоса. Една от причините да остане в Салидар беше да се учи при Жълтите, защото те познаваха Церителството повече от всички други. Но дори и някоя от тях да знаеше повече, отколкото тя сама вече бе научила, никоя не желаше да го сподели с някаква си жалка Посветена. Жълтите трябваше да приемат с най-голяма охота страстното ѝ желание да се научи да Цери всичко, дори усмиряване, но се оказа обратното. Ако Шериам не се бе намесила, Дагдара щеше да я прати да търка подове от изгрев до залез, докато не се откаже от „глупавите си идеи и губенето на време“. Докато Нисао Дачен, дребничка Жълта с очи като свредели, отказваше дори да разговаря с Нинив, понеже настоявала с опитите си „да промени самата тъкан на Шарката“.

И отгоре на всичко нейният усет за времето продължаваше да ѝ говори, че се приближава буря, макар разтопеното слънце да се смееше подигравателно от безоблачното небе.

Мърморейки си под нос, тя пъкна глинената чаша през ритлата на една минаваща волска кола и отново тръгна по изпълнената с хора улица. Нищо не можеше да направи, освен да продължи да обикаля, докато не освободят Могедиен, а Светлината само знаеше кога ще го бъде това. Цял похабен предиобед, добавен към тягостния низ от похабени дни.

Размина се с покрития с белези Юно, който спря да се кара на някакъв свит младеж в ризница и я погледна топло. Е, можеше да мине за топло, ако не беше превръзката с изрисуваното кървавочервено око.

Юно бе придружил нея и Елейн до Салидар и дори бе обещал да им открадне коне — да ги „заеме“, така се изрази — ако поискат да напуснат. Сега вече беше офицер и тренираше тежката конница на Гарет Брин, и бе нагазил в тази длъжност твърде дълбоко, за да се

занимава с Нинив. Не, това не беше вярно. Ако тя му кажеше, че иска да замине, щеше да ѝ осигури коне и хора и тя щеше да потегли с ескорт от шиенарци с дълги перчеми, които се бяха вrekli на Ранд и пребиваваха в Салидар само защото двете с Елейн ги бяха довели тук. Само че трябваше да признае, че е сбъркала в решението си да остане, да му признае, че го е лъгала, че ѝ е много приятно да се намира точно тук. А да направи такива признания просто не можеше. Главната причина Юно да остане тук беше, че той си въобразяваше, че се грижи за нея и Елейн.

Идеята да напусне Салидар беше нова, възпламенена от Юно, и тя превъртя рязко мислите ѝ. Само Том и Джюйлин да не бяха отишли да се шляят из Амадиция. Не че бяха предприели това пътуване за свое удоволствие. В онези дни, когато все още им се струваше, че тукашните Айез Седай могат да предприемат нещо, те бяха предложили доброволно да отидат да поразузнаят какво става отвъд реката, чак в Амадор. Бяха заминали преди цял месец и не знаеше кога ще се върнат. Те, разбира се, не бяха единствените съгледвачи — бяха изпратени дори Айез Седай със Стражници, въпреки че повечето от тях целяха да стигнат още по на запад, до Тарабон. Просто изчакването да се върнат и да донесат вест беше добро извинение за цялото това бавене. Нинив съжали, че беше позволила на двамата мъже да заминат. Нямахше да го направят, ако им беше казала „не“.

Унизително ѝ беше да си признае, че наистина има нужда от тях, но не беше сигурна дали ще може да се оправи с краденето на кон. Във всеки случай, една Посветена лесно щеше да бъде забелязана, че се мотае около конете, а ако си сменеше бялата рокля с цветните ивици, със сигурност щяха да я видят и да донесат за нея много преди да се добере до някой кон. Дори да успееше, щяха да я подгонят. Избягалите Посветени, също както избягалите новачки, почти винаги биваха връщани, за да изтърпят наказания, които завинаги да изкоренят от главите им всякаква мисъл за втори такъв опит. Започнеш ли да се учиш за Айез Седай, Айез Седай не приключват с теб, докато сами не решат, че са приключили.

Не страхът от наказание я задържаше естествено. Можеше ли да се сравни един бой с пръчки с възможността да те убие Черната Аджа или да се озовеш лице в лице с една от Отстъпниците? Целият въпрос беше в това дали наистина иска да тръгне. Къде щеше да отиде? При

Ранд в Кемлин? Или при Егвийн в Кайриен? Дали Елейн щеше да дойде? Със сигурност, ако тръгнеха за Кемлин. Дали това беше желание да предприеме нещо, или страх, че Могедиен може да бъде разкрита? Не беше стигнала до никакво заключение, когато зави на една пресечка и се озова при новашкия клас на Елейн.

Над двадесет облечени в бяло жени седяха на ниски столчета, подредени в полукръг, и наблюдаваха как Елейн напътства две от тях в упражнението им. Сиянието на сайдар обгръщаше и трите. Табия, зеленооко луничаво девойче, около шестнадесетгодишно, и Никола, тънка чернокоса жена на възрастта на Нинив, колебливо си подаваха малко пламъче. То се полюшваше и от време на време угасваше за миг, когато едната се оказваше твърде бавна, за да го поеме от другата и да го задържи. В сегашното си настроение Нинив можеше ясно да види потоците, които запридаха.

Осемнадесет новачки бяха прогонени, когато Шериам и останалите избягаха — Табия беше една от тях, — но повечето от тази група бяха като Никола, новосъбрани, след като Айез Седай се бяха установили в Салидар. Никола не беше единствената жена тук, по-възрастна от обичайното за новачка. Поне половината бяха такива. Когато Нинив и Елейн отидоха в Кулата, Айез Седай рядко изпитваха жени, много по-стари от Табия — Нинив изпъкваше сред тях със своята възраст, както и с това, че беше „дива“ — но може би в отчаянието си, тукашните Айез Седай бяха разширили изпита и проверяваха по-големи от Нинив, дори жени. В резултат на това сега в Салидар имаше повече новачки, отколкото бе имало в Бялата кула от години. Този успех бе накарал Айез Седай да разпратят Сестри да претърся цяла Алтара, село по село.

— Би ли желала да учиш този клас?

Беше Теодрин, доманката с пълничките бузки. Тя не беше Айез Седай. В Кулата щеше вече да е издигната до правото да носи шал, но тук бе издигната в нещо повече от Посветена и по-малко от пълноправна Сестра. Носеше пръстена си с Великата змия на дясната си ръка, а не на лявата, и си бе облякла зелена рокля, която отиваше много добре на бронзовия ѝ тен, но още нямаше право да си избере Аджа, нито да си сложи шала.

— Имам си по-добри занимания от това да уча пасмина дебелоглави новачки.

Теодрин само се усмихна на жлъчния ѝ тон. Всъщност тя беше много мила.

— Една дебелоглава Посветена да учи дебелоглави новачки? — Мила беше, ама не винаги. — Е, веднъж да те докараме да можеш да преливаш, без да трябва за тази цел да ги биеш по главите, и ти ще учиш новачки. И не бих се учудила, ако те издигнат скоро след това, с тези неща, които откриваш. Знаеш ли, така и не си ми казала каква ти е хитринката. — Дивите винаги си имаха по някаква „хитринка“, изнамерена от самите тях, първото нещо, с което разбулваха способността си да преливат. Другото нещо, в което повечето диви си приличаха, бе наличието на „преграда“, на нещо, което са си изградили в умовете, за да скрива преливането им дори от самите тях.

Нинив се помъчи да запази спокойствие. Да може да прелива винаги, когато пожелае. Да бъде издигната в Айез Седай. Нито едното, нито другото щеше да реши проблема с Могедиен, но тогава щеше да може да ходи там, където пожелае, и да се занимава с това, което иска, без някоя да ѝ казва, че това или онова просто не може да се Цери.

— Хората се оправяха, въпреки че болезките им изглеждаха неизлечими. Готова бях да полудея от това, че някой ще умре, че всичко, което знам за билките, не е достатъчно... — Тя сви рамене. — И те оздравяваха.

— Много по-добро е било от моето — въздъхна Теодрин. — Аз можех да накарам някое момче да му се прииска да ме целуне или да не поиска. Моят параван бяха мъжете, не гневът. — Нинив я изгледа с неверие и Теодрин се засмя. — Какво пък, и това е чувство. Ако край мен имаше мъж и аз много го харесвах или не харесвах, можех да прелея. Ако не изпитвах нито едното, нито другото, или изобщо нямаше мъж, бях като пълно дърво, що се отнася до сайдар.

— Как изобщо си успяла да го преодолееш това? — попита я Нинив с любопитство. Елейн междуременно беше разделила новачките по двойки и те се мъчеха да си подхвърлят пламъчета.

Теодрин се усмихна по-широко, но бузките ѝ се изчервиха.

— Един младеж, Чарел, коняр в конюшните на Кулата, ми хвърли око. Бях петнадесетгодишна, а усмивката му беше най-хубавата на света. Айез Седай разрешиха да седи по време на уроците ми кротко в един ъгъл, за да мога изобщо да преливам. Това, което не знаех тогава, беше, че Шериам го е уговорила за първата ни среща. — Бузите ѝ

поаленяха още повече. — Не знаех също, че си има близначка и че са я сменили с него. И когато тя веднъж се съблече посред урока ми, бях толкова слисана, че припаднах. Но оттогава вече можех да прелея когато си поискам.

Нинив избухна в смях — не можа да се сдържи — и въпреки червените петна по бузите си, Теодрин също се разсмя без задръжки.

— Де да беше толкова лесно и с мен, Теодрин.

— Все едно дали е, или не е — заговори сериозно Теодрин, — ще ти прекършим преградата. Този следобед...

— Този следобед ще проучвам Сюан — прекъсна я припряно Нинив и Теодрин стисна устни.

— Ти все ме отбягваш, Нинив. През последния месец все успяваш да се отскубнеш, имали сме само три срещи. Бих приела, ако се опитваше и не успяваше, но не мога да приема да те е страх да опитваш.

— Не ме е страх — възрази разгорещено Нинив, но тъничък гласец в главата ѝ я подпита дали все пак не се опитва да скрие истината от себе си. Беше толкова обезсърчително... Опитваш се, опитваш и опитваш... и все без успех.

Теодрин не я остави да каже нещо повече.

— Приемам, че си имаш задължения днес — рече тя кротко, — но ще се видим утре и всеки ден след това, иначе ще се принудя да взема други мерки. Не искам да го правя и вярвам, че и ти не искаш, но съм решила да ти прекърша преградата. Миреле ме помоли да положи специални усилия и се кълна, че ще го сторя.

Беше почти като ехо на онова, което тя самата бе заявила на Сюан, и челюстта на Нинив увисна. Късметът ѝ и този на Сюан днес бе тръгнал толкова накриво, че като нищо можеха да се озоват една до друга в очакване да ги привика Тиана.

Теодрин не изчака за отговор, а ѝ кимна и тръгна нанякъде.

Нинив се прибра, легна и заопипва сребърната гривна. Какво ли би могла да измъкне днес от Могедиен? И изведнъж вратата се отвори рязко и още от прага Могедиен изрева:

— А, тука си значи! Виж! — Тя протегна ръце. — Съсипаха се! — За Нинив те не изглеждаха по-различно от които и да било ръце, киснати в пране няколко часа, бяха побелели и набръчкани, но това щеше да мине. — Не стига че трябва да живея в нищета, да оправям и

да мъкна като слугиня, ами сега и трябва да работя като някоя първобитна...

Нинив я прекъсна с едно много простичко средство. Само си помисли какво е усещането при едно рязко шибване с върбова пръчка, след което насочи мисълта към онази част от ума си, която съдържаше приетите от Могедиен чувства. Тъмните очи на другата жена се разшириха, устата ѝ се затвори и устните се стиснаха. Не беше силен удар. Само напомняне.

— Затвори сега вратата и седни — каза Нинив. — Леглата можеш да оправиш по-късно. Сега ще имаме урок.

— Свикнала съм на по-добро от това — изпъшка Могедиен, но се подчини. — Дори нощният труд в каторгата в Тоджар беше по-добър!

— Освен ако не греша — отвърна ѝ рязко Нинив, — каторгата с нощния труд я получаваш тогава, когато се смият да не те осъдят на смърт чрез обесване. Когато пожелаеш, можем да кажем на Шериам точно коя си. — Беше си чист блъф — стомахът на Нинив се сви на гореща топка само при мисълта за това, — но откъм Могедиен потече влудяващ приток на страх. Нинив почти се възхити колко невъзмутимо остана лицето на жената; ако тя беше изпитала това, щеше да пици и да дращи с нокти по пода.

— Какво искаш да ти покажа? — попита Могедиен. Винаги трябваше да ѝ казват какво искат от нея. Тя самата никога не пожелаваше доброволно да сподели каквото и да е, освен ако не я притиснеха до точката, която според Нинив бе на самия ръб на изтезанието.

— Ще опитаме нещо, в което не си била много добра в преподаването. Засичането на мъжко преливане. — Досега това бе единственото нещо, което тя с Елейн не бяха успели да схванат бързо. А можеше да е от голяма полза, ако наистина решише да отиде в Кемлин.

— Не е лесно, особено при липсата на мъж, с когото да го упражняваш. Жалко, че не успя да Изцериш Логаин. — Нито в гласа, нито в изражението на Могедиен имаше следа от насмешка. — Но въпреки това можем отново да опитаме.

Урокът наистина не беше никак лесен. Могедиен не можеше да прелее, без Нинив да ѝ позволи, без Нинив да я насочи всъщност, но

при нов урок Могедиен трябваше да я води, за да покаже накъде се насочват потоците. Мешавицата беше пълна и беше основната причина да не могат да научават по дужина нови неща от нея всеки ден. В случая Нинив вече имаше някаква представа как се сплитат потоците, но сложната като дантела плетеница от всичките Пет сили бе много по-трудна и от Церителството, а шарката се менеше със замайваща бързина, при което човек го заболяваше глава.

Въпреки това Нинив се изтегна на леглото и упорито заработи над сплита. Ако наистина отидеше при Ранд, това можеше да ѝ потрябва и нямаше как да се предвиди колко скоро. А рано или късно Могедиен щеше да бъде изправена на съд заради престъпленията си и какво щеше да прави тогава тя, свикнала вече да извлича от силата на жената всеки път, щом пожелае? Щеше да живее и работи, примирявайки се със своите ограничения. Дали Теодрин наистина можеше да намери начин да ѝ счупи преградата? Болката се задълбочи като свредел в слепоочията ѝ.

Изведнъж вратата отново се отвори с трясък и Нинив чак подскочи.

— Чу ли, Нинив? — викна Елейн. — Дошла е пратеничка от Кулата, от Елайда.

Нинив забрави за думите, които щеше да изкрещи. Забрави дори за главоболието си.

— Пратеничка ли? Сигурна ли си?

— Разбира се, че съм сигурна. Да не мислиш, че дойдох тук тичешком заради някоя клюка? Цялото село е като разбунен кошер.

— Не разбирам защо — отвърна кисело Нинив. Това момиче никога ли нямаше да се научи, че се чука преди да влезеш? — Все пак им казахме, че Елайда знае за Салидар.

— Може би ни вярват — отвърна Елейн, — а може би не, но това улучи право в целта. Елайда знае къде сме и най-вероятно какво се каним да правим. Всяка от слугините може да е очи и уши. Може би дори някои от Сестрите. Видях пратеничката, Нинив. Светложълта коса и сини очи, от които слънцето може да замръзне. Червена, казва се Тарна Фейр, според Фаолайн. Един от Стражниците от охраната я придружи. Когато те погледне, все едно че гледа в камък.

Нинив погледна Могедиен.

— Засега приключваме с урока. Върни се след час и можеш да оправиш леглата. — Изчака, докато Могедиен излезе, след което се обърна към Елейн. — Какво... послание носи?

— Нищо не ми казаха, Нинив. Всяка Айез Седай, покрай която минах, се питаше същото. Чух, че като казали на Тарна, че ще бъде приета от Съвета на Кулата, се изсмяла. При това съвсем не като да ѝ е станало смешно. Нали не мислиш, че... — Елейн захапа за миг долната си устна. — Нали не мислиш, че могат наистина да решат да...

— Да се върнат? — възкликна невярващо Нинив. — Елайда ще поиска да изминат последните десет мили на колене, а последната миля по корем! Дори да не го направи, дори тази Червена да им каже: „Хайде, елате. Всичко ви е простено и вечерята ви чака“, мислиш ли, че могат да забравят толкова лесно какво им каза Логаин?

— Нинив, Айез Седай могат да забравят всичко, стига да могат отново да обединят Бялата кула. Всичко. Не ги разбираш така както аз; в двореца ни имаше Айез Седай от деня, в който се родих. Въпросът сега е какво казва Тарна пред Съвета? И какво ѝ казват те?

Нинив раздражено потри ръце. Отговори нямаше, само надежди, а усетът ѝ за време ѝ казваше, че градоносната буря, която я нямаше, бие по покривите на Салидар като по барабани.

ГЛАВА 9

ПЛАНОВЕ

— Довел си тези Илюминатори в Амадор? — Мнозина щяха да се разтреперят от ледения тон на Педрон Ниал, но не и мъжът, стоящ върху инкрустирания златен слънчев изгрев пред просто изработения стол на Ниал. — Има причина да поставя две хиляди Чедата да пазят границата с Тарабон, Омерна. Откъм Тарабон е подсигуруено. На никого не е позволено да пресича границата. Дори врабче не би трябвало да може да прехвъркне, доколкото зависи от мен.

Омерна беше пълно олицетворение на офицер от Чедата на Светлината — висок и властен, с широко безстрашно лице, волева брадичка и прошарени слепоочия. Тъмните му очи изглеждаха способни да огледат и най-кръвопролитното полесражение без смут. В този момент те сякаш издаваха дълбока загриженост. Бяло-златистият лампаз на лорд-капитан, Помазан от Светлината, му подхождаше.

— Милорд-капитан командир, те искат да установят тук своя камара. — Дори гласът му, дълбок и звучен, подхождаше на осанката му. — Илюминаторите пътуват навсякъде. Сред тях ще бъде лесно да внедрим свои агенти. Агенти, посрещани радушно във всеки град, във всяко имение, във всеки палат. — Смяташе се, че Абдел Омерна е с относително нисък сан в Съвета на Помазаните, но в действителност той оглавяваше шпионската мрежа на Чедата на Светлината. — Помислете само!

Това, което Ниал си помисли, беше, че Гилдията на Илюминаторите се състои от тарабонци, а Тарабон бе заразен от хаоса и лудостта, които той нямаше да допусне да проникнат и в Амадиция. След като изрязването на тази зараза трябваше да почака, трябваше поне да я ограничи.

— Към тях ще се отнесем по същия начин, по който и към всеки, който се е опитал да се промъкне, Омерна. Под стража, без право да разговарят с никого и придружени с военен ескорт извън пределите на Амадиция без никакво забавяне.

— Ако ми позволите, милорд-капитан командир, ползата от тях е по-голяма от малкото клюки, които могат да разпространят. Те се държат изолирано. А освен ползата от тях като мои агенти, престижът от това, че в Амадор ще има камара на Илюминаторите, може да се окаже значителен. Единствената камара в момента. Онази в Кайриен е изоставена, а другата в Танчико — изглежда, също.

Престиж! Нямаше смисъл да се ядосва на Омерна, но задръжката му струваше усилие. Тази заран печеше нервите му на бавен огън.

— Те наистина се държат изолирано, Омерна. Живеят сами, пътуват сами и рядко разговарят с някой друг. Да не се каниш да жениш тези свои агенти за Илюминаторки? Те рядко се женят извън гилдията си, а няма начин човек да стане Илюминатор, освен по рождение.

— Сигурен съм, че все ще се намери някакъв начин. — Нищо не можеше да прояде тази фасада на самоувереност и компетентност.

— Ще стане така, както казах, Омерна. — Мъжът понечи отново да отвори уста, но Ниал го превари раздражено. — Както казах, Омерна! И повече да не чувам за това! Е, казвай сега, каква информация имаш днес? Каква полезна информация? Това ти е задачата. Не да осигуряваш фойерверки за Ейлрон.

Омерна се поколеба — явно искаше да повтори молбата си за драгоценните си Илюминатори, но най-накрая заяви тържествено:

— Съобщенията за Заклетите в Дракона в Алтара, изглежда, ще се окажат нещо повече от слух. А може би и в Муранди. Заразата е малка, но ще се разпространи. Един силен ход в момента може да се справи с тях, както и с Айез Седай в Салидар, и с...

— Да не би ти да диктуваш стратегията на Чедата напоследък? Събирай информация и остави на мен как да я използвам. Какво друго имаш да ми събщиш?

— Имам и добри вести. Матин Степанеос е готов да се присъедини към нас. Колебае се да го обяви публично, но хората ми в Иллиан съобщават, че скоро ще го направи. Докладват ми, че едва се сдържа.

— Това би било много добре — отвърна сухо Ниал. Наистина много добре. Лошото бе, че Матин Степанеос държеше за своя съветничка една тарвалонска вещица, макар да го прикриваше. Ниал бе изпращал свои емисари, защото не смееше да остави и тази пътека

неопитана, но да, доброволното съюзяване на Матин Степанеос с него наистина щеше да е нещо забележително. — Продължавай. И бъди кратък. Днес ме чака много работа, а писмените ти доклади мога да прочета по-късно.

Изложението на Омерна обаче продължи дълго. Ал-Тор едва успял да разшири контрола си в Андор извън Кемлин. Мълниеносните му щурмове най-сетне били затихнали — Омерна подчерта, че той го е предсказал. Вероятността Граничните земи да се съюзят с Чедата срещу Лъжедракона беше малка: лордове в Шиенар, Арафел и Кандор се бяха възползвали от спокойствието откъм Погибелта, за да се разбунтуват, а кралицата на Салдеа се бе скрила някъде из страната от страх да не я сполети същото. Агентурата му обаче действаше и владетелите на Граничните земи щяха да бъдат поставени на колене. От друга страна, владетелите на Муранди, Алтара и Геалдан бяха готови да влязат в строя, въпреки че засега вдигаха двусмислен шум, колкото да успокоят тарвалонските вещици. Алиандре Геалданска си даваше сметка, че тронът ѝ се клати, знаеше, че има нужда от Чедата, за да не се срине така внезапно, както нейните предтечи, докато Тюлин Алтарска и Редран Мурандийски се надяваха, че тежестта на Чедата най-сетне ще ги направи нещо повече от марионетки.

В Амадиция картинката изглеждаше още по-добре, според описанията на Омерна. Новобранци се стичаха под стяговете на Чедата в по-големи количества от всякога. Строго казано, последното не беше грижа на Омерна, но той винаги се стараеше да украсява докладите си с колкото може повече добри новини. Пророкът нямало много дълго да безпокои страната; в момента парцаливите му орди се ограничавали до плячкосване на селца и имения на север и лесно можели да бъдат разпръснати към Геалдан при следващия тласък на армията на Ейлрон. Не достигали затвори, защото Мраколюбците и тарвалонските шпиони били залавяни по-бързо от времето, нужно, за да се избегят. Хванати били и няколко бежанци от Тарабон — доказателство, че карантината става все по-ефективна. Заловените били върнати в Тарабон веднага щом успели да ги закарат до границата. Последното го каза набързо, което не беше изненадващо, предвид глупостта с Илюминаторите.

Ниал го слушаше толкова, колкото да знае къде да кимне. Омерна беше нелош командир на бойното поле, стига някой да му кажеше какво трябва да прави, но в сегашното му положение тъпата

му доверчивост будеше досада. Тъкмо той му беше докладвал, че Мургейз е мъртва, че трупът ѝ е намерен и несъмнено разпознат до деня, в който Ниал го изправи лице в лице със самата нея. Беше се надсмивал над „слуховете“, че Тийрският камък е паднал, и все още отричаше, че най-могъщата крепост в света може да бъде завзета от външна сила; имало било някакво предателство, настояваше той, някой върховен лорд, който е предал Камъка на ал-Тор и на Тар Валон. Твърдеше, че поражението при Фалме и неприятностите в Тарабон и Арад Доман били дело на армиите на Артур Ястребовото крило, завърнали се през океана. Беше убеден, че Сюан Санче изобщо не е сваяна, че ал-Тор е обезумял и умира, че от Тар Валон умишлено са предизвикали убийството на крал Галдриан, за да разпалят гражданската война в Кайриен, и че тези три „факта“ по някакъв начин са вплетени в ония „тъпи“ слухове, идещи за тяхна радост все от някъде далече, за хора, избухващи в пламъци, и за кошмари, оживяващи от нищото и подлагащи на гибел цели села. Не беше сигурен как точно, но работеше над някаква своя всеобхватна теория и обещаваще един ден да му я представи, теория, която уж щяла да разкрие всички коварни схеми на вещиците от Тар Валон и да ги постави в ръцете на Ниал.

Така стояха нещата с Омерна — той или си измисляше някакви заплетени обяснения за това, което ставаше, или награваше някоя празна клюка от улицата и я налапваше цялата. По-голямата част от времето си прекарваше в слушане на клюки по именията, както и по улиците. Не само че беше забелязван да пие по кръчмите с Ловци на Рога, но също така зле опазена тайна беше, че е прахосал огромни суми за не по-малко от три предполагаеми Рога на Валийр. Всеки път беше отнасял нещичката навън в околността и ги беше духал с дни, чак докато не признае с неохота, че никакви мъртви герои от легендата няма да излязат от гробовете си. Въпреки това тези провали нямаше да го предпазят от бъдещи покупки по тъмни улички или край задния вход на някоя кръчма. Казано простичко, докато един ръководител на шпионска мрежа трябваше да се съмнява дори в собственото си отражение в огледалото, то Омерна вярваше на всичко.

— Ще обмисля добре доклада ти, Омерна — каза Ниал накрая. — Справяш се много добре. — Как само се наду нещастникът! — А

сега ме остави. Пътъом кажи на Балвер да влезе. Имам да му издиктувам няколко писма.

— Разбира се, милорд-капитан командир. Аа... — Той се намръщи, измъкна едно костено цилиндърче и го подаде на Ниал. — Това пристигна по гълъб тази заран. — Три червени ивици минаваха по дължината на цилиндъра, означаващи, че трябва да се предаде лично на Ниал, без да се разчупват восъчните печати. А Омерна почти беше забравил за него.

Дори след като Омерна излезе, Ниал само опипа цилиндърчето, без да бърза. Тези редки, специални съобщения почти никога не му носеха добри новини. Той се надигна бавно — напоследък усещаше все по-ясно тежестта на годините — и си напълни сребърния бокал с пунш, но после го остави недокоснат на масата и отвори една кожена папка. Тя съдържаше един-единствен лист дебела хартия, намачкана и отчасти разкъсана, рисунка на уличен художник с цветни кредити, изобразяваща двама мъже, сражаващи се сред облаците, единият — с огнен лик, а другият — с тъмночервеникава коса. Ал-Тор.

Всичките му планове да попречи на Лъжедракона бяха излезли криви. Дали не беше чакал твърде дълго, позволявайки на ал-Тор да набере прекалена мощ? Ако беше така, само един начин му оставаше да се справи с него бързо — ножът в тъмното, стрелата от някой покрив. Колко дълго още смееше да чака? Смееше ли да рискува да не чака? Прекалената припряност щеше да донесе гибел, също както и прекаленото бавене.

— Милорд? — чу се гласът на Балвер и Ниал вдигна глава. После попита:

— Ти вярваш ли, че Рогът на Валийр може да призове мъртвите герои да се върнат, за да ни спасят, Балвер?

— Може би да, милорд — отвърна Балвер, — а може би не. Аз лично не бих разчитал точно на това.

Ниал кимна.

— А смяташ ли, че Матин Степанеос ще се съюзи с мен?

— Отговорът ми отново е „може би“. Той едва ли желае да загине или да се превърне в нечия марионетка. Първата му и единствена грижа е да задържи Лавровата корона и армията, сбираща се в Тийр, сигурно го кара да се поти по този повод. — Балвер се усмихна с почти свити устни. — Говорил е открито, че приема

предложението на милорд, но от друга страна, току-що научих, че поддържа връзка и с Бялата кула. Явно се е съгласил с тях за нещо, въпреки че още не знам за какво.

Официално светът знаеше, че Абдел Омерна е главата на шпионите на Чедата. Такъв пост трябваше да се пази в тайна, разбира се, но и последните конярчета и просяците го сочеха боязливо с пръст по улиците като най-опасния човек в Амадиция. Истината беше, че тъпият Омерна беше просто уловка — глупак, който сам не знаеше, че играе ролята на маска за истинския глава на шпионите в Крепостта на Светлината. А истинският бе Себбан Балвер, сухият, дребен и вечно намусен секретар на Ниал.

Докато Омерна вярваше на всичко, Балвер не вярваше в нищо, навярно дори в съществуването на Мраколюбци или на Тъмния. Ако Балвер изобщо вярваше в нещо, то бе в надничането над раменете на хората, в слухтенето, в измъкването на тайните им. Разбира се, той можеше да служи на всеки господар, тъй както сега служеше на Ниал, но и това беше само за добро. Това, което Балвер научаваше, никога не биваше зацапвано от нещо, което той знае, че трябва да е вярно, или му се иска да е вярно. Приемайки всичко с недоверие, той винаги успяваше да измъкне истината.

— Не е повече от това, което съм очаквал от Иллиан, Балвер, но дори той може да бъде обърнат. — Трябваше да може. Не беше възможно да е станало късно. — Има ли някакви свежи новини от Граничните земи?

— Все още не, милорд. Но Даврам Башийр е в Кемлин. С три хиляди души лека конница, твърдят информаторите ми, но според мен не са повече от половината на това. Той не би могъл да отслаби твърде много силите на Салдеа, дори Тенобия да му го заповяда.

Ниал изпръхтя. Башийр в Кемлин! Добро обяснение защо кралица Тенобия се крие и отбягва пратеника му.

Не бяха добри вестите от Граничните земи, колкото и да го уверяваше Омерна. „Незначителните бунтове“, за които Омерна му бе докладвал, наистина бяха незначителни, но не и бунтове. По Граничните земи мъжете спореха дали ал-Тор е поредният Лъжедракон, или Преродения Дракон. Нравът на обитателите на Граничните земи беше такъв, че понякога такива спорове довеждаха до боеве. Такива бяха започнали в Шиенар още по времето, когато падаше

Тийрският камък, явно доказателство за намесата на тарвалонските вещици, ако на човек изобщо му беше нужно такава. Как можеше да се реши този спор, според Балвер все още беше неясно.

Едно от малкото неща, в които Омерна се оказа прав, беше, че ал-Тор все още се задържа в Кемлин. Но защо, при наличието на Башийр, на айилците и на вещиците? Дори Балвер не можеше да отговори на това. Каквато и да бе причината, слава на Светлината за това! Тълпите на Пророка наистина се бяха ограничили в плякосване северно от Амадиция, но укрепваха завоеванията си, избивайки или прогонвайки всеки, който откаже да се закълне пред Пророка на Дракона. Войниците на Ейлрон бяха спрели оттеглянето си само защото проклетият Пророк бе спрял настъплението си. Алиандре и другите, които според Омерна със сигурност щяха да се присъединят към него, всъщност го усукваха, отлагайки срещите си с неговите пратеници по най-грубо скалпени поводи.

Привидно всичко, изглежда, вървеше в полза на ал-Тор, с изключение на онова, което го задържаше в Кемлин, но Ниал винаги ставаше най-опасен, когато го превъзхождаха и когато се налагаше да опре гръб в стената.

Ако можеше да се вярва на слуховете, Карридин се справяше добре в Алтара и Муранди, макар и не толкова бързо, колкото би се харесало на Ниал. Времето беше толкова сериозен противник, колкото ал-Тор или Кулата. При все това дори Карридин да се справяше добре само според слуховете, и това трябваше да е достатъчно. Навярно беше време да се разпрострат „Заклети в Дракона“ и в Андор. Навярно и в Иллиан също, въпреки че армията, трупаща се в Тийр, беше достатъчна, за да покаже пътя на Матин Степанеос, и няколко опустошени ферми и села едва ли щяха да са от значение. Мащабите на тази армия ужасяваха Ниал — дори да беше половината от онова, което Балвер му докладва, дори четвъртината, въпреки това го ужасяваше. Нещо невиджано от времената на Артур Ястребовото крило. Вместо да изплаши хората и да ги накара да се съюзят с Ниал, такава армия можеше да ги изплаши и да ги тласне да застанат под знамето на Дракона.

Не всичко беше изгубено, разбира се. Никога нищо не беше загубено, докато си жив. Тарабон и Арад Доман бяха също толкова безполезни за ал-Тор и вещиците, колкото и за него — две гърнета,

пълни със скорпиони; само глупак можеше да си пъкне ръката там преди скорпионите да се избият един-друг. Дори да загубеше Салдеа, нещо, с което той нямаше да се примири, Шиенар, Арафел и Кандор все още висяха на ръба на равновесието, а равновесията можеха да се нарушат. Ако Матин Степанеос искаше да язди едновременно два коня — а той винаги се беше опитвал да прави точно това, — все още можеше да бъде принуден да избере правилния. Алтара и Муранди също можеше да се сръгат с остена в правия път. В Тийр агентите на Балвер бяха убедили Тедосиан и Естанда да се съюзят с Дарлин и същото можеше да стане в Кайриен, както и в Андор. Още месец, два най-много, и Еамон Валда щеше да пристигне от Тар Валон; Ниал можеше да се оправи и без Валда, но пък с него повечето сила на Чедата щеше да се окаже на едно място, готова да бъде използвана там, където ще е от най-голяма полза.

Да, той все още разполагаше с много неща на своя страна. Нищо все още не беше слято, но се съединяваха. Времето бе единственото, което му липсваше.

Той счупи восъчния печат с нокътя на палеца си и внимателно извади тънката, навита на руло хартийка от цилиндърчето.

Балвер не каза нищо, но устата му се присви още повече. С Омерна се беше примирил — знаеше, че е глупак, и предпочиташе самият той да остане скрит, но не обичаше Ниал да получава съобщения, които не минават през него, и то от хора, които не познава.

Тънки като паяжина драскулки покриваха листчето с шифър, който знаеха малцина освен Ниал, и никой в Амадор. За него самия четенето му беше съвсем лесно. Варадин беше поне доскоро един от най-добрите му лични агенти, процъфтяващ търговец в Танчико, снабдяващ редовно с фини килими и вина дворците на краля и панархесата, както и повечето благородници. Ниал отдавна го смяташе за загинал след тамошните вълнения — това беше първата вест за него от цяла година. Според това, което пишеше Варадин, наистина щеше да е по-добре, ако бе загинал преди година. Накъсаното писмо на човек на ръба на лудостта приличаше на несвързан брътвеж за мъже, яздещи странни зверове, за Айез Седай, водени на каишки, и за хайлене. Това на Древния език означаваше „Предтечите“, но не ставаше ясно защо Варадин е толкова изплашен от тях, нито кои би трябвало да са те.

Явно човекът бе получил възпаление на мозъка само от гледането как страната му се разпада.

Ядосан, Ниал смачка хартиятката и я хвърли.

— Най-напред трябваше да изтърпя идиотизмите на Омерна, а сега и това. Какво друго имаш за мен, Балвер? — Башийр. Нещата можеха да станат гадни, ако Башийр оглавеше армиите на ал-Тор. Този човек си бе заслужил славата. Някоя кама в сенките и за него може би?

Очите на Балвер не се отклоняваха от лицето на Ниал, но Ниал знаеше, че топчицата хартия на пода ще се озове в ръцете му, освен ако не я изгори.

— Четири неща, които може да са интересни за вас, милорд. Най-напред най-дребното. Слуховете за срещи между огиерските стеддинг са верни. Колкото до огиерите, те, изглежда, проявяват известна припряност. — Той естествено не каза за какво са били тези срещи; да се вкара човек в огиерски „Пън“ бе все едно да направиш от един огиер шпионин сред хората. По-лесно беше да накараш слънцето да изгрее посред нощ. — Също така, появили са се необичайно много кораби на Морския народ по южните пристанища. Нито товарят, нито плават.

— И какво чакат?

— Все още не знам, милорд. — Балвер не обичаше да признава, че има човешки тайни, които той не е успял да изкопчи. Но да се опита човек да научи нещо повече от това, което е на повърхността, за намеренията на Ата-ан Миере беше все едно да се опиташ да разбереш как Гилдията на Илюминаторите прави фойерверките — усилие, обречено от самото начало на провал. Огиерите поне щяха в един момент да известят намеренията си.

— Продължавай.

— Малко по-интересните новини са... необичайни, милорд. Според достоверни източници ал-Тор е бил забелязван в Кемлин, в Тийр и в Кайриен, понякога в един и същи ден.

— Достоверни? Достоверно безумие. Вероятно вещиците разполагат с двама-трима мъже, които приличат на ал-Тор достатъчно, за да подлъжат всеки, който не го познава. Това би могло да обясни много неща.

— Може би, милорд. Но моите информатори наистина са надеждни.

Ниал затръшна кожената папка, скривайки лика на ал-Тор.

— И кои са най-интересните новини?

— Получих ги от два източника в Алтара — надеждни източници, милорд — че според вещиците в Салидар Червената Аджа е окуражила Логаин да стане Лъжедракон. Всъщност те едва ли не сами са го създали. Те държат Логаин в Салидар — във всеки случай някакъв мъж, който твърди, че е Логаин — и го показват на благородници, които канят там. Нямам доказателства, но предполагам, че разказват същото на всеки владетел, до когото могат да се доберат.

Ниал се замисли. Възможно ли бе да греши? Възможно ли беше Кулата наистина да се е разцепила? Някакъв вид борба между Аджите? За какво? Ал-Тор? Ако вещиците воюваха помежду си, сред Чедата щяха да се намерят мнозина, готови да подкрепят предлаганото от Карридин решение — удар, за да се унищожи Салидар и колкото може повече вещици, струпани там. Мъже, които вярваха, че мисълта за утрешния ден е мисъл занаят, но никога не се замисляха за следващата седмица или месец, да не говорим за следващата година. Валда например — може би беше по-добре, че все още не бе стигнал до Амадор. Друг такъв беше Радам Асунава, Великият инквизитор на Разпитвачите. Валда винаги предпочиташе да използва секирата, дори когато кинжалът е по-подходящ. А на Асунава просто му се искаше всяка жена, която е прекарала дори една нощ в Кулата, да е обесена още вчера и всяка книга, в която се споменава за Айез Седай и за Единствената сила, да бъде изгорена, и самите думи да бъдат забранени. Асунава не бе способен да мисли за нищо друго освен за тези цели, без да го интересува цената им. Ниал се бе трудил твърде упорито, рискувал беше твърде много, за да може да позволи всичко това да се превърне в борба между Чедата и Кулата в очите на света.

Всъщност нямаше никакво значение дали е сбъркал. Дори и да беше, и това можеше да се окаже негово предимство. Дори навярно повече, отколкото ако се окажеше прав. С малко късмет, можеше да разтърси Кулата така, че никога повече да не може да се възстанови, да раздроби вещиците на късчета, които да се превърнат в прах. Тогава ал-Тор със сигурност щеше да се разколебае, оставайки достатъчна заплаха, за да се използва като остен. А той самият можеше да се придържа близо до истината. Достатъчно близо.

— Разцеплението в Кулата е факт — каза той. — Черната Аджа се надига, победителите държат Кулата, а пораженките са прогонени да ближат раните си в Салидар. — Погледна Балвер и почти се усмихна. Някои от Чедата щяха да възразят, че не съществува Черна Аджа, или по-скоро че всички вещици са Мраколюбки; последните новобранци — със сигурност. Балвер само го изгледа, без никакъв намек за укор, че току-що е произнесъл сквернословие срещу всичко, което отстояваха Чедата. — Единственото решение, което трябва да се вземе, е дали Черната Аджа е спечелила, или е загубила. Аз мисля, че са спечелили. Повечето хора ще сметнат, че тези, които държат Кулата, са истинските Айез Седай. Да им позволим да свържат истинските Айез Седай с Черната Аджа. Ал-Тор е създание на Кулата, васал на Черната Аджа. Навярно това ще мога да го съвместя с обяснението защо все още не съм предприел мерки срещу Салидар. — Чрез своите емисари той бе използвал този свой провал като доказателство за това колко страшна е според него заплахата от ал-Тор: предпочиташе вещиците да се съберат пред вратата на Амадиция, отколкото да бъде отклонен от опасността от Лъжедракона. — Жените там, наплашени от толкова години от проникването на Черната Аджа, най-сетне отблъснати от злото, в което са се въллекли... — Изобретателността му отиваше на изчерпване: всички те бяха Мраколюбки, какво зло изобщо можеше да ги отблъсне? — но след малко Балвер поде идеята му.

— Навярно са решили да се оставят на милостта на милорд, дори да помолят милорд за закрила. Та те всъщност губят в един метеж, оказали са се по-слаби от враговете си, страхуващи се, че ще бъдат съкрушени; един човек, пропадащ от ръба на пропастта към сигурната си гибел, ще протегне ръка за спасение и към най-големия си враг. Навярно... Навярно са готови да се покаят за греховете си и да се отрекат да бъдат повече Айез Седай?

Ниал се взря в него. Предполагаше, че греховете на вещиците от Тар Валон са едно от нещата, в които Балвер не вярваше.

— Това е абсурдно — отвърна той. — Това бих очаквал само от Омерна.

Лицето на секретаря му остана строго както винаги, но той започна да трие запотените си длани, както правеше всеки път, когато го обидят.

— Да, нещо, което милорд би очаквал да чуе от него, но точно такава, което ще бъде повтаряно по местата, където той подслушва — по улиците и там, където благородниците сеят клюки над чаша вино. Там абсурдните неща никога не предизвикват смях; само ги слушат. На това, което е твърде абсурдно, за да се повярва, обикновено му се вярва, защото е твърде абсурдно, за да бъде лъжа.

— По какъв начин ще го представиш? Не бих пуслал слух, че Чедата се пазарят с вещици.

— Ще бъде само слух, милорд. — Погледът на Ниал се втвърди и Балвер разпери ръце. — Както милорд пожелае. Всяко преповтаряне винаги доукрасява мълвата, така че същината и в най-простичката приказка има най-добър шанс да оцелее. Предлагам четири слуха, милорд, не един. Първият — че разцеплението в Кулата е било предизвикано от метеж на Черната Аджа. Вторият — че Черната Аджа е победила и държи Кулата. Третият — че Айез Седай, отблъснати и изплашени, се отказват от битието си на Айез Седай. И четвъртият — те са се обърнали към вас, търсейки милост и закрила. За повечето хора всеки от тях ще изглежда като потвърждение на другите. — Балвер се усмихна самодоволно.

— Много добре, Балвер. Така да бъде. — Ниал отпи глътка от виното. Жегата го караше да усеща по-силно тежестта на преклонната си възраст. Костите му сякаш бяха станали чупливи. Но смяташе да преживее още достатъчно дълго, за да надвие Лъжедракона и да види света обединен пред лицето на Тармон Гай-дон. Дори да не доживееше, за да поведе сам Последната битка, Светлината със сигурност щеше да му дари поне това. — И искам Елейн Траканд и брат ѝ Гавин да бъдат издирени и доведени в Амадор. Погрижи се за това. Свободен си.

Но вместо да си тръгне, Балвер се поколеба.

— Милорд знае, че никога не си позволявам да предлагам ход на действие.

— Но сега искаш да предложиш? И какъв е той?

— Притиснете Мургейз, милорд. Мина повече от месец, а тя все още обмисля вашето предложение. Тя...

— Достатъчно, Балвер. — Ниал въздъхна. — С всеки ден Мургейз ми става все по-предана, в каквото и да е убедена. По би ми харесало, ако беше приела веднага — още днес бих вдигнал Андор

срещу ал-Тор, с дебела закваска на Чеда, за да се втвърдят нещата повече — но всеки ден, в който тя остава като моя гостенка, я обвързва още по-здраво. В един момент тя самата ще повярва, че е моя съюзничка, просто защото целият свят е повярвал, че е така, обвързана с мен така здраво, че да не може да се измъкне. И никой няма да може да твърди, че съм я принудил, Балвер. Това е важното. Винаги е по-трудно да изоставиш един съюз, когато светът смята, че си го приел по своя воля, отколкото когато можеш да докажеш, че си бил принуден. Безразсъдното бързане води до поражение, Балвер.

— Както каже милорд.

Ниал му даде знак да напусне и мъжът се измъкна с поклони. Балвер не беше разбрал. Мургейз беше корав противник. Притиснеше ли я прекалено силно, щеше да се обърне и да се бори, каквото и да бе съотношението на силите. Но ако бъдеше притисната само колкото трябва, щеше да се бори с противника, когато сама смята, че вижда, без да види капана, заложен около нея, преди да е станало твърде късно. Времето го притискаше, както и годините, които бе преживял, но той нямаше да позволи привързаността да провали всичко.

Конници и пешаци се бяха пръснали по дългото пасище. Група музиканти с къси наметала, с флейти, битерни и тамбури, свиреха лека мелодия, подходяща за следобед на открито с изстудено вино. Дузина соколари държаха закачулени соколи на облечените си в кожени ръкавици ръце, два пъти повече облечени в ливреи слуги обикаляха с плодове и вино в златни бокали върху златни подноси, а отряд мъже в ярки ризници бяха встрани, до гората. Всичко това — в услуга на Мургейз и нейната свита, за да мине безопасно ловът им със соколи.

Е, такова поне беше обяснението, въпреки че хората на Пророка бяха на цели двеста мили северно оттук, а не изглеждаше вероятно да се появят разбойници толкова близо до Амадор. И въпреки пъстрата група благородници, свитата на Мургейз всъщност включваше само Бейзъл Джил. Бедният господин Джил непрекъснато пипаше дръжката на меча си и поглеждаше със зле прикрита неприязън стражите от Бели плащове. Но те за съжаление бяха неизбежни, придружаваха я неизменно всеки път, когато излезеха извън Крепостта на Светлината, макар и да не носеха белите си плащове. И наистина бяха стражи.

Опиташе ли се да поязди твърде далеко или да остане навън за твърде дълго, командирът им, мъж със суров поглед, казваше се Норовин и му беше повече от неприятно да се прави, че не е Бял плащ, щеше да я „посъветва“ да се върне в Амадор, било защото било станало много горещо, или защото имало слухове за разбойници, появили се в околностите. Не можеше да се спори с петдесет въоръжени мъже, без да се лишиш от достойнството си. Първия път Норовин едва се бе съдържал да не вземе юздите от ръцете ѝ. Това бе причината тя никога да не взема Таланвор за свой придружител по време на тези езди. Младият глупак щеше да настоя за нейната чест и права дори сто души да застанеха срещу него. Свободното си време прекарваше в упражнения с меч, сякаш смяташе със сеч да ѝ пробие път към свободата.

— Ваше величество би трябвало да сте изключително щастлива да научите, че синът ви се е присъединил към Чедата на Светлината — каза една от благородничките. — И че толкова бързо е получил офицерски ранг.

— Това не би трябвало да е изненада — каза друга и си повя с ветрилото. — Синът на нейно величество, разбира се, би трябвало да расте бързо, като слънцето в своя възход.

Мургейз с мъка запази лицето си безизразно. Вестта, поднесена ѝ от Ниал предната вечер, по време на една от поредните му изненадващи визити, я беше поразила. Галад — Бял плащ! Поне беше в безопасност, според твърденията на Ниал. Но не можел да я посети — задълженията му като Чедо на Светлината го задържали далече. Със сигурност обаче щял да бъде част от нейния ескорт, когато се върнела в Андор, предвождайки армия на Чедата.

Не, Галад не беше в по-голяма безопасност, отколкото Елейн или Гавин. Навярно беше дори още по-заstrasен. Светлината дано се погрижеше Елейн да е жива и здрава в Бялата кула. Светлината дано да се погрижеше Гавин да е жив — Ниал твърдеше, че не знаел къде се намира той, освен че не бил в Тар Валон. Галад беше като нож, опрян на гърлото ѝ. Ниал не можеше да си позволи такава грубост, че дори да ѝ го намекне, но една най-обикновена заповед от негова страна можеше да прати Галад някъде, където го чака сигурна смърт. Единствената защита, която имаше, бе, че според Ниал тя навярно се тревожеше за него много по-малко, отколкото за Елейн и Гавин.

— Доволна съм за него, ако е намерил това, което търси — отвърна им тя с безразличен тон. — Но той все пак е син на Тарингейл, не мой. Нали разбирате, бракът ми с Тарингейл беше династичен. Странно, но той почина така отдавна, че трудно си спомням дори лика му. Галад е свободен да прави каквото пожелае. Гавин е този, който ще стане Първият принц на меча, когато Елейн поеме след мен Лъвския трон. — Тя отпъди с жест един слуга с поднос. — Ниал можеше поне да ни осигури прилично вино. — Отговори ѝ вълна от боязлив кикот. Беше успяла донякъде да ги привлече към себе си, но не можеха да приемат с лекота едно оскърбление към Педрон Ниал, не и там, където можеше да стигне до ушите му. Мургейз използваше всяка възможност да го прави на всеослушание. Това ги убеждаваше в храбростта ѝ и беше важно, след като се стремеше да си спечели поне някакво съпричастие. И навярно по-важното бе, поне според нея, че помагаше да се поддържа илюзията, че не е пленничка на Ниал.

— Чух, че Ранд ал-Тор бил изложил Лъвския трон като трофей — каза Маранде, симпатична жена, малко по-възрастна от останалите. Беше сестра на Върховния трон на Дома Алгоран и по своему притежаваше голямо могъщество, навярно достатъчно, за да може да се опълчи на Ейлрон, но не и на Ниал.

— Това и аз го чух — отвърна живо Мургейз. — Но лъвът е опасно животно за лов, а Лъвския трон — още повече. Особено за един мъж. Винаги убива мъжете, които се стремят към него.

Маранде се усмихна.

— Чух също, че предлагал високи постове на мъже, които могат да преливат.

Последното предизвика тревожни споглеждания. Една от помладите жени, Маревин, крехка и с почти момичешки черти, се люшна на седлото си, сякаш щеше да припадне. Вестите за амнистията на ал-Тор бяха предизвикали ужасяващи приказки; само слухове, надяваше се с тревога Мургейз. Светлината дано се погрижеше да са само слухове — че мъже, можещи да преливат, се събират в Кемлин, гуляят в Кралския дворец и тероризират града.

— Твърде много неща чувате — отвърна Мургейз. — Да не би да прекарвате цялото си време в подслушване?

Маранде се усмихна още по-широко. Не беше способна да се възпротиви на натиска да стане една от придружителките на Мургейз,

но притежаваше достатъчно власт, за да си позволи да показва неприязънта си открито и без страх. Беше като трън, забил се дълбоко в крака ѝ, който не може да се измъкне и рязко боде при всяка стъпка.

— Почти никакво време не ми остава от удоволствието да служа на ваше величество, за да слушам някъде другаде, но наистина се опитвам да съм в течение на всички вести, идещи от Андор. Просто за да мога да поддържам разговор с ваше величество. Чух, че Лъжедраконът се забавлявал всеки ден в обкръжението на андорски благородници. Лейди Аримила и лейди Неан, лорд Джарин и лорд Лир. И на много други.

— Какво ли не чува човек — каза Мургейз и после извиси глас: — Господин Джил, съберете ескорта. Връщам се в града.

ГЛАВА 10

ПОГОВОРКА ОТ ГРАНИЧНИТЕ ЗЕМИ

За миг Ранд съжали за дните, в които можеше да върви по коридорите на двореца сам. Тази заран го придружаваха Сюлин с двадесет Деви, Баел, вождът на клана Гошиен Айил с половин дузина Совин Най и Башийр с още толкова от неговите салдейци. Те изпълваха широкия коридор и слугите припряно се кланяха и се дръпваха от пътя им. Някои от слугите бяха облечени в червено-бели ливреи, каквито бяха носили, докато управляваше Мургейз, но повечето бяха нови, навлекли каквото имат, когато бяха дошли да си потърсят работа.

Ранд си отбеляза наум да нареди на госпожа Харфор, Първата прислужница, да намери достатъчно ливреи. Дворцовата ливрея определено беше по-фино облекло от всичко, което селският народ би могъл да очаква, освен навярно в празнични дни. Слугите бяха помалобройни, отколкото по времето на Мургейз, и повечето от накипрените в червено и бяло мъже и жени бяха с побелели глави и прегърбени — привлечени от квартирите за пенсионирана прислуга. Наместо да избягат като мнозина други, те бяха предпочели да се откажат от заслужения си отдих, но не и да гледат безучастно как дворецът се занемарява. Нова бележка наум. Да се накара госпожа Харфор — Рийн Харфор се грижеше за цялостния ред в кралския палат — да намери достатъчно слуги, за да могат тези старци да се радват на пенсиите си. Дали все още им плащаха пенсиите след смъртта на Мургейз? Трябваше да се сети за това преди; Халвин Нори, главният писар, трябваше да знае.

Готов беше да замени всичките тези поклони и реверанси, всичките почетни стражи срещу дните, когато единствената му грижа беше да намери палто за самия себе си. Разбира се, в онези дни изобщо нямаше да му позволят да припари до тези коридори.

Добре поне че тази заран гласът на Луз Терин не мърмореше в главата му. Добре поне че като че ли усвояваше донякъде умствената

хитрина, която му беше показал Таим — пот се стичаше по лицето на Башийр, но жегата сякаш не засягаше Ранд. Носеше извезаното си със сребро сетре от сива коприна закопчано до шията и макар да му беше малко топло, по него нямаше и капчица пот. Таим го уверяваше, че с времето ще започне да понася толкова голяма жегата или студ, каквито никой друг човек не би могъл да понесе. Беше въпрос на отдалечаване от самия себе си, на съсредоточаване, малко напомнящо за онова, което правеше, подготвяйки се да обгърне сайдин. Странно, че този фокус бе така близо до Силата и въпреки това нямаше нищо общо с нея. Дали и Айез Седай не правеха същото? Никога не беше виждал някоя от тях да се поти. Нали?

Той изведнъж се разсмя високо. Взел да се чуди дали Айез Седай изобщо се потят! Можеше и да не е все още полудял, но спокойно можеше да мине за кръгъл глупак.

— Да не би да казах нещо смешно? — попита сухо Башийр и почеса мустаците си. Част от Девите го изгледаха с очакване — те продължаваха да полагат усилия да схванат влагоземския хумор.

Ранд така и не можеше да разбере как Башийр успява да запази хладнокръвие. Тази заран до палата беше стигнал слух за битки из Граничните земи, между самите им обитатели. Приказките избуяваха като трева след дъжд, но това бе дошло от север, явно с търговци, стигнали поне до Тар Валон. Изобщо не ставаше ясно къде и кои точно. Салдеа бе не по-малко вероятният източник, отколкото всяко друго място, а Башийр не бе получавал никаква вест оттам от месеци. И все пак този слух му бе подействал толкова, колкото ако му бяха казали, че цената на ряпата се вдига.

Разбира се, Ранд не знаеше нищо и за това какво става в Две реки, но Преродения Дракон не можеше да проявява интерес към някакво си забутано селце, където е отраснал Ранд ал-Тор, нали така. Още повече, че иначе Емондово поле щеше да се превърне в заложник, който да използват срещу него.

„Дори да можеш да намеря начин да избегна съдбата си, дали го заслужавам?“ Това си беше негова мисъл, не на Луз Терин.

— Прощавай, Башийр — каза той. — Просто ми хрумна нещо смешно, но не съм престанал да те слушам. Ти ми разправяше, че Кемлин се запълва с хора. Срещу всеки избягал, защото се е уплашил от Лъжедракона, са дошли двама, защото не съм Лъжедракон.

Башийр изпръхтя, което можеше да означава всичко.

— А колко са дошли по други причини, Ранд ал-Тор? — попита Баел. — Имаш предостатъчно врагове за стотина души. Помни ми думата, ще се опитат отново да те ударят. Сред тях може да се крият и Сенкобези.

— Дори сред тях да няма Мраколюбци — вметна Башийр, — беда кипят из града като чай, оставен да ври на огъня. Мнозина са били пребити жестоко, очевидно защото са се съмнявали, че си Преродения Дракон, а един нещастник бил обесен, защото се присмял над твоите чудеса.

— Моите чудеса? — възкликна Ранд.

Някакъв сбръчкан белокос слуга, понесъл голяма ваза, понечи да се поклони и в същото време да се отдръпне, оплете крака и залитна. Бледозелената ваза от тънък като хартия порцелан на Морския народ се затъркаля по тъмночервените плочки на пода, докато най-сетне не спря изправена с гърлото нагоре на тридесетина крачки по коридора. Старецът се изправи с непривична пъргавина и изтича до вазата, заопипва я и заахва, колкото удивен, толкова и облекчен, че не намира по нея нито едно отчупено парченце, нито една пукнатина. Други слуги зяпнаха с не по-малко неверие, а после изведнъж се сепнаха и забързаха по задачите си. Така упорито отбягваха да погледнат към Ранд, че неколцина от тях забравиха дори да се поклонят.

Башийр и Баел се спогледаха и Башийр изпръхтя изпод дебелиите си мустаци.

— Странности тогава — каза той. — Всеки ден се появява по някоя нова историйка. Било за дете, паднало с главата надолу от прозорец петдесет стъпки висок и отървало се само с лека цицина. Или за баба, излязла на пътя на хергеле подплашени коне, които дори не я докоснали, камо ли да я сритат и стъпчат. За някакъв, който на другия ден хвърлил на зарове двадесет и пет пъти петте корони, и това също ти го приписват на теб. Браво на него.

— Разправят — добави Баел, — че вчера от един покрив изпуснали кошница с керемиди и те се паднали на земята несчупени, във формата на древния символ на Айез Седай. — Той хвърли поглед към зяпналия белокос слуга, който стискаше вазата до гърдите си. — Не се съмнявам, че и това може да е станало.

Ранд бавно изпусна дъх. Не споменаха обаче и за другия вид „чудеса“. За онзи, дето се спънал на един праг и се обесил, понеже кърпата му се закачила на пантата на вратата. За покривната плоча, вдигната от силен вятър от един покрив, която прелетяла през отворен прозорец и разтворената врата и пребила една жена, седнала на вечеря със семейството си. Такова нещо наистина бе възможно да се случи, но много рядко. Само че подобни случки напоследък около него никак не бяха рядкост. За добро или за лошо, за лошо толкова често, колкото и за добро, той закривяваше случайността само с това, че се намираше наблизно. Не, дори Драконите да изчезнеха от ръцете му и жигосаните чапли от дланите му, той все пак беше белязан. Имаше една поговорка в Граничните земи: „Смъртта е по-лека от перце, дългът — по-тежък от планина.“ Закрепиш ли веднъж тази планина здраво на раменете си, нямаше начин да я свалиш. Все едно, нямаше да се намери кой друг да я понесе и нямаше нужда да се хленчи за това.

Той придаде деловитост на гласа си.

— Намерихте ли онези, които са го обесили? — Башийр поклати глава. — Тогава ги намерете и ги арестувайте за убийство. Искам да сложа край на това. Веднага. Съмнението в мен не е престъпление. — Според мълвата Пророкът го бе обявил за такова, но засега поне за това не можеше нищо да се направи. Не знаеше дори къде точно се намира Масема, освен че беше някъде в Геалдан или Амадиция. Ако вече не се беше преместил другаде. Но драсна още една бележка в главата си — трябваше да намери този човек и някак си да го озапти.

— Все едно докъде стига? — попита Башийр. — Мълви се, че ти си Лъжедракон, убил Мургейз с помощта на Айез Седай. Хората трябвало да се вдигнат срещу теб и да отмъстят за кралицата си. Възможно е да са повече от един-двама. Не е ясно.

Лицето на Ранд се вкочани. С първото можеше някак да преживее — трябваше; вариантите на този слух бяха твърде много, за да ги стъпче, колкото и да го отрича — но не можеше да търпи подстрекателство към бунт. Андор трябваше да остане страна, неразцепена от него с война. Щеше да предаде на Елейн страна толкова цялостна, колкото беше паднала в ръцете му. Стига да я намереше, щеше да го направи.

— Намерете този, който го е пуснал — отвърна той дрезгаво, — и го хвърлете в тъмницата. — Светлина, как ще се намери човекът,

пуснал една мълва? — Ако поискат прошка, могат да помолят за това Елейн.

— Зависи какво разбираш под „добра вест“. — Башийр сви рамене. — Разбрах, че Елориен от Дома Тремейн и Пеливар от Дома Целан са дошли в града преди три дни. Промъкнали са се вътре, поточно, и никой от двамата не се е приближил до Вътрешния град, доколкото чух. По улиците приказват, че Диелин от Дома Таравайн се намира в близките околности. Никой от тях не се е отзовал на твоите покани. Не съм чувал нищо, което да ги свързва с някой от слуховете. — Той погледна Баел, който леко поклати глава.

— Ние чуваме по-малко неща от теб, Даврам Башийр. Тези хора говорят по-свободно пред други влагоземци.

При всички случаи вестта беше добра. От такива хора Ранд имаше нужда. Ако вярвах, че е Лъжедракон, щеше да намери някакъв начин да ги убеди, че не е. Ако вярвах, че той е убил Мургейз... Е, толкова по-добре, щом са останали верни на нейната памет и кръвта ѝ.

— Изпратете им покани да ме посетят. Включете и името на Диелин; те може би знаят къде е тя.

— Ако изпратя такава покана — възрази Башийр, — едва ли ще свърши повече работа, освен да им напомни, че в Андор има салдейска армия.

Ранд се поколеба, а после изведнъж се ухили.

— Помолете лейди Аримила да я отнесе. Не се съмнявам, че тя ще подскочи от радост пред възможността да им покаже колко ми е близка. Но ти я напиши. — Уроците на Моарейн в Играта на Домове още веднъж му идваха от полза.

— Не знам дали вестта е добра, или не — каза Баел, — но Червените щитове ми съобщават, че две Айез Седай са наели стаи в един хан в Новия град. — Червените щитове бяха помагали на хората на Башийр като градска стража в Кемлин и сега бяха поели тази служба сами. Лицето на Башийр се изопна и Баел леко се ухили. — Ние чуваме по-малко, Даврам Башийр, но може би понякога виждаме повече.

— Да не би да е приятелката ни, която обича котки? — попита Ранд. Приказките за Айез Седай в града бяха упорити; понякога те ставаха две, друг път три или цяла група. Но колкото повече успяваха Башийр или Баел да се доближат до нещо такова, все се оказваше, че

става дума за една Айез Седай, която Церяла кучета и котки, само че все на съседната улица и разказано от някого, който го бил чул от друг, който на свой ред го чул в някоя кръчма или на пазара.

Баел поклати глава.

— Не мисля. Червените щитове казаха, че тия двете, изглежда, са пристигнали нощес. — Башийр го погледна с интерес — рядко пропускаше повод да повтори на Ранд, че има нужда от Айез Седай — но Баел се бе намръщил леко, толкова леко, че щеше да мине незабелязано за никой друг, освен за айилец. Айилците бяха доста предпазливи в отношенията си с Айез Седай, чак до неохота.

Тези няколко думи съдържаха предостатъчно, за да дадат на Ранд поводи за размисъл. Две Айез Седай трябваше да имат някаква причина да дойдат в Кемлин, след като сестрите им отбягваха града след неговата поява. А най-вероятната причина бе той. И в най-добри времена малцина пътуваха нощем, а сегашните далеч не бяха от най-добрите. Айез Седай, пристигащи по тъмно, навярно се опитваха да не ги забележат и най-вероятно този, който не трябваше да ги забележи, беше самият той. От друга страна, можеше просто да бързат за някъде другаде. Може би дори бяха тръгнали да се присъединят към Айез Седай, за които Егвийн настояваше, че щели да го подкрепят.

Каквото и да беше, той искаше да разбере. Светлината знаеше само какво замислят Айез Седай — както Кулата, така и онази скрита пасмина на Егвийн — но той трябваше да го разбере. Твърде много бяха и можеха да станат твърде опасни, за да си позволи да не го узнае. Как щеше да реагира Кулата, когато Елайда научеше за неговата амнистия? Или която и да е Айез Седай? Дали вече го бяха чули?

Когато приближиха края на коридора, той отвори уста да каже на Баел да покани едната от Айез Седай да дойде в двореца. Можеше и с две Айез Седай да се справи, ако се стигнеше до това, но нямаше смисъл да рискува, преди да е разбрал кои са те и какви са намеренията им.

„Гордостта ме изпълва. Поболях се от гордост и това ме съсипва!“

Ранд обърка крачка. Това бе първият случай за днес, в който Луз Терин беше проговорил в главата му — твърде много напомняше за коментар на собствените му мисли за Айез Седай, за да остане спокоен

— но не то го накара да преглътне онова, което се канеше да каже, и да се закове на място.

Поради жегата вратите бяха разтворени към дворцовите градини. Цветята ги нямаше и розите изглеждаха посърнали, но дърветата все още хвърляха някаква сянка около белия мраморен фонтан, плискащ вода в средата на градината. Една жена с бухнали кафяви поли и широка бяла блуза стоеше край фонтана и се взираше удивена, както правеше толкова често пред вода, течаща без полза, освен за да я гледат хората. Очите на Ранд жадно запиха чертите на Авиенда, с вълните рижка коса, падащи до раменете ѝ. Светлина, колко красива беше! Загледана в пръските вода, тя все още не беше го видяла.

Дали я обичаше? Не знаеше. В мислите и в сънищата му тя беше оплетена с Елейн и дори с Мин. Това, което знаеше със сигурност, беше, че е опасен. Нищо друго не можеше да предложи на която и да е жена, освен болка.

„Илиена — проплака Луз Терин. — Аз я убих! Светлината дано ме погълне завинаги!“

— Двойка Айез Седай, появили се така, може да се окажат важни — рече тихо Ранд. — Мисля, че трябва да посетя този хан и да видя защо са тук. — Почти всички се спряха с него, но Инайла и Джалани се спогледаха и продължиха към градината. Той леко извиси глас. — Девите тук ще дойдат с мен. Всяка, която иска да си облече рокля и да се занимава със сватосване, може да остане.

Инайла и Джалани спряха и се извърнаха към него, в очите им блесна възмушение. Добре че Сомара не беше днес в охраната — тя въпреки всичко щеше да продължи. Пръстите на Сюлия се разшаваха в ръчния говор на Девите, и каквото и да бе решила да каже, то накара бузите на двете Деве да пламнат от смут. Айилците си имаха всевъзможни ръчни сигнали за случаи, когато беше най-добре да се мълчи. Всеки клан си имаше своя система, както и всяко бойно общество, а освен тях имаше и такива, които всички айилци разбираха, но единствено Девите си бяха създали цял свой език на жестовете.

Без да изчака Сюлин да довърши, Ранд тръгна. Тези Айез Седай можеха да напуснат Кемлин толкова бързо, колкото бяха дошли. Озърна се през рамо. Авиенда продължаваше да се взира във водата; не го беше видяла. Той ускори крачка.

— Башийр, би ли изпратил някой от хората си да подготви коне? При конюшната на Южната порта. — Главната порта на двореца се отваряше към Площада на кралицата, който щеше да е пълен с хора, надяващи се да го видят. Щеше да му отнеме поне половин час, докато си пробие път, и то ако имаше късмет.

Башийр махна с ръка и един от по-младите салдейци хукна напред.

Ханът, в който ги отведе Баел, се казваше „Хрътката на Кулаин“ — три каменни етажа с покрив с червени керемиди. Ранд неволно докосна ангреала в джоба си — две Айез Седай; трябваше да може да се оправи с тях, без да се налага да прибегва до това — след което се смъкна от седлото и влезе. Не и преди три от Девите и двама от Ножоръките, разбира се, всички на косъм от забулването. По-скоро можеше да научи котка да запее, отколкото тях да го пуснат пръв. Двама от Салдейците останаха да пазят конете, а Башийр и останалите му хора пристъпиха по петите му заедно с айилците. Гостилницата можеше да се сравни с всяка друга от над стотината из Кемлин. Ханджията — кръглолик мъжага с три гуши и бяла престилка, изпъната по едрото му туловище, притича, потривайки длани и попоглеждайки леко изнервено айилците, после съсредоточи вниманието си върху Ранд и Башийр. Главно върху Башийр. И двамата мъже явно бяха влиятелни особи, ако се съдеше по облеклото им, но Башийр беше доста по-стар и поради това изглеждаше по-важна клечка.

— Добри дошли, милорд, и вие, милорд. Какво бих могъл да ви предложа? Имам вина от Муранди, както и андорски, добра ракия от...

Ранд не му обърна никакво внимание, а загледа втрещено посетителите. В такъв час би трябвало да има само един-двама мъже, но мъже нямаше. И все пак повечето маси бяха запълнени... с млади жени със селски дрехи, всъщност девойчета в по-голямата си част, които се извърнаха от пейките и зяпнаха новодошлите. Не една от тях ахна удивена от ръста на Баел. Не всички гледаха в айилеца обаче, и това, което накара Ранд да се ококори, беше, че пак десетина от тях зяпнаха него. Той ги познаваше! Не всички, но наистина ги познаваше. Една от тях особено привлече вниманието му.

— Боуд? — промълви той невярващо. Това момиче с големите очи, което се взираше в него — кога бе пораснала толкова, че да сплете

косата си на плитка? — беше Боудвин Каутон, сестрата на Мат. Тук беше и пълничката Хилде Баран, седнала до слабичката Джерилин ал-Каар, и хубавелката Мариша Ейан, притиснала с длани бузите си, както правеше винаги, когато нещо я слиса, и приятно закръгленката Емри Луин, и Елайз Марвин, и Дареа Кандуин, и... Всички те бяха от Емондово поле или близките ферми. Погледът му пробяга по останалите маси и той разбра, че останалите момичета също трябва да са от Две реки. Повечето от тях поне — забеляза и едно доманско лице, както и още една-две, които можеше да са от по-далече — но всяка от тези рокли човек можеше да види всеки ден по Моравата на Емондово поле. — Какво, в името на Светлината, правите тук?

— Пътуваме за Тар Валон — успя да му отвърне Боуд, както беше зяпнала. Единствената прилика между нея и Мат бяха хитрите пламъчета в очите ѝ. Слисването ѝ от това, че го е видяла, бързо преля в широка усмивка на възхита и радост. — За да ставаме Айез Седай, като Егвийн и Нинив.

— Можем и теб да попитаме същото — намеси се жилавата Лейрин Айелин и нагласи дебелината си плитка на рамото си с добре заучена небрежност. Най-възрастна от всички момичета от Емондово поле — с цели три години по-малка от него, но единствената освен Боуд със сплетена коса — тя винаги беше имала добро мнение за себе си. И беше достатъчно хубавичка, за да ѝ го потвърдят всички момци. — Лорд Перин почти нищо не казва за теб, освен че си някъде далече на приключения и че носиш хубави палта, което, както виждам, е вярно.

— Мат добре ли е? — попита Боуд с внезапна тревога. — Той с теб ли е? Мама толкова се притеснява за него. Той няма да се сети дори едни чисти чорапи да си обуе, ако няма кой да му каже.

— Не — отвърна бавно Ранд, — не е тук. Но е добре.

— Изобщо не очаквахме да те намерим в Кемлин — изчурулика Джанаци Торфин с тънкия си гласец. Не можеше да е на повече от петнадесет; беше най-младата, поне сред девойките от Емондово поле. — Верин Седай и Аланна Мосвани ще останат доволни, бас държа. Те все ни питат и разпитват какво знаем за тебе.

Значи това бяха двете Айез Седай. Той познаваше Верин, Кафява сестра, доста отблизо. Но не знаеше какво да мисли за това, че е тук.

Така или иначе, това едва пи беше най-важното. Тези момичета бяха от дома.

— Е, значи всичко в Две реки е наред? В Емондово поле? Перин, както излиза, наистина е отишъл там. Чакай! Лорд Перин ли каза?

И това отприщи бента. Всички една през друга започнаха да му разказват всичко наведнъж, като накъсваха разказите си с въпроси за него самия и за Мат, за Егвийн и за Нинив. На повечето от въпросите не би могъл да отговори и за цял час, дори да имаше такава възможност.

Тролоци били нахлули в Две реки, но лорд Перин ги изтласкал. Записваха му битката все така едновременно, така че беше много трудно да улови подробностите, освен че е имало такава. Всички се бяха сражавали, разбира се, но тъкмо лорд Перин ги спасил всичките. Винаги и само лорд Перин; всеки път, когато той кажеше само „Перин“, те го поправяха.

Въпреки новината, че тролоците са били надвити, гърдите на Ранд се стегнаха. Той ги беше оставил сами срещу всичко това. Ако беше отишъл, списъкът на загиналите нямаше да е толкова дълъг — толкова имена на хора, които познаваше. Но ако беше отишъл, нямаше сега да има айилците зад себе си. Кайриен нямаше да е негов, доколкото беше изобщо, а Рахвин най-вероятно щеше да хвърли обединения Андор срещу него и Две реки. За всяко решение, което взимаше, трябваше да се плаща цена. И това, в което се бе превърнал, си имаше цена. Други хора я плащаха. Налагаше му се непрекъснато да си припомня, че цената е далеч по-малка от онази, която щяха да платят без него. Но напомнянето не му помагаше особено.

Взели изражението му за скръб от изреждането на загиналите, момичетата се захванаха за по-весели неща. Перин се беше оженил за Файле. Ранд можеше само да му пожелае щастие и да се чуди колко ли дълго може да продължи щастиято им. Момичетата го смятаха за нещо романтично и възхитително и изглежда, съжаляваха единствено, че не е имало време за обичайните брачни веселия. Изказваха се доста одобрително за Файле, с голяма възхита и дори с известна нотка на завист, особено Лейрин.

Беше имало и Бели плащове също така, и с тях Падан Фейн, старият амбулант, който беше идвал в Емондово поле всяка пролет. Момичетата изглеждаха несигурни дали Белите плащове са били

приятели, или врагове, но за Ранд Фейн определяше разликата, доколкото изобщо можеше да има някакво съмнение. Фейн беше Мраколюбец, може би нещо по-лошо и от Мраколюбец, готов да направи всичко, за да навреди на него, на Мат и на Перин. Особено на него. Може би най-лошата новина, която можеха да му поднесат, беше, че никоя не знаеше дали Фейн е загинал. Във всеки случай, Белите плащове си бяха отишли, тролоците си бяха отишли и през Мъгливите планини се изливаха потоци от бежанци, носейки със себе си какви ли не новости, от занаяти до стоки, растения, семена или дрехи. Едно от останалите момичета се оказа доманка, а имаше и две тарабонки, както и три от равнината на Алмот.

— Лейрин си купи доманска рокля — засмя се Джанази, — но майка ѝ я накара да я върне на шивачката. — Лейрин вдигна ръка, но после премисли и заоправя плитката си. Джанази се изкикоти.

— Кой го интересуват роклите? — възкликна Сюза ал-Сийн. — Ранд от рокли не се интересува. — Лекичко, живо момиче, Сюза винаги изглеждаше възбудена и сега също непрекъснато подскачаше. — Аланна Седай и Верин Седай изпитаха всички. Е, почти всички...

— Цилия Коул също поиска да я изпитат — вметна Марси Елдин, набито момиче. Ранд не си я спомняше много, освен че винаги беше забила нос в някоя книга, дори когато вървеше по улицата. — Дори настоя! Изкара го, но ѝ казаха, че е твърде стара за новачка.

— И всички ние минахме — добави Сюза.

— От Бели мост насам пътуваме по цял ден и почти цяла нощ — обади се Боуд. — Хубаво е, че ще можем да останем малко на едно място.

— Ти виждал ли си Бели мост, Ранд? — подвикна Джанази. — Самият Бели мост?

— И сега отиваме в Тар Валон, за да ставаме Айез Седай! — довърши Сюза. — В Тар Валон, представяш ли си!

— Точно сега няма да тръгнем за Тар Валон — чу се глас откъм вратата към улицата и Ранд бързо се обърна. Двете току-що влезли Айез Седай бяха различни, въпреки общото в лицата им. И на двете човек можеше да припише каквато си иска възраст, но Верин беше ниска и закръглена, с квадратно лице и прошарена коса, докато другата, която трябваше да е Аланна, беше мургава и стройна, жена с лисича хубост, с вълниста черна коса и лек блясък в очите, издаващ

буен нрав. И с лека червенина около тях, сякаш беше плакала, въпреки че Ранд трудно можеше да си представи една Айез Седай да плаче. Роклята ѝ беше от сива коприна със зелени ивици и изглеждаше така, сякаш току-що я беше облякла, докато светлокафявата рокля на Верин беше малко поизмачкана. Но макар Верин да не обръщаше много внимание на облеклото си, тъмните ѝ очи бяха достатъчно остри.

Последваха ги двама мъже в убитозелени палта, единият — едър и сивокос, другият — висок, мургав и тънък като бич. И двамата бяха с мечове на бедрата и плавно им походка ги издаваше ясно, че са Стражници, дори да ги нямаше Айез Седай. Те изобщо не обърнаха внимание на Ранд, но заоглеждаха айилците и салдейците с вледеняваща отпуснатост. От своя страна, айилците не че помръднаха, но из въздуха се разнесе усещането, че всеки момент ще се занадигат булата, а младите салдейци застанаха нащрек. Единствено Баел и Башийр като че наистина стояха спокойни. Момичетата не забелязаха нищо освен двете Айез Седай, но дебелият ханджия надуши тягостното настроение и закърши ръце, несъмнено представяйки си как ще му съсипят гостилницата.

— Няма да има неприятности — заяви Ранд високо, та да го чуят всички. — Никаква неприятност, освен ако вие не я започнете, Верин. — Няколко от момичетата се опулиха към него, че говори така на една Айез Седай, а Лейрин звучно изсумтя.

Верин го изгледа с птичите си очи.

— Кои сме ние, че да предизвикваме неприятности около теб? Доста далече си отишъл, откакто те видях за последен път.

По известни причини не му се искаше да говорят за това.

— Щом сте решили да не отивате в Тар Валон, трябва да сте чули, че Кулата е разцепена. — Това предизвика смаяно бръмчене сред момичетата: те поне не бяха го чули. Двете Айез Седай изобщо не реагираха. — Знаете ли къде се онези, които се противопоставят на Елайда?

— Има неща, които трябва да обсъдим насаме — каза кротко Аланна. — Господин Дилхам, ще имаме нужда от вашата частна гостна.

Ранд се усмихна насмешливо. Едва бяха дошли и вече взимаха нещата в свои ръце. Но този навик при Айез Седай изглеждаше толкова естествен, колкото дишането. С плавен поклон, той даде път

на Аланна. Далече бил стигнал значи, така ли? Представа си нямаха колко далече.

Аланна прие поклона му с леко кимване, сбра полите си и се плъзна към една врата, но белята последва веднага. Двамата Стражници понечиха да последват Айез Седай, но преди да са направили и една крачка, двама студенооки Совин Най се изстъпиха да ги спрат, а пръстите на Сюлин заиграха в говора на ръцете, отпрацайки Инайла и едрата Дева Дагендра към вратата, към която отиваха Айез Седай. Салдейците погледнаха Башийр, който им даде знак да не мърдат, но и той на свой ред погледна Ранд въпросително.

Аланна изпъшка ядосано.

— Ще разговаряме с него насаме, Ивон. — Стройният Стражник се намръщи, след което бавно кимна.

Верин се озърна през рамо, леко изненадана, сякаш я бяха отвлекли от дълбок размисъл.

— Какво? О, да, разбира се. Томас, остани тук, моля те. — Сивокосият Стражник се поколеба, изгледа твърдо Ранд и после се облегна на стената до вратата към улицата. Едва тогава и Ножоръките се отпуснаха, доколкото това бе възможно при айилците.

— Искам да поговоря с тях насаме — каза Ранд на Сюлин. За миг му се стори, че тя се кани да спори с него, но Сюлин стисна зъби, размени няколко жеста с Инайла и Дагендра и те се отдръпнаха от вратата и заклатиха неодобрително глави. Пръстите на Сюлин отново се размърдаха и всички Деви се разсмяха. Ранд съжали, че нямаше начин да понаучи нещо от този техен език, но Сюлин се беше възмутила, когато я беше помолил.

Стаята, в която влязоха, беше малка, но с полирани столове вместо пейки, и с калаени свещници както по масата, така и по перваза над камината. Двата прозореца бяха затворени, но никой не посегна да ги отвори. Ранд се зачуди дали някоя от двете Айез Седай е забелязала, че горещината не го засяга повече, отколкото тях.

— При бунтовничките ли ще ги заведете? — попита той.

Верин се намръщи.

— Ти явно знаеш за всичко това много повече от нас.

— Нищо не бяхме чули за събитията в Кулата до Бели мост. — Гласът на Аланна беше хладен, но очите й, приковани в него,

пламтяха. — Ти какво знаеш за... бунтовниците? — Цяла камара отвращение се изсипа в гласа ѝ с тази дума.

Значи бяха чули мълвата най-напред в Бели мост и бързо бяха тръгнали за насам, без да кажат нищо на момичетата. И ако се съдеше по реакцията на Боуд и останалите, решението да не тръгват за Тар Валон беше прясно. Изглежда, бяха намерили потвърждение тази заран.

— Няма да ми кажете кой е шпионинът ви в Кемлин, нали? — Те само го изгледаха, като Верин леко килна глава на една страна. Странно колко го бяха притеснявали погледите на Айез Седай някога, толкова хладни, каквото и да ставаше, толкова вещи. Но това, че една Айез Седай го гледа, даже и две, вече не караше стомаха му да се обръща. „Гордост“ — разсмя се лудешки Луз Терин и Ранд едва потисна гримасата си. — Казаха ми, че бунтовниците съществуват. Вие не отрекохте, че знаете къде са. Не смятам да им причинявам щета, ни най-малко. Имам основания да вярвам, че те може да ме подкрепят. — Той бързо си припомни основната причина да иска да разбере. Може би Башийр беше прав, може би имаше нужда от здравия гръб на Айез Седай, но главно искаше да разбере, защото му беше казано, че Елейн е с тях. А имаше нужда от нея, за да спечели Андор с мир. Това беше единственият мотив да я търси. Единственият. Той бе опасен за нея и за Авиенда. — Заради любовта към Светлината, ако знаете къде са, кажете ми.

— Дори да знаехме — отвърна Аланна, — нямаше да имаме никакво право да го кажем на никого. Ако те решат да те подкрепят, можеш да бъдеш сигурен, че ще те намерят.

— Когато те решат — добави Верин, — а не ти.

Той се усмихна мрачно. Трябваше да го очаква.

— Мат с теб ли е? — попита го Аланна така, сякаш това беше последното, което можеше да ѝ хрумне.

— Защо трябва да ви казвам? Каквото повикало, такова се обадило. — На двете това изобщо не им се стори смешно.

— Глупаво е да се държиш с нас като с врагове — промърмори Аланна и пристъпи към него. — Изглеждаш уморен. Почиваш ли си достатъчно? — Той отстъпи пред вдигнатата ѝ ръка и тя спря. — Също като теб, Ранд, не искам с нищо да ти навредя. Нищо, което ще направя тук, няма да ти причини никаква рана.

Щом го каза така направо, значи трябваше да е вярно. Той кимна и тя вдигна дланта си към главата му. Кожата му леко изтръпна, щом тя прегърна сайдар, и една позната топла вълна премина през него, усещането от това как напипва здравето му.

Аланна кимна доволно. И изведнъж топлината се нажежи, обля го като мълния, сякаш за един пулс на сърцето бе застанал сред бушуващите пламъци на нажежена до бяло ковашка пещ. Дори след като отмина, се почувства непривично: усещаше самия себе си като никога досега, усещаше Аланна. Залитна. Ехо на объркване и тревога прокънтя от Луз Терин.

— Какво направи? — извика той и с гняв сграбчи сайдин. Силата му помогна да се изправи. — Какво направи?

Нещо се бе вклинило в потока между него и Верния извор. Опитали се бяха да го заслонят! Той запреше собствените си щитове. Наистина бе отишъл далече и бе научил много, откакто Верин го бе видяла за последен път. Верин се олюля и се опря на масата, а Аланна изпъшка, сякаш я бяха ударили с юмрук в корема.

— Какво направихте? — Бе потънал дълбоко в безчувствената Празнота. — Кажете ми! Не съм обещавал, че няма да нараня вас! Ако не ми кажете...

— Тя те обвърза — бързо отвърна Верин. — Обвърза те като един от своите Стражници. Това е всичко.

Аланна възстанови спокойствието си дори още по-бързо. Заслонена, тя го изгледа спокойно, скръстила ръце, с нотка на задоволство. Задоволство!

— Казах ти, че няма да те нараня, и направих точно противоположното.

Ранд задиша бавно, мъчеше се да се успокои. Напъхал се бе в капана като паленце. Яростта задраска с нокти по повърхността на Празнотата. Спокойствие. Трябваше да запази спокойствие. Един от нейните Стражници. Значи беше Зелена: не че имаше особено значение. Той знаеше малко за Стражниците и определено не как може да се прекъсне връзката, иначе щеше да я прекъсне. Единственото, което изпита от Луз Терин, беше зашеметяващ шок. Не за първи път Ранд съжали, че Лан бе побягнал в галоп след гибелта на Моарейн.

— Вие казахте, че няма да отидете в Тар Валон. В такъв случай, след като, изглежда, не сте сигурни дали знаете къде са бунтовниците,

можете да останете тук, в Кемлин. — Аланна отвори уста, но той я превари. — Бъдете благодарни, ако не реша да завържа тези щитове и да ви оставя така! — Виж, това привлече вниманието им. Устните на Верин се присвиха, а очите на Аланна можеха да заместят онази пещ, в която бе усетил, че е хвърлен. — Но ще стоите настрана от мен. И двете. Освен ако не ви повикам. Вътрешният град е забранен за вас. Само да се опитате да влезете там, наистина ще ви заслоня, и при това ще ви напъхам в килия. Разбираме ли се?

— Съвършено. — Гласът на Аланна беше леден. Верин само кимна.

Ранд отвори вратата и спря. Беше забравил за момичетата от Две реки. Някои говореха с Девите, други само ги оглеждаха и си шепнеха. Боуд и шепа девойчета от Емондово поле разпитваха Башийр, който беше стиснал в юмрук калаена халба, вдигнал крак на една от пейките. Изглеждаха наполовина развеселени, наполовина слисани. Затръшвалата се врата накара всички да извърнат глави.

— Ранд — възкликна Боуд, — този човек разказва ужасни неща за теб.

— Той твърди, че си Преродения Дракон — изломоти Лейрин.

— Още като те видях в това палто разбрах, че много си се надул, а и след като се перчиш така пред една Айез Седай — изсумтя Лейрин. — Знаех си го още преди да заговориш така неуважително на Аланна Седай и Верин Седай. Но не знаех, че си станал сляп като къртица тъпанар.

Смехът на Боуд прозвуча по-скоро боязливо, отколкото развеселено.

— Не бива да говориш такива неща дори на шега, Ранд. Трам те беше възпитал много по-добре. Ти си Ранд ал-Тор. И престани веднага с тези глупости.

Ранд ал-Тор. Това беше неговото име, но и той вече не знаеше кой точно е. Трам ал-Тор го беше отгледал, но истинският му баща беше айилски вожд, отдавна загинал. Майка му беше Дева, но не айилка. Това беше почти всичко, което знаеше за истинските си родители.

Сайдин продължаваше да го изпълва. Той нежно обви Боуд и Лейрин в потоци Въздух и ги вдигна, докато не замяха крачетата на една стъпка над пода.

— Аз съм Преродения Дракон. Отричането няма да го отмени. Желанието няма да го отмени. Не съм вече човекът, когото познавахте в Емондово поле. Сега разбрахте ли? Разбрахте ли? — Усети се, че вика, и затвори уста. Стомахът му натежа като олово и той се разтрепера. Защо Аланна направи това? Какво коварство на Айез Седай се криеше зад това хубаво лице? Не се доверявай на никоя от тях, беше му казала Моарейн.

Една ръка докосна рамото му и той рязко извърна глава.

— Моля те, пусни ги — каза Аланна. — Моля те. Те са изплашени.

Бяха повече от изплашени. Лицето на Лейрин беше пребледняло, а Боуд хлипаше толкова силно, че цялата потръпваше. Не бяха единствените. Останалите момичета от Две реки се бяха отдръпнали към стените и повечето също плачеха. Прислужничките също го гледаха втрещено. Ханджията се беше сринал на колене, с изцъклени очи, и гъргореше без думи.

Ранд леко постави двете момичета на пода и бързо пусна сайдин.

— Съжалявам. Не исках да ви изплаша. — Щом усетиха, че могат да се движат, Боуд и Лейрин побягнаха да се присъединят към другите момичета. — Боуд? Лейрин? Съжалявам. Няма да ви нараня, обещавам ви. — Те не го погледнаха. Никоя от тях. Сюлин определено го гледаше, както и останалите Деви, с безизразни лица и хладен укор.

— Стореното — сторено — каза Башийр и остави халбата си на масата. — Кой знае? Може да е за добро.

Ранд кимна замислено. Сигурно беше. По-добре беше да искат да стоят настрана от него. По-добре за тях. Само съжаляваше, че не можа да си поговори повечко с тях за дома. Само малко повече да можеха да видят в него стария Ранд ал-Тор. Не, по-добре беше да се страхуват от него. По-добре беше и той да забрави за Две реки. И се зачуди дали някога планината на плещите му поне малко ще олекне, или ще става все по-тежка.

ГЛАВА 11

УРОЦИ И УЧИТЕЛИ

Щом Ранд излезе, Верин си пое дъх. Навремето беше предупредила Сюан и Моарейн колко опасен е той. И двете не я бяха послушали, а ето че мина по-малко от година и Сюан се оказа усмирена, докато Моарейн... Улиците гъмжаха от слухове за Преродения Дракон, повечето от които невероятни, и никой от подостроверните не споменаваше за Айез Седай. Моарейн можеше и да е решила, че трябва да го остави да си мисли, че върви по свой път, но изобщо не биваше да му позволява да се отдалечава от нея, не и сега, когато могъществото му така нарастваше. Не и сега, когато рискът, който той представляваше, беше толкова нараснал. Дали Ранд се бе отнесъл с нея така жестоко, както с тях преди малко? Пораснал беше, откакто го видя за последен път, лицето му бе станало сурово, мъжко. Светлината само знаеше дали е достатъчно разумен, но възможно ли бе това да е борба и за разума?

Така. Моарейн мъртва, Сюан мъртва, Бялата кула разцепена, а Ранд вероятно — на ръба на лудостта. Верин цъкна раздражено с език. Когато поемаш рискове, понякога сметката идва когато най-малко си очаквал, по начин, който най-малко си очаквал. Почти седемдесет години грижлив труд от нейна страна, а сега всичко можеше да се окаже кръгла нула, заради един младок. И все так тя бе живяла твърде дълго, преживяла бе какво ли не, за да си позволи да се отчае. „Всяко нещо по реда си; погрижи се за това, което може да се направи сега, за да не страдаш за това, което е могло да стане.“ Този урок ѝ го бяха внушили силom, но го беше приела с цяло сърце.

Първото нещо беше да успокои девойчетата, които все още се гушеха като стадо овчици, плачеха и се прегръщаха. Тя напълно ги разбираше — не ѝ беше за първи път да се озове пред мъж, който може да прелива, камо ли пред самия Прероден Дракон, и стомахът ѝ се надигаше като на кораб в открито море. Започна с утешителни слова,

тук потупвайки нечие рамо, там поглаждайки коса, старайки се да придаде майчински нотки на гласа си.

— Не можем да се скрием тук — изхлипа Лейрин. — Трябва да се махаме! Веднага! Той ще ни убие!

— Трябва да намерим Мат — обади се Боудвин. В очите ѝ имаше сълзи, но лицето ѝ бе решително. — Не можем да го оставим с... с мъж, който може да... Не можем! Дори това да е Ранд, просто не можем!

— Ама искаме да видим и Кемлин! — изписука Джанаци, макар че и тя все още трепереше.

Останалите се развикаха — някои подкрепяха Джанаци въпреки страха си, другите бяха непреклонни в полза на заминаването. Едно от девиците от Стражеви хълм, високо и хубавичко момиче, казваше се Ел, отново зарева с цяло гърло.

Единственото, което Верин можеше да направи, беше да ги напляска. За най-младите имаше извинение, но Лейрин и Ел, както и другите с плитки трябваше уж вече да са жени. От друга страна, всички бяха уморени, посещението на Ранд ги беше стъписало, а най-вероятно щяха да се натъкнат на още по-ужасни неща в близко бъдеще, така че тя се постара да сдържи беса си.

Аланна не можа. Дори сред Зелените тя беше известна като избухлива жена, а напоследък бе станала още по-неудържима.

— Всички веднага по стаите — каза тя хладно и запреше Въздух и Огън в Илюзия. Стаята се изпълни с ахкания и бездруго вече облещените очи се изцъклиха. Нямаше нужда чак от това, но обичаят не позволяваше на Верин да се намеси публично в деянието на друга сестра, а и честно казано, тя изпита дори облекчение, когато воят на Ел изведнъж секна. Необучените девицета, разбира се, не можеха да видят сплитовете; в техните очи Аланна просто започна да расте с всяка произнесена от нея дума. Гласът ѝ също нарастваше заедно с нея, с неизменен тон, но кънтящ в пълно съответствие с ръста ѝ. — Новачки ще ми ставате, а първият урок, който една новачка трябва да научи, е да се подчинява на Айез Седай. Веднага. Без приказки. — Аланна си стоеше сред гостилницата такава, каквато си беше — поне в очите на Верин, — но главата на Илюзията опря в гредите на тавана. — Хайде, бегом! Която не е в стаята си, докато преброя до пет, ще съжалява до края на живота си. Едно. Две... — Преди да стигне до

три, последва бясно катерене по стълбата; цяло чудо беше, че никоя не бе стъпкана.

Аланна не си направи труда да стигне до четири. След като и последното момиче от Две реки се качи горе, тя пусна сайдар, Илюзията изчезна и тя кимна доволна. Девоичетата нямаше да посмеят дори да надникнат от стаите си. Толкова по-добре. Както вървяха нещата, оставяше някоя да се измъкне, за да разгледа Кемлин, и да се наложи да я търсят.

Разбира се, това, което направи Аланна, имаше и страничен ефект. Наложиха им се да изкарат прислужничките, сврели се под масите, и да свестят една, която беше припаднала. Но те поне не пищяха, само трепереха. Колкото до ханджията, долната му челюст беше паднала до гърдите и очите му аха-аха да изскочат. Верин погледна към Томас и му махна с ръка към залитация човечец.

Томас ѝ отвърна с кисел поглед — много мразеше да го карат да се занимава с дреболии, но все пак рядко оспорваше заповедите ѝ — след което прегърна господин Дилхам през раменете и го попита свойски къде биха могли да му ударят няколко чаши от най-доброто вино в хана. Биваше си го Томас, опитен беше в най-изненадващи области. Ивон пък беше опрял гръб в стената и с едно око следеше вратата към улицата, с другото — Аланна. Твърде загрижен беше за нея, откакто Овейн, другият ѝ Стражник, бе загинал в Две реки — и съвсем основателно се тревожеше за нервите ѝ, въпреки че тя обикновено ги сдържаше много по-добре, отколкото днес. Аланна, от своя страна, не прояви никакво желание да помогне да оправят кашата, която сама беше забъркала. Стоеше наред гостната, скръстила ръце, и гледаше стълбата. За всеки друг сигурно щеше да изглежда въплъщение на спокойствието. За Верин беше просто една жена, готова всеки момент да избухне.

Верин я докосна по рамото.

— Трябва да поговорим.

Аланна я изгледа с неразгадаем поглед и без дума да каже, тръгна към частната гостна.

Зад гърба си Верин чу треперливия глас на господин Дилхам:

— Смятате ли, че мога да твърдя, че лично Прероденият Дракон покровителства хана ми? Ами че той дойде тук, в края на краищата. —

За миг тя се усмихна; той поне щеше бързо да се оправи. Усмивката ѝ се стопи, когато влезе при Аланна и затвори вратата.

— Нахалник! Безобразно нахалство! — кипна Аланна. — Ще ни задържа той! Ще ни ограничава!

Верин я гледа няколко мига, преди да заговори. Десет години ѝ беше струвало, докато преодолее смъртта на Балинор и обвърже Ивон. Аланна беше много разстроена след гибелта на Овейн и беше съдържала чувствата си твърде дълго. Моментните изблици на плач, които си беше позволила, откак напуснаха Две реки, не бяха достатъчни, за да я облекчат.

— Предполагам, че може да ни задържи извън Вътрешния град със стражи на портите, но не би могъл да ни задържи в Кемлин.

Тази фраза заслужено ѝ донесе попарващ поглед. Можеха да си тръгнат без особени трудности — колкото и да се беше научил Ранд, възможността да открие „преградите“ им беше нищожна — но това щеше да означава да изоставят момичетата от Две реки. Никоя Айез Седай не беше се натъквала на такава находка като от Две реки от... Верин не можеше да си представи от колко дълго. Навярно отпреди Тролокските войни. Дори за младите жени до осемнадесет години — ограничението, което двете си бяха наложили — често се оказваше трудно да привикнат към строгия режим на новачеството, но ако бяха увеличили тази граница само с пет години, двете с Аланна щяха да съберат два пъти по толкова, ако не и повече. Пет от тези момичета — цели пет! — бяха с вродена искрица, в това число сестрата на Мат, Ел и младата Джанази; един ден сами щяха да запреливат, все едно дали ще ги научи някоя, или не, и да станат много силни. И още две бяха оставили, за да бъдат прибрани след около година, когато пораснат достатъчно, за да могат да напуснат дома си. Не беше опасно — едно момиче с вродена дарба рядко я проявяваше без обучение, преди да навърши петнадесет. Останалите бяха изключително обещаващи; до една. Две реки беше находище на чисто злато.

Верин реши да смени темата. Определено нямаше намерение да изоставя тези девойчета. Нито да се отдалечава от Ранд повече, отколкото можеше да ѝ се наложи.

— Мислиш ли, че е прав за бунтовничките?

Аланна стисна юмруците си.

— Самата възможност ме отвращава! Възможно ли е наистина да сме стигнали до... — Гласът ѝ заглъхна, раменете ѝ се смъкнаха. Под спокойната повърхност занапираха едва сдържани сълзи.

— Дали е възможно твоята месарка да ни каже нещо повече за това, което е станало в Тар Валон? — Тази жена не беше съвсем от хората на Аланна; беше агентка на Зелената Аджа, открита от Аланна благодарение на някакъв сигнал за тревога, поставен на вратата на дюкяна ѝ. Не че Аланна ѝ беше казала какъв е точно, разбира се, но пък Верин също нямаше да разкрие на никого сигнал на Кафявите.

— Не. Тя не знае нещо повече от съобщението, което ми предаде. Всички Айез Седай да се върнат в Кулата. Всичко е простено. — В очите на Аланна проблесна гняв, но само за миг и не толкова силен, колкото преди. — Ако не бяха всички тези слухове, нямаше дори да ти издам каква е.

— Знам — каза Верин. — И уважавам тайните ти. Слушай сега. Трябва да се съгласиш, че това съобщение потвърждава слуховете. Кулата е разцепена. Най-вероятно наистина има бунтовнички, събрани някъде. Въпросът е какво да направим ние?

Аланна я изгледа така, сякаш я смяташе за луда. Нищо чудно. Сюан трябваше да е свалена от Съвета на Кулата. Дори хрумването да се опълчат срещу Кулата беше немислимо. Но пък и разцеплението на Кулата беше немислимо.

— Ако сега нямаш отговор, обмисли го. И помисли за следното. Сюан Санче на първо място участваше в издирването на младия ал-Тор. — Аланна отвори уста — несъмнено за да попита Верин откъде знае и дали и самата тя не е била участница, — но Верин не ѝ даде възможност. — Само глупачка може да допусне, че това не е имало значение за свалянето ѝ. Такова голямо съвпадение е невъзможно. Така че помисли си каква би могла да бъде гледната точка на Елайда за Ранд. Все пак тя беше Червена, не забравяй. И докато мислиш, отговори ми следното. Какво целеше, като го обвърза така?

Въпросът не трябваше да изненада Аланна, но я изненада. Тя се поколеба, след което придърпа един от столовете, седна и заоправя полите си, преди да отговори.

— Беше най-логичното нещо, което можех да направя, както се беше изстъпил пред нас. Трябвало е да се направи отдавна. Ти не си могла... или не си поискала. — Като повечето Зелени, тя изпитваше

известна насмешка към упоритостта, с която другите Аджи настояваха, че трябва да си имат само по един Стражник. Какво мислеха Зелените за Червените, които си нямаха нито един, оставаше неизречено. — Всички е трябвало да бъдат обвързани при първата възможност. Твърде важни са, за да се оставят на свобода, а той — най вече. — По бузите ѝ изведнъж разцъфнаха червени петна; още доста време трябваше да мине, докато се овладее напълно.

Верин знаеше какво бе предизвикало изчервяването ѝ. Пред нея Аланна често си бе развързвала езика. През дългите седмици, в които бяха изпитвали младите жени от Две реки, Перин непрекъснато беше пред очите им, но Аланна бързо бе зарязала темата за обвързването му. Причината беше съвсем проста: една разгорещена закана, изречена от Файле — изречена така, че да не чуе Перин — че ако Аланна посмее да направи това нещо, жива няма да напусне Две реки. Ако Файле знаеше малко повече за връзката между Айез Седай и Гайдините, заплахата нямаше да свърши работа, но тъкмо невежеството ѝ бе задържало ръката на Аланна. Най-вероятно съжалението ѝ за това, както и опънатите ѝ нерви, я бяха тласнали да го направи с Ранд. Не само да го обвърже, но и да го направи без съгласието му. Това не беше правено от стотици години.

„Какво пък — помисли си сухо Верин, — и аз съм нарушавала по някой и друг обичай навремето.“

— Логично ли? — отвърна тя с усмивка. — Говориш като някоя Бяла. Какво пък. Сега, след като го имаш, какво смяташ да правиш с него? Предвид уроците, които той ни предаде. Сещам се за една приказка от момичешките ми години, за една жена, която оседлала лъв и му сложила юзди. Язденето му ѝ се сторило страхотно, но после разбрала, че никога не ще може да слезе от него и да поспи.

Аланна потръпна.

— Все още не мога да повярвам колко е силен. Ако можехме само да го свържем по-скоро... А се опитах!... И не стана... Толкова е силен!

Верин едва се сдържа сама да не потръпне. Нямаше да могат скоро да го свържат, освен ако Аланна не бе предложила „свързването“ преди да го „обвърже“. Верин не беше сигурна какво можеше да произтече от това. Във всеки случай, бяха преживели поредица изключително неприятни мигове, от откритието, че не могат да го

отрежат от досега с Верния извор, до презрителната лекота, с която той ги бе заслони, скъсвайки връзките им със сайдар като конец. И на двете наведнъж. Забележително. Колко ли щяха да са нужни, за да заслонят него и да го задържат? Всичките тринадесет? Това беше само традиция, но при него сигурно щеше да се наложи. Тъй или иначе, този въпрос трябваше да се остави за друг път.

— Остава открит и въпросът за амнистията му.

Очите на Аланна се разшириха.

— Ти, разбира се, не вярваш в това! Около всеки Лъжедракон е имало приказки, че събира мъже, които могат да преливат, и всичките се оказваха лъжливи, колкото и самите мъже. Искали са властта за себе си, не да я делят с други.

— Той не е Лъжедракон — отвърна тихо Верин — и това може да промени всичко. След като един слух е верен, и друг може да е такъв, а всички от Бели мост насам приказват за амнистията.

— Дори и да е, сигурно никой не е дошъл при него. Никой благоразумен мъж не би пожелал да прелива. Само шепа да бяха поискали, щяхме да си имаме Лъжедракони всяка седмица.

— Но той е тавирен, Аланна. Привлича към себе си всичко, от което има нужда.

Устните на Аланна се раздвижиха. Последната трошица айезседайско спокойствие изчезна и тя видимо се разтрепера.

— Не можем да позволим... Преливащи мъже, бродещи на воля по света? Ако е вярно, трябва да го спрем. Длъжни сме! — Беше на ръба отново да скочи.

— Преди да можем да решим какво да правим с тях — каза спокойно Верин, — трябва да разберем къде ги държи. Кралският дворец изглежда подходящо място, но да го разберем може да се окаже трудно, след като достъпът до Вътрешния град ни е отказан. Затова предлагам следното... — Аланна се наведе напрегнато над масата.

Много работи трябваше да се обмислят, въпреки че повечето можеха да се отложат и за по-късно. Твърде много въпроси, чакащи за отговор, но — по-късно. Дали Моарейн беше мъртва и ако да, как бе загинала? Съществуваха ли бунтовничките и ако да, какво трябваше да бъде отношението на Верин и Аланна към тях? Къде бяха те? Това знание щеше да е ценно, каквито и отговори да получеха другите въпроси. Как щяха да използват толкова крехкия нашийник, който

Аланна беше надянала на Ранд? Дали само едната или и двете да заемат мястото на Моарейн? За първи път Верин беше доволна, че Аланна още скърби за Овейн — в това объркано състояние Аланна беше принудена да отстъпва пред нейното водачество, а Верин знаеше точно как трябва да се отговори на част от тези въпроси. Не мислеше, че някои от отговорите ще се харесат на Аланна. И беше по-добре да не ги разбере, преди да е станало твърде късно, за да може да ги промени.

Ранд препускаше бясно към двореца. Башийр и Салдейците едва го догонваха на по-дребните си коне и дори айилците не смогваха да го настигнат. Сам не беше сигурен кое го кара да бърза толкова — вестите, които носеше, не бяха чак толкова спешни — но след като треперенето на ръцете и краката му заглъхна, той започна да си дава сметка, че продължава да усеща Аланна. Просто я чувстваше. Беше все едно, че е пропъзляла в главата му и се е настанила там. Щом той я чувстваше, дали и тя го чувстваше по същия начин? И какво друго можеше да направи тя? Какво друго? Трябваше да се махне колкото може по-далече от нея.

„Гордост“ — изкряска Луз Терин и този път Ранд не се и опита да заглуши гласа му.

Друга посока вместо двореца си беше наумил, но Пътуването изискваше да познаваш мястото, което напускаш, много по-добре от мястото, където отиваш. При Южните конюшни том хвърли юздите на жребеца на един коняр и затича по коридорите. Щом стигна Великата зала, сграбчи сайдин, разтвори дупки във въздуха и прескочи през нея на поляната край фермата.

Падна на колене сред мъртвите листа и стисна очи. Все още усещаше Аланна, вярно, по-слабо... доколкото сигурността, че тя се намира точно в онази посока можеше да се нарече слаба. Можеше да я посочи със затворени очи.

За миг той отново сграбчи сайдин. Държеше меч, меч, изкован от Огън, с тъмна чапла върху леко извитото червено острие, макар да не си спомняше, че си е помислял за него. Огън, ала дългата дръжка бе хладна. Празнотата беше без значение, както и Силата. Аланна продължаваше да е присвита в едно ъгълче на мозъка му и го гледаше.

С горчив смях той пусна Силата. Беше толкова уверен. Само две Айез Седай. Разбира се, че можеше да се справи с тях — беше се справял с Егвийн и Елейн едновременно. Какво толкова можеха да му сторят? Усети, че продължава да се смее. Изглежда, не можеше да се спре. Какво пък, смешно си беше. Глупавата му гордост. Свръхувереност. Тя му беше носила беди и преди, и не само на него. Беше бил толкова уверен, че със своите Сто етаири ще запечата здраво Въртела...

— Това не бях аз! — изхриптя той и се изправи. — Не бях аз! Махни се от главата ми! Целият, махай се от главата ми! — Гласът на Луз Терин промърмори неясно и далечно. Аланна чакаше тихо и търпеливо в тила му. Гласът, изглежда, се бе уплашил от нея.

Ранд заизтупва коленете на панталоните си. Нямахше да се предаде. Не се доверявай на никоя Айез Седай — вече добре щеше да го помни. „Недоверчивият все едно е мъртъв“ — изкиска се Луз Терин. Нямахше да се предаде.

Нищо във фермата не се беше променило. И всичко беше по-друго. Къщата и оборът си бяха същите, кокошките, козите и кравите също. Сора Грейди наблюдаваше пристигането му от един прозорец, с гладко и хладно лице. Сега тя беше единствената жена тук. Всички други съпруги и любими си бяха отишли с мъжете, провалили се на изпита при Таим. Таим беше събрал учениците си зад обора. И седмината. Освен съпруга на Сора, Джър, само Дамер Флин, Ибин Хопвил и Федвин Мор бяха останали след този изпит. Другите бяха нови и изглеждаха почти толкова млади, колкото Федвин и Ибин.

С изключение на белокосия Дамер учениците седяха в една редица с гръб към Ранд. Дамер стоеше пред тях и гледаше намръщено един камък колкото човешка глава на трийсет крачки разстояние.

— Сега — каза Таим и Ранд усети как Дамер сграбчи сайдин, видя го как неопитно заприда Огън и Земя.

Камъкът се взриви и Дамер и останалите ученици се хвърлиха на земята да се предпазят от полетелите късчета. Не и Таим обаче — каменните парчета заотскачаха от щита на Въздух, който бе хвърлил пред себе си в последния миг. Дамер предпазливо надигна глава и изтри кръвта от малката дракотина под лявото си око. Ранд присви устни — беше си чист късмет, че никое от тези летящи късчета не го удари. Хвърли поглед към къщата: Сора все още беше там, явно

незасегнатата. И продължаваше да се взира в него. Пилетата невъзмутимо продължаваха да щъкат из двора — изглежда, бяха навикнали на това.

— Може би следващия път ще се сетите какво ви говорех — каза спокойно Таим и отпусна сплита си. — Засланияйте се при удар, иначе може да се убиете. — Той хвърли поглед към Ранд и каза: — Следващият. — И закрачи към Ранд. Лицето му изглеждаше свирепо.

Дамер седна в редицата. Следващият беше пъпчивият Ибин, който се почеса нервно зад ухото и с помощта на Въздух вдигна друг камък от купчината отстрани. Потоците му обаче се олюляха и той го изтърва веднъж, преди да го нагласи на определеното място.

— Безопасно ли е да ги оставяш така сами? — попита Ранд, след като Таим се приближи до него.

Вторият камък се взриви като първия, но този път школниците бяха запрели щитове. Също и Таим, обгръщайки себе си и Ранд. Без да каже дума, Ранд сам прихвана сайдин и се заслони, отблъсквайки заслона на Таим. Устата на Таим се изкриви почти в усмивка.

— Вие ми казахте да ги подбутам по-здраво, милорд Дракон, и аз ги подбутвам. Карам ги да правят всичко с помощта на Силата — всичко. Най-новият снощи за първи път сготви топло ядене. Ако не могат сами да си го затоплят, ядат го студено. За повечето неща все още им трябва два пъти повече време, отколкото ако го вършеха на ръка, но заучават Силата колкото е възможно по-бързо, повярвайте ми. Разбира се, все още не са много.

Ранд се огледа.

— Къде е Хаслин? Пак ли се е напил? Казах ти да получава вино само вечер. — Хаслин беше Майстор на меча при гвардейците на кралицата, отговарящ за обучението на новобранци, докато Рахвин не бе започнал да подновява гвардията, прогонвайки всички верни на Мургейз, и Хаслин, твърде стар за участие в кампании, го бяха пенсионирали, а след като вестта се бе пръснала из цял Кемлин, той се беше пропил. Но смяташе, че Рахвин — Гебрил според него — е убил Мургейз, а не Ранд, и можеше да обучава. Когато беше трезвен.

— Отпратих го — отвърна Таим. — Каква полза от мечове? — Още един камък се пръсна. — Аз самият едва успявам да не се понижа сам. Сега те разполагат със Силата.

„Убий го! Убий го веднага!“ — отекна гласът на Луз Терин.

— Намери го, Таим, и го върни. Кажи му, че си променил решението си. Кажи го на учениците. Кажи им каквото си искаш, но държа той да е тук и да им дява уроци всеки ден. Те трябва да са част от света, не разделени от него. Какво трябва да правят, ако не могат да преливат? Когато ти бе заслонен от Айез Седай, все си могъл да се измъкнеш, ако си знаел как да използваш меч.

— Но аз се измъкнах. И ето ме тук.

— Част от твоите следовници са те освободили, както чух, иначе щеше да свършиш в Тар Валон като Логаин, опитомен. Тези мъже нямат следовници. Върни Хаслин.

Таим отвърна с плавен поклон.

— Както заповяда милорд Дракона. Това ли доведе милорд Дракона тук? Хаслин и мечовете? — В гласа ми се прокрадна нещо като презрение, но Ранд го пренебрегна.

— В Кемлин има Айез Седай. Разходките до града трябва да престанат, твоите, както и на школниците ти. Светлината само знае какво ще се случи, ако някой от тях се натъкне на Айез Седай и тя разбере какво е той. — Както и той ако разбере, впрочем — нещо, което неизбежно щеше да стане. Най-вероятно щеше да побегне или изпаднал в паника да я удари, а и едното, и другото щеше да го обрече. Верин или Аланна можеха да увият всеки от учениците им като бебенца.

Таим сви рамене.

— Да направят с главата на една Айез Седай като с един от ония камъни не е извън възможностите им дори сега. Просто сплитът е различен. — Погледна през рамо и повиши глас. — Съсредоточи се, Адли. Съсредоточи се. — Длъгнестият непознат, застанал пред останалите ученици, се сепна и изгърва сайдин, а после пипнешком си го върна отново. Докато Таим се обръщаше отново към Ранд, поредният камък избухна. — Колкото до това, аз мога... да ги отстраня... сам.

— Ако исках да ги убия, щях да го направя. — Смяташе, че би могъл, стига те да се опитаха да го убият или опитомят. Надяваше се, че може. Но дали те щяха да се опитат, след като го бяха обвързали? Това беше нещо, което не смяташе да споделя с Таим; дори без мърморенията на Луз Терин не се доверяваше достатъчно на този мъж, за да му разкрие слабост, която можеше да премълчи. „Светлина, що за

хватка ми е наложила Аланна?“ — Ако настъпи време за избиване на Айез Седай, ще ти кажа. Дотогава никой да не си позволява да им викне дори, освен ако някоя не се опита да му вземе главата. По-точно, искам всички вие да стоите колкото се може по-настрана от Айез Седай. Не желая инциденти, нищо, което би могло да ги настрои срещу мен. И не искам някой да загине или да бъде опитомен само защото го е стегнала шапката. Гледай да го научат.

— Твоя воля — отвърна Таим. — Някои рано или късно ще загинат, освен ако не си решил да ги държиш в тези ясли завинаги. Но дори и да го сториш, някои навярно пак ще загинат. То е почти неизбежно, освен ако не забавя уроците. А пък трябва и да излизам да търся.

Ранд погледна към учениците. Един запотен светлокос младеж се мъчеше да постави камъка на мястото му. Но непрекъснато изтърчаваше сайдин и камъкът напредваше на къси отскоци. След няколко часа щеше да пристигне фургонът от двореца с кандидатите, дошли предния ден. Този път четирима. Понякога бяха едва трима или двама, макар броят им общо взето да нарастваше. Всичко осемнадесет, откакто беше довел Таим тук преди седем дни, и само трима от тях можеха да се научат да преливат. Таим твърдеше, че количеството е забележително, предвид това, че те просто бяха дошли в Кемлин да проверят дали са способни. И беше изтъквал, че при тази скорост ще могат да се мерят с Кулата чак след шест години. Ранд не се нуждаеше от напомняне, че не разполага с тези шест години. И не разполагаше също така с време да се забави обучението им.

— Как смяташ да го направиш?

— Ще използвам Портали. — Таим беше схванал последното на часа: винаги бързо усвояваше всичко, което му показеше Ранд. — Мога да навещавам по две-три села на ден. В началото в селата ще е по-лесно, отколкото дори в малките градчета. Ще оставя Флин да надзирава уроците — той е най-напреднал — и ще взема Грейди или Хопвил, или Мор. Ще трябва само да ни осигуриш добри коне. Впрягът кранти, дето тегли колата ни, няма да свърши работа.

— Но как смяташ да го правиш? Просто пристигах и обявявах, че търсиш мъже, които могат да преливат? Ще имаш късмет, ако селяните не се опитат да ви избесят.

— С това мога да се оправя — отвърна сухо Таим. — А след като ги измъкна живи и здрави от селата им, ще ги докарвам тук през Портал. Тези, които се провалят, ще ги отпращам в Кемлин. Време е да си събираш своя лична войска, вместо да разчиташ на други. Башийр може да промени намеренията си и ще го направи, ако му нареди кралица Тенобия. А кой може да каже какво ще направят тия така наречени „айилци“? — Ранд не каза нищо. Той самият бе разсъждавал в същата посока, като се вят^[1] айилците, но нямаше нужда Таим да го знае. — Готов съм да се обзаложа, че още първия ден ще набера повече мъже, способни да се научат, отколкото за цял месец от онези, които сами идват в Кемлин. Ще ти осигуря сила, която да може да се мери с Кулата, за по-малко от година. И всеки мъж — оръжие.

Ранд се поколеба. Да позволи на Таим да тръгне беше рисковано — той беше прекалено агресивен. Какво щеше да направи, ако се натъкнеше на някоя Айез Седай? Навярно щеше да удържи на думата си и да пощади живота ѝ, но ако тя разбереше какво е той? Ако тя го заслонеше и пленеше? Такава загуба Ранд не можеше да си позволи. Нямаше да може и да обучава, и да си върши другата работа. Шест години, за да се изравни с Кулата. Стига Айез Седай да не намереха междуременно фермата. Или по-малко от година. Накрая той кимна.

— Ще получиш конете.

---

[1] Така е в книжната версия. В оригинала е приблизително така: „Той самият бе разсъждавал така, макар и не за айилците, но нямаше нужда Таим да го знае“. Бел.Mandor. ↑

ГЛАВА 12

ВЪПРОСИ И ОТГОВОРИ

Елейн беше с гръб към Нинив и гледаше през прозореца към тъй наречената „Малка Кула“ и към „преградата“ срещу подслушване, обградила бившата странноприемница.

— Е? — попита Нинив.

— Нищо — Елейн се обърна към Могедиен. — Ти каза, че с тези потоци човек може да се промъкне, без да го засекаат. Не ме забелязаха, но и не чух нищо.

Могедиен седеше на трикракото столче в ъгъла. Това, че по нея нямаше пот, дразнеше безкрайно Нинив. Отстъпницата твърдеше, че било нужно продължително време работа със Силата преди да добиеш разположение на духа, необходимо, за да можеш да пренебрегваш жега и студ, което не беше много по-добро от празните обещания на Айез Седай, че щяло да стане „рано или късно“. От Нинив и Елейн се лееше пот като из ведро, а Могедиен си седеше хладна като в ранна пролетна привечер и о, Светлина, колко я дразнеше това!

— Казах, че би трябвало. — Очите на Могедиен пробягаха боязливо из стаята, въпреки че повечето време гледаше Елейн; всеки път я тревожеше онази от тях, която носеше гривната на ай-дам. — Би трябвало. Има хиляди начини да извъртиш предупредителите. Но могат да минат дни, докато изровиш дупка в тях.

Опитваха го от два дни. Този беше третият след пристигането на Тарна Фейр, а Съветът продължаваше да пази в строга тайна съобщението на Елайда, донесено от Червената сестра. Е, Шериам, Миреле и другите около тях знаеха — Нинив нямаше да се изненада, ако се окажеше, че са го знаели и преди Съвета — но Сюан и Леане не бяха допускани на тези ежедневни заседания. Поне твърдяха, че нищо не знаят.

Нинив стисна устни. Трябваше някак да разберат какво иска Елайда — и по-важното — какъв е отговорът на Съвета. Трябваше. Все някак.

— Трябва да вървя — въздъхна Елейн. — Ученичките ми ме чакат. Ех, поне да можех да ги науча на нещо...

Щом Елейн излезе, Могедиен се поизправи и каза:

— Може би трябва да отидете при Ранд. — Тъмните ѝ очи се взираха твърдо в Нинив.

— Какво искаш да кажеш?

— Двете с Елейн трябва да отидете в Кемлин, при Ранд. Тя може да стане кралица, а ти... — Усмивката на Могедиен никак не беше приятна. — Рано или късно ще разберат как си направила тези удивителни „открития“, след като се разтреперваш като момиченце, хванато да краде сладки, когато те накарат да им прелееш.

— Аз не... — Нямахше да се обяснява сега, не и пред тази жена. Защо Могедиен изведнъж бе станала толкова настъпателна? — Ти само не забравяй, че каквото и да се случи с мен, ако разберат истината, главата ти веднага ще отиде на дръвника.

— Докато на теб ще ти се наложи да страдаш много по-дълго. Семирага веднъж накара един мъж да пици непрекъснато цели пет години. При това му запази разсъдъка, но най-накрая дори тя не можа да задържи сърцето му да бие. Съмнявам се някое от тези дечица да притежава и една десета от дарбите на Семирага, но ти сигурно ще можеш да разбереш на какво са способни от първа ръка.

Как бе възможно тази жена да ѝ говори така? Обичайното ѝ плахо раболепие се беше свлякло като змийска кожа. Все едно че бяха равни и си говореха за дреболии. Не, по-лошо. Поведението на Могедиен говореше, че е дреболия за нея, но нещо ужасно за Нинив. Нинив съжали, че гривната не ѝ е подръка. Щеше да я научи тя. Невъзможно беше чувствата на Могедиен да са толкова хладни, като лицето и гласът ѝ.

Нинив затаи дъх. Гривната. Заради това беше. Гривната я нямаше в стаята. Стомахът ѝ се вледени. Според логиката трябваше да е без значение дали гривната е тук, или не. Елейн я носеше — „Светлина, дано да не я е свалила!“ — а другата половина на ай-дам беше здраво затегната на врата на Могедиен. Само че логиката тук нямаше нищо общо. Нинив никога не беше оставала насаме с Отстъпницата, без гривната да е при нея. Или по-точно, малкото пъти, в които се бе оказвала без нея, бяха пълен провал. Тогава Могедиен все още не

носеше нашийника, но и това беше без значение. Тя бе една от Отстъпниците, двете сега бяха сами и Нинив нямаше контрол над нея.

Усмивката на Могедиен се разшири, сякаш бе разчела мислите ѝ.

— В това отношение можеш да си сигурна, че вашите интереси са и мои. Това нещо... — Дланта ѝ се люшна край нашийника за миг, но без да го докосва. — Това нещо ще ме държи в Кемлин, както и тук. Но робството там е по-добро от смъртта тук. Само не се бави много с решението. Ако тези така наречени Айез Седай решат да се завърнат в Кулата, какъв по-добър подарък ще могат да занесат на Амирлинския трон от теб, жена, толкова близка на Ранд ал-Тор? И Елейн. Ако той изпитва към нея поне половината от това, което тя към него, задържането ѝ там ще го овърже с толкова здрава връв, че никога няма да може да я скъса.

— Оправи леглата и почисти стаята — каза Нинив. Гърлото ѝ бе пресъхнало. — И да не намеря нито прашинка като се върна.

— Колко още време ти остава? — попита Могедиен съвсем спокойно. — Най-много още някой и друг ден преди да пратят отговора си до Тар Валон. Или няколко часа? Как според теб ще претеглят от една страна Ранд ал-Тор и тъй наречените престъпления на Елайда, и от друга — целостта на драгоценната им Бяла кула?

— И обърни повече внимание на съдовете — каза Нинив, без да се обръща. — Този път искам да са чисти. — Излезе преди Могедиен да е успяла да ѝ каже още нещо и здраво залости вратата отвън.

Облегна се на грубите дървени дъски и задиша тежко. Последните няколко мига бяха удар след удар — Могедиен бе разбила едно след друго неща, които знаеше. При цялата си недоверчивост тя беше повярвала, че Отстъпницата се страхува. Лъжа. О, Светлина, лъжа! Беше сигурна, че Могедиен не знае за Елейн и Ранд повече от другите Айез Седай — тоест почти нищо. Лъжа. Колкото до съвета ѝ да отидат при него... Бяха говорили за това твърде свободно пред нея. Какво друго бяха изтървали пред нея, от което Могедиен можеше да се възползва?

Тя тръсна глава и излезе навън. Май беше започнала да приема нещата на доверие, да им позволява да се изплъзнат от ръцете ѝ — време беше да престане. Знаеше кого трябваше да намери точно сега.

През последните няколко дни из Салидар се беше възцарила тишина, въпреки че улиците продължаваха да са пълни. Първо,

ковачниците извън селото бяха затихнали. Всички бяха предупредени да си сдържат езиците, докато Тарна е тук, и да не се говори за пратеничеството в Кемлин, за Логаин, който беше натикан на сигурно място в един от войнишките лагери, дори за самите войници и защо са ги събрали. Беше направо страшно човек да изрече каквото и да е, дори шепнешком.

Сега по улиците се мяркаха малко войници, сякаш Тарна не ги беше видяла да запълват улиците през първия ден и не си беше направила заключения.

Единствено Стражниците изглеждаха безразлични към пристигането на Червената сестра. Стражниците и децата. Децата не знаеха какво очаква Салидар и едва ли щяха да го разберат, дори да знаеха. А всеки Стражник щеше да последва своята Айез Седай, каквото и да решише тя и накъдето и да тръгнеше.

Лесно намери тази, която търсеше. Трябваша ѝ групи деца, а в Салидар децата не бяха много. Биргит естествено наблюдаваше тумба момчета на улицата — те се замерваха с платнена торбичка, пълна с камъчета, и избухваха в смях всеки път, когато торбичката удареше някого, включително и удареният. Не беше по-смислена от която и да е момчешка игра. Или мъжка.

Биргит, разбира се, не беше сама. До рамото ѝ стоеше Арейна, триеше потта, стичаща се по лицето ѝ, и се стараше да не издава досадата си от децата. Година-две по-млада от Нинив, Арейна носеше тъмната си коса на плитка, заплетена като златната плитка на Биргит, макар и малко под раменете — тази на Биргит висеше чак до кръста. Дрехите ѝ също бяха като на Биргит — светлосиво сетре до кръста и широки панталони с бронзов цвят, напъхани в къси боти с извити носове — както и лъкът, който носеше, и колчанът на кръста. Нинив не ѝ обърна внимание, а каза на Биргит:

— Трябва да поговоря с теб. Насаме.

Арейна я изгледа почти презрително със сините си очи.

— Щях да си помисля, че си носиш шала в такъв хубав ден, Нинив. О, миличката. Изпотила си се като кон. Защо така?

Лицето на Нинив се изопна. Тя се беше сприятелила с Арейна преди Биргит, но приятелството им се бе стопило с пристигането им в Салидар. Когато научи, че Нинив не е пълна Айез Седай, Арейна беше повече от разочарована. Освен това Арейна беше положила клетвите

на Ловкиня на Рога и за нея Биргит изглеждаше по-подходящ пример за подражаване от Нинив.

— Ако се съди по лицето ти — каза Биргит и се ухили, — или се каниш да удушиш някого — може би Арейна, — или роклята ти е паднала сред цяло отделение войници и не си имала риза отдолу. — Арейна се изсмя късо, но изглеждаше слисана. Защо трябваше да е слисана, Нинив не знаеше: тази жена бе имала достатъчно време да свикне с тъй нареченото чувство за хумор на Биргит, по-подходящо за някой небръснат мъж с нос, забит в халбата, и с корем, пълен с ейл.

Нинив се загледа в играта на хлапетата, за да даде възможност на яда си да се уталожил малко. Повече от безполезно щеше да е да се ядосва, след като се канеше да помоли за услуга.

Сийв и Джарил бяха сред момчетата, които тичаха и се замерваха с торбичката. Жълтите се бяха оказали прави за тях — беше им трябвало само време. След близо двата месеца, прекарани в Салидар сред други деца и без страх, сега те се смееха и викаха също толкова силно, колкото и останалите.

Внезапна мисъл я удари като чук. „Мариган“ продължаваше да се грижи за тях, макар и с ръмжене, грижеше се да са окъпани и нахранени, но сега, след като бяха проговорили отново, децата можеха по всяко време да кажат, че тя не е истинската им майка. Навярно вече го бяха казали. Това можеше и да не предизвика въпроси, но можеше и да предизвика. Стомахът ѝ отново се сви на ледена топка. Защо не се беше сетила за това преди?

— Какво има, Нинив? — попита Биргит. — Изглеждаш все едно ти е умряла най-близката приятелка и те е проклела с последния си дъх.

Арейна си бе тръгнала. Тази жена можеше да гледа как Биргит пие и флиртува с мъже, без окото да ѝ мигне, и дори да се опитва да ѝ подражава, но настръхваше всеки път, когато Биргит пожелаеше да остане насаме с Елейн или Нинив. Мъжете не представляваха заплаха: само жените можеха да бъдат приятелки, според сметките на Арейна, но само тя можеше да бъде приятелка на Биргит. Представата, че някоя може да има две приятелки, за нея беше чужда.

— Можеш ли да ни намериш коне? — Нинив се постарала да го каже спокойно. Не точно това бе дошла да попита, но Сийв и Джарил го превръщаха в чудесен въпрос. — Колко време ще отнеме?

— Един-два дни. Юно ми каза, че...

— Не Юно! Него няма да го забъркваме в това. Само ти, аз, Елейн и Мариган. Освен ако Том и Джюйлин не се върнат навреме. И Арейна, ако настояваш.

— Арейна е глупачка за някои неща — отвърна Биргит, — но животът ще я научи. Ако оцелее. Знаеш, че никога няма да настоя да тръгне, ако ти и Елейн не я искате.

Нинив сви устни. Биргит се държеше така, сякаш тя беше ревнивката!

— Том и Джюйлин са добри мъже, но най-добрият начин да избегнеш неприятности е да се увериш, че никой не иска да ти ги причини — продължи Биргит. — Една дузина шиенарци биха свършили добра работа. Не ви разбирам с Юно. Той е корав мъж и би последвал теб и Елейн ако трябва и до Ямата на ориста. — На лицето ѝ изведнъж разцъфна усмивка. — Освен това е много добре сложен.

— Не ни трябва мъже да ни се пречат — отвърна ѝ вдървено Нинив. Добре сложен ли? Тази жена имаше много странен вкус за мъже. — Можем да се справим с всичко, което се изпречи. Знаеш го.

— Знам, че можем, но ще привличаме неприятности към себе си като мухи към торище. Алтара кипи на бавен огън. Всеки ден се носят нови приказки за Заклетите в Дракона и съм готова да заложа най-добрата си копринена рокля срещу някоя от старите ти долни ризи, че поне половината от тях са най-обикновени разбойници, които ще видят в четири самотни жени лесна плячка. И ще се наложи да доказваме, че не сме, всеки втори ден. В Муранди е още по-зле, както чувам. Пълно е със Заклети в Дракона, с разбойници и с бегълци от Кайриен, изплашени, че Преродения Дракон ще връхлети всеки момент. Искаш да тръгнем за Кемлин, нали? — Сложно заплетената ѝ плитка се люшпа, когато тя килна глава и вдигна въпросително вежда. — Елейн споделя ли мнението ти за Юно?

— Ще го сподели — измърмори Нинив.

— Разбирам. Е, когато го сподели, ще осигуря толкова коне, колкото ни трябва. Но искам от нея да чуя защо не бива да взимаме Юно.

Твърдят ѝ тон накара лицето на Нинив да пламне от гняв. Дори най-кротичко да помолеше Елейн да се съгласи с нея и да каже на Биргит, че Юно трябва да остане тук, като нищо щяха да го намерят да

ги чака на пътя и Биргит щеше най-искрено да се изуми как е разбрал, че са тръгнали, и по кой път. Биргит можеше и да е Стражник на Елейн, но понякога Нинив се чудеше коя от двете всъщност командва. Когато тя намереше Лан — когато, а не „ако“! — смяташе да го накара да положи клетви, от които косите да му се накъдрят, че ще се подчинява на нейните решения.

— Трябва на всяка цена да разберем какво казва Тарна на Съвета и какво ѝ казват те — почна тя. — Двете с Елейн се опитахме да разберем, но те са завардили събранията си срещу подслушване. Само със Силата обаче. Изглежда, са забравили, че може просто да си долепиш ухото до някоя врата. Ако...

— Не — прекъсна я Биргит съвсем спокойно.

— Поне го обмисли. Двете с Елейн е десет пъти по-вероятно да ни хванат, отколкото теб.

— Казах не. Нинив, откакто те познавам, ти си се оказвала каква ли не, но не и глупава. Светлина, че те ще го обявят пред всички само след ден-два.

— Но ние трябва да го узнаем веднага — изсъска Нинив. Глупава ли? Разбира се, че никога не беше била глупава! Не биваше да се ядосва. Ако можеше да убеди Елейн да тръгнат, щяха вече да са поне на два дни път отгук.

Потръпвайки — малко показно, както се стори на Нинив, Биргит се наведе към нея.

— Веднъж ме хванаха да шпионирам Айез Седай. Ох!... Напуснах Шемал веднага щом можах да седна на кон. Няма да минавам пак през това само за да ти спечеля един ден, от който нямаш нужда.

— Никога не съм чувала сказание, в което шпионираш Айез Седай.

— Времето променя нещата — въздъхна Биргит. — Аз самата не мога да позная и половината от тези приказки, а другата половина — изобщо. Да не говорим повече за това.

Нинив отвори уста, без да е сигурна какво иска да каже — може би да я помоли още веднъж, — но в същия миг някой зад гърба ѝ каза:

— Нинив, Джаня и Делана искат да се явиш при тях веднага.

Нинив трепна и се обърна. Беше Никола. Колко ли от разговора им беше чула?

— Ако мислиш, че така се говори с една Посветена, Никола, гледай по-добре бързо да се научиш, че иначе ще те научат.

Това прозвуча съвсем по айезседайски, но тъмните очи на Никола я изгледаха преценяващо.

— Извинявайте, Посветена — отвърна тя и прилекна в реверанс. — Ще се опитам да бъда по-внимателна.

Реверансът беше точно такъв, какъвто се полагаше пред Посветена, и макар тонът ѝ да бе хладен, не можеше да я нахока заради него. Арейна не беше единствената от спътничките им, разочарована, като научи истината за Елейн и нея. Но Никола поне се бе съгласила да пази тайната и чак после, след като изпитът показа, че може да се научи да прелива, започна да се държи нахално.

Нинив го разбираше много добре. На Никола ѝ липсваше вродената искра — без обучение никога нямаше да докосне сайдар, — но възможностите ѝ вече бяха проговорили. Преди две години, с този неин потенциал, много по-голям, отколкото на която и да е новачка от столетия насам, щеше да предизвика истинска възхита. Но това бе станало преди появата на Елейн и Егвийн, както и на самата Нинив. Никола никога не казваше нищо — и все пак Нинив бе сигурна, че е решена да се изравни с Елейн и с нея, ако не и да ги надмине. Никога не прекрачваше границата на приличието, но винаги пристъпваше много близо до нея.

— Гледай да го направиш — тросна ѝ се Нинив. — А сега иди при Айез Седай и им предай, че ще съм при тях след малко. — Никола отново се поклони, но докато се обръщаше, Нинив извика: — Чакай. — Жената се спря моментално. Вече го нямаше, но за миг Нинив беше сигурна, че зърна проблясък на... доволство? — Ти каза ли ми всичко?

— Пратиха ме да ви предам да дойдете, Посветена, и го направих. — Приятно като кана вода, престояла цяла седмица.

— Какво казаха? Точните думи.

— Точните думи ли, Посветена? Не знам дали помня точните им думи, но ще се опитам. Не забравяйте, че го казаха те; аз само го повтарям. Джаня Седай каза нещо от рода на „ако това глупаво момиченце не се появи скоро, кълна се, че няма да може да сяда удобно, докато не остарее и не стане баба“. А пък Делана Седай каза: „Че тя ще остарее толкова, докато реши дали да се появи. Ако не е тук до четвърт час, ще ѝ съдера кожицата.“ — Очите ѝ бяха самата

невинност. И нащрек в същото време. — Това беше преди двадесетина минути, Посветена. Може би малко повече.

Нинив преглътна. Само защото Айез Седай не можеха да лъжат все още не означаваше, че всяка заплаха трябва да се приема буквално, но...

— Е, не е нужно да тичаш пред мен. Иди си гледай другите задължения. — И все едно че Никола изобщо не я интересува, се обърна към Биргит. — Ще поговорим по-късно. Предлагам ти дотогава да не предприемаш нищо по въпроса. — С малко късмет, това можеше да я задържи по-настрана от Юно. Не с малко, а с доста късмет.

— Ще обмисля предложението ти — отвърна ѝ гробовно Биргит, но нищо гробовно нямаше в смесицата от съчувствие и насмешка на лицето ѝ — тя добре познаваше Айез Седай. В някои отношения знаеше за Айез Седай дори повече, отколкото самите Айез Седай.

Нинив закричи по улицата. Никола тръгна до нея.

— Казах ти да си гледаш работата.

— Те наредиха да се върна с вас, Посветена.

Цялото това положение я печеше на бавен огън. От всички, които можеха да бъдат пратени да я намерят, нямаше по-лоша от Никола и очите ѝ. Биргит пък сигурно вече тичаше да намери Юно. Заседателките вероятно уверяваха Тарна, че са готови да коленичат и да целунат пръстена на Елайда. Сийв и Джарил вероятно точно в този момент казваха на Шериам, че „Мариган“ изобщо не им е майка. Ей такъв беше този ден, а нажеженото слънце висеше в безоблачното небе.

Джаня и Делана я чакаха в малката къща, която деляха с три други Айез Седай. Всяка от тях, разбира се, си имаше своя лична спалня. Всяка Аджа разполагаше с отделна къща за своите събирания, но Айез Седай бяха пръснати из селото според това коя кога бе пристигнала. Загледана намръщено в пода, с присвити устни, Джаня сякаш не забеляза появата им. Светлокосата Делана обаче — косата ѝ беше толкова светла, че не можеше да се разбере дали в нея има бели косми, или не — та Делана прикова светлосините си очи в тях още щом пристъпиха през прага.

— Ах — каза Джаня и примигна, сякаш двете бяха изскочили от пода, — ето ви и вас. Ще пийнеш ли малко студен ментов чай, Нинив? Много успокоява. Никола, ти си върви. — Без да дочака отговор,

Кафявата сестра наля чай от един чайник на сини ивици. — Двете с Делана решихме, че записките ни могат да почакаат. Вместо това просто ще си поговорим. Мед? Аз лично го предпочитам без мед. Цялата тази сладост разваля вкуса. Е, младите жени обичат сладичко. Какви чудесни неща правите само с Елейн!... Ах, да! Разкажи ни за Ранд ал-Тор.

— Казах ви всичко, което знам — въздъхна Нинив. И си беше така. Нищо от онова, което знаеше, не можеше да му навреди — във всеки случай не повече от знаенето какво е той сега, — а можеше и да помогне, ако успееше да накара Сестрите да гледат на него като на обикновен мъж. Не мъж, който може да прелива, а просто мъж. — Нищо повече не знам.

— Недей да се цупиш — сопна се Делана. — И не ми трепери.

— Дете — каза Джаня, изпълнена със състрадание, — знам, че си убедена, че си казала всичко. Не бих могла да допусна, че ще премълчиш нещо нарочно, но...

— Че защо да не премълчи? — изджавка Делана. — Родена е в същото село. Гледала го е от малък. Верността ѝ е може би по-силна към него, отколкото към Бялата кула. — Тя изглежда ядно Нинив. — Кажи ни нещо, което не си казвала досега. Чула съм всичките ти разказчета, момиче, така че ще разбере.

— Опитай се, дете. Сигурна съм, че не искаш да ядосаш Делана.

— Като момче — предпазливо почна Нинив, — Ранд приемаше наказанието без никакъв спор, ако сметнеше, че си го е заслужил, но ако не мислеше така, се опъваше докрай.

Делана изпръхтя.

— Това вече си го разказвала. Нещо друго. Бързо!

— Човек може да го наставлява или да го убеди, но не можеш да го ръчкаш. Инати се, ако реши, че...

— И това също. Кажи ни нещо, което не си разказвала пред всяка готвачка и перачка в Салидар.

— Хайде, опитай се, дете — подкани я и Джаня.

Нинив зараказва. Подробно. Предобедът се точеше бавно. Много бавно.

— Това няма да ни доведе доникъде — заяви най-накрая Делана и изглежда ядно Нинив, сякаш вината беше нейна.

— Мога ли да си ходя тогава? — попита уморено Нинив.

Делана и Джаня се спогледаха. Сивата сви рамене и отиде до шкафа да си налее още чай.

— Разбира се, че можеш — въздъхна Джаня. — Знам, че това би трябвало да е трудно за теб, но наистина трябва да познаваме Ранд ал-Тор по-добре, отколкото той самият познава себе си, след като трябва да решим кое ще е най-добро. Иначе всичко може да се обърне в катастрофа. Справяш се много добре, дете. Но пък и аз не съм очаквала нещо друго от теб. Всяка, която може да прави такива открития като твоите, и то при този твой недъг... ами да, не очаквам нищо друго освен да се проявиш отлично.

Нинив се измъкна навън. Всички говореха за нея. Разбира се. Трябваше да послуша Елейн и да оставя всички открития на нея. Могедиен беше права. Рано или късно щяха започнат да човъркат как ги прави. Значи трябвало да решат кое е най-доброто, та да избегнали катастрофата. И какво смятаха да правят е Ранд?

Един поглед към слънцето ѝ показа, че вече е закъсняла за срещата с Теодрин. Поне този път имаше добро извинение.

За да стигне до къщата на Теодрин, Нинив трябваше да мине покрай Малката кула. Групите бърборещи Стражници отпред потвърждаваха, че заседанието продължава. Тя ясно видя „преградата“ — сплеснат купол, главно от Огън и Въздух, с тънки жилки Вода, грейнал над цялата сграда. Изпреден от Силата щит, през който Елейн не бе успяла да проникне. Щит срещу подслушване. От Сила! Нещо неудържимо я привлече натам.

Преградата не трепна, когато премина през нея. Все едно че я нямаше. Тя знаеше, че ще е така.

Промъкна се до най-близкия прозорец... и едва се сдържа да не се обърне и да побегне. Беше затворен, някогашното стъкло бе заменено с промазнен плат, който трябваше да пропуска светлина отвън, но не ѝ позволяваше да види нищо. Нито да чуе нещо; във всеки случай, дори и да имаше някой вътре, не се чуваше никакъв звук. Тя пристъпи към следващия прозорец. Тук едното крило също бе покрито с платно, но през другото се виждаше стара резбована маса, покрита с хартии и мастилници, няколко стола около нея — и празна стая.

Нинив измърмори една ругатня, чула от Елейн — момичето разполагаше с удивителен запас от такива, — и продължи пипнешком покрай стената. Третият прозорец се оказа широко разтворен навън. Тя

опря нос на перваза и надникна. И веднага се дръпна. Всъщност не беше вярвала, че ще види нещо, но вътре беше Тарна. Не със Заседателките, но с Шериа, Миреле и останалите от кръга им. Ако сърцето ѝ не биеше така силно, щеше да чуе гласовете им преди да погледне.

Тя се смъкна на колене и се премести колкото може по-близо до прозореца, та ония вътре да не могат да я видят.

— Значи сте сигурни, че това е посланието, което искате да отнеса? — Този стоманен глас трябваше да е на Тарна. — Молите за повече време да обмислите? Какво има толкова за обмисляне?

— Съветът... — почна Шериа.

— Съветът! — присмя се пратеничката на Кулата. — Не си въобразявайте, че съм сляпа за това къде лежи истинската власт. Този тъй наречен Съвет решава това, което вие им кажете да решат.

— Съветът иска повече време — заяви твърдо Беонин. — Никой не може да каже до какво решение ще стигнат.

— Елайда ще трябва да изчака решението им — каза Морврин също така ледено като Тарна. — Толкова ли не може да почака още малко, за да види Бялата кула отново цяла?

Отговорът на Тарна обаче бе още по-хладен.

— Ще отнеса вашето... на Съвета... послание на Амирлин. И ще видим какво ще реши тя. — Отвори се и рязко се затръшна врата.

Нинив изпъшка от безсилие. Сега вече знаеше отговора, но не и въпроса. Само да я бяха пуснали Джаня и Делана по-рано. Е, все пак беше по-добре от нищо. По-добре от „Връщаме се да се покорим на Елайда“. Нямаше повече смисъл да седи тук и да чака, докато някой я види.

Тя понечи да стане и да се махне, но изведнъж Миреле каза:

— Може би просто трябваше да изпратим съобщение. Може би просто трябваше да я привикаме. — Нинив се намръщи и остана на място. Кого да поканят?

— Формалностите трябва да се спазят — отвърна грубо Морврин. — Полагащите се церемонии трябва да се следват.

Беонин взе думата веднага след нея и с твърд тон каза:

— Трябва да спазим всяка буква на закона. Най-малкото подхлъзване ще се използва срещу нас.

— А ако сме допуснали грешка? — Гласът на Карлия прозвуча развълнувано, може би за пръв път в живота ѝ. — Колко дълго още трябва да чакаме? Колко дълго смеем да чакаме?

— Толкова, колкото се наложи — каза Морврин.

— Колкото трябва. — Това пък беше Беонин. — Не съм чакала толкова дълго послушното дете, за да зарежа всичките ни планове точно сега.

По някаква причина това предизвика мълчание, макар Нинив да чу как една промърмори „послушно“, сякаш опитваше думата на вкус. Какво дете? Новачка някоя или Посветена? Пълна безсмислица. Сестрите никога не чакаха новачки или Посветени.

— Твърде далече сме стигнали, за да се отказваме, Карлия — най-сетне отрони Шериам. — Или я довеждаме тук и я принуждаваме да направи каквото трябва, или оставяме всичко в ръцете на Съвета и се надяваме дано не ни доведат до пълен провал. — По тона ѝ можеше да се разбере, че въпросното надяване могат да си го позволят само пълни глупачки.

— Една погрешна стъпка — каза хладно Карлия, по-хладно дори от обичайното — и ще видим главите си набучени на колове.

— Но кой точно ще ги набучи? — попита замислено Аная. — Елайда, Съветът или Ранд ал-Тор?

Тишината се проточи, зашумоляха поли и вратата отново се отвори и затвори.

Нинив рискува и надникна. Стаята беше празна. Тя си пое дъх. Че смятаха да изчакват, беше слаба утеха — окончателният им отговор все още можеше да се окаже какво ли не. Забележката на Аная показваше, че продължават да са загрижени заради Ранд толкова, колкото и заради Елайда. Може би повече. Елайда не събираше мъже, които могат да преливат. А коя все пак беше въпросното „послушно дете“? Не, това не беше важно. Можеха да заплитат петдесетина схеми, за които тя да не знае нищо.

Крайно време беше да се маха отгук. Тя се изправи и се отдръпна от стената. Направи само една крачка. Спря се и замръзна — пред нея стоеше Теодрин.

— Запази ли спокойствие? — попита я Теодрин и я подкани да тръгват.

Нинив се сепна. Това беше указанието, което Теодрин ѝ бе дала след вчерашния опит да ѝ прекърши задръжката. Оставаш спокойна, много спокойна. Мислиш само с кротки, сдържани мисли.

— Разбира се — засмя се тя плахо. — Че какво толкова могло да ме ядоса?

— Това е добре — отвърна сурово Теодрин. — Днес смятам да опитам нещо малко по-... пряко.

Нинив я погледна. Никакви въпроси? Никакви обвинения? Както и беше потръгнал този ден, не можеше да повярва, че ще се отърве толкова леко.

Не се обърна да погледне към каменната сграда, така че не видя жената, която наблюдаваше нея и Теодрин от прозореца на втория етаж.

ГЛАВА 13

НУЖДАТА

— Сега вече знаем, че и шокът не помага — изръмжа Нинив на Теодрин. Бузата ѝ пареше. Теодрин имаше бързи рефлексии и силна ръка. — Сега вече мога да прелея, но преди малко сайдар беше възможно най-далечното нещо в ума ми.

— Ами прелей да си изсушиш нещата тогава — измърмори Теодрин.

Поолекна ѝ, докато гледаше как Теодрин опипва едното си око. Беше вече малко подпухнало и сигурно щеше да се получи великолепен оток. И нейната ръка не беше чак толкова слаба. Един оток беше най-малкото, което Теодрин заслужаваше!

Доманката, изглежда, си мислеше същото, защото въздъхна:

— Това повече няма да го опитвам. Но така или иначе, ще те науча да се покоряваш на сайдар, без да трябва преди това да се ядосаш толкова, че да го захапеш.

Нинив загледа намръщена мокрите си дрехи и за миг се замисли. Никога не беше правила такова нещо. Забраната да се върши домакинска работа с помощта на Силата беше изрична, и не без основание. Сайдар беше съблазнителен. Колкото повече преливаш, толкова повече ти се дощява да прелееш, а колкото повече ти се дощява да го направиш, толкова по-сериозен ставаше рискът да извлечеш твърде много и да се усмириш или да се убиеш. Сладостта на Верния извор сега я изпълваше лесно. Един най-простичък сплит на Вода изтегли цялата влага от дрехите ѝ и я изля в локвата на пода.

— Не ме бива много в покоряването — каза тя. Освен когато съпротивата беше безсмислена. Само една глупачка може да упорства когато няма никакъв шанс. Под вода да диша не можеше, да полети, като плесне с ръце, не можеше... и не можеше да прелее, ако не е ядосана.

— Това го знам много добре — каза хладно Теодрин. — Според всичко, на което са ме учили, ти изобщо не би трябвало да можеш да

преливаш. Учили са ме, че жената трябва да е спокойна, за да прелее, хладна и ведра вътрешно, открита и изцяло податлива. — Сиянието на сайдар я обкръжи и потоците на Вода събраха локвичката на топка, която застана неестествено на пода. — Трябва да му се отдадеш с покорство, преди да го поведеш. Докато ти, Нинив... колкото и упорито да се опитваш да му се отдадеш — а съм забелязала, че се стараяш — все увисваш на нокти, освен когато си достатъчно освирепяла, че да го забравиш. — Потоци Въздух надигнаха полюшващата се топка. За миг Нинив си помисли, че Теодрин се кани да я захвърли по нея, но водната сфера се понесе през стаята и излетя пред отворения прозорец. Навярно забраната не важеше, когато стигнеш нивото на Теодрин.

— Защо не се откажеш? — Нинив се опита да го изрече ведро, но ѝ се стори, че не успя. А искаше да прелива, когато ѝ се доще. Но според една стара поговорка „ако желанията бяха крила, прасетата щяха да летят“. — Няма смисъл да си губиш времето.

— Сега започни да си настройваш ума — каза Теодрин, все едно не я беше чула. — Ти си цветна пъпка, усещаща топлината на Извора, готова да се разтвори за топлината. Сайдар е реката, ти си брегът. Реката е по-мощна от брега, но брегът я сдържа и я насочва. Изпразни ума си от всичко друго освен пъпката. Нищо друго няма в мислите ти освен пъпката. Ти си пъпката...

Нинив въздъхна. Упражнение за новачка. Ако тя неща ѝ бяха подействали, отдавна щеше да прелива, когато си поиска. Трябваше да спре с това и да види какво наистина може да направи, като например да убеди Елейн да отидат в Кемлин. Но в същото време искаше Теодрин да успее, дори това да включваше не едно, а десет ведра с вода. Посветената не си излиза сама; Посветената не се опъва. Мразеше да ѝ казват какво не може да прави дори повече от това да ѝ казват какво трябва да прави.

Елейн лежеше на леглото си и гледаше напукания таван.

— Денят ми мина ужасно, Нинив — въздъхна тя. — Ескаралде настоява да я науча да прави тер-ангреали, въпреки че не е достатъчно силна, а Вирилин направи нещо — не знам точно какво — и камъкът, над който работеше, се превърна в топка... е, не беше точно огън...

направо в ръцете ѝ. Да не беше Дагдара, мисля, че щеше да умре — никоя друга там нямаше да може да я Изцери. После се замислих за Мариган... ако не можем да се научим да засичаме един преливащ мъж, навярно можем да се научим да засичаме какво е направил.

— Къде е Мариган?

— Отпратих я в стаята ѝ. Но нося гривната. Виждаш ли? — Тя размаха ръката си във въздуха. — Щеше да ми надуе главата с този неин хленч как трябвало на всяка цена да хукнем към Кемлин, а аз просто не можех да го търпя повече.

— Могедиен е права!

Елейн я зяпна. Нали не биваше да споменават името на Отстъпницата.

— Всеки момент Джарил и Сийв могат да кажат на някого, че Мариган не им е майка, ако вече не са го казали — продължи Нинив. — Ти готова ли си да понесеш разпитванията, които ще последват? Аз — не. Всеки момент някоя Айез Седай може да почне да рови как е възможно да откривам каквото и да е, след като не кипя от ярост от сутрин до здрач. Всяка втора Айез Седай ме подпитва все за това, а Дагдара ме гледа някак много особено напоследък. А и те тук нищо няма да направят, освен да си седят на задниците. Освен ако не решат да се върнат в Кулата. Промъкнах се и подслушах, докато Тарна разговаряше с Шериам, и...

— Какво си направила?

— Промъкнах се и подслушах — отвърна спокойно Нинив. — Посланието, което изпращат на Елайда, е, че им трябвало още време да обмислят. Това значи най-малкото да обмислят дали да забравят за случая с Червената Аджа и Логаин. Как биха могли — не знам, но така трябва да е. Ако продължаваме да киснем тук, най-накрая току-виж ни връчили на Елайда за подарък. Ако отидем сега, поне ще можем да кажем на Ранд да не разчита, че някоя Айез Седай ще го подкрепи. Можем да му кажем да не се доверява на никоя Айез Седай.

— Ако все още премислят, това означава, че не са решили. Според мен трябва да останем. Навярно ще можем да помогнем да вземат правилно решение. Освен това, ако и Теодрин не дойде с нас, никога няма да се отървеш от задръжката.

Нинив пренебрежително махна с ръка. Като че ли Теодрин беше направила кой знае какво досега. Да я полива с вода. И да не спяла

тази нощ. А после какво? Щяла да пробва всичко, докато не намерела нещо, което да подейства. Е, не.

— Да им помогнем да решат ли? Те изобщо няма да ни слушат.

— Все пак мисля, че трябва да останем. Поне докато Съветът наистина реши. Тогава ще можем поне да кажем на Ранд един факт, а не някакво „може би“.

— И как смяташ да го разберем? Пак ли да подслушвам? Ако чакаме, докато го съобщят официално, може вече да сме под стража. Аз поне. Няма нито една Айез Седай, която да не е наясно, че двамата с Ранд сме от Емондово поле.

— Сюан ще ни каже преди да го съобщят — отвърна Елейн. — Не допускаш, че двете с Леане кротичко ще се върнат при Елайда, нали?

Това беше вярно. Елайда щеше да прати Сюан и Леане на палача още щом ги види.

— А Джарил и Сийв? — настоя тя.

— Все ще измислим нещо. Във всеки случай, те не са първите бежанчета, за които се е грижил чужд човек. — Елейн, изглежда, си въобразяваше, че усмивката ѝ с трапчинките е убедителна. — Като че ли си нямаме други грижи. Най-малкото трябва да изчакаме Том да се върне от Амадиция. Не мога да го оставя така.

Нинив вдигна ръце. Ако външният вид отразяваше характера, Елейн щеше да прилича на муле, изсечено от камък. Момичето беше превърнало Том в заместител на покойния си баща. И също така понякога като че ли си мислеше, че дъртакът няма да може да се добере до масата за вечеря, освен ако не го държи за ръчица.

Единственото предупреждение, което Нинив получи, бе усещането за сайдар, прегърнат някъде близо, а после после вратата се разтвори, натисната от поток Въздух, и влезе Тарна Фейр. Нинив и Елейн мигом скочиха. Една Айез Седай си беше Айез Седай и трябваше да ѝ окажат нужното уважение.

Лицето на жълтокосата Червена сестра беше надменно като мраморна скала зиме.

— Тъй значи. Кралицата на Андор и сакатата дивачка.

— Все още не, Айез Седай — отвърна Елейн с хладна учтивост. — Не и преди да ме короноват във Великата зала. И то само ако майка ми е умряла.

Усмивката на Тарна можеше да замрази и снежна виелица.

— Естествено. Постарали са се да го запазят в тайна от теб, но слуховете пълзят. — Погледът ѝ обходи тесните легла, паянтовото столче, дрехите им по окачалките и напуканата мазилка. — Мислех, че са ви дали по-добра квартира, предвид дивните неща, които сте постигнали. Ако бяхте сега в Бялата кула, където ви е мястото, нямаше да се изненадам, ако вече ви изпитваха за шала.

— Благодарим ви — каза Нинив, колкото да покаже, че и тя може да бъде възпитана като Елейн. Тарна я погледна за миг, после пак се обърна към Елейн.

— Амирлин таи специално кътче в сърцето си за теб и за Андор. Такова търсене падна по теб, че няма да повярваш. Знам, че ще остане изключително доволна, ако се върнеш с мен в Тар Валон.

— Моето място е тук, Айез Седай. — Гласецът на Елейн беше все така учтив, но брадичката ѝ се надигна, без да отстъпва на надменността на Тарна. — Ще се върна в Кулата, когато и останалите го направят.

— Разбирам — отвърна Тарна. — Много добре. Сега ни остави. Искам да поговоря с дивачката насаме.

Нинив и Елейн се спогледаха, но на Елейн не ѝ оставаше нищо друго, освен да се поклони и да излезе.

Щом вратата се затвори, с Тарна настъпи смайваща промяна. Тя седна на леглото на Елейн, отпусна се и дори се усмихна.

— Изглеждаш ми нещо притеснена. Недей. Няма да те ухапя.

Нинив почти щеше да го повярва, ако и очите ѝ се бяха изменили по същия начин. Усмивката изобщо не ги засегна — напротив, сега те изглеждаха десет пъти по-корави и сто пъти по-студени. От това съчетание кожата ѝ настръхна.

— Не съм притеснена — отвърна тя.

— Ах. Обидени сме, така ли? И защо? Защото те нарекох „дивачка“? Знаеш ли, и аз съм дивачка. Галина Касбан лично ми изби задръжката. Знаеше коя ще ми е Аджата много преди аз самата да разбера, и прояви личен интерес към мен. Винаги го прави с тия, за които смята, че ще изберат Червената. — Тя поклати глава и се изсмя. Очите ѝ бяха като замръзнали кинжали. — С часове виех и ревах, докато успях да намеря сайдар. Доколкото разбирам, Теодрин прилага много по-нежни методи с теб.

— За какво желаете да разговаряте с мен, Айез Седай?

— Амирлин иска да види Елейн жива и здрава, но в много отношения ти си не по-малко важна. Може би дори повече. Това, което знаеш за Ранд ал-Тор, може да се окаже безценно. Както и това, което знае Егвийн ал-Вийр. Знаеш ли къде е тя?

На Нинив ѝ се дощя да изтрие потта от челото си, но задържа ръце в скута си.

— Не съм я виждала от дълго време, Айез Седай. — От месеци, след последната им среща в Тел-айеран-риод. — Мога ли да попитам какво... — Никой в Салидар не наричаше Елайда Амирлин, но тя трябваше да прояви уважение. — Какво възнамерява да прави Амирлин във връзка с Ранд?

— Какво възнамерява ли, дете? Че той е Преродения Дракон. Амирлин знае това и възнамерява да му окаже всичките почести, които заслужава. — Гласът на Тарна стана леко напрегнат. — Помисли, дете. Това стадо ще се върне в кошарата веднага щом напълно им се проясни какво вършат, но всеки ден може да се окаже съдбоносен. Три хиляди години Бялата кула е наставлявала владетелите; много повече войни и по-лоши неща щеше да има, ако не беше Кулата, Света го чака погром, ако на ал-Тор му липсва това напътствие. Но не можеш да напътстваш нещо, което не познаваш добре. Най-доброто за него е ти да дойдеш с мен и да предадеш знанията си за него на Амирлин още сега, а не след седмици или месеци. А и за теб ще е най-добре. Тук никога няма да те направят Айез Седай. Клетвената палка е в Кулата. Изпитанието може да се извърши само в Кулата.

Нинив се мъчеше да не мигне. Нима тази жена си въобразяваше, че може да я подкупи?

— Честно казано, не го познавам много добре. Аз живеях в селото, а той в една ферма далече в Западния лес. Помня го най-вече като хлапе, което не обичаше да се вслушва в здравия разум. Трябваше да го ръчка човек или да го влачи в правия път. Разбира се, това беше като момче. Сега може и да се е променил, не знам. Повечето мъже си остават големи деца, но той...

Тарна само я гледаше. Много дълго, с вледеняващия си поглед...

— Е — рече най-сетне тя и стана толкова бързо, че Нинив едва не отстъпи назад, въпреки че в малката стаичка нямаше място за отстъпване. — Доста странна групичка се е събрала тук. Не ги видях

лично, но чух, че Сюан Санче и Леане Шариф също удостояват Салидар с височайшото си присъствие. Не най-добрата компания за една разумна жена. А може би има и други странни персони? Много по-добре ще направиш да вземеш да дойдеш с мен. Аз тръгвам утре заранта. Тази вечер ме уведоми дали да те чакам край пътя.

— Боя се, че не...

— Помисли, дете. Това може да се окаже най-важното решение в живота ти. — Свойската усмивка се стопи и Тарна излезе.

Коленете на Нинив омекнаха и тя се смъкна на леглото. Тревога и ярост забушуваха у нея наред с възбудата. Да се опитва да я подкупва! Да се я опитва да я плаши! И доста успешно при това. Тарна беше съвсем сигурна, че тукашните Айез Седай ще коленичат пред Елайда — въпросът според нея беше предрешен, само срокът — под съмнение. И онова последното, дали не беше намек за Логаин? Нинив подозираше, че Тарна знае за Салидар повече, отколкото подозира Съветът. Може би Елайда наистина си имаше поддръжнички тук.

Здрачаваше се. Най-сетне Елейн дойде.

— Къде беше? — попита Нинив. — Помислих, че Тарна те е завързала някъде!

— Отидох да взема тия неща от Сюан. — Елейн отвори шепата си и показа два усукани каменни пръстена.

— Единият истинският ли е? Добре си се сетила да ги вземеш, но трябваше да се опиташ да вземеш истинския.

— Нищо не е променило мнението ми, Нинив. Продължавам да смятам, че трябва да останем.

— Тарна...

— Само ме убеди още повече. Ако ние заминем, Шериам и Съветът наистина ще предпочетат Кулата да се обедини срещу Ранд. Повярвай ми. Но има нещо по-важно. Помниш ли какво ми каза за използването на нуждата при търсене на нещо в Тел-айеран-риод? Това, от което имаме нужда, е някакъв начин да убедим Съвета да не се връщат при Елайда.

— Как? С какво? Ако и Логаин не е достатъчен...

— Ще разберем какво е, като го намерим — твърдо каза Елейн.

— А ще се съгласиш ли да заминем, ако не намерим нищо?

— Ще се съглася да заминем, стига ти да се съгласиш да останем, ако намерим нещо полезно. Нинив, колкото и да ми се иска да

го видя, тук можем да свършим нещо много по-добро за него.

Нинив се поколеба, после измърмори:

— Съгласна.

Едва когато си легна с пъстрия каменен тер-ангреал и с тежкия златен пръстен на Лан, си спомни за указанията на Теодрин. Е, сега за това беше твърде късно. Теодрин бездруго нямаше как да разбере дали е спала, или не. Къде ли беше Лан?

Намести се на възглавницата с тиха въздишка и...

...стоеше до празното си легло, загледана в мъгливата Елейн сред непривичния сумрак на Тел-айеран-риод. Никой тук не можеше да ги види. Шериам или някоя от кръга ѝ можеше да са някъде тук, или Сюан и Леане. Вярно, двете с Елейн имаха право да посещават Света на сънищата, но за тазнощното търсене никоя от тях не искаше да отговаря на въпроси. Елейн явно гледеше на него като на лов. И би трябвало да има поне някаква представа какво точно търсят, приблизително поне.

— Би трябвало да се получи, Нинив — каза Елейн. — Нали Мъдрите са ти казали, че нуждата е ключът, че колкото по-силна е нуждата — толкова по-добре. А ние със сигурност имаме нужда — нали трябва да помогнем на Ранд.

— Да, трябва. Дай по-добре да почваме! — Нинив хвана ръцете на Елейн и затвори очи. Нуждата. Надяваше се, че някаква част от нея има поне някаква представа от какво се нуждаят. Сигурно нищо нямаше да се случи. Нуждата. Изведнъж всичко наоколо ѝ се промени.

Всяка стъпка с помощта на нуждата се взимаше сяпко, по необходимост, и докато те приближаваше все повече до онова, което търсиш, можеше да те хвърли в яма със змии или пред някой гладен лъв.

Тук лъвове нямаше, но това, което имаше, беше притеснително. Беше посред бял ден, но това не я обезпокои — времето тук течеше различно. Двете с Елейн се държаха за ръцете на сред някаква улица. Силуети на хора, попаднали в съня си на границата на Тел-айеран-риод, потрепваха и изчезваха. Някакъв мъж падна с писък от един мост и изчезна преди да стигне паважа. Виеща жена с разкъсана рокля се затича към тях и после и тя се стопи. Приглушени викове и крясъци отекваха из улиците, смесени с дрезгав истеричен смях.

— Това не ми харесва — каза угрижено Елейн.

В далечината, високо над града, се издигаше огромна, бяла като кост кула. Намираха се в Тар Валон.

— Няма значение — отвърна уверено Нинив. — Никой в Тар Валон дори не знае за Света на сънищата.

— Нямах предвид това — измърмори Елейн.

— Да продължим. — Нинив стисна очи. Нуждата.

Отместване.

Бяха в Кулата, в един от виещите се коридори. Няма и на три крачки от тях изникна възпълничко момиче — новачка — и очите ѝ се разшириха.

— Моля ви — изхленчи момичето. — Моля! — И изчезна.

Изведнъж Елейн ахна:

— Егвийн!

Нинив се огледа, но не видя нищо.

— Видях я — настоя Елейн. — Сигурна съм.

— Е, сигурно може да докосне Тел-айеран-риод в обикновен сън като всеки друг — каза Нинив. — Давай да се оправяме с това, за което сме дошли. — Вече се притесняваше. Двете отново сплетоха ръце. Нуждата.

Отместване.

Не беше обикновен склад. По лавиците имаше кутии с всевъзможни размери и форми, някои от съвсем обикновено дърво, други лакирани или резбовани, и разни неща, увити в плат, и статуетки и фигурки, и странни неща от метал или стъкло, кристал, камък или порцелан. На Нинив не ѝ трябваше повече, за да се сети, че това трябва да са предмети, свързани с Единствената сила, най-вероятно тер-ангреали, а може би и ангреали и ша-ангреали. Такава разнообразна сбирка, подредена толкова грижливо, не можеше да бъде нищо друго в Кулата.

— Няма смисъл да продължаваме — каза Елейн обезсърчено. — Не знам как бихме могли да измъкнем нещо оттук.

Нинив си дръпна плитката. Ако наистина тук имаше нещо, което да им е от полза — а трябваше да има, освен ако Мъдрите не лъжеха — тогава трябваше да има начин да се доберат до него в будния свят. Ангреалите и тер-ангреалите не се охраняваха строго — най-много да ги пази някоя новачка. Вратата тук беше от яки дъски и с масивна

черна желязна ключалка. Несъмнено беше заключена, но тя си я представи отключена и натисна дръжката.

Вратата се отвори към квадратно помещение. Зад една тежка разнебитена маса се виждаше друга врата, обкована с желязо и с малко прозорче с решетка.

Нинив се обърна към Елейн и забеляза, че първата врата се е затворила.

— Щом не можем да намерим това, от което имаме нужда тук, навярно ще го намерим някъде другаде. Искам да кажа, може би нещо друго ще свърши същата работа. Сега поне нещо ни се намекна. Според мен това вътре са тер-ангреали и никои досега не е разбрал как се използват. Това може да е единствената причина да се пазят така. Би могло да е опасно дори да се прелее близо до тях.

Елейн я изгледа кисело.

— Но ако се опитаме пак, няма ли просто да ни доведе отново тук? Освен ако... Освен ако Мъдрите не са ти казали как да изключваш едно място от търсенето.

Не бяха й казвали — не горяха от желание да й казват каквото и да е, — но в едно място, в което можеш да отвориш ключалка само като си помислиш, всичко беше възможно.

— Точно това ще направим. Замисляме се здраво, че това, което търсим, не е в Тар Валон. — Изгледа навъсено рафтовете и добави: — И бас държа, че е някой тер-ангреал, който никои още не знае как се използва. — Само че как това щеше да убеди Съвета, че трябва да подкрепят Ранд, и представа си нямаше.

— Имам нужда от тер-ангреал, който не е в Тар Валон — каза Елейн, сякаш убеждавайки себе си. — Добре. Давай.

Тя протегна ръцете си и Нинив ги хвана. Нинив не разбра как се получи така, че тъкмо тя настоя да продължат. Тя искаше да напуснат Салидар, а не да намерят повод за оставане. Но ако това можеше да гарантира, че салидарските Айез Седай ще подкрепят Ранд...

Нуждата. Тер-ангреал. Не в Тар Валон. Нуждата.

Отместване.

Нинив кихна. Този склад изобщо не приличаше на оня в Кулата. Сандъци, кафези, бурета, отрупани безразборно в малката стая, и всичко — потънало под дебел слой прах.

— Ще ни отнеме седмици да преровим всичко това.

— Можем да опитаме отново. Може поне да ни покаже сред кои неща да търсим. — Елейн го каза с точно толкова съмнение, колкото изпитваше и Нинив.

Все пак не беше по-лошо предложение от всяко друго. Нинив затвори очи. Пък и бяха стигнали твърде далече, за да спират. Отместване.

Стоеше в края на тясната пътека, пред очукан дървен сандък, повисок от кръста ѝ. По-малко вероятно хранилище за нещо полезно, особено за тер-ангреал, Нинив не можеше да си представи. Но Елейн стоеше плътно до нея и се взираше в същия сандък.

Нинив хвана капака и го вдигна. Пантите изобщо не изскърцаха. Вътре лежаха два ръждясали меча и също толкова ръждива броня с проядена в средата дупка, плюс купчина увити в стари дрипи вързопи, нещо, което приличаше на остатъци от нечий стари дрехи, и два-три кухненски съда.

Елейн опипа един малък чайник със счупено гърло.

— Седмици чак не, но остатъка от нощта — сигурно.

— Още веднъж? — предложи Нинив. — Няма да навреди. — Елейн сви рамене. Затвориха очи. Нуждата.

Ръката на Нинив бе хванала нещо твърдо и закръглено, покрито с прогнило парче плат. Тя отвори очи. Ръката на Елейн бе до нейната.

Нещото се оказа широк плосък диск, увит в изгнили парцали. След като развиха дрипата, предметът се оказа плитка купа от дебел кристал, повече от две стъпки в диаметър и с гравюра вътре — приличаше на завихрени на спирали облаци.

— Нинив — бавно промълви Елейн, — струва ми се, че е... — И преля.

Нинив се сепна и за малко да изгърве купата, когато тя изведнъж стана воднистосиня, а връзаните облаци леко помръднаха. Миг след това кристалът отново стана прозрачен и облациите се укротиха.

— Да — възкликна Елейн. — Това е тер-ангреал! И съм готова да се обзаложа, че има нещо общо с климата. Но не съм достатъчно силна, за да го изпробвам сама.

— Да не си посмяла! Не разбираш ли, че можеш да се усмириш, ако работиш с тер-ангреал, след като не знаеш какво прави той!

— Но това наистина е нещото, което дойдохме да потърсим, Нинив. И мислиш ли, че съществува някой, който да разбира от тер-

ангреали повече от мен?

Нинив изсумтя. Само това, че Елейн беше права, още не означаваше, че е излишно да я предупреди човек.

— Не казвам, че не е чудесно, ако това нещо може да направи нещо с времето — чудесно е, — но не разбирам как може да е това, което ни трябва. Това по кой начин не би могло да повлияе на Съвета за Ранд.

Купата в ръцете ѝ се стопи. Сандъкът също се оказа затворен.

— Нинив, когато прелях в купата, усетих... Нинив, това не е единственият тер-ангреал в тази стая. Мисля, че тук има и ангреали, а може би дори и ша-ангреали.

— Тук? — отвърна невярващо Нинив и огледа препълнената стаичка. Но щом имаше един, защо да не са два? Или десет, или сто? — Светлина, не преливай повече!

— Знам какво правя, Нинив. Повярвай ми. Следващото, което трябва да направим, е да разберем къде точно се намира тази стая.

Това се оказа не лека задача. Въпреки че пантите бяха здрави, макар и силно ръждясали, вратата не се оказа пречка, не и в Тел-айеран-риод. Проблемите възникнаха след това. Сумрачният тесен коридор отвън беше само с едно прозорче в дъното и през него не можеше да се види нищо, освен олющената бяла мазилка на стената от другата страна на улицата. Улицата също не им подсказа нищо. По малките дюкянчета нямаше никакви табели и единственото нещо, което отличаваше хановете, бяха боядисаните им в синьо врати. Червеното, изглежда, означаваше кръчма.

Нинив закрачи, търсейки някакъв отличителен белег, някакъв ориентир, по който да определят местонахождението си. Нещо, което да им подсказе кой е градът. Всички улици си приличаха. Най-сетне тя намери някакъв мост, от груб камък, за разлика от другите, които беше видяла, и без никакви статуи. По средата на арката му можеше да се види само каналът, съединяващ се с други в двете посоки, още мостове и други сгради с лющеща се бяла мазилка.

Изведнъж тя разбра, че е останала сама.

— Елейн. — Тишина, нарушавана единствено от ехото на собствения ѝ глас. — Елейн! Елейн!

Златокосата жена изникна от едно кръстовище вляво от моста.

— А, ето те и теб — каза Елейн. — Това място прилича на добре планиран заешки лабиринт. Извърнах глава само за миг и ти изчезна. Намери ли нещо?

— Нищо. — Нинив хвърли още веднъж поглед към канала. — Нищо, което да е от полза.

— Поне можем да сме сигурни къде сме. Ебу Дар. Той трябва да е. Не мога да се сетя за друг град с толкова много канали, освен Иллиан, а това определено не е Иллиан.

— Надявам се — отвърна плахо Нинив. Въобще не беше й хрумвало, че едно такова сляпо търсене може да ги отведе в леговището на Самаил.

— Ебу Дар ще ти хареса, Нинив. Мъдрите на Ебу Дар разбират от билки. Всичко могат да лекуват. И трябва да могат, защото ебударците се бият на дуели заради едното кихване, благородници, както и простолюдие, мъже и жени. — Елейн се изкикоти. — Том казва, че някога тук имало и леопарди, но напуснали, защото намерили жителите Ебу Дар твърде докачливи, за да може да се съжителства с тях.

— Могат да си се бият колкото си искат, стига да не ме закачат. Елейн, и да не бяхме слагали пръстените, а просто да бяхме поспали, ползата щеше да е все тая. Не бих могла да се върна в онази стая оттук. Да можехме само да направим някаква карта... — Тя направи гримаса. Все едно да поискаш да ти изникнат криле в будния свят; ако можеха да направят карта в Тел-айеран-риод, щяха да могат да вземат и купата.

— Тогава ще трябва просто да дойдем в Ебу Дар и да потърсим — каза твърдо Елейн. — В истинския свят. Поне знаем в коя част на града трябва да търсим.

На Нинив й поолекна. Ебу Дар се намираще само на няколко стотин мили от Салидар.

— Идеята никак не е лоша. При това ще ни отведе надалече преди всичко да се е стоварило върху главите ни.

— Нима това все още е най-важното нещо за теб?

— Едно от важните неща. Можеш ли да измислиш нещо друго, което да свършим тук? — Елейн поклати глава. — Тогава защо не се върнем? Искам да поспя малко истински сън тази нощ.

Пристъпиха извън съня...

... и очите на Нинив се отвориха и видяха възглавницата. Над Салидар се бе възцарила тишина, нарушавана единствено от тънките крясъци на нощни птици. Елейн се размърда, надигна се с прозявка и преля да запали свещта.

— Смяташ ли, че ще помогне нещо? — попита тихо Нинив.

— Не знам. — Елейн потули нова прозявка с шепата си. Как успяваше тази жена да изглежда хубава дори когато се прозяваше, с разчорлена коса и червена линия от притискането на възглавницата под бузата ѝ? Това беше тайна, която Айез Седай трябваше да проучат. — Това, което знам със сигурност, е, че онази купа вероятно може да направи нещо с времето. Знам, че цял склад от тер-ангреали и ангреали трябва да бъдат предадени в подходящи ръце. Наш дълг е да ги предадем на Съвета. Или поне на Шериам. Знам, че ако това не ги накара да подкрепят Ранд, ще продължа да търся, докато не намеря нещо, което ще ги накара. И освен това знам, че искам да поспя. Не можем ли да поговорим за това сутринта? — Без да дочака отговор, тя угаси свещта, сгуши се отново и веднага щом главата ѝ се отпусна на възглавницата, заспа.

Нинив се замисли. Поне скоро щяха да са на път към Ебу Дар. Още утре може би. Най-много ден-два, докато се подготвят за пътуването и да спрат някой минаващ кораб...

Изведнъж се сети за Теодрин. Ако им отнемеше два дни, докато се приготвят, Теодрин щеше да си иска своите два „урока“, и това беше толкова сигурно, колкото че патката има пера. И освен това очакваше Нинив да не спи тази нощ, Нямаше никакъв начин да го разбере, но...

Тя въздъхна тежко и стана от леглото. Много място за ходене из стаята нямаше, но тя се възползва от наличното, набирайки гняв с всяка следваща крачка. Единственото, което ѝ се искаше, бе да се махне отгук. Беше казала, че не е много добра в покоряването, но май беше започнала да става добра в бягството. А толкова чудесно щеше да е, ако можеше да прелива когато си поиска. Така и не забеляза сълзите, които се застичаха по бузите ѝ.

ГЛАВА 14

СЪНИЩА И КОШМАРИ

Като видя Нинив и Елейн, Егвийн не пристъпи извън съня, а направо изскочи от него. Но не обратно в спящото си тяло в Кайриен — беше все още началото на нощта, — а в една неизбродима чернота, изпълнена с мигащи точки светлина, далеч по-многобройни от звездите и по най-ясното небе, всяка една — рязка и отличима, поне за нейното око. Тоест, стига изобщо да имаше очи тук. Безтелесна, тя се зарея сред безкрайността между Тел-айеран-риод и будния свят, онзи всъщност тесен процеп между съня и реалността.

Ако докоснеше тук нечие сърце, то щеше да задумка като пощурял барабан. Не мислеше, че са я видели, но какво, в името на Светлината, търсеха те в една част на Кулата, в която нямаше нищо интересно? В своите нощни разходки тя грижливо отбягваше кабинета на Амирлин, общежитията на новачките и дори квартирите на Посветените. Винаги ѝ се струваше, че щом Нинив или Елейн, или и двете са в някое от тези места, и някой друг е там. Можеше да го сподели с Нинив и Елейн, разбира се — те със сигурност умееха да пазят тайни, — но нещо ѝ казваше да не го прави; беше сънувала, че го прави, и винаги приличаше на кошмар. Не като тези, които те събуждат обляна в студена пот, но такива, които те карат да тръпнеш. Онези другите жени. Дали Айез Седай в Салидар знаеха, че странници бродят из Кулата в Света на сънищата? Непознати поне за нея. Ако не знаеха, нямаше как да ги предупреди.

Огромният звезден океан се завихри около нея. Като риба, чувстваща се у дома си сред този океан, тя плуваше уверено, без да ѝ се налага да мисли за това. Мигащите светлинки бяха сънища, всичките сънища на всички хора по света. На всички светове, на места, които не бяха съвсем като света, който познаваше, на светове, които нямаха нищо общо с нейния. Верин Седай първа ѝ беше разказала за тях. Мъдрите го бяха потвърдили, а и тя самата беше мяркала разни неща, надниквала беше, тъй че просто не можеше да не го вярва, дори

и в един сън. Не бяха кошмари — те обикновено изглеждаха окъпани в червено, синьо или мъгливо сиво, като дълбоки сенки — но бяха запълнени с невъзможни неща. По-добре беше да ги отбягва; явно не принадлежеше към онези светове. Да се вмъкнеш в такъв сън бе все едно изведнъж да се озовеш обкръжена от счупени огледала, всяко от които се върти, и не можеш да различиш горе от долу. От това ѝ се гадеше и макар да нямаше стомах тук, щеше да има, щом се върнеше в тялото си. А да се събудиш с повръщане не беше най-доброто, което можеш да си пожелаеш.

Сама беше научила някои неща като това, в добавка към нещата, на които я бяха научили Мъдрите, дори се беше престащавала да прекрива граници, които те биха ѝ наложили. И въпреки това... Не се съмняваше, че би научила много повече, ако я водеше някоя сънебродница, поглеждайки я от време на време през рамо. Която, вярно, щеше да ѝ казва, че това било все още прекалено опасно, че онова било абсолютно забранено, но все пак и да я съветва какво може да опита. Отдавна преминала през простите неща, лесно разгадала ги — е, не точно лесно; никога не беше лесно — тя беше стигнала до точка, от която насетне и сама можеше да прецени следващата си стъпка, но имаше стъпки, които Мъдрите сънебродници бяха правили отдавна. Те можеха да я научат на онова, което ѝ отнемаше един месец, за да го усвои, за една нощ, за час дори. Когато решаха, че е готова. Не и преди това. Толкова унижително, след като единственото, което искаше, бе да се учи. Всичко да научи. Веднага.

Всяка светлинка изглеждаше съвсем като другите, но въпреки това тя се бе научила да отличава шепа от тях. Как точно, не знаеше, и това я дразнеше ужасно. Дори и Мъдрите не го знаеха. И въпреки всичко, отличиеше ли веднъж кои сънища на кого принадлежат, можеше да намира отново сънищата на това лице като стрела мишената, дори да се намираха на другия край на света. Ето, тази светлинна тук беше на Берелайн, Първата на Майен, която Ранд бе поставил да ръководи Кайриен. Надничането в сънищата на Берелайн караше Егвийн да се чувства неловко. Обикновено те не се различаваха от тези на всяка друга жена — поне на всяка жена, интересуваща се като нея от власт, политика и последната мода — но понякога Берелайн сънуваше мъже, дори мъже, които Егвийн познаваше, и то по начин, който караше Егвийн да се изчервява всеки път, когато си спомнеше.

А онова леко замъглено сияние ето там пък беше на Ранд, чиито сънища се пазеха обгърнати в преграда, изтъкана от сайдин.

Това място изкривяваше разстоянията така, както Тел-айеран-риод изкривяваше времето. Ранд спеше в Кемлин, освен ако не бе прескочил в Тийр — на нея впрочем много ѝ се искаше да разбере как го прави, — но много близко до неговия сън тя различи друга светлинна, която познаваше. Баир, в Кайриен, на стотици левги от Ранд; където и да се намираше сега Ранд, тя беше сигурна, че тази нощ не е в Кайриен. Как го правеше все пак?

Егвийн бързо побягна от съня на Мъдрата. Ако бе видяла също така и сънищата на Амис и Мелайне, можеше и да не побегне, но дори другите две сънебродници да не спяха, те можеше да сънебродстват. Някоя от тях можеше да е тук край нея и дори да я спипа и да я извлече извън съня, или да я напъха в собствения си сън. Съмняваше се, че ще може да им попречи, все още не. Щеше да зависи от милостта на другата, превръщайки се просто в част от нейния сън. Да се съхраниш в съня на някой друг беше достатъчно трудно, дори когато сънуващият е най-обикновена личност, а с една сънебродница, която е наясно със сънищата си точно толкова, колкото и с будния свят, беше направо невъзможно, И това щеше да е най-леката част.

Хрумна ѝ, че се държи глупаво. Бягането беше безполезно. Ако Амис или Мелайне я бяха открили, вече щеше да е някъде другаде. Впрочем, сега тя можеше да се носи с все сила право към тях. Струята от светлини не се забави, просто закова на място. Така ставаше тук.

Объркана, тя се замисли какво да направи по-нататък. Освен да се учи какво би могла да прави с Тел-айеран-риод, главната ѝ цел беше да научи нещо за събитията по света. Понякога изглеждаше, че Мъдрите не са склонни да ѝ кажат дори дали слънцето е изгряло, ако тя не погледне да види сама. Казваха ѝ, че не бивало да се вълнува. Е как да го избегне, като тръпнеше над това, което още не знаеше? Точно това правеше и в Бялата Кула: мъчеше се да се добере до някакъв намек за намеренията на Елайда. И на Алвиарин. Намеците бяха най-много, което можеше да намери, и то оскъдни. Мразеше да не знае — невежеството беше като да си ослепял и оглушал наведнъж.

Добре, но сега Кулата беше извън списъка ѝ: нямаше как иначе, след като вече не можеше да е сигурна кои нейни части са безопасни. Останалата част от Тар Валон отдавна беше зачеркната, след като за

четвърти път едва не се сблъска с една жена с меден тен, която този път кимна доволна, докато оглеждаше не какво да е, а някаква конюшня, прясно боядисана в синьо. Която и да беше тя, не беше се сънувала в Тел-айеран-риод за миг и случайно — не изчезна както другите случайни сънуващи и освен това изглеждаше направена от мъгла. Очевидно използваше тер-ангреал, което означаваше, че почти сигурно е Айез Седай. Егвийн знаеше само за един тер-ангреал, който позволяваше достъп до Тел-айеран-риод без преливане, и с него разполагаха Нинив и Елейн. Жената с тънкото кръстче обаче не беше Айез Седай от дълго. Доста красива — и облечена в скандално тънка рокля, — тя изглеждаше на годините на Нинив, и не лишена от възраст.

Егвийн можеше да се опита да я проследи — в края на краищата, тя можеше да е от Черната Аджа; те бяха откраднали съновни тер-ангреали — но като претегли риска, че могат да я разкрият и дори пленят срещу факта, че не можеше да каже на никого какво е научила, не и докато не получи възможност отново да говори с Нинив и Елейн, не и освен ако не открие нещо толкова зловещо, че всичко да зависи от него... Пък и в края на краищата Черната Аджа си беше работа на Айез Седай.

Тя разсеяно заглежда най-близките до нея светлинки в мрака. Не познаваше никоя от тях. Висяха абсолютно неподвижни около нея, като сияйни звезди, замръзнали сред кристално черен лед.

Твърде много непознати се мяркаха напоследък в Света на сънищата, за да е спокойна. Всъщност две, но две беше твърде много. Меденокожата жена и една друга — снажна и хубава жена, движеща се с целеустремени крачки, синеока и с решително лице. Решителната, както Егвийн си я наричаше, изглежда, бе способна да влиза в Тел-айеран-риод сама — изглеждаше стабилна, а не издялана от утринна омара — и която и да беше тя, по каквато и причина да се намираще тук, се появяваше в Кулата по-често, отколкото Нинив, Елейн, Шериам и останалите, взети заедно. Като че ли изникваше навсякъде едновременно. Освен в Кулата, тя почти бе изненадала Егвийн при последната ѝ разходка до Тийр — крачеше енергично из Сърцето на Камъка и сърдито си мърмореше нещо. И се беше появила в Кемлин при последните две разходки на Егвийн дотам.

Вероятността решителната да е от Черната Аджа беше не помалка, отколкото при другата, но пък, от друга страна, всяка от тях можеше да е някоя от Салидар. Или и двете, въпреки че Егвийн никога не ги беше виждала заедно или с някоя друга от Салидар. Впрочем, всяка от тях можеше и да е от самата Кула — рано или късно Айез Седай в Кулата щяха да научат за Тел-айеран-риод, ако не бяха го научили вече. Двете непознати не й предлагаха нищо освен въпроси без отговори. Единственото, което Егвийн можеше да измисли, беше да ги избягва.

Една от светлинните й се стори... Не позната; не я знаеше. Но сякаш я... привличаше. Накъдето и да отклонеше погледа си, той отново се връщаше на мигащата примамливо точица.

Изненадващо точицата сама се понесе към нея и започна да се издува, докато не се превърна в чисто бяла стая. Вътре в нея лумна искрица страх. Да докоснеш сън, да надникнеш дори вътре беше лесно — като да опреш пръст до водна повърхност, толкова леко докосване, че водата се надига към пръста ти, но повърхността й не се нарушава — но всичко това трябваше да става по нейна воля. Сънебродницата да търси съня, а не сънят — нея.

Тя панически се опита да се отдръпне. Бяла светлина. Нищо друго освен светлина, която я поглъщаше...

Тя примигна и зяпна удивена. Около нея се простираше гора от бели колони. Повечето изглеждаха смътни и неясни, особено онези, които бяха по-далече, но едно нещо беше с ясни контури и истинско, и това беше Гавин: тичаше по пода с белите плочи към нея, в обикновено зелено палто, на лицето му бе изписана смесица от тревога и облекчение. Във всеки случай, беше почти лицето на Гавин; Гавин можеше и да не е чак толкова великолепен, колкото Галад, но все пак беше красив мъж, и въпреки всичко лицето му изглеждаше... обикновено. Тя се опита да помръдне и не можа. Гърбът й се беше опрял на една от колоните, вериги стягаха китките й над главата.

Това трябваше да е сън на Гавин. Сред всичките тези безбройни точици светлина се беше спряла точно до тази. И по някакъв начин бе засмукана в този сън. „Как“ — това беше въпрос за по-късно. Сега искаше да разбере защо той трябва да сънува, че я държи пленница. От друга страна, това беше сън, сън на друг човек. Тя си беше тя, а не онова, което той искаше да бъде. Не приемаше реалността на нищо от

това, което ставаше тук. Нищо тук не засягаше нейната същност. Заповтаря тези истини като монотонна песен. От тях мисленето за всичко друго ставаше трудно, но докато ги удържаше здраво, можеше да рискува да остане. Поне достатъчно дълго, за да разбере що за странности се въртят в главата му. Да я държи пленничка!

Изведнъж от пода лумна огромен огнен език и от него изскочи Ранд, облечен в червено, извезано със злато, като някакъв крал. Огънят и пушекът изчезнаха. Само дето изобщо не приличаше на Ранд. Истинският Ранд беше на ръст колкото Гавин, а този в съня го надвишаваше с цяла глава. Лицето му също така бе по-различно — по-грубовато и кораво, отколкото трябваше да бъде, студено лице на убиец. И този Ранд се усмихваше зловещо.

— Няма да я имаш — озъби се той.

— Ти няма да я задържиш — отвърна спокойно Гавин и изведнъж двамата се оказаха с мечове в ръцете.

Егвийн зяпна. Значи не Гавин я държеше пленничка. Сънуваше, че я освобождава! От Ранд! Време беше да напусне това безумие. Тя се съсредоточи над това, че е навън, обратно сред мрака, и че гледа всичко това отвън. Нищо не се случи.

Мечовете задрънчаха и двамата мъже заиграха в смъртен танц. Във всеки случай, щеше да е смъртен, ако не беше насън. Пълна глупост. Да сънува бой с мечове, не друго! И не беше кошмар — всичко изглеждаше нормално, макар и леко замъглено, не — окъпано в цвят. „Сънят на мъжа е лабиринт, дори той да не знае“, ѝ беше казала веднъж Баир.

Егвийн стисна очи и се съсредоточи. Навън. Тя беше навън, гледаше го отвън. Никакво място за нищо друго в главата ѝ. Навън, гледа отвън. Навън, гледа отвън. Навън!

Отново отвори очи. Битката беше в разгара си. Мечът на Гавин се заби в гърдата на Ранд и когато Ранд падна на колене, стоманата се измъкна и литна в бляскава дъга. Главата на Ранд се изтъркули по пода и спря почти в нозете ѝ: спря се и се взря в нея. Писък набъбна в гърлото ѝ преди да успее да го задуши. Сън. Само сън. Но мъртвите зяпнали я очи изглеждаха съвсем истински.

После Гавин се озова пред нея, с меч, прибран в ножницата. Главата и тялото на Ранд ги нямаше. Гавин се пресегна към прангите, които я стискаха, и те също изчезнаха.

— Знаех, че ще дойдеш — изпъшка тя и се сепна. Беше си самата тя! Не можеше да се предаде на това, нито за миг, иначе щеше наистина да влезе в капана.

Гавин я прегърна и се усмихна.

— Радвам се, че си го знаела. Щях да дойда по-скоро, ако можех. Изобщо не трябваше да те оставям в опасност за толкова дълго. Можеш ли да ми простиш?

— Мога да ти простя всичко. — Сега вече съществуваха две Егвийн, едната, гушнала се доволна в прегръдките на Гавин, докато той я носеше по коридора, а другата — носеща се в тила на първата.

Това взе да става сериозно. Съсредоточена колкото можеше — над това, че е отвън — тя остана да наблюдава през очите на втората Егвийн. Набързо потисна любопитството си за това, което Гавин сънуваше за нея. Такъв интерес беше опасен. Не приемаше нищо от това! Но нищо не се промени.

Коридорът изглеждаше съвсем истински. Собственият ѝ образ, мернат в едно огледало, привлече вниманието ѝ. Жената, отразена толкова за кратко, беше самата тя — не можеше да посочи и една черта, която по нещо да се отличава от собственото ѝ лице — но някак си цялата беше... Красива, бе точната дума. И то зашеметяващо. Нима такава я виждаше Гавин?

Не! Никакво любопитство! Навън!

Коридорът се превърна в хълм, застлан с килим от цветя. Умът на истинската Егвийн се сепна. Тя ли го беше направила? Границата между нея и другата „нея“ изтъня. Тя яростно се съсредоточи. Това не беше истинско; отказваше да го приеме; тя си беше тя. Навън. Искаше да е навън, да гледа отвън.

Гавин нежно я положи върху наметало, вече проснато тук, на хълма, както стават нещата в сънищата. Коленичи до нея, отметна кичур коса от бузата ѝ и пръстите му погалиха устните ѝ. Беше много трудно да се съсредоточи. Можеше и да контролира тялото на другата, но усещаше това, което и то, а пръстите му сякаш пръскаха искри по него.

— Сърцето ми е твое — промълви той тихо. — Сега палтото му стана пурпурно, пищно украсено със златни листи и сребърни лъвове. — Помисля ли за теб, за никоя друга мисъл не остава място. Ароматът ти изпълва мозъка ми и кара кръвта ми да кипва. Сърцето ми така

забива, че и светът да изтрещи и да се разпадне, няма да го чуя. Ти си слънцето ми, луната и звездите ми, моето небе тук, на земята, по си ми скъпа от живота ми, от дъха ми, от... Глупости дрънкам — промърмори той на себе си.

Егвийн щеше да възрази, стига да имаше някакъв контрол над гласните си струни. Много приятно ѝ беше да слуша тези неща, макар и да бяха малко прекалени. Само малко.

Мигване.

Гавин нежно я положи върху наметало, вече проснато тук, на хълма, както стават нещата в сънищата. Коленичи до нея, отметна кичур коса от бузата ѝ и пръстите му погалиха устните ѝ. Беше ѝ много трудно да се съсредоточи. Можеше и да контролира тялото на другата, но усещаше това, което и то, а пръстите му сякаш пръскаха искри по него.

Не! Не можеше да си позволи да приеме дори част от неговия сън!

Лицето му беше свито от болка. Ръцете му бяха свити в юмруци.

— Нямам право да ти говоря така, както би ми се искало — каза той. — Моят брат те обича. Знам, че Галад страда по теб. Той е Бял плащ поне наполовина, защото си мисли, че Айез Седай са злоупотребили с теб. Знам, че той... — Гавин стисна очи и простена: — О, Светлина, помогни ми!

Мигване.

Гавин нежно я положи върху наметало, вече проснато тук, на хълма, както стават нещата в сънищата. Коленичи до нея, отметна кичур коса от бузата ѝ и пръстите му погалиха устните ѝ.

Не! Тя губеше контрол и над малкото, което все още удържаше! Трябваше да се измъкне! „От какво се боиш?“ Не беше сигурна дали това е нейна мисъл, или на другата Егвийн. Преградата между двете бе изтъняла на косъм. „Та това е Гавин. Гавин.“

— Обичам те — промълви той колебливо и така я погледна, сякаш се боеше, че ще види лицето му. — Никога не съм казвал това на друга жена, никога не ми се е искало. Нямах представа колко ми е трудно да ти го кажа. Не че не искам — добави той бързо и посегна неловко към нея. — Но да го кажа, без да съм окуражен, е все едно да хвърля меча си и да си оголя гърдите, за да ме пронижат. Не че мисля, че ти би... О, Светлина! Как да го кажа? Има ли някакъв шанс ти... да

би могла... някога... да изпиташ някакво... чувство... към мен? Нещо... повече от приятелство?

— Мой малък сладък глупак — засмя се тя. — Обичам те.

„Обичам те“ отекна в онази част от нея, която не беше съвсем тя. Усети как бариерата изчезва, остана ѝ миг да осъзнае, че ѝ е все едно, а после отново имаше само една Егвийн, една Егвийн, която щастлива сплете ръце около врата на Гавин.

Нинив клюмаше. Очите ѝ сякаш бяха пълни с пясък, задникът ѝ беше изтръпнал. Дали пък да не се разходи навън, за да не заспи?

Изведнъж някакъв далечен писък раздра ноцта и в същия миг нещо я удари силно в гърба и я блъсна към дървената врата. Тя изпищя.

— Какво става? — извика Елейн.

Отекнаха още писъци и викове, някои от вътрешността на къщата, и смътен тътен и пукот, който сякаш се носеше отвсякъде. Празното легло на Нинив се разтърси, след което се плъзна на една стъпка по пода. Това на Елейн се надигна и едва не я изхвърли.

— Мехур на злото. — Нинив сама се изненада колко зловещо прозвучаха думите ѝ. — Трябва да събудим всички, които още спят. — Нямаше представа как някой може да спи при такава врява, но тези, които още спяха, можеше да загинат, преди да са го разбрали.

Тя изхвърча навън и отвори първата врата по коридора... и се хвърли на пода, когато един бял леген профуча през мястото, където току-що се намираше главата ѝ, и издрънча в стената зад нея. Тази стая споделяха четири жени в две легла, малко по-широки от нейното. Едното легло се беше преобърнало и две от жените се мъчеха да изпълзят изпод него. На другото Емара и Ронеле, Посветени, се мятаха плътно увити в чаршафите.

Нинив сграбчи първата жена, показала се изпод леглото — зяпналата от изумление прислужница Мулинда, — и я избута към вратата.

— Навън! Събуди всички, които още спят, и помогни на когото можеш! Мърдай! — Мулинда изхвърча навън, а Нинив изтегли на крака треперещата ѝ приятелка. — Помогни ми, Сатина. Помогни ми с Емара и Ронеле.

Не ставаше въпрос само да развият чаршафа, разбира се. Това нещо сякаш беше оживяло, като лозница, увила се здраво, докато не прекърши това, което е увила. Нинив и Сатина заедно едва успяха да го размотаят от гърлата на двете жени — а после каната скочи от умивалника и се натресе в тавана, Сатина подскочи и изтърва чаршафа и той изплющя, отскубна се от ръцете на Нинив и се върна на мястото си. Съпротивата на двете жени взе да отслабва — едната едва хъркаше, а другата изобщо не се чуваше. Лицата и на двете бяха издути и потъмнели.

Нинив сграбчи отново чаршафа с две ръце, разтвори се за сайдар... и не намери нищо. „Покорявам ти се, да те изгори дано! Покорявам се! Трябва ми Силата!“ Нищо. Леглото подскачаше до краката ѝ, а Сатина заврепя.

— Какво чакаш! — викна Нинив. — Помогни ми!

Изведнъж чаршафът се издърпа отново от ръцете ѝ, но вместо пак да се увие около Емара и Ронеле, се разгъна и почти изплющя във въздуха. Нинив забеляза Елейн на прага. Чаршафът провисна от тавана. Силата. Естествено.

— Всички са будни — каза Елейн и ѝ подаде една роба. Самата тя си беше наметнала такава върху долната риза. — Няколко отока и драскотини, едно-две по-лоши порязвания, за които ще се погрижим като ни остане време, и ми се струва, че всички ще сънуват лоши сънища следващите няколко нощи, но мисля, че това е всичко. — Писъците и виковете още кънтяха отвън в нощта.

Нинив изгледа сърдито робата в ръцете си. Светлина, колко безсилна беше! И хукнала като последна глупачка да помага. Без Силата беше напълно безполезна.

— Нинив, би ли ми помогнала? — Елейн помогна на Емара да се изправи, докато Сатина почти мъкнеше Ронеле към вратата. — Струва ми се, че Емара ще повърне, и по-добре да го направи навън. А и нощните гърнета май са счупени. — Миризмата подсказваше, че е права.

Нинив стисна гневно робата. Сега вече можеше да усети сайдин, като топло сияние на ръба на погледа ѝ, но съзнателно го пренебрегна. Справяла се беше и без Силата години наред. Мижеше да се справи и сега. Прегърна Емара през рамото и я поведе към вратата.

Навън беше истинска лудница. Една дъска на близката ограда изпука, после друга. Някакво буре изведнъж само се затъркаля по улицата. От една къща се надигна пушек и хора се развикаха за вода.

— Значи успя да намериш сайдар тази нощ, Нинив — чу гласа на Аная. — Добре.

Нинив едва сега се усети, че наистина държи сайдар. И че въпреки него е безполезна.

Сиянието на Силата обкръжаваше Аная, но не само нея — неподобната светлина обгръщаше още две напълно облечени Айез Седай, една Посветена в роба и три новачки, двете от които по долни ризи. Една от тези по ризите беше Никола. Нинив успя да види и други сияещи групички, движещи се по улицата. Някои от тях, изглежда, бяха Айез Седай, но не всички.

— Отвори се за свързване — продължи Аная. — И ти, Елейн, и... какво им е на Емара и Ронеле? — Като разбра, че просто са зашеметени, тя промърмори нещо под нос, а после им каза да намерят кръг и да се свържат с него веднага щом главите им се оправят. Бързо подбра още четири от Посветените от кръга около Елейн. — Самаил — ако е той, а не някой от останалите — трябва да разбере, че далеч не сме безпомощни. Хайде, бързо. Прегърнете Извора, но се задръжете на границата на прегръдката. Вие сте се разтворили и се покорявате.

— Това не е някой от Отстъпниците, а... — почна Нинив, но Аная я прекъсна рязко:

— Недей да спориш, дете, просто се разтвори. Очаквахме атака, макар и не точно такава, и сме се подготвили за нея. Бързо, дете. Нямаме време за празни приказки.

Нинив затвори уста и се опита да се намести на тази граница, където прегръщаш сайдар на мига на пълното отдаване. Не беше лесно. На два пъти усети как Силата протича не просто през нея, а през нея към Аная, и и двата пъти я изтърва. Устните на Аная се присвиха и тя изгледа Нинив, сякаш си мислеше, че го прави нарочно. Третия път беше все едно че са те сграбчили и повели за врата. Сайдар потече от нея към Аная и когато се опита да се дръпне — да, тя беше, не потокът — потокът ѝ се задържа и се вля в по-голям.

Обзе я чувство на благоговение. Усети, че се взира в лицата на другите, учудена дали и те изпитват същото. Беше станала част от нещо по-голямо и по-значимо. Обзе я спокойствие, което трябваше да

идва от Айез Седай. Чувстваше се близка, не — едно с тези жени, сякаш всички се бяха слели в една плът. Една дългнеста Сива, Ашманаил, ѝ се усмихна топло, сякаш разбрала чувствата ѝ.

Нинив затаи дъх, когато разбра, че вече не изпитва гняв. Гневът беше изчезнал, заменен с удивление. И въпреки това по някакъв начин сега, когато контролът се бе прехвърлил към Синята сестра, потокът на сайдар продължаваше. Очите ѝ попаднаха на Никола, но не намериха никаква сестринска усмивка — само онзи преценяващ поглед. Нинив инстинктивно се опита да се измъкне от връзката, но не можа. Докато Аная не нарушеше кръга, не можеше да излезе, и толкова.

Елейн се присъедини много по-леко, но най-напред пъкна сребърната гривна в джоба на робата си. Студена пот изби по лицето на Нинив. Какво ли можеше да стане, ако Елейн се бе включила, вече свързана с Могедиен с помощта на ай-дам?

Изведнъж Никола заговори някак унесено, като в сън.

— Лъвският меч. Копието посветено. Онази, що вижда отвъд. Трима на лодката, и онзи, който е мъртъв, все още е жив. Великата битка е свършила, но светът с битката не е свършил. Земята разцепена от завръщането, а стражите претеглят слугите. И бъдещето тръпне на ръба на острието.

Аная я изгледа.

— Какво каза, чедо?

— Казах ли нещо, Айез Седай? — примигна Никола. — Чувствам се... особено.

— Е, ако ще ви става лошо — отвърна енергично Аная, — да свършваме. Свързването кара някои жени да се държат странно първия път. Нямаме време да се грижим за стомаха ти. — Тя тръгна по улицата. — Всички до мен. И викнете, ако видите нещо, с което трябва да се оправяме.

Хората се трупаха по улиците, викаха и искаха да разберат какво става, разни неща се движеха. Врати се тръшкаха и прозорци се разтваряха, без никой да ги е докоснал. От къщите се носеше пукот и трясък. Грънци, сечива, камъни, всичко по-хлабаво можеше всеки момент да се разхвърчи. Една дебела готвачка по нощница събори летящо във въздуха ведро с истеричен смях, но когато някакъв мършав човечец по бели гащи се опита да отблъсне една връхлитаща срещу него цепеница, ръката му изпука и се счупи. Въжета се виеха из

краката на хората, дори дрехите се нахвърляха върху хората. Ризата на един космат мъж се беше увила около врата му и той махаше толкова упорито с ръце, че пречеше на ония, които се опитваха да я свалят, преди да го е удушила. Една жена, успяла да си намъкне роклята, се беше вкопчила в сламата на покрива и пищеше с цяло гърло, докато роклята напираше да я повлече нанякъде, може би към небето.

Справянето с тези неща се оказа не по-сложно, отколкото откриването им. Потоците на Силата, насочвани от Аная чрез връзката — както и онези на другите кръгове — без труд можеха да спрат стадо освирепели бикове, камо ли едно котле, на което е хрумнало да полети. А спреше ли се едно нещо веднъж, със Силата или с ръка, рядко се размърдваше отново. Просто бяха много. Нямаше време за Церителство, освен когато нечий живот бе в опасност — отоците, кървенето и счупените кости трябваше да изчакат, докато поредната дъсчена ограда се сриваше на земята, за щастие, без да счупи нечия глава; докато поредното буре спираше дивото си търкаляне преди да е счупило крак.

Нинив бе обзета от безсилие. Толкова много неща бяха подивели; все малки, но мъж с разбит от тиган череп или жена, удушена от собствената си риза, бяха също толкова мъртви, както и ако ги беше ударила Силата. Безсилието не беше само нейно; стори й се, че идва от всяка жена в кръга. Но единственото, което можеше да направи, беше да крачи заедно с другите и да гледа как Аная заприда съчетанието от техните потоци в битката с хилядите дребни опасности.

Най-сетне Аная спря. Разпадането на връзката изненада Нинив. За миг тя се присви на място и се взря в улицата с неразбиращ поглед. Стонове и плач бяха заместили писъците и виковете. Ако се съдеше по луната, изминал беше по-малко от час, но на Нинив й се стори като десет.

— Изобщо не беше това, което очаквах от един Отстъпник — измърмори Аная. Тя също изглеждаше уморена, но веднага се залови за следващото, което трябваше да се направи. — Едва стоиш на краката си, Никола. В леглото. Веднага. И искам да поговоря с теб сутринта, преди закуска. Англа, ти остани — ти можеш отново да се свържеш и да дадеш малко сила за Изцеряване. Ланита, в леглото.

— Не беше Отстъпник — каза Нинив. Светлина, колко беше уморена. — Беше мехур на злото.

— Видяхме такъв в Тийр — каза Елейн. — В Камъка. Ако Самаил ни нападне, няма да ни замеря с покъщнина.

Аная дори не мигна.

— На теб, изглежда, ти е останала доста енергия, Елейн. Можеш също да помогнеш с Церителството. А ти, Нинив... Пак го изтърва, нали? Е, ти имаш такъв вид, че май трябва да те отнесат в леглото, но ще трябва да се справиш сама. Калиндин, ти идваш с мен.

— Аная Седай — промълви предпазливо Нинив. — Двете с Елейн снощи намерихме нещо. Ако можем да поговорим с вас насаме...

— Утре, чедо. Хайде в леглото. Веднага, преди да си грохнала. — Аная дори не изчака да види дали ще ѝ се подчинят, а тръгна към един паднал наблизко мъж. Ашманаил дръпна Елейн в друга посока, а Баратайн повлече Англа в трета. Преди да се скрие в тълпата, Елейн погледна през рамо към Нинив и леко поклати глава.

Какво пък, това може би не беше най-подходящият момент да постави въпроса за купата и Ебу Дар. Но в реакцията на Аная имаше нещо странно — сякаш бе разочарована да научи, че това не е нападение на Отстъпника. Защо? Твърде уморена беше, за да мисли ясно. Въпреки че Аная беше контролирала потоците, все пак сайдар бе протичал през Нинив в продължение на цял час, достатъчно, за да изтощи дори човек, спал безметежно цяла нощ.

„Ще си легна — помисли си унесено Нинив. — Аная Седай ми каза да си легна.“ Защо Аная изглеждаше разочарована? Някаква мисъл загъделичка ума ѝ, но тя беше твърде задрямала, за да я засече.

ГЛАВА 15

КУПЧИНА ПЯСЪК

Очите на Егвийн се отвориха и се възряха в нищото. Все едно че изобщо не беше спала. Слепоочията ѝ пулсираха. От деня, в който Ланфеар едва не уби нея и Авиенда, деня, в който Отстъпницата и Моарейн се бяха убили една друга, главата винаги я болеше след посещение в Тел-айеран-риод, макар и не чак толкова, че да я притесни сериозно. Тъй или иначе, преди години Нинив я беше научила на някои билки и тя бе успяла да си намери някои подходящи тук, в Кайриен. Корен от съновниче щеше да я направи сънена — или поне толкова изтощена, колкото си беше сега, и можеше да я задържи на легло с часове — но щеше да прочисти и най-малката следа от главоболие.

Тя стана и отиде до умивалника — гравирана кристална купа, предназначена сигурно за поднасяне на пунш на някой благородник. Погледът ѝ срещна собствените ѝ очи в огледалцето с позлатената рамка на тъмната стена на шатрата и бузите ѝ се изчервиха.

— Е, и какво мислиш, че ще стане сега? — прошепна тя. Не можеше да допусне, че е възможно, но отражението ѝ се изчерви още повече.

Беше просто един сън, не като Тел-айеран-риод, където онова, което се случеше с теб, оставаше истинско, когато се събудиш. Но си спомняше всичко, все едно че беше станало наистина. Стори ѝ се, че бузите ѝ направо изгарят. Само сън, и при това сън на Гавин. Не, той нямаше право да сънува за нея така.

— Всичко беше негова работа — каза тя сърдито на отражението си. — Не моя! Никакъв избор нямах!

Тя надникна навън. Сивите стени на Кайриен се издигаха на две мили на запад, отвъд изпепелената земя, където Предвратието бе обкръжавало града. Ако се съдеше по резките контури, слънцето току-що се издигаше над хоризонта, но айилците вече щъкаха между шатрите.

Тя се върна при постелята си и легна пак. Твърде уморена беше, за да си приготви корен от съновниче, но пък тъпата болка винаги заглъхваше и след час-два, щом се събудеше, щеше да е отшумяла.

Не беше изненадващо, че Гавин запълни сънищата ѝ. Понякога те повтаряха неговия, макар и не точно; в собствената ѝ версия някои от по-смуцаващите неща просто не се случваха, или поне бяха позамазани. В нейния вариант Гавин много по-дълго ѝ декламираше стихове и я държеше за ръчица, докато наблюдаваха изгреви и залези. Нито пък заекваше толкова, когато ѝ казваше, че я обича. И изглеждаше точно толкова красив, колкото си беше наистина. Другите неща си бяха само нейни. Нежни целувки, които траеха вечно.

Появи се и Перин и застана пред нея, с вълк, клечащ в краката му, и една ястребица и една соколица, кацнали на раменете му — поглеждаха се свирепо над главата му. Той сякаш не ги забелязваше и се опитваше да захвърли секирата си, а накрая побягна, а секирата полетя във въздуха след него. И отново Перин — побягна от един Калайджийи, все по-бързо и по-бързо, колкото и да му викаше тя да се върне. И Мат, който изричаше странни слова, които тя почти разбираше — на Древния език, — и два гарвана, кацнали на раменете му — ноктите им се впираха през палтото му до кръв. Той като че ли не им обръщаше повече внимание, отколкото Перин на ястребицата и соколицата, при все че по лицето му преминаваше вълна на непокорство, заменяна от мрачно примирение. В друг сън някаква жена, чието лице беше загърнато в сянка, го подмамваше към някаква голяма опасност — Егвийн не знаеше каква точно, знаеше само, че заплахата е чудовищна. Няколко сънища засягаха Ранд, не всичките лоши, но до един странни. Елейн с протегнатата ръка го натискаше по главата да коленичи. Елейн, Мин и Авиенда седяха в безмълвен кръг около него и всяка поред протягаше ръка да го погали. После Ранд вървеше към някаква горяща планина и нещо хрущеше под ботушите му. Тя се размърда и изхленчи — хрущящите неща бяха печатите от затвора на Тъмния, които се трошаха с всяка негова стъпка. Знаеше го. Не беше нужно да ги види, за да го знае.

Подхранени от страха, сънищата взеха да стават по-лоши. Двете непознати жени, които беше виждала в Тел-айеран-риод, я спипаха и я завлякоха пред една маса, зад която се бяха струпали закачулени жени, а когато си свалиха качулките, всяка от тях се оказа Лиандрин, Черната

сестра, която я беше пленила в Тийр. Една сеанчанка с кораво лице ѝ връчи гривна и нашийник, свързани със сребриста каишка, ай-дам. Това я разплака: сеанчанците ѝ бяха надявали ай-дам на шията. Да умре беше готова, но не и да позволи това да се случи отново. Ранд крачеше из улиците на Кайриен, смееше се и шибаше по сгради и хора в мълнии и огън, и други мъже тичаха с него, мятайки Силата. По едно време Мъдрите я хванаха в Тел-айеран-риод и я продадоха като животно в земите отвъд Айилската пустош — това правеха те с кайриенците, ако ги хванеха в Пустошта. И някакви смътни фигури я удряха с дебели тояги. Удряха. И удряха...

Тя се изправи рязко и се взря в лицето на Коинде.

— Простете, Айез Седай. Исках само да ви събудя за закуска.

— Не беше нужно да пробиваш дупка в ребрата ми — измърмори Егвийн и веднага съжали.

Гняв блесна в тъмносините очи на Коинде и мигом беше заличен, скрит под гай-шайнската маска на раболепно покорство, Заклети в хрисимо подчинение и да не докосват оръжие в продължение на една година и един ден, гай-шайн приемаха всичко, което можеше да ги сполети, било то груба дума, удар или дори нож, забит в сърцето им вероятно. Макар че за айилците убийството на гай-шайн бе равносилно на детеубийство. Извинение не съществуваше — извършителя го убиваше на място собственият му брат или сестра. И все пак Егвийн беше сигурна, че това е само маска. Гай-шайн я носеха с упорство, но все пак си бяха айилци, а по-малко хрисими хора от айилците Егвийн не можеше да си представи. Дори и тези като Коинде, които отказваха да махнат бялата роба след като срокът изтечеше. Гордостта ѝ беше упорита и дръзка като на мъж, отказващ да отстъпи пред десетима противници.

Това беше една от причините Егвийн да внимава в приказките си и особено с Коинде. Гай-шайн нямаше как да окажат съпротива, без да нарушат всичко, в което вярваха. От друга страна, Коинде беше била Дева на копието и щеше отново да стане, стига някой да успееше да я убеди да свали тази роба. И тогава сигурно щеше да забрави за всякаква там Сила, да овърже Егвийн на фльонга и да я наръга с някое копие.

— Не искам закуска — каза Егвийн. — Просто излез и ме остави да поспя.

— Не искала закуска? — каза Амис от прага и нанизите и гривните ѝ от слонова кост, сребро и злато издрънчаха, докато се провираше вътре. Пръстени не носеше — никоя айилка не носеше, — но колкото до останалото, можеше да стигне за три жени, и пак доста да остане. — Мислех, че поне апетитът ти се е възстановил.

Баир и Мелайне влязоха след нея, и двете също така отрупани с накити. Трите жени бяха от различни кланове, но докато повечето от другите Мъдри, прехвърлили Драконовата стена, си стояха при септите, техните шатри бяха заедно, близо до нейната. Трите насядаха по ярките възглавнички на пода и наместиха тъмните шалове, които айилските жени, изглежда, никога не сваляха от раменете си. Поне тези, които не бяха Фар Дарейз Май. Амис беше с побеляла коса като Баир, но докато бабешкото лице на Баир беше сбръчкано, Амис изглеждаше непривично млада, може би заради контраста между косата и лицето ѝ. Тя твърдеше, че косата ѝ била почти толкова светла още когато била дете.

Обикновено почваха Баир или Амис, но днес първа заговори Мелайне.

— Ако не ядеш, няма да можеш да се оправяш. Решихме да ти позволим да дойдеш на следващата ни среща с другите Айез Седай — те всеки път ни питат кога ще дойдеш...

— И всеки път влагоземките се излагат като последни глупачки — вметна кисело Амис. Иначе не беше свадлива жена, но изглежда салидарските Айез Седай я правеха такава. Обикновено Мъдрите избягваха Айез Седай, особено Мъдрите, които можеха да преливат, като Амис и Мелайне.

— Но може да се наложи да го премислим — продължи спокойно Мелайне. Преди скорошния си брак тя беше бодлива като трън, но сега нищо не можеше да прекърши спокойствието ѝ. — Ти не бива да се завръщаш в съня, докато тялото ти не си възвърне напълно силите.

— Очите ти са зачервени — рече Баир загрижено. В много отношения обаче тя бе най-коравата от трите. — Лошо ли спа?

— Че как няма да спи лошо? — попита свадливо Амис. — Снощи три пъти се опитах да надникна в някой от сънищата ѝ и не намерих нищо. Никой не може да се наспи добре, ако не сънува.

Устата на Егвийн пресъхна. Да тръгнат да я проверяват в единствената нощ, в която беше излязла извън тялото си само за няколко часа!

Мелайне се навъси. Не на Егвийн, а на Коинде, която още си стоеше вътре, коленичила и свела глава.

— До шатрата ми има една купчина пясък — каза Мъдрата съвсем спокойно. — Ще я претърсиш песъчинка по песъчинка, докато не намериш една червена песъчинка. Но ако не е онази, която търся, ще трябва да започнеш отначало. Хайде. — Коинде се поклони и се изниза заднишком навън. Мелайне погледна Егвийн и се усмихна мило. — Изглеждаш изненадана. Ако тя не направи каквото ѝ се полага, ще я накарам да реши да го направи. Щом твърди, че още ми служи, все още е моя отговорност.

— Това няма да подейства. — Баир поклати глава. — Аз съм пердашила Джурик и Бейра, докато ръката ме заболи, но колкото пъти им казвам да махат бялото, пак ми се връщат в робите ся преди слънцето да е залязло.

— Това е отвратително — промърмори Амис. — Откакто се прехвърлихме във влажните земи, цяла четвърт от тези, на които срокът им е изтекъл, са отказали да се върнат в септите си. Така ще извратят джи-е-тох, че ще го лишат от смисъл.

Това беше дело на Ранд. Той беше разкрил пред всички това, което бяха знаели само вождовете на кланове и Мъдрите — че някога всички айилци отказвали да носят оръжие или да вършат насилие. Сега някои от тях вярваха, че единственото, което им се полага, е да бъдат гай-шайн. Други отказваха да приемат Ранд за Кар-а-карн по същата причина и по няколко души всеки ден продължаваха да се отцепват, за да се присъединят към Шайдо в планините на север. Някои просто захвърляха оръжията си и изчезваха, обладани от „замъгляването“: така го наричаха айилците. Най-странното във всичко това според Егвийн беше, че никой от тях не обвиняваше Ранд, освен Шайдо. Пророчеството на Руйдийн гласеше, че Кар-а-карн ще ги върне и ще ги унищожи. Към какво точно щеше да ги върне, никой, изглежда, не беше много наясно, но това, че щял да ги унищожи, изглежда, го приемаха също толкова спокойно, колкото Коинде бе приела току-що възложената ѝ задача, за която знаеше, че е безнадеждно неизпълнима.

Точно сега на Егвийн щеше да ѝ е все едно дори всички айилци в Кайриен да наденеха белите роби. Но виж, да позволи на тези Мъдри дори да заподозрат какво е намислила... Беше готова да прерови сто купчини пясък, доброволно при това, но не мислеше, че ще има този късмет. Наказанието ѝ щеше да е много по-тежко. Веднъж Амис ѝ беше заявила, че ако не прави точно това, което ѝ се казва — Светът на сънищата си беше достатъчно опасен и без тази закана, — тя лично просто ще престане да я учи. Точно от това наказание най-много се боеше. По-добре хиляда купчини пясък.

— Недей да гледаш толкова потресено — изсмя се Баир. — Амис не е ядосана на влагоземците и определено не на теб — нали ти дойде като дъщеря на шатрите ни. Ядосана е от една от сестрите ти Айез Седай. Оная, дето се казва Карлия, подхвърли, че може би те държим въпреки волята ти.

— Подхвърлила? — Белите вежди на Амис подскочиха почти до челото ѝ. — Та тя направо го каза!

— И се научи веднага да си държи езика — разсмя се Баир. — Обзалагам се, че се научи. Когато ги оставихме, още скимтеше и се мъчеше да махне червените пуфти от роклята си. Една червена пуфта — сподели тя доверително на Егвийн — много прилича на червена усойница в тъпите очи на влагоземците, но не е отровна. Но се гърчи, когато я раздразнят.

— Щяха да се махнат, ако си бяха помислили, че са се махнали — изсумтя Амис. — Тази жена нищо не научава. Онези Айез Седай, на които сме служили в Приказния век, не може да га били толкова глупави. — Но се беше поуспокоила.

Мелайне се кискаше съвсем открито и Егвийн се усети, че и тя се кикоти. Част от айилския хумор беше непонятен, но не в това. Беше срещала Карлия само три пъти, но представата как тази ледено надменна жена подскача и се мъчи да изтръска змиите от роклята си... единственото, което можеше да направи, бе да се сдържи да не се размее с цяло гърло.

— Чувството ти за хумор поне е в ред — каза Мелайне. — Болките в главата не се ли върнаха?

— Главата ми си е много добре — излъга Егвийн и Баир кимна.

— Хубаво. Разтревожихме се, когато взеха да се задържат. Стига да не влизаш в съня още малко, съвсем ще изчезнат. Недей да се боиш,

ако ти стане лошо от тях. Тялото използва болката, за да ни предупреди, че ни трябва отдих.

Това почти накара Егвийн да се разсмее отново — та нали айилците не обръщаха внимание дори на зейнали рани и на счупени кости.

— Колко още се налага да стоя настрана? — попита тя. — Искам да науча всичко, а имам и много въпроси.

— Въпросите са хубаво нещо — каза Амис. — Питай.

— Възможно ли е да бъдеш притеглен в нечий чужд сън въпреки волята си?

— Разбира се, че не — отвърна Амис. — Не и ако докосването ти не е съвсем несръчно.

Но Баир веднага се намеси:

— Освен ако е налице някое много силно чувство. Ако се опиташ да наблюдаваш съня на някой, който те обича или мрази много, можеш да бъдеш привлечена. Или ако ти самата го обичаш или мразиш. Точно затова да не си посмяла да се опитваш да надничаш в сънищата на Севанна или дори да говориш с Мъдрите на Шайдо в техните сънища. — Егвийн продължаваше да се изненадва от това, че тези жени, както и останалите Мъдри, продължаваха да ходят на гости и да беседват с Мъдрите на Шайдо. За Мъдрите се смяташе, че стоят над всякакви вражди и битки, но тя беше склонна да допусне, че противопоставянето ни Кар-а-карн и клетвата да го убият поставя Шайдо много отвъд тези неща. — Да се измъкнеш от съня на някой, който те мрази или те обича — завърши Баир, — е все едно да се опиташ да се изкатериш от дълбока яма с гладки стени.

— Така си е. — Амис, която, изглежда, изведнъж си бе възвърнала чувството за хумор, погледна към Мелайне. — Точно затова никоя сънебродница никога не допуска грешката да се опитва да наднича в сънищата на съпруга си. — Лицето на Мелайне помръкна. — Във всеки случай не го прави втори път — добави Амис.

Баир се ухили, от което лицето ѝ се набръчка още повече, и съвсем преднамерено избегна да погледне към Мелайне.

— Може да се окаже голям удар, особено ако ти е сърдит. Ако, да речем, джи-е-тох го поведе надалече от теб, а ти, като някое неразумно дете, проявиш глупостта да му кажеш, че ако те обича, няма да тръгне.

— Това ни отвлече доста от нейния въпрос — каза поруменялата Мелайне и Баир се разсмя.

— Ами ако не си се опитала да надникнеш? — попита Егвийн невинно.

Мелайне я погледна благодарно и тя изпита леко угризение. Но не чак толкова, че да не разпита за цялата тази история по-късно. Всичко, което можеше да накара не друга, а Мелайне да се изчерви толкова, трябваше да е доста забавно.

— Чувала съм за нещо подобно — каза Баир, — когато все още бях млада и тепърва започвах да се уча. Мора, Мъдрата на твърдината Колрада, ме обучаваше и тя ми каза, че ако чувството е много силно, ако любовта или омразата е наистина много голяма, можеш да бъдеш въвлечена дори само ако си позволиш да обърнеш внимание на съня на другия.

— Никога не съм чувала за такова нещо — каза Мелайне. Амис само я погледна невярващо.

— Нито пък аз от някоя друга освен от Мора — каза Баир. — Но тя беше изключителна жена. Казваха, че е близо на триста години, когато умря от ухапване на змия, но още изглеждаше млада като вас двете. Аз тогава бях младо момиче, но много добре я помня. Много неща знаеше тя, и много силно преливаше. Други Мъдри идваха от всички кланове, за да се учат от нея. Аз лично мисля, че толкова силна любов или омраза са нещо много рядко, но според нея това ѝ се било случило на два пъти, веднъж с първия ѝ съпруг и веднъж с един кандидат за трети съпруг.

— На триста години? — възкликна Егвийн. Със сигурност дори Айез Седай не можеха да живеят толкова дълго.

— Казах, че така разправяха — отвърна с усмивка Баир. — Някои жени се състаряват по-бавно от другите, като Амис тук, а когато става дума за жена като Мора, раждат се приказки. Някой път ще ви разправа историята как Мора преместила цяла планина. Ужким де.

— Може би друг ден? — рече Мелайне някак прекалено учтиво. Явно продължаваше да страда заради онова, което се беше случило в съня на Баел, и заради факта, че и другите го знаеха. — Чувала съм всички приказки за Мора още от дете и мисля, че ги знам наизуст. Ако Егвийн благоволи да се облече, трябва да се погрижим да се нахрани. — Блясъкът в зелените ѝ очи подсказа, че смята да се погрижи за всяка

хапка: явно подозренията ѝ за здравето на Егвийн не се бяха уталожили. — И да отговорим на другите ѝ въпроси.

Егвийн в паника зарови в ума си да измисли други. Обикновено имаше порой от въпроси, но снощните събития я бяха оставили само с този. Ако останеше само с него, сигурно щяха да започнат да се чудят дали не го е задала, защото се е опитала да се промъкне и да надникне в нечий сън. Друг въпрос. Не за собствените ѝ странни сънища. Навярно и те носеха някакво значение, стига да можете да се докопа до него. Аная твърдеше, че Егвийн е Съновница, способна да предсказва хода на бъдещи събития, а тези три жени го допускаха, но твърдяха, че трябвало сама да се научи. Освен това не беше сигурна дали ѝ се иска да обсъжда сънищата си с други. Тези жени бездруго вече знаеха много повече, отколкото ѝ се искаше, за онова, което ставаше в главата ѝ.

— Аа... кажете ми за сънебродниците, които не са Мъдри. Имам предвид, виждали ли сте някога други жени в Тел-айеран-риод?

— Понякога — отвърна Амис, — но не често. Без наставничка, която да я учи, една жена може и да не разбере, че прави нещо повече от това да сънува живи сънища.

— И, разбира се — добави Баир, — след като не знае, сънят като нищо може да я убие, преди да го е разбрала...

Измъкнала се вече от опасната тема, Егвийн се успокои. Получила беше по-ясен отговор, отколкото се беше надявала. Вече знаеше, че обича Гавин — „Нима? — прошепна вътрешният ѝ глас. — А готова ли беше да го признаеш?“ — и че неговите сънища със сигурност означават, че и той я обича. Макар че, разбира се, щом мъжете можеха будни да говорят неща, които не мислят сериозно, защо да не можеха и да ги сънуват? Но да потвърдят Мъдрите, че той я обича толкова силно, че да може да преодолее всичко, което тя...

Не. Това трябваше да го отложи за по-късно. Представа си нямаше дори къде се намира той по широкия свят. Важното сега беше, че знаеше в какво се крие опасността. Следващия път щеше да може да разпознава сънищата на Гавин и да ги избягва. „Стига наистина да го желаеш“ — прошепна вътрешният глас. Надяваше се, че Мъдрите ще вземат цвета, напират на бузите ѝ, за признак на здраве. Искаше ѝ се да разбере какво означават собствените ѝ сънища. Стига да означаваха нещо.

Заседателките все още бяха в Малката кула с Тарна, но конят на Червената вече чакаше оседлан на улицата пред бившата странноприемница. Чакаха и дузина Стражници — почетният ескорт за първите няколко мили от пътя на Тарна обратно към Тар Валон, чакаше и цял Салидар. Тълпата очакваше нещо много по-съществено от заминаването на пратеничката на Кулата.

— Човек би си помисли, че тя е някоя... някоя... — Нинив се прозя.

— О, кръв и пепел! — промърмори Елейн. И на нея ѝ се спеше, та две не виждаше.

— Защо не ѝ устроят цяла процесия? — изръмжа Нинив. — Не разбирам защо ѝ предлагат цялата тази шумотевица. — И отново шумно се прозя.

— Защото е Айез Седай, главо заспала — каза Сюан зад тях. — Две глави заспали — добави тя, поглеждайки Елейн. — Както сте я подкарали, ще ви влезе някоя цаца в устата. — Елейн я изгледа с най-студения си поглед, но както обикновено, той се плъзна по Сюан като дъжд по гледжосана керемидата. — Тарна е Айез Седай, момиченцата ми — продължи Сюан. — Една Айез Седай си е Айез Седай и нищо не може да го промени. — Нинив я изгледа особено, но тя не го забеляза.

Елейн се зарадва, че Нинив си сдържа езика — явният отговор щеше много да уязви Сюан.

— Какви са жертвите от снощи?

— Седем мъртви в селото. Близо сто из войнишките лагери. Всичките тези мечове, секири и тям подобни и никой, който да може да прелее да ги укроти. Сега там има няколко Сестри. Церят.

— А лорд Гарет? — попита Елейн тревожно. Гарет Брин сега се държеше студено с нея, но някога винаги се усмихваше топло и джобовете му винаги бяха пълни с бонбонки.

Сюан изсумтя толкова силно, че няколко души се обърнаха да я погледнат.

— С такъв като него — измърмори тя — и лъвориба ще си счупи зъбите.

— Ти, изглежда, си в чудесно настроение тази сутрин — каза Нинив. — Разбра ли най-после какво е посланието на Кулата? Гарет

Брин да не ти е предложил да се омъжиш за него? Да не би някой да е умрял и да не ти е оставил наследство?...

— Ако си научила нещо — побърза да се намеси Елейн преди двете да се скарат, — кажи ни го.

— Жена, която твърди, че е Айез Седай, макар да не е — промърмори Сюан, — се е набутала вече до шията във врящ котел, но ако на всичко отгоре е твърдяла и че е от определена Аджа, тази Аджа първа ще я привика. Миреле не ти ли е разказвала за жената, която беше хванала да се представя за Зелена в Чачин? Бивша новачка, провалила се на изпита си за Посветена. Попитай я някой път. Поне час-два ще ѝ трябват, за да ти опише всичко. Бедното момиче сигурно е съжалило, че не са го усмирили.

— Ти ми кажи какво знаеш — каза тихо Елейн, — или другия път като останем сами, ще те науча да седиш с прибрани ръчички и можеш да тичаш после да хленчиш в полите на Шериам, ако щеш. — Очите на Сюан се присвиха и Елейн изведнъж изохка и се стисна за бедрото.

Сюан си дръпна ръката, с която я бе оципала, без дори да се опитва да се крие.

— Не понасям заплахите, момиче. Знаете не по-зле от мен какво е казала Елайда — видяхте го преди всеки друг тук.

— Върнете се, всичко е простено? — запита невярващо Нинив.

— Повече или по-малко. Плюс цял трюм рибешки карантии за това как Кулата трябвало да бъде цяла, сега повече от всякога, и лъкатушенето като на змиорка, че никоя не бивало да се страхува освен „онези, които са се замесили в бунт“. Светлината само знае какво значи това. Аз — не.

— И защо го пазят в тайна? — настоя Елейн. — Не е възможно да смятат, че някоя може да избяга при Елайда. Трябва само да изгонят Логаин. — Сюан не каза нищо, само намръщено изгледа чакащите Стражници.

— Продължавам да не разбирам защо искат още време — измърмори Нинив. — Знаят много добре какво трябва да направят. — Сюан запази мълчание, но веждите на Нинив бавно се повдигнаха. — Ти не си знаела отговора им.

— Вече го знам — каза Сюан и тихо измърмори нещо за „страхливи глупачки“. Елейн мълчаливо се съгласи.

Вратата на някогашната странноприемница се отвори. Половин дузина Заседателки излязоха, загърнати в шалове си, по една от всяка Аджа, и после Тарна, следвана от останалите. Ако тълпата очакваше някаква специална церемония, остана горчиво разочарована: Тарна се качи на седлото си, очите ѝ бавно пробягаха по Заседателките, после погледна към тълпата с неразгадаемо лице и смуши коня. Стражниците поеха с нея. Загрижено бръмчене, като от раздразнен кошер, се надигна сред зрителите.

Мърморенето продължи, докато Тарна не се скри от поглед. Тогава заговори Романда. По традиция най-възрастната Заседателка провъзгласяваше публично решенията на Съвета. Романда не се движеше като старица, разбира се, и лицето ѝ беше също толкова лишено от възраст като на всяка друга, но дори кичури сива коса издаваха много напреднала възраст при Айез Седай, а нейният кок беше светлосив, без и следа от нещо по-тъмно. Елейн се зачуди колко ли е стара, но да попиташ една Айез Седай за възрастта ѝ беше възможно най-грубата проява на невъзпитание.

Романда запрече потоци на Въздух, за да я чуят в цялото село — гласът ѝ стигна до Елейн, все едно че ѝ говореше лице в лице.

— Мнозина от вас се тревожихте през последните няколко дни, но ненужно. И да не беше пристигнала Тарна Седай при нас, ние сами щяхме да изпратим свои пратенички в Бялата кула. В края на краищата трудно може да се каже, че се крием тук. — Тя направи кратка пауза, за да даде време на тълпата да се разсмее, но хората продължиха да се взират мълчаливо в нея. — Нашата цел не се е променила. Ние търсим истината и справедливостта, за да постъпим така, както е правилно...

— Правилно за кого? — измърмори Нинив.

— ...и няма нито да отстъпим, нито да се провалим. Вървете сега да си вършите задачите, уверени, че оставате под нашата закрила, сега и когато се върнем на подобаващите ни се места в Бялата кула. Светлината дано освети всички вас. Светлината дано освети всички нас.

Тълпата бавно се раздвижи. Нинив започна да си пробива път към триетажната каменна постройка. Елейн я последва. Снощи Нинив се бе опитала да подхвърли това, което бяха научили, без дори да помисли; Трябваше да го представят много внимателно, за да могат да

повлияят на Съвета. А те, изглежда, наистина имаха нужда да им се повлияе. Романда всъщност не бе казала нищо.

Колкото до идеята на Нинив да хукнат за Кемлин, тя беше повече от глупава, но тя лично с нетърпение чакаше да тръгнат за Ебу Дар, за да свършат нещо наистина полезно. Само дано Нинив не объркаше всичко.

Настигна Нинив точно когато тя се добра до Шериам. Морврин също беше тук, както и Карлия, и трите с шаловете си — тази заран всички Айез Седай носеха шаловете си.

— Трябва да поговорим — каза Нинив на Шериам. — Само с вас трите.

Елейн въздъхна. Не най-доброто начало, но не и най-лошото.

Шериам изгледа двете за миг, после хвърли поглед на Морврин и Карлия и каза:

— Добре. Елате вътре.

Романда ги изгледа сърдито и изсумтя.

Простолюдието, разбира се, не го забелязваше, но Елейн беше засичала някои подмятания сред Айез Седай за Шериам и нейните приближени. Романда беше една от онези, които мислеха, че влиянието им е прекалено; още по-лошото според нея бе, че в този тесен кръг имаше две Сини и нито една Жълта.

— Очаквам ни повече, ни по-малко да чуем, че Ранд ал-Тор е тръгнал насам — каза сухо Морврин, щом влязоха. Другите две Айез Седай се спогледаха. Елейн едва потисна възмущението си — те наистина си мислеха, че двете с Нинив крият някакви тайни за Ранд. И те с техните тайни!

— Не е това — отвърна Нинив, — но е нещо също толкова важно, макар и по друг начин. — И заразказва за тяхното пътуване до Ебу Дар и за намирането на купата тер-ангреал. Не в същия ред и без да се споменава за Кулата, но най-същественото беше налице.

— Сигурни ли сте, че тази купа е тер-ангреал? — попита Шериам, след като Нинив свърши. — И че може да въздейства на времето?

— Да, Айез Седай — отвърна простиичко Елейн. За начало — колкото по-простиичко, толкова по-добре. Морврин изсумтя — тя не вярваше на нищо.

— В такъв случай сте се справили добре. Ще пратим писмо на Мерилил. — Мерилил Киндевин беше Сивата сестра, пратена да убеди кралицата в Ебу Дар да подкрепи Салидар. — Ще трябва да ни опишете подробностите.

— Тя никога няма да я намери! — избухна Нинив преди Елейн да успее да си отвори устата. — Само Елейн и аз можем.

Очите на Айез Седай се вледениха.

— Вероятно за нея ще бъде невъзможно — намеси се припряно Елейн. — Ние видяхме къде е купата, но ще е трудно дори за нас. Но ние поне знаем какво сме видели. Описанието в едно писмо просто няма да свърши работа.

— Ебу Дар не е място за Посветени — заяви студено Карлия.

Тонът на Морврин беше малко по-мек, макар и назидателен.

— Всички трябва да правим това, което можем най-добре, дете. Мислиш ли, че Едесина или Афара, или Гуисин искаха да заминат за Тарабон? Какво могат да направят те, за да въведат ред в тази неспокойна земя? Но сме длъжни да се опитаме, затова отидоха. Кируна и Бера най-вероятно са в Гръбнака на света точно в този момент, на път да издирят Ранд ал-Тор в Айилската пустош, защото допускахме — само допускахме, — когато ги изпратихме, че може да е там. Това не прави пътуването им по-безполезно сега, когато той е извън Пустошта. Всички ние правим това, което можем и което трябва да правим. Вие двете сте Посветени и това, което можете и трябва да правите, е да стоите тук и да се учите. Но и да бяхте пълноправни Сестри, аз все пак бих ви задържала тук. Никой не е правил такива открития като вашите. Дори само по брой надминават всичко, което е открито за сто години.

Но Нинив все пак си беше Нинив — пренебрегна всичко, което не желаше да чува, и изгледа Карлия.

— Справяли сме се много добре и сами, благодаря. Съмнявам се, че в Ебу Дар може да е толкова лошо, колкото в Танчико.

Нима Нинив никога нямаше да се научи, че малко кокетство понякога печели онова, което честността губи със сигурност?

— Ние разбираме вашата загриженост, Айез Седай — каза тя, — но колкото и нескромно да звучи, истината е, че аз съм по-добре подготвена да намирам тер-ангреали от всяка друга в Салидар. И двете с Нинив знаем по-добре къде да търсим този, отколкото можем да

опишем и в най-дългото писмо. Ако благоволите да ни изпратите при Мерилил Седай, съм сигурна, че под нейното напътствие бихме могли да го намерим много скоро. Няколко дни до Ебу Дар с кораб и няколко дни обратно, плюс няколко дни под надзора на Мерилил Седай в Ебу Дар. Междувременно бихте могли да пратите съобщение до някоя от очите и ушите на Сюан в Кемлин, за да е получено, когато Медара Седай пристигне с пратеничеството.

— Защо в името на Светлината трябва да правим пък това? — изръмжа Морврин.

— Мислех, че Нинив ви каза, Айез Седай. Не съм сигурна, но си мисля, че купата има нужда и от мъжко преливане, за да заработи.

Това предизвика леко вълнение, разбира се. Карлия ахна, Морврин си замърмори нещо, а Шериам направо зяпна. Нинив също зяпна, но само за миг — Елейн беше сигурна, че го прикри преди другите да забележат. Твърде слисани бяха, за да забелязват много. Работата беше, че това си беше чисто и просто лъжа. Ключът беше в простото. Смяташе се, че най-великите постижения в Приказния век са били извършвани от мъже и жени, преливащи заедно, вероятно свързани. Много вероятно беше наистина да има тер-ангреали, които имат нужда от мъж, за да подействат. Във всеки случай, щом тя не би могла да го задейства сама, никоя в Салидар нямаше да може. Освен Нинив може би. Ако това изискваше участието на Ранд, не можеха да пропуснат възможността да направят нещо за времето, а докато тя „откриеше“, че един кръг от жени може да се оправи с купата, Айез Седай в Салидар щяха така здраво да са се обвързали с Ранд, че нямаше да могат да се измъкнат.

— Може би — каза най-сетне Шериам. — Но това не променя факта, че двете сте Посветени. Ще изпратим писмо на Мерилил. За вас двете се говори, че...

— Говори се! — сопна се Нинив. — Това е единственото, което правите и вие, и Съветът! Говорите! Двете с Елейн можем да намерим този тер-ангреал, но вие предпочитате да кудкудякате като квачки. — Толкова силно беше опънала плитката си, че Елейн почти очакваше всеки момент да я откъсне. — Седите си тук и се надявате Том, Джюйлин и останалите да се върнат и да ви кажат, че Белите плащове няма да дойдат. И не решавате проблема с Елайда и се пипкате с Ранд. Знаете ли поне доколко все още сте на негова страна?... И знаете ли

защо си седите така и само си говорите? Аз знам! Вас ви е страх. Страх ви е, че Кулата е разделена, страх ви е от Ранд, от Отстъпниците, от Черната Аджа ви е страх. Снощи Аная се изтърва, че сте имали готов план в случай, че някой от Отстъпниците ви нападне. Всички тези свързвания на кръгове, над самия мехур на злото — повярвахте ли го най-последно? — но при пълна бъркотия и повечето от тях бяха повече с новачки, отколкото с Айез Седай. Защото само малко Айез Седай са знаели предварително. Мислите си, че Черната Аджа е тук, в Салидар. Страх ви е, че планът ви може да стигне до Самаил или някой от останалите. Не си вярвате една на друга. Не никого не вярвате! Затова ли не искате да ни пратите в Ебу Дар? Да не би да си мислите, че ние сме Черна Аджа, или че ще избягаме при Ранд, или... или... — Тя се задъха и спря.

Първият подтик на Елейн бе да заглади някак нещата, макар че не беше възможно дори да си помисли как би могло да стане това. Все едно да загладиш планински хребет. Айез Седай бяха тези, които я накараха да забрави тревогата си, че Нинив е успяла да разруши всичко. Тези безизразни лица, тези техни очи, способни да виждат и през камъка, не трябваше да разкриват нищо. За нея обаче разкриха нещо. В тях липсваше обичайният сдържан гняв, който следваше да се стовари върху всяка нещастница, дръзнала така глупаво да се пени на Айез Седай. Сега те бяха като маски и единственото, което криеха, беше истината, една истина, която самите Айез Седай не искаха да признаят пред себе си. Те се страхуваха.

— Свърши ли най-сетне? — попита Карлия с глас, който можеше да смрази и слънцето. — Хайде сега сами да си изберете наказанието.

ГЛАВА 16

ПРОРИЦАНИЯ НА КОЛЕЛОТО

Ранд се беше отпуснал в Драконовия трон, Драконовия скиптър бе на коленете му. Или поне се правеше на отпуснат. Троновете не са направени да се изтягаш в тях, а този точно най-малко, както изглеждаше, но това беше само част от трудността. Аланна също бе част от нея. Само да кажеше на Девите, щяха да... Не, как можеше изобщо да си го помисли? Беше я изплашил достатъчно, за да я държи на разстояние. Не беше направила никакви опити да проникне във Вътрешния град. Той щеше да го разбере, ако беше. Не, засега Аланна беше нищожен проблем в сравнение с тази неудобна възглавница на седалката.

Въпреки че извезаното му със сребро синьо палто беше закопчано до яката, жегата не го засягаше — бе усвоил номера, показан му от Таим — но ако чистото нетърпение можеше да предизвика пот, от него щеше да се лее, все едно че току-що е излязъл от реката. Да запази хладината в себе си не представляваше никакъв проблем. Но да запази спокойствие бе огромен. Смяташе да предаде Андор на Елейн цял и незасегнат и тази сутрин щеше да направи първата стъпка към това. Стига изобщо да дойдеха.

— И в добавка — продължи монотонно високият кокалест мъж, застанал пред трона — хиляда четиристотин двадесет и трима бежанци от Муранди, петстотин шестдесет и седем от Алтара и сто и девет от Иллиан. — Няколкото сиви кичура, останали по главата на Халвин Нори, стърчаха като пачи пера зад ушите му. — Наех още двадесет и трима чиновници за преброяването, но броят им все още е крайно недостатъчен за...

Ранд престана да го слуша. Колкото и да беше благодарен, че Нори — назначен от Мургейз за главен чиновник преди много години — не беше избягал, както толкова много други, не беше сигурен, че докладът му е верен, ако се изключеха числата в счетоводните му книги. Нори заизрежда броя на смъртните случаи за последната

седмица и цената на ряпата, докарана от околностите на града, със същия монотонен глас, после изброи ежедневните уредени от управата погребения на бедни и останалите без близки и приятели бежанци с не повече ужас и не повече радост от изброяването на наетите строители за оглед и ремонт на градските стени. Иллиан за него беше просто поредната земя, а не владение на Самаил, а Ранд — просто поредният владетел.

„Къде ли са те? — зачуди се Ранд. — Защо Аланна не се опита поне да се приближи до мен?“ Моарейн нямаше да се изплаши толкова лесно.

„Къде са всички мъртви? — прошепна Луз Терин. — Никога ли няма да замлъкнат?“

Ранд се изкиска наум. Това със сигурност трябваше да е някаква шега.

Сюлин седеше от едната страна на тронния подиум, а червенокосата Уриен — от другата. Освен Девите днес го пазеха и двадесетима Аетан-дор, Червени щитове, някои с червени превръзки на челата. Стояха, клечаха или седяха, някои тихо си говореха, но както винаги изглеждаха готови да скочат. Поне един чифт очи непрекъснато следеше Нори — малцина айилци можеха да се доверят на един влагоземец толкова близо до Ранд.

На прага на залата се появи Башийр. Най-сетне. Най-сетне, проклето да е!

— Справяте се добре, господин Нори — каза Ранд. — В доклада ви няма никакъв пропуск. Ще се погрижа да получите необходимото ви злато. Но сега трябва да се занимаем с други неща, ако позволите.

Мъжът не даде никакъв признак на изненада или обида, че са го прекъснали толкова рязко. Само кимна, поклони се и отстъпи три крачки заднишком, преди да се обърне. Дори не погледна Башийр, докато се разминаваха. Нищо не го интересуваше освен счетоводните книги.

Ранд кимна нетърпеливо на Башийр и се изправи с вкочанен гръб на трона.

Салдеецът не беше сам. Плътно го следваха двама мъже и две жени, всички на възраст, в богати коприни и брокат. Стараеха се да се престорят, че за тях Башийр не съществува, и до голяма степен успяваха, но бдителните айилци между колоните бяха друга работа.

Златокосата Диелин сбърка само една крачка, но Абел и Луан, и двамата побелели, но с корави лица, изгледаха навъсено облечените в кадин-сор фигури и инстинктивно посегнаха към мечовете, които днес не носеха, а Елориен, пълна тъмнокоса жена, която щеше да изглежда симпатична, ако лицето ѝ не беше толкова каменно, за миг спря и очите ѝ блеснаха от ярост. Първият им поглед към Ранд също така ги стресна, до един. Сигурно бяха очаквали, че ще е по-стар.

— Милорд Дракон — обяви високо Башийр, — Господарю на Утрото, Принце на Зората, Истински закрилник на Светлината, пред когото светът коленичи в благоговение, вода ви лейди Диелин от Дома Таравин, лорд Абел от Дома Пендар, лейди Елориен от Дома Тремейн и лорд Пеливар от Дома Целан.

Четиримата андорци изгледаха Башийр накриво. В тона му имаше нещо, което им прозвуча все едно, че води на Ранд четири коня.

Доця му се да се разсмее. Бяха ядосани, но също така и предпазливи, и навярно малко впечатлени. Дватамата с Башийр сами бяха обмислили тези титли, но частта за света, който бил коленичил, беше нещо ново, добавка на самия Башийр. Моарейн обаче му беше дала добър съвет. Стори му се, че почти чува отново звънливия ѝ глас: „Как ще те видят хората първия път е това, което най-дълго ще се съхрани в умовете им. Така е в този свят. Дори да слезеш от трон, дори да започнеш да се държиш като селянин в кочина, те ще продължат да помнят, че си слязъл от трон. Но ако първия път видят в теб само един младеж, едно селянче, по-късно ще направят всичко, за да му попречат да се качи на трона, каквито и да са правата му, каквато и да е мощта му.“

„Аз бях Господар на Утрото — изломоти Луз Терин. — Аз съм Принцът на Зората.“

— Няма да ви посрещна с добре дошли — каза Ранд бавно и спокойно, — това е вашата земя и дворецът е на вашата кралица, — но съм доволен, че приехте поканата ми. — След цели пет дни! Той стана, остави Драконовия скиптър на трона и с леки стъпки слезе от подиума. Със сдържана усмивка. — „Никога не се дръж враждебно освен когато се налага — беше му казала Моарейн, — но преди всичко никога не се дръж прекалено дружелюбно. Никога не бъди нетърпелив.“ — Той посочи отрупаните с възглавнички пет стола, разположени в кръг сред колоните. — Заповядайте. Ще поговорим и ще пийнем студено вино.

Те, разбира се, седнаха, като поглеждаха айилците и него с еднакво любопитство и може би еднаква враждебност. След като се разположиха, се появиха гай-шайн, мълчаливи в белите си роби — носеха вино в запотени златни бокали. По един застана зад всеки стол с широко ветрило от пера. Зад всеки стол, но не и зад този на Ранд. Те го забелязаха веднага, както и липсата на пот по лицето му. Но гай-шайн също не се потяха, въпреки робите си, нито някой друг от останалите айилци. Той загледа лицата на благородниците над ръба на бокала си.

Андорците се гордееха, че са по-откровени от всички на света, и не пропускаха да се похвалят, че Играта на Домове може да е много по-развита в други страни, отколкото в тяхната, но че те също могат да я играят, ако им се наложи. И можеха донякъде, въпреки че кайриенците и тайренците ги смятаха за простодушни, станеше ли въпрос за някой подмолен ход и контраход във Великата игра. Тези четиримата общо взето пазеха хладнокръвие, но за човек, обучен от Моарейн и дообучен в Тийр и Кайриен, издаваха твърде много с всяко мръдване на очите и с всяка лека промяна на лицето.

Първото, което ги сепна, беше, че няма стол за Башийр и че Башийр излиза от тронната зала. И четиримата всъщност си позволиха да погледнат след него с много леки усмивки на доволство. И те трябваше да не харесват присъствието на салдейската армия в Андор, също както Неан и онези като него. Явно беше какво си мислят: че вероятно влиянието на чужденеца е по-малко, отколкото са се страхували.

От друга страна, Башийр беше маршал-генерал на Салдеа, трижди лорд и чичо на самата кралица Тенобия. Но след като Ранд го използваше за свой слуга...

— Великолепно вино. — Загледан в бокала си, Луан се поколеба, преди да добави; — Милорд Дракон. — Все едно че му го изтеглиха с ченгел от устата.

— От юг е — каза Елориен. — Реколта от хълмовете Тунайган. Цяло чудо е как сте могли да намерите лед в Кемлин тази година. Някои хора вече я наричат „годината без зима“.

— Смятате ли, че мога да губя време и усилия в търсене на лед — отвърна Ранд, — след като толкова много беди връхлитат света?

— Всички сме загрижени за бедите по света, но преди всичко за тези, които засягат Андор — каза Диелин. — Да не би да ни поканихте тук, за да намерим лек?

— Стига да знаете такъв — отвърна Ранд. — Ако не, ще трябва да потърся другаде. Мнозина смятат, че знаят подходящия лек. Ако не мога да намеря този, който аз търся, ще трябва да приема следващия най-добър. — Това ги накара да свият устни. На път за насам Башийр ги беше превел през един от дворовете, където бяха видели Аримила, Лир и другите като тях. — Склонен съм да мисля, че желаете да обединим Андор. Чухте ли прокламацията ми? — Не беше нужно да уточнява коя; в този контекст можеше да става дума само за една.

— Наградата, предложена за вест за Елейн — отвърна Елориен и лицето ѝ стана още по-каменно. — Която трябва да стане кралица, след като Мургейз е мъртва.

Диелин кимна.

— На мен това ми се струва добре.

— Но не и на мен! — отрязва Елориен. — Мургейз предаде приятелите си и отблъсна старите си съюзници. Време е да видим края на Дома Траканд и на Лъвския трон. — Изглежда, беше забравила за Ранд. И не само тя.

— Диелин — каза Луан. Тя поклати глава, сякаш вече беше чувала това, но той продължи. — Тя има най-големите права за претендентка. Аз казвам да бъде Диелин.

— Елейн е щерката-наследница — заяви златокосата. — Аз казвам да е Елейн.

— Има ли значение какво казва всеки от нас? — настоя Абел. — Ако той е убил Мургейз, ще... — Абел млъкна и погледна към Ранд, не точно предизвикателно, но подканяйки го да направи най-лошото. И очаквайки го.

— Вие наистина ли вярвате в това? — Ранд погледна тъжно към Лъвския трон на пиедестала. — Защо, в името на Светлината, ще убивам Мургейз, само за да поставя на трона Елейн?

— Малцина вече знаят на какво да вярват — отвърна вдървено Елориен. На бузите ѝ избиха червени петна. — Хората разправят много неща, повечето от които глупави.

— Например? — Въпросът беше към нея, но отговори Диелин. Гледаше го право в очите.

— Че вие ще се сразите в Последната битка и ще убиете Тъмния. Че сте Лъжедракон или марионетка на Айез Седай, или и двете заедно. Че сте незаконен син на Мургейз или тайренски върховен лорд, или айилец. — Тя отново се намръщи, но не спря. — Че сте синът на една Айез Седай от Тъмния. Че сте самият Тъмен, или обратното — въплъщението на самия Създател. Че ще унищожите света, че ще го спасите, ще го покорите и ще доведете нов Век. Колкото уста, толкова приказки. Повечето твърдят, че вие сте убили Мургейз. Мнозина добавят и Елейн. Казват, че прокламацията ви е маска, която трябва да прикрие престъпленията ви.

Ранд въздъхна. Някои от тези твърдения бяха по-лоши от всичко, което беше чувал.

— Няма да ви натрапвам на кое да вярвате. — Защо продължаваше да го гледа така намръщено? Луан, Абел и Елориен също му мятаха погледи, каквито можеше да очаква от Аримила и нейната пасмина, когато смятаха, че не ги забелязва. „Гледат. Гледат. — Това бе Луз Терин, с дрезгав, шептящ кикот. — Виждат те. Мен кой вижда?“ — И все пак, бихте ли ми помогнали отново да обединя Андор? Не искам Андор да се превърне в друг Кайриен, или още по-лошо — в Тарабон или Арад Доман.

— Знам нещо за Каретонския цикъл — каза Абел. — Вярвам, че сте Преродения Дракон, но там нищо не се споменава за вашето управление. Казва се само, че ще се сразите с Тъмния в Тармон Гайдон.

Ръката на Ранд стисна бокала така здраво, че тъмната повърхност на виното потрепера. Колко по-лесно щеше да бъде, ако тези четиримата бяха като повечето върховни лордове на Тийр или като кайриенците... но никой от тях не желаше и косъм повече власт за себе си от онова, което вече имаше.

— Колко пъти трябва да ви казвам, че не желая да управлявам Андор? Когато Елейн седне на Лъвския трон, ще напусна Андор. И никога няма да се върна, ако зависи от мен.

— Ако тронът се полага на някого — заяви със свити устни Елориен, — то той се полага на Диелин. Ако наистина целите това, което казвате, погрижете се тя да бъде коронясана и си заминете. Тогава Андор ще бъде обединен и не се съмнявам, че андорските войници ще ви последват в Последната битка, ако за това става дума.

— Все още отказвам — отвърна ѝ Диелин и после се обърна към Ранд. — Ще почакам и ще обмисля, милорд Дракон. Когато видя Елейн жива и коронясана, и че вие напускате Андор, ще изпратя своите васали да ви последват, независимо дали някой друг в Андор ще направи същото. Но ако мине много време и вие продължите да царувате тук, или вашите айилски диваци направят тук това, което чух, че са направили в Кайриен и Тийр, или пуснете тук да безчинстват тези... мъже, които събирате с вашата амнистия, тогава ще застана срещу вас независимо дали някой друг в Андор ще постъпи като мен.

— Аз също ще тръгна редом с теб — заяви твърдо Луан.

— И аз — каза Елориен.

Ранд отметна глава и се разсмя. „Светлина! А аз си мислех, че честната съпротива ще е по-добра от промъкването зад гърба ми и блюдолизниченето!“

Те го изгледаха неспокойно — несъмнено си мислеха, че го е обхванала лудостта. Може и да беше. Вече не беше сигурен.

— Обмислете каквото трябва — каза им той и стана, за да сложи край на аудиенцията. — Целя това, което казах. Но обмислете и следното. Тармон Гай-дон приближава. Не знам колко време ни остава за мислене.

Те също станаха и се поклониха леко, като на равен, при това по-подчертано, отколкото при влизането си — но когато се обърнаха да излязат, Ранд хвана Диелин за ръкава.

— Имам един въпрос към вас. — Другите спряха. — Частен въпрос. — Тя кимна и спътниците ѝ се отдръпнаха настрана. Следяха ги внимателно, но бяха достатъчно далече, за да чуят нещо. — Вие ме гледахте... странно — каза той. „Както и всеки благородник, когото съм срещал в Кемлин.“ Всеки андорски благородник поне. — Защо?

Диелин се взря в него, после попита:

— Как се казва майка ви?

Ранд примигна.

— Майка ми? — Майка му беше Кари ал-Тор. Така мислеше той за нея. Тя го беше отгледала. Но той реши да разкрие болезнената истина, която бе научил в Руйдийн. — Майка ми се е казвала Шайел. Била е Дева на копието. Баща ми е бил Джандуин, вожд на клана Таардад Айил. — Диелин невярващо повдигна вежди. — Бих се заклел

с всяка клетва, която пожелаете. Какво общо има това с моя въпрос? Те и двамата отдавна са мъртви.

На лицето ѝ се изписа облекчение.

— Случайно подобие, изглежда, нищо повече. Не искам да кажа, че не знаете кои са родителите ви, но в говора ви се долавя западноандорски акцент.

— Подобие ли? Отраснал съм в Две реки, но родителите ми са били тези, които ви казах. На кого толкова приличам, че да ви накара да ме гледате така?

Тя се поколеба и въздъхна.

— Предполагам, че е без значение. Някой ден трябва да ми разкажете как родителите ви са били айилци, след като сте отраснали в Андор. Преди двадесет години, вече малко повече, Тигрейн, щерката-наследница на Андор, изчезна. Остави мъж, Тарингейл, и син, Галад. Знам, че е чиста случайност, но просто виждам във вашето лице Тигрейн. Направо се смаях.

Ранд също се смая. Нещо повече — прониза го хлад. Части от разказа на Мъдрите се завъртяха из главата му... „златокоса млада влагоземка, в коприни... син, когото обичала; мъж, когото не обичала... Шайел беше името, което тя прие. Друго така и не каза... Ти имаш нещо от нея в чертите си.“

— Как точно е изчезнала Тигрейн? Проявявам интерес към историята на Андор.

— Ще ви бъда благодарна да не наричате това история, милорд Дракон. Бях момиче, когато се случи, всъщност вече девойка, и често идвах в двореца. Една сутрин просто се оказа, че Тигрейн я няма в двореца, и повече не се появи. Някои твърдяха, че бил замесен Тарингейл, но той почти се беше побъркал от мъка. Тарингейл Дамодред искаше повече от всичко на света да види своята дъщеря кралица на Андор и своя син — крал на Кайриен. Той беше кайриенец и този брак трябваше да прекрати войните с Кайриен — и той го постигна, но изчезването на Тигрейн накара всички да мислят, че Андор иска да наруши мирния договор, което ги доведе до заговорите, обичайни за кайриенците, което пък доведе до „Гордостта на Ламан“. И вие знаете до какво доведе тя — добави тя сухо. — Баща ми твърдеше, че всъщност е виновна Гитара Седай.

— Гитара? — Чудо беше, че гласът му не секна. Чувал беше това име много пъти. Гитара Морозо, Айез Седай, притежаваща дарбата на Прорицателството, бе провъзгласила, че Драконът се е Преродил на склоновете на Драконовата планина, което бе отпратило Моарейн и Сюан в дългото им търсене. Тъкмо Гитара Морозо бе казала на „Шайел“, че ако не избяга в Пустошта, без да казва на никого, и не стане Дева на копието, гибел ще връхлети над Андор и над целия свят.

— Да — каза Диелин. — Гитара беше съветничка на кралица Морделайн, но повечето си време прекарваше с Тигрейн и Люк, брата на Тигрейн, отколкото с кралицата. След като Люк замина на север и не се върна, плъзнаха слухове, че Гитара го е убедила, че неговата слава или съдба се намира в Погибелта. Други твърдяха, че той щял да намери Преродения Дракон там или че Последната битка щяла да зависи от неговото заминаване. Това беше близо година преди изчезването на Тигрейн. Лично аз се съмнявам, че Гитара е имала нещо общо с това, както и с Люк. Тя остана съветничка на кралицата чак до смъртта на Морделайн. Сърцето ѝ се пръснало заради Тигрейн след случилото се с Люк, така се говореше. С което, разбира се, започна Спора за наследството. Без всичко това щяхте да видите един съвсем друг Андор. Тигрейн щеше да е кралица, Мургейз — само Върховна съветничка на Дома Траканд, а Елейн изобщо нямаше да се е родила. Видите ли, Мургейз се омъжи за Тарингейл, след като получи трона. Кой би могъл да каже какво още щеше да е различно?

Докато я гледаше как излиза с другите, той си помисли за още едното нещо, което щеше да е различно. Той нямаше сега да е в Андор, защото изобщо нямаше да е роден. Всичко си дойде на мястото от само себе си, в безкрайни кръгове. Тигрейн бе отишла тайно в Пустошта, което бе накарало Ламан Дамодред да отсече Авендоралдера, дар от Айил, за да си направи трон, акт, тласнал айилците да прекосят Гръбнака на света, за да го убият — това е била единствената им цел, въпреки че народите го наричаха Айилската война — и с айилците бе дошла една Дева, на име Шайел, която бе умряла при раждане. Животът на толкова хора се беше променил, толкова хора бяха загинали, за да може тя да го роди в подходящото време и място — и да умре. Кари ал-Тор беше майката, която той помнеше, макар и смътно, но му се искаше да бе познавал тази Тигрейн или Шайел, или

както бе пожелала да се нарича, макар и съвсем за малко. Просто да я беше видял.

Безплодни мечти. Тя отдавна беше умряла. Всичко това бе свършило. Защо тогава продължаваше да го гложди така?

„Колелото на Времето и колелото на един човешки живот се въртят еднакво без жал и милост“ — промърмори Луз Терин.

„Ти наистина ли си тук? — попита Ранд. — Ако има нещо повече от един глас и няколко стари спомена, отговори ми!“ Тишина. Все едно да се допита до Моарейн или до другите мъртви.

Изведнъж осъзна, че се вира втрещено в бялата мраморна стена, право на север. Към Аланна. Тя сега беше далеч. „Не! Да я изгори дано!“ Нямаше да замени Моарейн с една жена, която го бе нападнала от засада. Не можеше да се довери на никоя жена, докосната от Кулата. Освен на три. На Елейн, на Нинив и на Егвийн. Надяваше се, че на тях поне може. Макар и съвсем малко.

— Дошъл е един, когото мисля, че трябва да видиш — чу се гласът на Башийр. — Твърди, че го пращал лорд Брен.

Айилците мигом скочиха — знаеха кой се подвизава под това име.

Ранд изгледа Башийр с изненада. Последното, което бе очаквал, беше пратеник от Самаил.

— Доведи го.

Башийр махна с ръка и неколцина стражи въведоха пратеника — мъж с весело лице и ококорени от страх очи.

— Какво ли са му направили? — обади се Сюлин. — Ако не е твар на Сянката, докоснат е от Сянката.

— Такъв като него би могъл да направи неща, за които не знаем — каза Юриен. Всички айилци се бяха изправили. — Да убие с допир дори. Хубаво послание за един враг.

Никой не погледна към Ранд, не и пряко, но той кимна. Навярно бяха прави.

— Кой си ти? — попита той.

— Праца ме... Самаил — отвърна мъжът, без да спира да се зъби в усмивка. — Нося послание за... за Преродения Дракон. За теб.

Е, това поне май беше истина. Дали пратеникът беше Мраколюбец, или просто някой нещастник, когото Самаил бе заклешил

в едно от онези по-гадни неща, за които Ашмодеан му беше разправял, нямаше значение.

— Какво послание? — каза Ранд.

Устата на иллианеца се размърда с усилие. Онова, което излезе от нея, нямаше нищо общо с гласа, който бе използвал допреди малко. Сега гласът беше по-дълбок и властен.

— Ние ще стоим на различни страни, ти и аз, когато дойде деня на Завръщането на Великия властелин, но защо да се избиваме сега и да оставим Демандред и Грендал да си съперничат за света над нашите кости? — Ранд познаваше този глас, в една от онези частици от Луз Терин, заседнали в ума му. Гласът на Самаил. Луз Терин изръмжа безсловесно. — Ти вече си налапал достатъчно — продължи иллианецът — или Самаил. — Защо да захапваш повече? И ще можеш ли да го сдъвчеш? Предлагам примирие между нас, примирие до Деня на завръщането. Ако ти не тръгнеш срещу мен, и аз не ще тръгна срещу теб. Ще се закълна да не се придвижвам на изток отвъд Равнините на Маредон, на север от Люгард и от Джеанна на запад. Виждаш ли, по-големия дял го оставям на теб. Не твърдя, че говоря от името на другите Избраници, но поне ще знаеш, че няма да имаш причини да се боиш от мен или от каквото и да е от земите, които държа. Ще се закълна да не им помагам, в нищо, което вършат срещу теб, нито ще им помагам да се защитят срещу теб. Досега ти се справи добре, премахвайки Избраници от бойното поле. Не се съмнявам, че ще продължиш също толкова добре, и по-добре отпреди, след като знаеш, че южният ти фланг е подсигурен и че другите ще се сражават без моята помощ. Подозирам, че в Деня на завръщането ще останем само ти и аз, както трябва да бъде. Както е замислено. — Зъбите на пратеника изтракаха и той млъкна. Очите му бяха на ръба на лудостта.

Примирие със Самаил? Дори да можеше да повярва, че Отстъпникът ще го спази, дори това да означаваше, че ще може да се опази от една опасност, за да се справи с всички останали, това също така означаваше да остави безброй хиляди души на милостта на Самаил, а милостта бе качество, което Самаил никога не беше притежавал. Усети как яростта се плъзга по повърхността на Празнотата и разбра, че е сграбчил сайдин. Порой от разкъсваща сладост и смразяваща гадост се вля в гнева му. Луз Терин. Дано поне

да полудееше един ден със собствената си лудост. Ехото се сля със собствения му гняв, докато престана да различава единия от другия.

— Отнеси на Самаил следния отговор — каза той хладно. — Всяка смърт, която е причинил от часа на своето пробуждане, хвърлям в нозете му и му искам дан. Всяко убийство, което е извършил, хвърлям в нозете му и му искам дан. Той избегна възмездието в Рорн М'дой и в Нол Каймайн, и в Соадра... — Спомените бяха на Луз Терин, но болката заради стореното там, агонията от видяното от очите на Луз Терин пареха през покрива на Празнотата, все едно че бяха на Ранд. — Ала сега ще се погрижа да получи възмездие. Кажи му: никакво примирие с Отстъпник. Никакво примирие със Сянката.

Пратеникът вдигна трепереща длан да отрие потта от лицето си. Не, не потта. Ръката му се смъкна почервеняла. Пурпурни капки се просмукваха през порите му и той се разтрепера от глава до пети. Дори айилците зяпнаха. Плувнал в червено, иллианецът се срина на пода и кръв се плисна около него на тъмна лъскава локва, разбъркана от мятаното се тяло.

Ранд го гледаше как умира, заровен дълбоко в Празнотата, Без да усеща нищо. Празнотата отблъскваше всяко чувство, а и все едно — нищо не можеше да направи. Дори да познаваше Церителството, то едва ли би могло да спре това.

— Според мен — каза замислено Башийр, — Самаил може би ще получи своя отговор, след като този нещастник не се върне. Чувал съм да се убива пратеник, носещ лоши вести, но никога да бъде убиван, за да не каже, че вестите са лоши.

Ранд кимна. Смъртта не променяше нищо.

ГЛАВА 17

КОЛЕЛОТО НА ЕДИН ЖИВОТ

Ранд отвори Портала и стъпи на повече от шестстотин мили от Кемлин, в Слънчевия палат — кралския дворец на Кайриен.

Добре поне че Аланна беше далеч. Верин също, но най-вече Аланна. Той все още я усещаше, дори от това разстояние, долавяше някакъв смътен отпечатък от присъствието ѝ някъде на запад. Нещо като усещане за нечия длан, която е на косъм да те докосне по тила. Дали изобщо имаше някакъв начин да се освободи от нея?

„Никога не можеш да се измъкнеш от собствените си капани.“ Мърморенето на Луз Терин този път прозвуча смутено. „Една сила може да се пречупи само с друга, по-голяма, и тогава отново се оказваш в капан. Вечно заклещен, за да не можеш да умреш.“

Ранд потръпна. Понякога този глас като че ли наистина говореше на него. Поне обаче да говореше нещо смислено...

— Виждам те, Кар-а-карн — каза един от Братята на орела — днешната му охрана. Сивите му очи бяха безизразни. — Аз съм Корман от Мосаада Гошиен. Дано намериш заслон този ден.

Ранд не успя да отвърне както се полага, защото един розовобузест майенец се промуши пред айилеца и почти викна:

— Милорд Дракон, аз съм Хавиен Нурил, лорд-лейтенант на Крилатата гвардия — от двете страни на шлема му стърчаха метални крилца, — на служба при Берелайн сур Пейендраг Пейрон, Първата на Майен, както и на служба при вас. — Корман го изгледа отгоре с насмешка.

— Виждам те, Хавиен Нурил — отвърна гробовно Ранд и момчето примигна. Момче ли? Едва ли беше по-млад от Ранд. — Искам да... — И изведнъж забеляза, че Авиенда я няма. Какво ли не бе направил, за да избегне тази жена, и първия път, в който се съгласи да тръгне с него, тя му се изплъзна още щом ѝ обърна гръб! — Заведете ме при Берелайн и Руарк — заповяда той навъсено. — Ако не са заедно, заведете ме при този, който е по-близо, и потърсете другия. —

Изтичала беше при Мъдрите, несъмнено, за да им докладва какви ги върши. Да, не трябваше да я взима.

„Това, което искаш, е това, което не можеш да имаш. Това, което не можеш да имаш, е което искаш.“ Луз Терин се изсмя налудничаво. Това вече не дразнеше Ранд толкова, колкото някога. Не чак толкова. Което можеше да се изтърпи, трябваше да се търпи.

Двамата го поведоха по коридорите и през залите, но така и не можаха да намерят нито Руарк, нито Берелайн, докато те не се появиха сами.

Май беше по-добре, че Авиенда се беше махнала — тя понякога освирепяваше към жени, за които можеше да ѝ хрумне, че се натискат да се доближат до Ранд. Особено към красиви жени с дълбоко изрязани деколтета.

Изведнъж усети, че Луз Терин си тананика нещо. Тананикане? Като на мъж, възхищаващ се от хубостта на жена, която не може да забележи присъствието му.

„Спри! — извика Ранд наум. — Престани да надничаш през моите очи!“ Не можеше да се разбере дали го е чул — и дали изобщо има някой, който да го чуе? — но тананикането спря.

Хавиен коленичи и Берелайн му махна небрежно да се изправи.

— Вярвам, че всичко е наред с милорд Дракона, както и с Андор. — Имаше такъв глас, че те задължаваше да я слушаш. — Както и с вашите приятели Мат Каутон и Перин Айбара.

— Всичко е наред — увери я той. Винаги го питаше за Мат и Перин, колкото и да ѝ обясняваше, че единият е на път за Тийр, а другия не го е виждал още отпреди да тръгне към Пустошта. — А с вас?

— Толкова добре, колкото може да се очаква, милорд Дракон. — Берелайн хвърли поглед към Руарк.

— Всичко е наред, Ранд ал-Тор — заяви Руарк. Лицето му не беше кой знае колко изразително, но пък то винаги си беше такава.

Ранд знаеше, че и двамата разбират защо е назначил Берелайн да ръководи нещата тук. Въпрос на здрав разум. Тя беше първият владетел, драговошно предложил му своя съюз, и той можеше да ѝ се довери, защото се нуждаеше от него, за да опази Майен да не бъде глътнат от Тийр. Върховните лордове на Тийр винаги се бяха опитвали да се отнасят с Майен като със своя провинция. Освен това, като

владетелка на малка държава, Берелайн нямаше основания да облагодетелства една кайриенска фракция за сметка на други, не се стремеше към повече власт и знаеше как да ръководи една страна. Сериозни основания. Като се имаше предвид отношението на айилците към кайриенците и на кайриенците към айилците, поставянето на Руарк начело щеше да доведе до кръвопролития, а в Кайриен и без това беше имало твърде много такива.

Това уреждане на нещата, изглежда, вършеше работа. Берелайн си разбираше от работата и се вслушваше в съветите на Руарк, който говореше от името на вождовете на кланове, останали в Кайриен. Несъмнено ѝ се налагаше да се оправя и с Мъдрите, но досега не се беше оплаквала от тях.

— А Егвийн? — каза Ранд. — Тя по-добре ли е?

Устните на Берелайн леко се свиха. Не харесваше Егвийн. Но пък и Егвийн не я харесваше. Доколкото той знаеше, нямаше никаква причина за тази неприязън, но тя така или иначе беше налице.

Руарк разпери ръце.

— Доколкото ми казва Амис... — Освен че беше Мъдра, Амис бе и негова съпруга. Една от съпругите му — той си имаше две и това бе един от странните обичаи на Айил. — Според нея Егвийн все още има нужда от отдых, леки упражнения, много храна и чист въздух. Мисля, че излиза да се разхожда по малко на хладно. — Берелайн го изгледа кисело; тънкият слой лъскава пот на лицето ѝ ни най-малко не разваляше хубостта ѝ, но Руарк, разбира се, изобщо не се потеше.

— Бих искал да я видя — каза Ранд и добави: — Стига Мъдрите да позволят. — Мъдрите бяха също толкова ревниви към правата си, колкото всяка Айез Седай, която бе срещал, и навярно преди всичко спрямо Кар-а-карн. — Но първо трябва да...

Чу шум от сблъсък на учебни мечове, погледна над перваза, покрай който минаваха, и замръзна — долу, под надзора на един кайриенец, десетина плувнали в пот жени се упражняваха с мечове. Повечето бяха непохватни, но някои се справяха доста добре. На лицата на всички се бе изписала мрачна решителност.

— Какво е това? — попита Ранд.

Руарк изсумтя с отвращение.

— Някои от кайриенските жени са доста впечатлени от Девите — усмихна се Берелайн. — И искат да бъдат Деви. Само че на меча, не

на копието. — Сюлин я изгледа възмутено. — Това са дъщери на благородни фамилии — продължи Берелайн. — Позволих им да останат тук, защото родителите им не биха го позволили. В града вече има училища, които учат жените да владеят меча, но много от тях трябва да се измъкват тайно от къщи, за да ги посещават. Не само жените, разбира се. По-младите кайриенци, изглежда, са доста впечатлени от айилците. Започват да възприемат джи-е-тох.

— Изопачават го — изръмжа Руарк. — Мнозина ни питат за нашите порядки, а кой би отказал да учи човек, готов да се учи на онова, което е редно? Дори да е дървоубиец. — За малко щеше да се изплюе. — Но те взимат това, което им се каже, и го променят.

— Всъщност не го променят — възрази Берелайн. — Само го приспособяват. — Руарк леко повдигна вежди и тя въздъхна. Хавиен се свъси обидено, видял как оскърбяват пред очите му неговата владетелка. Нито Руарк, нито Берелайн го забелязаха. Двамата гледаха Ранд напрегнато. Той изпита смътното усещане, че често спорят по този въпрос.

— Променят го — повтори натъртено Руарк. — Тези глупци твърдят, че са гай-шайн. Гай-шайн! — Другите айилци тихо зароптаха; Девите закършиха пръсти в ръчния си език. Хавиен се заоглежда притеснено. — В коя битка или набег са били пленени? Какъв тох им е наложен? Ти потвърди забраната ми да се бият из града, Берелайн Пейерон, но сега те непрекъснато си правят дуели където решат, че няма да ги видят, и губещият навлича бялото. Ако един удари друг, когато двамата са с оръжие, удареният иска дуел, и ако му откажат, навлича бялото. Какво общо има това с честта или с дълга? Те всичко променят и правят такива неща, че и един шарамец ще се изчерви. Това трябва да се спре, Ранд ал-Тор.

Берелайн упорито стисна челюсти и сви юмруци.

— Младите винаги се бият. — Тонът ѝ беше толкова снизходителен, че човек можеше да забрави, че самата тя е млада. — Но откакто започнаха това, никой не е загинал в дуел. Нито един. Само заради това си струва да се оставят да продължат. Няма да откажа на тези млади жени това, което съм им обещала.

— Задръж ги тогава — каза Руарк. — Нека да учат меча, щом искат. Но нека да не твърдят, че следват джи-е-тох. Нека да престанат да обличат бяло и да се обявяват за гай-шайн. Това, което правят, е

обида. — Хладните му сини очи се бяха приковали в Берелайн, но нейните — широки и тъмни — не се откъсваха от Ранд.

Той се поколеба само за миг. Помисли си, че разбира кое привлича младите кайриенци към джи-е-тох. На два пъти покорени от айилците за двадесет и няколко години, те сигурно се чудеха дали тайната не се крие точно в това. Или пък смятаха, че техните поражения просто доказват, че айилските нрави са по-добри. Явно беше, че самите айилци се притесняват от това, което според тях беше жива подигравка с техните убеждения, но в действителност някои от обстоятелствата, при които айилците ставаха гай-шайн, също изглеждаха не по-малко странни. Например да споменеш пред някой мъж за неговия тъст или пред жена за свекърва й — второотеца и второмайката според тяхната терминология — се смяташе за достатъчно враждебен акт, за да се извадят оръжията. Ако обидената страна вместо да те заколи те докоснеше, според джи-е-тох беше все едно да се докосне въоръжен противник. Това спечелваше много джи и налагаше голям тох, но докоснатият можеше да настоя да бъде взет за гай-шайн, за да намали честта на другия, както и собствения си дълг. Според джи-е-тох едно уместно настояване човек да бъде взет за гай-шайн трябваше да се уважи, така че мъж или жена можеха в края на краищата да се окажат гай-шайн само защото са споменали нечия свекърва. Едва ли беше по-малко глупаво от това, което правеха тези кайриенци. Всъщност всичко се свеждаше до едно — той беше възложил управлението на Берелайн и трябваше да я подкрепи. По-просто не можеше да бъде.

— Кайриенците ви обиждат само с това, че са кайриенци, Руарк. Оставете ги на мира. Кой знае, може би един ден ще се научат достатъчно, за да не трябва да ги мразите толкова.

Руарк изръмжа кисело, а Берелайн се усмихна и според Ранд насмалко да се изплези на айилеца. Не, не можеше да бъде вярно, тя беше само с няколко години по-голяма, но пък беше управлявала Майен още когато той бе пасъл овцете в Две реки.

Стигнаха до кабинета, който делиха Берелайн и Руарк. Ранд отпрати охраната и щом влязоха, попита:

— Как стоят нещата наистина?

— Както казах — отвърна Берелайн. — Толкова добре, колкото може да се очаква. Още се говори за Каралайн Дамодред и Торам

Риатин по улиците, но повечето хора са твърде изморени за нова война.

— Говори се, че десет хиляди андорски войници са се присъединили към тях — каза Руарк и почна да пълни лулата си. — Мълвата винаги преувеличава бройките десет пъти, ако не и двацет, но е обезпокоително, ако е вярно. Съгледвачите казват, че броят им не е голям, но ако бъде оставен да нарасне, ще станат нещо повече от неприятност. Жълтата муха е толкова малка, че почти не можеш да я видиш, но ако си снесе яйцата по кожата ти, ще си загубиш ръка или крак преди да се е излюпила... ако не те убие.

Ранд изръмжа. Бунтът на Дарлин в Тийр не беше единственият, с който трябваше да се справя. Домът Риатин и Домът Дамодред, последните държали Слънчевия трон, бяха били жестоки съперници още преди Ранд да се роди и вероятно пак щяха да бъдат. Сега те се бяха отказали от съперничеството си — поне на повърхността; това, което ставаше под повърхността при кайриенците, обикновено се оказваше нещо съвсем различно — и като Дарлин се канеха да съберат сили някъде, където Торам и Каралайн смятаха за безопасно. В този случай ставаше дума за склоновете на Гръбнака на света, възможно най-далече от престолнината и в същото време в страната. Събрали бяха същия сбиротък като Дарлин — дребни благородници, останали без дом хора, търговци и може би доскорошни разбойници. Възможно бе и ръката на Ниал да е намесена тук, както беше с Дарлин.

— Какво става с Шайдо? — попита Ранд и сложи Драконовия скиптър върху една карта на северната част на Кайриен и планините, наречени Камата на Родоубиеца. — Мъдрите казаха ли нещо за намеренията на Севанна?

— Шайдо градят твърдини — каза Руарк и запали лулата си. — Мъдрите не смятат, че се канят изобщо да се върнат в Триделната земя. Аз също.

— Други добри новини имаш ли?

— В Шамара се водят боеве — каза Руарк.

— Къде?

— В Шамара. Или Шара. Те наричат земята си с много имена. Ко'дансин, Томака, Кигали — и други. Всяко от тях може да е вярно или не. Тези хора лъжат, без да се замислят. Ако не развиеш всеки топ коприна, който купуваш, ще се окаже, че само отгоре е коприна. И ако следващия път в тържището попаднеш на същия човек, от когото си я

купил, той ще отрича, че изобщо те е виждал или че ти е продал нещо. Ако настоиш, ще се изтрепе да ти угажда, после ще те уверява, че колкото до коприната, той и само той е готов всичко да направи за теб и накрая ще ти пробута вода вместо вино.

— И защо боевете в Шамара са добра новина? — попита Ранд. Всъщност не държеше да чуе отговора. Берелайн слушаше заинтригувана: никой освен айилците и Морския народ не знаеше много за затворените земи отвъд Пустошта, знаеше се само, че оттам идва слоновата кост и коприната.

— В Шара никога няма боеве, Ранд ал-Тор. Казват, че тяхната земя била една, не много, както тук, и че в нея винаги царял мир. Когато ти излезе от Руйдийн като Кар-а-карн, вестта за теб се пръсна, както и за титлата ти сред тукашните влагоземци — Преродения Дракон. Тази вест стигна до тържищата по протежението на Голямата цепнатина и Скалите на утрото. — Очите на Руарк бяха студени и твърди. — Сега оттам идат вести към Триделната земя. В Шара се водят битки и шаранците в тържищата питат и разпитват кога най-сетне Преродения Дракон ще Разруши света.

Изведнъж виното му се стори кисело. Още едно място като Тарабон и Арад Доман, разкъсвано заради слуховете за него. Докъде ли щяха да се разпрострат вълните? Дали се водеха воители, за които никога нямаше да чуе, в земи, за които никога не беше чувал, все заради него?

„Смъртта язди на раменете ми — промърмори Луз Терин. — Смъртта крачи в стъпките ми. Аз съм смърт.“

Ранд потръпна и остави бокала на масата. Колко ли злини вещаеха Пророчествата с техните заплетени намеци и усукани стихове? Трябваше ли да добави и Шара, или както там в действителност се наричаше, към Кайриен и всичко останало? Целия свят? Как, след като не можеше да задържи изцяло дори Тийр или Кайриен? Щеше да отнеме повече от един човешки живот. Андор. Дори всяка друга земя да разкъсаше, да разкъсаше целия свят, Андор трябваше на всяка цена да задържи цял-целеничък за Елейн. Все някак.

— Шара, или както там се нарича, е много далече оттук. Всичко по реда си. Пръв в списъка е Самаил.

— Да, пръв е Самаил — съгласи се Руарк и Берелайн потръпна.

Вратата се отвори — айилците, изглежда, нямаше да се научат, че се чука, преди да се влезе — и един от Братята на орела каза:

— Мангин е дошъл да говори с Руарк и с теб, Ранд ал-Тор.

— Кажи му, че с удоволствие ще поговоря с него по-късно — отвърна Ранд, но Руарк тихо се намеси:

— Трябва да поговориш с него веднага, Ранд ал-Тор. — Лицето на вожда бе помръкнало гробовно; Берелайн бе забила очи в пода.

— Добре — бавно каза Ранд.

Мангин влезе. Той бе един от онези, които първи бяха прекосили Драконовата стена в търсене на Оня, що иде със Зората, един от шепата, завзели Тийр.

— Преди шест дни убих човек — започна той без предисловия, — дървоубиец, и трябва да знам дали имам тох към теб, Ранд ал-Тор.

— Към мен ли? — каза Ранд. — Ти имаш право на самозащита, Мангин. Светлина, та ти знаеш, че... — И млъкна, срещнал погледа на две сиви очи, строги, но не изплашени. По-скоро любопитни. Лицето на Руарк не подсказваше нищо; Берелайн продължаваше да отбягва погледа му. — Той те нападна, нали?

Мангин поклати глава.

— Реших, че заслужава да умре, затова го убих. — Каза го съвсем небрежно. — Но ти каза, че не можем да убиваме клетвопрестъпниците освен в битка или ако те ни нападнат. Имам ли тох към теб?

Ранд помнеше какво бе казал. „Такива ще беся.“ Гърдите му се стегнаха.

— Защо е заслужавал да умре?

— Носеше нещо, на което нямаше право — отвърна Мангин.

— Какво е носел? Какво е носел, Мангин?

— Това — отвърна Руарк вместо Мангин и докосна лявата си ръка под лакътя. Имаше предвид Дракона, виещ се по ръката му. — Работа с игли и мастила, разбира се. — Татуировка.

— Значи се е правел на вожд на клан? — Ранд се улови, че търси оправдание. „Такива ще беся.“ Мангин бе един от първите, които го бяха последвали.

— Не — отвърна Мангин. — Просто пиеше и се перчеше с нещо, което нямаше право да носи. Виждам очите ти, Ранд ал-Тор. — Той

изведнъж се ухили. — Загадка. Прав бях да го убия, но сега имам тох към теб.

— Не си имал право да го убиеш. Знаеш какво е наказанието за убийство.

— Въже около врата, както правят влагоземците. — Мангин кимна замислено. — Каж ми къде и кога. Ще бъда там. Дано намериш вода и заслон днес, Ранд ал-Тор.

— Дано намериш вода и заслон, Мангин — отвърна му тъжно Ранд.

— Той наистина ще отиде на собственото си бесило по своя воля — каза Берелайн, след като Мангин излезе. — О, недей да ме гледаш така, Руарк. Няма да оспорвам нито решението му, нито айилската ви чест.

— Шест дни — изръмжа Ранд. — Знаехте защо е дошъл тук, и двамата. Преди шест дни — и сте го оставили на мен. Убийството си е убийство, Берелайн.

— Не съм свикнала при мен да идват мъже и да ми съобщават, че току-що са извършили убийство — каза Берелайн и вирна брадичка. — Проклет джи-е-тох! И проклетата ви чест.

— Нямах причина да се ядосваш на нея, Ранд ал-Тор — обади се Руарк. — Тох на Мангин е към теб, не към нея. Нито към мен.

— Неговият тох е към човека, когото е убил — отвърна хладно Ранд. Руарк го изгледа изумен. — Следващия път, когато някой извърши убийство, не чакайте мен. Закона следвайте! — Така може би нямаше да трябва да осъжда отново човек, когото е познавал и харесвал. Но и да се наложеше, пак щеше да го направи. Знаеше го и затова беше тъжен. В какво се беше превърнал?

„Колелото на един човешки живот — промърмори Луз Терин. — Без милост. Без жал.“

ГЛАВА 18

ВКУС НА САМОТА

Школата се разполагаше в един дворец на миля от Слънчевия палат, някога собственост на лорд Бартанес. Високите порти към главния вътрешен двор стояха разтворени и когато Ранд влезе, бе посрещнат с церемония.

Идриен Тарсин, която оглавяваше школата, стоеше на широките каменни стъпала на отсрещната страна на двора — едра жена в обикновена сива рокля. Не беше сама. Десетки други хора бяха изпълнили каменните стъпала, мъже и жени, предимно престарели хора, въпреки че тук-там се виждаха и млади лица. „Млади“ означаваше поне с десет-петнадесет години по-големи от Ранд.

В известен смисъл всички те бяха учители, въпреки че това не беше точно училище. Наистина, тук идваха ученици, но целта на Ранд преди всичко беше да се събере на едно място повече човешко знание. Неведнъж беше чувал колко много знание е било изгубено по време на Стогодишната война и Тролокските войни. Колко ли още щеше да изчезне в предстоящото Разрушение на света? И той държеше поне да създаде едно хранилище, в което знанието да се опази. Друга такава школа вече се създаваше и в Тийр, макар и едва в началото, и той търсеше подходящо място за такава и в Кемлин.

„Нищо никога не става така, както очакваш — промърмори Луз Терин. — Не очаквай нищо и няма да се изненадаш. Не чакай нищо. На нищо не се надявай. На нищо.“

Ранд потисна гласа и слезе от седлото.

— Добре дошъл в школата на Кайриен, милорд Дракон. — Гласът на Идриен беше смайващо мелодичен и младежки, в пълен контраст с грубоватото ѝ лице. Чувал го беше обаче да звучи много по-твърдо пред ученици и учители — Идриен държеше здраво юздите на школата.

— Колко съгледвачи имаш в Слънчевия палат? — попита я той. Тя го погледна сепната, но не отговори на въпроса му, а каза:

— Подготвили сме малък показ. — Какво пък, той не беше и очаквал отговор. Тя измери с поглед двамата айилци като жена, видяла големи псета, за които не знае дали не са зли, но се задоволи само да изсумти. — Ще благоволи ли милорд Дракони да ме последва?

Той тръгна след нея намръщен. Показ на какво?

Преддверието на школата — просторна зала — беше запълнено с... измишльотини. Едва ли би могъл да ги нарече изобретения.

Устройство от гладки дъски, чепкала и големи глинени делви, пълни с късчета лен, произвеждаше според изобретателя му най-тънката хартия на света. Голямо тремаво съоръжение от лостове и плоски дървени платна представляваше преса за печат, много по-добра от съществуващите, според създателя й. Към това Дедрик прояви значителен интерес, но Джалани явно смяташе, че той трябва да се оглежда да не би някой да се опита да нападне Кар-а-карн; така че го настъпи здраво и Дедрик закуцука след Ранд. Имаше и някакъв плуг с колела, предназначени да орат по шест бразди наведнъж — това поне Ранд разпозна и реши, че би могло да работи — и друго нещо, което би трябвало да коси вместо косачите, както и някакъв нов вид стан, с който се работело много по-лесно, според създателя му. Имаше и боядисани дървени модели на акведукти, които да прекарват вода до места, където кладенците пресъхват, на нови отводнителни канали за Кайриен, дори една маса, отрупана с малки фигурки на хора и коли, на кранове и валяци, която трябваше да покаже как могат да се строят и настилат пътища толкова добре, колкото се е правело в минали времена.

Ранд не можеше да прецени доколко всяко от тези изобретения ще проработи, но за някои му се струваше, че заслужават вложените усилия. Плугът например можеше да помогне на Кайриен да започне сам да се изхранва. Трябваше да поръча на Идриен да го изработят. Не, щеше да каже на Берелайн да й поръча. „Винаги спазвай публично равнищата на власт — учеше го Моарейн — освен ако не искаш да унизиш някого.“

Сред учителите, които познаваше, беше и Кин Товийр, дебелият майстор на стъклени лещи, който сега предлагаше план за съоръжение за наблюдаване на звездите, представете си. Какво пък, Кин все го влечеше да наблюдава далечни неща.

Идриен държеше преди всичко на неща с практично приложение. По време на обсадата на Кайриен тя самата беше създала един огромен арбалет, сложна плетеница от лостове и скрипци, който мятеше късо копие на цяла миля и толкова силно, че можеше да пронизва човек. Ако всичко беше оставено на нея, нямаше да се губи време за нищо, което не е практично и солидно.

— Направи го — каза Ранд на Кин. Изобретението му за гледане на звездите можеше и да не е толкова практично като плуга, но Товийр му харесваше. Идриен въздъхна и поклати глава. Товийр засия. — И ти давам награда от сто златни крони. Струва ми се интересно. — Думите му предизвикаха бръмчене и челюстите на Идриен и Товийр увиснаха почти еднакво.

Имаше и неща, в сравнение с които измишльотините на Товийр, а дори и на бъдещия строител на пътища изглеждаха твърде здравомислещи. Кръглоликият чудак, който правеше нещо с кравешка тор, при което накрая от една месингова тръба излизаше синкав пламък, сам не можеше да обясни за какво е всичко това. Длъгнестата жена, която показваше една коруба от тънка хартия, привързана с конци и висяща във въздуха, поддържана от горещината, издигаща се от малкия огън в един мангал, изломоти нещо за летене. Сигурен беше, че каза точно това. Освен корубата тя показва и скицирани птици, дървени при това, но езикът ѝ беше толкова вързан от факта, че се среща на живо с Преродения Дракон, че не успя да каже нищо повече, а Идриен определено не можеше да обясни за какво точно става дума.

А после дойде ред и на един плешив мъж със странно съоръжение от медни тръби и цилиндри, пръчки и колелета, всичко това върху тежка дървена маса. По някаква причина половината му лице и ръцете му бяха овързани с бинтове. Още щом Ранд се появи в преддверието, човекът бе започнал припряно да тъкми огън под цилиндрите. Когато Ранд и Идриен се приближиха, той завъртя някакъв лост и се ухили гордо.

Измишльотината започна да се тресе и от две-три места засъска пара. Съсъкът се усили до писък и нещото започна силно да трепери. И застана злокобно. Тресеше се така здраво, че масата се заклати. Плешивецът дръпна някаква ръчка на най-големия цилиндър, от него изхвъркна валмо пара и нещото се укроти. Мъжът облиза опарените си пръсти и се ухили немощно.

— Много красива изработка — промълви Ранд, а после попита Идриен: — Какво е това?

Тя сви рамене.

— Мервин не ще да каже на никого. Понякога от стаите му така гърми, че вратите се тресат, но той твърди, че когато го направи да работи, то щяло да доведе до нов Век. — Тя изгледа Ранд притеснено.

— Да доведе, ако може — отвърна Ранд сухо. — Не виждам Херид. Да не би да не е дошъл?

Идриен отново въздъхна. Херид Фел беше андорец, заседнал тук да чете в Кралската библиотека — наричаше сам себе си „изследовател на история и философия“ — а такива нея не я занимаваха много.

— Милорд Дракон, той никога не излиза от кабинета си, освен когато ходи в библиотеката.

Кабинетът на Херид Фел се намиреше на горния етаж, откъдето се виждаха само покривите и една квадратна кула, затулваща всичко останало. Херид бездруго твърдеше, че никога не поглежда през прозорците.

— Можете да ме изчакате тук — каза Ранд като стигна тясната врата — стаята зад нея също беше тясна — и се изненада, когато Джалани и Дедрик веднага се съгласиха.

Куп дреболии изведнъж си дойдоха на мястото. Джалани бе пропуснала да изгледа неодобрително меча му — нещо, което винаги правеше. Нито тя, нито Дедрик дори не погледнаха коня в конюшната, нито си направиха труда с укор да отбележат, че краката са си му достатъчно добри — пак нещо, което иначе тя правеше редовно.

Като за потвърждение, когато Ранд се извърна към вратата, Джалани бързо изгледа Дедрик от главата до петите. Младежът толкова упорито се престори, че не й обръща внимание, че по-добре да си я беше зяпнал. И това бе според айилските нрави — да се правиш, че нищо не схващаш, докато тя не се изясни. И тя щеше да направи същото, ако той бе започнал пръв огледа.

— Позабавлявайте се — подхвърли Ранд през рамо и двамата го погледнаха стъписани, докато влизаше.

Стаичката бе претъпкана с книги, свитъци и купища листове. Книги и листа покриваха масата, дори се търкаляха разхвърляни по пода. Самият Херид Фел беше едър мъж, забравил сякаш тази заран да

се срещне. Лулата, стисната между зъбите му, беше изгаснала и по омачканото му кафяво палто се бе посипала пепел.

Той примигна за миг към Ранд и каза:

— Ах. Да. Разбира се. Тъкмо се канех да... — Изглежда намръщено книгата в ръцете си, после попита: — Ох, да. За какво искаше да поговорим?

Ранд разчисти един стол и седна. Опитвал се беше да побеседва и с други тук — философи и историци, учени жени и мъже, и беше все едно да се опита да разбере нещо от някоя Айез Седай. Сигурни бяха само в това, в което са сигурни, а останалото удавяха в думи, които можеха да значат всичко. Или се ядосваха, когато ги притиснеш — изглежда, смятаха, че се съмнява в знанията им, нещо, което явно представляваше голям грях — или усилваха словесния поток, докато той престанеше да разбира и половината, или ставаха раболепни, мъчейки се да напишат какво точно иска да чуе. Херид беше поразличен. Едно от нещата, които винаги като че ли му се изплъзваха от ума, бе, че Ранд е Преродения Дракон, а това напълно устройваше Ранд.

— Какво знаеш за Айез Седай и Стражниците, Херид? За връзката?

— Толкова, колкото всеки, който не е Айез Седай. Което ще рече не много. Какво по-точно искаш да разбереш?

— Може ли да се прекъсне?

— Да се прекъсне? О, не. Не мисля. Освен ако нямаш предвид когато Стражникът или Айез Седай умре. Това я прекъсва. Струва ми се. Помня, че слушах веднъж за тая връзка, но не помня... — Погледът му се спря на някакъв лист с бележки на масата и той го придърпа и го зачете намръщено.

Ранд въздъхна; имаше чувството, че ако извърне бързо глава, ще види ръката на Аланна да го сочи.

— Какво ще ми кажеш за въпроса, който ти поставих последния път? Херид? Херид?

Мъжът се сепна.

— Ох, да. Последния път. За Тармон Гай-дон. Ами, виж сега, не знам как ще е точно. Тролоци, сигурно. Властелини на ужаса. Да. Властелини на ужаса. Но се позамислих. Това не може да е Последната

битка. Струва ми се, че не би могло. Може би всеки Век си има Последна битка. Или повечето.

— Какво искаш да кажеш, че не може да е Последната битка? — Ранд се помъчи да запази гласа си спокоен. Херид винаги стигаше до същността; трябваше само да го ръчка човек.

— Какво? Да, точно така. Не може да е Последната битка. Дори Преродения Дракон пак да запечата затвора на Тъмния. Нещо, в което се съмнявам. — Той се приведе над масата и заговорнически сниши глас. — Нали се сещаш, той все пак не е Създателя, каквото и да приказват невежите по улиците. Въпреки че някой все пак трябва да го запечата отново. Колелото, нали разбираш.

— Не разбирам... — промълви Ранд.

— Разбираш ти, и още как. Добър учен може да излезе от теб. — Херид размаха лулата в кръг. — Колелото на Времето. Вековете идват и си отиват, и пак идват с въртенето на Колелото. — Внезапно той заби точка във въображаемото колело. — Тук затворът на Тъмния е цял. Тук пробиват в него дупка, а ето тук отново е запечатан. — Той прокара върха на лулата си по дъгата, която бе начертал. — Ние сме тук. Печатите отслабват. Но това е без значение, разбира се. — Лулата завърши кръга. — Когато Колелото отново се завърти дотук, до мястото, където първоначално са изровили дупката, затворът на Тъмния пак трябва да е цял.

— Но защо? Може би следващия път ще я издълбаят през кръпката. Може би точно затова са могли да го направят последния път — да я изровят в това, което е направил Създателя, искам да кажа — може би са изровили Въртела през кръпка, за която просто не знаем.

— Някой все трябва да го е направил в един момент. Първия път де. Освен ако не смяташ, че Създателя е направил затвора на Тъмния с дупка и кръпка още в началото. — Веждите му се вдигнаха от това хрумване. — Не, в началото той си е бил цял и мисля, че отново ще е цял, когато Третия век настъпи отново. Хм. Чудя се дали те са го наричали Третия век? — Той припряно топна перо в мастилницата и надраска бележка на полето на една разтворена книга. — Офф. Това сега няма значение. Не твърдя, че Преродения Дракон ще бъде този, който отново ще го направи цял, не и непременно в този Век, но трябва да е цял преди отново да дойде Третия век и да измине достатъчно време, откакто е станал цял — един Век, най-малкото — така че никой

да не помни нито Тъмния, нито затвора му. Никой няма да помни. Хм. А дали... — Той се почеса по темето и косата му се оклепа с мастило. — Всеки Век, в който печатите отслабват, в един момент би трябвало да си спомни за Тъмния, защото ще им се наложи да се изправят срещу него и отново да го затворят.

— Освен ако Тъмния не се измъкне на свобода — каза Ранд. — Да счупи Колелото на Времето и да пресътвори Времето и света по свой образ и подобие.

— Виж, това е друго нещо. — Херид изгледа навъсено перото. — Не мисля, че двамата с теб можем да направим кой знае какво по въпроса. Защо не дойдеш тук при мен да изследваш? Тармон Гай-дон едва ли ще настъпи утре, а да си използваш времето тук няма да е ползле, отколкото...

— Има ли някакво основание според теб да се счупят печатите?

Веждите на Херид рязко скокнаха.

— Да се счупят печатите? Печатите да се счупят? Че то само един луд може да поиска да направи такова нещо. Може ли изобщо да бъдат счупени? Струва ми се четох някъде, че не можело, но сега не мога да си спомня дали се обясняваше защо. Какво те накара да си помислиш такова нещо?

— Не знам — въздъхна Ранд. А в тила му Луз Терин си тананикаше. „Печатите, печатите счупи. Печатите счупи, и точка. Да умра най-сетне.“

Честно казано, Егвийн беше раздразнена. Това, че видя Авиенда след толкова време, щеше да е чудесно, ако тя не й кимна хладно и не се шмугна за среща насаме в шатрата на Амис. Наистина насаме, увери се Егвийн, след като се опита да я последва.

„Не си канена — срязала я беше Амис. — Излез и се поразходи. И хапни нещо. Не е нужно една жена да прилича на тръстика.“

Баир и Мелайне бяха дошли бързо, повикани от гай-шайн, но Егвийн беше изключена. Облекчи я малко, като видя цял низ от Мъдри, които също бяха пропъдени, но само малко. В края на краищата все пак беше приятелка на Авиенда и ако тя си имаше някакви неприятности, Егвийн искаше да помогне.

— Защо си тук? — подвикна зад гърба й Сорилея.

— Дойдох да видя Ранд — отвърна Егвийн и чак се възгордя от това колко спокойно го каза.

Сорилея я изгледа така, сякаш беше измънкала нещо неразбрано, след което придърпа шала на тесните си рамене и каза:

— Не е тук. Отиде в школата си. Берелайн Пейерон намекна, че няма да е разумно да му се досажда, и аз съм съгласна с нея.

Егвийн едва успя да запази лицето си невъзмутимо. Това, че Мъдрите ще се съобразят с Берелайн, беше последното нещо, което бе очаквала. Смятаха я за разумна жена, заслужаваща уважение, което за Егвийн беше пълна безсмислица, и при това не защото Ранд ѝ беше дал власт. Властта на една влагоземка не ги интересуваше кой знае колко. Майенката се фръцкаше в скандални облекла и флиртуваше безобразно — стига да не правеше и нещо повече от флиртове, нещо, за което Егвийн беше мрачно убедена. Изобщо не беше подходящият тип жена, на която Амис да се усмихва като на любимата си щерка. Нито Сорилея.

Несдържани мисли за Гавин се зареяха в главата ѝ. Ама онова беше само сън, при това негов сън. Нищо общо нямаше с това, което правеше Берелайн.

— Когато бузите на една млада жена се изчервят без видима причина — каза Сорилея, — обикновено е намесен някой мъж. Кой мъж ти е привлякъл интереса? Можем ли да очакваме, че ще положиш скоро брачния венец в нозете му?

— Айез Седай рядко се омъжват — отвърна ѝ хладно Егвийн.

Сорилея изсумтя. Девите и Мъдрите можеше да са решили, че тя не е Айез Седай, докато се учи при Амис и останалите, но Сорилея бе отишла още по-далече. Тя, изглежда, вече смяташе, че Егвийн е станала айилка. А и едва ли съществуваше нещо на този свят, в което Сорилея да не смяташе, че има право да си пъхне пръста.

— О, ти ще се омъжиш, момиченце. От тебе няма да стане Фар Дарейз Май, та да си въобразяваш, че мъжете не са нищо повече от забавление. Тези бедра са създадени да раждат бебенца и ти ще ги имаш.

— Би ли ми казала къде мога да намеря Ранд? — попита Егвийн по-плахо, отколкото ѝ се искаше. Сорилея можеше и да не е сънебродница и със сигурност не притежаваше дарбата на Пророкуването, но можеше да бъде толкова категорична, че всичко,

което казваше, изглеждаше неизбежно. Бебетата на Гавин. Светлина, как можеше да има тя бебета от Гавин?

— Ей натам — каза Сорилея. — Да не е Сандуин, оня левент от Верните в кръвта, дето го видях да се мотае край шатрата на Амис вчера? Белегът през лицето му много го краси...

Сорилея продължи да изрежда имена, докато водеше Егвийн из палата, като все я поглеждаше лукаво. Освен това най-старателно изреждаше качествата на всеки мъж, и тъй като това включваше описание как изглежда без дрехи — айилските мъже и жени използваша общи потилни, — Егвийн на няколко пъти се изчерви.

Най-сетне стигнаха до покоите, в които Ранд щеше да прекара нощта, и Егвийн влезе в гостната. За щастие Мъдрата, изглежда, си имаше друга работа и се махна.

Егвийн чу тихи стъпки в спалнята. Щом Ранд можеше да си прескача когато му хрумне от Кемлин до Кайриен, сигурно можеше да скочи и направо в спалнята си. А може би някой — или нещо — го чакаше! Тя обгърна сайдар и запреше няколко гаднички неща, готова да ги използва. Някаква гай-шайн излезе с ръце, отрупани с чаршафи, и се сепна, щом я видя.

Ниела стряскащо напомняше на Авиенда, докато не се сетиш, че трябва да добавиш още шест-седем години към това лице, може би не толкова мургаво и малко по-пълничко. Сестрата на Авиенда не беше Дева на копието; тъкачка беше и сега бе изслужила доста над половината от своята година и един ден.

— Очакваш ли Ранд да се върне скоро? — попита Егвийн.

— Кар-а-карн си идва, когато той реши — отвърна Ниела със сведени очи. Това наистина изглеждаше непривично; на това лице досущ като на Авиенда, макар и по-пълно, кротостта никак не подхождаше. — Ние трябва да сме готови, когато се върне.

— Ниела, имаш ли някаква представа защо Авиенда трябва да се затваря насаме с Амис, Баир и Мелайне? — Със сигурност нямаше нищо общо със сънебродството: в него способностите на Авиенда бяха толкова, колкото и на Сорилея.

— Тя тук ли е? Не, не знам да има причина. — Но синьозелените очи на Ниела за миг се присвиха.

— Знаеш нещо — настоя Егвийн. Защо всъщност да не се възползва малко от покорството на гай-шайн? — Каж ми какво е,

Ниела.

— Знам само, че Авиенда ще ми съдере кожата от бой, ако Кар-акарн ме завари, че стоя така с мръсното бельо — отвърна мрачно Ниела. Егвийн не знаеше дали и в това е намесен техният джи-е-тох, но Авиенда се държеше със сестра си два пъти по-сурово, отколкото с който и да е друг гай-шайн.

Ниела тръгна към вратата, но Егвийн я хвана за ръкава.

— Когато срокът ти изтече, ще хвърлиш ли бялото?

Въпросът не беше учтив и кротостта на часа се замени гордост.

— Иначе би било подигравка с джи-е-тох — отвърна Ниела. После по устните ѝ полази лека усмивка. — Освен това съпругът ми ще дойде да ме потърси и няма да остане доволен. — Маската на кротост се върна и очите ѝ се сведоха. — Сега мога ли да изляза? Не бих искала да се срещна с Авиенда, ако мога да го избегна, а тя ще дойде в тези покои.

Егвийн я остави да си върви. Бездруго нямаше право да я разпитва — да обсъждаш живота на гай-шайн преди или след бялото беше срамно.

Останала сама, Егвийн се замисли. Какво ли имаше да обсъжда Авиенда с Амис и другите две? Ранд, почти сигурно. Мъдрите винаги се тревожеха за него. Влагоземските Пророчества за Дракона изобщо не ги интересуваха, но знаеха Пророчеството на Руйдийн наизуст. Когато той унищожеше Айил, както твърдеше това пророчество, „отломка от отломката“ щеше да бъде спасена и те смятаха да се погрижат тази „отломка“ да е колкото може по-значителна.

Тъкмо затова бяха накарали Авиенда да стои неотлъчно до него. Твърде близо, за да е прилично. Ако влезеше сега в спалнята, беше сигурна, че ще намери на пода постелка, приготвена за Авиенда. Все пак айилците гледаха на тези неща другояче. Мъдрите искаха Авиенда да го обучи на айилските порядки и обичан, да му напомня, че в жилите му тече айилска кръв, макар и да не е отрасъл сред тях. Въпреки това не беше прилично да се кара една жена да спи в една стая с един мъж.

Егвийн се замисли за какво точно да заговори Ранд, но така и не можа да се спре на нещо и когато той се появи на вратата, изтърси:

— Ранд, трябва да ми помогнеш с Мъдрите; теб ще те послушат. Трябва да подновя обучението си. — Защо лицето му бе така тъжно?

Навярно защото не беше чувал нищо от Елейн от дълго време. — Знам, че би искал да чуеш вести от Елейн. Съмнявам се, че Шериам предава на Мъдрите много вести от нея за теб. — Никакви, доколкото знаеше. — Аз съм единствената, на която Елейн би се доверила да прати такова съобщение. Мога да ти ги донасям, стига да убедиш Амис, че съм вече достатъчно силна, за да... да се върна към обучението си.

Съжали, че се изгърва, но той вече знаеше достатъчно за сънебродството, макар и не за Тел-айеран-риод. Почти всичко за сънебродството, с изключение на името, се пазеше в строга тайна от Мъдрите. Тя нямаше право да издава тайни.

— Би ли ми казала къде е Елейн?

— Не мога да ти кажа, Ранд. Нямам право. Не зависи от мен. — И това също беше вярно. Не можеше да му каже дори къде се намира Салидар — отвъд Алтара, някъде по течението на Елдар.

Той се наведе към нея.

— Знам, че е с Айез Седай. Ти ми каза, че онези Айез Седай ще ме подкрепят, или поне че биха могли. Боят ли се от мен? Ще се закълна, че ще стоя настрана от тях, ако се боят. Егвийн, искам да предам на Елейн Лъвския трон и Слънчевия трон. Тя има права и над двата; Кайриен ще я приеме също тъй бързо, както и Андор. Тя ми е нужна, Егвийн.

Егвийн отвори уста... и осъзна, че се кани да му каже всичко, което знаеше за Салидар. Пое си дъх и се овладя. Едно беше да знае, че Ранд е най-силният тавирен след Артур Ястребовото крило, а съвсем друго — сама да попадне в това.

— Няма да ми кажеш. — Не беше въпрос.

— Ранд, съжалявам, че не мога да ти помогна, но наистина не мога. И въпреки това отново те моля ти да ми помогнеш. Знаеш, че и за самия теб ще е от полза.

Той не каза нищо и тя стана и си излезе.

Закрачи по коридора. Чудеше се какво да прави. Трябваше някак да убеди Мъдрите да ѝ позволят отново да влиза в Тел-айеран-риод — законно, така да се каже. Рано или късно, на него щеше да му се наложи да се оправя с Айез Седай в Салидар и само щеше да му е от полза, ако тя успееше преди това да поговори с Елейн или Нинив. Малко я изненадваше, че Салидар все още не беше се свързал с него — какво толкова задържаше Шериам и останалите?

Но едно нещо гореше от нетърпение да съобщи на Елейн. Ранд имаше нужда от нея. Каза го така, сякаш бе най-важното нещо в живота му. Това трябваше да успокои тревогите ѝ дали все още я обича. Никой мъж не би могъл да каже, че има нужда от теб, освен ако не те обича.

Ранд остана няколко мига взрян във вратата, затворила се след Егвийн. Толкова много се беше променила от момичето, с което бе отрасъл. В тези айилски дрехи съвсем приличаше на Мъдра — като се изключеше ръстът, разбира се; нисичка Мъдра с големи тъмни очи — но пък Егвийн винаги правеше всичките си неща с цяло сърце. Беше запазила хладнокръвие досущ като Айез Седай. Каквито и дрехи да носеше, искаше да стане Айез Седай и беше готова да пази айезседайските тайни дори след като той ѝ обясни изрично, че Елейн му е нужна, за да съхрани мира между двете държави. За нея трябваше да мисли вече като за Айез Седай. Тъжно.

Той се изправи. Беше изморен, но тепърва трябваше да се среща с кайриенски благородници — Колавер и Марингил, Добрайн и останалите. Както и с тайренците — Мейлан, Араком и цялата им пасмина щяха да се обидят, ако отделеше на кайриенците дори един миг повече, отколкото на тях. А и Мъдрите щяха да чакат реда си за среща с него, също и Тимолан и останалите вождове на кланове тук, с които днес все още не беше се срещал. Защо изобщо му хрумна да напуска Кемлин? Е, беседата с Херид беше приятна; въпросите, които му постави, не бяха от най-приятните, но беше мило да си поговори с някой, който изобщо не помнеше, че е Преродения Дракон. И му бе останало малко време да е сам, без досадната неизменна айилска свита; трябваше да го прави по-често.

Той улови отражението си в едно огледало с позлатена рамка.

— Добре поне, че не ѝ позволи да забележи колко си уморен — каза той на образа си. Един от по-кратките съвети на Моарейн: „Никога не им позволявай да те видят слаб.“ Да, бе започнал да свиква да мисли за Егвийн като за една от „тях“.

ГЛАВА 19

ВЪПРОС НА ТОХ

Ранд се надяваше, че тази нощ ще поспи добре. Беше достатъчно уморен, за да може почти да забрави за докосването на Аланна, и по-важното — Авиенда я нямаше. Нещо друго обаче го караше да се мята в постелята. Сънища. Винаги си завардваше сънищата, за да не пуска в тях Отстъпници — както и Мъдри, — но преградите не можеха да задържат навън онова, което вече бе вътре. Сънища го връхлитаха — за някакви огромни бели неща като гигантски птичи криле, без птицата, реещи се в небето; за огромни градове с невъзможно високи сгради, сияещи под слънцето, със странни машини, подобни на пчели и на сплескани капки вода, летящи по улиците. Всичко това го беше виждал в огромния тер-ангреал в Руйдийн, но сега всичко беше по-различно. Всичко изглеждаше някак изопачено, цветовете... погрешни, сякаш нещо бе замъглило очите му. Шо-крилата затрептяха, затресоха се и рухнаха, отнасяйки със себе си стотици хора към смъртта. Сгради се трошаха като стъкло, градове лумнаха в пожари, земята се занадига като морска шир, подхваната от буря. И всеки път той се оказваше застанал срещу една красива златокоса жена и виждаше как обичта на лицето ѝ се сменя с ужас. С част от себе си я познаваше. С част от себе си искаше да я спаси, да я запази от Тъмния, от всякаква беда, от онова, което сам той щеше да причини. Толкова много части гъмжаха в него, умът му се пръскаше в ярки искри, всичко пищеше...

Събуди се в тъмното, потен и разтреперан. Сънищата на Луз Терин. Това досега не беше му се случвало — да сънува сънищата на оновова. Остана да лежи буден чак до изгрева. Държеше здраво сайдин, сякаш можеше с него да надвие съня на мъртвия, но Луз Терин си остана безмълвен.

Когато бледият светлик най-сетне се появи в прозорците, един гай-шайн тихо се плъзна из стаята с покрит с кърпа сребърен поднос. Като видя, че Ранд е буден, той не каза нищо, само се поклони и си излезе също така безшумно. Все още със Силата в себе си, Ранд

подуши примесено с подправки вино и топъл хляб, мед и масло, и горещата каша, която айилците ядяха на закуска. Освободи Извора, облече се и закопча колана. Кърпата на подноса дори не докосна — не му беше до ядене. Взе Драконовия скиптър и излезе от покоите си.

Девите бяха в дъното на коридора със Сюлин, както и Юриен с Червените щитове, ала не бяха сами. Зад охраната рамо до рамо се бяха стълпили хора. И още няколко вътре в кръга. Авиенда стоеше сред пратеничество на Мъдрите — Амис, Баир, Мелайне и Сорилея, разбира се, а също и Челин от Пушлива вода на Миагома, както и Едарра от Нидир на Шианде, която не изглеждаше много по-възрастна от него. И Берелайн беше с тях, но не и Руарк или някой друг от вождовете на кланове. Това, което имаше да им казва, вече бе казано, а айилците нямаха навик да теглят думи от устата ти. Но защо пък Мъдрите бяха тук сега? Или Берелайн? Зелено-бялата рокля, която тази заран беше облякла, приятно разкриваше голяма част от пищната ѝ бяла гръд.

След тях извън айилския пръстен, бяха кайриенците — Колавер, поразително чаровна за средната си възраст, стабилният Добрейн, Марингил, изпънат като меч, още двайсетина млади мъже и жени с понисък сан.

— Милостта дано закриля лорд Дракона — замърмориха всички и се закланяха.

Тайренците също имаха своето представителство, само върховни лордове и лейди, без по-низша знат, и изразяваха почитта си със: „Светлината дано освети лорд Дракона“. Сред тях, разбира се, най-много изпъкваше Мейлан — строен, с кораво безизразно лице, а до него бяха Анайела и Маракон. Тук бяха и плешивият Гвеем и Араком, които стояха плътно до Хеарне и Симаан. Тях двамата Ранд не беше споменал вчера, нито за измяната им, но беше сигурен, че тук за нея вече се знае, и също така беше сигурен, че на мълчанието му се придава смисъл според ума на всеки. Привикнали бяха на това, откакто бяха дошли в Кайриен, и тази заран гледаха нащрек Ранд, сякаш очакваха всеки миг да даде нареждане за задържането им.

Всъщност всеки гледаше някого нащрек и като капак на всичко, айилците следяха всички, с изключение на Мъдрите, разбира се. И с изключение на Берелайн, неизвестно защо. Те гледаха на всички

влажоземци с голямо подозрение, но с Берелайн се отнасяха почти като с Мъдра.

— Висока чест ми оказвате. — Ранд се надяваше да не е прозвучало твърде сухо. Отново цял парад. Зачуди се къде ли е Егвийн. Навярно се изтягаше в леглото си. Помисли си дали да не я намери и да направи едно последно усилие да... Не, щом не искаше да му каже, нямаше да я кара насила. Колко лошо, че същността му на тавирен не действаше тогава и както му се искаше. — За съжаление, няма да мога да поговоря с никого от вас тази сутрин. Връщам се в Кемлин. — Андор беше проблемът, с който трябваше да се справи сега. Андор — и Самаил.

— Вашите заповеди ще бъдат изпълнени, милорд Дракон — каза Берелайн. — Тази сутрин, така че можете да бъдете свидетел.

— Моите заповеди ли?

— Мангин — поясни тя. — Тази сутрин той бе уведомен. — Повечето Мъдри си надянаха унило изражение, но неодобрението на лицата на Баир и Сорилея бе повече от откровено. И за негова изненада — насочено към Берелайн.

— Не смятам да бъда свидетел на обесването на всеки убиец — отвърна хладно Ранд.

Всъщност го беше забравил или по-скоро — съзнателно го бе изтрил от ума си. Обесването по твоя заповед на човек, когото си харесвал, не е нещо, което да държиш и да помниш. Руарк и останалите вождове дори не бяха го споменали, когато говори с тях. А другата истина беше, че не искаше да превръща тази екзекуция в специална церемония. Айилците трябваше да живеят според закона като всички други; кайриенците и тайренците трябваше да видят това и да знаят, че след като той няма да си играе на фаворити с айилците, със сигурност няма да го прави и с тях. „Използваш всекиго и всичко“ — помисли си той и му прилоша; надяваше се, че поне мисълта си е негова. Освен това не му се щеше да гледа чието и да било обесване, още по-малко на Мангин.

Мейлин определено изглеждаше умислен, а по лицето на Араком избиха капки пот, макар че това можеше да е и от горещината. Колавер, чието лице преbledня, сякаш го виждаше за първи път в живота си. Берелайн се спогледа съжалително с Баир и Сорилея, които ѝ кимнаха; възможно ли бе да са ѝ казали, че ще отговори точно така? Не му се

струваше възможно. Реакцията на останалите се менеше от изненада до задоволство.

— Ще тръгна за Кемлин незабавно — каза Ранд. Тих звук се надигна сред кайриенците и тайренците: много приличаше на въздишка на облекчение.

Не беше изненада, че всички го придружиха до стаята, заделена за Пътуването му. С изключение на Берелайн, Девите и Червените щитове задържаха влагоземците навън — не обичаха да допускат кайриенци близо до него. Последваха сърдити погледи, но никой не каза нищо, не и на него. Дори Берелайн, последвала го плътно с Мъдрите и Авиенда, с която тихо си говореше и двете се смееха. От това космите на врата му настръхнаха. Берелайн и Авиенда да си говорят? И да се смеят?!

Пред вратата спря и се обърна. Берелайн се поклони и каза:

— Ще надзиравам Кайриен без страх и без покровителство, докато се върнете, милорд Дракон. — Той си помисли, че тя всъщност е дошла тази заран само за да изрече това и да бъде чута от другите благородници, а не за Мангин. Странно защо думите ѝ предизвикаха снизходителната усмивка на Сорилея. Трябваше да разбере какво става тук; нямаше да позволи на Мъдрите да се месят в делата на Берелайн. Останалите Мъдри бяха придърпали Авиенда настрана и доста твърдо ѝ обясняваха нещо. — Когато видите Перин Айбара — добави Берелайн, — моля ви предайте му моите най-топли благопожелания. Както и на Мат Каутон.

— Очакваме с нетърпение лорд Дракона да се върне при нас — излъга Колавер.

Мейлан я изгледа ядосан, че е успяла да заговори първа, и подхвана цветиста реч, без всъщност да каже нещо повече от нея, а Марингил естествено го надмина, поне по цветистост. Фионда и Анайела надминаха и двамата, добавяйки толкова несдържани комплименти, че той изгледа Авиенда с тревога, но Мъдрите още се занимаваха с нея. Добреин се задоволи само с „До скоро връщане на лорд Дракона“, докато Маракон, Гвеем и Араком измърмориха нещо неясно, поглеждайки го предпазливо.

Той с голямо облекчение влезе в стаята. Изненадата дойде от страна на Мелайне, която го последва, изпреварвайки Авиенда. Той вдигна въпросително вежди.

— Трябва да обсъдя с Баел някои неща на Мъдрите — каза му тя невъзмутимо, след което рязко изгледа Авиенда, чието лице бе станало толкова невинно, че Ранд се досети, че крие нещо. В много отношения Авиенда изглеждаше съвсем естествено, но невинна — никога; чак такава невинност — никога.

— Както искаш — отвърна той. Подозираше, че Мъдрите просто са чакали възможност да я изпратят в Кемлин. Кой по-добре щеше да се погрижи Ранд да не повлияе на Баел да тръгне по лош път от жената на Баел? Също като Руарк, и той си имаше две жени, което според Мат беше или сън някакъв, или кошмар.

Авиенда го следеше внимателно, докато отваряше Портала към Великата зала в Кемлин. Винаги го правеше, въпреки че не можеше да види потоците му. Веднъж сама беше направила Портал, но в рядък миг на паника, и не можеше да си спомни как бе станало. И това явно ѝ напомняше какво се беше случило тогава, защото тя винаги се изчервяваше. Обзет от нетърпение да се отърве по-скоро от сайдин, той пръв прекрачи и се озова в празната тронна зала. Аланна сякаш с трясък нахлу в главата му, присъствието ѝ стана така осезаемо, сякаш стоеше тук, пред него. Стори му се, че тя плаче. Защото се бе отдалечил така от нея? Какво пък, нека да плаче. Трябваше все някак да се освободи от нея.

Това, че премина пръв, естествено никак не допадна на Девите и на Червените щитове. Юриен само изръмжа и поклати глава. Пребледнялата Сюлин обаче се изправи на пръсти и буквално опря нос в носа му.

— Великият и могъщ Кар-а-карн даде честта си да му я носят Фар Дарейз Май — изсъска тя. — Ако могъщият Кар-а-карн загине от вражеска засада, докато Девите го защитават, няма да остане чест за Фар Дарейз Май. Щом всепобеждаващият Кар-а-карн е тъй безгрижен, навярно Инайла ще се окаже права. Навярно всемогъщият Кар-а-карн наистина е едно самонадеяно момченце, което трябва да бъде държано за ръка, за да не се спъне.

Ранд стисна зъби — дори Инайла и Сомара не си позволяваха да го хокат така публично. Мелайне вече тичаше по коридора: явно не можеше и минутка повече да чака да възстанови влиянието на Мъдрите над Баел, но Юриен и Авиенда явно я бяха чули.

— Вчера мина много добре — отвърна той твърдо на Сюлин. — Отсега нататък, смятам, че двама души охрана ще бъдат напълно достатъчни. — Очите ѝ се изцъклиха. След като бе отнел, трябваше и да върне, иначе тя щеше да избухне като фойерверк на Илюминатор. — Когато излизам извън палата е друго, разбира се. Стражата, която ми предлагате, навън ще бъде уместна, но тук, в двореца, двама стигат. — Обърна ѝ гръб и тръгна към покоите си.

Лия и стройният жълтокос Касин го последваха. И Авиенда, разбира се. Лия и Касин останаха в коридора, но Авиенда го последва.

— Не трябваше ли да си с Мелайне? — попита той. — Работите на Мъдрите и прочие?

— Не — отвърна тя кратко. — Мелайне няма да е доволна, ако се намесе точно сега.

Той захвърли Драконовия скиптър върху една масичка, разкопча колана на меча си и постави и него отгоре.

— Амис и другите казаха ли ти къде е Елейн?

Авиенда го изгледа с неразгадаемо лице, после каза:

— Не знаят. Попитах. — Очаквал го беше. Не беше го правила от месеци, но допреди да дойде с него в Кемлин, всяка втора дума, излязла от устата ѝ, беше напомняне, че принадлежал на Елейн. От нейна гледна точка, беше така и каквото и да се беше случило между двамата отвъд онзи Праг, тя му беше изяснила недвусмислено, че то не променя нещата и че никога няма да се случи пак. — Но ми говориха за теб.

— Странно защо не ме изненадва — отвърна той сухо и за негова изненада бузите ѝ се изчервиха. Авиенда не беше от жените, които се изчервяват току-така, а за днес това ставаше за втори път.

— Споделяли са сънища, някои от които засягат теб. — Изрече го странно приглушено и го прикова с твърдия си, изпълнен с решимост поглед. — Мелайне и Баир са те сънували на едно лодка — продължи тя, а думата прозвуча от устата ѝ все така непохватно, след толкова месеци, преживени из влажните земи — с три жени, чиито лица не могли да видят, и с везни, които се накланяли ту на едната страна, ту на другата. Мелайне и Амис сънували някакъв мъж, застанал до теб с кинжал, опрян в гърлото ти, а ти не си го виждал. Баир и Амис са те сънували как разсичаш на две влажните земи с меч. — За миг очите ѝ, пълни с презрение, се плъзнаха по прибраното в

ножницата оръжие върху Драконовия скиптър. С презрение и малко гузно. Тъкмо тя му го беше дала — някогашна собственост на крал Ламан, грижливо увит в одеяло, за да не го докосне. — Не могат да изтълкуват тези сънища, но смятаха, че ти ще се досетиш.

Първото му се стори толкова непонятно, колкото е било и за Мъдрите, но второто изглеждаше очевидно. Мъж, когото не може да види, трябваше да е някой Сив; Сивите бяха отдали душите си на Сянката и можеха да се прокраднат до теб дори ако гледаш право в тях — и единственото им предназначение беше да убиват. Само че защо Мъдрите не бяха разбрали нещо така очевидно? Колкото до последното, боеше се, че и то е съвсем очевидно. Той вече цепеше страните на две. Тарабон и Арад Доман се бяха превърнали в руини, бунтовете в Тийр и Кайриен скоро можеха да се превърнат в нещо по-сериозно от подмолни приказки, а Иллиан със сигурност щеше да изпита тежестта на меча му.

— В два от тях не виждам никаква загадка, Авиенда. — Но когато ги обясни, тя го изгледа със съмнение. И как не. Щом Мъдрите не можеха да изтълкуват един сън, никой друг, разбира се, нямаше да може. Той изръмжа недоволено и се отпусна в стола срещу нея. — Какво друго са сънували?

— Има още един, който мога да ти кажа, макар че може би не те засяга. — Което значеше, че има и такива, които нямаше да му каже, което пък на свой ред го накара да се зачуди защо Мъдрите са ѝ ги разправяли, след като тя не е сънебродница. — И трите са го сънували, което го прави особено важен. Дъжд — тази дума също излезе трмаво от устата ѝ, — идващ от една купа. Около тази купа има примки и капани. Ако подходящи ръце я вдигнат, ще намерят съкровище, голямо навярно колкото самата купа. Попадне ли в лоши ръце, светът е обречен. Ключът към намирането на купата е като се намери един, който вече не е.

— Не е какво? — Това определено изглеждаше по-важно от другите. — Да не искаш да кажеш някой, който е мъртъв?

— Те не знаят повече от това, което ти казах. — Тя се обърна към вратата.

— Ти... — Ранд млъкна и се окашля. „Ти трябва ли да си отиваш?“, канеше се да я попита. Светлина, колко искаше само да си отиде. Всеки миг, изкаран с нея, беше истинско изтезание. Но и всеки

миг без нея бе не по-малко изтезание. Да, но трябваше да направи това, което бе редно и което бе най-доброто за нея. — Ти искаш ли да се върнеш при Мъдрите, Авиенда? Да се заемеш отново с обучението си? Наистина няма смисъл да оставаш тук повече. Толкова много неща ме научи, че все едно съм отраснал в Айил.

Тя изсумтя многозначително, но не се задоволи само с това, разбира се.

— Знаеш по-малко от едно шестгодишно момче. Защо един мъж слуша второмайка си или тъща си повече от собствената си майка и една жена свекъра, или второбаща си, повече от собствения си баща? Кога една жена може да се омъжи за някого, без да прави брачен венец? Кога една надзорница на покрив трябва да се подчини на ковача на твърдината? Ако вземеш една среброковачица за гай-шайн, защо трябва да ѝ оставиш един ден за нея срещу всеки ден, който работи за теб? Защо същото правило не важи за тъкачката? — Той затършува за отговори в ума си, готов да признае, че не ги знае, но тя занাগлася шала си все едно, че бе забравила за него. — Понякога джи-е-тох си прави страхотни шеги. Ще се пръсна от смях, ако излезе, че съм предмет точно на такава. — Гласът ѝ спадна до шепот. — Ще срещна своя тох.

Стори му се, че говори на себе си, но ѝ отвърна. Предпазливо.

— Ако имаш предвид Ланфеар, не аз те спасих. Спаси те Моарейн. Тя загина, спасявайки всички ни. — Мечът на Ламан я беше освободил от единствения ѝ тох към него, въпреки че така и не бе могъл да разбере заради какво точно беше той. Единственото задължение, което тя знаеше, че има към него. Той се молеше дано никога да не научи за другото — тя щеше да го схване като такава, макар за него определено да не беше.

Авиенда го изгледа с лека усмивка. Възвърнала си беше самоувереността, с която и Сорилея можеше да се гордее.

— Благодаря ти, Ранд ал-Тор. Баир казва, че е добре човек да си напомня от време на време, че един мъж не знае всичко. Гледай да ме уведомиш, когато решиш да си легнеш. Не бих искала да закъснявам и да те будя.

Ранд остана да седи, загледан към вратата, дълго след като тя си излезе. Дори кайриенците, играещи своята Игра на Домове, бяха полесни за разбиране от една жена. Подозираше, че това, което изпитва към Авиенда, каквото и да е то, още по-лошо заплита нещата.

„Това, което обичам, съсипвам — изсмя се Луз Терин. — Каквото съсипвам, обичам.“

„Млъкни!“ — помисли си с гняв Ранд и тънкият смях секна. Не знаеше кого обича, но знаеше кого щеше да спаси. От всичко, от което можеше. Най-вече от самия себе си.

В коридора Авиенда се отпусна на вратата и вдиша бавно и дълбоко, за да се успокои. Опита се поне. Сърцето ѝ продължаваше да напират да се отскубне от гърдите ѝ. Близостта с Ранд ал-Тор я разпъваше, сякаш бе съблечена гола върху жива жаравя, разпъваше я, сякаш костите ѝ щяха да се пръснат. Будеше в нея толкова срам, колкото никога не беше подозирала, че е способна да изпитва. Страхотна шега, беше му казала, и част от нея искаше да се разсмее гръмко. Тя наистина имаше тох към него, но много повече към Елейн. Единственото, което той бе направил, бе че ѝ спаси живота. Ланфеар щеше да я убие без него. Ланфеар искаше да убие специално нея, и то колкото може по-болезнено. Ланфеар някак беше разбрала. В сравнение с онова, което бе причинила на Елейн, нейният тох към Ранд беше като жалък мравуняк до Гръбнака на света.

Касин само я погледна от мястото си, приклепнал и със снопа копия, положени на коленете му; той, разбира се, не знаеше нищо. Лия обаче се подсмиваше.

Пръстите ѝ зашариха ядосано. „Защо ми се смееш, момиче? Не можеш ли да си използваш времето за нещо по-добро?“

Веждите на Лия леко се повдигнаха и усмивката ѝ стана още по-насмешлива. Пръстите ѝ се размърдаха в отговор. „Кого наричаш ти момиче, момиче? Все още не си Мъдра, но вече не си Дева. Мисля, че ще си вплетеш душата във венче, за да го положиш в нозете на някой мъж.“

— Какво се зяпнахте? — подхвърли небрежно Касин. — Някой ден трябва да взема да науча този ваш говор с ръцете.

Лия го изгледа — и се изсмя със звучен сребрист смях.

— Много добре ще изглеждаш в поли, Червен щит, в деня, в който ще дойдеш да помолиш да станеш Дева.

Авиенда издиша облекчено, когато очите на Лия се отклониха от нейните — при тези обстоятелства честта не ѝ позволяваше първа да

отмести поглед. Пръстите ѝ автоматично се размърдаха в признателност, в първата фраза на ръчния говор, която една Дева научаваше, тъй като беше фразата, която всяка Дева използваше най-често. „Имам тох.“

Без да чака, Лия ѝ отвърна с пръсти. „Много малък, сестро на копието.“

Авиенда се усмихна благодарно заради това, че ѝ спестиха свитото кутре, който щеше да придаде подигравателен смисъл на думата, използван към жени, които са оставили копието, но се опитват да се държат все едно, че не са.

Авиенда закри по коридора. Убийството на Ранд ал-Тор щеше да срещне единия тох, самоубийството ѝ щеше да удовлетвори другия, но всеки тох възпираше това решение за другия. Каквото и да твърдяха Мъдрите, тя трябваше да намери начин да изпълни и двата.

ГЛАВА 20

ОТ СТЕДДИНГ

Лия надникна през откренатата врата, но преди да успее да отвори уста, един задъхан кръглолик мъж в червено-бяла ливрея се шмугна покрай нея, коленичи пред Ранд и викна:

— Милорд Дракон! В палата са дошли огиери. Трима наведнъж! Даде им се вино и им предложиха още, но те настояват само да видят лорд Дракона!

Ранд беше посещавал два пъти огиерски стеддинг, но не беше сигурен какъв е правилният етикет за такива срещи. Огиерите бяха построили повечето големи градове, поне най-старите им части, и все още излизаха от своите стеддинги от време на време, за да правят ремонт, но въпреки това се съмняваше, че този мъж би се възбудил чак толкова от нещо по-малко от крал или Айез Седай.

— Заведи ме при тях. Как се казваш?

— Бари, милорд Дракон.

Бари бързо се изправи и едва не заподскача от нетърпение. Ранд предположи, че е направил правилния избор — мъжът не изглеждаше изненадан от това, че лорд Дракона ще иде при огиерите, вместо те да бъдат доведени при него. Меча и скиптъра си остави: огиерите нямаше да се впечатлят нито от едното, нито от другото. Лия и Касин също тръгнаха с него, разбира се.

Огиерите чакаха в един вътрешен двор с фонтан, пълен с лилии и червени и златни рибки. Белокоп мъж с дълго палто, отворено над високите му ботуши с подвити горници, И две жени, едната от които забележимо по-млада от другата, с поли, извезани с лозници и листа. Златните бокали, предназначени за човеци, изглеждаха мънички в ръцете им. Няколкото дървета наоколо бяха запазили част от листата си, а и дворецът също хвърляше сянка. Огиерите не бяха сами — Сюлин и поне трийсетина Деви се бяха струпали около тях, както и Юриен, плюс поне петдесетина айилци. Когато видяха Ранд, айилците благоволиха да млъкнат.

Огиерът каза:

— Името ти пее в ушите ми, Ранд ал-Тор. — Гласът му отекни като далечен тътен и той се зае с представянията. Беше Хаман, син на Дал, син на Морел. По-старата жена се казваше Коврил, дъщеря на Елла, дъщеря на Соонг, а по-младата беше Ерит, дъщеря на Айва, дъщеря на Алар. Ранд си спомни, че е срещал Ерит в стеддинг Цофу, на два дни път усилна езда от Кайриен. Представа си нямаше какво може да търси в Кемлин.

Пред огиерите дори айилците изглеждаха ниски. Хаман стърчеше с близо половин ръст над Ранд и бе пропорционално широк, Коврил беше с една глава — огиерска глава — по-ниска и дори Ерит надвишаваше Ранд с близо стъпка и половина. Но това бяха най-незначителните отлики между огиерите и човеците. Очите на Хаман бяха големи като чаши за чай, широкият му нос заемаше почти цялото му лице, а ушите му стърчаха от косата като две бели туфи. Имаше дълги провиснали бели мустаци и тясна брада под брадичката, а веждите му висяха надолу по бузите. Ранд трудно можеше да определи с какво точно се различаваха лицата на Коврил и Ерит от неговото — освен че те нямаха бради и мустаци, разбира се, и че веждите им не бяха толкова дълги и дебели — но изглеждаха някак си по-нежни. Макар Коврил сега да изглеждаше доста тържествена — тя също по някаква причина му се стори позната, — а Ерит като че ли бе разтревожена и ушите ѝ бяха клепнали унило.

— Ако ме извините за момент... — почна Ранд.

Сюлин не го остави да продължи.

— Дойдохме да поговорим с Дървобратята, Ранд ал-Тор — каза тя решително. — Трябва да знаеш, че айилците отдавна са водобратя с Дървобратята. Често посещаваме техните стеддинг и търгуваме.

— Това е точно така — измърмори Хаман. За огиер си беше мърморене. Като тътен на далечна лавина.

— Сигурен съм, че някои наистина са дошли да поговорят — каза Ранд на Сюлин и хвърли поглед към охраната си, избрана тази заран — всички бяха тук до последния човек. — Желая обаче да поговоря с тях насаме. Насаме — подчерта той и изгледа Лия и Касин. — Освен ако не смятате, че имам нужда от защита от тях?

Когато айилците си отидоха, Хаман поглади дългата си брада.

— Човеците не винаги са ни смятали за толкова безопасни. Хм. Хмм. — Умислената му реч прозвуча като бръмчене на гигантски бръмбар. — Има го в старите записки. Много стари. Само фрагменти, наистина, но датират чак от...

— Старей Хаман — учтиво се намеси Коврил, — бихме ли могли да поговорим по същество? — Този бръмбар избръмча с няколко тона по-високо.

Старей Хаман. Къде го беше чувал? Всеки стеддинг си имаше Съвет на старейте.

Хаман въздъхна дълбоко.

— Добре, Коврил, но ми се струва, че проявяваш невиждана припряност. Почти не ни остави време да се срещим, преди да дойдем тук. Кълна се, че подскачаш като... — Огромните му очи примигнаха към Ранд и той сподави кашлицата си с длан, голяма колкото волски бут. — Това пътуване Навън бе доста изтощително — продължи Хаман, обяснявайки на Ранд, — не на последно място след като разбрахме, че Шайдо Айил са обсадили Ал'ка-ир'рахиенален и че ти всъщност си тук, но после ти си отиде преди да можем да поговорим с теб и... Не мога да се отърва от чувството, че сме станали твърде необуздани. Не. Не, по-добре ти говори, Коврил. Заради теб си оставих науката и преподаването, за да хукна по света. Учениците ми сигурно вече са се разбунтували. — Ранд едва се сдържа да не се ухили; ако се съдеше по това как ставаха нещата обикновено при огиерите, на учениците на Хаман щеше да им трябва половин година, докато решат, че наистина е заминал, и още една година, докато решат какво да правят по въпроса.

— Една майка има право да се безпокои — каза Коврил и туфестите й уши помръднаха. После брадичката и се вирна. — Какво си направил със сина ми?

Ранд зяпна.

— Със сина ви?

— С Лоиал! — Тя го изгледа, все едно че се е побъркал. Ерит се взираше в него с тревога. — Моят Лоиал е твърде млад, за да бъде Навън, твърде млад е, за да обикаля по света и да върши неща, които ти несъмнено си го карал да върши. Старейт Алар ми разказа за теб. Какво общо може да има моят Лоиал с Пътища, тролоци и Рога на

Валийр? Сега ще ми го върнеш, за да си го ожения, както си му е редът, за Ерит. Тя ще го научи на ред.

— Много е хубав — промърмори свенливо Ерит и ушите ѝ потръпнаха от смущение. — И мисля, че е и много смел.

Според огиерските схващания Лоиал бе твърде млад, за да напуска стеддинг сам — беше малко над деветдесетгодишен. Огиерите живееха много дълго. От първия ден, в който Ранд го беше срещнал, Лоиал се тревожеше какво ще стане, когато старейте разберат, че е избягал. Най-много се тревожеше да не тръгне да го търси майка му, мъкнейки му невеста. При тях беше напълно възможно един ден да разбереш, че са те сгодили за жена, която изобщо не си виждал.

Лоиал, изглежда, смяташе, че женитбата ще сложи край на всичките му мечти, със сигурност на всичките му копнежи да опознае света, и все едно дали беше прав, или не, Ранд не можеше да предаде един свой приятел на нещо, от което той така се боеше. Тъкмо се канеше да им каже, че не знае къде е Лоиал, и да им предложи да се върнат в своя стеддинг и да го почакаат да си дойде — вече си беше отворил устата да го каже, но му хрумна един въпрос. Смути се, че е забравил нещо толкова важно; важно за Лоиал поне.

— Той откога е извън стеддинга?

— Много от отдавна — каза Хаман. — Момчето така и не пожела да се приспособи. Все говореше колко иска да поразгледа Навън, сякаш нещо кой знае колко се е променило от онова, което е в книгите, които трябваше да седне и да изучи. Хм. Каква толкова голяма промяна е, ако човеците са променили линиите по картата? Земята все пак си е...

— Той е Навън вече твърде дълго — намеси се твърдо майката на Лоиал.

— П-повече от пет години вече — каза Ерит. За миг ушите ѝ клепнаха, но после пак упорито щръкнаха нагоре. — Искам да ми стане съпруг. Разбрах го още когато го видях за първи път. Няма да позволя да загине. Не и от глупост.

Ранд и Лоиал бяха говорили за много неща, и едно от тях беше Копнежът, въпреки че Лоиал не обичаше да засяга тази тема. Когато Разрушението на света подкарало хората да тичат по целия свят, търсейки спасение, то бе прогонило и огиерите от техните стеддинг. Дълги години след това хората се скитали сред един свят, който се

менял почти ежедневно, търсейки това свое спасение, а огиерите също се скитали, търсейки своите стеддинг, изгубени сред променящата се земя. Точно тогава ги обхванал Копнежът. Всеки огиер, останал далеч от стеддинг, искаше да се върне. Всеки огиер, останал за дълго извън стеддинг, имаше нужда да се върне. Всеки огиер, останал твърде дълго извън стеддинг, загиваше.

— Той ми спомена за един огиер, който останал навън по-дълго — тихо каза Ранд. — Десет години, толкова мисля, че каза.

Хаман поклати глава.

— Няма да стане. Доколкото аз знам, петима са оставали Навън толкова дълго и са успели да се завърнат живи в стеддинг, а мисля, че ако са били повече, щях да го знам. Такава лудост се записва, за да се помни. Трима от тях са умрели година след завръщането си, четвъртият останал недъгав до края на живота си, а петата — на тояга, за да може да ходи. Въпреки че продължи да пише. Хм. Хмм. Далар имаше да каже доста интересни неща за... — Този път, когато Коврил отвори устата си, главата му бързо се извърна, той я изгледа с щръкнали вежди и тя яростно заоправя полите си. — Пет години са къс срок, знам това — обърна се Хаман към Ранд, без да изпуска Коврил от очи, — но сега сме привързани към стеддинг. В града не чухме нищо, което да показва, че Лоиал е тук — а ако се съди по възбудата, която предизвика нашата поява, мисля, че щяхме — но ако ни кажеш къде е той, ще му направиш голямо добро.

— Той е в Две реки — отвърна Ранд. Да спаси живота на приятеля си не беше предателство. — Когато го видях последния път, беше отседнал там в добра среда, с верни приятели. Две реки е спокойно място. Безопасно е. — Сега вече беше такава, благодарение на Перин. — И допреди няколко месеца е бил добре. — Това поне Боуд му го беше казала, когато момичетата му разправиха какво се е случило в Емондово поле.

— Две реки — измърмори Хаман. — Хм. Да, знам къде е. Още една дълга разходка. — Огиерите рядко яздеха, защото малко коне можеха да ги носят, и предпочитаха да разчитат на собствените си крака.

— Трябва да тръгнем незабавно — заяви Ерит решително. Коврил и Хаман я изгледаха изненадано и ушите ѝ съвсем клепнаха. В края на краищата, тя беше една много млада жена, придружаваща един

старей и жена, за която Ранд подозираше, че сама по себе си е важна особа, ако можеше да се съди по това как се опъваше на Хаман. Ерит пък вероятно не беше на повече от осемдесет години.

Усмивайки се на тази мисъл — момиченце малко над седемдесетте, — Ранд каза:

— Моля, приемоте гостоприемството на двореца. Няколко дни отдиш навярно ще направят пътуването ви по-бързо. А и вие бихте могли да ми помогнете, старей Хаман. — Да, сети се той, Лоиал често му беше говорил за своя учител. Старейт Хаман знаеше всичко, пак според Лоиал. — Трябва да издиря Порталите. Всички.

— Порталите? — възкликна Хаман. — Порталите са много опасни. Твърде опасни.

— Няколко дни? — бурно възрази Ерит. — Моят Лоиал може да умира...

— Няколко дни? — надвика я Коврил. — Моят Лоиал може да е... — И млъкна и изгледа сърдито младата огиерка.

— Не знам защо се съгласих да ме уговорят — изсумтя Хаман. — Трябваше да си уча учениците и да говоря на Дънера. Ако не беше толкова уважавана Говореща, Коврил...

— Искаш да кажеш, ако не беше женен за сестра ми — отвърна му тя с глас, нетърпящ възражение. — Вонил ти каза да си изпълниш дълга, Хаман. — Веждите му се смъкнаха, а нейните уши омекнаха. — Исках да кажа, че те помоли — продължи тя. — В името на Дървото и на покоя, не исках да те обидя, Хаман.

— Твари на Сянката използват Пътищата — каза Ранд, преди Хаман да е отворил уста. — Поставил съм стражи на няколкото, които успях да издиря. Но не знам къде се намират останалите.

Хаман и Коврил се спогледаха, дръпнаха се настрана и си заговориха шепнешком. Изглежда, беше прав, че тя е важна особа. Говореща — усетил бе добре главната буква. Помисли си дали да не сграбчи сайдин — тогава щеше да ги чуе, — но отхвърли тази мисъл с отвращение. Все още не беше паднал толкова ниско, че да подслушва.

Най-сетне Хаман пристъпи към него. Беше намръщен. Коврил също се мръщеше.

— Толкова е прибързано това, толкова е припряно — почна бавно Хаман. — Ще ми се да можех да го обсъдя с... Е, не мога. Твари на Сянката, казваш. Хм. Добре, щом трябва да се бърза, ще се бърза.

Да не се каже нивга, че огиерите не могат да бързат, когато трябва да се побърза. Но трябва да разбереш, че Съветът на всеки стеддинг може да ти откаже и...

— Карти! — викна Ранд така силно, че тримата огиери подскочиха. — Трябват ми карти! — Сюлин си показа главата от една врата: след всичко, което ѝ бе наговорил, пак се оказа наблизо. — Карти — джафна той. — Да ми се донесат всички карти, които могат да се намерят в палата. И перо и мастило. Веднага! — Тя го изгледа почти пренебрежително — айилците не използваха карти; дори твърдяха, че от тях изобщо нямало нужда — и се обърна. — Бегом, Фар Дарейз Май! — подвикна ѝ той. Тя го изгледа през рамо... и се затича. Доця му се да види лицето ѝ, за да знае дали и друг път да приложи този номер.

Хаман изглеждаше почти готов да закърши ръце.

— Всъщност, едва ли можем да ти кажем нещо много повече от това, което вече знаеш. Край всеки стеддинг има по един Портал. — Портали не можеха да бъдат в стеддинг, тъй като преливането там не бе възможно. — И във всички ваши градове, конто си имат огиерски дъбрави, също има Портали. Макар че тук, както изглежда, градът е израснал върху собствената си дъбрава. А в Ал'каир'рахиеналлен...

Цялата беда можеше да се изрази с това име. Преди три хиляди години бе имало град на име Ал'каир'рахиеналлен, построен от огиерите. Днес това беше Кайриен и дъбравата, засадена от огиерските зидари, за да им напомня за техния стеддинг, се бе превърнала в част от имението, принадлежало на същия Бартанес, чийто дворец сега приютяваше школата на Ранд. Никой освен огиерите и може би някои Айез Седай не помнеше Ал'каир'рахиеналлен. Дори кайриенците.

Въпреки убежденията на Хаман, твърде много неща можеха да се променят за три хиляди години. Велики, построени от огиери градове бяха престанали да съществуват. И бяха израснали други велики градове, в чието издигане огиерите нямаха пръст. Амадор, наченат след Тролокските войни, беше един от тях, така му беше разправяла Моарейн, както и Качин в Кандор, и Шол Арбела в Арафел, и Фал Моран в Шиенар. В Арад Доман Бандар Еваан се беше издигнал върху руините на град, разрушен по време на Стогодишните войни, град, за който Моарейн знаеше три имена, едно от друго по-съмнителни, град, построен върху руините на безименен град, срутен по време на

Тролоксските войни. Ранд знаеше един Портал в Шиенар, в околностите на скромно градче, запазило отчасти името на огромен град, сринаг от тролоците, и още един в самата Погибел, в сражения от Сянката Малкиер. По други места имаше само промени, или растеж, както бе подчертал самият Хаман. Тукашният Портал в Кемлин се намираше в едно мазе. Много добре пазено мазе. Ранд знаеше, че има един Портал в Тийр, извън града. Трябваше да има някакъв и в Мъгливите планини, при някогашния Манедерен, където и да се намираха останките му. Колкото до стеддингите, той знаеше къде да намери само стеддинг Цофу. Моарейн не беше сметнала стеддингите или огиерите за съществена част от образованието му.

— Не знаеш къде са стеддингите? — възкликна невярващо Хаман, след като Ранд приключи обяснението си. — Това да не е айилски хумор? Никога не съм разбирал айилския хумор.

— За огиерите — отвърна учтиво Ранд — е минало дълго време, откак са били направени Пътищата. За хората това време е твърде дълго.

— Искаш да кажеш, че дори не помниш Мафал Дадаренел или Анкочима, или Лондарен Кор, или...

Коврил сложи ръка на рамото на Хаман, но жалостта в очите ѝ бе насочена само към Ранд.

— Той не помни — тихо отрони тя. — Техните спомени са си отишли. — Изрече го така, сякаш за нея това бе най-голямата въобразима загуба. Ерит, притиснала уста с длани, изглеждаше готова да заплаче.

Сюлин се върна, съвсем подчертано без да тича, следвана от тумба гай-шайн, с ръце, препълнени с навити на рула карти. Един носеше и инкрустирана със слонова кост дъска за писане.

— Пратих гай-шайн да търсят още — каза тя сърдито. — И някои от влагоземците.

— Благодаря — отвърна ѝ той. Лицето ѝ малко поомекна.

Той клекна и заразгъва картите. Много от тях бяха планове на града, имаше и на цял Андор. Намери една, която показваше цялото протежение на Граничните земи — Светлината знаеше само какво търси тя в Кемлин. Някои карти бяха стари и опърпани, показваха вече неприложими граници и упоменаваха държави, погинали преди стотици години.

Границите и имената бяха достатъчни, за да се подредят картите по време. На най-старите Хардан граничеше с Кайриен на север, после Хардан бе изчезнал и границите на Кайриен се бяха разширили на половината разстояние до Шиенар преди отново да се свият — тогава бе станало ясно, че Слънчевия трон просто не може да удържи толкова много земя. Маредон стоеше между Тийр и Иллиан, после Маредон беше изчезнал и границите на Тийр и Иллиан се бяха разширили по равнините на Маредон, бавно свивайки се след това назад по същите причини, както и границите на Кайриен. Каралайн бе изчезнал, както и Алмот, Мосара и Иренвел, и други, било поглъщани от други държави, или най-често — превърнали се в ничия, дива земя. Всички тези карти разказваха историята на упадък след рухването на империята на Артур Ястребовото крило, на бавното отстъпление на човешкото племе. Втора карта на Граничните земи показваше само Салдеа и част от Арафел, но по нея също така личеше, че Погибелта се е разширила с още петдесет мили. Човечеството отстъпваше, Сянката напредваше.

Някакъв гай-шайн донесе още карти. Ранд въздъхна и се зае да ги подбира и да отделя излишните.

Хаман извади перо и мастило и запълзя между подрежданите от Ранд карти, като от време на време отбелязваше по тях нещо с почерк, който изглеждаше твърде едър, докато човек не забележеше, че за него е твърде дребен. Коврил го последва, надничайки през рамото му, дори след като той я попита за втори път дали наистина смята, че ще допусне грешка.

За Ранд всичко това бе ново, като се почне със седемте стеддинг, пръснати из Граничните земи. Но пък тролоците се бояха да влизат в стеддинг и дори мърдраалите трябваше да имат много сериозна причина, за да ги подкарат да влязат. В гръбнака на света, или Драконовата стена, имаше тринадесет, в това число в един в Камата на Родобиеца, от стеддинг Шангтай на юг до стеддинг Кичен и стеддинг Шангтен, едва на няколко мили един от друг.

— Земята наистина се е променила след Разрушението на света — каза Хаман. — Сушата е ставала море и морето — суша, и земята се е нагъвала. Понякога далечното е ставало близко, друг път близкото — далечно. Макар че, разбира се, никой не би могъл да каже със сигурност дали Кичен и Саншен изобщо някога са били раздалечени.

— Забрави Кантоин — обяви Коврил.

Хаман я изгледа, след което изписа името малко над река Иралел, не много северно от Хадънски мрак. В ивицата западно от Драконовата стена от южната граница на Шиенар до Морето на бурите имаше само четири, при това — все новооткрити, за каквито ги смятаха огиерите, което означаваше, че най-новият от тях, Цофу, е заселен отново от огиери едва преди шестстотин години, а от останалите никой нямаше повече от хиляда. Някои от местата се оказаха не по-малка изненада от Граничните земи, като Мъгливите планини, в които имаше цели шест, както и в Сенчестия бряг. Черните хълмове също се включваха, както и лесът над река Айво, и планините над река Дагон, северно от Арад Доман.

По-тъжен беше списъкът на изоставените стеддинг, заради това, че броят на обитателите им беше спаднал и не можеха да ги поддържат. Навярно най-тъжният беше отметнат на самия ръб на Погибелта в Арафел — мърдраалите можеха и да отбягват да влизат в стеддинг, но Погибелта напредваше с всяка година все по на юг и поглъщаше всичко.

— Шеранду бе погълнат от Великата Погибел преди хиляда осемстотин четиридесет и три години, а Чандар — преди деветстотин шестдесет и една — тъжно каза Хаман.

— Дано избуи и разцъфти споменът за тях в Светлината — промърмориха в хор Коврил и Ерит.

— Не отбеляза един — каза Ранд. Перин му беше казвал, че се е приютил в него веднъж. Измъкна една карта на Андор източно от река Аринел и докосна едно място доста над пътя от Кемлин към Бели мост. Почти точно.

— Където е трябвало да бъде градът на Артур Ястребовото крило — изръмжа Хаман. — Този не сме си го връщали. Опитваме се да стоим настрана от земите на човеците, доколкото е възможно. — Всички отбелязани места бяха все сред планински ридове, по места, в които за хората бе трудно да проникнат. Стеддинг Цофу се намиреше много по-близо до хорско обиталище от всеки друг, но дори и той се намиреше на цял ден път от най-близкото село.

— Това би било чудесна тема за обсъждане, но е за друг път — каза Коврил. — Искам да стигна колкото се може повече на запад преди да падне нощта.

Хаман въздъхна тежко.

— Защо не поостанете малко? — каза Ранд. — Сигурно сте изморени след толкова път от Кайриен.

— Жените не се изморяват — каза Хаман. — Само изморяват другите. Така поне казва една древна поговорка. — Коврил и Ерит изсумтяха. Мърморейки под мустаци, Хаман продължи с описанията си, но този път на градове, строени от огиерите, градове, край които бе имало дъбрави, всяка с Портал, който да превежда огиерите до стеддинга, без да трябва да преминават през толкова често размирните хорски земи.

Разбира се, отбеляза Кемлин, както и Тар Валон, Тийр и Иллиан, Кайриен, Марадон и Ебу Дар. С това се изчерпаха все още съществуващите градове, а Ебу Дар той изписа като Бараната. Навярно Барашта принадлежеше към други — точици, нанесени по места, където на картите не се виждаше нищо освен някое селце. Мафал Дадаренел, Анкочима, и Лондарски рог, разбира се, както и Манедерен, Арен Мадор, Аридол, Шиймал, Деранбар, Брем, Кондарис, Хай Екоримон, Айман... Докато списъкът растеше, Ранд започна да забелязва влажни петънца по картите всеки път, когато Хаман свършеше с поредната. Едва след малко осъзна, че огиерският старей тихо плаче, докато бележи мъртви и забравени градове.

Едно от отбелязаните места притегли спомените на Ранд, както и местонахождението му — източно от Бейрлон, на няколко дни над Бели мост.

— Тук имаше ли дъбрава? — попита той и посочи точката.

— В Аридол ли? — каза Хаман. — Да. Да, имаше. Тъжна история е това.

Ранд не вдигна глава.

— В Шадар Логот — поправи го той. — Много тъжна история. Можете ли... Бихте ли ми показали Портала, ако ви заведе там?

ГЛАВА 21

ШАДАР ЛОГОТ

Коврил каза навъсено:

— Да ни отведеш там? Та това ще ни отведе много далеч от пътя ни, ако си спомням точно къде се намираха Две реки. Няма да загубя още един ден, за да намеря Лоиал.

Хаман поклати глава и каза:

— Не мога да го позволя. Аридол — или Шадар Логот, както го наричат сега — не е добро място за толкова млада девойка като Ерит. Ако говорим честно, не е добро място за никого.

Ранд се изправи. Познаваше Шадар Логот много по-добре, отколкото му се искаше.

— Няма да загубите никакво време. Всъщност дори ще спечелите. Ще ви отведе дотам през Праг и още днес ще сте изминали повечето си път до Две реки. Няма да се бавим. Знаем, че можете да ме отведете право при Портала. — Огиерите можеха да чувстват Порталите, стига да не бяха много далече.

Това предизвика ново съвещание зад фонтана, в което Ерит настоя също да участва. Ранд долавяше само откъслеци, но беше явно, че Хаман се противопоставя на плана, докато Коврил и Ерит настояват да приемат.

Хаман се върна при Ранд и каза сковано:

— Решихме да приемем предложението ти. Давай да го свършваме това тъпо шляене, че да си се върна при учениците си. Хм. Много неща има да се кажат за теб пред Дънера.

Ранд хич не го интересуваха дали Хаман ще каже пред Дънера, че той е тиранин. Огиерите се държаха настрана от хората, освен когато поправяха старите си градежи.

— Добре — каза той. — Ще пратя да ви донесат вещите от хана.

— Всичко си ни е тук. — Коврил се наведе зад фонтана и се изправи с два големи вързопа.

— Ако Лоиал беше тук — каза Ерит, докато вземаше единия, — щяхме да сме готови да тръгнем обратно за стеддинг Цофу без бавене. Сега сме готови да продължим. Без бавене.

Ранд сграбчи сайдин и отвори Праг току до самия фонтан, дупка във въздуха, през която се виждаха порутени стени, обрасла с бурен улица и рушащи се сгради — и в същия миг чу гласа на Сюлин:

— Почакай, Ранд ал-Тор. Нали искаше още карти. — Той се обърна. Сюлин гледаше и него, и зейналия Праг с укор. С нея бяха и Лия и Касин, и няколко гай-шайн.

— Там мога да се защита и сам — отвърна ѝ студено Ранд. Не искаше гласът му да прозвучи студено, но загърнат в Празнотата, не можеше да придаде на гласа си нещо друго освен хлад и отдалеченост. — Там няма неща, с които вашите копия могат да се бият, а с това, което има, бездруго няма да могат.

Гласът на Сюлин остана все така леден.

— Толкова по-задължително е да сме там.

Това не можеше да има смисъл за други освен за айилци, но...

— Няма да споря — каза той. — Предполагам, че останалата част от охраната ти е наблизко. Свирни им да дойдат. Но всеки да остане плътно до мен и никой да не докосва нищо. И побързай. Искам да го свърша бързо. — Спомените му за Шадар Логот не бяха никак приятни.

— Отпратих ги, както ти настоя — отвърна отвратена Сюлин. — Преброй бавно до сто.

— До десет.

— Петдесет.

Ранд кимна и пръстите ѝ се размърдаха. Джалани се затича нанякъде, а ръцете на Сюлин отново се размърдаха. Три жени гай-шайн пуснаха картите, които носеха, и я изгледаха смаяни — айилците никога не гледаха толкова смаяно, — после се разхвърчаха във всички посоки, но колкото и бързо да тичаха, Сюлин ги изпревари.

Когато Ранд стигна до двадесет, айилците започнаха да се изсипват в двора — мятаха се през прозорците и скачаха от терасите. Той почти обърка броенето. Всички бяха забулени. Зяпнаха объркани, като видяха само Ранд и тримата огиери. Някои започнаха да си свалят булата. Дворцовите слуги се струпаха уплашени в единия край.

Приливът продължи дори когато Сюлин се върна, незабулена, точно на петдесет, и дворът се изпълни с айилци. Сигурно беше пръснала вестта, че Кар-а-карн е в опасност — това бе единственият начин, по който можеше да събере достатъчно копия за отреденото й време. Сред мъжете се разнесе малко кисело ръмжене, но повечето решиха, че шегата е чудесна, закикотиха се и задрънчаха с копия и щитове. Никои обаче не напусна. Загледаха се към Прага и заприкляха, изчаквайки да видят какво ще стане.

С изострения си от Силата слух Ранд чу една Дева, Нандера, жилеста, но въпреки това красива, да шепне на Сюлин:

— Обърнала си се към гай-шайн като към Фар Дарейз Май!

Сините очи на Сюлин твърдо срещнаха зелените на Нандера.

— Да. Ще се занимаем с това, след като се уверим, че Ранд ал-Тор е в безопасност.

— Добре — съгласи се Нандера.

Сюлин бързо избра двадесет Девини, някои от които бяха част от охраната тази сутрин, но когато Юриен започна да подбира Червени щитове, мъже от други общества започнаха да настояват, че и те трябва да бъдат включени. Градът отвъд въздушната порта изглеждал място, където може да се намерят врагове, а Кар-а-карн трябвало да бъде защитен. Честно казано, никой айилец не отбягваше възможна битка и колкото по-млади бяха, толкова повече напирала да си намерят такава. Едва не се разгоря нов спор, когато Ранд каза, че мъжете не може да са повече на брой от Девините — това щеше да опозори Фар Дарейз Май, тъй като той бе дал на тях да носят честта му — и че Девините не може да са повече, отколкото е подбрала Сюлин. Наистина щеше да ги отведе на място, където не можеха да ги предпазят никакви бойни умения, и всеки, който дойдеше с него, щеше да се окаже един човек в повече, когото да пази. Последното не им го обясни — кой знае чия чест щеше да настъпи по мазола, ако го кажеше.

— И запомнете — каза той, след като малцината бяха избрани. — Не докосвате нищо, дори глътка вода. И през цялото време стоите пред очите ми и не влизате в никоя сграда по никакъв повод. — Хаман и Коврил закимаха енергично, което сякаш впечатли айилците повече от думите на Ранд. Ако изобщо се бяха впечатлили.

После заедно пристъпиха през Прага в един отдавна мъртъв град. Град, повече от мъртъв.

Златното слънце напичаше сивите руини. Дълги алеи с колонади отвеждаха към кули, по-високи от всичко, за което Кайриен беше сънувал, и до други — нащърбени и килнати. Навсякъде се мяркаха хлътнали покриви, тухли и камъни се търкаляха по разбитата каменна настилка. Сринати фонтани и изпотрошени паметници се виждаха на всяко кръстовище. Изкривени дървета, умиращи от сушата, растяха над всяка купчина зидария. Сух треволяк стърчеше от пукнатините по улици и здания. Нищо не се движеше — ни птица, ни плъх, ни полъх. Тишина загръщаше Шадар Логот. Шадар Логот. „Където дебне Сянката“.

Ранд пусна Прага да изчезне. Айилците до един бяха забулени. Огиерите се оглеждаха тревожно.

Аридол беше бил велика столица в дните на Тролокските войни, съюзник на Манедерен и на останалите Десет държави. След като тези войни се проточили толкова, че надминали Стогодишната война, когато вече изглеждало, че Сянката печели победи навсякъде и че всяка победа на Светлината е само печелене на време, един мъж на име Мордет станал съветник в Аридол и убедил всички, че за да оцелее, Аридол трябва да стане по-корав и от Сянката, по-жесток от Сянката, по-малко доверчив и от нея. И постепенно го направил такъв, докато накрая Аридол станал ако не по-черен от Сянката, то поне точно толкова черен. И докато войната с тролоците продължавала да бушува, Аридол се затварял в себе си, затварял се в себе си, докато не се самопогълнал.

Но нещо бе останало. Нещо, което не позволяваше на човек дори да му хрумне да се засели тук отново. Нямаше и едно камъче тук, което да не е покварено от омразата и подозрителността, убили Аридол и оставили на негово място Шадар Логот. Всяко камъче бе заразно.

А и не само покварата беше останала, макар и тя да беше предостатъчно, за да задържи всеки здравомислещ човек по-далече от това място.

Ранд се загледа към прозорците, зейнали като празни очни кухини по огромни черепи. Можеше да усети невидимите дебнещи. Нещо много повече от покварата бе останало тук. Цяла тролокска рат беше загинала тук, след като бе останала на стан, оставила след себе

си само кървави послания по стените, молеци Тъмния да ги спаси. Нощта не беше подходящ час да се озовеш в Шадар Логот.

„Плаши ме това място — промърмори Луз Терин — Теб не те ли плаши?“

Ранд затаи дъх. Нима гласът наистина говореше на него? „Да, плаши ме.“

„Мрак се крие тук. Черно, по-черно от черното. Ако Тъмния реши да заживее сред хората, сигурно ще си избере да е тук.“

„Да. Така е.“

„Трябва да убия Демандред.“

Ранд примигна.

„Нима Демандред има някаква връзка с Шадар Логот. С тук?“

„Най-сетне си спомням убийството на Ишамаел. — В гласа се долови нотка на възхита, като от току-що направено откритие. — Той заслужаваше да умре. Ланфеар също заслужаваше да умре, но се радвам, че не я убих аз.“

Случайност ли беше, че гласът сякаш говореше на него? Дали Луз Терин слушаше и отговаряше? „Как убих... как ти уби Ишамаел? Кажи ми как.“

„Смърт. Искам остатъка от смъртта. Само не тук. Не искам да умра тук.“

Ранд въздъхна. Той също не искаше да умре тук.

— Води — обърна се той към Хаман. А на айилците каза: — Помнете какво ви казах. Нищо не пипайте, нищо не взимайте и стойте близо един до друг.

— Не мислех, че ще е чак толкова лошо — промърмори Хаман. — Това почти отмива Портала. — Ерит изстена, а Коврил като че ли всеки миг щеше да направи същото, ако не държеше толкова на достойнството си. Огиерите бяха твърде чувствителни към настроението, излъчвано от дадено място. Хаман посочи. Потта по лицето му нямаше нищо общо с жегата.

— Натам.

И ги поведе по кръстовища и улици, покрай една група руини към следващата, но в посоката беше сигурен. Обкръжилите ги айилци стъпваха на пръсти. Очите им святкаха над черните була и те вече нямаха вид на воини, очакващи атака, а на бойци, влезли в битката.

Невидимите дебнеци и срутените сгради засъбуждаха спомени, които Ранд предпочиташе да избегне. Тук Мат бе поел по един път, който го бе отвел до Рога на Валийр и който едва не го бе убил, навярно пътят, който и него отведе до Руйдийн и тер-ангреала, за който не искаше да говори. Тук Перин беше изчезнал без следа в нощта, в която всички трябваше да побягнат, и когато Ранд най-сетне го видя отново, той вече имаше златни очи, тъжен поглед и тайни, които Моарейн така и не пожела да сподели с Ранд.

Сам той не беше се спасил недосегнат, въпреки че самият Шадар Логот не го засегна пряко. Падан Фейн ги беше преследвал чак дотук, него, както и Мат и Перин, Моарейн и Лан, Нинив и Егвийн. Падан Фейн, амбулант и чест посетител на Две реки. Падан Фейн, Мраколюбец. Вече нещо много повече от Мраколюбец, както твърдеше Моарейн. Фейн ги беше преследвал чак дотук и оттук насетне, но това, което бе останало от него, бе много повече от Фейн. Или по-малко. Фейн, колкото и да си беше останал Фейн, искаше смъртта на Ранд. Заплашвал беше всеки, когото Ранд обичаше, ако Ранд откаже да отиде при него. А Ранд не беше отишъл. Перин се беше справил с това, опазил беше Две реки, но, о, Светлина, как го болеше от всичко това! Какво общо беше имал Фейн с Белите плащове? Възможно ли беше Педрон Ниал да е Мраколюбец? Щом и Айез Седай можеха, то значи можеше и лорд-капитан командирът на Чедата на Светлината да е такъв.

— Ето го — каза Хаман и Ранд се сепна. Шадар Логот беше последното място на света, където човек можеше да си позволи да се разсее.

Старият сочеше ограда от някакъв блестящ метал, висока един огиерски бой и недокосната от ръжда. Оградата затваряше нещо като висок издължен камък с врязани в него лози и листа, така изкусно изваяни, че на човек можеше да му се стори, че усеща полъха на вятреца, който ги е раздвижил, и оставаше изненадан, че не са зелени, а сиви.

— Изсекли са дъбравата веднага щом огиерите са си отишли в своя стеддинг — измърмори сърдито Хаман и лицето му посърна.

Ранд опипа оградата с поток на Въздух, чудейки се как ще я преодолее, и примигна, когато тя се разкъса на повече от двайсет места и рухна така оглушително, че огиерите подскочиха.

Коврил положи ръка на рамото му.

— Бих те помолила да не го отваряш. Несъмнено Лоиал ти е показал как — той винаги е проявявал прекален интерес към подобни неща, — но Пътищата са опасни.

— Знам как да го заключа — промълви Хаман, — тъй че да не може повече да бъде отворен без Талисмана на растенето. Хм. Хмм. Проста работа, проста изработка. — Но сякаш не изгаряше от нетърпение. Не пристъпи и половин крачка напред.

— Може да се наложи да се използва, и то скоро — каза Ранд. Всички Пътища можеше да се наложи да се използват, независимо от опасностите, които криеха. Ако можеше само да ги прочисти някак... Това звучеше толкова грандиозно, колкото хвалбата му пред Таим, че ще прочисти сайдин.

Той запреше сайдин около Портала и с помощта на Петте сили нагласи зъл капан, подходящ за такова зло място. Изключително гадна преграда. Хора щяха да могат да я прекосяват незасегнати, навярно дори Отстъпници — можеше да прегради срещу хора или срещу твари на Сянката, но не и срещу двете — и дори някой мъж Отстъпник нямаше да може да я засече. Но опита ли се някоя твар на Сянката да я премине... И тъкмо тук беше коварството. Нямаше да изгинат веднага; навярно щяха да оживеят чак докато стигнат отвъд градските стени. Достатъчно дълго, за да се извлекат мъртвите надалече, а не тук, за да изплашат следващия мърдраал, който можеше да дойде. Достатъчно дълго, за да излезе оттук може би цяла тролокска армия, отнасяйки мъртвите си. Достатъчно жестока за тролоци. От това, което правеше, му се гадеше не по-малко, отколкото от самата поквара.

Овързването на сплита и отпускането на сайдин му донесе само облекчение. Не можеше да чака повече да се махне оттук.

Пое си дълбоко дъх, пригответи се отново да прелее, за да отвори Праг... и се намръщи. Бързо преброи всички, после отново, по-бавно.

— Някой липсва. Кой?

— Лия — отвърна му Сюлин иззад булото си.

— Беше точно зад мен. — Не можеше да сбърка гласа на Джалани.

— Може да е видяла нещо. — Стори му се, че е Дезора.

— Казах ви да стоите заедно! — Гняв обля покрива на Празнотата, на вълни, готови да пометат канари. Една от тях бе

изчезнала, тук, а те го приемаха с цялата си айилска хладина. Светлината да я изгори дано! Липсваше Дева. И беше изчезнала тук, в Шадар Логот. — Когато я намеря... Разделете се по двойки. Викайте, оглеждайте навсякъде, но вътре не влизайте, в никакъв случай. И стойте извън сенките. Тук можете да загинете преди да сте разбрали. Всички можете да загинете преди да сте го разбрали. Ако я видите в някоя сграда, дори ако нищо ѝ няма, намерете ме, освен ако тя сама не излезе.

— Ще можем да претърсим по-бързо, ако тръгнем поединично — каза Юриен.

— По двойки! — Ранд се забори с гнева си. „Светлината да изгори дано айилския им инат!“ — Веднъж поне направете това, което ви казвам, щом го казвам. Бил съм тук и знам малко за това място.

След няколко секунди единствената, която остана до него, беше Джалани — макар да беше трудно да го разбере от булото. Този път поне не изглеждаше щастлива, че е оставена да го пази; зелените ѝ очи изглеждаха навъсени.

— Можем да направим още една двойка — каза Хаман и погледна Коврил.

Тя кимна.

— А Ерит може да остане тук.

— Не! — извикаха Ранд и Ерит почти едновременно: тя уплашено, той — ядосано.

Ранд се помъчи да овладее нервите си. Някога му се струваше, че вътре в Празнотата всякакъв гняв остава някъде далеч и неосезаем, привързан към него с не повече от една тънка нишка. Напоследък обаче гневът все повече и повече заплашваше да го надмогне, да преодолее Празнотата. Кое то можеше да бъде гибелно. Но освен това...

— Съжалявам. Не биваше да ви крещя така — каза той. — Ще ви бъда признателен, ако останете с мен. Ще търсим заедно.

— Разбира се — отвърна Хаман. — Аз наистина не виждам как бих могъл да ти предложа повече закрила, отколкото ти сам можеш да си предложиш, но ти решаваш. — Коврил и Ерит кимнаха. Ранд нямаше представа за какво говори Хаман, но моментът не беше подходящ да пита, както се бяха скупчили тримата около него, за да го

пазят. Не се съмняваше, че ще може да ги опази и тримата, стига да не им хрумне да се отдалечат.

Претърсването се оказа отчайващо. Вървяха по улиците, следени от невидими очи, и викаха: „Лия! Лия!“ От виковете на Коврил наклонените зидове се разпукваха; виковете на Хаман ги караха да стенат заплашително. Единствените други звуци бяха на другите групи и насмешливият ек по улиците. Лия! Лия!

Слънцето вече се бе издигнало над главите им.

— Не мисля, че е могла да се отдалечи толкова, Ранд ал-Тор — каза Джалани. — Освен ако не се е опитала да избяга от нас, а тя не би го направила.

— Трябва да претърсим колкото можем повече. Може би тя...

— Не знаеше как да довърши. — Не мога да я оставя тук, Джалани.

Слънцето се изкачи още по-нависоко, после премина зенита.

— Лия! — извика Ранд на поредния площад. — Лия!

— Ранд ал-Тор — чу се глас и той се обърна натам. Беше Сюлин.

— Намерихте ли я?

Сюлин поклати глава.

— Щяхме да сме я намерили вече, ако беше жива. Сама не би се отдалечила толкова. Ако нещо я е отмъкнало, отмъкната е мъртва — тя не би тръгнала жива. А ако е била ранена толкова тежко, че да не може да отвърне на виковете ни, това също означава, че вече е загинала.

— Продължавайте да търсите — каза той.

— Може ли да погледнем вътре в сградите? Има много помещения, които не можем да огледаме отвън.

Ранд се поколеба. Все още беше едва ранен следобед, но той усещаше невидимите очи. Толкова силни, колкото бяха по залез, когато за първи път бе дошъл тук. Не бяха безопасни сенките в Шадар Логот.

— Не. Но продължаваме да търсим.

Не беше сигурен колко още продължи да крачи по една улица и после по друга, викайки с все сила, но след време Юриен и Сюлин се изстъпиха пред него, и двамата със свалени була. Слънцето вече бе клекнало над върховете на дърветата на запад, като кървавочервена топка сред безоблачното небе. Сенките започваха да се удължават.

— Готов съм да търся колкото пожелаеш — каза Юриен, — но викането и оглеждането свършиха каквото могат. Ако можем да

претърсим сградите...

— Не. — Излезе като грак и Ранд прочисти гърло. Светлина, колко му се искаше да пийне глътка вода. Невидимите дебнещи изпълваха всеки прозорец, всеки отвор, хиляди — чакащи, предвкушаващи. Сенките в Шадар Логот бяха опасни, но тъмнината носеше смърт. Машадар се надигаше със залеза. — Сюлин, аз... — Не можеше да се насили да им каже, че трябва да се откажат, да остави тук Лия, все едно дали беше жива, или мъртва, или лежеше някъде в несвяст. Не можеше.

— Според мен това, което ни дебне, очаква да падне нощта — каза Сюлин. — Надникнах в едни прозорци, от които нещо се взираше в мен, но не намерих нищо. Танцът на копията с нещо, което не можем да видим, няма да е лесен.

Хаман се окашля.

— От това, което си спомням за Аридол — каза той навъсен, — или за Шадар Логот тоест... когато слънцето залезе, вероятно всички ще умрем.

— Да. — Ранд изрече думата с неохота. Лия, може би все още жива. И всички останали. Коврил и Ерит бяха сбрали глави. Чу ги да си мърморят: „Лоиал“.

„Дългът е по-тежък от планина, смъртта — по-лека от перце.“

Луз Терин сигурно бе взел това от него — спомените, изглежда, преминаваха двупосочно през бариерата между двама им — но то срязва сърцето му.

— Трябва да тръгваме веднага — каза той. — Все едно дали Лия е жива, или мъртва, ние... трябва да тръгваме. — Юриен и Сюлин само кимнаха, но Ерит пристъпи до него и го потупа по рамото със смайваща нежност за ръка, която можеше да обхване цялата му глава.

— Ако не ти създавам главоболие — каза Хаман, — задържахме се тук по-дълго, отколкото очаквахме. — Той посочи залязващото слънце. — Ако можеш да ни направиш тази услуга да ни изведеш от града по същия начин, по който ни доведе, ще ти бъда крайно признателен.

Ранд помнеше леса извън Шадар Логот. Този път тук нямаше мърдраали и тролоци, но гората бе гъста и Светлината само знаеше колко далеч беше най-близкото село и в каква посока.

— Ще направя нещо по-добро — отвърна той. — Мога също така бързо да ви отведа направо в Две реки.

— Да те благослови Светлината и да намериш покой за тази помощ — промърмори Коврил. Ушите на Ерит трепнаха възбудено, навярно както за това, че скоро ще види Лоиал, така и че най-сетне ще напуснат Шадар Логот.

Ранд се поколеба за миг. Лоиал вероятно беше в Емондово поле, но направо там не можеше да ги отведе. Значи — далеч от селото, достатъчно далеч, за да избегне фермите, скупчени около него.

Вертикалната резка от светлина се появи и се ушири; покварата отново затуптя в него, по-лошо отпреди; земята сякаш заблъска в подметките на ботушите му.

Половин дузина айилци скочиха през Прага и огиерите ги последваха с бързина, която никак не изглеждаше невероятна при създадите се обстоятелства. Ранд погледна назад към разрушения град. Обещал бе да позволи на Девите да мрат заради него.

Когато и последният айилец премина, Сюлин изсъска и той извърна очи към нея, но тя гледаше ръката му — по-точно дланта му, където ноктите му бяха издълбали дълга резка, от която капеше кръв. Както бе загърнат в Празнотата, болката сякаш принадлежеше на някой друг. Физическият белег нямаше значение — щеше да изчезне. По-дълбокият белег си го бе оставил отвътре, където никой нямаше да го види. По един за всяка загинала Дева — тези белези никога нямаше да изчезнат.

— Тук свършихме — каза той и прекрачи през Прага в Две реки. С Прага изчезна и пулсирането.

Опита се да се ориентира къде точно са попаднали. Да поставиш точно един Праг не беше лесно в места, които не познаваш, но той беше избрал едно място, което познаваше, обрасла с бурени ливада на цял час път пеша от Емондово поле, която никой не използваше за нищо. Но сега в смътния здрач видя овни, доста голямо стадо, и някакво момче с овчарска гега и лък на гърба, което се взираше в тях. Ранд нямаше нужда от Силата, за да види, че момчето се е облещило. То изтърва гегата и се затича към близката ферма — навремето тук нямаше никаква ферма, да не говорим пък за покрита с керемиди.

За миг Ранд се зачуди дали изобщо е попаднал в Две реки. От друга страна, сърцето му подсказваше, че си е у дома. Не бе запомнил

всички онези промени, за които му бяха разказали Боуд и другите момичета — трудно бе да си представи, че нещо в Две реки е възможно да се промени.

— Емондово поле е натам — каза той. Емондово поле. Перин. И Трам навярно беше там, в хана „Виноструй“, с родителите на Егвийн. — Лоиал трябва да е там. Можете да попитате за него във фермата. Сигурен съм, че ще ви предложат място за спане. За мен не им казвайте. На никого не казвайте как сте дошли. — Момчето беше видяло, но приказките на едно момче можеха да се вземат за преувеличени от появата на огиерите.

Хаман и Коврил наместиха вързопите на гърбовете си, спогледаха се и тя каза:

— Нищо няма да казваме за това как сме дошли. Нека хората си измислят каквото си искат.

Хаман поглади брада и се окашля.

— А ти гледай да не се убиеш.

Макар все още в Празнотата, Ранд се сепна.

— Какво?

— Пътят пред теб — избоботи Хаман — е дълъг, тъмен, и много се боя — кървав. Също тъй много се боя, че ще поведеш всички ни по този път. Но трябва да оживееш, за да стигнеш до края му.

— Ще оживея — отвърна кратко Ранд. — Всичко добро. — Опита се да вложи малко топлина в последното, чувство някакво, но не беше сигурен, че е успял.

— Всичко добро — отвърна Хаман, след което тримата огиери се обърнаха към фермата.

Ранд остана за още един миг на място. От къщата бяха наизлезли хора, загледани в приближаващите се огиери, но Ранд не гледаше тях. Той се вираше на северозапад, не към Емондово поле, а към фермата, в която бе отрасъл. Когато се извърна и отвори Прага към Кемлин, все едно че откъсна нещо от себе си. Болката от това бе по-силно възпоминание за Лия от една драскотина.

ГЛАВА 22

НА ЮГ

Петте камъчета се въртяха в кръг над ръцете на Мат: едно червено, едно синьо, едно зелено, другите две — пъстри. Той яздеше, направлявайки Пипе с колене, копието с черната дръжка бе затъкнато под ремъците на седлото. Камъчетата му напомняха за Том Мерилин, който го бе научил да жонглира, и той се чудеше дали старецът все още е жив. Навярно не. Ранд беше пратил веселчуна да се мъкне след Елейн и Нинив преди много време, под предлог че трябвало да ги наглежда. И да имаше някъде две жени, които да се нуждаят от наглеждане, Мат не познаваше такива, но тия двете като нищо можеха да доведат един мъж до гибел, още повече че изобщо не се вслушваха в здравия разум. Нинив си вреше носа във всичко и непрекъснато си дърпаше проклетата плитка, когато ѝ говориш, а Елейн, проклетата щерка-наследница, си въобразяваше, че може да ти се наложи, като си вирне носа, и все те поучаваше какво било и що било, не по-малко досадно от Нинив, само че с Елейн беше още по-лошо, защото ако номерчето с кралското ѝ високомерие не минеше, те стрелваше с усмивчица, изкарваше трапчинките на бузките и очакваше всички да паднат в краката ѝ само защото е хубава. Надяваше се, че Том е успял някак да оцелее в тяхната компания. Надяваше се и те да са живи и здрави, макар да нямаше нищо против да се поопарят поне веднъж, като са тръгнали да щъкат Светлината само знае къде. Да видят какво е, като го няма него да ги измъква — и ни една дума на благодарност, когато се оказваше там да го направи.

— А ти какво ще кажеш, Мат? — попита Нейлсийн, който яздеше до него. — Замислял ли си се някога какво ли ще е да си Стражник?

Бандата се беше разтеглила на север зад тях, конница и пехота с развети знамена, но замлъкнали барабани, през ниски хълмове, обрасли с редки храсти и хилави горички. Единадесет дни, откакто бяха напуснали Мероне, а бяха изминали половината път до Тийр,

може би малко повече — придвижваха се по-бързо дори отколкото Мат се беше надявал. И само един пълен ден, прекаран в отдых за конете. Той не бързаше особено да заеме мястото на Вейрамон, но не можеше да удържи на любопитството колко разстояние наистина могат да покрият от изгрев до залез, ако им се наложи. Дотук най-доброто им постижение беше четиридесет и пет мили. Разбира се, на фургоните от обоза им трябваше половината нощ, за да ги застигнат, но пехотата наскоро бе показала, че може да се сравнява с конницата на дълго разстояние, ако не на късо.

Малко по-далече назад и откъм изток отряд айилци прехвърлиха обрасло с гора възвишение — тичаха с лекота и бавно съкращаваха разстоянието. Вероятно бяха тичали от изгрев слънце и щяха да продължат до падането на нощта, ако не и до по-късно. Ако подминеха Бандата, докато е все още светло, за да се виждат, това щеше да ги окуражи за утре. Всеки път, когато ги подминеха айилци, хората му изглеждаха готови да се опитат да преодолеят още някоя миля-две в повече на следващия ден.

На няколко мили напред пръснатите горички отново започнаха да се сливат в гъст лес. Щеше да се наложи да се смъкнат по-близо до Еринин, преди да го достигнат. Когато се изкачиха на поредния хълм, Мат видя пред себе си реката и петте тежки кораба, на които се вееше флагът на Червената ръка. Други четири пътуваха назад към Мероне, за да натоварят главно фураж за конете.

— Стражник ли? — каза Мат, улови камъчетата и ги прибра в дисагите си. Навсякъде можеше да си намери други, но цветовете му харесваха. Там си държеше и едно орлово перо, както и един износен от времето снежнобял камък, по който сякаш някога бе имало врязани спирали. Беше се натъкнал и на една канара, приличаща на глава на статуя, но за да я помъкне със себе си, щеше да му трябва цял фургон. — Никога. Всички те са глупци и тъпаци, щом се оставят Айез Седай да ги водят за носа. Откъде пък се сети за това?

— Ами заради Айез Седай — каза тайренецът. — Душата ми да изгори, ама не може човек да не се замисли, нали? Искам да кажа, какво ли са намислили? — Имаше предвид Айез Седай от другата страна на Еринин.

— Най-добре да не мислим за тях. — Мат докосна сребърната лисича глава през ризата си; въпреки нея се радваше, че Айез Седай са

отвъд реката.

— И как да не мислим за тях? — попита Талманес. — Смяташ ли, че Кулата наистина е дърпала конците на Логаин?

Мат избута шапката си назад и отри челото си. Паднеше ли нощта, щеше да стане малко по-хладно. Но никакво вино, никакъв ейл, никакви жени, никакъв комар. Кой би избрал драговолно съдбата на войника?

— Мен ако питате, от Айез Седай може да се очаква почти всичко. — Той прокара пръст по шала, прикриващ белега на врата му, и го разхлаби. Едно от нещата при Стражниците, доколкото го беше забелязал при Лан, беше, че тези типове изобщо не се потяха. — Но чак това? Талманес, по-скоро бих повярвал, че ти си Айез Седай. Не си, нали?

Дерид се запревива от смях, а Нейлсийн едва не падна от коня. Талманес отначало се вкочани, но после и той се ухили. Нямаше особено чувство за хумор, но не беше съвсем лишен от него.

Сериозността му обаче се възвърна много бързо.

— А какво ще кажеш за Заклетите в Дракона? Ако е вярно, ще е доста неприятно.

Мат се намръщи. Това беше най-новата вест, или слух — наречи го както щеш — за село, опожарено някъде в Муранди. И по-лошо — там уж били избили всички, които не пожелали да се закълнат в Преродения Дракон, заедно със семействата им.

— Ранд ще се оправя с тях. Ако е вярно. Айез Седай, Заклетите в Дракона — всичко това си е негова работа, ние не играем. Ние си имаме своите грижи.

От това, разбира се, ничие лице не стана по-малко мрачно. Твърде много опожарени села бяха видели досега по пътя си, а до Тийр сигурно щяха да видят още повече. Кой би избрал сам съдбата войнишка?

На възвишението пред тях се появи конник — препускаше в галоп към колоната, като прескачаше храстите, вместо да ги заобикаля. Мат даде знак да спрат, взря се и каза:

— Това е Чел Ванин.

След малко Чел Ванин дръпна юздите пред Мат. Облечен в грубо сиво палто, стоящо на туловището му като чувал, той сам седеше на седлото като чувал. Ванин беше дебелак и това не можеше да се

избегне, но колкото и да изглеждаше невероятно, той можеше да язди всичко, което бе родено за езда, и го правеше доста добре.

Дълго преди да стигнат Мероне, Мат беше изненадал Нейлсийн, Дерид и Талманес, като ги бе попитал за имената на най-добрите крадци на кесии и коне сред хората им, онези, за които се знаеше, че са виновни, но нямаше доказателства. Двамата благородници не бяха пожелали да признаят, че сред хората под тяхна команда се срещат подобни личности, но след като ги поскастри, му дадоха имената на трима кайриенци, двама тайренци и двама андорци.

На тези седем мъже той каза, че му трябва съгледвачи и че добрият съгледвач използва почти същите умения като джебчията и конекрадеца. И без да обръща внимание на разпалените им протести, че никога в живота си не са вършили такова нещо, им предложи опрощение за всички кражби, които са извършили до този ден, тройна заплата и освобождаване от трудова повинност, стига да му донесат голата истина. Както и бесило за първата лъжа — мнозина мъже можеха да загинат от лъжата на един съгледвач. Въпреки тази заплаха те приеха предложението му с огромна охота, навярно повече заради освобождаването от труд, отколкото заради парите.

Но седем души не бяха достатъчно, затова той ги помоли да му предложат други, като не забравят онова, което им е казал за уменията, както и факта, че дали ще доживеят да си получат тройната плата ще зависи до голяма степен от способностите им. Това предизвика голямо чесане на брадички и нервни погледи, но успяха да измислят още единадесет имена, изтъквайки, че не искат да кажат нищо лошо по адрес на своите другари. Единадесет мъже, достатъчно добри в занаята, за да не ги заподозрат нито Дерид, нито Талманес или Нейлсийн, но не толкова, че да не ги забележат първите седмица. На тях Мат направи същото предложение и отново помоли за имена. Докато стигна момента, от който нататък повече имена не можеше да се намерят, той вече разполагаше с четиридесет и седем съгледвачи.

Последният, упоменат от тримата преди него, се беше оказал Чел Ванин, андорец. Бе живял в Мероне, но беше кръстосвал от двете страни на Еринин. Ванин можеше да открадне яйцата от гнездото на женски фазан, без да го подплаши, макар че най-вероятно нямаше да пропусне да напъха в торбата и фазана. Можеше да откъдне кон изпод седлото на някой благородник, без благородникът да разбере през

следващите два дни. Поне така го препоръчаха, с нотки на искрена възхита. С почти беззъба усмивка и израз на пълна невинност, Ванин беше казал, че бил най-обикновен коняр и салджия преди време, когато можел да си намери работа. Но че бил готов да поеме службата срещу четворна обикновена заплата в Бандата. Дотук поне си я заслужаваше, че и отгатък.

Сега обаче Ванин изглеждаше разтревожен. Той напълно одобряваше настояването на Мат да не го наричат „лорд“, тъй като не обичаше много-много да се кланя, но все пак небрежно попипа челото си в някаква груба форма на поздрав.

— Мисля, че трябва да видиш това. Аз не знам какво да реша. По-добре ще е да го видиш сам.

— Изчакайте тук — каза Мат на останалите и тръгна с Ванин.

Не беше далече — само през два хълма и после нагоре, покрай един виещ се поток с широки ивици засъхнала глина. Миризмата го предупреди за онова, което Ванин се канеше да му покаже, още преди да види накацалите лешояди.

Преобърнати потрошени и изгорени фургони. Калайджийски керван. Навсякъде лежах проснати тела, облечени в ярки дрехи, разкъсани и потъмнели от засъхнала кръв, тела на мъже, жени и деца. Част от Мат изгледа всичко това хладно; останалата искаше да заповръща или да побегне, каквото и да е, но не и да гледа това. Нападателят се бяха появили най-напред от запад. Повечето от мъжете и по-големите момчета бяха изпадали там, плюс десетина едри псета, сякаш се бяха опитали да оформят редица, да задържат убийците с телата си, докато жените и децата избягат. Напразно бягство. Купищата трупове показваха накъде са побегнали — право към втората група нападатели. Сега се движеха само лешоядите.

Ванин се изхрачи отвратен през редките си зъби.

— Гониш ги, преди да са окрали твърде много — ще ти отмъкнат дечицата, ако не си отваряш очите; ще ги отгледат като свои — може би ще ги сриташ, за да се махат по-бързо, но такава неща — никога. Кой го е сторил?

— Не знам. Разбойници. — Конете ги нямаше. Но разбойниците обираха, а не убиваха, а никой Калайджийи не се съпротивляваше, дори да му обереш последния петак, палтото и обувката. Мат бавно обиколи мястото, без да обръща внимание на лешоядите, които съскаха злобно

и плющяха с криле — земята беше твърде суха, за да запази добре следите, макар да му се стори, че конете са връхлетели от няколко посоки — и се върна при Ванин. — Можеше да ми кажеш за това. Не беше нужно да го виждам. — „Светлина, колко не бих искал!“

— Можех да ти кажа само, че няма добри следи — отвърна Ванин и извърна коня си, за да преброди тесния поток. — Ела обаче да видиш това.

Огънят беше погълнал голяма част от фургона, килнал се на една страна, но фургонът все пак беше оцелял, изправен върху жълтите си колелета с червени спици. Някакъв мъж лежеше зад него, изпружената му ръка бе почерняла от кръв. И пак на задницата на фургона бе написано:

КАЖИ НА ПРЕРОДЕНИЯ ДРАКОН

„Какво да му кажа?“ — помисли си Мат. Че някой е избил цял керван Калайджийи? Нямаше да е първият път, в който Калайджиите се натъкнаха на някаква важна информация. В някое сказание този нещастник щеше да доживее достатъчно, за да може да надраска с кървавата си ръка жизненоважното късче, означаващо победа. Е, каквото и да бе посланието, никой нямаше да разбере и думичка повече от него.

— Ти беше прав, Ванин — каза Мат. Какво да каже на Преродения Дракон? Не беше нужно да поставят началото на нови слухове — слухове вече имаше предостатъчно. — Погрижи се преди да си тръгнал остатъкът от този фургон да изгори. И ако някой попита, тук не е имало нищо освен много мъртви. — Не само мъже. Жени и деца.

Ванин кимна.

Айилската чета ги застигна — триста-четиристотин воители. Изтичаха надолу по склона и прекосиха потока на не повече от петдесетина крачки от фургоните. Мнозина от тях вдигнаха ръка за поздрав; Мат не ги познаваше, но много айилци бяха чували за приятеля на Ранд ал-Тор, онзи с шапката, срещу когото не бива да

залагаш. Прецапаха потока и продължиха нагоре по следващия склон, сякаш всички тези трупове все едно не съществуваха.

„Проклети айилци“ — помисли си Мат. Знаеше, че айилците отбягват Калайджиите, че се стараят да не им обръщат внимание, макар и да не знаеше защо, но това...

Талманес и останалите бяха точно там, където ги беше оставил, разбира се. Когато Мат им каза какво ги чака напред и че трябва да изпратят гробари, те закимаха мрачно, а Дерид промърмори невярващо:

— Калайджии?

— Ще лагеруваме тук — добави Мат.

Очакваше някакъв коментар — все още беше светло за още няколко мили, а тези тримата бяха настървени от това колко мили може да покрие Бандата за един ден до такава степен, че вече правеха облози — но Нейлсийн каза само:

— Ще изпратя човек да даде сигнал на корабите, за да не се отдалечат много.

Може би изпитваха същото като него. Освен ако не възвиеха чак до реката, нямаше да могат да избегнат най-малкото гледката с лешоядите. Само защото човек бе виждал смърт, не означаваше, че трябва да му харесва. Колкото до Мат, той смяташе, че ако види отново труповете, веднага ще повърне. На заранта щеше да има само гробове, далеч от погледите им.

Мат лежеше и пушеше. Сънят не идваше заради спомена за мъртвите Калайджии, и по-стари спомени за по-стари мъртви. Твърде много битки и твърде много мъртви. Той опипа копието си и проследи с пръсти надписа на Древния език по черната дръжка.

„Тъй спогодбата ни е записана; така е сключен договорот.

Мисълта е стрелата на времето; паметта не заглъхва никога.

Каквото бе поискано, се даде. Платена е цената.“

Без да пуска копието, той взе едно одеяло и излезе навън. Сребърната лисича глава на голата му гръд улови светлината на лунния сърп. Полъхваше лек ветрец, съвсем нищожен порив на въздуха, носещ прохлада, който леко люлееше знамето на Червената ръка пред шатрата му, но все пак беше по-добре, отколкото вътре.

Той метна одеялото на земята сред сухия шубрак и се изтегна по гръб. Като момче понякога се приспиваше, изброявайки съзвездията. Ето го и сега Коларя, високо над главата му, и Петте сестри, и Трите гъски, сочещи пътя на север. Стрелеца, Орача, Ковача, Змията. Това айилците го наричаха Дракона. Щита, който някои наричаха „Щита на Ястребово крило“ — в някои от спомените си той изобщо не обичаше Артур Ястребовото крило, — Елена и Овена. Чашата, както и Пътничката, с ярко изпъкващата ѝ тояга.

Нещо привлече слуха му, но не беше сигурен какво. Кой ли можеше да се промъква наоколо? Той се надигна на лакът... и замръзна.

Около шатрата му се движеха силуети. Лунният лъч докосна един от тях достатъчно, за да различи забулено лице. Айилци? Какво ставаше, в името на Светлината? Те безмълвно обкръжиха палатката му, сгъстиха пръстена; в нощта проблесна метал, чу се шепот на срязан плат и те изчезнаха вътре. Само миг, и излязоха навън. И се заоглеждаха; светлината беше достатъчно, за да се види и това.

Мат прибра крака под себе си. Ако се задържеше приведен, сигурно щеше да може да се изплъзне и да избяга, без да го чуят.

— Мат? — извика Талманес горе по склона; изглеждаше пиян.

Мат остана неподвижен и безмълвен; може би Талманес щеше да се махне, ако решеше, че е заспал. Айилците сякаш се стопиха, но той беше сигурен, че просто са залегнали.

Ботушите на Талманес заскърцаха по-наблизо.

— Имам малко ракия, Мат. Мисля, че трябва да пийнеш. Много добра работа върши срещу сънищата, Мат. Забравяш ги.

Мат се зачуди дали айилците ще го чуят, ако започне да се измъква сега, докато Талманес говори. Само десетина крачки до най-близките — и по-малко от десет до неговата шатра и айилците. Бързи бяха, но нямаше да го хванат преди да си е осигурил петдесетина войници на една ръка разстояние.

— Мат? Не вярвам да си заспал. Мат. Видях ти лицето. По-добре е да убиеш сънищата си. Повярвай ми, знам го.

Мат се преви, стиснал копието, и си пое дълбоко дъх. Два разкрача.

— Мат? — Талманес се приближи още повече. Идиотът му с идиот всеки момент щеше да настъпи някой айилец. Щяха да му срежат гръцмуля, без да може да гъкне.

„Да те изгори дано — помисли си Мат. — Само два разкрача ми трябват.“

— Вади мечовете! — изрева той и скочи. — Айилци в лагера! — Спринтира надолу по склона. — Сбор при знамето! Сбор при Червената ръка! Сбор, псета такива, жалки мародери!

Това, разбира се, разбуди всички, и как иначе, след като се беше разревал като бик. Отвсякъде се разнесоха викове; барабани забиха сбор, тревожно закънтяха тромпети.

Тъй или иначе, истината си беше, че айилците имаха да пробягат по-малко разстояние от войниците. И освен това знаеха какво гонят. Нещо — инстинкт, късметът му или това, че беше тавирен — го накара да се обърне, когато първият забулен силует се появи зад него сякаш от въздуха. Време за мислене нямаше. Той блокира мушкащото копие с дръжката на своето, но айилецът успя да го изрита в корема. Отчаянието даде сили на Мат да се задържи прав, да удари айилеца в краката с дръжката на копието и да го прободне в сърцето.

Измъкна копието си тъкмо навреме, за да посрещне втория нападател. „Трябваше да побегна още първия път, когато ми се отвори проклетият шанс!“ Завъртя копието като тояга, по-бързо от всякога, извъртайки се, блокирайки и избягвайки върховете на мушкащите айилски копия, без да му остане време сам да удари. Твърде много бяха. „Трябваше да си държа проклетата уста затворена и да бягам!“

— Насам, крадци на овци с пилешки мозъци! Оглушахте ли всички? Насам!

Зачуди се защо все още не е мъртъв — срещу толкова нападатели никой не можеше да извади достатъчно късмет — и изведнъж осъзна, че не е сам. Някакъв кльоцав кайриенец падна почти в краката му с пронизителен рев, заместен мигом от тайренец, чиято долна риза плющеше, докато размахваше меча си. Струпаха се още: крещяха

какво ли не, от „Лорд Матрим и победа!“ през „Червената ръка!“, до „Убий чернооката гад!“

Мат се измъкна заднишком и ги остави да продължат сами. „Пълководецът, който предвожда в челото на битката, е глупак.“ Това дойде от един от онези древни спомени, цитат от някого, чието име не беше част от паметта му. „Тук човек могат да го убият.“ Това си беше самият Мат Каутон.

Накрая всичко се сведе до броя. Дузина айилци срещу ако не цялата Банда, то поне неколкостотин бойци, успели да се доберат до хълма преди да е свършило. Дванадесет айилци мъртви и понеже бяха айилци — веднъж и половина по толкова от Бандата, с два пъти по толкова или малко повече тежко ранени. Самият Мат беше с пет-шест рани, за три от които много подозираше, че ще трябва да се зашият.

Копието му свърши добра работа като тояга, за да доуцука до мястото, където Талманес се беше проснал върху каменистата земя, а Дерид се мъчеше да овърже турникет около левия му крак.

Бялата риза на Талманес, провиснала по тялото му, беше подгизнала и потъмняла на две места.

— Май Нерим — изпъшка той — ще трябва отново да се пробва като шивачка на мен, да го изгори дано говедото скапано с тия негови дървеняшки ръце. — Нерим беше личният му слуга и кърпеше господаря си толкова често, колкото и дрехите му.

— Ще се оправи ли? — попита тихо Мат.

Дерид сви рамене. Беше успял да навлече само брича си.

— Струва ми се, че кърви по-малко от теб. — Той вдигна глава и се разбра, че е прибавил нов белег към колекцията си по лицето. — Добре че успя да им се измъкнеш, Мат. Ясно е, че търсеха теб.

— Добре че те не успяха. — Талманес изохка и се надигна с помощта на Дерид. — Щеше да е пълен срам да изгубим късмета на Бандата от шепа диваци.

Мат се окашля.

— И на мен май така ми се струва. — Сцената с айилците, нахълтващи в палатката му, се върна в ума му и той потръпна. Защо, в името на Светлината ще искат айилците да го убият? Това си имаше обяснение — сигурно бяха Шайдо. Но как бяха минали през целия лагер?

Той се върна при шатрата си. Дългите прорези по стените, през които бяха нахълтали айилците, трептяха под лекия ветреца. Той въздъхна и понечи да се върне при одеялото си в шубрака, но се поколеба. Онзи шум, който го бе предупредил... Друг айилците не бяха предизвикали. Ни звук, ни шепот. Една безплътна сянка щеше да вдигне повече шум от един айилец. Какво беше тогава?

Подпирайки се на копието, той закуцука около шатрата и заоглежда земята. Не беше сигурен какво точно търси. Меките айилски чизми не бяха оставили следи, които да може да различи на светлината на фенера. Две от въжетата, крепящи палатката, висяха прерязани, но... Той остави фенера на земята и заопипва въжетата. Онзи звук можеше да е срязването на изпънатите въжета, но нямаше никаква причина да се срязват, за да се проникне вътре. Нещо в ъгъла на срезовете, в начина, по който се свързваха в права линия, привлече вниманието му. Вдигна отново фенера и се огледа. Един жилав храст недалече от шатрата беше подрязан от едната страна, тънките клонки с малки листенца лежаха по земята. Много изрядно подрязани, съвършено гладко, отсечените краища на клоните бяха сякаш рендосани от дърводелец.

Мат настръхна. Една от онези дупки във въздуха, които използваше Ранд, беше отворена тук. Не стига че айилците се бяха опитали да го убият, но бяха изпратени от някой, който може да отваря един от тези... Прагове, както ги наричаше Ранд. Светлина, щом не беше в безопасност от Отстъпниците с цялата Банда около него, къде тогава щеше да е в безопасност? Да не говорим, че следващия път можеше да се окажат сто тролока, или хиляда, вместо шепа айилци. Дали беше толкова важен за такова усилие? Ако вземеха да решат, че е твърде важен, следващия път можеше да му дойде и някой от Отстъпниците. Кръв и пепел! Той никога не беше молил да става тавирен, никога не беше искал да се връзва за проклетия Прероден Дракон.

Шумът зад гърба му го сепна и той се извърна и замахна с копието. Успя да спре едва в последния момент. Олвер изрева и падна на гръб, облецил очи в острието.

— Какво, в името на проклетото Гърне на ориста, търсиш тук?
— сопна му се Мат.

— Аз... аз... — Момчето млъкна и преглътна. — Казват, че петдесет айилци са се опитали да ви убият докато сте спали, лорд Мат, но вие сте ги изпреварили и сам сте ги убили, и аз исках да видя дали сте добре и... Лорд Едорион ми купи нови обувки. Вижте. — И той вдигна обувките си крак.

Мат изсумтя и дръпна Олвер за мишницата, за да го изправи.

— Не това имах предвид. Защо не си в Мероне? Едорион не намери ли някой, който да се грижи за теб?

— Тя искаше само парите на лорд Едорион, не мен. Имаше си шест свои деца. Господин Бурдин ми дава много да ям и единственото, което трябва да правя, е да храня и поя конете му, и да ги чистя. Това го обичам, лорд Мат. Само че не ми дава да ги яздя.

Окашляне.

— Прати ме лорд Талманес, милорд. — Нерим беше нисък дори за кайриенец, мършав сивокос мъж с дълго лице, чието изражение сякаш говореше, че в момента всичко е много лошо и че в бъдеще този ден може да се окаже един от най-добрите. — Да ме прости милорд, че го казвам, ама тия кървави петна по долните дрехи на милорд никога няма да се махнат, но ако милорд ми позволи, мога да позашия малко разкъсаното по милорд. — Носеше под мишница кутия с шивашки принадлежности. — А ти, момче, донеси вода. И не ми отвърщай. Бягай да донесеш вода за милорд, бързо! — Нерим съчета вдигането на фенера с поклон. — Ако благоволи милорд да влезем вътре? Нощният въздух е лош за раните.

Много скоро Мат се озова проснат до постелята си — „Милорд едва ли иска да си окървави одеялата“ — и се остави на Нерим да му подсуши раните и да го кърпи. Талманес беше прав — изобщо не ставаше за шивачка. Но в присъствието на Олвер не му оставаше нищо друго освен да стисне зъби и да търпи.

За да разсее ума си от иглата на Нерим, Мат посочи орфаната торбичка, провиснала на рамото на Олвер и изпъшка:

— Какво имаш в нея?

Олвер притисна парцалената торба до гърдите си. Сега определено беше по-чист от преди, макар и не по-хубав. Обувката му изглеждаха здрави, а вълнената му риза и гащи — нови.

— Моя си е — заоправдава се момчето. — Нищо не съм откраднал. — После Олвер отвори торбичката и заизважда нещата от

нея. Резервният чифт панталони, другите две ризи и малкото чорапи не представляваха интерес за него, но останалите неща заизрежда: — Това ми е перото от червен ястреб, лорд Мат, а това камъче е досущ с цвета на слънцето. Вижте! — Добави и една кесийка. — Имам няколко медника и един сребърен петак. — Навито парче плат, завързано с канап и дървена кутийка. — Играта ми на „Змии и лисици“: баща ми ми я направи; сам начерта дъската. — За миг лицето му се сгърчи, после той продължи. — А вижте, в този камък има рибешка глава. Не знам как се е озовала там. А това ми е корубата от костенурка. Синьо-черна костенурка. Виждате ли шарките?

Мат трепна от особено грубия бод на иглата и протегна ръка да опипа с пръсти увития плат. Май щеше да е по-добре да диша през носа. Странно се държаха тези дупки в собствената му памет; спомняше си как се играе на „Змии и лисици“, но не помнеше да е играл някога.

— Много хубава коруба от костенурка, Олвер. И аз си имах навремето. Само че от зелена костенурка. — Посегна за кесията си и измъкна две златни кайриенски крони. — Добави тия в кесията си, Олвер. На един мъж винаги му трябва малко злато в джоба.

Олвер започна да прибира вещите си в торбата.

— Аз не прося, лорд Мат. Сам мога да си заработя вечерята. Не съм просяк.

— Не съм казал, че си. — Мат бързо затърси някакъв повод да плати на момчето двете крони. — Аз... трябва ми някой, който да ми носи съобщенията. Не мога да помоля някой от Бандата — всички са много заети с войниклъка. Разбира се, ще трябва да се грижиш сам за коня си. Не мога да кажа на някой друг да го прави вместо теб.

— Ще си имам мой собствен кон? — възкликна невярващо момчето.

— Как иначе. И още нещо. Казвам се Мат. Ако още веднъж ме наречеш лорд Мат, ще ти вържа носа на фльонга. — След което изрева и подскочи. — Да те изгори дано, Нерим, това е крак, да му се не види, не говежди бут!

— Щом милорд казва — измърмори Нерим, — значи кракът на милорд не е говежди бут. Благодаря ви, милорд, че ме уведомихте.

Олвер заопипва колебливо носа си, сякаш обмисляше дали наистина може да се завърже на фльонга.

Мат отново се отпусна със стон. Сега се беше нагърбил и с грижите за едно хлапе, без при това да му направи никаква услуга — не и ако се окажеше наблизно следващия път, когато Отстъпниците се опитат да понамалят броя на тавирен по света. Ако питаха него, той смяташе да стои настрана от белята и по-надалечко от опасността, докато не остане ни един Отстъпник.

ГЛАВА 23

ДА РАЗБЕРЕШ ЕДНО ПОСЛАНИЕ

Когато пристъпи в стаята, Грендал успя да не зяпне от изненада, но все пак роклята ѝ от стрейд за миг придоби мъртвешки черен цвят, преди да успее да се овладее и да ѝ възвърне мъгливото синьо. Самаил се беше потрудил да накара всекиго да се усъмни, че това помещение се намира във Великия дом на Съвета в Иллиан. Макар че, от друга страна, щеше много да я изненада, ако някой друг освен него можеше да проникне неканен толкова навътре в покоите на „лорд Бренд“.

Въздухът беше приятно прохладен — в единия ъгъл се издигаше кухият цилиндър на обменителя. Светещите кълба, ярки и стабилни, стояха малко непривично върху тежките златни свещници, но пък излъчваха много по-добро осветление от разните свещи и лоени светилници. На камината бе поставена малка музикална кутийка, извличаща от паметта си тихите жилки на звукоскулптурата, най-вероятно нечувани извън тази стая от над три хиляди години. А по стените имаше картини.

Тя спря пред „Темпо на безкрайността“ на Церан Тол. Не беше копие.

— Човек би си помислил, че си плячкосал цял музей, Самаил. — Трудно беше да прикрие завистта в гласа си и когато забеляза тънката усмивка на лицето му, разбра, че не е успяла.

Той напълни с вино два бокала в сребърен обков и ѝ подаде единия.

— Само стазис-кутия. — Усмивката му изопна ужасния белег, прорязващ лицето му, и той закричи сияещ из стаята, галейки с особена нежност с очи таблото зара, излъчващо във въздуха полето си от неподвижно прозрачни кутии: винаги бе имал предпочитание към побуйните игри. Разбира се, таблото зара означаваше, че стазис-кутията е заредена от някой, който е следвал Великия властелин: притежанието на една единствена игра с човешки произход водеше в най-добрия случай до затвор. Какво ли още беше намерил?

Тя приглади гънките на роклята си с отрупаните си с пръстени ръце.

— И аз намерих една, но освен този стрейт се оказа, че съдържа възможно най-неприятната колекция от безполезни боклуци. — В края на краищата, след като я беше поканил тук и ѝ бе дал да види това, беше време да си споделят някои тайни. Малки тайни.

— Колко жалко за теб. — И пак тази усмивка. Той, изглежда, наистина беше намерил нещо повече от играчки. — От друга страна — продължи той, — помисли си колко ужасно щеше да е, ако отвориш кутия и извадиш от нея гнездо на кафар или някоя джумара, или нещо друго от създайщата на Агинор. Знаеш ли, че из Погибелта бродят джумара? Съвсем отрасли, въпреки че вече не могат да се трансформират. Наричат ги „Червеите“. — Това така го разсмя, че той се разтресе.

Усмивката на Грендал бе малко насилена. Беше имала пренеприятен, да не кажем почти фатален опит с едно от създанията на Агинор. Този човек по своему беше гениален, но луд. На никого освен на един луд не би му хрумвало да създаде голам, нали?

— Изглеждаш ми в много добро настроение.

— А защо да не съм? — отвърна той. — Почти съм сложил ръка на цял склад ангреали и кой знае още какво. Не ми се прави на изненадана. Разбира се, че знам, че всички останали ме дебнете и се надявате да ви заведе де него. Е, няма да стане. О, дял ще ви раздам, но след като пръв си избира. — Той се просна на един отрупан с тежка позлата стол — а може и да беше от масивно злато: напълно в неговия стил — и поглади златистата си брада. — Освен това пратих посланичество до ал-Тор. И отговорът беше благоприятен.

Грендал едва не разсипа виното си.

— Нима? Аз пък чух, че е убил пратеника ти.

— Ал-Тор не е убил никого. Андрис отиде там, за да умре. Нима допускаш, че щях да чакам куриери? Или гълъби? Начинът, по който е умрял, ми съобщи отговора на ал-Тор.

— Който гласи? — попита тя предпазливо.

— Примирие между двама ни.

Ледени пръсти сякаш заровиха в черепа ѝ. Не можеше да е вярно. И все пак той изглеждаше по-отпуснат от всякога след пробуждането.

— Луз Терин никога не би...

— Луз Терин отдавна е мъртъв, Грендал. — Прекъсна я с насмешка, дори с подигравка. Без никакъв гняв.

Тя вдиша дълбоко, преструвайки се, че отпива. Възможно ли беше да е истина?

— Армията му продължава да се събира в Тийр. Лично го видях. Това никак не ми прилича на примирие.

Самаил открито се изсмя.

— За да се пренасочи една армия е нужно време. Повярвай ми, тя никога няма да тръгне срещу мен.

— Сигурен ли си? Една-две от мъничките ми приятелки казват, че искал смъртта ти, защото си избил няколко от любимките му Деви. На твое място щях да помисля за някое по-прикрито местенце, някъде, където не би могъл да ме намери.

— Какво толкова, ако няколко Деви са загинали? — Той беше искрено озадачен. — Воини загиват във всяка битка. Ал-Тор може и да е селянин, но си има пълководци, които му водят сраженията и му обясняват нещата. Съмнявам се, че изобщо го е забелязал.

— Ти наистина така и не си се вгледал в тези хора. Те са се променили точно толкова, колкото и земята, Самаил. Не само айилците. В някои отношения останалите са се променили много повече. Онези воини бяха жени и за Ранд ал-Тор това е важно.

Той сви пренебрежително рамене — така и нямаше да разбере, че трябва да разбираш хората, за да можеш да ги накараш да правят това, което искаш. Принудата бе нещо добро, но не можеш да наложиш Принудата над целия свят.

— Е, скоро ще разберем колко е помъдрял Луз Терин. — Тя вдигна присмехулно вежди. Реакция не последва. Откъде ли беше намерил този нашийник за нрава си? Само споменаването на Луз Терин би трябвало да го извади от равновесие. — Ако не успее да те прогони от Иллиан като някоя коуса, катереща се изплашена по дървото, то навярно...

— Много има да се чака за това — прекъсна я той. — Много за теб де.

— Това да не би да беше заплаха, Самаил? — Роклята ѝ преля в бледорозово, но тя я остави така. Нека да види, че е ядосана. — Мислех, че отдавна си разбрал, че да ме заплашват е грешка.

— Никакви заплахи, Грендал — отвърна той спокойно. — Чисти факти. Ал-Тор няма да ме нападне и аз също няма да го нападам. И, разбира се, се съгласих да не помагам на никой от Избраните, ако ал-Тор ги намери. Всичко това е до голяма степен в съгласие със заповедите на Великия властелин, не мислиш ли?

— Разбира се. — Лицето ѝ остана гладко, но стрейдът преля в по-тъмно розово, губейки част от прозирността си. Отчасти цветът все още означаваше яд. Имаше и нещо друго, но как можеше той да го открие?

— Което значи — продължи той, — че в Деня на завръщането най-вероятно аз ще бъда единственият останал, който да се възправи срещу ал-Тор.

— Съмнявам се, че ще успее да убие всички нас — отвърна тя кисело. Твърде много Избрани вече бяха загинали. Самаил наистина бе намерил начин да остане настрани, до последния миг; това беше единственото обяснение.

— Мислиш, че няма ли? Дори ако разбере къде сте? — Усмивката му стана по-дълбока. — Сигурен съм, че знам какво крои Демандред, но къде се крие? Къде е Семирага? Месаана? Какво става с Ашмодеан и Ланфеар? И с Могедиен?

— Ашмодеан и Ланфеар са мъртви и съм сигурна, че Могедиен също трябва да е мъртва. — Изненада се от собствения си глас, дрезгав и колеблив. Виното, изглежда, не бе могло да овлажни пресъхналото ѝ гърло.

— А другите? — Беше само въпрос; в гласа му липсваше и косъмче настоятелност. Това я накара да потръпне.

— Казах ти каквото знам, Самаил.

— Което е нищо. Когато стана Не-блис, ще избира кой да стои точно под мен. Той ще трябва да остане жив, за да посрещне допира на Великия властелин.

— Да не искаш да ми кажеш, че си ходил в Шайол Гул? Че Великият властелин ти е обещал...

— Ще разбереш всичко когато му дойде времето и нито миг по-рано. Но един малък съвет, Грендал. Подготвяй се отсега. Къде са те?

Умът ѝ заработи трескаво. Трябваше да е получил това обещание. Трябваше. Но защо точно той? Не, време за разсъждения нямаше. Великият властелин избираше както той пожелае. А Самаил

знаеше поне тя къде е. Можеше да избяга от Арад Доман, да се установи някъде другаде — нямаше да е трудно. Отказът от малките игрички, които играеше там, дори от по-големите игри, които навярно трябваше да се изоставят, щеше да е нищожна загуба в сравнение с това ал-Тор — или Луз Терин — да тръгне по следите ѝ. Никакво намерение нямаше да му се противопоставя пряко; щом Ишамаел и Рахвин бяха паднали от ръката му, нямаше намерение да рискува срещу силата му, не и на своя глава. Самаил трябваше да е получил обещание. Ако той умреше сега... Но той със сигурност държеше сайдин — в противен случай трябваше да е луд, за да каже тези неща — и щеше да усети мига, в който тя прегръща сайдар. Тъкмо тя щеше да умре. Трябваше да го е получил.

— Аз... не знам къде е Демандред, нито Семирага. Месаана... Месаана е в Бялата кула. Това е всичко, което знам. Кълна се.

— Ще ми намериш и другите. — Този път не беше въпрос. — До един, Грендал. Ако искаш да повярвам, че някой е мъртъв, покажи ми труп.

— Ще се опитам.

— Не се опитвай, Грендал. Направи го.

След като Грендал си отиде и прагът към двореца ѝ в Арад Доман се затвори, усмивката на Самаил се стопи. Челюстите го бяха заболели, докато я удържаше. Грендал твърде много се надценяваше; толкова беше навикнала да кара други да действат за нея, че беше забравила да действа сама за себе си. Зачуди се какво ли щеше да каже тя, ако някога разбереше, че той я беше подвел също така ловко, както тя умееше да подвежда толкова много глупаци. Готов бе всичко да заложи, че не е схванала истинската му цел. Значи Месаана се криеше в Бялата кула. Месаана в Кулата, а Грендал — в Арад Доман. Ако Грендал можеше сега да види лика му, щеше да познае истинския страх. Каквото и да се случеше, Самаил смяташе на всяка цена да остане единственият в Деня на завръщането, да го посочат за Не-блис и да срази Преродения Дракон.

ГЛАВА 24

ПРАТЕНИЧЕСТВО

Докато обикаляше безцелно претъпканите улици — какво друго да прави, нали Мъдрите не искаха да я учат — Егвийн видя десетина конници със зелени плащове, които съпровождаха няколко жени. Можа да види само гърбовете на жените — пет или шест, както й се стори, между войниците — само част от гърбовете им, но и това беше достатъчно. Повече от достатъчно. Жените носеха леки пелерини, пазещи ги от пътния прахоляк, и тя зърна на гърба на една от тези пелерини. Белия пламък на Тар Валон. Очите й мернаха също зелено и червено. Червено! Пет или шест Айез Седай, яздещи към Кралския дворец, над който се вееше копие на Знамето на Дракона, редом до пурпурните знамена на Ранд, носещи древния символ на Айез Седай. Някои наричаха тъкмо него Драконовото знаме, други — Знамето на ал-Тор или дори Айилското знаме, и с още дузина различни имена.

Тя ги последва двадесетина крачки, след което спря. Червена Сестра — поне една Червена, доколкото бе успяла да види — трябваше да означава, че това е дългоочакваното пратеничество от Кулата, онова, за което Елайда бе писала, че ще придружи Ранд до Тар Валон. Повече от два месеца, откакто онова писмо беше пристигнало по бързоходен куриер; тази група сигурно беше тръгнала почти веднага след него.

Нямаше да намерят Ранд освен ако не се появеше ненадейно — тя вече бе решила, че по някакъв начин е преоткрил Таланта, наричан „Пътуването“, но това досещане не беше я приближило нито на косъм до знанието как го прави — но независимо дали щяха да го намерят, или не, не биваше да се натъкват на нея. Най-доброто, което можеше да очаква, бе да я завлекат за косите като Посветена, излязла да броди извън Кулата, и то ако Елайда наистина не я търсеше. Дори тогава щяха да я завлекат в Тар Валон. Тя не хранеше никакви илюзии, че ще може да се противопостави на пет-шест Айез Седай.

Егвийн изгледа за последно отдалечаващите се Айез Седай и се запромушва през тълпата. Последваха я сърдити гласове. Когато най-

сетне се измъкна през една от високите градски порти, горещият вятър я удари в лицето. Тя си пое дъх и затича към шатрите на Мъдрите.

За нейна изненада, в палатката на Амис беше Берелайн — пиеше чай с Амис, Баир и Сорилея, всички изтегнати върху ярки възглавнички с ресни. Една жена в бяла роба — казваше се Родера — бе коленичила в ъгъла и чакаше покорно знак да им допълни чашите.

— В града има Айез Седай — обяви Егвийн. — Отиват към Слънчевия палат. Трябва да е пратеничеството на Елайда при Ранд.

Берелайн се надигна изящно — макар и с неприязън, Егвийн трябваше да го признае. Другите се надигнаха с нея.

— Ще трябва да се върна в палата — въздъхна Берелайн. — Светлината знае само как ще се почувстват, като разберат, че там няма никой, който да ги посрещне. Амис, ако знаете къде е Руарк, бихте ли пратили някого да му съобщи да дойде?

Амис кимна, а Сорилея каза:

— Не бива да зависиш твърде много от Руарк, момиче. Ранд ал-Тор остави Кайриен на твоите грижи. На повечето мъже, ако им подадеш пръст, ще ти отхапят ръката. А дадеш ли пръст на един вожд на клан — ще ти я отхапе до рамото.

— Вярно е — измърмори Амис. — Руарк е заслонът на сърцето ми, но е истина.

— Той ми напомня за баща ми — въздъхна Берелайн. — И то много. — За миг тя направи печална гримаса. — Но дава много добри съвети. При това знае кога трябва да се наложи и доколко. Смятам, че дори Айез Седай ще бъдат впечатлени, когато Руарк ги погледне.

Амис се изсмия гърлено.

— Той наистина е впечатляващ. Ще ти го пратя. — И целуна Берелайн по челото и двете бузи.

Егвийн зяпна — по този начин майката целуваше родния си син или дъщеря. Но какво ставаше между Берелайн и Мъдрите? Не можеше да попита, естествено. Такъв въпрос щеше да е срамен както за нея, така и за Мъдрите. И за Берелайн също, въпреки че Егвийн нямаше нищо против да я засрами.

Когато Берелайн се обърна да излезе, Егвийн я хвана под мишница.

— Трябва да се отнесеш с тях внимателно. Те едва ли изпитват приятелски чувства към Ранд, но една погрешна дума, един погрешен

ход може да ги превърне в негови открити врагове. — Това си беше съвсем вярно, но съвсем не бе това, което искаше да каже. По-скоро бе готова езика да си откъсне, отколкото да помоли Берелайн за услуга.

— Имала съм си работа с Айез Седай, Егвийн Седай — отвърна сухо тя.

— Елайда не мисли доброто на Ранд повече, отколкото невестулка, промъкнала се в курника, а тези Айез Седай са на Елайда. Ако научат, че една Айез Седай е на страната на Ранд, тук, където могат да се доберат до нея, тя може просто да изчезне. — Не можа да се насили да добави още нещо.

Берелайн се усмихна.

— Егвийн Седай, ще направя каквото мога за Ранд. — И усмивката, както и тонът, и гласът й... пълни с лукавство.

— Момиче — рязко се намеси Сорилея и като по чудо на бузите на Берелайн избиха червени петна.

Без да поглежда към Егвийн, Берелайн отвърна с грижливо безразличен тон:

— Ще ви бъда признателна, ако не казвате на Руарк.

— Няма да му кажем — намеси се бързо Амис. — Няма да му кажем. — Повторението беше насочено към Сорилея, със смесица от твърдост и молба, и най-накрая старата Мъдра кимна, макар и някак с неохота. Берелайн въздъхна облекчено и се измъкна от палатката.

— Дух има в това дете — изсмя се Сорилея, щом Берелайн си излезе, изтегна се отново на възглавничките и потупа мястото до себе си за Егвийн. — Трябва да й намерим подходящ съпруг, мъж, който да й подхожда. Стига изобщо да се намери такъв сред влагоземците.

Егвийн изтри ръцете и лицето си с влажната кърпа, която й поднесе Родера. Зачуди се дали това открехване е достатъчно, за да ги попита за Берелайн, без да настъпи нечия чест. Пое чаената чашка от зелен порцелан на Морския народ и зае мястото си сред кръга на Мъдрите. Ако още някоя реагираше на думите на Сорилея, това щеше да е достатъчно.

— Сигурна ли си, че тези Айез Седай искат да навредят на Кар-карн? — попита обаче Амис.

Егвийн се изчерви. Да мисли за разни клюки, когато имаше да се занимават с толкова важни неща.

— Да — бързо отвърна тя. — Най-малкото... Не знам точно дали имат намерение да му навредят. Не преднамерено, във всеки случай. — В писмото на Елайда се споменава за „цялата почит и уважение“, които той заслужавал. Но колко ли „почит и уважение“ заслужаваше един мъж, който може да прелива, според една Червена сестра? — Но не се съмнявам, че ще поискат да установят контрол над него по някакъв начин, че ще искат да го накарат да прави това, което Елайда пожелае. Те не са негови приятели. — А доколко Айез Седай в Салидар бяха негови приятели? Светлина, трябваше на всяка цена да поговори с Нинив и Елейн. — И изобщо няма да ги интересува, че е Кар-а-карн.

— И ти смяташ, че ще се опитат да навредят на теб? — попита Баир и Егвийн кимна.

— Ако разберат, че съм тук... Ако зависи от тях, няма да ме оставят на свобода. Елайда няма да иска Ранд да слуша никоя друга освен нея. — Баир и Амис се спогледаха мрачно.

— Тогава отговорът е прост. — Сорилея го изрече така, сякаш отдавна беше решено. — Ще останеш тук при шатрите и те няма да те намерят. Мъдрите отбягват Айез Седай, тъй или иначе. Ако останеш при нас още няколко години, от теб ще стане чудесна Мъдра.

Егвийн едва не изтърва чашката си.

— Ласкаете ме — отвърна тя предпазливо, — но рано или късно ще трябва да си замина. — Сорилея не изглеждаше много убедена. Егвийн се беше научила донякъде да държи на своето пред Амис и Баир, но виж, Сорилея...

— Не скоро, струва ми се — каза ѝ Баир с усмивка, която да притъпи жилото. — Все още имаш твърде много да учиш.

— Да, и при това гориш от нетърпение да се върнеш към него — добави Амис. Егвийн се постара да не се изчерви и Амис се намръщи. — Странно изглеждаш. Да не си се претоварила тази сутрин? Бях сигурна, че си се възстановила напълно...

— Възстанових се — отвърна нетърпеливо Егвийн. — Наистина. Не съм имала главоболие от дни. Просто тичах насам и... А и не закусих добре.

Сорилея махна с ръка на Родера.

— Донеси меденки, ако са останали, сирене и каквито плодове намериш. — После сръга Егвийн в ребрата. — Една жена трябва да

поддържа малко плът по себе си. — Казано от жена, която изглеждаше така, сякаш я бяха оставили да стои на слънце, докато плътта ѝ изсъхне, това не изглеждаше особено убедително.

Егвийн се притесняваше, че могат да превърнат предложението на Сорилея да остане при шатрите в изрична заповед. Това не можеше да се избегне. Не можеше да избегне петдесетина чифта очи, освен ако не останеше в палатката си. Обаче как пътуваше Ранд? Мъдрите щяха да направят всичко, което е необходимо, стига то да не засяга джи-е-тох: Мъдрите имаха навика да го тълкуват различно, но държаха на своето тълкуване също толкова упорито, колкото всички други айилци. Светлина, Родера например беше Шайдо, една от хилядите пленени в битката, която бе изтласкала Шайдо от града, но Мъдрите се отнасяха с нея не по-различно, отколкото с всеки друг гай-шайн, и доколкото Егвийн разбираше, Родера се държеше не по-различно от всеки друг гай-шайн, до най-малката дреболия. Срещу джи-е-тох нямаше да тръгнат, колкото и да се наложеше.

За щастие, тази тема не се повдигна. За нещастие, постави се отново въпросът за здравето ѝ. Мъдрите не познаваха Церителството, нито знаеха как може да се провери нечие здраве с помощта на Силата. Но вместо това го изпитваха със свои средства. Някои от тях ѝ бяха познати от времето, когато се беше учила при Нинив за Премъдра: като се вираха в очите ѝ и прослушваха сърцето ѝ с куха дървена тръбичка. Други бяха определено айилски. Трябваше да допира пръстите на краката си, докато главата ѝ се замае; да подскача на място, докато ѝ се стори, че очите ѝ ще изхвъркнат, и да тича около палатките на Мъдрите, докато пред очите ѝ не заиграят светулки, след което някоя гай-шайн да я залее с вода, да изпие колкото може и да продължи да тича. Айилците страшно много залягаха на човешката твърдост и воля. Ако се забавеше с една стъпка, ако се олюлееше и спреше преди Амис да ѝ каже, че може, щяха да решат, че в края на краищата здравето ѝ не се е възстановило достатъчно.

Когато Сорилея най-сетне кимна и каза: „Здрава си като същинска Дева, момиче“, Егвийн се олюляваше и едва си поемаше въздух. Една Дева нямаше да се олюлява така, беше сигурна. Въпреки това изпита гордост. Никога не се беше смятала за мекушава, но знаеше много добре, че преди да започне да живее с айилците щеше да

падне по очи още по средата на изпитанието. „Още една година — помисли си тя — и няма да отстъпвам на никоя Фар Дарейз Май.“

ГЛАВА 25

КАТО МЪЛНИЯ И ДЪЖД

На сутринта Егвийн се събуди освежена. Малко след това обаче, още преди да закуси, я повикаха Мъдрите — щяла да закуси с тях, а и трябвало да я питат някои неща. За сестрите й!

След толкова месеци на Егвийн не й беше нужно да се замисля, за да разбере, че става дума за пратеничеството от Кулата.

— Ще ви кажа каквото мога — каза тя. — Руарк какво каза?

Оказа се, че бяха шест Айез Седай, две от тях Червени — Егвийн не можеше дори да повярва, че Елайда ще си позволи да изпрати дори една — но поне начело на пратеничеството беше Сива. Мъдрите извърнаха очи към нея веднага след като бяха изброени имената на шестте.

— Познавам само две от тях — отвърна тя предпазливо. — В края на краищата Айез Седай са доста, а аз не съм пълна сестра от дълго, за да познавам всички. — Те закимаха: приеха го. — Несюне Биара е с много ясен ум — изслушва всички страни преди да стигне до заключение, — но е в състояние да улови и най-малкия пропуск в това, което казваш. Вижда всичко, запомня всичко; може да погледне една страница само веднъж и после да повтори съдържанието й дума по дума, също и един разговор, който е чула преди цяла година. Понякога обаче има навик да си говори сама и да изрича собствените си мисли, без да го усеща.

— Руарк казва, че се интересувала от Кралската библиотека. — Баир разбърка кашата си, без да откъсва очи от Егвийн. — Казва, че я чул да мърмори нещо за печати. — Сред останалите жени премина вълна на тих шепот и заглъхна, когато Сорилея се изкашля високо.

Егвийн гребна лъжица от кашата — в нея имаше резенчета сушени сливи и някакви сладки горски плодове — и се замисли. Ако Елайда беше подложила Сюан на разпити преди да бъде екзекутирана, тогава сигурно знаеше, че три от печатите са счупени. Ранд беше скрил два — Егвийн съжеляваше, че не знае къде; напоследък той като че ли

не се доверяваше на никого — а Нинив и Елейн бяха намерили един в Танчико и го бяха занесли в Салидар, но Елайда нямаше как да е научила за тях. Освен ако нямаше шпиони в Салидар. Не. Това беше разсъждение за друг път, напълно безполезно сега. Елайда сигурно отчаяно търсеше останалите. Да изпрати Несюне във втората по големина библиотека в света след тази в Бялата кула изглеждаше логично и тя го каза на Мъдрите.

— Същото ви го казах снощи — изръмжа Сорилея. — Ейрон, Колинда, Едарра, вие трите отивате в Библиотеката. Три Мъдри би трябвало да могат да намерят това, което може да се намери там, преди да го е направила една Айез Седай. — Лицата на трите се удължиха. Кралската библиотека беше огромна. Но пък Сорилея си беше Сорилея и макар трите упоменати жени да въздъхнаха и да промърмориха нещо неясно, станаха и веднага излязоха. — Каза, че познаваш две — продължи Сорилея. — Несюне Биара и коя още?

— Сарийн Немдал — отвърна Егвийн. — Но трябва да разберете, и двете не ги познавам много добре. Сарийн е като повечето Бели — всичко обмисля логично и понякога се изненадва, когато някой постъпи според порива на сърцето си — но има буен нрав. Много буен. Вярно, като се успокои, признава грешките си.

— Надявам се, че ще можеш да си спомниш още — каза Баир. — Сега ти си единственият ни извор на информация.

Това накара Егвийн да се замисли малко. Ах, да, разбира се. Баир и Амис сигурно се бяха опитали да проникнат в сънищата на Айез Седай, но Айез Седай знаеха как да преграждат сънищата си.

— Стига да мога. Къде са стаите им в двореца? — Ако се наложеше да отиде при Ранд, когато той дойдеше, нямаше да е добре да се мотае край покоите им. Особено тези на Несюне. Сарийн можеше и да не помни някоя определена новачка, но Несюне със сигурност я помнеше. Някоя от онези, които тя не познаваше, също можеше да я помни. Много се приказваше за Егвийн ал-Вийр, докато беше в Кулата.

— Отказали са предложението на Берелайн за подслон дори през нощта. — Амис се намръщи. При айилците гостолюбивото предложение се приемаше винаги; да бъде отказано, дори от кръвни врагове, се считаше за срамно. — Отседнали са при някаква жена на

име Арилин, благородничка от дървоубийците. Руарк смята, че Койрен Селдаин познава тази Арилин отпреди.

— Една от шпионките на Койрен — отвърна убедено Егвийн. — Или от шпионите на Сивата Аджа.

Няколко Мъдри измърмориха сърдито; Сорилея изсумтя отвратена, а Амис въздъхна недоволно. Други обаче не споделяха това мнение. Корелна, жена с ястребови зелени очи и силно посивяла лепеноруса коса, поклати недоверчиво глава, докато Тиалин, дълга червенокоса с остър нос, изгледа Егвийн с открито неверие.

Шпионирането нарушаваше джи-е-тох, макар че как това се съчетаваше с надничането на сънебродниците в хорските сънища, беше нещо, което Егвийн така и не можеше да разбере. Не беше нужно да им изтъква, че Айез Седай не следват техния джи-е-тох. Това го знаеха — просто им беше трудно наистина да го повярват или разберат.

Но каквото и да си мислеха, тя бе готова да заложи всичко, че е права. Галдриан, последният крал на Кайриен, бе имал Айез Седай за съветничка преди да го убият. Нианде Мурвин бе станала почти невидима още преди да изчезне скоро след смъртта на Галдриан, но едно от нещата, които Егвийн бе успяла да научи, беше, че от време на време тя бе посещавала именията на лейди Арилин. Нианде беше Сива.

— Очевидно са поставили стотина стражи под този покрив — каза Баир. — Казват, че градът все още е неспокоен, но мисля, че се боят от айилците.

— Сто! — възкликна Егвийн. — Довели са сто мъже?

Амис поклати глава.

— Над петстотин. Съгледвачите на Тимолан са засекли повечето от тях на стан на половин ден път северно от града. Руарк споменал за това и Койрен Селдаин отговорила, че мъжете били почетна стража и че оставили повечето от тях извън града, за да не ни тревожели.

— Смятат да ескортират Кар-а-карн до Тар Валон.

Гласът на Сорилея можеше да строши и камък, макар изражението ѝ да го правеше да изглежда мек. Егвийн не беше им спестила съдържанието на писмото на Елайда до Ранд. Всеки път, когато Мъдрите чуеха за това, то все по-малко им харесваше.

— Ранд не е толкова глупав, че да приеме такова предложение — успокои ги Егвийн, но вътрешно не беше съвсем убедена. Петстотин мъже можеха да минат за почетна стража. Елайда като нищо можеше да реши, че Преродения Дракон ще очаква нещо подобно и че дори ще бъде поласкан. Хрумнаха ѝ какви ли не предложения, но трябваше много да внимава. Една погрешна дума можеше да накара Амис и Баир — или още по-лошо, Сорилея, да ѝ заповядат неща, които да не може да изпълни и пак да направи на своя глава това, което може. — Добре. Предложенията ми са следните. Ако някои от тези Айез Седай отидат в двореца, някоя от вас, която може да прелива, би трябвало да тръгне след тях и да се увери, че не са поставили някакви клопки. — Те кимнаха. Две трети от жените тук можеха да владеят сайдар. Уменията им се отличаваха от тези на Айез Седай — по-слаби в някои неща, по-силни в други, но като цяло просто различни — но въпреки това трябваше да могат да надушат всякакви нежелани подаръчета. — И освен това трябва да се уверим, че са само шест.

Това трябваше да го обясни. Мъдрите бяха чели влагоземски книги, но дори тези, които можеха да преливат, не бяха наясно с ритуалите, създадени сред Айез Седай, занимаващи се с мъже, които са намерили сайдин. При айилците, когато един мъж разбереше, че може да прелива, смяташе себе си за избраник и заминаваше на север в Погибелта, на лов за Тъмния; никой не се връщаше. Самата Егвийн също не беше познавала ритуалите на Айез Седай преди да отиде в Кулата — приказките, които беше чувала, нямаха и най-бледо подобие с истината.

— Ранд може да се справи с две жени наведнъж — привърши тя. Това го знаеше със сигурност. — Възможно е дори да може да се справи с шест, но ако се окажат повече, отколкото се представят, това ще е доказателство, че най-малкото са излъгали, макар само да са го премълчали. — Едва не трепна пред намръщените им погледи; излъжеш ли, навличаш тох спрямо този, за когото си излъгал. Но в нейния случай беше необходимо. Беше.

Останалата част от закуската премина в уточнения коя днес трябва да обходи двореца и на кои вождове да се доверят да изберат мъже и Деви, които да проверят дали има още Айез Седай. Някои можеха да проявят неохота да застанат срещу Айез Седай, други можеха да решат, че всякаква заплаха срещу Кар-а-карн, дори от

страна на Айез Седай, може да бъде премахната най-добре с помощта на копието — някои от Мъдрите, изглежда, споделяха точно такова мнение. Сорилея потуши безцеремонно не едно косвено подмятане, че цялата трудност ще отпадне, ако тези Айез Седай просто престане да ги има. Най-накрая Руарк и Манделайн се оказаха единствените двама, за които успяха да се споразумеят.

— Гледайте да не изберат някой сисвай-аман — каза Егвийн. Тези със сигурност щяха да зложат на копието при най-малкия намек за заплаха. Забележката ѝ предизвика немалко погледи, от укорни до иронични. Глупачки при Мъдрите нямаше. Само едно нещо я обезпокои — че никоя не спомена това, което беше свикнала да чува всеки път, когато обсъждаха Айез Седай: че някога айилците са изменили на Айез Седай и че ще бъдат унищожени, ако го направят отново.

След тази забележка Егвийн остана настрана от обсъждането и се зае с втората купа овесена каша, този път със сухи кайсии и сливи, което ѝ спечели одобрителното кимване на Сорилея. Не че търсеше точно одобрението на Сорилея. Беше гладна, но преди всичко искаше да забравят за присъствието ѝ. Изглежда, се получи.

Когато закуската и обсъждането привършиха, тя отиде в шатрата си и щом видя групичката Мъдри да се отдалечават към града, водени от Амис, изскочи навън и също закрачи към градската стена.

Както очакваше, изгуби се точно три пъти и още на два пъти ѝ се наложи да разпитва за пътя, преди да се озове до страничната стена на една конюшня и да надникне иззад ъгъла към тъмната сграда от другата страна на улицата, с тесни прозорчета, ъгловати тераси и стъпаловидни кули. За палат изглеждаше малка, макар да беше огромна за обикновена къща — Арилин беше малко над средното благородническо съсловие на Кайриен. Войници в зелени камизоли и стоманени нагръдници и шлемове стояха на стража на широките стъпала пред входа в дори по терасите. Странно, но всички те ѝ се сториха млади. Все пак не това я заинтригува. Вътре в тази сграда преляха жени и за да го усети тя чак оттук, от улицата, при това да го усети толкова ясно, значи не бяха изтеглили малки количества сайдар. Количеството отведнъж се смали, но пак си остана значително.

Тя прехапа устни. Не можеше да разбере какво правят, без да види потоците, но по същата причина и те трябваше да видят

потоците, за да ги запредат. Дори да бяха до някой прозорец, всички потоци, насочени извън сградата, доколкото можеше да прецени, трябваше да са насочени някъде на юг, надалече от Слънчевия палат, надалеч от всичко. Какво правеха те наистина?

Една от вратите се разтвори широко да пропусне екипаж от шест дорести коня и затворена черна каляска с герб на вратата — две сребърни звезди върху поле на червени и зелени ивици. Каляската пое на север. Лейди Арилин ли беше тръгнала нанякъде, или част от пратеничеството?

Какво пък, не беше дошла тук само за да зяпа. Тя се присви зад ъгъла, но така, че да не изпуска от погледа си голямата къща, измъкна от кесията на колана си едно червено камъче, пое си дълбоко дъх и започна да прелива. Ако някоя от онези вътре погледнеше през някой прозорец насам, щеше да види потоците, но не и нея. Трябваше да рискува.

Гладкото камъче беше най-обикновено камъче, излъскано от водата на планински поток, но Егвийн беше научила този номер от Моарейн, а Моарейн беше използвала такова камъче за съсредоточаване — е, нейното си беше скъпоценно, но видът нямаше значение — и Егвийн направи същото. Това, което запреде, беше предимно Въздух, със съвсем мъничко Огън, просто ей така. То ѝ позволи да подслуша. Шпиониране, щяха да го нарекат Мъдрите. На Егвийн ѝ беше все едно как ще се нарече, стига да успееше да разбере нещо за намеренията на Айез Седай от Кулата.

Сплитчето ѝ докосна процепчето на едно прозорче внимателно, ах, как нежничко, после още едничко и още едно. Тишина. А след това...

— ...та му викам аз — каза женски глас току в ухото ѝ, — ако искаш да оправя тази постеля, престани да ме гъделичкаш по брадичката, Алвин Рийл.

Друга жена се изкикоти.

— О, не, кажи ми, че не си.

Егвийн направи гримаса. Деви.

Някаква едра жена мина с кош хлебчета на рамо и погледна озадачено към Егвийн. И как не, като чу ясно гласовете на две жени, след като Егвийн беше съвсем самичка и устните ѝ дори не помръдваха. Егвийн реши проблема по най-бързия начин, който ѝ беше

известен — изгледа я така свирепо, че жената едва не изтърва коша и забърза през тълпата.

Егвийн неохотно отслаби силата на сплита — така можеше изобщо нищо да не чуе, но по-добре, отколкото да привлече вниманието на разни заплеси. Бездруго твърде много минувачи я поглеждаха — айилка, притиснала се до стената, въпреки че само забавяха крачка и отминаваха. Никой не искаше да си взема белята с айилци. Тя заопипва със сплита прозорец по прозорец. Беше се изпотила. Само една Айез Седай да ѝ мернеше потоците, дори да не разбере какво са точно, щеше да узнае, че някоя прелива към тях. Щяха да се досетят за целта. Егвийн се сви още назад.

Тишина. Тишина. Някакво шумолене. Някой се движеше. Пантофи по килима? Нито думичка обаче. Тишина. Мъжко мърморене — явно някой изпразваше нощни гърнета и никак не беше доволен от работата си; със зачервени от напрежение уши тя продължи напред. Тишина. Тишина. Тишина.

— Наистина ли вярваш, че се налага? — Макар да шепнеше, женският глас прозвуча ясно и уверено.

— Трябва да сме подготвени за всяка възможност, Койрен — отвърна друга жена с глас като желязна палка. — Чух поразителен слух... — Някаква врата се затвори плътно и прекъсна останалото.

Доця ѝ се да закрепчи от отчаяние. Сивата сестра, начело на пратеничеството, а другата трябваше да е Айез Седай, иначе нямаше да си позволи да ѝ говори така. Тъкмо да кажат това, което искаше да чуе, и решиха да си излязат. Що за поразителен слух? Каква възможност? Как смятаха да се подготвят? Преливането в благородническия дом отново се промени, като този път се усили. Какво се канеха да правят? Тя си пое дълбоко дъх и започна отново, съвсем крадешком.

Успя да чуе какви ли не слугински клюки и дърдорене. Някоя си Кери щяла пак да ражда бебе, Айез Седай щели да получат вино от Ариндрим — кой знае къде беше пък това. Най-интересната вест се оказа, че всъщност в каляската била Арилин: тръгнала да се срещне със съпруга си в имението им извън града. Голяма полза. Цял предобед си бе загубила!

После портата се отвори широко и навън се изсипа тълпа от кланящи се слуги в ливреи. От портата излезе Несюне Биара, следвана

от висок млад мъж, изсечен сякаш от камък.

Егвийн припряно отпусна сплита, освободи сайдар и вдиша дълбоко, за да се успокои — моментът не беше подходящ за паника. Несюне и Стражникът ѝ си казаха нещо и тъмнокосата Кафява сестра огледа улицата, най-напред в едната посока, после в другата. Явно търсеше нещо.

Егвийн реши, че в края на краищата моментът е доста подходящ за паника. Бавно се отдръпна от стената, да не би да привлече острото око на Несюне, извърна се веднага щом се оказа извън полезрението ѝ и побягна през навалищата. И пробяга едва три крачки, защото се блъсна в някаква каменна стена, отхвърча назад и се друсна насред улицата така здраво, че подскочи още веднъж върху нагорещената каменна настилка.

Зашеметена, тя вдигна очи и само след миг се зашемети още повече. Каменната стена се оказа Гавин — гледаше я, не по-малко слисан от самата нея. Очите му бяха най-сияйно сини. И тези меденозлатисти къдрици... Доця ѝ се отново да зарови пръсти в тях. Усети, че лицето ѝ става пурпурночервено. „Никога не си го правила — каза си твърдо тя. — Онова беше само сън!“

— Удари ли се? — каза той притеснено и понечи да коленичи до нея.

Тя се изправи и припряно заизтупва полите си; ако можеше да си поиска да ѝ се изпълни едно желание тутакси, щеше да е да не се изчервява повече. Вече бяха привлекли цял кръг от зяпачи. Хвана го под мишницата и го повлече по улицата, накъдето беше тръгнала. Един поглед през рамо не ѝ показва нищо друго освен гъстата тълпа. Дори Несюне да беше стигнала до същия ъгъл, нямаше да види нещо повече. Въпреки това Егвийн не забави крачка и тълпата започна да отваря път пред една айилка и един мъж, който беше достатъчно висок, за да мине за айилец, макар да носеше меч. Походката му обаче показваше, че знае как да го използва — походка на Стражник.

След десетина крачки тя с неохота издърпа ръката си от неговата. Той обаче пак я хвана и тя го остави да я задържи.

— Не би трябвало да обръщам внимание на факта, че си облечена като айилка, нали? — каза той. — Последното, което чух за теб, бе, че си в Иллиан. И не би трябвало да питам и защо бягаш от

един палат, в който са отседнали шест Айез Седай. Странно поведение за една Посветена.

— Никога не съм била в Иллиан — отвърна тя, като се огледа трескаво да не би някой айилец наблизил да я чуе. Неколцина погледнаха към нея, но никой не беше достатъчно близо. Изведнъж това, което той ѝ каза, стигна до съзнанието ѝ. Тя погледна зелената му камизола, същата като на войниците на стража пред къщата. — Ама ти си с тях! С Айез Седай от Кулата. — Светлина, пълна глупачка беше, че не го разбра още когато го видя.

Лицето му за миг се вкочани, после омекна.

— Командвам почетната стража, която Айез Седай доведоха да придружи Преродения Дракон до Тар Валон. — Гласът му представляваше странна смесица от ирония, гняв и отегчение. — Стига да реши да дойде, разбира се. И ако е тук. Доколкото разбирам, той... се появява и изчезва. Койрен е разколебана.

Сърцето на Егвийн подскочи.

— Аз... Трябва да те помоля за една услуга, Гавин.

— Всичко друго освен две неща — отвърна той протичко. — Няма да навредя на Елейн или на Андор и няма да стана Заклет в Дракона. Всичко друго, което ми е по силите.

Към тях се извърнаха няколко глави. Всяко споменаване на Заклетите в Дракона привличаше ушите.

— Трябва да поговоря с теб насаме — каза тя. „Ако някоя е обвързала Гавин за Стражник, ще я...“ Странно, но мисълта не я развълнува особено.

Без повече приказки, той я отведе в един близък хан, „Дългучът“, където подхвърлената на дебеличката ханджийка златна корона им спечели почти благоговееен реверанс и малка частна гостна — облицована с тъмна ламперия, с тежка полирана маса, столове и синя ваза със сухи цветя на камината. Гавин затвори вратата и когато двамата застанаха един срещу друг, в стаичката изведнъж се възцари някаква неловкост. Светлина, ама и него си го биваше — великолепен досущ като Галад, и с тази коса, закъдрена покрай ушите му...

— Тази жегата от ден на ден става все по-непоносима — изсумтя Гавин, измъкна носна кърпа и изтри лицето си, след което ѝ я подаде. Изведнъж се сети, че е използвана, и отново се окашля. — Чакай, мисля, че имам още една.

Тя измъкна своята, докато той ровеше по джобовете си.

— Гавин, как е възможно да служиш на Елайда след онова, което направи тя?

— Младоците служат на Кулата — отвърна той, но примигна неспокойно. — Правим го, след като... Сюан Санче... — Очите му станаха леденостудени. — Егвийн, майка ми казваше: „Дори една кралица трябва да се подчинява на законите, които създава, иначе законът няма да е закон“. — Той поклати глава. — Не трябваше да се изненадвам, че те намирам тук. Трябваше да се сетя, че ще си там, където е ал-Тор.

— Защо го мразиш? — Това в гласа му или беше омраза, или изобщо не беше го чула. — Гавин, той наистина е Преродения Дракон. Трябва да си чул какво се случи в Тийр. Той...

— Не ме интересува дори Създателят да се е въплътил в него! — изрева той. — Ал-Тор уби майка ми!

Очите на Егвийн едва не изскочиха от орбитите си.

— Гавин, не! Не, не го е направил той!

— Можеш ли да се закълнеш в това? Била ли си там, когато е умряла? Всички го казват. Че Преродения Дракон е завзел Кемлин и е убил Мургейз. Сигурно и Елейн е убил. За нея една думичка не мога да чуя. — Внезапно гневът му се стопи, той се отпусна, сведе глава и прошепна: — Нищичко не мога да разбера.

— Елейн е жива и здрава — каза Егвийн и с изненада усети, че е застанала плътно до него. Пресегна се и отново се изненада, щом прокара пръсти по косата му. Почувства го точно така, както си го спомняше. Пръстите ѝ се дръпнаха като опарени. Сигурно беше, че ще се изчерви толкова, че бузите ѝ ще пламнат, освен ако... По бузите на Гавин избиха червени петънца. Разбира се. И той си го спомняше, макар и като свой сън. — Елейн е в пълна безопасност, Гавин. Виж, за това мога да ти се закълна.

— Къде е тя? — попита той сподавено. — Къде е била досега? Мястото ѝ сега е в Кемлин. Е, не в Кемлин — поне докато ал-Тор може да е там, — но в Андор. Къде е тя, Егвийн?

— Аз... не мога да ти кажа. Не мога, Гавин.

Той я изгледа, после въздъхна.

— Всеки път, когато те срещна, си все повече Айез Седай. — И се засмя някак насила. — Знаеш ли, че си представях как съм твой

Стражник? Глупаво, нали?

— Ти ще бъдеш моят Стражник. — Не усети как думите излязоха от устата ѝ, докато не излязоха; но щом ги изрече, разбра, че са истина. Онзи сън. Гавин, коленичил пред нея, и тя държи главата му. Можеше да означава сто различни неща или нищо, но сега го разбра.

Той ѝ се ухили широко. Идиот такъв, мислеше, че се шегува!

— Не аз, разбира се. Галад, предполагам. Макар че ще трябва да набиеш всички други Айез Седай с тояга. Айез Седай, слугинчета, кралици, камериерки, търговки, селски невести... Виждам съм как го гледат. Не си прави труда да ми твърдиш, че не го мислиш за...

Най-простият начин да прекрати тези глупости беше да притисне с длан устата му.

— Не обичам Галад. Теб обичам.

Той продължаваше да се прави, че го приема само като жест, и се усмихваше под пръстите ѝ.

— Не мога да бъда Стражник. Аз трябва да стана Пръв принц на Меча на Елейн.

— Щом кралицата на Андор може да бъде Айез Седай, значи и един принц може да бъде Стражник. И ти ще бъдеш мой. И си го набий добре в дебелата глава: говоря ти сериозно. И те обичам. — Той я зяпна. Поне не се усмихваше повече. Но не каза нищо. Само я зяпаше. Тя дръпна ръката си. — Е? Няма ли да кажеш нещо?

— Когато твърде дълго ти се иска да чуеш нещо — отвърна той тихо, — и после изведнъж, без никакво предупреждение, го чуеш, ти идва като удар на мълния и дъжд върху съсухрена земя. Зашеметен си, но не можеш да го чуеш достатъчно.

— Обичам те, обичам те, обичам те — каза му тя с усмивка. — Е?

В отговор той я надигна и я целуна. Беше досущ толкова хубаво, колкото сънищата. По-хубаво беше. Беше... Когато най-сетне я пусна на пода, тя увисна на раменете му; коленете ѝ бяха омекнали.

— Милейди Айил Егвийн Айез Седай — каза той, — обичам те и не мога да чакам повече да ме обвържеш. — Изостави шеговитата официалност и добави по-меко: — Обичам те, Егвийн ал-Вийр. Каза ми, че искаш да ти направя услуга. Каква? Луната на гердан? Ще заръчам на златар да го направи за час. Звезди за косата ти? Ще...

— Не казвай на Койрен и останалите, че съм тук. Изобщо не им споменавай за мен.

Очакваше някакво колебание, но той каза само:

— От мен нищо няма да чуят за теб. И от никой друг, доколкото зависи от мен. — Замълча за малко и я хвана за раменете. — Егвийн, няма да те питам защо си тук. Не, само ме изслушай. Знам, че Сюан те е забъркала в кроежите си, и разбирам, че изпитваш чувство на вярност към един мъж от родното ти село. Това няма значение. Ти трябва да си в Бялата кула, да се учиш; помня как всички говореха, че един ден от теб ще стане могъща Айез Седай. Имаш ли някакъв план как да се върнеш без... наказания? — Тя поклати безмълвно глава и той продължи бързо. — Може би аз ще измисля нещо, ако ти не се сетиш преди мен. Знам, че не си имала никакъв избор, освен да се подчиниш на Сюан, но се съмнявам, че пред Елайда това ще има някаква тежест; всяко споменаване на това име може да ти струва главата. Но все някакъв начин ще измисля. Кълна се. Само ми обещавай, че няма да... да направиш нещо глупаво. — За миг ръцете му я стиснаха почти до болка. — Просто ми обещавай, че ще внимаващ.

Светлина, и това ако не беше пълна каша! Не можеше да му каже, че няма никакво намерение да се връща в Кулата, докато Елайда седи на Амирлинския трон. А „нещо глупаво“ почти със сигурност означаваше нещо, свързано с Ранд. И изглеждаше толкова разтревожен. За нея.

— Ще внимавам, Гавин. Обещавам ти. — „Толкова, колкото мога“ — добави тя наум; много малка добавка, но някак си я затрудни с другото, което трябваше да му каже. — Трябва да те помоля за още нещо. Ранд не е убил майка ти. — Как успя да го изрече това, напрягайки го до предела? Все едно, трябваше. — Обещавай ми, че няма да вдигнеш ръка срещу Ранд, докато не ти докажа, че не го е направил.

— Заклевам се. — Отново го каза без колебание, но гласът му бе станал дрезгав, а ръцете му отново я стиснаха за миг. Тя не трепна — леката болка беше като отплата за болката, която тя самата му причини.

— Повярвай ми, Гавин. Той не го е направил, но ще ми трябва време, за да го докажа. — Как, в името на Светлината, щеше да го направи? Честната дума на Ранд нямаше да е достатъчна. Всичко беше

така заплетено... Трябваше да се съсредоточи върху нещата едно по едно. „Какво ли замислят онези Айез Седай?“

— Ще зарежа всичко, на всичко ще изменя, само заради теб — възкликна Гавин. — Хайде, тръгни с мен, Егвийн. И ще забравим всичко това. Имам едно малко имение южно от Бели мост, с лозе и селце, толкова затънтено, че слънцето изгрява два дни по-късно. Светът няма да ни засегне там. Ще се оженим. Не знам колко време ще ни остане покрай ал-Тор и Тармон Гай-дон — не знам, но колкото и да е, ще го имаме заедно.

Тя вдигна очи и го изгледа удивена. А после се усети, че е изрекла последната си мисъл на глас — „Какво ли замислят Айез Седай?“ — и една ключова дума — измяна — дойде съвсем на място. Помислил си беше, че ще му поиска да ги шпионира. И щеше да го направи. Колкото и отчаяно да търсеше начин да го избегне, пак щеше да го направи, ако го помолеше. Всичко, бе обещал той, и имаше предвид всичко, каквото и да му струва. И тя си обеща; на него всъщност, макар да не беше обещание, каквото можеше да изрече на глас. Че ако той изтърве нещо, което може да ѝ е от полза, ще го използва — трябваше! — но че няма да рови дори за най-малката дреболия. Каквото и да ѝ струваше. Сарийн Немдал никога нямаше да го разбере, но това беше единственият начин да заслужи всичко онова, което той бе проснал в нозете ѝ.

— Не мога — отвърна тя тихо. — Никога няма да разбереш колко много го искам, но не мога. — Изведнъж тя се засмя и усети сълзите, напирани в очите ѝ. — Ами ти? Измяна? Гавин Траканд, тази дума ти отива толкова, колкото тъмнината на слънцето. — Неизречените обещания бяха нещо хубаво, но не можеше да остави нещата така. Трябваше да използва това, което той можеше да ѝ даде, и да го използва срещу онова, в което той вярваше. Дар някакъв трябваше да има. — Аз спях в шатрите, но всяка сутрин се разхождам из града. Влизам през портата Драконова стена скоро след изгрев слънце.

Той я разбра, естествено. Дарът ѝ на вяра в думата му, свободата ѝ, поставена в джоба му. Той взе ръцете ѝ и ги извърна, за да целуне дланите ѝ.

— Скъпа вещ ми даваш да държа. Ако ходя всяка сутрин при портата Драконова стена, някой със сигурност ще ме забележи, а и

навярно няма да мога да идвам всяка сутрин, но не се изненадвай много, ако се появявам до теб скоро след като си влязла в града.

Когато Егвийн най-сетне излезе, слънцето беше изминало доста от пътя си към най-горещата част от следобеда и тълпите бяха пооредели. Сбогуването им бе отнело повечко време, отколкото си беше мислила — целувките с Гавин едва ли бяха точно упражнението, което Мъдрите очакваха от нея да прави, но сърцето ѝ тупаше толкова учестено, че все едно че беше тичала.

— Смятаме да му предложим ескорт до Тар Валон — каза Катерин Алруддин и леко помръдна. Така и не можеше да реши дали кайриенските столове са толкова неудобни, колкото изглеждат, или тя си въобразява, че са неудобни, защото изглеждаха така. — След като той напусне Кайриен на път за Тар Валон, тук ще... настъпи вакуум.

Без сянка на усмивка, седнала в позлатения стол срещу нея, лейди Колавер леко се наведе напред.

— Заинтригувахте ме, Катерин Седай.

Катерин се усмихна.

— Смятаме да му предложим ескорт до Тар Валон — каза Несюне с леко раздражение. Въпреки гладкото си лице тайренецът не преставаше да мести крака, притеснен от присъствието на една Айез Седай, и сигурно изпълнен с опасения, че може да ѝ хрумне да прелее. — След като той напусне Кайриен на път за Тар Валон, тук ще има нужда от силна ръка.

Върховният лорд Мейлан облиза устни.

— Защо ми казвате това?

Усмивката на Несюне можеше да означава какво ли не.

Когато Сарийн влезе в дневната, там бяха само Койрен и Ериан. Пиеха чай. И един слуга в ъгъла, който чакаше да им долее, разбира се. Сарийн му даде знак да излезе.

— Виж, Берелайн може да се окаже костелив орех — каза тя, след като вратата се затвори. — Не знам дали ябълката или камшикът

ще свърши по-добра работа при нея. Утре трябва да се видя с Араком, нали така, но ми се струва, че с Берелайн ще трябва повече време.

— Ябълка или камшик — отвърна рязко Ериан. — Каквото е нужно. — Лицето ѝ приличаше на бял мрамор, обкръжен от гарванови криле. Тайният порок на Сарийн беше поезията, въпреки че никога нямаше да допусне някой да разбере, че се интересува от нещо толкова... емоционално. Щеше да умре от срам, ако Виталиен, Стражникът ѝ, откриеше, че е писала стихове, в които го сравнява с леопард и с какви ли не още изящни, мощни и страшни животни.

— Я се стегни, Ериан — каза Койрен. — Това, което всъщност безпокои Сарийн, е един слух, който е чула Галина. Слух, че една Зелена сестра била в Тийр с младия Ранд ал-Тор и че сега е тук, в Кайриен. — Тя винаги го наричаше „младия Ранд ал-Тор“, сякаш за да напомни, че той е млад, и поради това — неопитен.

— Моарейн, а сега и Зелена — отрони замислено Сарийн. Това наистина можеше да означава неприятности. Елайда настояваше, че Моарейн и Сюан са действали сами, оставяйки ал-Тор на свобода без надзор, но дори само още една Айез Седай да беше замесена, това можеше да означава, че са замесени и други, а тази нишка можеше да доведе до някои, навярно мнозина, от онези, които бяха избягали от Кулата, когато свалиха Сюан. — Все пак това е само слух.

— А може би не — каза Галина от вратата — тъкмо влизаше. — Още ли не сте чули? Някоя е преливала към нас тази сутрин. С каква цел, не мога да кажа, но приблизително можем да си го представим, струва ми се.

Мънистата, сплетени в тънките черни плитчици на Сарийн нежно изтракаха, щом тя поклати глава.

— Това още не доказва, че има Зелена, Галина. Дори не е доказателство за Айез Седай. Чувала съм, че някои айилки можели да преливат, онези, Мъдрите, както ги наричат те. Може и да е някоя нещастница, изгонена от Кулата, защото не е могла да мине изпита за Посветена.

Галина се усмихна — резка от бели зъбки сред тъмноока строгост.

— Мисля, че е доказателство за Моарейн. Чувала съм, че си има някаква хитринка за подслушване, а и не вярвам много на тази

приказка, че е мъртва, твърде удобна е и твърде смътна, след като никой не е видял тялото и никой не може да опише подробностите.

Това също тревожеше Сарийн. Отчасти защото Моарейн ѝ беше харесвала — двете бяха приятелки като новачки и Посветени, въпреки че Моарейн я водеше с една година, и това тяхно приятелство се беше запазило през няколкото им срещи в последвалите години — и отчасти защото версията наистина беше твърде смътна и твърде удобна за прикритие — Моарейн изчезнала, загинала по-точно, тъкмо когато над главата ѝ е надвиснала заповед за задържане. Моарейн беше напълно способна да фалшифицира собствената си смърт при такива обстоятелства.

— Значи ти вярваш, че си имаме работа както с Моарейн, така и с една Зелена, чието име не знаем? Все пак това е само голо разсъждение, Галина.

— Това, което вярвам — каза Галина, — е, че въпросната Зелена е Моарейн. Какъв по-добър начин да се укрие от този да умре и после отново да се появи като някоя друга или от друга Аджа? Чух дори, че тази Зелена била ниска. Всички знаем, че Моарейн далеч не може да бъде наречена висока жена.

Сарийн се слиса. Моарейн? Да заяви, че е от друга Аджа, не нейната? Едва ли. Сарийн никога не се беше омъжвала — нелогично беше да повярва, че двама души могат да останат съвместими за цял живот — но единственото, което можеше да сравни с това, беше да преспиш с мъжа на друга жена. Все пак това, което я зашемети, беше самото обвинение, не възможността да е вярно. Тъкмо се канеше да им напомни, че на света има и други ниски жени, когато Койрен каза:

— Сарийн, време е отново да си поемеш реда. Трябва да сме подготвени, каквото и да се случи.

— Това не ми харесва — каза твърдо Ериан. — Все едно че се подготвяме за поражение.

— Въпрос на логика — каза Сарийн. — Когато разделиш времето на най-малките му възможни отрязъци, не е възможно да предвидиш със сигурност какво ще се случи между единия отрязък и другия. След като преследването на ал-Тор до Кемлин може да означава, че когато пристигнем там, той може да се окаже тук, оставаме тук със същата сигурност, че в някой момент той ще се върне, при все че това може да се случи утре или след месец. Всяко отделно

събитие през всеки час от това чакане, или всяко съчетание от събития би могло да ни остави без алтернатива. Така че подготовката е напълно логична.

— Много точно обяснение — отвърна кисело Ериан. Тя нямаше усет за логиката; понякога на Сарийн ѝ се струваше, че красивите жени изобщо нямат такъв, въпреки че в тази връзка тя самата не можеше да долови никаква логика.

— Имаме толкова време, колкото ни е нужно — заяви Койрен. — Белдеин пристигна днес и нае стая край реката, но Маям се бави вече втори ден. Трябва да внимаваме и това ни дава време.

— Все пак не обичам да се подготвям за поражение — промърмори Ериан.

— Няма да сметна това време за прахосано — каза Галина, — ако успеем да изправим Моарейн на съд. Толкова дълго сме чакали. Пък и с ал-Тор не бива да се бърза.

Сарийн въздъхна. Това, което вършеха, го вършеха много добре, но не можеше да го разбере; на всичките им липсваше и капка логика.

След като се прибра на горния етаж в покоите си, тя седна пред студената камина и започна да прелива. Възможно ли беше Ранд ал-Тор наистина да е преоткрил как се Пътува? Изглеждаше повече от невероятно, и все пак беше единственото обяснение. Що за човек беше той? Но това щеше да разбере след като го срещнеше, не и преди. Изпълнена със сайдар почти до точката, в която сладостта се превръщаше в болка, тя започна да преповтаря упражнения за новачки. Работа като всяка друга. Подготовката беше само въпрос на логика.

ГЛАВА 26

СВЪРЗВАЩИ ЛИНИИ

Тътен премина по ниските, покрити с кафява трева хълмове, макар на небето да нямаше и един облак. Спрял на едно от билата, Ранд стисна юздите и Драконовия скиптър и зачака. Тътенът прииждаше. Трудно му беше да не се обръща постоянно през рамо — на юг, към Аланна. Тази сутрин петата ѝ беше отекла и си беше одраскала ръката, и освен това беше ядосана. Как и защо, той нямаше никаква представа; нямаше представа дори как може да е толкова сигурен. Тътенът нарасна.

Салдейската конница се появи на следващото възвишение, по трима в редица в убийствен галоп, в дълга прииждаща змия, надолу по склона и в широката седловина между хълмовете. Девет хиляди мъже — наистина много дълга змия. В подножието на склона те се разделиха, като централната колона продължи напред, докато останалите свърнаха наляво и надясно, и всяка колона на свой ред продължи да се разделя и разделя, докато не продължиха да препускат напред по стотни, като показваха какви ли не номера на ездаческото изкуство.

Ранд смуши Джейде-ен и пое към тях. Обкръжаващите го айилци го последваха. Тази сутрин мъжете бяха Планинските танцьори, Хама Н'доре, повечето от половината носеха на челата си превръзката на сисвай-аман. Калдин, посивял и сбръчкан, се беше постарал да убеди Ранд да разреши да доведе повече от двадесет при толкова много въоръжени влагоземци наоколо; никой от айилците не си губеше времето с презрителни погледи към меча на бедрото на Ранд. Нандера по-скоро следеше с поглед около двестата жени, точещи се след конницата; тя, изглежда, виждаше по-голяма заплаха в салдейските дами и командирски жени, отколкото във войниците, и тъй като познаваше някои салдейски жени, Ранд не беше готов да спори. Сюлин сигурно щеше да се съгласи. Той се сети, че не беше виждал Сюлин

от... Откакто се бяха върнали от Шадар Логот. Осем дни. Дали не беше направил нещо, което да я обиди?

Но сега не му беше времето да се тревожи за Сюлин и за джи-етох. Той заобиколи долината, докато не стигна на билото, където салдейците най-напред се появиха пред очите му. Самият Башийр обикаляше на коня си малко по-надолу, като оглеждаше ту една група, препускаща в строен ред долу, ту друга.

За миг Ранд сграбчи сайдин и почти веднага го пусна. С увеличеното си зрение не му беше трудно да отличи двата бели камъка, поставени в подножието на склона, точно където самият Башийр ги беше поставил снощи, на четири крачки един от друг. С малко късмет, никой друг нямаше да ги види. И никой нямаше да задава прекалено много въпроси. Долу някакви мъже сега яздеха по два коня, с по един крак на всяко седло, без да забавят бесния галоп. Други крепяха мъж на раменете си, понякога на ръчна стойка.

Чу тропот на кон и се обърна. Дейра ни Галайн т'Башийр яздеше през айилската гмеж с привидна небрежност: въоръжена само с един малък нож на сребърния си колан, в рокля от сива коприна, бродирана със сребърни шевици по ръкавите и високото деколте, тя като че ли ги предизвикваше да я нападнат. Висока колкото повечето Деви, почти с една педя по-висока от мъжа си, тя беше снажна жена. Не едра и дори не пълна; просто снажна. В черната ѝ коса имаше бели кичури, тъмните ѝ скосени очи се бяха приковали в него. Той си помисли, че е красива жена — само дето присъствието му превръщаше лицето ѝ в гранитна маска.

— Да не би мъжът ми... да ви забавлява? — Никога не удостояваше Ранд с титла, дори по име не го наричаше.

Той погледна следващите я салдейски жени. Всички го гледаха като кавалерийска част, готова да връхлети, със също толкова гранитни лица и скосени, ледени очи. Всичко, което очакваха, беше командата на Дейра. Спокойно можеше да повярва на разказите за салдейските жени, които вдигали мечовете на падналите си в боя мъже и отново повеждали воините в битка. Учтивостта не беше го довела доникъде с жената на Башийр; самият Башийр само вдигаше рамене и казваше, че тя била с труден характер, и все се хилеше, сякаш се гордееше с това.

— Предайте на лорд Башийр, че съм доволен — отвърна той. После обърна Джейде-ен и пое към Кемлин. Очите на салдейките

сякаш се впиха в гърба му.

Луз Терин се кикотеше — това бе най-подходящата дума. „Никога не ръчкай жена, освен когато не ти се налага. Ще те убие по-бързо от най-освирепелия мъж, и то по много по-малък повод, макар да те оплаче след това.“

„Ти наистина ли съществуващ? — попита Ранд. — Има ли те като нещо повече от един глас?“ Отвърна му само същият тих налудничав смях.

По целия път до Кемлин, дори след като подминаха един от дългите пазари с керемидени покриви, очертаващи подходите към портите за Новия град, Ранд се тревожеше, че ще полудее — а ако полудееше, как щеше да направи това, което трябваше да направи? Само това му липсваше, Луз Терин да се шляе из главата му. Всички ли хора полудяваха по един и същ начин? Така ли щеше да свърши — като се смее и плаче за неща, които никой друг не вижда и не знае? Знаеше, че има един начин да оживее, макар привидно да изглеждаше невъзможен. „Ако ще живееш, ще трябва да умреш.“ Едно от трите неща, за които знаеше, че трябва да са истина, му бяха казани в един тер-ангреал, където отговорите винаги бяха истинни, макар че не беше лесно да се разберат. Но ако щеше да живее така... Не беше сигурен дали не предпочита да умре.

Трябваше да намери Елейн. Не можеше да гледа възхваляващите го хора по улицата; искаше му се да падне на колене, да им изреве, че Елейн е тяхната кралица. За да не ги слуша, той зарея поглед към небето, към покривите, към всичко друго, но не и към тълпата. И тъкмо затова забеляза мъжа в белия плащ, който се изправи на един покрит с червени керемиди покрив и надигна арбалет.

Всичко стана само за миг. Ранд сграбчи сайдин и преля, и стрелата се удари във Въздух и издрънча. Огнена топка се надигна от дланта на Ранд и порази стрелеца в гърдите, докато металната стрела отскачаше от щита. Пламъци обгърнаха мъжа и той с пронизителен вик се срина от покрива. А някой се хвърли към Ранд и го смъкна от седлото.

Той се удари силно в каменната настилка, нещо тежко го затисна... помъчи се да поеме дъх... и разбра, че държи Дезора за мишниците. Тя му се усмихна, с красива усмивка, а после главата ѝ клюмна. Невиждащите ѝ сини очи се взряха в него. Стрелата,

щръкнала между ребрата ѝ, се опря в китката му. Защо бе крила досега тази своя красива усмивка?

Нечии ръце го сграбчиха и го изправиха, Деви и Планински танцьори го избутаха към другата страна на улицата, пред някакъв тенекеджийски дюкян, и мигновено оформиха плътен кръг, с изпънати лъкове, с очи, претърсващи улицата и покривите, Отвсякъде се разнесоха викове и писъци, но улицата вече се беше разчистила на петдесетина крачки в двете посоки и човешката маса напираше да се измъкне. Очистена беше улицата, с изключение на телата. Дезора и още шест трупа, три от които на айилци.

— Тези места са като зайчи лабиринти — подхвърли Нандера, без очите ѝ да спрат да претърсват покривите. — Ако тук се включиш в танца, ще се озовеш с нож в гърба преди да си разбрал за опасността.

— Това ми напомня веднъж край Седарски проход, когато... — почна Калдин. — А, май си имаме пленник. — Неколцина от неговите Хама Н'доре се бяха появили откъм кръчмата от другата страна на улицата и бутаха пред себе си мъж с вързани зад гърба ръце. — Може би ще ни каже кой е поръчал нападението. — Каза го така, сякаш ни най-малко не се съмняваше в това.

Миг след това няколко Деви излязоха от друга сграда с втори овързан мъж, който куцаше, лицето му бе окървавено. Скоро на улицата пред айилската стража се подредиха коленичили четирима мъже. Най-сетне полукръгът, задържащ Ранд, се охлаби.

— Сигурни ли сте, че са съучастници? — попита Ранд. Не можеше да повярва колко мек излезе гласът от устата му, колко спокоен. Белфир щеше да реши всичко. „Белфир не — изпъшка му Луз Терин. — Никога вече.“ — Сигурни ли сте?

— Да — каза една от Девите. — Всички, които избихме, носеха това до един. — Тя дръпна плаща на окървавения мъж с вързаните ръце. Износен бял плащ, мазен и оцапан, със златен слънчев изгрев, извезан на гърдите. Другите трима също бяха с такива.

— Обесете ги — каза Ранд.

Мъжът с окървавеното лице едва не припадна. Ранд го сграбчи с потоци на Въздух и го изправи.

— Как се казваш?

— Ф-фейрал, м-милорд. Д-даймир Фейрал. М-моля в-ви, н-не ме бесете, м-милорд. Ще в-вървя в Светлината, к-кълна се!

— Голям късмет имаш, Даймир Фейрал. — Гласът на Ранд прозвуча в собствените му уши далечен като крясъците на Луз Терин. — Ти ще гледаш как приятелите ти увисват на бесилото. — Фейрал заплака. — После ще ти дадат кон и ще отидеш да предадеш на Педрон Ниал, че един ден и него ще обеса за това, което стана тук. — Ранд отхлаби потоците на Въздух и Фейрал се срина на земята и застана, че щял да язди чак до Амадор, без да спре. Тримата, които трябваше да умрат, го гледаха с презрение. Един дори го заплю.

Ранд ги изхвърли от ума си. Ниал беше единственият, когото трябваше да запомни. Оставаше още нещо, което трябваше да направи.

Той надигна булото, за да запомни лика на Дезора. Приличаше на заспала. Дезора, от септата Мусара на Рейн Айил. Толкова имена. Лия от Косайда Чарийн и Дайлин от Желязна планина на Таардад, и Ламелле от Пушлива вода на Миагома, и... Толкова много. Понякога изреждаше този списък име по име. Имаше едно име в него, което не беше добавил. Илиена Терин Морелле. Не знаеше как Луз Терин го беше включил там, но нямаше да го заличи, дори да знаеше как.

Беше и усилие, и облекчение, когато извърна лице от Дезора, чисто облекчение, когато разбра, че онова, което беше взел за втора загинала Дева, се оказа мъж, сравнително нисък за айилец. Болеше го и за мъжете, които загиваха заради него, но при тях можеше да си припомни една стара поговорка. „Остави мъртвите да почиват в мир и се погрижи за живите.“ Не беше лесно, но можеше да се насили да го стори. А същите думи не можеше дори да ги призове в ума ся, когато загиналият се окажеше жена.

Нечии поли, проснати по каменната настилка, привлякоха очите му. Не само айилци бяха загинали.

Металната стрела на арбалета я беше пронизала точно между плешките. Смъртта бе настъпила бързо — малка проява на милост. Той коленичи и я обърна внимателно по гръб. Върхът на стрелата се поканваше между гърдите ѝ. Лицето беше на жена на средна възраст, вече прошарена. Тъмните ѝ очи зееха широко отворени; приличаше на изненадана. Името ѝ не знаеше, но запомни лицето ѝ. Беше загинала за това, че се бе озовала на същата улица с него.

— Намерете семейството на тази жена и се погрижете да получат всичко, от което имат нужда — каза той на Нандера. — Злато... — Не беше достатъчно. Това, от което имаха нужда, бе да върне жена им,

майка им да върне; не можеше да им го даде. — Погрижете се за тях — повтори той. — И разберете името ѝ.

Върна се на мястото, където беше паднал от коня, и вдигна Драконовия скиптър. Късото парче от копие с пискюла му се стори тежко. Яхна Джейде-ен и каза:

— Тук направих каквото можах. — И смуши коня.

И да не можеше да изпревари паметта си, айилците поне изпревари. Поне за малко. Вече бе подал юздите на Джейде-ен на един от конярите и беше влязъл в палата, когато Нандера и Калдин го настигнаха, с около две трети от Девите и Планинските танцьори. Калдин изглеждаше кисел и раздразнен. А очите на Нандера направо пламтяха.

Преди да е успяла да го заговори, към него пристъпи госпожа Харфор, Първата слугиня, и каза високо:

— Милорд Дракон. Пристигна молба за аудиенция с вас от Надзорницата на вълните на клана Кателар от Ата-ан Миере.

— Морския народ? — каза той. — Те пък какво искат?

Рийни Харфор го изгледа търпеливо, мъчейки се да намери повод за снизхождение. Явно ѝ беше трудно.

— Не мога да знам.

И да знаеше нещо Моарейн за Морския народ, не го беше включила в обучението му, но ако се съдеше по поведението на Рийни, Надзорницата на вълните беше важна особа. Титлата ѝ определено звучеше важно. Това предполагаше Великата зала. Не беше влизал там, откакто се бе завърнал от Кайриен. Не че имаше някаква причина да избягва тронната зала — просто не му се беше налагало да ходи там.

— Привечер — каза той бавно. — Предайте ѝ, че ще я приема преди залез. Предоставихте ли ѝ добри покои? Както и за свитата ѝ? — Съмняваше се, че особа с такава висока титла ще пътува сама.

— Тя ги отказа. Наели са стаи в „Топката и обръча“. — Устните на Първата слугиня леко се присвиха: явно беше, че колкото и висопоставена да е една Надзорница на вълните, в очите на Рийни Харфор това не е редно. — Бяха много изтощени от пътя, едва стояха на краката си. Дойдоха на коне, не с каляска, а не мисля, че са свикнали да яздят. — Тя примигна, като че ля изненадана от себе си, че си е позволила да развърже толкова езика си, а после си възвърна сдържаността и продължи: — Още едно лице иска да се срещне с вас,

милорд Дракон. — В тона ѝ се долови нотка на неприязън. — Лейди Еления.

Ранд едва се сдържа да не направи гримаса. Не се съмняваше, че Еления си е приготвила поредната лекция за правата си върху Слънчевия трон. Нямахше да е трудно да ѝ бъде отказано. Все пак той наистина трябваше да понаучи нещо за историята на Андор, а никой друг подръка не я знаеше повече от Еления Саранд.

— Пратете я в покоите ми, моля.

— Вие наистина ли държите щерката-наследница да получи трона? — Тонът на Рийни не беше груб, но цялата ѝ сдържаност се беше стопила. Лицето ѝ не се промени, но Ранд беше сигурен, че при един грешен отговор ще изреве с цяло гърло: „За Елейн и Белия лъв“ и ще се опита да го халоса.

— Държа — въздъхна той. — Лъвският трон принадлежи на Елейн. В името на Светлината и на надеждата ми за прерождение, истина е.

Рийни го изгледа мълчаливо, а после се поклони и каза:

— Ще я изпратя при вас, милорд Дракон. — И се обърна и тръгна да излиза.

— Един изкусен враг — изрече разгорещено Калдин преди Рийни да е изминала и пет крачки — ще ти устрои слаба засада, през която да можеш да пробиеш. Та самоуверен от това, че си преодолял заплахата, да охлабиш охраната и да се натъкнеш на втората, по-силна засада.

Веднага след него Нандера промълви с леден глас:

— Младежите може да са самонадеяни, младежите може да са прибързани, младежите може да са глупци, но Кар-а-карн не може да си позволи да се държи като младеж.

Ранд ги изгледа и отвърна само:

— Сега отново сме в палата. Изберете си двамата. — Не го изненада много, че избраха себе си, и изобщо не го изненада, че го последваха тутакси, загърнати в гробно мълчание.

Пред вратата на покоите си им каза да пуснат вътре Еления, когато дойде, и ги остави в коридора. Вътре го чакаше приготвен сливов пунш в кана със сребърен обков, но той не го докосна.

Почукване по вратата възвести появата на Еления — бе облечена в рокля, извезана със златни рози. На всяка друга жена това щяха да са

просто рози; на дрехата на Еления те означаваха Короната на розата.

— Милорд Дракон е твърде милостив да ме приеме.

— Искам да те попитам нещо за андорската история — каза Ранд. — Искаш ли сливов пунш?

Очите на Еления се разшириха от възторг. Несъмнено беше обмислила как да насочи Ранд точно към тази тема, за да може да предяви претенциите си, а ето че той сам я предложи. На лисичето ѝ лице изгря усмивка.

— Позволете ми честта сама да наля на милорд Дракона! — отвърна тя и изприпка към масата, без да дочака да ѝ махне снизходително с ръка. Толкова беше доволна от обрата на събитията, че той почти очакваше да го бутне на стола и да го накара да си вирне двата крака. — По кой пункт от историята бих могла да ви осветля?

— Изобщо за... — Ранд се намръщи: така щеше да ѝ даде повод да изброи цялото си родословие само в две изречения. — Тоест, как Суран Маравейл е довел тук жена си. Той не беше ли от Кемлин?

— Ишара е довела Суран, милорд Дракон. — Усмивката на Еления стана извинителна. — Майката на Ишара била Ендара Казалайн, която по онова време била губернаторка на Артур Ястребовото крило — провинцията се наричала Анддор — и същевременно дъщеря на Джоал Рамедар, последния крал на Алддешар. Суран бил само... само пълководец. — За малко щеше да каже: „от простолюдието“, Ранд беше готов да се обзаложи за това. — Макар и най-добрият от военачалниците на Ястребовото крило, разбира се. Ендара се оттеглила от властта и коленичила пред Ишара като пред кралица. — Странно защо, Ранд не вярваше, че всичко това е станало точно така, или толкова гладко. — Времената били твърде тежки, разбира се, почти толкова, колкото през Тролокските войни. Когато Артур Ястребовото крило умрял, всеки благородник пожелал да стане върховен крал. Или върховна кралица. Ишара обаче съобразила, че никой няма да може да го постигне — твърде много фракции възникнали и твърде много съюзи се нарушавали скоро след като възниквали. Тя убедила Суран да вдигне обсадата на Тар Валон и го довела тук с толкова войска, колкото могъл да събере.

— Суран Маравейл ли е този, който е обсаждал Тар Валон? — попита изумен Ранд. Артур Ястребовото крило бе наложил

двадесетгодишна обсада на Тар Валон и бе обявил награда за главата на всяка Айез Седай.

— Едва в последната година — поясни тя с леко нетърпение. — Според историческите хроники. — Явно беше, че не проявява особен интерес към Суран освен като към съпруг на Ишара. — Ишара била мъдра. Тя обещала на Айез Седай, че ще изпрати най-голямата си дъщеря да се учи в Бялата кула, спечелвайки си по този начин закрилата на Кулата и една Айез Седай за съветничка, на име Балаир. Била първата владетелка, която го направила. Други също последвали примера ѝ, разбира се, но всички те претендирали за трона на Артур Ястребовото крило. — Сега вече я обзе настървеност, лицето ѝ се оживи, бокалът остана забравен, свободната ѝ ръка се заразмахва във въздуха. Думите занасираха неудържимо. — Цяло поколение изминало преди тази идея да заглъхне, въпреки че Нарасим Буран се опитал чак в последните десет години на Стогодишната война — един жалък провал, който завършил с главата му, набучена на пика само след година — и че усилието на Есмара Джетарес около тридесет години по-рано ѝ спечелило силни позиции, докато не се опитала да завладее Андор и не изкарала последните си дванадесет години като гостенка на кралица Телайсиен. Най-накрая Есмара била убита, въпреки че няма данни защо някой е имал нужда да я убива, след като Телайсиен прекършила силата ѝ. Разбирате ли, кралиците след Ишара, от Алесийнд до Линдел, следвали онова, което тя започнала, и то не само с изпращането на дъщерите си в Кулата. Ишара най-напред наредила на Суран да подсигури земите около самия Кемлин, само няколко села в началото, след което бавно започнала да разширява владенията си. Цели пет години ѝ трябвали, за да стигнат границите ѝ до Еринин. Но земята, която владеели андорските кралици, била неоспоримо тяхна, докато повечето други, които наричали себе си крале и кралици, продължавали да се интересуват повече как да завладеят още територии, вместо да укрепят това, което вече притежавали.

Тя замълча да си поеме дъх и Ранд побърза да отвори уста. Еления му беше изброила всички тези хора все едно, че ги познаваше лично, но главата му бе закръжила от имена, които досега не беше чувал.

— Защо няма Дом на Маравейл?

— Никой от синовете на Ишара не доживял до повече от двадесет години. — Еления сви рамене и отпи от пунша си; този въпрос не я интересуваше. Но той ѝ предложи нова тема. — Девет кралици са царували по време на Стогодишната война и никоя не е имала син, който да преживее двадесет и третата си годишнина. Битките били непрестанни и Андор бил притискан от всички страни. Ами че по времето на Марагайн четирима крале повели войските си срещу нея — има едно градче, наречено на тази битка, на същото място. Кралете били...

— Но всички тези кралици били потомки на Суран и Ишара, нали? — бързо се намеси Ранд. Ако я оставеше, щеше да му изброява събитията ден по ден. Той седна и ѝ даде знак да заеме стола срещу него.

— Да — отвърна тя с неохота. Вероятно защото ставаше дума и за Суран. Но след това лицето ѝ моментално просветна. — Виждате ли, въпросът е в това колко от кръвта на Ишара носи в жилите си един или друг. Колко родословни линии те свързват с нея и до каква степен. В моя случай...

— Не ми е много лесно да го разбера. Да вземем за пример Тигрейн и Мургейз. Мургейз е имала най-големи права да наследи Тигрейн. Предполагам това означава, че Мургейз и Тигрейн са били кръвно свързани?

— Бяха братовчедки. — Еления направи усилие да прикрие раздражението си, че я прекъсват толкова често, особено сега, когато беше толкова близо до сърцевината на това, което искаше да каже, но все пак устните ѝ се присвиха недоволено.

— Разбирам. — Братовчедки. Ранд отпи дълбоко и наполовина изпразни бокала си.

— Всички сме братовчеди. — Мълчанието му сякаш я окуражи. Усмивката ѝ се върна. — След над хиляда години бракове няма и един Дом, който да не носи поне капка от кръвта на Ишара. Но това, което е важно, е степента и броят на свързващите линии. В моя случай...

Ранд примигна.

— Всички сте братовчеди? Всички? Това не ми се струва въз... — Той се наведе напред. — Еления, ако Мургейз и Тигрейн бяха... търговки, или селяни... колко близко щеше да бъде родството им?

— Селяни? — възкликна тя и се втренчи в него. — Милорд Дракон, що за странна... — Кръвта бавно се изцеди от лицето ѝ: той в края на краищата беше селянин. Тя нервно облиза устни. — Предполагам... Трябва да помисля. Селяни. Предполагам това означава да си представим всички Домове като селяни. — По лицето ѝ премина нервен тик и тя бързо пресуши пунша си. — Ако бяха селяни, предполагам, че никой нямаше да ги смята за родственици. Всички тези връзки остават твърде далеч назад. Но те не са, милорд Дракон...

Той продължи да я слуша само с половин ухо и се отпусна в стола си. Нямало да ги смятат за родственици...

— ...има тридесет и една линии, свързващи я с Ишара, докато Диелин има само тридесет, а...

Защо изведнъж изпита такова облекчение?

— ...ако мога да се изразя така, милорд Дракон.

— Какво? Простете. Бях се разсеял. Проблемите на... Не успях да чуя последното, което казахте. — Но в него имаше нещо, което бе погъделичкало ухото му.

Еления си беше изписала раболепната, угодническа усмивка, която придаваше толкова странен вид на лицето ѝ.

— Ами, току-що казах, че вие самият странно напомняте на Тигрейн, милорд Дракон. Вие дори може би носите струйка от кръвта на Ишара и... — Тя млъкна и изписка уплашена, и той усети, че се е изправил.

— Аз... малко съм уморен. — Постара се да го изрече спокойно, но гласът му прозвуча така далечен, сякаш се намираще в Празнотата. — Оставете ме сам, ако обичате.

Не знаеше как изглежда лицето му, но Еления скочи от стола си и бързо постави бокала си на масата. Цялата трепереше. Поклони се и се забърза към вратата.

Дълго време Ранд продължи да се взира в нищото. Нищо чудно, че онези древни кралици го бяха гледали така — знаеха какво си мисли дори когато той сам не го разбираше. И онзи нечакано явил се червей на тревогата, който го гризеше невидим, откакто бе научил името на истинската си майка. Но Тигрейн не беше в родствена връзка с Мургейз. Майка му не беше била в роднинска връзка с майката на Елейн. Той не беше роднина на...

— По-лош си от развратник — каза той горчиво. — Глупав си и... — Прииска му се Луз Терин да го бе изговорил, за да може да си каже: „Тоя е лудият; аз съм с разсъдъка си.“ Онези ли мъртви владетелки на Андор усети, че се взират в него, или беше Аланна? Той закрачи към вратата и я отвори рязко. Нандера и Калдин бяха приклекли под един гоблен с яркоцветни птици. — Сбирайте хората си — каза им той. — Тръгвам за Кайриен. И моля ви, не казвайте на Авиенда.

ГЛАВА 27

ДАРОВЕ

На връщане към лагера Егвийн се постара да се овладее, но не беше съвсем сигурна дали краката ѝ стъпват по земята. Е, знаеше, че стъпват, но въпреки това имаше чувството, че лети. Главата ѝ беше замаяна, при това съвсем не от жегата.

Отначало си беше помислила, че Гавин няма да дойде, но после той изведнъж цъфна до нея, докато се провираше през тълпите. Целият предобед бяха прекарали в малката частна гостна на „Дългуча“, хванати за ръце. Тя се държа съвсем безсрамно, като го зацелува още щом вратата се затвори, преди още той да е понечил да я целуне; не стига това, ами дори седна на коляното му веднъж, макар и за малко. Това я накара да си помисли за сънищата му и дали да не се промъкне отново в тях, и за разни неща, които никоя жена с чувство за благоприличие изобщо не би си и помислила! Никоя неомъжена жена, във всеки случай. А после беше скочила и побягнала като подплашена кошута, с което съвсем го слиса.

Тя припряно се огледа. Палатките бяха все още на половин миля разстояние и наоколо нямаше жива душа. И нямаше как да види колко се е изчервила. Усети, че се хили идиотски под шала, и го свали. Светлина, трябваше да се стегне най-после. Да забрави прегръдките на Гавин и да си спомни защо бяха прекарали в хана толкова дълго.

Докато се провираше из навалищата, тя търсеше Гавин, като се мъчеше да изглежда безгрижна — в края на краищата не искаше той да си помисли, че изгаря от нетърпение да го види. Изведнъж към нея се наведе някакъв мъж и прошепни свирепо:

— Последвай ме до „Дългуча“.

Тя подскочи и след малко осъзна, че това е Гавин.

— Какво те кара да мислиш, че просто ей така ще вляза с теб в някой хан, Гавин Траканд? — запита тя с присвити очи. Ала сниши

гласа си — нямаше нужда да привлича нечие внимание с този спор. — Просто исках да се разходим. Изглежда, твърде много си въобразяваш, ако си си помислил и за миг, че...

Той направи гримаса и бързо ѝ прошепна:

— Жените, с които дойдох, търсят някоя. Някоя като теб. Пред мен не казват почти нищо, но успях да доловя някоя и друга дума. А сега ме последвай. — И без да я поглежда, закричи по улицата.

Оказа се, че Гавин всъщност знае много. Твърдеше, че е възможно да не търсят точно нея, че просто трябва да внимава като прелива и да се пази да не я видят. И беше убеден, че тя трябва да се върне в Тар Валон.

Тя прехапа устни. Айез Седай от Кулата. Само да можеше да се насили да разпита Гавин... Нямаше да е предателство към него, ако му зададеше няколко въпросчета за техните Аджи, къде отиват или... Не! Беше дала този обет пред самата себе си, но нарушаването му щеше да обезчести него. Никакви въпроси. Само това, което сам реши да ѝ каже.

Но от това, което ѝ каза, нямаше основание да си мисли, че търсят Егвийн ал-Вийр. Също така нямаше сериозно основание да си мисли и че не търсят точно нея. Само догадки и надежди. Това, че някоя агентка на Кулата не можеше да познае Егвийн ал-Вийр в една айилка, още не означаваше, че агентката не е чула името ѝ и че не е чула дори за Егвийн Седай от Зелената Аджа. Тя потръпна. Трябваше много да внимава в града. Страшно много.

Стигна първите шатри. Сред тях се движеха айилци, но не се мяркаха гай-шайн. Не се виждаше и нито една Мъдра. Пред тях беше нарушила едно обещание. Пред Амис поне.

— Ела при нас, Егвийн — извика женски глас. Беше Суранда, ученичката на Сорилея. — Всички Мъдри са се събрали да заседават и ни дадоха цял ден свободен. Цял ден! — Рядко се предлагаше такъв лукс и Егвийн не можеше да го пропусне.

Върху възглавничките се бяха изтегнаели жени и четяха — или седяха и шиеха или плетяха. Не всички бяха чирачки или ученички на Мъдрите — на гости им бяха дошли две майки и няколко първосестри — по-възрастните жени носеха толкова накити, колкото Мъдрите.

Между тях шеташе един гай-шайн и им доливаше чашите. Носеше превръзка, обозначаваща го като сисвай-аман, но никоя от жените не обръщаше внимание на това, въпреки че гай-шайн трябваше да носят само бяло.

Егвийн завърза шала на кръста си и с благодарност прие водата, с която да измие лицето и ръцете си, после седна на една червена възглавничка с пискюли между Суранда и Естаир, червенкосата чирачка на Ейрон, и попита:

— За какво заседават Мъдрите?

— За сестрите ти, разбира се — засмя се Суранда. Беше чаровна жена с големи сини очи. Около пет години по-голяма от Егвийн, тя можеше да прелива не по-слабо от много Айез Седай и с нетърпение чакаше да получи своя твърдина. Междувременно, разбира се, скачаше не само когато Сорилея ѝ кажеше да скача, но и когато Сорилея си го помислеше. — Че какво друго ще ги притесни толкова?

— Кар-а-карн — каза Естаир с гробовен тон.

— Защо? — попита разсеяно Егвийн. Трябваше просто да започне да избягва града. Да не беше Гавин, разбира се — колкото и да я смущаваше да си го признае, не можеше да се откаже от срещите си с него, освен ако не беше напълно сигурна, че самата Несюне я причаква пред входа на хана. А и не смяташе да дава на Мъдрите повод да отлагат, но след седем нощи и тя щеше да е с тях. — Сега пък какво има?

— Ама ти не си ли чула? — възкликна Суранда.

А след два-три дни щеше да се срещне с Нинив и Елейн или да им поговори в сънищата им. По този начин им беше говорила само веднъж. Така или иначе, мисълта, че ще се срещне с тях, все още я безпокоеше. За тази предстояща среща я бе спохождал все един и същ смътен почти кошмар — щом понечеше да им каже една дума, те се препъваха и падаха или изтърваха било чаша, било блюдо, или ритваха, без да искат, някоя ваза, все неща, които се разбиваха с трясък, щом паднеха. След като успя да изтълкува съня как Гавин става неин Стражник, беше положила усилия да изтълкува и този. Без никакъв резултат досега, но беше сигурна, че това има някакво значение. Може би щеше да е най-добре да изчака следващата нарочена среща, за да поприказва с тях. Освен това винаги

съществувахе вероятността пак да налети в сънищата на Гавин, да я засмучат. Само при мисълта за това на бузите ѝ избиха червени петна.

— Кар-а-карн се е върнал — каза Естаир. — Днес следобед ще се срещне със сестрите ти.

Всички мисли за Гавин и за сънищата моментално напуснаха Егвийн и тя сведе намръщен поглед към чашата си. Два пъти за десет дни. Не беше обичайно за него да се връща толкова често. Защо го бе направил? Да не би да беше научил някак за Айез Седай от Кулата? Как? И както винаги, тези негови пътувания сами по себе си предизвикаха собствения ѝ въпрос. Как го прави все пак?

— Какво как прави? — попита Естаир и Егвийн примигна, стресната, че го е изговорила на глас.

— Как успява да ме притеснява толкова.

Суранда поклати глава съчувствено.

— Той е мъж, Егвийн.

— Той е Кар-а-карн — натърти Естаир.

Суранда веднага започна да се заяжда с Естаир — как щяла да се справи с вожда на една твърдина, камо ли с вожд на клан, щом не разбираше, че мъжът не престава да бъде мъж само затова, че е водач, докато Естаир упорито настояваше, че Кар-а-карн е нещо по-различно.

Егвийн почти не им обръщаше внимание. Ранд, разбира се, не можеше да допусне глупост. Той съвсем основателно бе проявил съмнения към писмото на Елайда, но пък вярваше на това на Алвиарин, което беше не само по-сърдечно, но и откровено ласкателно. Въобразяваше си, че има приятелки и дори последователки в Кулата. Тя — не. С Трите клетви или без тях, беше убедена, че Елайда и Алвиарин са съчинили второто писмо заедно, с всичките му тъпотии за „коленичене в сиянието му“. Беше хитрина, за да го привлекат в Кулата.

— Трябва да тръгвам — каза тя и стана. Трябваше да намери Ранд.

— Скоро ще се срещнеш с Койрен и останалите. Не е нужно да те предупреждавам, че са опасни, нали? — каза Егвийн.

— Мисля, че току-що го направи. Не всички ще дойдат. Казах не повече от три и те ще пратят само толкова. С три мога да се справя,

стига да не са твърде силни. Разбира се, ако едната от тях се окаже Могедиен, или Семирага, може да си имам неприятности.

— Ранд, говоря сериозно. Дори да си мислиш, че Алвиарин наистина ще коленичи в краката ти и всички нейни приятелки заедно с нея, тези тук ги е пратила Елайда. Нищо друго не може да се допусне, освен че ще се опитат да ти сложат нашийник. Най-краткото и просто нещо е веднага да ги отпратиш.

— И да се доверя на скритите ти приятелки? — попита той кротко. Прекалено кротко.

— Знаеш много добре, че не можеш да се довериш на Елайда. Знаеш го много добре.

— Не се доверявам на никоя Айез Седай. Те... — В гласа му се долови колебание, сякаш искаше да каже нещо друго, макар тя да не разбра какво точно. — Те ще се опитат да ме използват, а аз ще се опитам да използвам тях. Хубаво кръгче се получава, не мислиш ли? — Дори да беше обмисляла възможността да бъде допуснат да се приближи до Айез Седай в Салидар, очите му сега я отказаха — толкова твърди, толкова студени, че я накараха да потръпне.

Може би ако се ядосаше достатъчно, ако захвърчаха достатъчно искри с Койрен, така че пратеничеството им да се върне в Кулата с празни ръце...

— Щом мислиш, че е хубаво, може и да е — в края на краищата ти си Преродения Дракон. Но щом си си наумил да го правиш, поне го направи както трябва. Просто не забравяй, че са Айез Седай. Дори един крал изслушва Айез Седай с почит, дори когато не е съгласен, и отива в Тар Валон веднага, щом бъде повикан. Дори тайренските върховни лордове ще го направят, ако ги повикат, както и самият Педрон Ниал. — Глупакът му глупав пак й се ухили, или поне й показа зъбите си; останалата част от лицето му остана безизразна като камък. — Надявам се, че внимаваш какво ти говоря. Опитвам се да ти помогна. — Само че не както той си мислеше. — Щом си решил да ги използваш, не ги ядосвай. Преродения Дракон няма да ги впечатли повече, отколкото мен, с всичките ти префърцунени палта, тронове и глупавия ти скиптър. — Тя хвърли презрителен поглед към копието с пискюла. Светлина, от вида на това нещо кожицата й настръхваше! — Няма да ти паднат на колене, като те видят, и хич няма да те убие, ако не го направят. Няма да умреш и ако се опиташ да бъдеш малко по-

вежлив. Наведи си малко упорития врат. Не е чак толкова унизително да им покажеш малко подобаващо почитание, малко покорство.

— Подобавашо почитание — повтори той замислено. — Да, не бива да говоря с Айез Седай като с някой лорд, който се опитва да заговорничи зад гърба ми. Даваш ми добър съвет, Егвийн. Ще се опитам. Ще бъда кротък като мишка.

Тя чак се стресна. През целия ѝ живот, всеки път, когато му кажеше, че е по-добре да се тръгне надясно, той вирваше брадичка и настояваше, че не, трябвало да се тръгне наляво! Защо точно сега трябваше да реши да я послуша?

При това положение дали пък нямаше да е за добро? Поне нямаше да навреди, ако прояви малко уважение. Макар и тези Сестри да следваха Елайда, самата представа, че някой може да се държи безочливо пред Айез Седай, наистина я възмущаваше. Само дето всъщност ѝ се искаше той да се държи безочливо и колкото може понахално. Но сега не можеше да си вземе съветите назад. Той не беше малоумен. Само дето я дразнеше.

— Ти само за това ли дойде? — попита я той.

Все още не можеше да си тръгне. Може би все още имаше възможност да се оправят нещата, или поне да се увери, че не е такъв тъпак, че да отиде в Тар Валон.

— Знаеш ли, че на един кораб в реката има Надзорница на вълните от Морския народ? — Добра тема, за да се смени посоката на разговора. — Дошла е да те види и доколкото разбрах, започва да губи търпение. — Това го беше разбрала от Гавин. Ериан лично отишла с една лодка да разбере какво търси кораб на Морския народ толкова навътре в сушата и не я пуснали на борда. Егвийн почти се досещаше за какво са дошли, но не мислеше да го казва на Ранд — нека веднъж поне да се срещне с някого, без да очаква, че ще му се кланят.

— Ата-ан Миере са навсякъде, както изглежда. — Ранд странно защо изглеждаше развеселен, но тя бе готова да се закълне, че това няма нищо общо с Морския народ. — Берелайн смята, че трябва да се срещна с тази Харайн дин Тогара Двата вятъра, но ако нравът ѝ е като това, което Берелайн ми описва, може да почака. Засега ядосаните жени около мен са ми достатъчно.

Малко като че ли се пооткрехна вратичката, но не достатъчно.

— Не мога да разбера защо. Ти все успяваш да покориш жените.
— Веднага съжали, че го е казала и че не може да си вземе думите обратно; те само подсилваха онова, което тя не искаше той да направи.

Той обаче се намръщи, все едно че не я беше чул.

— Егвийн, знам, че не харесваш Берелайн, но по-далеч не си стигала, нали? Искам да кажа, че напоследък толкова добре си влязла в ролята на айилка, че не бих се учудил, ако си ѝ предложила да поиграете танца на копието. Тя ми се стори притеснена от нещо, разтревожена, но не пожела да ми каже от какво.

Берелайн сигурно се бе натъкнала на някой мъж, който ѝ е казал „не“ — това щеше да е достатъчно, за да разтърси света ѝ до основи.

— Не съм говорила с нея от Тийрския камък насам. Ранд, нали не мислиш, че...

Вратата се отвори и се показа Сомара.

— Айез Седай са тук, Кар-а-карн.

Лицето на Ранд се вкамени.

— Не трябваше да идват преди... Решили са да ме спипат беззащитен, нали? Трябва да разберат кой налага правилата тук.

— Ранд, има ли някакъв друг изход оттук? — възкликна Егвийн.
— Те не трябва да разберат, че съм тук. Ранд? Ранд! Чу ли ме?

Той заговори, но определено не на нея.

— Ти си тук — прошепна той дрезгаво. Взираше се в празното с гняв или може би със страх. — Отговори ми, да те изгори дано! Знам, че си тук!

Егвийн неволно облиза устни. Не беше възможно да полудее толкова внезапно. Не можеше да се е побъркал точно сега. Но като че ли се беше вслушал в някакъв скрит глас и може би също така му беше отвърнал.

Не усети как пристъпи към него, но дланта ѝ изведнъж се озова начелото му. Нинив ѝ казваше, че винаги най-напред трябва да се провери дали не гори, макар че каква полза имаше от това сега... Поне трошица да разбираше от Церителството. Но и то нямаше да помогне. Не и ако наистина беше...

— Ранд, ти... Ранд, добре ли си?

Той се съвзе, дръпна се и я изгледа подозрително. В следващия миг вече се бе изправил, стиснал я беше под мишницата и почти я влачеше през залата.

— Стой тук и не мърдай — нареди ѝ той сухо, щом я довлече до подиума.

Тя заразтрива енергично ръката си — така, че той да не пропусне да го забележи. Мъжете никога не си даваха сметка за силата си; дори Гавин не винаги внимаваше, въпреки че с него тя нямаше нищо против.

— Откъде накъде ще ми...

— Мълчи и не мърдай! Не знам колко голямо мога да го направя, а и не е сега моментът да проверявам.

Какво да направи? За какво говореше той? Осени я така внезапно, че забрави да се учуди. Ранд беше запрел около нея сайдин. Очите ѝ се разшириха. Колко близо беше сайдин до нея? Всяка трошица от разума ѝ подсказваше, че покварата не може да се просмуче в това, което той е прелял — беше я докосвал със сайдин и преди, но все пак от самата мисъл за това ѝ призля.

— Какво... Какво си направил?

— Погледни в онова огледало — изсмя се той. Изсмя се!

Тя се подчини с неохота... и ахна. В посребреното стъкло се виждаше позлатеният стол върху подиума. С част от стаята. Без нея.

— Аз съм... невидима — изрече тя смаяна. Веднъж Моарейн бе скрила всички тях зад параван от сайдар, но как той се бе научил да го прави?

— Много по-добре, отколкото да те крия под кревата си — каза той. — Искам сама да видиш колко вежлив ще съм. Освен това може би ще забележиш нещо, което на мен ще ми убегне. Може би дори ще пожелаеш да ми го кажеш. — Той се изсмя късо, скочи на подиума, вдигна върха на копието с пискюла и седна. — Доведи ги, Сомара. Пратеничеството на Бялата кула да заповяда на среща с Преродения Дракон. — Кривата му усмивка притесни Егвийн не по-малко от близостта на сайдин. Колко близо беше всъщност тази проклетия?

Сомара излезе и след няколко мига вратите се разтвориха широко.

Водеше ги пълна жена с царствена осанка, която можеше да е само Койрен. От двете ѝ страни и на крачка по-назад бяха Несюне и една Айез Седай с гарвановочерна коса, облечена в зелена коприна — симпатична кръглолика жена с пълни устни. Егвийн съжали, че не всички Айез Седай винаги носят дрехи с цветовете на своята Аджа —

Белите поне го правеха при всяка възможност, — защото от която и да беше тази жена, не можеше да повярва, че е Зелена, не и при този твърд поглед, с който удостои Ранд още щом пристъпи в залата. Хладната тържественост едва прикриваше презрението ѝ и може би наистина го прикриваше пред всеки ненавикнал да си има работа с Айез Седай. Дали Ранд щеше да го забележи? Може би не той, изглежда, бе съсредоточил вниманието си върху Койрен.

Точно сега Егвийн много се зарадва на наметалото, което ѝ беше изтъкал. Тя понечи да изтрие лицето си с кърпата и... замръзна. Чувстваше се все едно че е застанала тук гола-голеничка. Само дето втрещеният поглед на Несюне се плъзна покрай нея, без да се спре. По лицето на Егвийн рукна пот. Да го изгори дано! Много по-добре щеше да си бъде, ако се беше свряла под леглото му.

След Айез Седай се изсипа още цяла дузина жени, превити под тежестта на два сандъка с лъскав месингов обков, които поставиха на пода.

Ранд стана. Сиянието на сайдар обкръжаваше трите Айез Седай — бяха се свързали. Егвийн се постара да запомни това, което бе видяла, и как го направиха. Ранд обаче не тръгна към тях, а към слугините. Взираше се в лицата им.

Какво... Ах, да, разбира се — искаше да се увери, че никоя от тях не е с лишеното от възраст айезседайско лице. Егвийн поклати глава, след което отново замръзна. Та той беше глупак, ако си мислеше, че това е достатъчно. Повечето от тези жени бяха доста възрастни — в никакъв случай не стари, но човек можеше да ги нарече възрастни — и все пак бяха твърде млади, за да могат да са наскоро издигнати Айез Седай. Не че бяха — Егвийн можеше да усети дарбата единствено в трите Айез Седай, а беше достатъчно близо — но все пак той не можеше да го разбере само от външния им вид.

Той повдигна с пръст брадичката на една яка, по-млада от останалите жена, и ѝ се усмихна.

— Не бой се — рече ѝ тихо. Тя залитна, сякаш готова да припадне. Ранд въздъхна и се обърна. Не погледна към Айез Седай, докато минаваше покрай тях. — Пуснете го. — Лицето на Несюне за миг стана умислено, но другите две го изгледаха с хладна суровост, докато той седаше отново. Той почеса ръката си — Егвийн беше била до него, когато за първи път бе изпитал този сърбеж и разбрал какво

означава — и каза по-твърдо: — Казах, че няма да преливате в мое присъствие. Няма дори да прегръщате сайдар.

Мигът се проточи и Егвийн се замоли наум. Какво щеше да направи той, ако решаха да задържат Извора? Да се опита да ги отреже? Не беше сигурна, че ще може да се справи с три жени наведнъж, при това свързани. Още по-лошото бе какво те щяха да направят, ако се опиташе. Сиянието изчезна и тя едва сдържа въздишката си на облекчение. Това, което ѝ бе направил, я правеше невидима, но звука едва ли щеше да скрие.

— Така е много по-добре. — Усмивката на Ранд не засегна очите му. — Сега да започнем всичко отначало. Вие сте почитаемите ми гости и току-що сте влезли.

Те го разбраха много добре. Не им предлагаше, а им нареждаше.

— Имам честта — заговори Койрен с кънтящ глас — да бъда Койрен Седай, посланица от Бялата кула и лична пратеничка на Елайда до Аврини а-Ройхан, Пазителката на печатите, Пламък на Тар Валон, Амирлински трон. — После по-малко цветисто, но без да пропуска почетното „Айез Седай“, тя представи другите две; жената с твърдия поглед се оказа Галина Касбан.

— Аз съм Ранд ал-Тор. — Простотата на фразата прозвуча в ярък контраст с думите ѝ. Тя не бе споменала Преродения Дракон, нито пък той, но от пропуска му титлата сякаш сама се прошепна из залата.

Койрен вдиша дълбоко, сякаш и тя бе чула този шепот.

— Идем с щедра покана при Преродения Дракон. Амирлинския трон е в пълно течение за дадените поличби и изпълнените пророчества, че... — Отне ѝ известно време, докато стигне до същността — че Ранд трябвало да ги придружи „с цялата подobaваща му се почит“ до Бялата кула и че ако той приемел тази покана, Елайда му предлагала не само закрилата на Кулата, но цялата тежест на своя авторитет и влияние. Още няколко пищни цветисти слова, преди да завърши с: — ...и като знак за това Амирлинския трон ви изпраща този скромнен дар.

Тя се обърна към сандъците с вдигната ръка, след което се поколеба и сви устни. Наложил се да повтори жеста, докато слугите я разберат и вдигнат обкованите с месинг капаці — явно се беше канила да ги отвори с помощта на сайдар. Сандъците бяха пълни с кожени торби. След още един рязък жест жените започнаха да ги развързват.

Егвийн едва преглътна ахването си. Нищо чудно, че тези жени ги бяха донесли с толкова мъка! От разтворените торби се заизсипваха жълтици, блестящи пръстени, пръскащи искри огърлици и скъпоценни камъни.

Ранд погледна сандъците почти с усмивка. На Егвийн ѝ се стори, че улови намек на задоволство в очите на Койрен и леко презрение на пълните устни на Галина. Несюне. Да, Несюне беше опасната.

Изведнъж капците се затръшнаха, без ничия ръка да ги е докоснала, и слугините се дръпнаха и изпискаха. Айез Седай се вкочаниха, Егвийн също. Вярно, искаше Ранд да е нахален и съвсем мъничко безцеремонен, само колкото да ги постресне, но не толкова, че да им се прище да го опитомят тутакси.

Изведнъж я осени, че поведението му досега няма нищо общо с „кроткия като мишка“. Изобщо не беше си го и помислял. Просто си беше играл с нея! Ако не беше толкова изплашена, щеше да иде при него и да му скъса ушите.

— Доста е златото — каза Ранд. Изглеждаше отпуснат, лицето му бе грейнало в усмивка. — Злато винаги може да ми потрябва. — Егвийн примигна. Прозвуча почти алчно!

Койрен му отговори също с усмивка, този път изпълнена с нескрито и самоуверено задоволство.

— Амирлинския трон е щедра. Когато дойдете в Бялата кула...

— Когато дойда в Кулата... — прекъсна я Ранд, сякаш разсъждаваше на глас. — Да, с нетърпение чакам деня, в който ще бъда в Кулата. — Той се наведе напред и разлюля скиптъра. — Но ще отнеме известно време, нали разбирате. Първо трябва да изпълня някои свои ангажименти тук... и на някои други места.

Устните на Койрен за миг се свиха. Гласът ѝ обаче си остана спокоен както винаги.

— Ние, разбира се, нямаме нищо против да си отдъхнем няколко дни преди да поемем обратно за Тар Валон. Междувременно, бих ли могла да ви предложа една от нас да остане тук, за да ви предлага съветите си, ако пожелаете? Ние, разбира се, научихме за тъжната кончина на Моарейн. Себе си не мога да предложа, но Несюне или Галина ще приемат на драго сърце.

Ранд изгледа намръщено споменатите две и Егвийн затаи дъх. Като че ли отново слушаше нещо, или се вслушваше да го чуе. На свой

ред, Несюне го изгледа също така открито, както той нея. Пръстите на Галина несъзнателно заприглаждаха полите ѝ.

— Не — каза най-сетне той. — Може да не е безопасно. Не бих искал някоя от вас да я пониже случайно някое копие между ребрата. — Койрен отвори уста, но той продължи: — Заради собствената ви сигурност, никоя от вас не бива да се приближава на повече от една миля от мен без разрешение. И на същото разстояние от палата. Ще разберете, когато бъда готов да тръгна с вас. Обещавам ви. — И рязко се изправи. Върху подиума изглеждаше толкова висок, че Айез Седай трябваше да извият вратове, и беше повече от явно, че това не им се хареса, също както и забраните му. — Сега ви разрешавам да се върнете да си починете. Колкото по-бързо се погрижа за някои неща, толкова по-бързо ще мога да тръгна за Кулата. Ще ви известя кога ще мога да ви приема пак.

Никак не бяха доволни, че така внезапно ги подканиха да напуснат — Айез Седай бяха тези, които решаваха кога завършва една аудиенция — но нямаха избор.

Докато се обръщаха да си тръгват, Ранд отново заговори, някак небрежно.

— Забравих да попитам. Как е Алвиарин?

— Добре е. — Устата на Галина за миг увисна и очите ѝ се разшириха. Изглеждаше смаяна, че е проговорила.

Койрен се поколеба дали да не каже нещо, но Ранд стоеше и ги гледаше, и само дето не потропваше от нетърпение.

Когато си излязоха, Егвийн закрача към него и почти викна:

— Що за игра играеш, Ранд ал-Тор? — Отражението ѝ, мернало се в огледалата, я подсети, че е преминала през вълъка му на сайдин. Не бе усетила кога и как го е направила.

— Тя е с Алвиарин — каза той замислено. — Галина. Бас държа.

— И не само ще си загубиш петака, ами и ще сбъркаш — изсумтя тя. — Галина е толкова Червена, че няма накъде.

— Защото не ме харесва ли? — Сега гледаше в нея и тя почти съжали, че е така. — Защото я е страх от мен? — Нито гримасничеше, нито беше ядосан, нито дори я гледаше с кой знае каква твърдост, но сякаш знаеше нещо, които тя не знаеше. Мразеше го това. Усмивката му се появи така бързо, че Егвийн примигна. — Егвийн, наистина ли

очакваш да повярвам, че можеш да познаеш Аджата на една жена само по лицето ѝ?

— Не, но...

— Както и да е, дори Червените може би най-накрая ще ме последват. Те знаят Пророчествата не по-зле от всички други. „Неопетнената кула се разбива и коленичи пред забравения знак.“ Написано преди да я е имало Кулата, но какво друго може да значи „неопетнената кула“? А забравеният знак? Моето знаме, Егвийн, с древния символ на Айез Седай.

— Да те изгори дано, Ранд ал-Тор! Светлината да те изгори дано! Не би могъл да се каниш да тръгнеш с тях. Не можеш да тръгнеш с тях. Не можеш!

Той ѝ се ухили. Ухили ѝ се!

— Не направих ли точно това, което искаше?

Тя сви възмутено устни. Не стига че се бе досетил, но да ѝ го хвърли така в лицето... Чисто грубиянство.

— Ранд, моля те, чуй ме. Елайда...

— Въпросът сега е как да се върнеш при шатрите, без да разберат, че си била тук. Сигурно имат очи и уши в палата.

— Ранд, ти трябва да...

— Какво ще кажеш да се повозиш в някой кош с пране? Мога да накарам Девите да те отнесат.

Тя едва не вдигна ръце. Бързаше да се отърве от нея също както от Айез Седай.

— Имам си крака, благодаря. — Кош с пране, как ли не! — Нямах да ми се налага да се тревожа толкова, ако ми беше казал как идваш от Кемлин тук, когато си поискаш. — Не разбираше защо питането я подразни толкова, но я подразни. — Знам, че не можеш да ме научиш, но ако ми кажеш как, може би ще се сетя как да го правя със сайдар.

Вместо да ѝ се подиграе, нещо, което тя почти очакваше, той хвана краищата на шала ѝ и каза:

— Шарката. Кемлин — един от пръстите на лявата му ръка надигна вълнената тъкан — и Кайриен. — Пръстът на другата му ръка боцна шала на още едно място и двете издутини се съединиха. — Закривявам Шарката и пробождам дупка от едното до другото. Не знам

как точно я пробивам, но не остава пространство между едното място и другото. — Той пусна шала й. — Това ще помогне ли?

Тя прехапа устна и изгледа кисело шала. Изобщо не й вършеше работа. Само от мисълта за пробиване на дупка в Шарката й прилошаваше. Беше се надявала, че ще се окаже нещо, свързано с Тел-айеран-риод. Не че изобщо се канеше да го използва, разбира се, но през цялото време си го мислеше, а Мъдрите все недоволстваха от Айез Седай, когато ги питаха как да влязат в плът. Според нея начинът беше да се създаде подобие — да, подобие като че ли беше най-подходящата дума — подобие между реалния свят и неговото отражение в Света на сънищата. Така щеше да се направи място, където да е възможно просто да стъпиш от едното в другото. Ако начинът на Пътуване на Ранд се бе оказал нещо макар и смътно подобно, сигурно щеше да е готова да го опита, но това...

— Ранд, сигурен ли си, че не е по-благоразумно да правиш нещата също като... или... — Не знаеше как точно да го изрази, но тъй или иначе той поклати глава преди да е млъкнала.

— Прозвуча ти като че ли променям вътъка на Шарката, нали? Мисля, че тя ще ме разкъса, дори ако само опитам. Не, аз просто пробивам дупка. — Той боцна с пръст да й покаже.

Какво пък, нямаше смисъл да настоява повече. Тя раздражено намести шала си.

— Ранд, за Морския народ. Не знам за тях повече, отколкото съм чела... — Знаеше тя, само че все още не искаше да му го казва. — Трябва да е нещо много важно, щом ги е докарало да дойдат чак тук.

— Светлина — измърмори той разсеяно. — Прескачаш от едно на друго като капка вода по горещ тиган. Ще ги видя, когато имам време. — Потърка чело и очите му за миг сякаш престанаха да виждат. После примигна и отново я виждаше. — Да не смяташ да останеш тук, докато се върнат? — Наистина искаше да се отърве от нея.

И тя нямаше какво друго да направи освен да излезе.

Никоя не обели и дума, когато каретата пое от Слънчевия палат, следвана от фургона, докарал сандъците със злато. Несюне замислено потупа с пръсти устните си. Възхитителен младеж. Възхитителен предмет за изследване. Петата й докосна една от кутиите за образци

под седалката — никъде не тръгваше тя без кутиите си с образци. Човек можеше да си помисли, че всичко на този свят отдавна е описано и подредено в каталозите, но откакто бе тръгнала от Тар Валон, Несюне бе заделила петдесет вида растения, два пъти повече насекоми и кожата и костите на една лисица, на три вида чучулиги и на пет вида полски мишки, за които беше сигурна, че никога и никъде не са описвани.

— Не знаех, че си в приятелски отношения с Алвиарин — подхвърли Койрен.

— Имате ли някаква идея — смени темата Несюне — за Сестрата, която сподели тази наша беседа?

Възможно беше и да не е била Сестра, но спътничките ѝ наистина бяха слепи. Само на няколко крачки от жена, която е способна да прелива, и не го бяха усетили, само защото не я виждаха.

— Не зная как се беше скрила — продължи Несюне, — но би било много интересно да се разбере. — Сто на сто беше негова работа — нали щяха да забележат всеки сплит на сайдар.

— Това е потвърждение, че Моарейн е жива — каза Галина с мрачна усмивка. — Предлагам да пратим Белдеин да я намери. После я хващаме и я откарваме в Тар Валон. Той изобщо няма да забележи, ако му хвърлим малко злато под носа.

Койрен поклати глава.

— Нямаме повече потвърждения отпреди. Не и за Моарейн. Може да се окаже онази загадъчна Зелена. Колкото до откриването коя е тя, съгласна съм, но всичко друго ще трябва да го обмислим грижливо. Няма да рискувам тепърва всичко, което беше планирано толкова грижливо. Трябва да имаме предвид, че ал-Тор е свързан с тази Сестра — която и да е тя — и че неговото искане за време може да е само стратегия. За щастие, разполагаме с време.

Галина кимна, макар и с неохота: по-скоро щеше да се омъжи и да се засели в някоя ферма, отколкото да подложи плановете им на риск.

Несюне си позволи да въздъхне леко. Койрен винаги изтъкваше очевидни неща. Разбира се, че разполагаха с време. От друга страна, както и да се извъртяха събитията, трудът, който се канеше да напише за ал-Тор, щеше да е върхът в живота ѝ.

ГЛАВА 28

ПИСМА

Беше го страх да заспи, боеше се да не би Луз Терин да установи контрол над него, докато спи, а когато все пак заспи, да се мята и бълнува. Първите лъчи на утрото го събудиха сред омачканите и прогизнали чаршафи. Сънищата, които помнеше, бяха все за това как бяга от нещо, което не може да види. Той стана и се уми над позлатения умивалник. Небето отвън едва-що посивяваше и гай-шайн, който трябваше да донесе прясна вода, още не бе дошъл, но и снощната свърши работа.

Почти беше привършил с бръсненето, когато спря с вдигнат към бузата си бръснач и се взря в образа си в огледалото. Бягаше. Сигурен беше, че е бягал от Отстъпниците в сънищата си, или от Тъмния, или от Тармон Гай-дон, или може би дори от Луз Терин. И от Елейн, заради страха си, че я обича, точно както беше бягал и от страх, че обича Авиенда.

Огледалото се пръсна и късчетата изпопадаха в умивалника и по пода.

Той пусна сайдин, внимателно изтри и последното петънце пяна и сгъна грижливо бръснача. А, не. Стига бягане. Щеше да свърши каквото трябва, но бягане повече — не.

В коридора го чакаха две Девини — Харилин и Чиарид. Изненадаха се, че излиза толкова рано.

Нандера и останалите Девини ги застигнаха преди да е изминал половината път до залата за Пътуване. Ранд смяташе, че ще може да напусне Кайриен, без никой да го заговори, но някаква млада жена в червено-синьото облекло на личната прислуга на Берелайн притича и му се поклони, тъкмо докато отваряше прага.

— Първата ви изпраща това — каза задъхано тя и му подаде писмо с голям зелен печат. — От Морския народ е, милорд Дракон.

Ранд пхна писмото в джоба си и прекрачи Прага, пренебрегвайки въпроса на слугинята дали ще има отговор. Не му се

говореше. Прокара палец по Драконовия скиптър. Силен щеше да стане и корав, и цялото това самосъжаление щеше да го остави зад гърба си.

Тъмната Велика зала в Кемлин му върна Аланна, вгнездила се в главата му. Нощта тук все още се задържаше, но тя се беше събудила — знаеше го толкова сигурно, колкото че тя плачеше, толкова сигурно, колкото знаеше, че сълзите ѝ секнаха в мига, в който затвори Прага след последната Дева. Малка парцалива топчица неразгадаемо чувство все пак заседна някъде в тила му, но беше сигурен, че тя е разбрала, че се е върнал. Несъмнено тя и връзката ѝ бяха изиграли немалка роля в решението му да избяга, но сега той прие връзката, колкото и да не му харесваше. Това почти го накара да се усмихне кисело — по-добре беше да я приеме, щом не можеше да го промени. Беше го завързала за конец — не можеше да е повече от конец; Светлина, дано да не беше повече! — и едва ли щеше да му причини неприятности, освен ако не ѝ позволеше да го приближи до себе си толкова, че да превърне конца в каишка. Доця му се Том Мерилин да е тук — Том сигурно знаеше повече за Стражниците и връзките; той знаеше смайващо много неща. Е, ако намереше Елейн, щеше да намери и Том. Толкова по въпроса.

Сайдин оформи светъл глобус от Огън и Въздух да освети пътя му извън тронната зала. Древните кралици, скрити в мрака високо над главата му, вече изобщо не го притесняваха. Бяха само портрети от цветно стъкло.

Същото не можеше да се каже за Авиенда. Когато стигнаха покоите му, Нандера освободи Девите, с изключение на Джалани, и двете влязоха с него да проверят стаите, докато той с помощта на Силата запали светилниците. Авиенда излезе от спалнята — разчорлена, но с нож в ръка. Като го видя, се вцепени и почти изтича обратно вътре. Нандера тихо се изсмя и двете с Джалани се спогледаха насмешливо.

— Никога няма да ви разбере вас — промърмори Ранд и пусна Извора. Каза го не толкова заради Девите — отдавна беше вдигнал ръце от айилския хумор, колкото заради Авиенда. Тя можеше да си мисли, че е много смешно да се съблича за лягане пред очите му, но само да мернеше и едно глезенче, когато е решила да не му го показва, и се превръщаше в котка с настъпена опашка. Да не говорим, че обвиняваше него на всичко отгоре.

Нандера се изкикоти.

— Не айилците не можеш да разбереш ти, а жените. Никой мъж не е успял да разбере жените.

— Мъжете, от друга страна — вметна Джалани, — са много просто нещо. — Той я изгледа и тя леко се изчерви. Нандера изглеждаше готова да се разсмее на глас.

„Смърт“ — прошепна Луз Терин.

Ранд забрави за всичко друго. „Смърт ли? Какво искаш да кажеш?“

„Смърт иде.“

„Каква смърт? — настоя Ранд. — За какво ми говориш?“

„Кой си ти? Къде съм?“

На Ранд му се стори, че някой го е стиснал за гърлото. Сигурен беше, но... За пръв път Луз Терин бе казал нещо на него, нещо, което ясно и сигурно беше насочено към самия него. „Аз съм Ранд ал-Тор. Ти си в главата ми.“

„В главата ти? Не! Аз съм си аз! Аз съм Луз Терин Теламон! Аз съм си ааааз!“ Викът заглъхна в далечината.

„Върни се — извика Ранд. — Каква смърт?“

Нещо докосна ръката му и той за малко щеше отново да сграбчи Извора, но се усети, че е Авиенда. Бяха минали само няколко мига, но въпреки това тя изглеждаше така, сякаш цял час си е оправяла косата. Казваха, че айилците не показвали чувствата си, но те просто бяха поддържани. Лицата им бяха също толкова изразителни, колкото и на всички други, стига да знаеш какво да потърсиш в тях. Сега Авиенда се разкъсваше между тревогата и желанието си да изглежда ядосана.

— Добре ли си? — попита тя.

— Просто се бях замислил — отвърна той. И си беше самата истина. „Отговори ми, Луз Терин! Върни се и ми отговори!“

За съжаление, Авиенда го разбра буквално и опря юмруци на кръста си. Виж, това беше едно от нещата, които той разбираше при жените — айилки, от Две реки или каквито и да бяха; опрат ли юмруци на кръста си, това означаваше беда. Спокойно можеше и да не си прави труда да пали светилниците — очите ѝ бяха достатъчни, за да осветят цялата стая.

— Пак замина нанякъде без мен! Обещах на Мъдрите да съм край теб, докато се наложи да си ида, но ти обезсили обещанието ми.

Затова имаш тох към мен, Ранд ал-Тор. Нандера, отсега нататък трябва да ми се казва къде отива той и кога. Няма да му се позволява да ходи никъде без мен, щом трябва да го придружавам.

Нандера изобщо не се поколеба и кимна.

— Ще бъде както желаш, Авиенда.

Ранд ги изгледа.

— О, я чакайте малко! На никого няма да се казва къде ходя и кога се връщам, освен ако аз не кажа.

— Аз дадох дума, Ранд ал-Тор — отвърна спокойно Нандера. И го изгледа без никакво намерение да отстъпва.

— Аз също — заяви също толкова спокойно Джалани. Ранд отвори уста и веднага я затвори. Проклетият им джи-е-тох! Никаква полза нямаше да им напомня, че е Кар-а-карн, естествено. Авиенда изглеждаше дори леко изненадана, че си е позволил да протестира — явно за нея спорът беше приключил. Той неловко помръдна рамене, макар и не заради нея: чувството за нечистота все още си беше тук, и при това по-силно. Навярно Луз Терин се беше върнал. Ранд тихо го повика, но отговор пак не последва.

Затова пък влезе госпожа Харфор и още от вратата започна:

— В града пристигнаха няколко особи, милорд Дракон, и лорд Башийр прецени, че трябва да бъдете уведомен колкото се може по-скоро. Лейди Еймлин и лорд Кулан пристигнаха вчера по обед и са отседнали с лорд Пеливар. Лейди Арател дойде час по-късно, с голяма свита. Лорд Бейрил и лорд Мачаран, лейди Сергейз и лейди Нигара пристигнаха поотделно вечерта, само с по няколко слуги всеки. Никой от тях не е изразил почитта си към Двореца.

— Това е добра вест — отвърна й той и си беше така — благородниците, които се бяха противопоставяли на „Гебрил“, започваха да се събират. Вестта наистина беше добра, стига да успееше да намери Елейн преди да решат, че трябва да му отнемат Кемлин.

Госпожа Харфор му подаде запечатано писмо.

— Това беше донесено вчера късно вечерта, милорд Дракон. От едно конярче. Мръсно конярче. Надзорницата на вълните от Морския народ също беше тук и беше много недоволна че ви няма.

Той въздъхна — изобщо беше забравил за Морския народ тук, в Кемлин. Това му напомни за писмото, което му бяха връчили в

Кайриен, и той го извади. И зеленият, както и синият восък бяха с един и същ печат и и двете писма бяха адресирани до „Корамуур“, който и каквото да означаваше това. Него сигурно. Навярно така Морският народ наричаше Преродения Дракон. Счупи първо синия печат.

По волята на Светлината може би един ден все пак ще се върнете в Кемлин. Тъй като пътувах дълго, за да Ви видя, навярно ще намеря време за това, когато дойдете.

Зайда дин Пареде Черно крило
от клана Кателар, Надзорници на вълните

Изглежда, госпожа Харфор беше права — Надзорницата на вълните не изглеждаше да е особено доволна. Зеленият печат не криеше нещо по-добро.

Ако е угодно на Светлината, ще ви приема на борда на „Бели пръски“ веднага когато ви е удобно.

Харайн дин Тогара Две крила
от клана Шодеин, Надзорница на вълните

— Лоши ли са вестите? — попита Авиенда.

— Не знам. — Загледан в писмата, той почти не забеляза как госпожа Харфор пусна някаква жена в червено-бели дрехи и тихо заговори с нея. Ако съдеше по писмата, нито една от тези две жени от Морския народ не беше особа, с която би пожелал да се срещне. Изчел беше всички преводи на Пророчествата за Дракона, които бе успял да издири, и макар и най-ясните често да се оказваха мъгляви, не помнеше нищо, което да указва Ата-ан Миере. Навярно на своите кораби и далечни острови те щяха да се окажат незасегнати нито от него, нито от Тармон Гай-дон. Дължеше на тази Зайда някакво извинение, но сигурно можеше да й пробута Башийр — Башийр разполагаше с всичките необходими титли, за да поласкае чиято и да е суета. — Едва ли.

Слугинята се смъкна на колене пред него със сведена бяла глава и вдигна ръце, за да му подаде още едно писмо, този път върху дебел пергамент. Самата ѝ поза го накара да примигне — чак толкова раболепие не беше виждал и от слугите в Тийр, да не говорим за Андор. Госпожа Харфор се беше навъсила и клатеше глава. Коленичилата жена заговори, без да вдига лицето си.

— Това пристигна за милорд Дракона.

— Сюлин? — ахна той. — Какво правиш в тази... рокля?

Сюлин вдигна лицето си; изглеждаше направо ужасно — като на вълк, мъчещ се много усилено да се престори на сърна.

— Така се обличат жените, които служат и се подчиняват на това, което им се заповяда срещу монети. — Тя размаха писмото. — Беше заповядано да се предаде, че това току-що е пристигнало за милорд Дракона от... от един конник, който напусна веднага след като писмото беше връчено.

Госпожа Харфор изцъка раздражено.

— Искам ясен отговор — каза той и дръпна пергаментата. Сюлин се изправи. — Хайде, Сюлин! Искам отговор! — Но тя хукна към вратата и излезе.

Кой знае защо, госпожа Харфор изгледа сърдито Нандера.

— Казах ви, че това няма да подейства. И ви казах и на двете, че докато е облечена в дворцова ливрея, очаквам от нея да се държи както подобава, все едно дали е айилка, или кралицата на Салдеа. — Приклезна, подхвърли на Ранд едно припряно „милорд Дракон“ и си тръгна, намусена.

Ранд бе готов да се съгласи. Запремества поглед от Нандера към Авиенда и към Джалани. Нито една от тях не изглеждаше най-малко изненадана.

— Ще ми кажете ли най-после какво става тук?

— Първо — каза Нандера, — двете със Сюлин отидохме в кухните. Тя реши, че чистенето на съдове ще е подходящо. Но един човек там ни каза, че си имал предостатъчно слугини и повече не му трябвали — изглежда, смяташе, че Сюлин ще се сбие с другите. После се обърнахме към Рийни Харфор, защото тя е нещо като Надзорница на покрива тук. — По лицето ѝ премина лека гримаса: една жена трябваше или да е Надзорница на покрив, или не — в айилското мислене нямаше място за Главна слугиня. — Тя не разбра, но накрая се

съгласи. Почти си помислих, че Сюлин ще се откаже, когато разбра, че Рийни Харфор се кани да ѝ навлече рокля, но тя, разбира се, не се отказа. Сюлин има повече кураж от мен. Аз по-скоро бих станала гайшайн.

— А аз — заяви твърдо Джалани — по-скоро бих се оставила да ме бие първобратът на най-лютия ми враг пред собствената ми майка всеки ден, цяла година.

Ранд прокара пръсти през косата си.

— Рийни не е разбрала, казваш? И аз не разбирам, Нандера. Защо го прави всичко това? Ако се е омъжила за някой андорец — и по-странни неща ставаха около него напоследък, — ще ѝ дам достатъчно злато, за да си купят ферма или каквото там искат. Не е нужно да става слугиня. — Трите жени го изгледаха така, сякаш е полудял.

— Сюлин има тох, Ранд ал-Тор — заяви твърдо Авиенда. — Това теб не те засяга.

Джалани кимна, за да потвърди думите ѝ. Нандера разсеяно оглеждаше върха на едно от копията си.

— Сюлин ме засяга — каза той. — Ако нещо ѝ се е случило... — Той изведнъж си спомни разговора, който бе подслушал преди да отидат в Шадар Логот. Нандера бе обвинила Сюлин, че е говорила с гайшайн като с Фар Дарейз Май, и Сюлин го беше признала и беше казала, че ще се занимаят с това по-късно. Не беше виждал Сюлин, откакто се върнаха от Шадар Логот, но бе предположил, че просто му е сърдита за нещо и е оставила на други да организират охраната му. А трябваше да се досети — нали Девите бяха по-докачливи от всички други на тема джи-е-тох, с изключение може би на Каменните кучета и Черните очи. А и Авиенда с нейните усилия да го направи айилец...

— Вината е моя — каза той.

Не биваше да го казва. Джалани го изгледа стресната. Авиенда се изчерви — нали непрекъснато му беше набивала в главата, че при джи-е-тох не съществуват извинения. Ако спасявайки родното си дете си навлечеш задължение към кръвния си враг, плащаш цената без увъртания.

Чудейки се как да се измъкне от това положение, той се сети, че още държи писмото. Печатът отново не му говореше нищо — някакво си цвете, впечатано върху червен восък, но самият пергамент беше

тежък, от най-скъпите. Съдържанието, изписано с фин почерк, предизвика замислена усмивка на устните му.

Братовчеде,

Времената са деликатни, но изпитах нужда да ти напиша, за да те уверя в добрите си чувства и да изразя надеждите си, че и ти ги питаеш. Не бой се; добре те познавам и одобрявам действията ти, но има хора, които не ще приемат с усмивки човек, който иска да се доближи до теб, освен чрез тях. За нищо друго не моля, освен да съхраниш доверието си към мен в огньовете на сърцето си.

Алиандре Марита.

— На какво се смееш? — попита Авиенда.

— На писмото — отвърна той. Играта на Домове изглеждаше наистина безхитроствена в сравнение със заплетения джи-е-тох. Името беше предостатъчно, за да го подсети кой го е изпратил, но ако пергаментът попаднеше в чужди ръце, щеше да изглежда най-обикновено писъмце до приятел или навярно сърдечен отговор на някой молител. Алиандре Марита Кигарин, Благословена в Светлината, кралица на Геалдан, която със сигурност никога досега не беше подписвала толкова интимно писмо до човек, когото изобщо не е виждала, камо ли до самия Прероден Дракон. Очевидно се беше притеснила от Белите плащове в Амадиция и от Пророка, Масема. Трябваше да предприеме нещо във връзка с Масема. Алиандре бе проявила предпазливост, без да влага в писмото повече риск от необходимото. Огньовете на сърцето му. Тъй или иначе, за първи път към него се беше обърнал владетел, без мечът му да е опрян на гърлото на държавата му. Ако можеше да намери Елейн и да ѝ предаде Андор преди да започне нова битка...

Вратата леко се откряна и той вдигна глава, но не видя нищо и се върна на писмото — чудеше се дали е изровил от съдържанието му всичко. Потърка носа си. Луз Терин и неговите приказки за смърт. Не можеше да се отърве от усещането за нещо мръсно.

— Двете с Джалани ще си заемем местата отвън — каза Нандера.

Той кимна разсеяно, без да вдига очи от писмото. Том сигурно от пръв поглед щеше да намери пет-шест неща, които той не бе забелязал.

— Ранд ал-Тор, трябва да поговоря с теб сериозно — каза Авиенда.

Изведнъж всичко в главата му си дойде на мястото. Вратата се беше отворила. Той бе надушил мръсотия, не просто я беше почувствал, но не беше точно миризма. Пусна писмото и блъсна Авиенда толкова силно, че тя падна на пода и извика — но надалече от него, далече от опасността; всичко около него сякаш забави хода си — извърна се светкавично и сграбчи сайдин.

Нандера и Джалани тъкмо се обръщаха да видят какво е накарало Авиенда да извика. Ранд трябваше да се вгледа много внимателно, за да види високия мъж в сивото палто, когото Девите не бяха забелязали — мъж с тъмни безжизнени очи, приковани в него. Макар да бе съсредоточен, усети, че собственият му поглед иска да се отмести от Сивия. Точно това беше — един от убийците на Сянката. Когато писмото падна на пода, Сивият разбра, че Ранд го е забелязал, в ръката му се появи нож и той скочи напред. Ранд го оплете със спирали на Въздух почти с презрение. И в същия миг край рамото му проблесна огнен лъч и прогори дупка в гърдата на Сивия. Убиецът издъхна преди да е успял да трепне; главата му се килна и очите, не помъртви, отколкото бяха доскоро, се взряха в Ранд.

Мъртъв, той изведнъж стана видим като всеки друг. Авиенда, която тъкмо се изправяше, ахна смаяна и Ранд усети настръхването по кожата си, подсказващо, че е прегърнала сайдар. Нандера бе посегнала към булото си със задавен вик, а Джалани вече бе вдигнала своето.

Ранд остави тялото да падне, но задържа сайдин и се обърна към Таим, който бе застанал на прага на спалнята му.

— Защо го уби? — Едва частица от ледената твърдост на гласа му проникна отвъд Празнотата. — Бях го пленил. Можеше да ми каже нещо, може би кой го е изпратил. Какво впрочем правиш тук, да се промъкваш така в покоите ми?

Таим влезе с широка крачка, отпуснат, облечен в черно палто с извезани по ръкавите Дракони в синьо и златно. Авиенда най-сетне се изправи и въпреки сайдар очите ѝ говореха, че е готова да използва ножа си срещу Таим точно толкова лесно, колкото да го прибере в канията. Нандера и Джалани бяха вдигнали копията си. Таим не им

обърна внимание. Ранд го усети как пуска Силата. Не изглеждаше дори притеснен, че Ранд продължава да държи сайдин.

— Гадно нещо са това Бездушните. — Всеки друг щеше да потръпне; не и Таим. — Дойдох през Праг, защото реших, че ще искаш да чуеш вестта веднага.

— Някой, който се учи прекалено бързо?

— Не, не е предрешен Отстъпник, освен ако не е успял да се направи на дванадесетгодишно момче, не повече — усмихна се Таим. — Казва се Джаар Нарिशма и има искрата, макар все още да не се е проявила. Знаеш, че при мъжете обикновено се показва по-късно, отколкото при жените. Трябва да дойдеш в училището. Ще се изненадаш от промените.

Ранд не се съмняваше. Джаар Нарिशма не беше андорско име; Пътуването нямаше граници, доколкото знаеше, но изглежда, събирането на ученици от Таим бе започнало да се простира доста нашироко. Не каза нищо, само погледна трупа върху килима.

Таим направи гримаса, но не ядосана, само раздразнена.

— Повярвай ми, съжалявам, че не е жив, също като теб. Просто го видях и действах, без да мисля. Последното, което бих поискал, е да те видя мъртъв. Ти го хвана в мига, в който прелях, но беше късно да се спра.

„Трябва да го убия“ — измърмори Луз Терин и Силата нахлу в Ранд. Замръзнал, той се напрегна да избута сайдин. Усилието беше неимоверно. Луз Терин се противеше, мъчеше се да го задържи, мъчеше се да прелее. Най-сетне, много бавно, Единствената сила се изцеди като вода, изтекла през дупка на ведро.

„Защо? — настоя той. — Защо искаш да го убиеш?“ Отговор не последва. Само налудничав смях и далечно ридание.

Авиенда го гледаше угрижено. Беше прибрала ножа си, но щипенето по кожата му подсказваше, че задържа сайдар. Двете Деви се бяха разбулили, след като вече изглеждаше, че появата на Таим не е нападение; странно как успяваха с едно око да следят Таим, с другото да оглеждат всичко останало и в същото време да се споглеждат смутено и засрамено, неясно защо.

Ранд седна на един стол. Борбата бе траяла само няколко мига, но коленете му бяха омекнали. Луз Терин почти го беше надвил, най-

малкото почти бе овладял сайдин. Преди, в школата, можеше да се самозалъже, но не и този път.

И да беше забелязал нещо, Таим не го показва. Наведе се да вдигне писмото, хвърли му бърз поглед и го подаде на Ранд с много сдържан поклон.

Ранд пъхна пергамента в джоба си. Нищо не можеше да развълнува Таим, нищо не можеше да наруши равновесието му. Защо все пак Луз Терин искаше да го убие?

— Както си се настроил да тръгнем срещу Айез Седай, учудвам се, че не ми предлагаш да нападнем Самаил. Дватамата с теб, и може би неколцина от школниците, направо да му се нахвърлим в Иллиан през Праг. Този мъж е бил изпратен от Самаил.

— Може би — отвърна кратко Таим. — Много бих дал, за да се уверя. — Това прозвуча съвсем искрено. — Колкото до Иллиан, съмнявам се, че ще е толкова лесно, колкото да се премахнат една-две Айез Седай. Все си мисля какво бих направил на мястото на Самаил. Бих заградил целия Иллиан на клетки, така че ако някой само си помисли да прелее, да мога тутакси да разбера къде е и да изпепеля мястото до основи, преди да му остане време дъх да си поеме.

Точно така си го представяше и Ранд — никой не знаеше по-добре от Самаил как да се пази едно място. Може би беше само защото Луз Терин беше луд. А и ревнив може би. Ранд се мъчеше да се убеди, че не отбягва да посещава училището, защото той самият изпитва ревност, но в компанията на Таим винаги нещо го жегваше.

— Е, донесе ми вестта си. Погрижи се за обучението на този Джаар Нарисма. Учи го добре. Може много скоро да му се наложи да използва дарбата си.

За миг очите на Таим блеснаха, после без повече думи, той сграбчи сайдин и отвори Праг там, където си стоеше. Ранд се насили да остане седнал, празен, докато Таим не излезе и Прагът не изтъня до нажежена до бяло нишка светлина. Не можеше да поеме риска от поредната борба с Луз Терин, не и след като можеше да я изгуби и да се озове вкопчен в битка с Таим. Защо наистина Луз Терин толкова искаше да го убие? Светлина, Луз Терин като че ли искате да убие всички, в това число самия себе си.

Тази сутрин направо беше задръстена със събития, като се имаше предвид, че небето отвън все още беше сиво. Добрите новини

натезаваха над лошите. Той погледна Сивия, проснат върху килима — раната сигурно беше обгорена още с нанасянето ѝ, но госпожа Харфор щеше да му даде да разбере, при това без да каже и дума, ако се намереше и една капчица кръв. Колкото до Надзорницата на вълните на Морския народ, беше му все едно, ако ще да се опече в собствената си сприхавост. Имаше си достатъчно други неща за оправяне и без да добавя още една докачлива жена в дългия списък.

Нандера и Джалани все така стояха до вратата. Трябваше да са си заели местата отвън веднага щом Таим напусна.

— Ако сте притеснени заради Сивия — каза той, — забравете го. Само глупак може да очаква да забележи един Бездушен, освен случайно, а двете не сте глупави.

— Не е това — отвърна вдървено Нандера.

Той я разбра. Двете не вярваха, че е трябвало да забележат Сивия, но въпреки това се бяха засрамили, че не са го видели. Засрамени и изплашени от срама, че ще се разчуе за техния „провал“.

— Не искам никой да научи, че Таим е бил тук, нито какво е казал. Хората бездруго са достатъчно притеснени от съществуването на школата, така че не е нужно да се плашат и от това, че Таим или някой от школниците може да се появи изневиделица. Мисля, че ще е най-добре просто да премълчите всичко, което се случи тази сутрин. Трупът няма как да се скрие, но искам да ми обещаете, че няма да казвате нищо, освен че някакъв мъж се е опитал да ме убие. Точно това смятам да казвам и аз, и не би ми харесало никак да ме изкарате лъжец.

На лицата им грейна благодарност.

— Имам тох — промърмориха двете почти едновременно.

Не точно това беше целял, но поне им прочисти малко умовете. Изведнъж му хрумна как да се оправи със Сюлин. Нямахше да ѝ хареса, но тя все пак щеше да се отзове на своя тох, и това поне я облекчи.

— А сега се заемете с пазенето, иначе току-виж съм си помислил, че вие искате да ми гледате веждите. — Точно това беше казала Нандера. Авиенда значи беше възхитена от веждите му? — Хайде. И намерете някой, който да извлече този нещастник. — Те излязоха, а той хвана Авиенда под мишницата. — Каза, че трябва да поговорим. Ела в спалнята, докато изчистят тази стая.

Авиенда обаче се дръпна.

— Не! Не там! — Пое си дълбоко дъх и смири тона си, но продължи да го гледа недоверчиво и дори ядосано. — Защо да не поговорим тук? — Всъщност какво толкова? Само някакъв си мъртвец на пода, но нея това не я притесняваше. — Джи-е-тох е сърцевината на айилството. Ние самите сме джи-е-тох. Тази заран ти ме засрами до мозъка на костите. — И започна да го поучава надълго и на широко колко бил невеж и колко важно било да го прикрива, докато ѝ останело време да го поочовечи малко. На последното се разпростря малко повече.

Беше сигурен, че не това бе имала предвид, когато му каза, че трябва да поговорят, но насладата, че вижда очите ѝ, беше твърде голяма, за да се чуди. Насладата. Късче по късче той поглъщаше насладата, която му даваха очите ѝ, докато в душата му не остана само тъпа болка.

Мислеше си, че го е скрил, но лицето му сигурно го бе издало, защото Авиенда млъкна, взряна мълчаливо в него. После отмести очи.

— Сега поне разбираш — промърмори тя. — Аз трябва да... длъжна съм да... След като разбираш... — И изхвърча навън.

Когато гай-шайн влязоха да изнесат Сивия, Ранд се смееше.

Падан Фейн седеше и се взираше в острието на камата, която държеше. Да я носи на колана си не му стигаше; от време на време трябваше да си я подържи. Големият рубин на дръжката сияеше мрачно и злокобно. Камата беше част от него, или по-скоро той — част от нея. Камата беше част от Аридол, онова, което хората наричаха Шадар Логот, но пък нали, от друга страна, и той беше част от Аридол. По-точно, Аридол бе част от него. Беше много луд и го знаеше много добре, но това, че беше луд, никак не го притесняваше. Той пак се взря в стоманата, вече много по-смъртоносна от всичко, изковано в Такандар.

Ухото му долови леко шумолене и той хвърли поглед към другия край на стаята, където мърдраалът изчакваше благоволенieto му. Съществува дори не се опита да срещне погледа му; това отдавна го беше прекършил.

Фейн се опита да се върне към съзерцанието на камата, към съвършената красота на съвършената смърт, красотата, която Аридол

някога бе притежавал и пак щеше да притежава, но мърдраалът му бе прекъснал съсредоточението. Развалил го беше. Помисли си дали да не стане и да го убие. Получовеците умираха бавно; колко ли дълго щеше да продължи, ако го убиеше с камата? Сякаш доловило мислите му, съществото се размърда. Не, все още можеше да му е от полза.

Трудно му беше да се съсредоточи за дълго. С изключение на Ранд ал-Тор, разбира се. Него можеше да го усети, да посочи къде е с пръст. Напоследък обаче бе станало по-различно, някаква внезапна разлика се беше появила, сякаш някой друг отведнъж му бе отнел част от ал-Тор. Но все едно, Ал-Тор му принадлежеше. Негов си беше.

Искаше му се да усети болка у ал-Тор; тя, разбира се, щеше и у него да събуди болка, но това нямаше значение. Много се бяха настроили Белите плащове срещу „Преродения Дракон“. Фейн се ухили — по-точно се озъби. Едва ли Ниал щеше да подкрепи ал-Тор повече от Елайда, но нямаше да е никак зле да не подценява проклетия му Ранд ал-Тор.

Вратата рязко се отвори и малкият Первин Белман нахлу в стаята, следван от майка си. Нан Белман беше чаровна жена, въпреки че Фейн напоследък рядко забелязваше дали една жена е чаровна, или не. Мраколюбка, която си беше въобразявала, че клетвите ѝ са били само някакъв празен и злобен брътвеж, докато Падан Фейн не се появи на прага ѝ. Вярваше, че и той е Мраколюбец, малко по-високопоставен. Фейн обаче бе отишъл много по-напред — щеше да пукне, но нямаше да се остави на никой Отстъпник. Тази мисъл го накара да се изкиска.

Первин и майка му се присвиха при вида на мърдраала, естествено, но момчето бързо се съвзе и пристъпи към Фейн.

— Господарю Мордет, господарю Мордет — викна момченцето и заподскача. — Нося ви вестта, която искахте.

Мордет. Той ли бе използвал това име? Понякога забравяше кое име е използвал и кое му е истинското име. Пъхна камата под палтото си и се усмихна топло.

— И каква е вестта този път, момко?

— Някой се е опитал да убие Преродения Дракон тази заран. Мъж. Вече е мъртъв. Минал е през айилците и всички останали, чак до покоите на лорд Дракона.

Усмивката на Фейн премина в тихо ръмжене. Някой се опитал да убие ал-Тор? Ал-Тор беше негов! Ал-Тор трябваше да умре от неговата ръка, не от нечия друга! Почакай. Убиецът се е промъкнал през айилците чак до покоите на ал-Тор?

— Сив! — Не разпозна хрипливия си глас. Сиви означаваше Отстъпници. Нямаше ли най-сетне да се отърве от досадната им намеса?

Гневът му трябваше да се отлее някъде, преди да е избухнал. Почти небрежно той погали личицето на момчето. Очите на детето се изцъклиха; толкова силно се разтрепера горкото, че зъбите му затракаха.

Фейн всъщност не разбираше нещата, които можеше да прави. Нещо мъничко от Тъмния навярно, нещичко в добавка от Аридол. Оттам му беше дошло, откакто бе престанал да бъде просто Падан Фейн, и тази дарба бавно бе започнала да се проявява. Знаеше само, че сега може да прави някои нещица, стига само да докосне онова, с което иска да го направи.

Нан се хвърли на колене пред него и изпъшка:

— Милост, господарю Мордет! Моля ви, имайте милост. Той е още дете. Дете!

За миг той я изгледа с любопитство. Всъщност беше доста хубавичка. Опря стъпало в гърдите ѝ и я избута назад, за да може да се изправи. Мърдраалът го погледна плахо и извърна безокия си поглед, щом усети, че го е видял. Тази твар помнеше неговите... хитринки много добре.

Фейн стана — крайно време беше да се раздвижи. Поражението на ал-Тор трябваше да е негово дело — негово! — не на Отстъпниците. Как можеше отново да го нарани, но да го нарани този път до сърцето? Онези мрънкащи момиченца в „Хрътката на Кулаин“... но щом ал-Тор не дойде, когато Две реки бяха подложени на мъки, какво толкова щеше да го интересува, дори Фейн да запалеше хана с пиленцата вътре? И с какво разполагаше, че да го направи? Само неколцина му бяха останали от нявгашните Чета на Светлината. Онова наскоро си беше само изпитание — ако някой наистина успееше да убие ал-Тор, щеше да го накара да съжали, че не са го одрали жив! — но въпреки това му беше струвало бройки. Оставаше му мърдраалът, няколко тролоци, шепа Мраколюбци, сбрани в Кемлин и по пътя от Тар Валон.

Притеглянето на ал-Тор го влечеше. Най-интересните бяха Мраколюбците. Човек по нищо не можеше да отличи един Мраколюбец, но напоследък той откриваше, че може да ги разпознава от пръв поглед — дори онези, които само са си помислили, че биха могли да се закълне в Сянката — сякаш имаха дамба на челата си.

Трябваше да се съсредоточи. Очите му се спряха на жената, която стенеше и галеше хлипащия си син, и му говореше тихичко, сякаш това щеше да му помогне. Хубава жена. От колко отдавна не беше имал хубава жена?

Усмехнат, той я хвана под мишницата. Наложиха се да я откъсне от глупавото хлапе.

— Ела с мен. — Гласът му сега беше по-друг, по-могъщ, люгардския акцент го нямаше, но той не го забеляза; никога не го забелязваше. — Сигурен съм, че ти поне умееш да проявиш искрена почит. Ако ме удовлетвориш, няма да пострадаш.

Защо се дърпаше? Той знаеше, че е неотразимо чаровен. Май се налагаше да я нарани. За всичко беше виновен ал-Тор.

ГЛАВА 29

ОГЪН И ДУХ

Стражниците, отпуснали се пред входа на Малката кула, на пръв поглед изобщо не приличаха на стража, но си бяха стража. Напомняха ѝ за айилците, които бе видяла в Тийрския камък; сигурно приличаха на вълци дори когато спяха. Един плешив мъж с квадратно лице, не по-висок от нея, но почти толкова широк, колкото висок, изтича навън и хукна по улицата; дръжката на меча стърчеше над едното му рамо. Дори и той — Джори, обвързаният за Морврин — успяваше да го докара.

Мина и Юно и се изви на седлото да я погледне със здравето си око и лицето ѝ помръкна. Биргит все пак се беше разприказвала. Всеки път, когато я видеше, той явно очакваше да го помоли за конете.

Юно се скри зад ъгъла и Нинив въздъхна. Мъчеше се да се примири, че трябва да влезе. Отново изтри лицето си, погледни намръщено сбръчканата си длан — днес щеше да търка котлите за единадесети път, а оставаха още двадесет и девет; двадесет и девет! — и влезе.

Пристъпи към една от масите, не най-близката, и много предпазливо приклезна в реверанс.

— Моля за извинение, Айез Седай, но ми казаха, че Сюан и Леане са тук. Бихте ли ми казали къде мога да ги намеря?

Писалото на Брендас престана да се движи и тя вдигна хладните си тъмни очи. Нинив я беше избрала вместо някоя по-близо до вратата, понеже Брендас беше една от малкото Айез Седай, които не я печаха на шиш заради Ранд. А освен това някога, когато Сюан все още беше Амирлин, Сюан бе избрала Брендас като една, на която може да се довери. Това нямаше нищо общо със сегашното, но Нинив се стараше да си намира малки утешения, когато можеше.

— Те са с част от Заседателките, дете. — Гласът на Брендас изкънтя като камбанка, безчувствен като бледото ѝ лице. Белите рядко показваха чувствата си, а Брендас — никога.

Нинив едва потисна въздишката си на раздражение. Ако Заседателките ги бяха хванали да им докладват за техните очи и уши, нямаше да ги пуснат с часове.

— Благодаря ви, Айез Седай.

— Теодрин успя ли да постигне с теб нещо вчера?

— Не, Айез Седай. — И да прозвуча гласът ѝ малко по-стегнато, имаше си причина. Теодрин беше заявила, че смята да опита всичко, и явно смяташе да го направи. Вчерашният ѝ опит включваше тя да пийне малко вино, за да се отпусне, само дето Нинив накрая беше изпила малко повече от няколко глътки. Струваше ѝ се, че никога няма да забрави как я отнасят в стаята ѝ, докато тя пее — пее! — нито че ще си го спомни някога, без да се изчерви. Брендас сигурно бе чула за това. Всички сигурно го бяха научили. На Нинив ѝ се дощя да се сгърчи от срам.

— Питам само защото изследванията ти като че ли страдат. Чух няколко Сестри да отбелязват, че ти като че ли си достигнала края на забележителните си открития. Допълнителните ти задължения може би са проблемът — въпреки че Елейн всеки ден открива нещо ново, при все че обучава ученички и също като теб чисти съдове. Много Сестри вече се чудят дали не биха могли да ти помогнат повече от Теодрин. Ако започнем да се редуваме и да работим над теб всеки ден, това може да се окаже по-плодотворно от заниманията ти с една, която в края на краищата сама по себе си не е нещо много повече от най-обикновена Посветена. — Всичко това беше изречено с възможно най-равнодушен тон, без нотка на обвинение, но въпреки това лицето на Нинив се сгорещи, сякаш ѝ го бяха изкрещели.

— Сигурна съм, че Теодрин ще намери ключа един ден, Айез Седай — почти прошепна тя. — Ще положи още по-големи усилия, Айез Седай. — Прилекна набързо и тръгна да излиза преди Брендас да я спре. Мерна Шериам, която излизаше от стаите за заседания с Миреле, Морврин и Беонин. Миреле също я видя и понечи да тръгне към нея, но Шериам и Морврин ѝ заговориха бързо и тихичко, поглеждайки начесто към Нинив. Без да спират приказката си, четирите прекосиха стаята и влязоха в една друга врата.

Нинив излезе на улицата. Това, че спряха Миреле да я заговори, беше ясно. Дори Егвийн най-сетне да се беше появила в Тийрския камък, нямаше да ѝ го кажат. Нинив ал-Мийра беше в немилост. Нинив

ал-Мийра търкаше котлите като последната новачка, след като можеше вече да е поне една стъпка над Посветена. Нинив ал-Мийра доникъде не стигаше с Теодрин и възхитителните ѝ открития бяха секнали. Нинив ал-Мийра никога нямаше да стане Айез Седай. Знаеше си тя, че е грешка да започне да прелива като с фуния всичко от Могедиен през Елейн. Знаеше си го!

Айез Седай вече не говореха за нейните нови открития, а за това, че са секнали. Айез Седай бяха проявявали съвсем бегъл интерес към преградата ѝ, а сега бяха обладани от мисълта как да я пробият. Не можеше да спечели. Така или иначе щеше да вдигне ръце и да се остави Айез Седай да я проучват от космите по главата до ноктите на краката, от изгрев до залез.

Нечии мъжки ръце я хванаха за раменете и тя се извърна да скастри нахалника, но думите замряха на езика ѝ.

Том Мерилин ѝ се ухили отвисоко зад дългите си бели мустаци ѝ намигна.

— Като те гледам, Нинив, за малко да си помисля, че си ядосана, но знам, че нравът ти е толкова меден, че хората те молят да си топнеш пръстите в чая им.

А до него беше Джюйлин Сандар, подпрян на дебелината си колкото палец бамбукова тояга. Джюйлин беше тайренец, а не тарабонец, но въпреки това продължаваше да носи тъпата си конична шапка със сплескан връх, още по-омачкана, отколкото когато го бе видяла за последен път. Когато го погледна, той си я свали. И двамата бяха прашни и изтощени от пътя, с изпити лица, въпреки че поначало за никого от двамата не можеше да се каже, че има много плът по костите. И имаха вид на хора, които сякаш от седмици са спали с дрехите си.

Преди Нинив да успее да си отвори устата, отнякъде изникна Елейн и се хвърли върху Том така силно, че той се олюля. Той, разбира се, я хвана през кръста и я завъртя като детенце. Смееше се, и тя също. Тя се пресегна, дръпна единия му мустак и двамата отново избухнаха в смях. Той огледа ръцете ѝ, сбръчкани като на Нинив, и я попита в каква бяла се е натопила, докато го е нямало да я поучава, а тя се изчерви, разкикоти се и прехапа устна.

Нинив вдиша дълбоко. Понякога тези двамата прекаляваха с играта си на татенце и дъщеричка. Понякога Елейн като че ли си

въобразяваше, че е десетгодишна.

— Мислех, че тази сутрин имаш урок с новачките, Елейн.

— Помолих Калиндин да го поеме — отвърна тя небрежно. — Мислех да ти правя компания. И се радвам, че го направих — добави тя и се усмихна на Том. — Сега можем да чуем всичко, което сте научили в Амадиция.

Нинив изсумтя. Да ѝ правела компания, как ли не! Не помнеше всичко от вчера, но много добре помнеше как Елейн се смееше, докато я събличаше и я слагаше в леглото, преди още слънцето да е залязло. И беше сигурна, че си спомня как я бе попитала дали не иска едно ведро студена вода да си поохлади главата.

Том нищо не забеляза; то повечето мъже си бяха слепи, въпреки че той обикновено имаше доста остър поглед.

— Ще трябва да побързаме — каза той. — След като Шериам ни изцеди до капчица, сега иска да докладваме пред част от Заседателките. За щастие, котелът си ври кротко. По течението на Елдар няма чак толкова много Бели плащове, че да не може един мишок да я прехвърли, освен ако не прати барабани и тропети да известят за него. Освен една силна част на границата на Тарабон и хората, с които се мъчи да задържи Пророка на север, Ниал, изглежда, събира и последния си Бял плащ около Амадиция, а Ейрлон също прибира войската си. Приказките за Салидар плъзнаха преди да напуснем, но ако и да се е замислил Ниал за това местенце, никъде не забелязах и намек за това.

— Тарабон — измърмори Джюйлин. — Много лоша страна за човек, който не знае да се пази, така чухме поне.

Нинив не беше сигурна кой от двамата е по-голям преструван, но беше съвсем сигурна, че и двамата така могат да те лъжат в очите, че да накарат и най-отракания търговец на вълна да посинее от завист. А точно в този момент беше повече от сигурна, че крият нещо.

Елейн забеляза нещо повече. Тя стисна ревера на Том и вдигна глава да го погледне в очите.

— Чули сте нещо за майка ми — каза момичето тихо и съвсем не като въпрос.

Том поглади мустаците си.

— По улиците в Амадиция са плъзнали стотици слухове, детето ми, кой от който по-безумен. Разправят, че цялата Бяла кула се е

струпала тук, в Салидар, с десет хиляди Стражници, готови да прекосят Елдар. Разправят, че Айез Седай били завладели Танчико и че на Ранд му пораснали крила, с които прехвърчал насам-натам по нощите, и че...

— Том? — подкани го Елейн.

Той изсумтя и изгледа ядосано Джюйлин и Нинив, сякаш те му бяха виновни.

— Дете, само слух е, налудничав като всички, които чух. Нищо не мога да потвърдя, а повярвай ми, опитах. Наистина мислех да не го споменавам. Само ще подлюти раната ти. Дай да го оставим, детето ми.

— Том!

— Е, щом толкова държиш да го чуеш... Всички в Амадиция като че ли смятат, че майка ти е в Крепостта на Светлината и че щяла да поведе армия от Бели плащове към Андор.

Елейн поклати глава и се изсмя.

— О, Том, наистина ли смяташ, че ще се разтревожа от такова нещо? Майка ми никога не би могла да отиде при Белите плащове. Бих предпочела да го беше сторила. Бих предпочела да беше жива, за да го направи. Колкото и да нарушава всичко, на което ме е учила — да вкара чужда войска в Андор, при това Бели плащове! — бих го предпочела. Но ако желанията бяха криле... — Усмивката ѝ беше тъжна. — Скръбта ми мина, Том. Майка ми е мъртва и аз трябва да се постарая с всички сили да се окажа достойна за нея. Тя никога не би се поддала на глупави слухове, нито ще се разплаче от тях.

— Дете — промълви той.

Нинив се зачуди какво ли изпитва — ако изобщо изпитваше нещо заради смъртта на Мургейз. Колкото и да не беше за вярване, някога той бе бил любовник на Мургейз: когато тя е била млада, а Елейн — още почти бебе. По онова време сигурно не беше приличал на човек, окачен да се суши на слънцето. Нинив почти нищо не знаеше за това как бе завършила тази история, освен че се беше измъкнал от Кемлин със заповед за арест по петите му. За такъв свършек на една любов няма да чуеш в ни едно сказание. В момента той изглеждаше загрижен единствено от това дали Елейн казва истината, или крие болката си, и я потупваше по рамото и галеше косата ѝ. Ако на Нинив не ѝ се искаше толкова поне веднъж да се сопнат един на друг като

нормални хора, сигурно щеше да си помисли, че картинката е много мила.

Нечие окашляне наруши идилията.

— Господин Мерилин? — Беше Табита. — Господин Сандар? Шериам Седай каза, че Заседателките са готови да ви приемат. Каза, че не бива да напускате Бялата кула.

— Бялата кула значи? — отвърна сухо Том. — Елейн, не могат да ни задържат там за вечни времена. Като свършим, можем да обсъдим... каквото поискаш. — Той закри след Табита и влезе, без да крие куцукането си, което най-много му личеше, когато е уморен. Джюйлин изправи рамене и ги последва, сякаш отиваше на бесилото.

— Къде е гривната? — попита Нинив тихо. Никой по улицата нямаше да разбере, дори да чуеше, но забравиш ли веднъж да си предпазлива, започваш често да го забравяш. — И къде е Мариган? Трябва да отида при Логаин.

— Гривната е в кесията ми, Нинив. А Мариган пере. И охка при всяко движение. Взе, че изтърси нещо, което Биргит не биваше да чуе, а Биргит... Казах на Мариган да казва, че е паднала от някакви стълби. — Нинив хвърли поглед към двамата Стражници, застанали пред вратата. Не бяха толкова близо, че да я чуят, но въпреки това сниши гласа си.

— Елейн, я да тръгваме. Тази нощ. — След като Том и Джюйлин се бяха върнали в Салидар, не беше нужно да моли Юно да й намери коне. — Не за Кемлин, щом не искаш. Към Ебу Дар. Мерилил никога няма да намери онази купа, а Шериам никога няма да ни позволи да отидем да я намерим. Какво ще кажеш? Тази нощ?

— Не, Нинив. С какво ще помогнем на Ранд, ако ни хванат като бегълки? А точно това ще стане. Ти обеща, Нинив.

— В такъв случай да видим какво мога да науча от Логаин — въздъхна Нинив.

Къщата, където живееше Логаин беше малка, само две стаи, но каменните стени я правеха сравнително прохладна. Логаин беше по риза, пушеше лула и четеше до един прозорец.

Когато те влязоха, той остави книгата, надигна се лениво и леко им се поклони.

— Радвам се да ви видя отново след толкова време. Мислех, че сте ме забравили. Ще пийнете ли малко вино? Айез Седай не ми дават

много, но това, което получавам, никак не е лошо.

Споменаването на вино я подразни достатъчно, за да я изпълни сайдар. Да я изгори дано Теодрин!

— Седни — каза му тя хладно. — Не съм дошла да ти слушам брътвежите. Отговаряй когато те питат, а иначе си дръж езика.

Лобаин само сви рамене и се подчини, кротък като паленце. Не, не кротък. Усмивката му беше направо безочлива. Част от това идеше от чувствата му към Айез Седай, Нинив беше сигурна, а другата... Той гледеше как Елейн сядат и дори Нинив да не виждаше в какво точно се е загледал, щеше да се досети, че я гледа както се гледа жена. Никакво самодоволство нямаше в това, никаква похотливост, само... Нинив не знаеше точно какво, но знаеше че той е насочил същото и към нея — и изведнъж си даде сметка, че е жена, а той — мъж. Навярно беше само защото беше чаровен и с широки рамене, но тя обичаше да си мисли по-добри неща за себе си. Разбира се, че не беше за това.

Тя се окашля и запреше тънки влакнца от сайдар — Въздух и Вода, Огън и Земя, и Дух. Всички елементи на Церителството, но използвани сега само за опипване. Щеше да помогне, ако сложеше дланите си на главата му, но не можа да се насили да го направи. Достатъчно неприятно ѝ беше, че го докосва със Силата. Здрав беше като бик и почти толкова силен, нищо, ама нищичко му нямаше... с изключение на дупката.

Не беше точно дупка, а по-скоро усещане за нещо, което уж трябваше да продължава, а прекъсваше, нещо, което трябваше да е гладко и изправено, а всъщност се гънеше и изчезваше. Това усещане го познаваше добре, още от първите дни, когато все още си въобразяваше, че наистина може да научи нещо, и то все още караше кожата ѝ да настръхва.

Той вдигна очи и я изгледа напрегнато.

— Как можеш да правиш всичко това наведнъж? — попита Елейн. — Не можах да проследя и половината.

— Шът — измърмори Нинив, после сграбчи главата на Лобаин в ръцете си. Да. С физически контакт беше по-добре, усещанията бяха по-силни.

Тя насочи пълен поток на сайдар натам, където трябваше да е „дупката“... и почти се изненада, когато се натъкна на пустош. Разбира се, все още не очакваше да разбере нещо. Мъжете бяха толкова

различни от жените в Силата, колкото бяха телесно, може би и повече. Все едно че опипваше камък, за да разбере как изглеждат рибите. Трудно ѝ беше да задържи мислите си върху това, което правеше, още повече че знаеше, че се занимава с празни неща, само за да убие времето.

„Какво ли ще каже Миреле? Пак ли ще премълчи някое съобщение от Егвийн?“ Пустошта, толкова малка, че можеше да я подмине, се оказа безгранична, след като промуши вътре потоците, достатъчно огромна, за да ги погълне всички. „Само да можех да поговоря с Егвийн. Бас държа, че ако разбере, че Кулата изпраща пратеничество до Ранд, а тукашните Айез Седай си седят на дирниците, ще ми помогне да убедя Елейн, че тук сме свършили всичко, което сме могли, и е крайно време да се махаме.“ Огромна празнота; нищо. Ами онова, което бе открила у Сюан и Леане, усещането за нещо отрязано? Сигурна беше, че го има и тук, колкото и бледо да беше. Мъжете и жените можеха и да са различни, но може би... „Трябва само да поговоря някак с нея. Тя ще разбере, че за Ранд ще е много по-добре, ако ние отидем там. Елейн ще я послуша. Елейн смята, че Егвийн познава Ранд по-добре от всеки друг.“ Ето. Нещо срязано. Само усещане, но същото като при Сюан и Леане. „Е, и как да я намеря? Поне тя да можеше да изникне пак в сънищата ни. Бас държа, че ще мога да я уговоря да се присъедини към нас. Трите заедно ще можем да се оправим много по-добре с Ранд. Ще можем да му казваме какво сме научили в Тел-айеран-риод, ще го пазим да не направи някоя глупава грешка с Айез Седай. Тя ще го разбере.“ Нещо около срязаното... Ако е било свързано с Огън и Дух, то...

Ококорените очи на Логаин ѝ подсказаха какво е направила. Дъхът замръзна в гърлото ѝ. Тя отстъпи от него толкова бързо, че се спъна в полата си.

— Нинив! — ахна Елейн. — Какво стана?

Само едно тупване на сърцето, и Нинив сбра всичкия поносим сайдар, за да го заслони.

— Тичай да намериш Шериам — каза тя бързо. — Никой друг освен Шериам. Кажи ѝ... — Пое си дъх толкова дълбоко, че все едно току-що се раждаше; сърцето ѝ толкова се беше ускорило, че сякаш се надбягваше с препускащи коне. — Кажи ѝ, че съм Изцерила Логаин.

ГЛАВА 30

ДА ИЗЦЕРИШ ОТНОВО

Нещо се блъсна в щита, който Нинив беше затегнала между Логаин и Верния извор, и се занадига. Щитът започна да се огъва и сплитът затрепера на ръба да се разпадне. Тя остави сайдар да потече през нея и сладостта докосна границите на болката, преливайки всичко в Дух, в щита.

— Тичай, Елейн!

Елейн, Светлината да я освети, не загуби време с празни въпроси. Скочи от стола си и хукна презглава навън.

Логаин не помръдна и мускул по тялото си. Очите му се бяха приковали в нея и сякаш светеха. Светлина, ама колко голям беше! Тя трескаво посегна към ножа на колана си, сети се веднага колко е глупаво — сигурно щеше да ѝ го отнеме без никакви проблеми — и пренасочи част от впридъка си във Въздух, за да стегне краката и ръцете му. Той ѝ се усмихна и каза съвсем спокойно, все едно че нищо не беше променило.

— Няма нужда от това, Нинив. Смяташ ли, че ще нападна едно село със стотици Айез Седай в него? Нали ще ме накълцат на парченца преди да съм направил и две крачки.

— Млъкни — отвърна му тя механично, напипа някакъв стол и седна, без да откъсва очи от него. Светлина, защо се бавеше Шериам? Шериам трябваше да разбере, че е станало случайно. Трябваше! Ядът към самата нея беше единственото, което съхрани способността ѝ да прелива. Как можеше да е толкова невнимателна, толкова заслепена тъпачка?

— Не бой се — каза Логаин. — Сега вече няма да се обърна срещу тях. Те успяват в това, което аз искам, независимо дали го знаят, или не. С Червената Аджа е свършено. Само след година няма да има и една Айез Седай, която да посмее да признае, че е Червена.

— Казах: млъкни! — сопна му се тя. — Да не мислиш, че ще ти повярвам, че мразиш само Червените?

— Знаеш ли, веднъж видях един мъж, който ще причини много повече беди от мен. Навярно той е Преродения Дракон: не знам. Беше, докато ме водеха през Кемлин, когато ме плениха. Беше далече, но забелязах... сияние и разбрах, че то ще разтърси света. Макар че бях в клетката, не можах да се сдържа да не се разсмея.

Вратата се отвори с трясък и влезе Шериам. Последваха я Романда, Миреле и Морврин, и Такима след тях, после Лелаин и Джаня, Делана, Баратайн и Беонин, и още и още, докато не изпълниха стаята. Нинив дори мерна още през вратата. Тези, които нахълтаха вътре, се възряха в нея и във вътъка ѝ толкова напрегнато, че тя преглътна и целият ѝ гняв се срина. И естествено, заедно с него щитът и връзките, задържащи Логаин.

Преди Нинив да успее да помоли някоя да го заслони отново, Нисао се изправи пред нея и викна:

— Какви са тези глупости, че си го Изцерила?

— Ама тя това ли е казала? — Логаин успя дори да се направи на изненадан.

— Боях се от това още когато всички започнаха да я глежат заради откритията ѝ — каза Вирилин. — Щом секнаха, глезенето спря и тя се е погрижила да направи нещо безумно, за да си го върне.

— Само защото ѝ разрешиха да се занимава със Сюан и Леане — заяви Романда. — И с този нещастник. Трябваше да ѝ се каже, че има някои неща, които не се Церят, и толкоз!

— Но аз го направих! — възрази Нинив. — Направих го! Моля ви, заслонете го. Моля ви! — Айез Седай пред нея се извърнаха към Логаин, но той посрещна погледите им с безизразно лице. Дори раменете си сви!

— Мисля, че най-малкото, което можем да направим, е все пак да го заслоним, докато не се убедим напълно — предложи Шериам. Романда кимна и внезапно изникна такъв щит, че можеше и великан да задържи, а сиянието на сайдар изпълни цялата стая и обкръжи почти всички жени. Романда въведе ред, като изброи шест жени, които да поддържат по-малък, но напълно достатъчен щит.

Ръката на Миреле се стегна под мишницата на Нинив.

— Да прощаваш, Романда, но трябва да поговорим с Нинив насаме.

Ръката на Шериам се стегна под другата ѝ мишница.

— Най-добре ще е да не го отлагаме.

Романда кимна разсеяно. Взираше се намръщено в Логаин.

Шериам дръпна Нинив да се изправи и я повлече към вратата.

— Какво правите? — извика тя. — Къде ме водите? — Отвън двете я забутаха през тълпата Айез Седай, които я гледаха остро, дори обвиняващо. Минаха покрай Елейн, чието лице се сгърчи в съжалителна гримаса. Нинив се озърна през рамо. Не че очакваше Елейн да ѝ помогне, но може би я виждаше за последен път. — Какво ще ми направите? — простена Нинив.

— Ще те накараме да чистиш котлите в оставащата ти част от този живот — подхвърли небрежно Шериам.

— Или да шетаеш в кухните до края на дните си — каза Миреле.

— А можем и да те набием хубавичко с върбови пръчки.

— А можем и ножицата ти да съдерем.

— А можем да те заковем в някоя каца и да те изцедим през чепа.

— Какво да ѝ цедиш? Презряла гъба.

Колената на Нинив омекнаха.

— Ама това стана случайно! Кълна се! Не съм го искала нарочно!

— Не се дръж глупаво! — викна Шериам. — Ти може би току-що постигна невъзможното.

— Вие ми вярвате? Вярвате ми! Защо не казахте нещо, когато Нисао и Вирилин, и... Защо не казахте нещо?

— Казах „може би“. — Гласът на Шериам беше потискащо безизразен.

— Другата възможност — каза Миреле — е мозъкът ти да се е възпалил от много напъване. — Премрежените ѝ очи изгледаха Нинив. — Ще се изненадаш, ако разбереш колко много Посветени и дори новачки твърдят, че са преоткрили някой отдавна изгубен Талант или че са изнамерили нов. Когато аз бях новачка, една Посветена беше толкова сигурна, че знае да лети, че скочи от върха на Кулата.

Нинив завъртя глава от едната жена към другата. Вярваха ли ѝ, или не? „Какво, в името на Светлината, ще ми направят?“ Опита се да намери думи, с които да ги убеди — не ги лъжеше, нито се беше побъркала: тя наистина бе Изцерила Логаин — но устата ѝ продължаваше да се мърда безмълвно, когато я вкараха бързо в Малката кула.

Едва след като нахълтаха в някогашната частна гостна — продълговатото помещение с тясна маса и столове зад нея до една от стените, Нинив забеляза, че след тях се е повлякла опашка. Над дузина Айез Седай влязоха по петите ѝ, начело с Нисао и Дагдара. След тях крачеха Шанел и Терва, и... всичките от Жълтата Аджа, с изключение на Шериам и Миреле. Масата подсказваше съдийско заседание; редицата мрачни лица намекуваше за съд. Нинив преглътна с мъка.

Шериам и Миреле я оставиха да стои и минаха зад масата, където си заговориха тихо, с гръб към нея. Когато отново се обърнаха, лицата им бяха безизразни.

— Ти твърдиш, че си Изцерила Логаин. — В гласа на Шериам се долавяше нотка на презрение. — Твърдиш, че си Изцерила един опитомен мъж.

— Трябва да ми повярвате — възрази Нинив. — Казахте, че ми вярвате. — Тя подскочи, когато нещо невидимо я шибна по бедрата.

— Опомни се, Посветена — каза хладно Шериам. — Поддържаш ли това свое твърдение?

Нинив я зяпна. Май Шериам беше побърканата. Въпреки това успя да отвърне с почитителното:

— Да, Айез Седай.

Дагдара изсумтя като раздрано чергило.

— И си го направила, без да искаш, казваш. Ако това е случаят, предполагам, че няма вероятност да представиш доказателство, като го направиш отново.

— Но как би могла? — каза Миреле с насмешка. С насмешка! — Ако се е докопала слепешката, как изобщо би могла да го повтори? Но и това едва ли има значение, ако изобщо го е направила.

— Отговори ми! — сопна се Шериам и невидимата пръчка отново я шибна. Този път Нинив успя да не подскочи. — Има ли вероятност да си спомниш дори част от онова, което си направила?

— Помня го, Айез Седай — отвърна тя глухо, напрягайки се за поредния удар. Той не последва, но вече можеше да види сиянието на сайдар около Шериам. Сияеше заканително.

Леко вълнение при вратата и Карлия и Беонин се промушиха сред редицата Жълти сестри. Едната влачеше Сюан, а другата — Леане.

— Не искаха да дойдат — обяви вбесена Беонин. — Представяте ли си, опитаха се да ни кажат, че били заети!

Най-сетне Нинив разбра. Най-сетне всичко си дойде на мястото. Присъствието на Жълтите сестри. Шериам и Миреле ѝ вярват, после не ѝ вярват, заплашват я, карат ѝ се. Всичко това беше нарочно, само за да я ядосат достатъчно, за да опита да Изцери Сюан и Леане, да се докаже пред Жълтите. Не. Ако се съдеше по лицата им, те бяха тук, за да видят поражението ѝ, не успеха. Доця ѝ се да ги зашлеви всички. Да им оскубе косите и да ги удуши с тях, да...

— Длъжна ли съм да се примиря с тая глупост? — изръмжа Сюан. — Имам много важна работа, но дори за риба да бях тръгнала, щеше да е по-важ...

— О, я млъкни! — избухна Нинив, само колкото за проба. После пристъпи напред и сграбчи главата на Сюан с двете си ръце, сякаш искаше да ѝ скърши врата. Повярвала беше на тези дивотии, дори за ведрото! Играли си бяха с нея като с кукла!

Сайдар я изпълни и тя преля, също както с Логаин, смесвайки всичките Пет сили. Този път знаеше точно какво търси — онова „сякаш почти ама хич го няма“ усещане за нещо прерязано. Дух и Огън да съединят връзката и...

За миг Сюан само я зяпна безизразно. А сетне сиянието на сайдар я обгърна. Всички ахнаха. Сюан бавно се наведе и целуна Нинив по двете бузи. Една сълза потече по лицето ѝ, после втора, и Сюан изведнъж се разплака и се разтрепери; сиянието около нея изгасна. Шериам бързо я прегърна, за да я утеши; тя сякаш също беше готова да се разплаче.

Всички останали бяха зяпнали Нинив. Слисването, избликнало под цялата им айезседайска сериозност, чак я зарадва, както и това, че им беше много криво.

— Какво те накара да се сетиш да използваш Огън? — попита Дагдара приглушено. — И Земя? Ти използва Земя. Церителството е Дух, Вода и Въздух. — Това отприщи бента и въпросите заваляха от всички гърла, но всъщност се свеждаха до един и същ въпрос, само че произнесен различно.

— Не знам — отвърна Нинив, когато намери пролука. — Просто ми се стори редно. Аз винаги съм използвала всичко. — Кое то предизвика порой от сурови забележки. Церителството е Дух, Вода и

Въздух. Да се правят опити с Церителството е опасно — една грешка може да убие не само теб, но и пациента ти. В отговор тя не каза нищо, но предупрежденията бързо заглъхнаха в убити погледи и оправяне на фусти; не само че никого не беше убила, а беше Изцерила нещо, за което твърдяха, че не може да се Изцери.

Нинив прикри раздразнението си. Жълтата им Аджа и цялото им прехвалено знание за Церителството, дето беше готова на колене да им падне и да ги моли да я научат! Ами че тя разбираше от Церителство повече от всички тях заедно!

— Сега внимавайте много. Направя ли го, скоро няма да имате друга възможност да го видите.

Реакцията на Леане беше различна от тази на Сюан. Тя прегърна сайдар и се усмихна, а после го пусна, без да престава да се усмихва. После разпери ръце, прегърна Нинив, притисна я чак докато кокалите ѝ не изпукаха, и зашепна:

— Благодаря ти, благодаря ти, благодаря ти...

Сред Жълтите се надигна мърморене и Нинив се приготви да потъне в наслада от похвалите им. Щеше милостиво да приеме и извиненията им. Но после чу какво говореха.

— ...ще ми използва Огън и Земя, сякаш дупка в камък ми е запробивала. — Това дойде откъм Дагдара.

— По-мек допир щеше да е по-добре — съгласи се Шанел.

— ...да се види дали Огън няма да е полезен при сърдечни проблеми — каза замислено Терва, потупвайки се с пръст по дългия нос. Белдемайн, пълната арафелка със сребърните звънчета в косата, кимна разсъдливо.

— ...щом Земя се съчетава с Въздух толкова лесно, нали разбираш...

— Огън, впреден с Вода...

Нинив зяпна. Те съвсем я бяха забравили. Въобразяваха си, че могат да направят това, което току-що им беше показала, по-добре от нея!

Миреле я потупа по рамото и каза:

— Браво. Добре се справи. Не се притеснявай, похвалите ще дойдат по-късно. Все още са малко слисани.

— Надявам се, това поне означава, че няма да лъскам котлите повече.

Шериам я изгледа смаяно.

— Тъй ли, чедо? Че какво те кара да мислиш така? — Все още прегръщаше с една ръка Сюан, която си бършеше очите с кърпичка. — Ако всеки започне да нарушава правилата, които сам е избрал, и започне да прави каквото му хрумне, а после се измъкне от наказанието само защото е направил нещо добро, за да го уравни, светът щеше да е пълен хаос.

Нинив въздъхна тежко. Сама трябваше да се сети.

— Предполагам това означава, че ще трябва отново да опитомим Логаин — каза Нисао. Каза го все едно че ѝ се иска да отрече всичко случило се току-що.

— А можем ли? — попита Карлия и всички очи се извърнаха към нея. — От етична гледна точка, ние можем да си обсъждаме дали да подкрепим един мъж, който може да прелива, мъж, който се опитва да събере други мъже, които го могат, и да продължаваме както преди, опитомявайки всеки, когото намерим. От практична — как ще му въздейства това, което сме направили, когато го разбере? Колкото и да е смущаващо, както стоят нещата, той ще види в нас нещо отделно от Кулата и което е по-важно — от Елайда и Червената Аджа. Ако опитомим дори един мъж, можем да се лишим от тази отлика и с това — от възможността да го имаме на наша страна преди Елайда.

Мълчание загърна стаята. Айез Седай се заспоглеждаха угрижено. Сестри бяха загинали, докато пленят Логаин, и макар отново да беше заслонен безопасно, Нинив бе станала причината отново да се занимават с него, при това забърквайки още по-голяма каша.

— Мисля, че трябва да тръгваш — каза тихо Шериам.

Нинив нямаше никакво намерение да спори.

Навън я чакаше Елейн.

— Съжалявам, Нинив — каза тя. — Толкова бях възбудена, че издрънках всичко на Шериам и едва тогава забелязах, че Романда и Делана също са там.

— Няма значение — отрони тежко Нинив. — Рано или късно щеше да се разбере. — Само дето не беше честно. „Направих нещо, за което казваха, че е невъзможно, и сега пак трябва да търкам котлите!“ — Елейн, не ме интересува какво казваш, но трябва да се махаме. Том и Джюйлин ще ни намерят коне, а Биргит ако ще да...

— Боя се, че е твърде късно — отвърна отчаяна Елейн. — Новината вече е плъзнала.

Лариса Линдел и Дзенеър Годар — и двете от Жълтата Аджа — се спуснаха към Нинив като усорлици. Лариса беше кокалеста, а Дзенеър беше доста закръглена и високомерна за две кралици, но сега и двете бяха обзети от нетърпеливо очакване.

— Искам да ми го покажеш стъпка по стъпка, Нинив — каза Лариса и я хвана под ръка.

— Нинив — каза Дзенеър и я сграбчи за другата ръка, — обзалагам се, че ще открия стотина неща, за които не си се сещала дори, стига да ми го покажеш няколко пъти.

Салита Торанес, мургава тайренка, също изникна отнякъде.

— Изпреварили са ме, както виждам. Е, душицата ми да изгори, ако се оставя да чакам на опашката.

— Аз бях първа, Салита — каза твърдо Дзенеър. И стисна Нинив по-здраво.

— Аз бях първа — заяви Лариса и също я стисна.

Нинив хвърли отчаян поглед към Елейн, а тя я изгледа съчувствено и сви рамене. Това беше имала предвид, като ѝ каза, че било твърде късно. Сега направо нямаше да я оставят на мира.

— Ядосана ли? — говореше Дзенеър. — Петдесет начина знам да я ядосам толкова, че...

— Аз мога да измисля сто — каза Лариса. — И смятам да и прекърша преградата, та ако ще това да е последното, което ще направя.

Магла Даронос си проби с рамене път сред групата — а рамене за това тя имаше. Имаше вид на размахала меч или най-малкото ковашки чук.

— Ти ли ще ѝ я прекършиш, Лариса? Ха! Аз вече съм си наумила няколко начина ей сега да ѝ я избия.

На Нинив просто ѝ се доця да запищи.

Единственото, което можеше да направи Сюан, бе да се въздържа да прегърне отново сайдар, макар да ѝ се струваше, че всеки миг отново ще се разплаче. Това повече не можеше да си го позволи. А освен това щеше да се изложи като някоя глупава новачка пред

скупчените около нея жени. Всеки израз на почуда и радост, всеки топъл поздрав, все едно че се е завърнала при тях след години раздяла, ѝ идваха като балсам, особено от онези, с които беше дружка още преди да стане Амирлин, преди времето и дългът да ги разделят. Лелейн и Делана я прегръщаха както преди дълги години. Моарейн беше единствената ѝ по-близка тогава, единствената освен Леане, която бе успяла да задържи край себе си, откакто бе наметнала шарфа и бе поела дълга си.

— Толкова е хубаво, че се върна — засмя се Лелейн.

— О, толкова е хубаво — измърмори топло Делана.

Сюан се засмя и се наложи да изтрие сълзите от бузите си. Светлина, какво ѝ ставаше? Не беше се разплаквала толкова лесно дори като дете!

Навярно беше от радост, че си бе възвърнала сайдар, от цялата топлина около нея. Светлината беше свидетел, всичко това наведнъж можеше да трогне всекиго. Не беше посмявала дори да мечтае, че този ден ще настъпи някога, а сега, след като се случи, не хранеше никакво лошо чувство към тези жени, въпреки хладната им отчужденост доскоро, въпреки настояването им да не си забравя мястото, което ѝ се полага.

С крайчеца на окото си забеляза Гарет Брин на стълбата в единия край на стаята.

— Извинете ме за малко — каза тя и се забърза към него.

Но бързането ѝ означаваше да се спира на всеки две крачки, за да приеме поредното поздравление по целия път до стълбата, така че успя да го настигне едва когато той закрачи по коридора на втория етаж. Тя го изпревари и се обърна. Почти побелялата му коса беше разрошена, изсеченото му лице и износеното му палто бяха прашни. Изглеждаше корав като скала.

Той вдигна към нея снопа листове в ръката си и каза:

— Трябва да оставя това, Сюан. — След което се опита да мине край нея.

Тя му прегради пътя.

— Изцериха ме. Отново мога да преливам.

Той кимна. Само кимна!

— Чух. Предполагам, това означава, че вече ще ми чистиш ризите с преливане. Може пък сега да станат по-чисти. Съжалих, че се

съгласих толкова лесно Мин да замине.

Тя го зяпна. Той съвсем не беше глупак. Защо се преструваше тогава, че не разбира?

— Аз отново съм Айез Седай. Нима очакваш една Айез Седай да те пере?

Само колкото да му го набие в ума, тя прегърна сайдар — толкова дълго липсвалата ѝ сладост беше така възхитителна, че тя потръпна — загърна го в потоците на Въздух и го повдигна. Опита се да го повдигне. Задъхана, притегли още, докато сладостта не я забодее с хиляди кукички. Ботушите му не помръднаха от пода.

Беше невъзможно. Вярно, простото повдигане на нещо бе едно от най-трудните действия в преливането, но тя беше способна да повдига три пъти повече от собствената си тежест.

— Това да ме впечатли ли трябваше — попита спокойно Брин, — или да ме изплаши? Шериам и приятелките ѝ ми дадоха дума. Съветът си даде думата, и най-важното — ти самата ми даде дума, Сюан. Не бих те пуснал да си идеш дори отново да беше станала Амирлин. А сега веднага развали това, което направи — не знам какво е, — иначе, като се освободя от него, хубаво ще те напердаша затова, че се държиш като малко дете.

Почти зашеметена, тя изпусна Извора. Не заради заплахата му — беше способен да я изпълни, правил го беше; но не за това — не и заради потреса, че не успя да го повдигне. Сълзите сякаш се надигнаха вътре в нея, готови да рукнат: надяваше се, че пускането на сайдар може би ще ги спре. Все пак няколко се плъзнаха по бузите ѝ, колкото и здраво да примигваше.

Гарет вече я бе прегърнал.

— Светлина, не ми казвай само, че съм те изплашил. Не мисля, че нещо може да те изплаши, дори да те хвърлят в яма с леопарди.

— Не съм изплашена — отвърна тя. Дотук добре: все още можеше да лъже. Сълзите напиреха отвътре.

— Трябва да измислим някакъв начин да не се дърлим непрекъснато — рече той тихо.

— Не е нужно да измисляме нищо. — Напиреха. Напиреха. О, Светлина, не можеше да му позволи да ги види. — Просто ме остави, моля те. Моля те, просто си върви. — Като по чудо, той се поколеба само за миг, преди да изпълни молбата ѝ.

След като звукът от ботушите му заглъхна, тя успя някак да се добере до ъгъла на пресичащите се коридори, след което бентът се скъса, коленете ѝ омекнаха и тя заплака. Сега вече знаеше какво е. Алрик, Стражникът ѝ. Мъртвият ѝ Стражник, убит, когато Елайда я свали. Можеше да лъже — Трите клетви все още ги нямаше, — но някаква частица от връзката ѝ с Алрик, връзка телесна и връзка между умовете им, беше възкръснала. Болката от смъртта му, болка, първо затисната от потреса от това, което се канеше да ѝ стори Елайда, и след това заровена дълбоко от усмиряването, същата тази болка я изпълни до предел. Сгушена до стената, ревяща, тя само се радваше, че Гарет не бе останал да го види. „Нямам време да се влюбя, да изгори дано!“

Тази мисъл ѝ подежда като ведро студена вода, плиснато в лицето ѝ. Болката си остана, но сълзите секнаха и тя с мъка се изправи. Любов? Това беше невъзможно като... като... Не можеше да измисли нещо достатъчно невъзможно. Мъжът беше невъзможен!

Изведнъж видя, че Леане е застанала на две крачки от нея и я гледа. Сюан понечи да изтрие сълзите си, но се отказа. На лицето на Леане се четеше само съчувствие.

— Как се справи със... смъртта на Анджен, Леане? — Беше се случило преди петнадесет години.

— Плаках — отвърна Леане. — Цял месец се сдържах през деня, а нощем се гърчех от мъка и дерях чаршафите. Още три месеца след това усещах ненадейни сълзи в очите си. Повече от година мина преди да спре да ме боли. Затова не обвързах повече друг. Не мисля, че бих могла да го преживея отново. Иначе минава, Сюан. — Кой знае откъде измъкна палава усмивка. — Сега ми се струва, че мога да се оправя с двама-трима Стражници, ако не и с четирима.

Сюан кимна. Можеше да си поплаче през нощта. Колкото до проклетия му Гарет Брин... Никакво „колкото до“. Никакви такива!

— Смяташ ли, че са готови? — Имаха само няколко мига да си поговорят долу. Тази въдица трябваше да се хвърли бързо, иначе никога нямаше да се хвърли.

— Може би. Нямах много време. А и трябваше да внимавам. — Леане за миг замълча. — Сигурна ли си, че искаш да се захванеш с това, Сюан? То променя всичко, за което сме работили, и... Не съм толкова силна, колкото бях, Сюан, нито пък ти. Сега повечето жени тук

могат да преливат повече от нас. Светлина, мисля, че дори някои от Посветените могат, и то без да броим Елейн и Нинив.

— Знам — отвърна Сюан. Трябваше да се рискува. Сега отново беше Айез Седай. А щом отново беше Айез Седай, не беше ли отново и Амирлин?

Тя изправи рамене и заслиза надолу, за да подхване битката си със Съвета.

Излегната в леглото, Елейн триеше дланите си с крема, който ѝ беше дала Леане. Като че ли помагаше донякъде — поне ги усещаше по-меки.

Нинив влезе, затръшна вратата, хвърли се на леглото си и възкликна:

— Магла е най-низката, омразна и долна жена в целия свят! Не, Лариса е. О, не, Романда!

— Доколкото разбирам, ядосали са те достатъчно, за да прелееш. — Нинив изпъшка, изгледа я злобно и Елейн побърза да продължи: — На колко трябваше да го показваш? Очаквах да се върнеш преди доста време. Търсих те за вечеря, но не те намерих.

— Не съм вечеряла — измърмори Нинив. — А им го показах на всички, до последната Жълта в Салидар. Само че не, те не са доволни. Искат да се занимават с мен една по една. Съставили са си списък да се редуват. Лариса ще разполага с мен утре сутринта — преди закуска! — а Зинийр веднага след това, после... Обсъждаха как да ме ядосат, все едно че ме няма! Елейн, те се надпреварват коя първа ще ми счупи преградата. И дори не ме оставиха да хапна...

Сякаш чула думите ѝ, Леане отвори вратата. Носеше табла с храна. Зад нея се показа Сюан.

— Помислихме си, че може би си гладна, Нинив — каза Леане. — Чух, че Жълтите здравата са те използвали.

Елейн се поколеба дали да стане. От една страна, те си бяха просто Сюан и Леане, но от друга, бяха отново Айез Седай. Поне тя ги смяташе за такива. Двете решиха проблема, като седнаха, Сюан на леглото на Елейн, Леане — на това на Нинив. Нинив ги изгледа подозрително, после взе таблата и я постави на коленете си.

— Чух, че си се обърнала към Съвета, Сюан — подхвърли Елейн. — Трябваше ли да приклепнем?

— Имаш предвид дали сме Айез Седай ли, момиче? Да. Вдигнаха врява като продавачки на риба, но това поне ни го признаха. — Двете с Леане се спогледаха и бузите на Сюан леко се изчервиха. Елейн предположи, че никога няма да научи какво не са им признали.

— Миреле беше така учтива да ме намери и ме уведоми — каза Леане. — Мисля, че ще си избира Зелената.

Нинив се задави и пусна лъжицата.

— Какво искаш да кажеш? Може ли човек да си сменя Аджите?

— Не може — отвърна Сюан. — Но Съветът реши, че макар да сме Айез Седай, за известно време не сме били. И понеже продължават да са убедени, че тази дивотия е била напълно законна, всичките ни връзки, обвързвания, съюзи и титли отидоха зад борда. — Гласът ѝ стана толкова дрезгав, че можеше дърво да рендоса с него. — Утре ще питам Сините дали ме искат да се върна. Не съм чувала досега някоя Аджа да е отхвърляла някого — докато те издигнат в Посветена, те тласкат към най-добрата за теб Аджа независимо дали го знаеш, или не — но както вървят нещата, никак няма да се изненадам, ако затръшнат вратата под носа ми.

— Какво искаш да кажеш с това „Както вървят нещата?“ — попита Елейн. Тук имаше нещо. Сюан не беше жена, която да ти носи супата в леглото. — Мислех, че всичко върви възможно най-добре. — Нинив ѝ хвърли един поглед, който можеше да се нарече невярващ и много измъчен същевременно. Е, Нинив поне трябваше да се сети какво има предвид.

— Ходих в къщата на Логаин — каза Сюан. — Цели шест Сестри поддържат щита му, точно толкова, колкото когато го плениха. Опитал се да се измъкне на свобода, когато разбрал, че е Изцерен, и те твърдят, че ако били останали само пет да крепят щита, щял да успее. Значи е силен колкото и преди, или разликата е почти незабележима. Аз не съм. Нито Леане. Искам пак да опиташ, Нинив.

— Знаех си! — Нинив тресна лъжицата на таблата. — Знаех си, че не го правите току-така! Да, ама съм твърде уморена да преливам, а и да можех, нищо нямаше да се получи. Не можеш да Изцериш това, което вече е изцерено. Пръждосвайте се и си приберете тази гадна

супа! — Останало беше по-малко от половината от „гадната супа“, а купата беше доста големичка.

— Знаех си, че няма да стане! — сопна се и Сюан. — А тази заран знаех, че усмиряването не може да се Изцери!

— Чакай малко, Сюан — каза Леане. — Нинив, ти разбираш ли какво рискуваме като идваме тук заедно? Това не е някаква си стаичка на тъмна уличка, с вашата стрелкиня да пази на вратата; тази къща гъмжи от жени с очи, които виждат, и езици, които говорят. Ако се разбере, че двете със Сюан сме играли игра с всички — макар и преди десет години — е, достатъчно е да ти кажа, че и Айез Седай могат да бъдат наказвани и че най-вероятно ще прекопаваме зелки в някоя ферма, докато косите ни побелеят. Но дойдохме заради това, което ни направи — да започнем отначало.

— Защо не отидохте при някоя от Жълтите? — попита Елейн. — Повечето от тях би трябвало вече да го знаят толкова, колкото и Нинив.

Сюан и Леане се спогледаха, после Сюан с неохота отвърна:

— Ако отидем при някоя Сестра, всички ще го научат. Но ако го направи Нинив, може би... Как да ви го кажа. Уж всички Айез Седай са равни, но като се изключат Амирлин и главите на Аджите, по обичай ако друга е по-могъща в Силата от теб, очаква се да ѝ отстъпиш.

— Не разбирам — каза Елейн. Доста интересен урок получаваше — йерархията изглеждаше логична, но тя предполагаше, че това е нещо, на което не те учат преди наистина да си станала Айез Седай. Така или иначе, тя беше уловила досега доста намеци, че истинското обучение започва едва след като си сложиш шала. — Ако Нинив наистина може отново да те Изцери, тогава ти ще си по-силна.

Леане поклати глава.

— Някоя досега не е била Изцерявана от усмиряване. Може би другите ще погледнат на това като на, да речем, да си дивачка. Това те поставя малко по-ниско от мощта ти. Може би това, че сме били по-немощни, ще се окаже от значение. Ако Нинив не е успяла да ни Изцери докрай първия път, навярно ще ни доведе поне до две трети от това, което сме били, или поне до половината. Дори това ще е по-добро от сегашното, въпреки че повечето тук ще се окажат също толкова мощни, а някои — повече. — Елейн я зяпна още по-объркана. Нинив изглеждаше така, сякаш са я ударили с мокър парцал.

— Всичко се свежда до това коя се е учила най-бързо и коя е прекарала най-малко време като новачка и Посветена — заобяснява Сюан. — Има най-различни отсенки. Не може точно да се каже колко силна е някоя. Две жени може да изглеждат еднакво могъщи; може да са, а може и да не са, но единственият начин да се разбере със сигурност би бил двубоят, а благословена да е Светлината, ние стоим над това. Ако Нинив не ни върне пълната мощ, рискуваме да останем доста ниско.

— Йерархията уж не властва над нищо освен над ежедневните неща, но всъщност тежи много — допълни Леане. — Съветът, предложен от някоя с по-високо положение, има повече тежест от този на друга с по-ниско. Докато бяхме усмирени, това нямаше значение. Ние няхмахме никакво положение; претегляха каквото казвахме само по собствената му стойност. Сега вече няма да е така.

— Разбирам — плахо промълви Елейн. Нищо чудно, че според хората Айез Седай бяха изобретили Играта на Домове. В сравнение с тях Даес Дай-мар изглеждаше елементарна.

— Приятно е да разбереш, че с Изцеряването на някого си му създал по-големи грижи, отколкото на себе си — изръмжа Нинив. Погледна дъното на купата, въздъхна и я изтри с последното парче хляб.

Лицето на Сюан помръкна, но гласът ѝ си остана спокоен.

— Както виждаш, разкриваме ти се голи-голенички. И не само за да те убедим отново да ни Изцериш. Ти ми върна... живота. Ни повече, ни по-малко. Бях се уверила, че не съм мъртва, но наистина си приличаше на смърт. Така че с Леане искаме да започнем отначало. Приятелки да сме, ако ме приемеш за такава. Ако не, то поне екипаж на една лодка.

— Приятелки — каза Елейн. — На мен приятелки ми звучи по-добре. — Леане ѝ се усмихна, но двете продължаваха да гледат Нинив. Нинив ги изгледа поред.

— Елейн имаше въпрос, така че и аз трябва да ви попитам нещо. Какво са научили Шериам и другите от Мъдрите сноци? Не ми казвай, че не знаете, Сюан. Мен ако питате, знаете дори какво си мислят цял час преди да са си го помислили.

— Пратеничеството от Елайда е пристигнало в Кайриен — каза Сюан недоволно. — Ранд ги е посрещнал, но изглежда, се опитва да си

играе с тях. Най-малкото поне можем да се надяваме, че прави точно това. Шериам и останалите са доста доволни, защото за пръв път са успели да не се изложат пред Мъдрите. А на следващата среща ще дойде и Егвийн. — Странно защо, но последното го изрече с най-голяма неохота.

Лицето на Нинив просветна.

— Егвийн? Това е чудесно! — Тя погледна Сюан. — Лодка каза, нали? Кой е капитанът?

— Аз, кой друг, нещастна малка... — Леане се окашля и Сюан си пое дълбоко дъх. — Добре де, равни ще сме: на всяка по еднакво. Но някой ще трябва да е на кормилото — добави тя, тъкмо докато Нинив се усмихваше — и това ще съм аз. А сега трябва да тръгваме.

Когато си излязоха, Нинив каза:

— Тя за малко щеше да се разплаче, Елейн. Може пък наистина да си го мисли сериозно. Трябва да се опитам да съм по-мила с нея. — Тя въздъхна и въздишката ѝ премина в прозявка. — Особено след като отново е Айез Седай... — И заспа с таблата на коленете.

На заранта Сюан и Леане се върнаха още преди Нинив да е отворила очи, което бе предостатъчно за да я ядосат толкова, колкото ѝ трябваше, за да прелее. Полза обаче нямаше. Изцереното веднъж не можеше да се Цери отново.

— Ще направя каквото мога, Сюан — каза Делана и се наведе да я потупа по ръката. Бяха сами; чашките с чай на масичката стояха недокоснати.

Положението беше объркващо, а Делана не обичаше да е объркана. Приучила се беше да не вижда в това женско лице старата си приятелка — не ѝ беше трудно, тъй като сега тя изобщо не приличаше на Сюан Санче такава, каквато Делана я помнеше, лишена от каквато и да е възраст — но да вижда Сюан отново, Сюан — млада и хубава, беше само първият потрес. Вторият беше от това, че Сюан се появи на прага ѝ преди още слънцето да е изгряло, за да я моли за помощ; Сюан никога не молеше за помощ. А после настъпи и третият, най-големият потрес, онзи, който се повтаряше всеки път, когато се озовеше лице в лице със Сюан, откакто онази жена, ал-Мийра, бе извършила с нея невъзможното чудо. Сега тя беше по-силна от Сюан, много по-силна

— а винаги беше било обратното: Сюан бе повела още когато бяха новачки, дори преди да станат Посветени. И все пак това си беше Сюан, при това разстроена — нещо, което Делана не можеше да си спомни да е ставало. Сюан можеше да се разстрои, но никога не позволяваше да го забележиш. И в момента тя беше обърквана от това, че с нищо не може да помогне на жената, която беше краля меденки с нея и която неведнъж бе поемала вината за всички лудории, в които се бяха забърквали.

— Сюан, това поне мога да направя. Романда на драго сърце би взела тези съновни тер-ангреали в хранилището на Съвета. Тя не разполага с достатъчно Заседателки да го отмени, но ако Шериам реши, че си използвала влиянието си с Лелейн и мен, за да го предотвратиш, няма да може да ти откаже. Макар че не мога да си представя защо толкова държиш да се срещнеш с онези айилки.

— Надявах се, че ще го направиш. — Сюан се усмихна. — Ще говоря с Лелейн. И с Джаня. Трябва вече да тръгвам. Мисля, че Джаня ще помогне.

Делана изпрати Сюан до вратата и я прегърна. Да, много важно щеше да е за Съвета да запазят добрите отношения с Мъдрите, макар че Сюан нямаше как да го знае. Изглежда Сюан, докато тя се отдалечаваше по улицата. Изглежда, сега тя трябваше да предлага закрилата. Надяваше се да се справи не по-зле, отколкото приятелката ѝ навремето.

Чаят не беше изстинал и тя реши да прати Миеса, слугинята си, за кифлички и плодове, но когато на вратата плахо се почука, се оказа, че не е Миеса, а Луцилде, една от новачките, които бяха довели от Кулата.

— Делана Седай? Пристигнала е една жена и Аная Седай каза, че трябва да я доведе при вас. Казва се Халима Саранов. Твърди, че се познавате.

Делана тъкмо отвори уста да ѝ каже, че не познава никаква Халима Саранов, когато на прага се появи жена. Изглеждаше едновременно тънка и сочна и носеше тъмносива рокля с дълбоко деколте; дълга черна коса обрамчваше зеленооко лице, което сигурно щеше да накара всеки мъж, който я види, да зяпне. Но не заради всичко това зяпна Делана, разбира се. Жената държеше ръцете си на хълбоците, но с мушнати палци между показалеца и средния пръст.

Делана никога не беше очаквала да види този знак от някоя жена, която не носи шала, а тази Халима Саранов не можеше дори да прелива. Достатъчно близо беше, за да е сигурна в това.

— Да — каза Делана. — Познаваме се. Остави ни сами, Луцилде.

Без да дочака новачката да излезе, Халима залюшка бедра към стола, на който доскоро беше седяла Сюан, и седна, без да я канят. Вдигна една от недокоснатите чаши, кръстоса крака, отпи и погледна Делана над нея.

Делана я прикова с твърд поглед.

— За каква се мислиш? Колкото и високо да смяташ, че стоиш, никоя не може да стои по-високо от Айез Седай. И къде си го научила този знак?

Халима ѝ се усмихна насмешливо.

— Наистина ли мислиш, че тайните на... да я наречем „потъмната“ Аджа са чак толкова тайни? Колкото до това кой къде стои, много добре знаеш, че дори един просяк да ти покаже подходящите знаци, трябва да скочиш и да се подчиниш. Колкото до мен, за известно време бях спътничка на Кабриана Мекандес, Синя сестра. За съжаление, Кабриана умря — падна от коня си, — а Стражникът ѝ толкова се натъжи, че отказа да стане от постелята си и да яде. Той също умря. — Халима се усмихна. — Двете с Кабриана доста си поговорихме преди да умре и тя ми каза за Салидар. Каза ми също така доста неща, които беше научила за плановете на Бялата кула за вас. И за Преродения Дракон.

Делана съвсем не беше от жените, склонни лесно да се предадат. Пердашила беше кралска, за да ги принуди да сключат мир, когато искаха война, влачила беше кралици за вратовете, за да подпишат договори, които трябваше да се подпишат. Вярно, щеше да се подчини на предполагаемия просяк, ако представеше подходящите знаци и изрече правилните думи, но ръцете на Халима я бяха отличили като Черна Аджа, каквато тя явно не беше. Навярно жената смяташе, че това е единственият начин Делана да я признае, или може би искаше да се изперчи с познаването на забранени неща. Не, тази Халима никак не ѝ харесваше.

— Значи от мен се очаква да се погрижа Съветът да приеме информацията ти — каза тя навъсено. — Няма да е проблем, стига да

знаеш достатъчно за Кабриана, за да подкрепиш версията си. В това не мога да ти помогна — срещала съм я само един-два пъти. Няма вероятност тя да се появи и да развали версията ти, нали?

— Никаква. — Жената пак се усмихна подигравателно. — А животът на Кабриана мога да го издекламирам наизуст. Знам неща, които и тя самата беше забравила.

Делана само кимна. Убийството на една Сестра винаги беше достойно за съжаление, но каквото трябва да стане, трябва да стане.

— Тогава няма никакъв проблем. Съветът ще те приеме като гостенка, а аз ще се погрижа да те изслушат.

— Гостенка не е точно това, което имах предвид. Нещо по-постоянно, струва ми се. Твоя секретарка, или още по-добре — съветничка. Искам да съм сигурна, че вашият Съвет ще бъде напътстван грижливо. Освен онази история за вестите на Кабриана, от време на време ще трябва да ви давам указания.

— Сега ти ме чуй! Аз...

Халима я прекъсна, без да повиши глас.

— Казаха ми да ти спомена едно име. Име, което понякога използвам. Аран-гар.

Делана се отпусна тежко. Това име ѝ беше споменавано в сънищата. За пръв път от години Делана Мозалейн се изплаши.

ГЛАВА 31

ЧЕРВЕН ВОСЪК

Чаткането на копитата почти се стопи в шума на Амадор, когато Еамон Валда бавно подкара черния си кон по многолюдните улици. Потта се просмукваше през всяка негова пора под съвършено излъсканата му ризница и снежния плащ, проснат върху мощната задница на коня, но той изобщо не обръщаше внимание на зноя, все едно че беше прохладен пролетен ден. Правеше върховни усилия да не обръща внимание и на мръсните мъже и жени, дори деца, с окъсани дрехи и посърнали лица на хора, изгубили всичко. Дори тук. Дори и тук.

За пръв път в живота му величавите каменни стени на Крепостта на Светлината, увенчани с кули, окичени със знамена и несъкрушими, бастион на истина и право, не повдигнаха духа му. Той се смъкна от седлото в големия двор, подхвърли юздите на едно Чедо и му изръмжа добре да се погрижи за животното; мъжът си знаеше работата, разбира се, но Валда просто изпитваше потребност да се сопне на първия, който му попадне. Белоплаци мъже щъкаха във всички посоки с твърде показна енергичност въпреки зноя. Надяваше се в това да има нещо повече от показност.

Младият Дейн Борнхалд се появи тичешком отнякъде и опря пестник в покритата си с броня гръд в пламенен поздрав.

— Светлината да ви освети, милорд-капитане. Добре ли пътувахте от Тар Валон? — Очите му бяха кръвясали и миришеше на ракия. Пиенето денем не се прощаваше.

— Бързо, във всеки случай — изръмжа Валда, докато си сваляше ръкавиците и ги затъкваше в колана си.

Не беше заради ракията, макар че това провинение заслужаваше сериозна забележка. Пътуването наистина беше бързо за такова разстояние. Смяташе да даде на легиона една нощ отпуск в града като награда, след като вдигнеха стана си отвън. Бързо пътуване наистина, но той не беше одобрил заповедта да се връща тъкмо когато едно

силно подбутване можеше да срути килналата се Кула и да зарови вещиците под руините ѝ. И освен това всеки ден му беше носил лоши вести. Ал-Тор в Кемлин. Всъщност нямаше значение дали този мъж бе Лъжедракон, или истинският — важното бе, че той можеше да прелива, а всеки мъж, който правеше това, трябваше да е Мраколюбец. Заклетите в Дракона в Алтара. И този така наречен Пророк и неговата сган в Геалдан, дори в самата Амадиция.

Успял беше поне да избие част от тази утайка, въпреки че беше трудно да се бие с врагове, които се стапят и изчезват по-често, отколкото устояват, които можеха да се слоят с прокълнатите потоци от бежанци и още по-лошо — с обезумели скитници, които, изглежда, си въобразяваха, че ал-Тор е преобърнал целия световен ред с главата надолу. Но той беше намерил решение, макар и не съвсем задоволително. Пътят зад легиона му сега бе покрити с леш и гарваните се хранеха до пръсване. Щом не беше възможно да се различи боклукът на Пророка от бежанския боклук, какво пък, трепи наред всички, които се пречат на пътя ти. Невинните да са си останали по домовете, където им е мястото — нали Създателят бездруго ще ги приюти. Ако питаха него, той просто им помагаше в това.

— Чух, че Мургейз била тук — каза той. Не го вярваше — всяка втора приказка в Андор беше умуване над това кой точно е убил Мургейз — затова се изненада, когато Дейн кимна.

Изненадата му се превърна в отвращение, когато младежът заломоти за покоите на Мургейз и за ловуванията ѝ, колко добре се отнасяли към нея и как тя със сигурност щяла много скоро да подпише договор с Чедата. Валда открито се намръщи. Друго от Ниал не можеше и да се очаква. Този мъж навремето си бе един от най-добрите воители, смятаха го за велик военачалник, но беше остарял и омекнал — Валда го беше разбрал още когато заповедите му стигнаха в Тар Валон. Ниал трябваше да се придвижи със сила към Тийр веднага щом се чу за ал-Тор. Трябваше да събере цялата мощ, от която имаше нужда за този поход; държавите щяха да тръгнат под стяговете на Чедата срещу един Лъжедракон. Тогава все още щяха да го направят. Сега ал-Тор беше в Кемлин, достатъчно могъщ, за да изплаши боязливите. Но пък Мургейз беше тук. Ако той разполагаше с Мургейз, щеше да я принуди да подпише този договор още първия ден, дори да се наложеше някой

да направлява ръката ѝ, държаща перото. В името на Светлината, щеше да я научи да подскача, когато ѝ каже „скачай“. Ако се опънеше да се върне в Андор с Чедата, щеше да я върже на кол за китките. С такова знаме щеше да поведе марша към Андор.

Дейн замълча и зачака — явно очакваше покана за вечеря. Като по-младши, не можеше той да покани по-старши офицер, но несъмнено се надяваше да поговори с бившия си командир за Тар Валон, навярно дори за загиналия си баща. Валда нямаше високо мнение за Джефрам Борнхалд — мекушав беше бил този мъж.

— Ще те видя в лагера за вечеря в шест. И да си трезвен, чедо Борнхалд.

Борнхалд определено беше пиян — зяпна и се олюля, преди да отвърне с военния поздрав и да си тръгне. Валда се зачуди какво е станало с него. Допреди време Дейн бе чудесен млад офицер. Твърде много го интересуваха дреболиите, като например доказателството за нечия вина, когато такова не можеше да се намери, но въпреки това службата му беше изрядна. Не беше слабохарактерен като баща си. Какъв срам да го види сега да си губи времето с ракия.

Мърморейки си сърдито под нос — пиенето посред бял ден в самата Крепост на Светлината беше поредното доказателство, че Ниал позволява плодът да загние отвътре — Валда тръгна към покоите си. Смяташе да преспи в лагера, но една горещя баня нямаше да му е излишна.

Към него по голия каменен коридор пристъпи младо Чедо с пурпурната гегата на Ръката на Светлината зад пламтящото златно слънце на гърдите му. Без да спира и дори да поглежда Валда в очите, Разпитвачът почтително промърмори:

— Милорд капитанът сигурно ще пожелае да посети Купола на Истината.

Валда го изгледа намръщено. Не обичаше Разпитвачите: по своему те вършеха добра работа, но въпреки това той не можеше да се отърве от чувството, че си слагат гегата само защото по този начин никога няма да им се наложи да се сражават с въоръжен противник. Понечи да повиши глас и да скастри младежа, но се отказа. Разпитвачите бяха мърляви по отношение на дисциплината, но въпреки това едно обикновено Чедо никога нямаше да си позволи да се

обърне така небрежно към един лорд-капитан. Изглежда, банята трябваше да почака.

Куполът на Истината бе истинско чудо, което най-сетне му възвърна отчасти духа. Чисто бял отвън, но отвътре облицован с варак, който отразяваше светлината на хилядата горящи светилници. Дебели бели колони обграждаха залата, без украса и излъскани до блясък, а самият купол се простираше на сто крачки диаметър без никаква опора и се издигаше на петдесет крачки до върха си над простия бял мраморен подиум в самия център на белия мраморен под, където заставаше лорд капитан-командирът на Чедата на Светлината, за да се обърне към тях в най-тържествените им мигове, по време на най-важните им церемонии. И той щеше да застане там един ден. Ниал нямаше да живее вечно.

Десетки Чедата кръстосваха из просторната зала — предостойна за очите гледка, макар никой освен Чедата да не можеше да ѝ се наслади, естествено — но не бяха го извикали, за да се любува на Купола. Сигурен беше в това. Зад огромните колони продължаваха редици от по-малки, също толкова обикновени на вид и също така излъскани съвършено, и високи алкови с фрески на величави победи на Чедата отпреди хиляда години. Валда закрачи, поглеждайки към всяка ниша. Най-сетне забеляза един висок мъж с прошарена коса, съзерцаващ един от стенописите — Серения Латар, как я вдигат на бесилото, единствената Амирлин, която Чедата бяха успели да обесят. Убита предварително, разбира се — малко трудно е щяло да бъде да обесят вещицата жива, но това бе несъществено. Важното бе, че преди шестстотин деветдесет и три години справедливостта бе възтържествувала според закона.

— Притеснен ли си, синко? — Гласът беше мек, почти кротък.

Валда леко се намръщи. Радам Асунава можеше и да е Върховен инквизитор, но все пак си беше Разпитвач. Докато Валда бе лорд-капитан, Помазан от Светлината, а не „синко“.

— Не, доколкото ми се струва — отвърна той навъсено.

Асунава въздъхна. Изпитото му лице бе живо въплъщение на праведно страдание, дотолкова, че потта по него можеше да се вземе за сълзи, но хлътналите му очи като че ли горяха със същия зной, стопил всеки излишък на плът. На плаща му беше извезана само гегата, без

слънцето, тъй щото той сякаш стоеше извън Чедата. Или над тях може би.

— Времената са тревожни. Крепостта на Светлината приютява вещица.

Валда потисна порива да го изгледа накриво. Страхливци или не, Разпитвачите можеха да са опасни дори и за един лорд-капитан. Този мъж можеше и да не е в състояние да обеси една Амирлин, но положително мечтаеше да бъде първият, който ще обеси една кралица. На Валда му беше все едно дали Мургейз ще загине, стига това да не станеше преди от нея да бъде измъкната всичката възможна полза. Той не отговори нищо и дебелите посивели вежди на Асунава се смъкнаха толкова ниско, че очите му сякаш занадничаха от кухините на пещери.

— Времената са тревожни — повтори той — и не бива да се позволи на Ниал да погуби Чедата на Светлината.

Валда заразглежда продължително картината. Художникът сигурно беше добър или не чак толкова — от тези неща той не разбираше, а и му беше все едно. Но беше докарал добре оръжията и броните на стражата, въжето и бесилката изглеждаха истински. От тези неща Валда разбираше.

— Готов съм да слушам — рече най-после той.

— Тогава ще поговорим, синко. По-късно, когато ще има по-малко очи да видят и уши да чуят. Светлината да те освети, синко.

Асунава се отдалечи без дума повече, но стъпките му заотекваха, сякаш искаше да впечата всяка своя стъпка в камъка. Чедата се закланяха дълбоко, докато ги подминаваше.

От един тесен прозорец високо над двора Педрон Ниал видя как Валда слезе от коня и размени няколко думи с младия Борнхалд, след което закрачи гневно по каменните плочи и влезе. Валда винаги беше гневен. Ако имаше някакъв начин да прибере чедата от Тар Валон и да остави там Валда сам, Ниал с радост щеше да го приложи. Валда беше доста добър боен командир, но бе по-пригоден да разбунва тълпите. Всичките му представи за тактика се свеждаха до атаката и цялата му представа за стратегия се изчерпваше с атаката.

Ниал поклати глава и се запъти към залата си за аудиенции. Имаше си по-важни неща, за които да се тревожи. Мургейз

продължаваше да упорства като войска, заела височините, и отказваше да признае, че всъщност е в дъното на долината, от която няма изход, и че тъкмо противникът ѝ държи височините.

Когато Ниал влезе в преддверието, Балвер се надигна и каза:

— Омерна беше тук, милорд. Остави тези неща за вас. — И докосна купчина листа, превързани с червена лента, на масата. — И това. — Устните му се свиха и той извади от джоба си тънка костена тръбичка.

Ниал пое тръбичката, измърмори тихо и се затътри към вътрешното помещение. С всеки ден Омерна ставаше все по-некадърен, странно защо. Това, че си оставаше докладите на Балвер, беше достатъчно неприятно, колкото и да бяха пълни с глупости, но дори некадърник като Омерна трябваше да има достатъчно ум в главата, за да не предава тръбичките с трите червени ивици на друг освен лично на Ниал. Той вдигна тръбичката до светилника, за да огледа въска. Не беше счупен. Огън трябваше да запали той под задника на Омерна, страх от Светлината да му внуши. Никаква полза нямаше от него като прикритие, ако не си играеше ролята на свършен шпионин възможно най-усърдно.

Съобщението пак идваше от Варадин, с личния шифър на Ниал, изписан с разкривения паешки почерк върху листчето тънка хартия. Той за малко щеше да го изгори, без да го е дочел, но нещо в края привлече погледа му. Започна го отначало, грижливо възпроизвеждайки шифъра в ума си. Искаше да е съвсем сигурен. Също както и миналия път, изреждаха се дивотии за Айез Седай на каишки и странни зверове, но точно в края... Варадин беше помогнал на Асидим Файсар да си намери скривалище в Танчико; щял да се опита да измъкне Файсар, но охраната на Предтечите била толкова здрава, че и шепот не можел да прехвърли стените на крепостта без тяхно разрешение.

Ниал замислено потърка брадичката си. Файсар беше един от онези, които той беше пратил в Тарабон, за да види какво може да се спаси. Файсар не знаеше нищо за Варадин, а Варадин също така не биваше да знае нищо за Файсар. Охраната на Предтечите била толкова здрава, че и шепот не можел да прехвърли стените на крепостта без тяхно разрешение. Драсканици на побъркан.

Той пхна хартийката в джоба си и се върна в преддверието. Тарабон беше яма, гъмжаща от отровни усойници и плъхове, но...

— За колко време твой куриер може да стигне до Танчико?

Балвер дори не примигна. Нямахше да покаже изненада дори конят му да проговори с човешки глас.

— Проблемът ще е със смяната на конете, след като прекоси границата, милорд. Обикновено, бих казал, за двадесет дни отгук и обратно, може би няколко дни по-малко. Но в днешни времена — два пъти повече, ако има късмет. А може би два пъти повече само за да стигне до Танчико.

От връщането му нужда нямахше да има, но това Ниал го премълча.

— Уреди го, Балвер. След час писмото ще е готово. Лично ще поговоря с куриера. — Балвер кимна, но като че ли бе оскърбен от нещо. Негова работа. Ако Ниал можеше да си свърши работата, без да бъде издаден Варадин... Съвсем ненужни предпазни мерки, ако се беше побъркал, разбира се, но ако не...

Ниал се върна в стаята си и отново огледа съобщението на Варадин, а после поднесе хартийката на пламъка на светилника и се загледа как пламва. Прахта стри между пръстите си.

Следваше четири правила, свързани с действието и с информацията. Никога не си съставяй план, преди да си научил колкото може повече за противника си. Никога не се бой да промениш хода на замислите си, когато получиш информация. Никога не се заблуждавай, че знаеш всичко. И никога не очаквай, че ще научиш всичко. Този, който чака да научи всичко, така си остава в шатрата, докато противникът му я подпалва над главата му. Ниал твърдо следваше тези правила. Веднъж само си беше позволил да ги изостави, доверявайки се на „подозрение“. В Джамара, без никаква друга причина освен някакъв смътен гъдел в тила си, бе разположил една трета от войската си да пази проходите, за които всички твърдяха, че били „непроходими“. Докато прекарваше останалата част от силите си да съкрушат мурандийците и алтарците, една иллианска армия, за която се смяташе, че се намира на стотина мили разстояние, се промъкна през тези „непроходими“ проходи. Единствената причина да се оттегли, без да претърпи крах, беше „чувството“. А сега отново усещаше този гъдел.

— Не му вярвам — твърдо заяви Таланвор. — Напомня ми за един млад мошеник, когото видях веднъж на един панаир, тип с невинно като на бебенце лице, който те гледа в очите и ти се усмихва, докато пъха граховото зърно под чашката.

Този път Мургейз поне овладя гнева си лесно. Младият Петер им бе докладвал, че чичо му най-последно бил измислил начин как да ги измъкне от Крепостта на Светлината, нея и останалите. Пречката се бяха оказали останалите. Торвин Баршоу отдавна бе заявил, че нея самата може да измъкне лесно, но тя не можеше да ги остави на милостта на Белите плащове. Дори и Таланвор.

— Чувствата ти ще си ги отбележа — каза тя. — Стига да не позволиш да ти пречат. Да имаш някоя поговорка, която да става за случая, Лини? Нещо във връзка с младия Таланвор и неговите чувства? — Светлина, защо изпитваше толкова удоволствие да му се подиграва? Той почти бе стигнал до измяна, но тя бе неговата кралица, а не... Останалата част от мисълта така и остана недовършена.

Лини седеше край прозореца и навиваше кълбо синя прежда от чилето, което Бреане държеше в протегнатите си ръце.

— Петер ми напомня за онзи младок ратай в конюшните, точно преди да заминеш за Бялата кула. Дето направи дечица на две от прислужничките и го хванаха, докато се опитваше да избяга от палата с торба, пълна със сребърните прибори на майка ти.

Мургейз стисна челюсти, но нищо не можеше да развали удоволствието ѝ, дори и погледът на Бреане, сякаш и на нея трябваше да ѝ се даде право да си изрази мнението. Петер много се радваше на предстоящото бягство на Мургейз. Разбира се, това отчасти се дължеше на очакванията му да получи някакво възнаграждение от чичо си за своето участие — поне отчасти това се долавяше в приказките му: намеци за това какво го чакало при провал — но младежът направо затанцува от радост, когато тя се съгласи с плана, според който всички щяха да бъдат измъкнати от Крепостта още днес и по изгрев слънце щяха да са извън Амадор. Далеч от Амадор и на път за Геалдан, където нямаше да се обвържат с войници, които да оплетат Андор в конците си. Преди два дни беше дошъл самият Баршоу, за да им разкрие замисъла си, предрешен като дребен

амбулант, продаващ игли и гранчета прежда, нисък набит мъж с голям нос, неспокойно шаващи очи и превзети устни, въпреки че думите му излизаха от тях достатъчно почитателно. Трудно беше да се повярва, че е чичо на Петер — двамата изглеждаха толкова различни, — още по-малко да го вземе човек за уличен продавач. Въпреки това неговият план изглеждаше великолепен в своята простота, макар и не съвсем достоен за кралица, и бяха необходими само достатъчно хора извън Крепостта, за да може да се осъществи. Мургейз просто трябваше да бъде изкарана извън Крепостта на Светлината, заровена на дъното на волска кола, пълна с кухненска смет.

— Значи всички вече знаете какво да правите — каза тя. Докато тя самата си беше в покоите, всички останали можеха да се движат с относителна свобода. Всичко зависеше от това. Е, не чак всичко, но определено измъкването на всички останали, с изключение на самата нея. — Лини, двете с Бреане трябва да сте в двора на перачниците, когато камбаната удари за вечеря. — Лини кимна добродушно, но Бреане я изгледа нацупено. Това го бяха повтаряли вече двадесетина пъти. Въпреки това Мургейз не искаше да допуснат грешка, заради която някой от тях да остане. — Таланвор, ти ще си оставиш меч и ще ни чакаш в хана „Дъба и тръна“. — Той отвори уста да възрази, но тя твърдо го прекъсна. — Възраженията ти вече ги чух. Можеш да си намериш друг меч. Те ще са сигурни, че ще се върнеш, ако си го оставиш тук. — Той направи гримаса, но накрая кимна. — Ламгвин ще ни чака при „Златната глава“, а Бейзъл и...

Чу се припряно почукване на вратата и тя се откряна. Подаде се плешивата глава на Бейзъл.

— Моя кралице, дошъл е един човек... Чедо... — Той хвърли поглед през рамо към коридора. — Дошъл е един Разпитвач, кралице. — Ръцете на Таланвор посегнаха към дръжката на меча му, както можеше да се очаква — и нямаше да си ги дръпне, ако не му бе направила жест на два пъти, и при това с гримаса.

— Пусни го. — Тя успя да придаде спокойствие на гласа си, но в корема ѝ панически запърхаха пеперуди. Разпитвач? Нима всичко, което се подреждаше така добре, изведнъж щеше да се провали с гръм и трясък?

Висок мъж с ястребов нос избута Бейзъл от пътя си и тръшна вратата под носа му. Бяло-златистата му туника и пурпурната гега на

рамото му обозначаваха ранга му на Инквизитор. С Ейнорн Сарен лично не беше се запознавала, но ѝ го бяха показвали. На лицето му бе изписана непоклатима самоувереност.

— Поканена сте при лорд капитан-командира — обяви той хладно. — Трябва да се явите веднага.

Мислите на Мургейз запърхаха по-бързо и от пеперудите. Свикнала беше да я привикват — сега, след като я държеше в Крепостта, Ниал не идваше при нея — беше привиквана многократно, за да чуе поредните му поучения за нейния дълг към Андор или на уж приятелски разговор, който трябваше да ѝ покаже, че Ниал е загрижен от сърце за нейните интереси и интересите на Андор. Свикнала беше с това, но не и точно с такъв пратеник. Предадяха ли я на Разпитвачите, увъртания нямаше да има. Асунава щеше да изпрати достатъчно хора, за да я извлекат от „личните ѝ покои“ заедно с всичките ѝ хора. Виж, с него се беше срещала — помислеше ли си за това, кръвчицата ѝ се смразяваше. Защо ѝ бяха изпратили Инквизитор? Тя изрече въпроса си гласно и Сарен и отвори със същите ледени нотки.

— Бях с лорд капитан-командира и имах работа насам. Свърших си работата и сега ще ви заведа. В края на краищата вие сте кралица, моите уважения. — Всичко това прозвуча леко отегчено, малко нетърпеливо, а последното — с нотка на насмешлива ирония. Не и топло обаче.

— Добре — отвърна тя.

— Може ли да придружа моята кралица? — Таланвор се поклони официално; добре поне че се стараеше да показва почитание пред външни лица.

— Не. — Предпочиташе вместо него да вземе Ламгвин. Не, който и да е от мъжете щеше да създаде впечатлението, че смята, че се нуждае от лична охрана. Сарен я плашеше почти толкова, колкото Асунава и тя не смяташе да му позволи да забележи и намек за този страх. Затова изписа на устните си небрежно търпелива усмивка.

— Разбира се, тук не се нуждае от никаква защита.

Сарен също се усмихна, или поне устните му. Сякаш се смееше на нея.

Отвън, след като Бейзъл и Ламгвин я изгледаха колебливо, тя за малко да промени мнението си за придружителите; щеше да го направи, ако не си поговори с вътрешния си глас. Но двамата мъже

едва ли щяха да могат да я защитят, ако това се окажеше добре обмислен капан, а да си промени намерението щеше да е проява на слабост. Докато крачеше по каменните коридори със Сарен, определено се почувства слаба — и помен нямаше от кралицата в нея. Не. Навярно щеше да запищи като всеки друг, ако Разпитвачите я натикаха в тъмниците си — е, в тази работа нямаше никакво „може би“; не беше чак такава глупачка, че да си въобрази, че кралската плът е по-различна от тази на другите хора — но дотогава щеше да бъде такава, каквато е. Съвсем съзнателно се постара да укроти пърхащите пеперуди.

Сарен я поведе през един покрит с каменни плочи двор, в който голи до кръста мъже дялаха дървени колове.

— Къде отиваме? — попита тя настоятелно. — Това не е пътят, по който съм минавала до кабинета на лорд капитан-командира. Някъде другаде ли отиваме?

— Превеждам ви по най-краткия път — отвърна сухо Сарен. — Имам по-важни неща, за които трябва да се погрижа от... — Не довърши, нито забави крачка.

Не ѝ оставаше никакъв избор освен да го последва по някакъв коридор, обграден от дълги помещения, пълни с тесни кревати, повечето от тях — запълнени с разсъблечени до кръста, ако не и повече, мъже. Тя задържа очите си приковани в гърба на Сарен, съчинявайки хапливите фрази, с които щеше да изприщи Ниал. После минаха през някаква конюшня, където вонеше тежко на конска пот и тор, а в единия ъгъл някакъв налбантин подковаваше коне, след това тръгнаха по друг коридор с казармени помещения, после по друг, с кухненски помещения от едната страна, от които лъхаше тежка миризма на готвено, и в още един двор... тя се закова на място.

Посред двора стърчеше високо бесило. Три жени и над дузина мъже го изпълваха цялото, с вързани ръце и крака и с клупове на шиите. Някои ридаеха жално; повечето изглеждаха ужасени. Последните двама бяха Торвин Баршоу и Петер, момчето по риза наместо червено-бялото палто, което му бе приготвила. Петер не плачеше, но чичо му — да. Петер изглеждаше прекалено изплашен, за да се сети да заплаче.

— За Светлината! — извика един белоплащ офицер и друг Бял плащ изтласка дълъг лост в края на бесилката.

Капаците по дървения подиум на бесилката се разтвориха с трясък и жертвите пропаднаха. Изпънатите въжета се разлюляха, докато осъдените се давеха в последна глътка за живот, вместо да умрат мигновено със скършен враг. Петер бе един от тях. И с него умря великолепно замисленото ѝ бягство. Сигурно трябваше да помисли повече за него, но мисълта ѝ изцяло беше погълната от проваленото бягство и как да се измъкне от клопката, в която беше попаднала. От клопката, в която бе хваната — и заедно с нея цял Андор.

Сарен я гледаше втренчено: явно очакваше да изпадне в несвяст или да повърне.

— Толкова много наведнъж? — каза тя, горда, че гласът ѝ не трепна. Въжето на Петер най-после бе престанало да трепери и сега само леко се полюшваше. Спасение нямаше.

— Тук бесим Мраколюбци всеки ден — отвърна сухо Сарен. — В Андор може би ги освобождават с кратко нравоучение. Ние — не.

Мургейз срещна погледа му. Най-късият път? Това значи беше новата тактика на Ниал. Не я изненада, че изобщо не ѝ споменаха за планираното ѝ бягство. Ниал беше твърде хитър за такова нещо. Тя беше негова почетна гостенка, а Петер и чичо му бяха обесени случайно, заради някакво престъпление, нямащо нищо общо с нея. Кой щеше да е следващият, когото щяха да качат на бесилото? Ламгвин или Бейзъл? Лини или Таланвор? Странно но представата за Таланвор с клуп на шията я нарани повече, отколкото представата за Лини. Над рамото на Сарен тя зърна Асунава, на един прозорец, гледащ към бесилката. Гледаше нея. Възможно бе това да е негово дело, не на Ниал. Но това беше без значение. Нямаше да позволи хората ѝ да загинат за нищо. Не можеше да позволи Таланвор да загине.

Тя вдигна подигравателно вежда и каза:

— Ако от това са ви омекнали коленете, предполагам, че ще трябва да изчакаме, докато съберете сили. — С безгрижен глас, изобщо незасегнат от видяното. Светлина, дано да не повърнеш.

Лицето на Сарен помръкна, той се обърна и закричи напред. Тя го последва с царствена походка, без да поглежда към прозореца на Асунава, стараяйки се да не мисли за бесилото.

Това със сигурност беше най-краткият път, защото в следващия коридор Сарен я поведе нагоре по стръмно стълбище и тя се озова пред залата за аудиенции на Ниал по-бързо, отколкото помнеше да е

взимала разстоянието преди. Както обикновено, Ниал не стана и за нея нямаше свободен стол, затова тя се оказа принудена да стои права пред него като някоя молителка. Ниал изглеждаше разсеян; седеше мълчаливо и се взираше в нея, без всъщност да я вижда.

Беше спечелил, а дори не я виждаше. Това я подразни. Светлина, той беше спечелил. Може би трябваше да се върне в покоите си. Ако кажеше на Таланвор, Ламгвин и Бейзъл да ѝ отворят път с оръжие, щяха да се опитат. Щяха да загинат, както а тя самата, Никога не бе държала меч, но ако им го заповядаше, и тя щеше да хване меч. Щеше да загине и Елейн щеше да наследи Лъвския трон. Щеше, след като ал-Тор бъдеще изтласкан. Бялата кула щеше да се погрижи Елейн да получи онова, което ѝ принадлежи. Кулата. Ако Кулата осигуреше трона на Елейн... Струваше ѝ се налудничаво, но въпреки това тя се доверяваше на Кулата по-малко, отколкото дори на Ниал. Не, трябваше да спаси сама Андор. Но цената! Цената трябваше да се плати.

Наложи се да измъкне думите от устата си насила.

— Готова съм да подпиша вашия договор.

Ниал отначало като че ли не я чу. После примигна и изведнъж се разсмя сухо и поклати глава. Това също така я подразни. Правеше се на изненадан; пълни преструвки. Не беше се опитала да бяга. Беше гостенка. Искаше ѝ се него да види на бесилото.

Той се задейства толкова бързо, че почти заличи впечатлението от доскорошната си апатия. Само след няколко мига мършавият му секретар се появи с дълъг пергамент, на който всичко вече беше изписано, дори с едно копие от Печата на Андор, което самата тя не можеше да различи от оригинала.

Колкото и да нямаше избор, тя демонстративно изчете условията. Не се оказаха по-различни от това, което беше очаквала. Ниал щеше да поведе Белите плащове да ѝ върнат трона, но това си имаше цена, макар да не беше посочена изрично. Хиляда Бели плащове на гарнизон в Кемлин, с техните собствени съдилища, извън закона на Андор и за вечни времена. Белите плащове щяха да са с равни права с тези на Гвардията на кралицата в цял Андор, за вечни времена. Цял живот щеше да ѝ отнеме, за да отмени подписа си под всичко това, както и на Елейн, но алтернативата беше ал-Тор с Лъвския трон като негов трофей. Ако изобщо някоя жена седнеше отново на него, това щеше да е Еления или Неан, или някоя друга от същата мая, и то като кукла на

ал-Тор. Или това, или Елейн като кукла на Кулата — но тя не можеше да се принуди да се доверява повече на Кулата.

Тя изписа името си четливо и натисна копието на Печата в червения восък, който секретарят на Ниал изля в долния край на свитъка. Лъвът на Андор, обкръжен от Короната на розата. Ето, станала беше първата кралица, приела чужди войски на андорска земя.

— Кога ще... — Показа се по-трудно да го произнесе, отколкото беше очаквала. — Кога ще тръгнат легионите ви?

Ниал сведе поглед към масата. На нея нямаше нищо освен перото и мастилото, паничката с пясък и парчето восък за печата, сякаш съвсем наскоро беше написал някакво писмо. Той доизписа подписа си върху договора и впечата собствения си печат, лъчисто слънце върху златист восък, след което връчи свитъка на секретаря си.

— Прибери го в архивите, Балвер. Боя се, че няма да мога да тръгна толкова бързо, колкото се надявах, Мургейз. Има нови обстоятелства, които трябва да обмисля. Те не ви засягат. Трябва просто да преценя как да се придвижа в райони, които не са свързани с Андор. Настоявам да го приемете просто като малко допълнително време, в което мога да се насладя на компанията ви.

Балвер се поклонил плавно, макар и донякъде превзето, но тя можеше да се закълне, че за много кратък миг очите му трепнаха, пълни с изненада. Тя самата за малко щеше да зяпне. Толкова я притискаше и притискаше, а сега се оказва, че имал да обмисля и други неща? Балвер излезе бързо, като че ли уплашен Мургейз да не се опита да издърпа договора от ръката му и да го скъса, но това беше последното нещо, което можеше да й хрумне. Най-малкото нямаше да има повече бесилки. С останалото щеше да се справи когато му дойдеше времето. Стъпка по стъпка. Упорството й се беше провалило, но сега отново беше спечелила време — нечакан дар, който трябваше да се използва добре. Да се наслади на компанията й значи?

Тя се помъчи да се усмихне топло.

— Голяма тежест падна от раменете ми. Кажете ми, играете ли на камъчета?

— Смятат ме за добър играч. — Усмивката, с която й отвърна, отпървом бе изпълнена с изненада, после стана насмешлива.

Мургейз се изчерви, но се постара лицето й да не издаде гнева й. Навярно беше по-добре сега той да си помисли, че е прекършена.

Никой нямаше да държи под око един прекършен противник или да му отдава особено внимание, и ако проявеше малко повече предпазливост, с времето щеше да може да започне да възвръща позициите си и да си възстанови онова, което бе отстъпила, преди войските му да напуснат Амадиция. Преди време беше имала много добър учител в Играта на Домове.

— Ще се постарая да не се окажа твърде слаб партньор, стига да пожелаете да играем. — Тя самата бе много повече от добра, но разбира се, щеше да се наложи да губи, макар и не толкова лесно, че да го отегчи. А колко мразеше да губи!

Навъсен, Асунава забарабани с пръсти по позлатената облегалка на стола си. Над главата му изпъкваше изкусно изработената и лакирана в пурпур овчарска гега сред чисто белия диск на високата облегалка.

— Вещицата е изплашена — промърмори той.

Сарен отговори все едно че го бяха обвинили.

— На някои хора бесилото им действа така. Мраколюбците са били заловени вчера — казаха ми, че припявали някакъв нов химн в чест на Сянката, когато Тром разбил вратата. Проверих, но никой не се е сетил да ги разпита дали имат някаква връзка с нея. — Добре поне че не запристъпва на място — стоеше изпънат самоуверено, както би трябвало да стои всяка Ръка на Светлината.

Асунава му махна с ръка да спре обясненията си. Разбира се, че нямаше никаква връзка освен факта, че тя беше вещица, а те — Мраколюбци. Вещицата в края на краищата се намираше в Крепостта на Светлината. Въпреки това нещо го глождеше.

— Ниал ме прати да му я доведе все едно че съм му някакво псе — изръмжа Сарен. — За малко да повърна, докато стоях толкова близо до тази вещица. Ръцете ми сами искаха да я стиснат за гърлото.

Асунава не си направи труд да му отговори. Ниал, разбира се, мразеше Ръката. Повечето хора мразеха онова, от което се бояха. Сега обаче той самият се бе съсредоточил върху Мургейз. Тя в никакъв случай не можеше да се нарече слаба. Определено бе успяла да устои на Ниал достатъчно дълго — повечето хора на нейно място щяха да рухнат още щом се озовяха в Крепостта на Светлината. В края на

краищата, ако се бе оказала слаба, тя щеше да провали част от плановете му. Всички подробности ги бе подредил в ума си, всеки ден от съда над нея, подръка с посланиците от всяка земя, която все още можеше да прати такива, докато най-сетне не дойдеше признанието ѝ, изтръгнато така умело, че никой да не забележи и белег по тялото ѝ, а след това — церемониите, придружаващи екзекуцията ѝ. Специална бесилка само за нея, която след това да бъде запазена в памет на това събитие.

— Да се надяваме, че ще продължи да се съпротивлява на Ниал — каза той с усмивка, която някои можеха да нарекат кротка и благочестива. Дори търпението на Ниал не можеше да трае вечно — все някой ден щеше да я предаде в ръцете на правосъдието.

ГЛАВА 32

ПРИВИКАНИ НАБЪРЗО

Появата на Ранд в Кайриен приличаше на Егвийн на някой от онези величествени фойерверки на Илюминаторите, за които беше чувала, но така и не беше виждала, с мощни взривове из целия град. Ехото от това сякаш се повтаряше безкрайно.

Тя самата, разбира се, вече не ходеше до двореца, но Мъдрите прескачаха всеки ден да претърсват за капани, поставени със сайдар, и ѝ казваха какво става. Благородниците се гледаха с присвити очи, тайренците както и кайриенците. Берелайн като че ли беше решила да се покрие — отказваше всички срещи, освен най-наложителните. Руарк явно я кореше че отбягва задълженията си, но без особен резултат. Той, изглежда, беше единственият незасегнат в целия палат. Дори слугите подскачаха, като ги погледнеш, макар че това може би се дължеше на навика на Мъдрите да надничат навсякъде.

При шатрите нещата не вървяха по-добре, поне сред Мъдрите. Останалите айилци се държаха като Руарк — спокойни и стабилни. В сравнение с тяхното поведение Мъдрите изглеждаха още по-напрегнати и изпълнени с тревога — не че имаше някаква особена причина за нея. Амис и Сорилея се бяха върнали от срещата си с Ранд едва ли не съскайки. Не казаха защо, във всеки случай не и пред Егвийн, но настроението им се разпространи сред Мъдрите бързо като мисълта, докато всички те не закряха като настръхнали котки, готови да издерат с нокти всичко, което се движи. Чирачките им пристъпваха лекичко и говореха тихичко, но въпреки това ги гълчаха за дреболии, които иначе щяха да бъдат подминати, и ги наказваха за неща, които иначе щяха да предизвикат само мъмрене.

Появата на Мъдри от Шайдо в лагера съвсем не промени нещата към по-добро. Терава и Емерис във всеки случай бяха Мъдри; третата беше самата Севанна — крачеше важно-важно, с толкова развързана блуза, че не отстъпваше на Берелайн. Терава и Емерис заявиха, че Севанна била Мъдра, и макар Сорилея да изръмжа, нямаха никакъв

избор, освен да я приемат за такава. Егвийн беше сигурна, че са дошли да шпионират, но Амис само я изгледа, когато ѝ спомена за това. Под закрилата на обичая те имаха свободен достъп из лагера и биваха посрещани гостоприемно от всички Мъдри — дори от Сорилея — като близки приятелки или първосестри. Въпреки това присъствието им опъваше нервите на всички. Особено на Егвийн. Самодоволно подхилващата се Севанна много добре знаеше коя е тя и изобщо не си правеше труд да прикрие удоволствието си, когато караха „нисичката чирачка“ да ѝ донесе чаша вода или нещо. И я оглеждаше преценяващо, като крадла, оглеждаща ярка в нечий двор и преценяваща как точно ще я сготви. Още по-лошото беше, че Мъдрите не желяеха да ѝ кажат за какво си говорят с Шайдо: това си било работа на Мъдрите, а не на някакви си чирачки. По каквато и причина да бяха дошли тук жените на Шайдо, настроението на останалите Мъдри определено ги интересуваше — Егвийн неведнъж беше забелязала Севанна, когато си мислеше, че никой не я наблюдава, да се подсмивва, докато наблюдава как Амис, Мелинде или Косайн мърморят недоволено. Никоя от тях естествено не се вслушваше в Егвийн. Прекалените ѝ бележки за присъствието на Шайдо най-накрая ѝ докараха почти цял ден копаене на дупка „достатъчно голяма, за да стоиш в нея права, без да те видят“ и когато излезе от нея, цялата потна и мръсна, трябваше да започне да я зарива под личното наблюдение на Севанна.

Два дни след като Ранд замина, Ейрон и още няколко Мъдри наредиха на три Деви да се промъкнат в палата на Арилин през нощта, за да видят какво може да се разузнае, и от това нещата станаха още по-лоши. Трите успяха да избегнат охраната на Гавин, макар и с по-голяма трудност, отколкото бяха очаквали, но Айез Седай се бяха оказали друга работа — докато Девите все още се бяха спускали от покрива към таванските помещения, бяха оплетени от Силата и замъкнати вътре. За щастие Койрен и останалите си бяха помислили, че са влезли да крадат и ги бяха изхвърлили на улицата така насинени, че трите едва можеха да вървят и още се мъчеха да спрат да подсмърчат, докато ги вкарваха в шатрите. Другите Мъдри се редуваха да разпитват Ейрон и приятелките ѝ, обикновено насаме, макар Сорилея показно да ги кастреше пред колкото се може повече хора. Севанна и двете ѝ спътнички се подхилкваха съвсем неприкрито,

когато видеха Ейрон или някоя от останалите, съвсем открито разсъждаваха за това, което Айез Седай щели да направят, когато разберат. Дори Сорилея ги гледеше накриво заради това, но никой нищо не им казваше, а Ейрон и приятелките ѝ стъпваха ситно-ситно като чирачки. Чирачките пък започнаха да се крият, когато не изпълняваха задълженията си или не взимаха уроци.

Егвийн успяваше някак да избегне най-лошото, но само защото повечето време оставаше извън шатрите, главно за да е по-настрана от Севанна, та да не се изкуши да ѝ даде някой урок. Не се съмняваше как щеше да свърши — Севанна беше приета като Мъдра въпреки киселите гримаси, когато я нямаше наоколо. Амис и Баир най-вероятно щяха да оставят Севанна лично да определи наказанието ѝ. Добре поне че стоенето настрана не беше особено трудно. При все че беше чирачка, само Сорилея полагаше някакви усилия да я научи на хилядите неща, които една Мъдра трябваше да знае. Докато Амис и Баир не дадяха окончателното си съгласие тя отново да влезе в Тел-айеран-риод, дните и нощите ѝ си оставаха предимно нейни, доколкото успяваше да се отърве да не я пратят заедно със Суранда и останалите да мие чинии или да събира дърва за огньовете.

Не можеше да разбере защо дните отминават толкова бавно — смяташе, че е защото очаква думата на Амис и Баир. Гавин всяка сутрин се отбиваше в „Дългуча“. Вече беше навикнала на двусмислените подсмиввания на дебелата ханджийка, въпреки че веднъж-дваж ѝ се дощя да я скрита по кокалчетата. Три пъти по-точно. Виж, тези часове свършваха светкавично. Седнеше ли на коленете му, сякаш веднага идваше времето да си оправи косата и да си тръгне. Сядането на коленете му вече не я плашеше. Не че изобщо я беше плашило някога всъщност, но беше започнало да ѝ става повече от приятно. Дори понякога да си помисляше за неща, за които не биваше да си помисля, и дори тези мисли да я караха да се изчервява, какво пък, той винаги погалваше с пръсти лицето ѝ, когато се изчервеше, и изричаше името ѝ по такъв начин, че тя можеше цял живот да го слуша. Иначе издаваше пред нея какво става с Айез Седай много по-малко, отколкото тя научаваше от други, но това сякаш почти не я интересуваше.

Останалите часове обаче се точеха, сякаш затънали до гуша в тиня. Толкова малко неща имаше за правене, че ѝ идваше да се пръсне

от разочарование. Мъдрите, които държаха под наблюдение имението на Арилин, не съобщаваха за появата на нови Айез Седай. Подбрани от числото на тези, които могат да преливат, наблюдателките съобщаваха, че Айез Седай продължават да боравят със Силата ден и нощ, без прекъсване, но Егвийн не смееше да се доближи, а дори и да се доближеше, нямаше да може да разбере какво точно правят, без да види потоците. Ако Мъдрите не бяха толкова свадливи, можеше да се опита да убие част от времето си с четене в шатрата, но единствения път, когато докосна една книга, освен през нощта на светлината на лоената лампа, Баир така замърмори нещо за момиче, които си губели времето в мързелуване, че Егвийн набързо изломоти, че е забравила нещо, и изприпка навън преди да ѝ намерят някое по-полезно занимание. Няколко минути разговор с друга чирачка можеха да се окажат също толкова опасни. Когато веднъж се спря да си побъбри със Суранда, скрила се в сянката от една шатра на Каменните кучета, това ѝ спечели цял следобед пране, след като Сорилея ги беше намерила. Всъщност допълнителната работа можеше и да я поразсее, но Сорилея беше огледала свършено чистото пране, окачено в шатрата, за да не се напраши, изсумтя и им каза да го изперат отново. И след това още два пъти! Севанна и това не пропусна да види.

Когато отиваше в града, Егвийн непрекъснато се оглеждаше през рамо, но на третия ден тръгна към кейовете предпазливо като мишле, опитващо се да се измъкне от котешките лапи. Някакъв съсухрен човечец с малка тясна лодка почеса оредялата си коса и ѝ поиска цяла сребърна марка, за да я закара до кораба на Морския народ. Вярно, че всичко беше скъпо, но това бе просто недопустимо. Тя го изгледа накриво и му отвърна, че може да получи най-много сребърен петак — и това беше прекалено много, — надявайки се, че пазарлъкът няма да изпразни цялата ѝ кесия: тя бездруго си беше почти празна. Всички подскачаха и трепереха при вида на айилците, но стигнеше ли се до пазарене, забравяха и за кадин-сор, и за копията, и се пазаряха жестоко. Той отвори беззъбата си уста, затвори я, втренчи се в нея, после промърмори нещо под нос и за нейна изненада ѝ заяви, че краде и последния зальк от устата му.

— Качвай се — изръмжа старчокът. — Хайде. Не мога цял ден да стоя тук и да чакам за милостиня. Ще плашите хората. Залька ще им

крадете. — И продължи в същия дух дори когато загреба с веслата сред широките води на Алгуеня.

Егвийн не знаеше дали Ранд се е срещнал с тази Надзорница на вълните, но се надяваше, че го е направил. Според Елейн, Преродения Дракон беше за Морския народ Корамуур, или Избания и единственото, което трябвало да направи, било само да се появи, за да паднат в краката му. Надяваше се обаче чак да не пълзят. Бездруго раболепието, което обкръжаваше Ранд, беше предостатъчно. Все пак не Ранд я беше тласнал да тръгне по реката с мърморещия лодкар. Елейн всъщност се беше срещала с Ата-ан Миере, пътувала беше на един от техните кораби и ѝ беше казала, че Ветроловките на Морския народ могат да преливат. Някои поне, а може би и повечето. Това беше тайна, която Ата-ан Миере пазеше ревностно, но Ветроловката на кораба, на който бе пътувала Елейн, съвсем охотно бе споделила знанията си с нея, след като тайната ѝ се беше разкрила. Ветроловките на Морския народ разбираха от времето. Елейн твърдеше, че разбират от времето повече, отколкото Айез Седай. Казваше, че Ветроловката на нейния кораб запридала огромни потоци, за да предизвика благоприятни ветрове. Егвийн нямаше представа колко от тези нейни твърдения са истина и колко са плод на въодушевлението ѝ, но да понаучи малко за времето щеше да е по-добре, отколкото да седи без работа. От времето самата тя разбираше толкова малко, че не можеше да предизвика дъжд дори небето да беше покрито с черни облаци, освен някоя жалка мълния. В момента, разбира се, слънцето грееше като топка разтопено злато в безоблачното небе и жарките му лъчи танцуваха над тъмната вода. Добре поне че прахолякът не достигаше навътре в реката.

Когато старчокът най-сетне прибра веслата и остави лодката да се понесе по течението край кораба, Егвийн се изправи, без да обръща внимание на мърморенето му, че щяла да преобърне и двамата.

— Здравейте! — извика тя. — Ей? Мога ли да се кача на борда?

Беше се качвала вече на няколко кораба и се гордееше, че знае подходящите думи — моряците, изглежда, бяха докачливи на корабни думи — но този кораб надминаваше всичките ѝ досегашни представи и опит. Качвала се беше и на по-големи, но не и на толкова висок. Част от екипажа беше на такелажата — мургави, голи до кръста мъже,

босоноги и в широки шарени панталони, пристегнати с широки пояси в ярки цветове, както и мургави жени с ярки блузи.

Тъкмо се канеше да извика отново и по-силно, когато откъм нейната страна на кораба се разви и се спусна въжена стълба. Никой не ѝ извика в отговор откъм палубата, но стълбата ѝ се стори достатъчно подканяща. Егвийн започна да се катери. Беше ѝ трудно — не катеренето, но да си задържи полите благоприличие около краката; вече разбираше защо жените на Морския народ носят панталони — но най-накрая се добра до перилото.

Очите ѝ веднага се спряха на някаква жена на няма и един разтег разстояние от нея на палубата. Блузата и панталоните ѝ бяха от синя коприна, с по-тъмен пояс. На всяко ухо носеше изящно изработени златни пръстенчета, а една фина верижка с окачени по нея блестящи медальончета минаваше от халката на носа ѝ до едното ѝ ухо. Елейн ѝ беше описала това и дори ѝ го беше показала с помощта на Тел-айеран-риод, но като го видя на живо, Егвийн трепна. Имаше обаче и нещо друго. Можеше да усети у жената способността да прелива. Пред нея беше Ветроловката.

Преди да отвори уста една тъмна ръка замахна пред очите ѝ с бляскав кинжал, който срязва въжетата на стълбата — и тя полетя надолу.

Изпищя — само за миг, преди да плъосне във водата и да потъне надълбоко. Замята се панически да измъкне главата си от увилите я фусти и да се освободи от оплитащата я стълба. Не, не я беше страх! Не беше в паника. Колко ли беше потънала? Около нея се ширеше мътна чернилка. Накъде беше нагоре? Железни стеги притиснаха гърдите ѝ, но тя издиша през носа си, загледа потока на мехурчетата, както ѝ се стори — нагоре и наляво. Изви се и загреба с ръце към повърхността. Колко още? Дробовете ѝ изгаряха.

Изплува, пое си въздух и се закашля. За нейна изненада лодкарят ѝ протегна ръка и започна да я изтегля в лодката — мърмореше ѝ да престане да се мятта, за да не ги ядоса още повече, и обясняваше, че Морския народ са много докачливи хора.

Лодката вече беше на двадесетина крачки от кораба. Ветроловката беше на перилото заедно с още две жени, едната в чисто зелена коприна, другата в червен бродат, извезан със златни нишки.

Обиците, халките на носовете им и верижките проблясваха на слънцето.

— Дарът да се качиш ти е отказан — извика жената в зелено, а другата в червено викна още по-силно:

— Кажете на другите, че и предрешени няма да ни измамите. Няма да ни изплашите. На всички ви е отказан дарът да се качите!

Мършавият лодкар хвана веслата, но Егвийн вдигна пръст пред дългия му нос и нареди:

— Спри.

Той спря. Топнаха я, значи. Без думичка на вежливост и без предупреждение.

Тя си пое дълбоко дъх, прегърна сайдар и преля четири потока преди Ветроловката да успее да реагира. От времето разбираше значи? А дали можеше да раздели потоците си в четири посоки? Не много Айез Седай го можеше. Единият поток беше Дух, щит, който тя метна около Ветроловката, за да не може да се намеси. Стига изобщо да знаеше как. Другите три бяха Въздух, заповедени почти с нежност около всяка жена, обвързвайки ръцете и хълбоците им. Да ги повдигне не беше особено трудно, но не и съвсем лесно.

Жените се понесоха във въздуха, през борда и над реката и на кораба се надигна врява. Егвийн чу изплашените стонове на лодкаря. Той изобщо не я интересуваше. Трите жени на Морския народ дори не риташа. С още малко усилие тя ги издигна още по-високо, на десетина-дванадесет крачки над повърхността; колкото и да се напругаше, това сякаш беше границата. „Е, чак да ги нараниш не искаш — помисли си тя. — Сега и те да попищят.“

Жените на Морския народ се свиха на кълбета, щом ги пусна да падат, превъртяха се, изпънаха ръце и ги забиха във водата. Само след няколко мига три мургави глави щръкнаха над повърхността и жените заплуваха към кораба.

Егвийн стисна уста. „Ако ги вържа за глезените и им натопя главите, ще...“ Какви ги мислеше? Че трябва да запищят само защото тя беше писнала? Не беше по-малко измокрена от тях. „Сигурно приличам на удавен плъх!“ Тя преля внимателно — да го насочиш към себе си винаги изискваше голяма предпазливост; не можеш ясно да видиш потоците — и водата рукна от нея, изтисквайки се от дрехите ѝ.

Зяпналият я лодкар я накара да осъзнае какво е направила. Преляла беше посред реката, без нищо да я скрива от някоя Айез Седай, която можеше случайно да е някъде наблизко и да види. Изведнъж я прониза мраз до костите.

— Откарай ме на брега. — Не можеше да се прецени на кого ще се натъкне на кейовете; от такова разстояние не можеше да различи мъж от жена. — Не в града. На брега на реката. — Мъжът си плю на ръцете и загреба толкова рязко, че тя за малко да се прекатури по гръб.

Закара я до едно място, където брегът беше на валчести камъни, големи колкото главата ѝ. Наоколо не се виждаше никой, но тя скочи веднага щом лодката се остърга в камънаците, надигна поли и се затича по полегатия бряг с всички сили, чак докато не се добра до шатрата си, където се срина запъхтяна и изпотена. Повече не припари до града. Освен за да се срещне с Гавин, разбира се.

Дните се точеха и непрестанният вятър носеше вълни от прах и пясък ден и нощ. На петата нощ Баир придружи Егвийн в Света на сънищата само за една кратка разходка, колкото за проба, разходка из онази част на Тел-айеран-риод, която Баир познаваше най-добре, в Айилската пустош, по обжарената напукана земя, в сравнение с която дори съсипаният от сушата Кайриен изглеждаше тучен и свеж. Бърза разходка, след която Баир и Амис дойдоха да я събудят и да проверят дали не ѝ се е отразило зле. Оказа се, че не е. Колкото и да я караха да тича и скача, колкото и да заничаха в очите ѝ и да преслушваха сърцето ѝ, най-последно се съгласиха, че ѝ няма нищо, и на следващата нощ Амис я отведе на нова разходка из Пустошта, което бе последвано от нов преглед, толкова изтощителен, че накрая тя с радост допълзя до постелята си и потъна в дълбок сън.

През онези две нощи тя не се върна в Света на сънищата, макар това да се дължеше повече на изтощението ѝ, отколкото на нещо друго. Преди това непрекъснато си беше повтаряла, че не бива да го прави — хубава работа щеше да се получи, няма що, ако я хванеха, че нарушава забраните им тъкмо когато се канеха да ги отменят — но накрая все някак решаваше, че едно кратко пътуване ще е напълно в реда на нещата, достатъчно бързо, за да сведе до нищожност опасността да я разкрият. Едно от нещата, което наистина отбягваше, беше мястото между Тел-айеран-риод и будния свят, мястото, където се рееха сънищата. Особено го отбягваше след като се улови, че си мисли, че

ако е достатъчно предпазлива, би могла да се доближи и да надникне в сънищата на Гавин, без да бъде засмукана в тях, и че дори да бъде засмукана, това ще е само сън. Обаче решително си каза, че вече е голяма жена, а не някакво си глупаво момиченце. Радваше се, че никой друг не знае какво ръмжене и стискане на зъби предизвикват мислите ѝ за него. Ако го разберяха, Амис и Баир сигурно щяха да се спукат от смях.

На седмата нощ тя грижливо се приготви за лягане, като си облече чиста риза и си среса косата, докато не светна. Всичко това беше напълно безполезно в Тел-айеран-риод, но усърдието ѝ помогна да не мисли за опасностите. Тази нощ в Сърцето на Камъка щяха да ги чакат Айез Седай, а не Нинив или Елейн. Това не трябваше да е от кой знае какво значение, освен ако... Четката за коса замръзна в ръката ѝ. Освен ако някоя Айез Седай не разкриеше, че е само Посветена. Защо не се беше сетила за това досега? Светлина, колко ѝ се искаше да може да поговори с Нинив и Елейн. Само че не виждаше с какво може да и помогне това, а беше сигурна, че сънищата с чупенето на разни неща означават, че нещо ще се обърка много лошо, ако ги сподели с тях.

Тя прехапа устни и се замисли дали да не отиде при Амис и да ѝ каже, че не се чувства добре. Нищо сериозно, само разстроен стомах, но че ѝ се струва, че тази нощ няма да може да посети Света на сънищата. Мъдрите щяха да подновят уроците ѝ след срещата тази нощ, но... Поредната лъжа като на последна страхливка. Не можеше да си позволи да се държи като страхливка. Не всеки можеше да е храбър като някои други, но ако постъпеше като страхливка, щеше да се презира. Каквото и да се случеше тази нощ, трябваше да го посрещне лице в лице.

Изпълнена с решимост, тя остави четката, духна лампата и се шмугна под завивките. Беше достатъчно уморена и засипването не ѝ създаде никакви трудности, въпреки че ако се наложеше, тя вече знаеше как да се приспи или да изпадне в лек транс, в който можеше да влезе в Тел-айеран-риод и в същото време да приказва — е, да ломоти по-точно — с някоя, чакаща край тялото ѝ. Последното нещо, което осъзна преди да заспи, беше изненадващо: вече не я беше страх.

Озова се в просторна зала, оградена от дебели колони от лъскав червен мрамор. Сърцето на Камъка, в ядрото на Тийрския камък. От веригите над главата ѝ висяха позлатени светилници. Незапалени, но

светлина, разбира се, имаше. Амис и Баир вече бяха тук, в същия вид, както си бяха заранта, само дето огърлиците и гривните им блестяха малко повече, отколкото истинското злато. Двете си говореха тихичко и изглеждаха леко раздразнени. Егвийн долови само някоя и друга дума, но две от тях бяха „Ранд ал-Тор“.

Внезапно осъзна, че си е навлякла бялата рокля на Посветена със седемцветния кенар. Веднага щом го забеляза, облеклото ѝ започна да се превръща в копие на това на Мъдрите, но без накитите. Не мислеше, че те са го забелязали или че ще знаят какво означава роклята, дори да бяха я видели. Имаше случаи, в които с поражението се губеше по-малко джи и се спечелваше по-малко тох, но никой айилец нямаше дори да помисли да го направи без съпротива.

— Пак закъснях — каза кисело Амис и излезе по средата на залата. Там, в самия център в каменния под, беше забит кристален меч — Каландор от пророчеството, мъжки ша-ангреал, един от най-мощните, създавани някога. Ранд го беше забил там, за да напомня на тайренците за него, сякаш изобщо съществуваше възможност да го забравят, но Амис почти не го погледна. За други Мечът, който не е меч можеше и да е символ на Преродения Дракон, но на нея това си беше само влагоземска работа. — Поне можем да се надяваме, че няма да се опитват да се правят, че знаят всичко, а ние — нищо. Последния път се държаха много по-добре.

Баир изсумтя така, че и Сорилея да беше тук, щеше да примигне.

— Никога няма да се научат да се държат добре. Последното нещо, което са в състояние да направят, е да бъдат там, където им се каже и когато им се... — Тя млъкна, когато седемте жени изведнъж се появиха от другата страна на Каландор.

Егвийн ги разпозна, включително младата жена с твърдите сини очи, която и преди беше виждала в Тел-айеран-риод. Коя беше тя? Амис и Баир ѝ бяха споменавали за другите — обикновено с кисел тон, — но за тази никога. Носеше шал със сини ресни — всичките седем си носеха шалове. Роклите им си сменяха цветовете и дълбочината на деколтетата, но шалове им не трепваха.

Очите на Айез Седай тутакси се приковаха в Егвийн. Мъдрите все едно че не съществуваха.

— Егвийн ал-Вийр — обяви официално Шериам, — призвана си пред Съвета на Кулата. — Зелените ѝ очи светнаха. На Егвийн ѝ

прималя, разбрали бяха, че се е представяла за пълна Сестра.

— Не питай защо си призвана — каза Карлия веднага след Шериам с вледеняващ тон. — Имаш право да отговаряш, не да питаш. — Странно защо беше подстригала късо тъмната си коса; точно това беше съвсем незначителна подробност, която обаче се извиси като нещо огромно в ума на Егвийн. Определено не ѝ се щеше да си помисля какво може да означава всичко това. Церемониалните фрази се затъркаляха от устата им в строг ритъм. Амис и Баир се намръщиха; раздразнението им започна да се превръща в тревога.

— И не се бави. — Егвийн винаги беше смятала Аная за благонравна, но сега гласът на жената с грубоватото лице прозвуча не по-малко твърдо от този на Карлия и съвсем не по-топло. — Длъжна си да се подчиниш и да побързаш.

Трите заговориха едновременно.

— Добре е да се побоиш от призива на Съвета. Добре е да се подчиниш бързо и с покорство. Призована си да коленичиш пред Съвета на Кулата и да приемеш волята му.

Егвийн ги гледаше и мълчеше. Какво ли беше наказанието за това, което бе направила? Съвсем нямаше да е леко, ако цялата тази церемониалност беше заради него. Всички я гледаха втренчено. Тя се опита да разчете нещо по безизразните им айезседайски лица. Шестте от тях излъчваха само лишена от възраст строгост, с може би едва доловима напрегнатост в очите. Младата Синя беше придала на физиономията си хладно спокойствие, все едно че беше Айез Седай от много години, но не можеше да скрие леката си усмивка на задоволство.

Изглежда, очакваха нещо.

— Ще дойда веднага щом успея — отвърна тя, колкото можеше по-спокойно, макар стомахът ѝ да се беше свил. Не биваше да показва страх. Тя щеше да стане Айез Седай. Стига да ѝ позволяха, разбира се. — Но не знам колко бързо ще стане. Пътят е дълъг, а и нямам представа къде точно се намира Салидар. Знам само, че е някъде по течението на Елдар.

— Сигурни сме, че има начин да го пропътуваш бързо — каза Шериам — Ако Мъдрите благоволят да ти помогнат. Сюан е сигурна, че няма да изисква повече от ден-два, ако влезеш в Тел-айеран-риод в плът...

— Не — рязко каза Баир, а Амис не по-малко рязко обясни:

— На такова нещо няма да я учим. То се използва за зло, то е зло и всеки, който го направи, изгубва част от себе си.

— За това не можете да сте сигурни — отговори търпеливо Беонин, — след като, изглежда, никоя от вас никога не го е правила. Но щом го знаете, би трябвало да имате някаква представа как се прави. Ние можем да успеем да разгадаем онова, което вие не знаете.

Търпеливият тон в случая се оказа възможно най-неуместният. Амис подръпна шала си и изпъна гръб повече от обичайното, а Баир опря юмруци в бедрата си и зъбите ѝ лъснаха. Скоро щеше да настъпи едно от онези избухвания, за които Мъдрите бяха намеквали пред нея. Щяха да предадат на Айез Седай няколко урока за това кое може да се прави в Тел-айеран-риод и да им покажат колко малко знаят. Айез Седай ги гледаха съвсем спокойно, изпълнени със самоувереност — само дето роклите им запреливаха от един в друг цвят и кройка толкова бързо, че очите ѝ не можеха да го проследят. Единствено дрехата на младата Синя като че ли се задържа, променяйки се само веднъж сред възцарилата се тягостна тишина.

Трябваше да прекрати това. Трябваше да отиде в Салидар, а определено с нищо нямаше да ѝ помогне, ако се окажеше свидетелка на унижението на Айез Седай.

— Знам как. Мисля, че го знам. Искам да го опитам. — Ако не подействаше, в най-лошия случай щеше да тръгне на кон. — Но все пак трябва да разбере къде е. По-добре ще е, ако го науча още сега.

Амис и Баир я изгледаха. Дори погледът на Карлия не можеше да се сравни с вледеняващите им погледи, нито този на Морврин. Сърцето на Егвийн подскочи.

Шериам веднага започна да ѝ описва посоките — толкова и толкова мили на запад от еди-кое си село, толкова левги на юг от онова — но младата Синя се окашля и каза:

— Това може би ще помогне повече. — Гласът ѝ прозвуча познато, но Егвийн не можеше да го свърже с лицето ѝ.

Контролът ѝ над облеклото може би беше съвсем малко по-добър отколкото на останалите — меката зелена коприна преля в тъмносиня, когато заговори, и високото бродирано деколте се превърна в пищна тайренска дантела, с перлена шапчица в косата ѝ — но от Тел-айеран-риод наистина разбираше повече. Изведнъж във въздуха от едната ѝ

страна увисна голяма карта със светеща червена точка в единия край с надпис „Кайриен“ с големи букви и друга, означена като „Салидар“ в другия. Картата започна да се разширява и да се променя, изведнъж планините по нея престанаха да изглеждат просто очертани с линии, а започнаха да се надигат, горите придобиха сиви и кафяви оттенъци, а реките заблестяха като синя вода под ярко слънце. Продължи да нараства, докато не се превърна в стена, закриваща едната страна на Сърцето.

Дори Мъдрите бяха достатъчно впечатлени, за да забравят неодобрението си, поне докато роклята на тайренката не се превърна в жълта коприна с извезано със сребърни ширити деколте. Младата жена обаче не се интересуваше от тях. Странно защо, тя загледа предизвикателно другите Айез Седай.

— Великолепно, Сюан — каза Шериам.

Егвийн примигна. Сюан? Трябваше да е някоя друга жена със същото име. Тази по-млада Сюан изсумтя самодоволно и кимна рязко, досущ като Сюан Санче, но това беше просто невъзможно!

— Това, разбира се, ми е предостатъчно, за да намеря Салидар, независимо дали мога, или не да... — Тя хвърли крадешком поглед към Амис и Баир, така изпълнени с безмълвно неодобрение, че все едно бяха изсечени от камък. — Независимо дали мога, или не да дойда тук в плът. Тъй или иначе, обещавам да се явя в Салидар колкото мога по-скоро. — Картата изчезна. „Светлина, какво ли ще ми направят?“

— Защо си призована, не питай — каза студено Карлиня.

— С идването си не се бави — каза Аная. — Длъжна си да се подчиниш и да бързаш.

Айез Седай се спогледаха и изчезнаха така внезапно, че тя се зачуди дали не се бяха побояли да не би наистина да ги попита.

А тя остана с Амис и Баир, но когато се извърна към тях, колебаейки се дали да започне с обяснение, или с извинение, или просто да ги помоли да я разберат, те също изчезнаха, оставяйки я съвсем самичка, обкръжена от червените мраморни колони, с Каландор, сияещ до нея. Нямаше извинения при джи-е-тох.

Тя тъжно въздъхна и излезе от Тел-айеран-риод, за да се върне в спящото си тяло.

Събуди се тутакси — събуждането, когато сама пожелаеш, беше също така сериозна част от обучението на една сънебродница, както и заспиването, когато пожелаеш, а тя бе обещала да отиде в Салидар колкото може по-бързо, Преля и запали всички лампи. Щеше да ѝ трябва светлина. Започна да изважда дрехите, които не беше си обличала, откакто се бе озовала в Пустошта. Част от живота ѝ беше привършила, но за тази загуба нямаше да плаче. Нямаше.

Веднага щом Егвийн изчезна, Ранд пристъпи от гората колони. Понякога идваше тук, за да погледа Каландор. Първото си посещение бе направил след като Ашмодеан го научи как да преобръща сплитовете си навътре. После бе изменил клопките, поставени около ша-ангреала така, че само той да може да ги вижда. Ако можеше до се вярва на Пророчествата, онзи, който извадеше Каландор, щеше да „тръгне след него“. Не беше сигурен доколко можете да им се вярва, но нямаше смисъл да рискува.

Луз Терин заръмжа някъде в дъното на съзнанието му — винаги го правеше, когато Ранд се приближеше до Каландор — но тази нощ сияещият кристален меч изобщо не интересуваше Ранд. Очите му продължаваха да се взират натам, където бе висяла огромната карта. Всъщност накрая се бе оказала не просто карта, а нещо много повече. Що за място беше това? Дали просто сляпата случайност го бе притеглила тук точно тази нощ, а не вчерашната или примерно утрешната? Някое от неговите тавиренски придърпвания в Шарката? Все едно. Егвийн бе приела това повикване с покорство, а това тя нямаше да направи, ако ставаше дума за Кулата и Елайда. Този Салидар беше мястото, където се криеха загадъчните ѝ приятелки. Където беше и Елейн. Беше ги пипнал.

Той се засмя и отвори Праг към Кемлин.

ГЛАВА 33

КУРАЖЪТ ДА УКРЕПИШ

Егвийн навъсено гледаше тъмнозелената копринена рокля за езда, която беше носила в Пустошта сякаш толкова отдавна. Толкова много работа я чакаше... Беше отделила малко време да напише набързо една бележчица и вдигна Коинде от постелята ѝ с нареждане да я остави в „Дългуча“ на заранта. В нея не се казваше нищо повече, освен че ѝ се налага да замине — и тя самата не знаеше много повече, — но не можеше да изчезне просто така, без да съобщи на Гавин. Няколко фрази от писъмцето я караха да се изчерви, щом си ги спомнеше — да каже, че го обича, беше едно, но чак да го моли да я чака! — но все пак се беше погрижила за него, доколкото ѝ беше възможно. Сега трябваше да се приготви, а тя едва ли знаеше за какво точно.

Платницето на шатрата се отметна и влезе Амис, последвана от Баир и Сорилея. Застанаха в една редица и я загледаха. Три неодобрително смръщени лица. Много трудно ѝ беше да не притисне роклята си към гърдите — само по долната си риза се чувстваше съвсем безпомощна. Дори и броня да си беше навлякла, пак щеше да се почувства безпомощна. Е, защото знаеше, че греши. Изненада се, че се появила толкова късно.

Тя вдиша дълбоко.

— Ако сте дошли да ме наказвате, нямам време да нося вода и да копая дупки. Съжалявам, но казах, че ще се явя колкото може по-скоро, и смятам, че те ще броят и минутите.

Светлите вежди на Амис се повдигнаха изненадано, а Сорилея и Баир се спогледаха озадачено.

— Как тъй ще те наказваме? — попита Амис. — Ти престана да бъдеш наша ученичка в мига, в който сестрите ти те призоваха. Длъжна си да отидеш при тях като Айез Седай.

— Знам, че сте ядосани и имате основание да...

— Ядосани ли? — каза Сорилея. — Не сме ядосани. Мислех, че вече ни познаваш по-добре. — Истина беше, че изглеждаше ядосана, но укорът си остана изписан на лицето ѝ, както и на лицата на останалите.

— Но вие ми казахте, че смятате това, което се каня да направя, за много грешно. Казахте ми дори да не си помислям за него. Бях обещала да не го правя, но после продължих и разбрах как става.

На сбръчканото лице на Сорилея изненадващо разцъфна широка усмивка. Многобройните ѝ гривни издрънчаха, когато доволно намести шала на раменете си.

— Видяхте ли? Казах ви, че ще го разбере. Може да стане айилка от нея!

Част от напрегнатостта на лицето на Амис изчезна — малко повече, отколкото на лицето на Баир — и Егвийн разбра. Не бяха ядосани затова, че бе решила да пристъпи в Тел-айеран-риод в плът. В техните очи това можеше и да е грешно, но човек бе длъжен да постъпи така, както чувства, че е длъжен, и това задължаваше само нея и никой друг. Не, не бяха ядосани: все още не. Това, което я загложди, беше лъжата ѝ пред тях. Лъжата, която им беше признала. Навярно най-мъничката ѝ лъжа.

Наложи ѝ се още веднъж да вдиша дълбоко, за да продължи:

— Излъгах ви и за други неща. Влизах в Тел-айеран-риод сама, след като ви бях обещала да не го правя. — Лицето на Амис отново помръкна. Сорилея, която не беше сънебродница, само поклати печално глава. — Обещах да се подчинявам като ученичка, но когато ми казахте, че Светът на сънищата е твърде опасен за мен, след като пострадах, аз въпреки това влизах. — Трето дълбоко вдишване: това май щеше да е най-трудното за изричане. — А най-лошото е, че не съм Айез Седай. Аз съм само Посветена. Бихте могли да ме наречете чирачка. Сега няма да бъда издигната в Айез Седай с години, ако изобщо бъда издигната някога.

Тук Сорилея вдигна глава и стисна тънките си устни, но все още нито една от трите не отвърщаше нищо. Егвийн сама трябваше да оправя нещата. Никога повече нямаше да са като преди, но...

„Всичко си призна — прошепна тъничък гласец в главата ѝ. — Сега най-добре гледай колкото може по-скоро да се добереш до

Салидар. Все някой ден ще те издигнат в Айез Седай, но не и ако не ги влудиш още повече, отколкото са сега.“

Егвийн сведе очи и се загледа в пъстрите черги, устните ѝ се изкривиха презрително. С презрение към този тъничък гласец. И заради срама, че можеше да ѝ проговори в главата, че изобщо беше възможно да си го помисли. Заминаваше си, но преди да го стори, трябваше да оправи нещата. Беше възможно, по правилата на джи-е-тох. Правиш каквото е трябвало и после плащаш цената. Преди много месеци, в Пустошта, Авиенда ѝ беше показала как се заплаща една лъжа.

И тя събра всяка трошица кураж, която можеше да намери в себе си а се изправи. Все пак трябваше да вдигне очи, за да срещне погледите им, но го направи гордо, с високо вдигнати глава.

— Имам тох — каза Егвийн вече съвсем спокойно. — Моля ви за услуга: да ми помогнете да срещна своя тох. — Салидар трябваше да почака.

Изтегнат на хълбок, Мат оглеждаше играта на змии и лисици, подредена на пода на шатрата. От време на време от брадичката му капваше капка пот и падаше върху таблото. Всъщност изобщо не беше табло, само едно парче червен плат с плетеница от линии, разчертани с черно мастило, и стрелки, показващи по кои линии можеш да се движиш в едната посока и по кои — в двете. Десет бели дървени дискчета с намаститен триъгълник по тях бяха лисиците, а други десет с вълниста линия — змиите. Двете лампи, запалени от двете страни, хвърляха достатъчно светлина.

— Този път ще спечелим, Мат — каза Олвер. — Сигурен съм, че ще спечелим.

— Може би — отвърна Мат. Двете им зацапани с черно мастило дискчета почти се бяха върнали в кръга в средата на таблото, но следващото хвърляне на заровете щеше да е за змиите и лисиците. В повечето случаи не можеше да се измъкнеш повече от външния му ръб. — Хвърли заровете. — Той самият никога не докосваше чашката със заровете, не и от деня, в който я беше връчил на момчето; щом щяха да я играят тази игра, по-добре беше да не намесва късмета си.

Ухилен, Олвер раздруса кожената чашка и изсипа на пода дървените зарове, направени от баща му. Изпъшка, когато преброи точките — три от заровете се бяха обърнали с триъгълниците нагоре, а другите три — с вълнистите линии. Което означаваше, че трябва да премести лисиците и змиите по най-краткия път към собствените си фигури и ако някоя от тях попаднеше на полето, където има твоя... Една змия докосна Олвер, лисица — Мат и Мат виждаше, че ако се доиграят останалите точки, ще го достигнат още две змии.

Само една детска игра, и то такава, при която никога не можеш да спечелиш, ако следваш правилата точно. Скоро Олвер щеше да порасне достатъчно, за да го разбере, и като всички други деца — да престане да я играе. Най-обикновена детска игра, но Мат никак не обичаше да го хваща лисица и още по-малко — змиите. Това будеше у него лоши спомени.

— Е — измърмори Олвер, — почти щяхме да спечелим. Още една игра, Мат? — И без да дочака отговор, момчето направи знака, с който се започваше играта — триъгълник и пресичаща го вълниста линия, след което изрече заклинанието: — „Кураж да укрепиш, огън да заслепиш, музика да зашеметиш, желязо да задължиш.“ Мат, защо го казваме това? Няма никакъв огън, нито музика, нито желязо.

— Не знам. — Стихчето го загъделичка някъде в тила. Древните спомени от тер-ангреала като че ли бяха подбрани по случаен признак — сигурно беше така, — а и собствената му памет беше проядена от дупки и неясни петна. Момчето непрекъснато му задаваше въпроси, чиито отговори не знаеше, и въпросите му винаги започваха със „защо“.

Дерид се шмугна в шатрата и спря изненадан. Лицето му лъщеше от пот, но въпреки това той не си беше свалил палтото — само го беше разкопчал. Най-новият му белег розовееше върху белите черти, кръстосали лицето му.

— Мисля, че отдавна е време да си лягаш, Олвер — каза Мат и се надигна. Собствените му рани го жегнаха на няколко места, но малко. Оздравяваха много добре. — Прибирай играта. — Той пристъпи към Дерид и му прошепна: — Ако споменеш пред някого за това, ще ти прережа гръцмуля.

— Че защо? — отвърна кисело Дерид. — От теб май ще се получи великолепен баща. Той все повече започва да прилича на теб.

— За миг като че ли щеше да се усмихне, но това бързо отмина. — Лорд Дракона идва в лагера — изрече той гробовно.

Всякакви мисли дали да не фрасне Дерид през носа напуснаха Мат. Той отметна платнището и се гмурна в нощта по риза. Шестимата мъже на Дерид, в кръг около палатката, се вкочаниха, когато се появи. Стрелци с арбалети — пиките не вършеха добра работа в охрана. Беше нощ, но в лагера не беше тъмно — восъчнобледата луна и огньовете, пръснати сред редиците палатки, даваха достатъчно светлина. Много от мъжете спяха на открито. Часовите стояха будни на всеки двадесет крачки чак до дългата палясада. Не точно както му се искаше на Мат, но ако изневиделица от въздуха изникнеше някоя атака...

Ясно видя Ранд, който крачеше към него. Не беше сам. Двама забулени айилци стъпваха на пръсти по петите му и главите им се извиваха всеки път, когато някой от Бандата се извърташе насън или някой часовой преместеше крак, за да ги огледа. Онази айилка, Авиенда, също беше с него, с вързоп на гърба — и крачеше така, сякаш беше готова да пререже гърлото на всеки, който дръзнеше да ѝ се изпречи на пътя. Мат така и не разбираше защо Ранд я държи край себе си. „Айилките носят само бели, а не съм виждал друга жена, която да е по-готова да ти донесе бели от тази.“

— Това наистина ли е Преродения Дракон? — каза без дъх Олвер. Беше стиснал навитата игра до гърдите си и само дето не подскачаше на място.

— Той е — каза му Мат. — А ти бягай да спиш. Тук не е място за момчета.

Олвер си тръгна, мърморейки недоволен, но само до следващата шатра. С крайчеца на окоето си Мат мерна как момчето се скри и после лицето му отново се появи иззад ъгъла.

Мат го остави на мира, макар че ако се съдеше по физиономията на Ранд, тук нямаше място и за пораснали мъже, не само за момчета. Лицето на приятеля му изглеждаше толкова кораво, че можеше да се използва за чук, с който да разбиваш стена, но някакво чувство като че ли се мъчеше да си пробие път на повърхността, възбуда и може би известно нетърпение; в очите на Ранд се прокрадваше трескав блясък. В едната си ръка държеше навит пергамент, докато другата несъзнателно галеше дръжката на меча му. Токата с Дракона блестеше

на светлината от огньовете; от време на време главите на двата Дракона надничаха изпод ръкавите на палтото му.

— Трябва да поговоря с теб — каза той, щом стигна до Мат. — Насаме. Искам да направя нещо. — Нощта бе като черна пещ, а Ранд се бе облякъл в дълго зелено палто, закопчано до шията, но въпреки това изобщо не се потеше.

Дерид, Талманес и Нейлсийн стояха на няколко крачки встрани и наблюдаваха. Мат им даде знак да изчакат, после кимна към палатката си. Последва Ранд и опипа медальона с лисичата глава на гърдите си през ризата. Нямахше за какво да се тревожи. Поне така се надяваше.

Ранд беше казал „насаме“, но Авиенда явно смяташе, че това не я засяга. Остана точно на две крачки от него, ни повече, ни по-малко. Следеше предимно Ранд с безизразно лице, но от време на време поглеждаше и към Мат, мръщеше се и го измерваше от глава до пети. Ранд не й обръщаше никакво внимание и въпреки цялата му припряност допреди малко, сега като че ли изобщо не бързаше. Огледа грижливо вътрешността на шатрата, въпреки че Мат се зачуди дали изобщо я забелязва. А и нямаше какво толкова да се гледа. Олвер беше поставил двете лампи на малката сгъваема масичка. Столът също беше сгъваем, както и умивалникът и походното легло. Всички бяха покрити с черен лак и позлатени ивици. Ако човек имаше пари, спокойно можеше да си ги похарчи за нещо друго. Прорезите, които айилците бяха направили на шатрата, бяха закърпени изрядно, но въпреки това си личаха.

Тягостното мълчание жегна Мат.

— Какво има, Ранд? Надявам се, че не си решил да промениш плана толкова късно. — Никакъв отговор, само един поглед, сякаш Ранд току-що си беше спомнил, че е тук. Това изнерви Мат. Каквото и да си мислеха Дерид и останалите от Бандата, той се стараше с всички сили да стои настрана от битките. Понякога обаче това, че беше тавирен, действаше против късмета му — така поне му се струваше на него. Беше убеден, че Ранд има нещо общо с това, нали той беше по-силен тавирен. Толкова силен, че Мат понякога почти усещаше притеглянето му. — Още няколко дни и ще бъда в Тийр. Саловете ще превозят Бандата през реката и след още няколко дни ще се видим с Вейрамон. Твърде късно е, да му се не види, да се бъркаш в...

— Искам да доведеш Елейн в Кемлин — прекъсна го Ранд. — Искам да се погрижиш да пристигне здрава и читава в Кемлин, каквото и да се случи. И да не я оставяш, докато не седне на Льовския трон. — Авиенда се окашля. — Да — каза Ранд. Странно защо, гласът му стана студен и твърд като лицето му. Но от друга страна, защо да търси човек причини за поведението му, щом щеше да се побърква? — Авиенда ще замине с теб. Мисля, че така ще е най-добре.

— Ти мислиш, че така ще е най-добре? — възкликна тя възмутено. — Ако не бях се събудила навреме, изобщо нямаше да разбера, че си я намерил. Ти не си ме изпращал никъде, Ранд ал-Тор. Аз трябва да поговоря с Елейн по мои... собствени причини.

— Много се радвам, че си намерил Елейн — каза предпазливо Мат. Ако беше на мястото на Ранд, щеше да остави тази жена там, където си е. Светлина, Авиенда беше много по-поносима! Айилките поне не си виреха носовете, нито си въобразяваха, че човек трябва да скача само защото те му казали. Разбира се, игрите им понякога доста загрубяха и имаха навика да се опитват от време на време да те убият. — Не разбирам само защо имаш нужда от мен. Прескочи през някой от твоите Прагове, целуни я, вдигни я на ръце и скочи обратно. — Авиенда го прикова с гневния си поглед: човек можеше да си помисли, че му е дал съвет да целуне нея.

Ранд разгъна пергамента на масата и затисна двата му края с лампите.

— Тя е ето тук. — Показа се, че това е карта, отсечка на река Елдар и може би около по петдесет мили от двете ѝ страни. Имаше една изрисувана със синьо мастило стрелка, сочеща към гората. Под стрелката беше изписано „Салидар“. Ранд почука в източния край на картата. — Тук има едно голямо сечище. Както виждаш, най-близкото село е на почти двадесет мили на север. Ще поставя Портал през това сечище за теб и Бандата.

Мат успя да прикрие трепването си с широка усмивка.

— Виж, щом трябва да бъда аз, защо да не бъда само аз? Направи си прага до този Салидар. Ще я метна на коня и... — И какво? Щеше ли Ранд да направи Праг и от Салидар до Кемлин? За езда разстоянието от Елдар до Кемлин беше твърде голямо. Твърде дълъг път с една надменна благородничка и една айилка за компания в добавка.

— Бандата, Мат — сръза го Ранд. — Ти и цялата Банда! — Той вдиша дълго и тонът му се поуспокои. Лицето му обаче не изгуби строгостта си, очите му продължаваха да горят в треска. Мат почти беше склонен да повярва, че се е поболял. — В Салидар има Айез Седай, Мат. Не знам колко са — стотици, както чух, но няма да се изненадам, ако се окажат не повече от петдесет. Както ми обикалят из Кулата, целички и чистички, съмнявам се, че ще видиш там повече. Смятам да те задържа два-три дни настрана, за да разберат, че идваш. Няма смисъл да ги стряскаш — може да си помислят, че е атака на Белите плащове. Те са бунтовнички против Елайда и вероятно са достатъчно напласнени, та да те чуят като заявиш, че Елейн трябва да бъде коронясана в Кемлин, и да я пуснат. Ако решиш, че можем да им се доверим, предложи им закрилата си. И моята — смята се, че са на моята страна, и засега може би дори ще се зарадват на моята закрила. После придружи Елейн — и толкова Айез Седай, колкото пожелаят да тръгнат с теб — през Алтара и Муранди до Кемлин. Развей знамената ми, обяви какво правиш и не мисля, че алтарците и мурандийците ще ти създадат много неприятности, не и докато не спираш да се придвижваш. Ако се натъкнеш по пътя си на Заклети в Дракона, подбери и тях. Повечето от тях сигурно ще се окажат най-обикновени разбойници, ако не ги овържа скоро — чух вече някои слухове, но ще ги привлечеш, ако развееш знамената ми. — Внезапната му усмивка разкри зъбите му, но не докосна очите му. — Колко много врабци с един камък, а, Мат? Преминаваш през Алтара и Муранди с шест хиляди души, завличаш след себе си Заклетите в Дракона и можеш да ми осигуриш две държави.

Във всичко това имаше толкова много неща, които можеха да накарат Мат да настръхне, че той престана да се интересува дали Ранд има десет болни зъба, или ботушите му са пълни с камъчета. Да накара Айез Седай да си помислят, че иска да ги нападне? О, не. И трябвало да сплаши петдесет от тях? Айез Седай не го плашеха, навярно дори ако се окажеха пет-шест наедно, но цели петдесет? Той отново докосна лисичата глава под ризата си — май му предстоеше да разбере доколко наистина има късмет. Колкото до това да премине през Алтара и Муранди... всеки благородник, през чиито владения минеше, щеше да настръхне като таралеж и да се опита да го убоде в момента, в който му обърнеше гръб. Ако във всичко това се намесеше и тази тавиренска

дивотия, най-вероятно щеше да се натъкне на някой лорд или лейди, събиращи войска пред него.

— Ранд, не мислиш ли, че това може да привлече погледа на Самаил на север? А ти искаш той да гледа на изток. Тъкмо затова съм тук, забрави ли? За да го накарам да гледа насам.

Ранд поклати глава.

— Единственото, което ще види, ще е почетна стража, придружаваща кралицата на Андор до Кемлин, и то ако го разбере преди да си стигнал до Кемлин. Колко бързо можеш да се подготвиш?

Мат отвори отново уста и се отказа. Не можеше да го накара да отстъпи.

— Два часа. — Бандата можеше да си надене ботушите и да яхне седлата и по-бързо, но той не бързаше особено, а и последното, което му се искаше, беше Бандата да си помисли, че тръгват на щурм.

— Добре. На мен самия ми трябва един час. — За какво, Ранд не обясни. — И стой неотлъчно до Елейн, Мат. Пази я добре. Искам да кажа, няма да има никаква полза от това, ако не стигне жива в Кемлин за коронацията си. — Нима Ранд си въобразяваше, че не знае как се натискаха с Елейн по всеки ъгъл в Камъка последния път, когато бяха заедно?

— Ще се държа с нея като със собствената си сестра. — Собствените му сестри бяха правили всичко възможно, за да направят живота му нещастен. Какво пък, той не очакваше нещо по-различно и от Елейн, макар и по друг начин. Може би е Авиенда щеше да е малко по-лесно. — Няма да я изпусна от очи, докато не я натикам в Кралския дворец. — „А ако се опита да ми се прави на много важна, така ще я сритам, че ще ме запомни!“

Ранд кимна.

— Щях да забравя. Боудвин е в Кемлин. С Верин и Аланна, и още няколко момичета от Две реки. Тръгнали са да се учат за Айез Седай. Не съм сигурен къде точно — както вървят нещата, със сигурност няма да им позволя да отидат в Кулата. Може би Айез Седай, които ти ще доведеш, ще се погрижат за тях.

Мат зяпна. Родната му сестра Айез Седай? Боуд, която непрекъснато търчеше да го клевети пред майка му?

— Още нещо — продължи Ранд. — Егвийн може да се окаже в Салидар преди теб. Мисля, че по някакъв начин са разбрали, че се е

представяла за Айез Седай. Направи каквото можеш, за да я отървеш. Кажй й, че ще я върна при Мъдрите при първа възможност. Тя сигурно ще тръгне с теб, без да се противи. А може би не — не знам. Знаеш я колко е опърничава. Но главното е Елейн. Запомни, не я оставяй, докато не стигне в Кемлин.

— Обещавам — промърмори Мат. Как, в името на Светлината, можеше Егвийн да се озове някъде си по Елдар? Нали беше в Кайриен, когато той тръгна от Мероне. Освен ако не се бе докопала до номера на Ранд с Праговете. В който случай можеше да си прескочи обратно когато си поиска. Или например да прескочи до Кемлин и в същото време да отвори Праг за него и Бандата. — Не се безпокой и за Егвийн. Ще я измъкна, в каквато и беля да се е напъхала, колкото и да се опъва като тъпо муле. — Нямаше да е за първи път да измъква заради нея кестените от огъня, преди да са изгорели. Най-вероятно и за това нямаше да получи благодарности. Значи Боуд е тръгнала да става Айез Седай! „Кръв и проклета пепел!“

— Добре — каза Ранд. — Много добре. — Но се взираше напрегнато в картата. За миг извърна очи и на Мат му се стори, че се кани да каже нещо на Авиенда. Но вместо да го направи, той рязко се извърна от нея. — Том Мерилин би трябвало да е с Елейн. — Ранд извади някакво писмо от джоба си, сгънато и запечатано. — Погрижи се да го получи. — Пъхна писмото в ръцете на Мат и бързо излезе.

Авиенда пристъпи след него, сякаш за да заговори и да го спре. Също толкова внезапно обаче устата й се затвори и тя стисна очи. Натам бе духнал вятърът, значи? „И тя иска да говори с Елейн.“ Как изобщо щеше да се измъкне Ранд от тази каша? Е, Ранд винаги беше знаел как да се оправя с жените. Ранд и Перин.

Тъй или иначе, това не беше негова грижа. Той завъртя писмото в ръцете си. Писмото за Том бе написано с женски почерк; печатът му беше непознат — разклонено дърво, увенчано с корона. Що за благородничка би написала на един сбръчкан старей като Том? И това не беше негова грижа. Той хвърли писмото на масичката и взе лулата и кесията си.

— Олвер — каза Мат, докато тъпчеше лулата си с табак. — Повикай Талманес, Нейлсийн и Дерид.

Отвън нещо изскърца издайнически, след което се чу:

— Да, Мат. — И навън по земята затупуркаха боси крака.

Авиенда го изгледа решително, но той я изпревари.

— Докато пътуваш с Бандата, си под моя команда. Не искам никакви неприятности и очаквам да се постарая да не ми ги създаваш. — Само да започнеш, щеше да я достави на Елейн опакована на вързоп и метната на седло, дори да се наложеше десет мъже да я поставят там.

— Знам как се изпълняват команди, бойни водачо. — Последното го подчерта с рязко сумтене. — Но трябва да знаеш, че не всички жени са мекушави като влагоземките. Ако се опиташ да поставиш някоя жена на кон, когато тя не желае, може да получиш нож в ребрата.

Мат за малко щеше да си изтърве лулата. Знаеше със сигурност, че Айез Седай не могат да четат умовете на хората — ако можеха, ножицата му отдавна щеше да виси на някоя стена в Бялата кула — но може би айилските Мъдри... Разбира се, че не. Това беше само един от онези номера, които жените непрекъснато ти вадят от ръкавите си. Можеше да се сети как го правят, ако помислеше малко повече. Само дето не го интересуваеше чак толкова.

Той се окашля, лапна незапалената лула и се наведе над картата. Бандата сигурно можеше да покрие разстоянието между сечището и Салидар за около ден, ако натиснеше по-здраво, дори през този горист терен, но той смяташе да го направи за два или дори за три дни. Да остави на Айез Седай достатъчно време да разберат и да се окопитят. Бяха достатъчно наплашени и не искаше да ги плаши повече. Една изплашена Айез Седай си беше живо противоречие. Въпреки че не сваляше медальона от гърдите си, Мат не държеше да научи какво може да направи една изплашена Айез Седай.

Усети очите на Авиенда забити във врата му и ушите му уловиха някакъв стържещ звук. Обърна се. Седнала със скръстени крака до стената на шатрата, айилката точеше ножа си и го гледаше.

Когато Нейлсийн влезе с Дерид и Талманес, Мат ги посрещна с думите:

— Отиваме да погъделичкаме няколко Айез Седай под брадичките, да измъкнем едно опърничаво муле и да поставим едно момиченце с вирнато носле на Лъвския трон. Ах, да. Това е Авиенда. Не я поглеждайте накриво, щото ще се опита да ви среже гръцмулите в току-виж си срязала своя по погрешка. — Жената се разсмя, сякаш

беше изрекъл най-страхотната шега на света. Но не престана да си точи ножа.

В един момент Егвийн не можа да разбере защо болката престана да нараства. После се надигна от чергата и се изправи. Хлипаше толкова силно, че чак хълцаше. Много ѝ се искаше да си издуха носа. Не знаеше откога не беше плакала толкова силно. Знаеше само, че гори от кръста чак до коленете. Да се изправи и да застане неподвижно ѝ струваше огромно усилие. Долната риза, за която се надяваше, че макар и малко ще я защити, отдавна беше свалена. По лицето ѝ се стичаха сълзи и тя стоеше и ревеше като момиченце.

Сориля, Амис и Баир я гледаха сурово, а те не бяха единствените — още много жени седяха наоколо на възглавнички или полуизтегнати, приказваха си или се наслаждаваха на чая, поднесен от една крехка гай-шайн. Жена, слава на Светлината. Всички бяха жени. Мъдри и чирачки, все жени, на които Егвийн беше казвала, че е Айез Седай. Беше само благодарна, че това, дете е накарала някои да си помислят, че е такава, не се смяташе: нямаше да го преживее! Смяташе се само изречената лъжа, но имаше и изненади. Косаин, дългнеста жълтокоса Миагома от септата Трънлив хребет бе изръмжала, че Егвийн няма тох към нея, но въпреки това бе останала за чая, както и Естаир. Ейрон, от друга страна, като че ли искаше да я разреже на две, а пък Суранда...

Като се мъчеше да отмахне с мигане мъгливата пелена на сълзите, Егвийн погледна към Суранда. Тя седеше с три Мъдри, бърбореше си с тях и от време на време хвърляше поглед към нея. Суранда беше абсолютно безмилостна. Не че другите бяха много милостиви. Коланът, който Егвийн беше намерила в едно от сандъчетата си, беше тънък и жилав, а тези жени имаха силни ръце.

Егвийн никога през живота си не се беше чувствала толкова засрамена. Не че беше съвсем гола и ревеше като бебе. Е, плачът отчасти беше причината. Не че всички те бяха гледали как я пердшат, докато изчакваха реда си. Това, което я караше да се срамува, беше, че го понесе толкова зле. Едно айилско дете щеше да прояви повече твърдост. Е, на едно дете изобщо нямаше да му се наложи да го понесе, но по принцип това си беше чистата истина.

— Свърши ли? — Този глас нейният ли беше? Колко ли щяха да ѝ се смеят тези жени, ако разберяха с какво усилие беше събрала куража си.

— Само ти знаеш цената на честта си — отвърна ѝ равнодушно Амис. Коланът висеше от ръката ѝ. Мърморенето в шатрата беше секнало.

Егвийн въздъхна, поклати глава и пак изхлипа. Всичко, което трябваше да каже, бе, че е свършило — и щеше да свърши. Можеше да каже „достатъчно“ след всеки един удар от всяка жена. Можеше да...

Тя присви очи, коленичи и пак легна на чергата. Ръцете ѝ минаха под полите на Баир да стиснат кокалестите ѝ глезени през меките ѝ чизми. Този път щеше да удържи куража си. Този път нямаше да заплаче. Този път нямаше да ритя, нито да се мята, нито... Коланът все още не беше я ударил. Тя надигна глава, примигна и ги изгледа с гняв.

— Какво чакате? — Гласът ѝ все още трепереше, но се долавяше и силната нотка на гнева ѝ. Да я карат и да чака на всичко отгоре? — Тази нощ ме чака път, ако не сте забравили. Хайде да свършваме.

Амис пусна колана на пода до главата ѝ.

— Тази жена няма тох към мен.

— Тази жена няма тох към мен — чу се и тъничкият глас на Баир.

— Тази жена няма тох към мен — заяви натъртено Сорилея, наведе се и отметна влажния кичур от лицето на Егвийн. — Знаех си, че си айилка в сърцето си. Но не ставай прекалено горделива, момичето ми. Ти срещна своя тох. Стани преди да сме решили, че се перчиш.

А после започнаха да ѝ помагат да се изправи, да я прегръщат и да бършат сълзите ѝ, дори ѝ подадоха кърпичка да издуха най-сетне носа си. Останалите жени се струпаха около нея и всички обявяваха, че тя няма тох към тях, след което добавяха собствените си прегръдки и усмивки. Тъкмо усмивките бяха най-смайващото — дори Суранда ѝ се засмя като на сестра. Частица от Егвийн, която не беше увита плътно в джи-е-тох, си помисли, че може би това, което бе казала накрая, също ѝ бе помогнало, както и най-вече това, че отново бе легнала на пода. Може би в началото не го беше понесла с присъщото на айилците безразличие, но накрая... Сорилея беше права. В сърцето

си бе станала айилка. Помисли си, че част от сърцето ѝ завинаги ще си остане айилско.

Мъдрите и чирачките тихо излязоха. Личеше, че искат да останат до по-късно — може би такъв бе обичаят, но с помощта на Сорилея тя успя да ги убеди, че наистина няма време. Най-сетне останаха само тя, Сорилея и двете сънебродници. Макар устните ѝ да продължаваха да треперят, тя все пак успя да се усмихне. Всъщност отново ѝ се искаше да заплаче, макар и по друга причина.

— Толкова много ще ми липсват!

— Глупости! — изсумтя Сорилея. — Ако имаш късмет, сега те ще ти кажат, че никога няма да станеш Айез Седай. Тогава можеш да се върнеш при нас. Ще бъдеш моя чирачка. След три-четири години ще получиш своята твърдина. Дори знам един, който става за твой съпруг. Най-младият внук на внучката ми Амарин, Тарик. Един ден той ще стане вожд на клан, така че ще трябва да си потърсиш сестрожена, за да станеш надзорница на покрива.

— Благодаря ти. — Егвийн се засмя. Изглежда, все пак имаше нещо, на което да се опре, ако Съветът в Салидар наистина я прогонеше.

— А двете с Амис ще се срещаме с теб в Тел-айеран-риод — каза Баир — и ще ти казваме каквото знаем за събитията тук и за Ранд ал-Тор. Сега ти ще вървиш по свой път в Света на сънищата, но стига да искаш, ще продължавам да те уча.

— Разбира се, че искам. — Стига Съветът изобщо да ѝ позволи да припари до Тел-айеран-риод. Но пък те и не можеха да ѝ попречат. Каквото и да ѝ направеха, това не можеха. — Моля ви, дръжте под око Ранд и Айез Седай. Не зная каква игра играе той, но съм сигурна, че е по-опасна, отколкото си мисли.

Амис, разбира се, не каза нищо за повече учене. Беше казала думата си и дори посрещането на тох не можеше да промени решението си. Обаче каза:

— Руарк ще съжалява, че не е бил тук тази нощ. Той замина на север, за да огледа Шайдо. Не се бой, че няма да се наложи да не срещнеш своя тох към него. Той ще ти даде възможност, когато се видите отново.

Егвийн зяпна и побърза да го прикрие, издухвайки носа си може би за десети път. За Руарк беше забравила. Разбира се, никъде не се

казваше, че е длъжна да срещне задължението си към него по същия начин. Може би сърцето ѝ бе станало отчасти айилско, но умът ѝ панически започна да търси някакъв друг начин. А и тя щеше да разполага с предостатъчно време преди да види вожда отново.

— Разбира се — заяви тя едва-едва. А оставаше и Мелайне. И Авиенда. Светлина! Беше си въобразила, че с това е приключено. Коленете ѝ омекнаха. Трябваше да има и друг начин!

Баир отвори уста да каже нещо, но Сорилея я превари:

— Да я оставим да се облече. Път я чака. — Тънкият врат на Баир се вдърви, а Амис сви устни. Явно и двете не харесваха това, което Егвийн щеше да се опита да направи.

И може би щяха да останат и да се опитат да я разубедят, но Сорилея замърмори за глупавите жени, които се опитвали да разубедят една жена да направи това, което била решила да направи, и помладите Мъдри — Баир трябваше да е поне на седемдесет-осемдесет, но въпреки това беше по-млада от Сорилея — отстъпиха. Баир прегърна Егвийн за сбогуване и тихо измърмори:

— Дано намериш вода и заслон.

— Помисли все пак за Тарик — каза Сорилея. — Трябваше да го поканя аз в палатката за потене, за да можеш да го поогледаш. Но дотогава запомни следното: винаги се боим повече, отколкото ни се иска, но винаги можем да бъдем по-храбри, отколкото очакваме. Ти дръж на сърцето си и Айез Седай няма да могат да увредят това, което наистина си е твое — сърцето ти. Те не са чак толкова над нас, колкото смятахме. Дано винаги намираш вода и заслон, Егвийн. И никога не забравяй за сърцето си.

Останала сама, Егвийн се замисли. Сърцето ѝ. Навярно наистина имаше повече кураж, отколкото си беше мислила. Тук беше свършила това, което трябваше да свърши. Беше станала почти айилка. В Салидар това щеше да ѝ е нужно. Методите на Айез Седай в някои отношения се различаваха от тези на Мъдрите, но нямаше да ѝ е никак лесно, ако бяха разбрали, че се е наричала Айез Седай. Ако бяха разбрали. Не можеше да си представи защо иначе ще я привикват така хладно, но айилците не се предаваха.

Тя се сепна и се съвзе. „Щом няма да се предавам, по-добре да почвам битката.“

ГЛАВА 34

ПЪТУВАНЕ ДО САЛИДАР

Егвийн уми лицето си. На два пъти. После започна да пълни дисагите. Костените ѝ гребен и четка влязоха вътре, както и кутийката с шивашки прибори — позлатено ковчеже, което вероятно някога беше държало скъпоценностите на някоя знатна дама — плюс един бял калъп сапун с розов аромат и чисти чорапи, ризи, носни кърпи и цял куп други неща, докато дисагите не са издуха и тя едва успя да завърже каишките. Няколко рокли и пелерини, и един айилски шал останаха да се приберат на вързоп. Като свърши и това, тя се огледа за още нещо, което можеше да ѝ се доще да си вземе. Всичко беше нейно. Дори шатрата ѝ беше подарена, но тя определено беше твърде обемиста, както и чергите и възглавничките. Кристалното ѝ легенче беше красиво, но доста тежко. Също и сандъците, макар че обковът на някои от тях беше с красива изработка, а стените и капаците им — изкусно гравирани.

Едва тогава, докато мислеше за сандъците, сякаш те бяха най-важното, тя усети, че просто иска да отложи най-трудната част от приготвянето.

— Кураж — каза си тя сухо. — Сърце на айилка.

Оказа се напълно възможно да си обуе човек чорапите, без да сяда, стига да нямаш нищо против да поподскачаш малко. Последваха чифт здрави обувки, подходящи за дълъг път, както и една копринена риза, бяла и мека. Сетне дойде ред на тъмнозелената рокля за езда. За съжаление тя бе доста тясна, което ѝ напомни напълно ненужно, че за известно време няма да ѝ е много приятно да сяда.

Да излиза навън нямаше смисъл. Баир и Амис вероятно се бяха прибрали в шатрите си, но тя нямаше намерение да рискува да я видят, че го прави. Щеше да е все едно че им е ударила шамар. Стига да действаше, разбира се. Ако не, чакаше я дълга езда.

Тя нервно отри длани, след което обгърна сайдар и се остави той да я изпълни. И се сгърчи. Сайдар те правеше по-чувствителен към

всичко, включително към собственото ти тяло, от което точно в този момент Егвийн спокойно можеше и да се лиши. Да се опитваш да направиш нещо ново, нещо, което никой досега не се е опитвал да постигне, доколкото ѝ беше известно, означаваше да го правиш бавно и много предпазливо, но поне този път ѝ се искаше да се освободи от сайдар колкото се може по-скоро. Тя енергично преля потоци на Въздух и ги запреше малко по-така.

Въздухът заблещука и отсрещната страна шатрата се обгърна в мъгла. Ако беше права, току-що беше създала едно място, където вътрешността на шатрата ѝ беше толкова подобна на отражението ѝ в Тел-айеран-риод, че почти нямаше разлика. Едното просто беше другото. Но имаше само един начин да се увери.

Тя метна на рамо дисагите си, взе под мишница вързопа и пристъпи през сплита, след което отпусна сайдар.

Озова се в Тел-айеран-риод. Увери се само от това, че запалените допреди малко лампи вече не горяха, но въпреки това беше светло. Вещите се отместваха леко при всеки поглед — легенчето, някакво сандъче. Беше се озвала в Тел-айеран-риод в плът. Не го усещаше по-различно, отколкото когато бе идвала насън.

Надникна навън. Луната светеше бледо над шатрите, между които не гореше огън и не се движеше никой, и над Кайриен, който изглеждаше странно далечен и загърнат в сенки. Оставаше единствено проблемът как всъщност да стигне до Салидар. Мислила беше по този въпрос. До голяма степен всичко зависеше от това, доколко контролът ѝ в плът ще е толкова силен, колкото когато се превръщаше в част от Света на сънищата.

Крепейки в ума си онова, което трябваше да намери, тя заобиколи шатрата... и се усмихна. Пред нея стоеше Бела, ниската рунтава кобила, на чийто гръб бе напуснала Две реки сякаш преди цял един живот. Бела само насън, но все пак вдигна глава и изцвили, щом я видя.

Егвийн пусна дисагите, прегърна кобилата и прошепна:

— И аз се радвам, че те виждам отново. — Черното влажно око, което я погледна, наистина беше на Бела, сънувано или не.

Беше оседлана, както си я беше представила. Съвсем обикновено, но седло. Егвийн го изгледа малко накриво, зачудена как ли ще изглежда с меко платнище отгоре, а после ѝ хрумна нещо. Стига

да знаеш как, можеш да промениш всичко в Тел-айеран-риод, дори себе си. Щом имаше достатъчно контрол, за да направи Бела в плът... Тя се съсредоточи...

После с усмивка нагласи дисагите и вързопа, яхна Бела и се намести съвсем удобно.

— Не е измама — прошепна тя на кобилата. — Едва ли ще очакват да яздя чак до Салидар в това състояние. — Е, ако си помислиш, можеха и да очакват. Но все пак, с айилско сърце или без, всичко си имаше граници. Тя нежно потупа Бела по врата. — Трябва да пристигна колкото се може по-бързо, затова трябва да тичаш като вятъра.

Преди да ѝ е останало време да се изкиска, представяйки си как късокраката Бела лети като вятъра, кобилата просто го направи. Пейзажът наоколо затрептя и се понесе вихрено назад. За миг Егвийн стисна здраво гривата ѝ и зяпна. Сякаш всяка стъпка на Бела ги отнасяше мили напред. При първата се озоваха на брега на реката под града и още докато понечваше да дръпне юздите, за да спре Бела да не скочи с главата надолу във водата, следващата стъпка ги отнесе в гористите хълмове.

Егвийн отметна глава и се разсмя. Това беше великолепно! С изключение на трептенето наоколо, шеметната скорост почти не се усещаше. Бела тичаше със същата тромава, подрусваща походка, каквато я помнеше, но внезапните отскоци на всичко около нея бяха възхитителни, сега някаква селска уличка, помръкнала под луната и безмълвна, после някакъв селски път, виещ се сред лесовете, после ливада с трева почти до хълбоците на Бела. Егвийн спираше само за миг от време на време, колкото да се ориентира — нещо съвсем лесно с великолепната карта в главата ѝ, онази, която беше направила жената с името Сюан — иначе оставяше Бела да тича свободно. Селца и градчета се появяваха и изчезваха, големи градове също — един почти със сигурност беше Кемлин, със сребристобели стени в нощта — а веднъж сред гористите хълмове от земята внезапно изникнаха главата и раменете на огромна статуя, реликва от някоя страна, изгубена в историята, изникнаха така внезапно, че Егвийн едва не изпищя, но статуята изчезна преди да успее да отвори уста. Луната изобщо не помръдваше. Ден или два, докато стигне до Салидар — така ѝ беше казала Шериам. Мъдрите май бяха прави. От толкова дълго всички

толкова вярваха, че Айез Седай знаят всичко, че и самите Айез Седай го бяха повярвали. Тази нощ тя щеше да им докаже, че грешат, макар че едва ли щяха да обърнат сериозно внимание на доказателството ѝ.

След известно време, когато се увери, че е навлязла във вътрешността на Алтара, тя започна по-начесто да дръпва юздите, особено когато наблизо се видеше някое село. Понякога пред вратата на някой загърнат от нощния мрак хан виждаше табели, съобщаващи името на селото, като „Марелски хан“ или „Йонски извор“, осветени от лунната светлина, добавена към странното усещане за светло на Тел-айеран-риод. Малко по малко Егвийн започна да става абсолютно уверена къде точно се намира спрямо Салидар и започна да взима все по-къси отскоци, после съвсем ги прекрати и поведе Бела в обикновен ход.

Въпреки това се изненада, когато изведнъж пред очите ѝ изникна значително по размери село, потънало в тишина и мрак под лунната светлина. Трябваше да е Салидар.

В самия край на покритите със сламени покриви каменни къщи тя слезе и свали вещите си. Беше късно, но навън в будния свят все още можеше да има хора. Нямаше нужда да ги стряска, изниквайки от въздуха. Ако някоя Айез Седай видеше това и помислеше, че е нападение, така и нямаше да може да се изправи пред Съвета.

— Ти наистина тичаше като вятъра — промърмори тя и прегърна Бела за последен път. Това, което бе създадено в Тел-айеран-риод, можеше да съществува само там. Пък и в края на краищата това не беше истинската Бела. Въпреки това я жадна чувство на тъга, когато ѝ обърна гръб — не можеше да престане да си представя Бела; нека да си съществува колкото може — и запрете блещукащата си завеса на Дух. Вдигнала глава, пристъпи през нея, готова да срещне онова, което я чакаше, с айилското си сърце.

Направи само една крачка, сепна се, ококори очи и рязко извика: „Ох!“ Промените, които бе направила по себе си в Тел-айеран-риод, не съществуваха в истинския свят повече, отколкото Бела. Пламъците по кожата ѝ се върнаха на прилив и заедно с тях сякаш самата Сорилея ѝ заговори: „Ако приемеш онова, което си сторила, за да срещнеш своя тох, и го направиш така, че все едно никога не се е случвало, как си срещнала своя тох тогава? Не забравяй за айилското си сърце, момиче.“

Да. Нямахте да го забрави. Дошла бе тук за битка, независимо дали Айез Седай го знаеха, или не, готова бе да се сражава за правото си да стане Айез Седай, готова бе лице в лице да се изправи срещу... Светлина, срещу какво?

По улиците имаше малко хора — движеха се между къщите, от чиито прозорци струеше златна светлина. Егвийн застъпва малко несигурно и се приближи до някаква жилава жена с бяла престилка и с измъчено изражение.

— Извинете. Аз съм Егвийн ал-Вийр. Посветена. — Жената недоволно изгледа роклята ѝ за езда. — Току-що пристигнах. Можете ли да ме упътите къде да намеря Шериам Седай? Трябва на всяка цена да я намеря. — Най-вероятно Шериам вече бе заспала, но дори и да спеше, Егвийн смяташе да я събуди. Бяха ѝ казали да дойде колкото може по-бързо и Шериам трябваше да разбере, че вече е тук.

— Всички все при мене идват — промърмори жената. — Няма ли някоя да се хване да направи нещо сама? Не, все Нилдра, та Нилдра. А вие, Посветените, сте най-лошите от всички. Тръгвай, ако ще идваш. Ако не, можеш да си я намериш сама. — Нилдра закри, без дори да се обърне да я погледне.

Егвийн я последва безмълвно. Боеше се, че ако си отвори устата, ще изтърси това, което си мислеше, а това едва ли беше най-добрият начин да започне престоя си в Салидар. Колкото и кратък да се окажеше той. Искаше ѝ се айилското ѝ сърце и главата ѝ от Две реки да могат да се съчетаят.

Нилдра спря пред някаква голяма къща, влезе, без да дочака отговор, и троснато почна:

— Айез Седай, това момиче твърди, че се казвала Егвийн и... — Повече не можа да каже.

Всичките бяха там — и седемте от Сърцето на Камъка, и нито една не изглеждаше готова за лягане, въпреки че всички, с изключение на представилата се като Сюан, бяха облечени в нощни роби. Ако се съдеше по подредбата на столовете им, Егвийн, изглежда, ги беше заварила по време на съвещание. Шериам скочи от стола си и махна на Нилдра да си върви.

— О, Светлина, дете! Вече?

— Изобщо не очаквахме — каза Аная, хвана Егвийн за раменете и се усмихна топло. — Не и толкова скоро. Добре дошла, дъще. Добре

дошла.

— Имаше ли някакви лоши последствия? — настоя Морврин и се наведе напред напрегнато. Нощните роби на всички останали бяха от коприна, с различни оттенъци, някои с брокат или бродирани; нейната беше от проста кафява вълна, макар да изглеждаше мека и фино изтъкана. — Усещаш ли някакви промени по себе си от преживяното? Много малко време ни остава. Честно казано, изненадана съм, че изобщо подейства.

— Ще трябва първо да видим как действа, за да се уверим колко е добре — каза Беонин и отпи от чая си, после остави чашката с чинийката върху клатещата се масичка. Чашката и чинийката не си подхождаха, но пък и нищо в обзавеждането не си подхождаше и всичко изглеждаше събирано откъде ли не. — Ако има някакви лоши въздействия, ще я Изцерят и толкова.

Егвийн бързо се дръпна от Аная и остави вещите си до вратата.

— Добре съм. Наистина. — Аная като нищо щеше да я Изцери, без дори да я пита.

— Изглежда ми съвсем здрава — каза хладно Карлия. Косата ѝ наистина беше подрязана късо и тъмните къдрици едва покриваха ушите ѝ — не беше нещо, което си е нагласила в Тел-айеран-риод. Естествено, беше се облякла в бяло; дори бродерията беше бяла. — Можем да извикаме някоя от Жълтите да я прегледа подробно по-късно, ако трябва.

— Ама оставете я най-сетне да си поеме дъх — засмя се Миреле. Пищни жълти и червени цветове, непривични за Зелена, покриваха робата ѝ. — Хиляда левги е изминала за една нощ. Само за няколко часа.

— Нямате време да я оставяте да си поема дъх — намеси се твърдо младата Айез Седай. Тя наистина изглеждаше не на място с жълтата си рокля с полите със сини шарки и дълбокото деколте, извезано също в синьо. — Само да съмне и целият Съвет ще се изсипе тук. Ако не е готова, Романда ще я изкорми като шаран.

Егвийн зяпна. Този глас ѝ говореше повече от думите.

— Ти си Сюан Санче? Това е невъзможно!

— О, възможно е, и още как — отвърна сухо Аная и изгледа състрадателно младата жена.

— Сюан отново е Айез Седай. — Изражението на Миреле беше по-скоро раздразнено, отколкото състрадателно.

Трябваше да е вярно — бяха ѝ го казали, — но Егвийн трудно можеше да го повярва, дори след като Шериам ѝ го обясни. Нинив беше Изцерила усмиряване? И поради това, че беше била усмирена, Сюан изглеждаше не по-възрастна от Нинив? Сюан в нейните представи винаги беше била повелителка със строго лице и със също толкова строго сърце, а не тази хубавичка жена с кремави бузки и почти нежни устнички.

Егвийн се загледа в Сюан. Сините очи обаче си бяха същите. Как бе могла да види този поглед, толкова силен, че можеше пирони да забие, и да не го разбере? Е, лицето достатъчно ясно обясняваше всичко. Но Сюан беше била твърде могъща в Силата. Когато една девойка започнеше, отначало се правеха изпитания, за да се разбере колко силна ще е, но след като веднъж бе придобила тази сила, Егвийн вече знаеше как да претегли друга жена само за няколко мига. Шериам определено беше най-силната в стаята — освен нея, разбира се — а Миреле стоеше след нея, въпреки че това бе трудно да се определи със сигурност; всички останали изглеждаха почти толкова силни, с изключение на Сюан. Макар и с мъничко, но тя беше най-слабата от всички.

— Това е най-забележителното откритие на Нинив — каза Миреле. — Жълтите поемат това, което тя направи, и вече правят собствените си чудеса, но тя го започна. Хайде, седни, дете. Тази история е твърде дълга, за да я слушаш права.

— Предпочитам да постоя, благодаря. — Егвийн изгледа твърдия стол, който ѝ посочи Миреле, и едва потисна трепета си. — Какво става с Елейн? Добре ли е? Бих искала да чуя всичко за нея и за Нинив. — Най-забележителното откритие на Нинив? Това предполагаше, че е имало и други. Изглежда, беше изостанала, докато бе стояла с Мъдрите. Май трябваше да тича здраво, за да ги догони. Сега поне се надяваше, че ще ѝ позволят. Едва ли я бяха посрещнали толкова топло, ако ѝ предстоеше да я прогонят в немилост. Досега нито веднъж не бе приклепнала, нито беше нарекла някоя от тях Айез Седай — по-скоро защото не бе получила възможност да го направи, отколкото по някаква друга причина: непокорството не беше най-добрият начин да

се изправиш срещу Айез Седай — но никоя не я беше смъмрила. Може би все пак го знаеха. Но тогава защо?

— Ако оставим настрана малката неприятност, която двете с Нинив си имат в момента с котлите... — започна Шериам, но Сюан я прекъсна грубо.

— Защо всички сте се раздрънкали като безмозъчни момиченца? Твърде късно е вече да се боите да продължите. Вече се започна — вие го започнахте. Или довършете, или Романда ще ви окачи всичките да съхнете, а Делана, Файсел и останалите от Съвета ще дойдат да ви опънат.

Шериам и Миреле се извърнаха към нея почти едновременно. И всички други Айез Седай също. Ледени айезседайски очи я загледаха от ледените айезседайски лица.

Отначало Сюан срещна тези погледи с предизвикателно изражение, като една Айез Седай като тях, макар и много по-млада. После главата ѝ малко се наведе, на бузите ѝ избиха алени петна.

— Заговорих припряно — промърмори тихо Сюан и сведе очи. А това съвсем не ѝ подобаваше.

На Егвийн изобщо не и беше ясно какво става. Не само че Сюан се бе размекнала като масло на слънце. Това — най-малкото. Какво са били започнали? Защо трябваше да ги овесят да се сушат, ако спрат?

Айез Седай се спогледаха толкова неразгадаемо, колкото можеха да го постигнат само Айез Седай. Морврин кимна първа.

— Привикана си по много специална причина, Егвийн — каза строго Шериам.

Сърцето на Егвийн подскочи. Не можеше да са го научили. Не беше възможно. Но тогава какво?

— Ти — каза Шериам — ще бъдеш следващата Амирлински трон.

ГЛАВА 35

В СЪВЕТА НА ЗАСЕДАТЕЛКИТЕ

Егвийн се втрени в Шериам. Дали се очакваше да се разсмее? Може би през времето, прекарано при айилците, беше забравила онова, което минаваше за чувство за хумор сред Айез Седай. Шериам отвърна на погледа ѝ хладно и съвсем спокойно. Егвийн погледна останалите. Безизразни лица, съвсем леко облъхнати от очакване. За Сюан можеше да се приеме, че лекичко се усмихва, но пък „усмивката“ можеше да се приеме за естествена извивка на устните ѝ. Полюшналата се светлина от лампата изведнъж придаде на лицата им странен и нечовешки вид.

Коленете ѝ омекнаха и без да мисли, тя се отпусна на твърдия стол. Това определено прочисти ума ѝ, малко поне.

— Та аз дори не съм Айез Седай — каза тя без дъх. Трябваше да е някаква шега или... или... просто нещо.

— Това може да се заобиколи — каза твърдо Шериам.

Беонин кимна и плитките ѝ се люшнаха.

— Амирлинския трон наистина е Айез Седай — законът е съвсем изричен. На няколко места се изтъква: „Амирлинския трон е Айез Седай“ — но никъде не е казано, че е задължително Айез Седай да стане Амирлин. — Всяка Айез Седай можеше да е запозната със закона на Кулата, но като посреднички, Сивите трябваше да познават законите на всяка страна и Беонин си придаде назидателен тон, сякаш обясняваше нещо, което никоя друга не може да знае толкова добре като нея. — Законът, който определя как трябва да се избере Амирлин, просто постановява: „жената, която е призована“ или „онази, която застава пред Съвета“, или нещо такова. От началото до края изразът „Айез Седай“ не е споменат никъде. Никога. Би могло да се каже, че трябва да се вземе предвид намерението на законодателните, но това е ясно, каквото и да е било намерението им... — Тя се намръщи, когато Карлия я прекъсна.

— Те несъмнено са смятали, че е ясно до такава степен, че не е било необходимо да се упоменава. Логически обаче законът означава това, което казва, независимо от намеренията на законодателните.

— Законите рядко се грижат за логиката — каза кисело Беонин. — В този случай обаче ти си съвсем права. — И добави, като се обърна към Егвийн: — Както и Съветът. Те смятат същото.

Всички бяха сериозни, дори Аная.

— Ти ще станеш Айез Седай, дете, веднага щом бъдеш издигната за Амирлински трон — каза тя. Дори Сюан беше привидно сериозна, въпреки усмивката си. Наистина беше усмивка.

— Можеш да положиш Трите клетви веднага щом се върнем в Кулата — каза Шериам. — Бездруго смятахме да ги изречеш, но без Клетвената палка може да бъде взето за имитация. По-добре да изчакаме.

Егвийн беше съвсем объркана. Може би Мъдрите наистина бяха прави — може би пътуването ѝ през Тел-айеран-риод бе направило нещо с ума ѝ.

— Това е лудост — възрази тя. — Аз не мога да бъда Амирлин. Аз съм... Аз съм... — Купищата възражения се оплетоха на върха на езика ѝ на възел, от който не излезе нищо. Беше твърде млада; самата Сюан бе най-младата избирана някога Амирлин, а беше била тридесетгодишна, когато я бяха издигнали. Докато тя едва бе започнала обучението си, независимо от всичко, което знаеше за Света на сънищата. Амирлините бяха вездесъщи и опитни. И мъдри — от тях определено се очакваше да бъдат мъдри. Докато тя изобщо не се чувстваше мъдра. Повечето жени изкарваха по десет години като новачки и още толкова като Посветени. Наистина, някои се придвижваха нагоре по-бързо, дори много по-бързо. Сюан например. Но тя самата бе прекарала като новачка по-малко от година и като Посветена още по-малко. — Това е невъзможно!

Сумтенето на Морврин ѝ напомни за Сорилея.

— Успокой се, дете, или лично ще се погрижа да мирясаш. Няма време да ни припадаш.

— Но аз няма да знам какво да правя! Нищичко няма да знам! — Егвийн вдиша дълбоко. Това съвсем не успокои сърцето ѝ, но все пак помогна малко. Много малко. Айилското сърце. Каквото и да направеха, нямаше да им позволи да я заплашват. Тя изгледа коравото

лице на Морврин и добави наум: „Кожата може да ми съдере, но не може да ме заплашва“. — Това е пълна глупост и точка. Няма да се правя на глупачка пред всички, а точно това искате от мен. Ако за това ме е призовал Съветът, просто ще им кажа „не“.

— Боя се, че нямаш избор — въздъхна Аная и приглади робата си, удивително ситно набрана дреха от розова коприна с нежна дантела с цвета на слонова кост по всяко плисе. — Не можеш да откажеш призива да станеш Амирлин също както не можеш да откажеш призива да се явиш на съд. Словата на призива дори са едни и същи.

— Сега изборът е в ръцете на Съвета. — Миреле го каза с лека тъга, което с нищо не повдигна духа на Егвийн.

Шериам изведнъж се усмихна и прегърна Егвийн.

— Не се безпокой, дете. Ще ти помогнем и ще те наставяваме. Тъкмо затова сме тук.

Егвийн не отвърна нищо. Не можеше да измисли какво да каже — навярно подчиняването на закона не беше заплаха, но го чувстваше точно така. Те приеха мълчанието ѝ за съгласие и тя самата предположи, че е така. Без бавене пратиха Сюан — тя изръмжа, че ѝ го възлагат точно на нея — да събуди лично всички Заседателки и да ги уведоми, че Егвийн е пристигнала.

Още преди Сюан да е излязла, настъпи пълна суматоха. Роклята на Егвийн бе подложена на оживено обсъждане — в което тя самата не участваше — и вдигнаха една пълничка слугиня с изрични предупреждения да не вземе да изтърве и една думичка, за да донесе всички рокли на Посветени, които може да намери и които донякъде могат да станат на Егвийн. Наложиха се да изпробва осем, докато не се намери една, която горе-долу ѝ ставаше. Беше ѝ твърде стегната на бюста, но за щастие ѝ падаше свободно на бедрата. През цялото време, докато прислужничката мъкнеше рокли и Егвийн ги пробваше, другите тичаха да се преоблекат и те, като междувременно я поучаваха какво точно ще се случи и какво трябва да направи и да каже тя.

Караха я да повтаря всичко дума по дума. Мъдрите смятаха, че да се каже нещо веднъж е достатъчно, и горко на чирачката, която не е слушала внимателно и не е чула. Егвийн помнеше част от нещата, които трябваше да каже, от една лекция за новачки в Кулата и ги повтори точно още първия път, но Айез Седай ѝ преповтаряха всичко отново и отново, и после пак. Егвийн не разбираше. Ако бяха някои

други, а не Айез Седай, щеше да реши, че са изнервени, въпреки спокойните им лица. Започна вече да се чуди дали не бърка някои думи и започна да изрича натъртено всяка фраза.

— Произнеси ги така, както ти се казва — сопна ѝ се Карлиня, а Миреле каза:

— Не можеш да си позволиш грешка, дете. Нито една!

Прекараха я през всичко още пет пъти и когато тя възрази, че е повторила всяка дума съвсем правилно, изброила е коя къде точно ще стои и коя точно какво ще каже и точно кога, досущ както ѝ го бяха казали, ѝ се стори, че Морврин е готова да ѝ скъса ушите, стига Беонин и Карлиня да не я изпреварят. Най-накрая намусените им физиономии станаха корави като плесници, а Шериам я изгледа така, сякаш тя беше някоя цупеща се новачка. Егвийн въздъхна и започна отначало:

— Явявам се с три от вас, които ме придружават...

Процесията, тръгнала по почти празните, осветени от луната улици беше мълчалива. Осветените доскоро прозорци вече бяха изгаснали и стъпките им ясно отекваха по утъпканата пръст. Егвийн опипа с пръсти пръстена си с Великата змия, върнат на мястото си на лявата ѝ ръка. Коленете ѝ трепереха. Подготвена беше да се изправи пред всичко, но списъкът на „всичкото“ не включваше точно това.

Спряха пред фасадата на една правоъгълна триетажна постройка. Приличаше на странноприемница. Карлиня, Беонин и Аная не изглеждаха особено доволни; не се оплакаха, както не бяха се оплакали и в къщата, но съвсем ненужно заоправяха полите си, без да поглеждат към Егвийн.

Аная я погали утешително по косата и каза:

— Всичко ще мине добре, дете. — Под мишницата си носеше вързоп с роклята, която Егвийн щеше да облече, след като всичко свърши. — Бързо усвояваш.

От вътрешността на каменната сграда дълбоко отекна гонг — веднъж, дваж, трети път. Егвийн едва не подскочи. Тишина, колкото един удар на сърцето, после гонгът повтори пиринчената си песен. Миреле несъзнателно приглади роклята си. Отново тишина, последвана от тройния зов.

Шериам отвори вратата и Егвийн я последва с Миреле в Морврин по петите. Така, както я бяха обкръжили, Егвийн не можеше

да се отърве от мисълта, че са стражи, назначени да я пазят да не избяга.

Просторното помещение с висок таван, в което влязоха, съвсем не беше мрачно — ни най-малко. На четирите широки каменни камини бяха подредени лампи — и още по стълбата, от веждаща към горния етаж и балкона, гледащ към помещението. Във всеки ъгъл стърчеше по един висок разклонен светилник с огледало отзад. Одејла бяха заслонили всеки прозорец, задържайки светлината вътре.

От двете страни на помещението бяха подредени по девет стола, обърнати навътре в групи по три. Жените в тях, Заседателките на шестте Аджа, представени в Салидар, носеха шалове си и рокли с цветовете на своята Аджа. Главите им се обърнаха към Егвийн, лицата им не изразяваха нищо освен хладна тържественост.

В дъното на помещението имаше още един стол, поставен върху малък подиум, приличащ повече на сплескана кутия. Висок, тежък стол, с крака и гръб, гравирани яа спирали, той беше боядисан в тъмножълто, наподобяващо позлата. През облегалките беше метнат шарф с ресни в седем цвята.

— Кой иде пред Съвета на Кулата? — извика Романда с висок и ясен глас. Тя седеше точно под златния стол, срещу трите Сини сестри. Шериам плавно отстъпи, за да даде път на Егвийн.

— Онази, що иде с покорство, в Светлината — изрече Егвийн. Гласът ѝ със сигурност трепереше. Невъзможно беше да го правят наистина, разбира се.

— Кой иде пред Съвета на Кулата? — отново прокълтя настоятелният глас на Романда.

— Онази, що иде с кротост, в Светлината. — Всеки момент това щеше да се превърне в нейния съд затова, че се беше преструвала на Айез Седай. Не, не и това — те просто щяха да я заслонят и да я затворят. Но разбира се...

— Кой иде пред Съвета на Кулата?

— Онази, що иде, призована от Съвета, с покорство и с кротост, в Светлината, молеца само да приеме волята на Съвета.

Сред Сивите под Романда се изправи една мургава крехка жена. Като най-младата Заседателка, Квамеса произнесе ритуалния въпрос, датиращ чак от Разрушението на света.

— Има ли други присъстващи освен жени?

С подчертан жест Романда отметна шала си и го сложи на гърба на стола, след което се изправи. Като най-възрастна, тя първа трябваше да отговори. Също тъй подчертано тя развърза връзките на роклята си и си я свали до кръста заедно с долната риза.

— Аз съм жена — обяви тя.

Квамеса грижливо постави шала си на своя стол, също се съблече до кръста и каза:

— Аз съм жена.

Останалите също се занадигаха и започнаха да се разголват, за да докажат, че са жени. Егвийн се помъчи малко със стегнатия корсет на роклята, която ѝ бяха намерили, и се наложи Миреле да ѝ помогне с копчетата, но и четирите бързо се разголиха като останалите.

— Аз съм жена — каза Егвийн заедно с другите.

Квамеса бавно тръгна из стаята — спираше пред всяка жена за почти оскърбително прям оглед. Накрая отново спря пред своя стол и обяви, че присъстват само жени. Айез Седай насядаха и повечето започнаха да си вдигат корсетите. Не чак припряно, но и без да губят много време. Егвийн обаче можеше да се покрие едва в по-късен момент от церемонията. Преди много столетия въпросът на Квамеса щеше да изисква още доказателства — в онези дни формалните церемонии се бяха извършвали „облечени в Светлината“, което ще рече както майка те е родила. Какво ли щяха да си помислят тези жени за айилската шатра за потене или за шиенарската баня?

Нямаше време за мислене.

— Кой стои зад тази жена — каза Романда — и дава обет за нея, сърце за сърце, душа за душа, живот за живот? — Седеше с изправен гръб, преизпълнена с достойнство, с оголени едри гърди.

— Аз давам този обет — отговори твърдо Шериа, последвана миг след това от силните гласове на Морврин и Миреле.

— Излез напред, Егвийн ал-Вийр — заповяда рязко Романда. Егвийн пристъпи три крачки напред и коленичи; бе напълно вцепенена. — Защо си тук, Егвийн ал-Вийр?

— За да служа на Бялата кула, нито повече и нито по-малко. — Светлина, ама те наистина щяха да го направят!

— Как би служила, Егвийн ал-Вийр?

— Със сърцето си, с душата си и с живота си, в Светлината. Без страх и без угода, в Светлината.

— Къде би служила, Егвийн ал-Вийр?

Егвийн вдиша дълбоко. Все още можеше да спре цялата тази идиотщина. Не беше възможно те наистина да са решили да...

— В Амирлинския трон, ако тъй е угодно на Съвета на Кулата.
— Дъхът ѝ замръзна. Сега вече бе твърде късно да спре. Навярно бе твърде късно още в Сърцето на Камъка.

Делана стана първа, после Квамеса и Джаня, и още, докато девет Заседателки не застанаха пред столовете си, показвайки с това, че я приемат. Романда не помръдна от стола си. Девет от осемнадесет. Приемането трябваше да бъде единодушно — най-накрая всички гласове стигаха до единодушие, въпреки че това можеше да отнеме много време, но тази нощ нямаше да има никакво уговаряне освен церемониалните фрази, а това беше открито и рязко отхвърляне. Шериам и другите ѝ се бяха присмели, когато бе допуснала, че това може да се случи, и го направиха толкова набързо, че можеше и да се разтревожи, ако всичко не ѝ се струваше толкова нелепо, но мимоходом я бяха предупредили, че проблемът може да възникне. Не отхвърляне, но заявка, че останалите по столовете си Заседателки нямат намерение да бъдат паленца. Само жест, знак според Шериам, но като гледаше суровото лице на Романда и това на Лелейн, не по-малко сурово над голата ѝ гръд, Егвийн съвсем не беше сигурна, че е само това. При това ѝ бяха казали, че може да са най-много две или три.

Без дума да кажат, изправилите се жени заеха отново местата си. Никоя не проговори, но Егвийн знаеше какво да прави. Вкочанението я беше напуснало.

Тя пристъпи към най-близката Заседателка, остролика Зелена на име Самалин, която бе останала в стола си. Когато Егвийн коленичи пред Самалин, Шериам коленичи до нея с широк леген с вода в ръце. По повърхността на водата пробягаха вълнички — Шериам изглеждаше спокойна, но ръцете ѝ трепереха. Морврин също приклезна и подаде на Егвийн бяло платно, докато Миреле остана права от другата ѝ страна с дълга кърпа през ръката. По някаква своя причина Миреле изглеждаше ядосана.

— Моля позволете ми да служа — каза Егвийн. Втренчила поглед право напред, Самалин надигна полите си до коленете. Стъпалата ѝ бяха боси. Егвийн изми всяко стъпало и го подсуши,

после се премести пред следващата Зелена, пълничка жена на име Малинд. Шериам и останалите ѝ бяха изредили имената на всички. — Моля позволете ми да служа. — Малинд имаше миловидно лице с пълни устни и тъмни очи, които сякаш обичаха да се смеят, но сега не се смееше. Тя беше една от онези, които станаха, но краката ѝ също бяха боси.

Такива бяха краката на всички Заседателки. Егвийн се зачуди дали Заседателките бяха знаели предварително колко от тях ще останат седнали. Тя почти нищо не знаеше за това как точно действа Съветът на Кулата освен онова, което бе слушала в лекцията за новачки: нищо полезно. Единственото, което можеше да направи, бе да продължи.

Изми и подсуши и последния крак — на Джаня, която се бе намръщила, сякаш си мислеше за нещо съвсем друго; тя поне беше станала — и след като пусна парчето плат в легена, се върна на първоначалното си място и коленичи.

— Моля позволете ми да служа. — Още една възможност.

Отново Делана стана първа, но този път Самалин я последва веднага. Никоя не скочи, но една по една се заизправяха, докато не останаха да седят единствено Лелейн и Романда: гледаха се една друга, не гледаха нея. Най-сетне Лелейн леко сви рамене, придърпа корсета си нагоре, без да бърза, и се надигна. Романда извърна глава и изгледа Егвийн. Изгледа я толкова продължително, че Егвийн усети как потта ѝ се стича между гърдите и по ребрата ѝ. Най-накрая, бавно и много сдържано, Романда се облече и се присъедини към останалите. Егвийн чу облекчено ахване зад гърба си, където търпеливо чакаха Шериам и другите две.

С това, разбира се, церемонията не свърши. Романда и Лелейн пристъпиха заедно, за да я отведат до боядисания в жълто стол. Тя остана неподвижно пред него, докато двете ѝ вдигнат корсета и поставят грижливо на раменете ѝ шарфа-епитрахил на Амирлинския трон, и всички Заседателки казаха в хор:

— Издигната си за Амирлински трон, за слава на Светлината, за да издържи Бялата кула за вечни времена. Егвийн ал-Вийр, Пазителка на Печатите, Пламъкът на Тар Валон, Амирлинския трон. — Лелейн свали пръстена на Великата змия от лявата ръка на Егвийн и го подаде на Романда, която ѝ го постави на дясната. — Нека Светлината да освети Амирлинския трон и Бялата кула.

Егвийн се засмя. Романда примигна, а Лелейн се сепна — и двете съвсем не бяха единствените.

— Просто си спомних нещо — каза тя и добави: — дъщери. — Така Амирлинския трон наричаше Айез Седай. Това, което си беше спомнила, последва веднага. Не можеше да се отърве от мисълта, че е възнаграждение затова, че си беше проправила пътя през Тел-айеран-риод. Егвийн ал-Вийр, Пазителката на Печатите, Пламъкът на Тар Валон, Амирлинския трон успя да седне на коравия дървен стол, без дори да трепне и да присвие очи. И двете неща ги прие като триумф на волята.

Шериаам, Миреле и Морврин се плъзнаха напред — коя от тях бе ахнала преди малко не можеше да се разбере от строгите им липа, — а Заседателките оформиха зад тях опашка, протягащи се чак до вратата. Подредили се бяха по възраст, с Романда и самия край.

Шериаам разпери полите си в дълбок реверанс.

— Моля позволете ми да служа, майко.

— Можеш да служиш на Кулата, дъще — отвърна Егвийн колкото можеше по-гробовно. Шериаам целуна пръстена ѝ и отстъпи встрани, докато Миреле се снишаваше в реверанс.

И така продължи цялата опашка. В подредбата им имаше и някои изненади. Никоя от Заседателките всъщност не беше много млада, въпреки айезседайските им лица, но светлокосата Делана, за която Егвийн смяташе, че е почти толкова възрастна, колкото Романда, се намираще по средата на опашката, докато Лелейн и Джаня, и двете доста хубавички и без едно сиво косъмче в тъмните коси, се оказаха точно пред белокосата Жълта. Всяка от тях направи реверанса си и целуна пръстена на Егвийн абсолютно безизразно — въпреки че няколко погледнаха бързо към ивиците по ръба на роклята ѝ — и напуснаха стаята през задната врата, без да кажат и дума повече. Обикновено щеше да има и повече думи, не останалата част от церемонията щеше да изчака за заранта.

Най-накрая Егвийн остана сама с трите жени, които бяха дали обет за нея. Тя все още не беше сигурна какво означава това. Миреле отиде до вратата да пусне другите три, а Егвийн попита:

— Какво щеше да стане, ако Романда не се беше изправила? — Предполагаше се, че може да се даде още една възможност или още

едно измиване на краката, но тя беше сигурна, че ако Романда беше гласувала „не“ и втория път, щеше да го направи и третия.

— Тогава най-вероятно самата тя щеше да бъде издигната за Амирлин след няколко дни — отвърна Шериам. — Тя или Лелейн.

— Нямах предвид това — каза Егвийн. — Какво щеше да стане с мен? Щях ли просто да се върна на мястото си като Посветена? — Аная и останалите влязоха бързо, засмени, а Миреле започна да помага на Егвийн да свали бялата рокля с цветните ивици и да си облече светлозелената коприна, която щеше да поноси само докато се добере до леглото си. Беше късно, но Амирлин не можеше да върви в рокля на Посветена.

— Най-вероятно — отвърна след пауза Морврин. — Но не мога да кажа дали е добър късмет, или не да си Посветена, за която всяка Заседателка знае, че почти е станала Амирлински трон.

— Това рядко се е случвало — каза Беонин, — но жените, на които е отказано да станат Амирлински трон, обикновено ги изпращат в изгнание. Съветът ревностно пази съгласието, а такава жена не би била полезна, защото ще се превърне в източник на разногласия.

Шериам погледна Егвийн право в очите, сякаш искаше да впечатла думите си в ума ѝ.

— Всички ние със сигурност също щяхме да бъдем пратени в изгнание. Миреле, Морврин и аз със сигурност, тъй като ние дадохме обет за теб, а най-вероятно и Карлиня, Беонин и Аная. — След което внезапно се усмихна. — Но не стана така. От новата Амирлин обикновено се очаква да изкара първата си нощ в съзерцание и молитва, но след като Миреле най-послед свърши с тези копчета, може би ще е най-добре да ти отнемем част от това време, за да ти разкажем как стоят нещата в Салидар.

Сега всичките шест я гледаха. Миреле беше зад нея и се бореше с последното копче, но тя усещаше очите ѝ в тила си.

— Да. Мисля, че така ще е най-добре.

ГЛАВА 36

АМИРЛИН

Егвийн надигна глава от възглавницата си, огледа се и за миг се изненада, че се е озовала в легло с балдахин в голяма стая. Ранната утринна светлина се изсипваше през прозорците и някаква пълничка миловидна жена в проста сива вълнена дреха поставяше голяма бяла кана с гореща вода на умивалника. Казваше се Чеза и снощи ѝ я бяха представили като личната ѝ прислужница. Прислужницата на Амирлин. До гребена и четката ѝ на тясната масичка под един от прозорците вече беше поставен покрит с бяла кърпа поднос, а във въздуха се носеше приятен аромат на топъл хляб и варени круши.

Аная беше приготвила стаята. Мебелите и тук не си подхождаха, но бяха най-доброто, което Салидар можеше да предложи, от тапицирания стол с облегалки, облечен в зелена коприна, през огледалото на стойка в ъгъла с непокътнатата си позлата, чак до резбования гардероб, в който сега бяха окачени дрехите ѝ. За съжаление, вкусът на Аная натежаваше в полза на пенестите дантели и тънките плисета и всичко — и балдахинът, и дръпнатите завеси, и покривките на масичката и столчето, и завивката, която Егвийн беше отметнала на пода, и дори копринения чаршаф — бе с дантели. Егвийн въздъхна. Имаше чувството, че ще се удави в дантели.

След като Шериаам и останалите я бяха довели тук, в така наречената „Малка кула“, беше последвал дълъг разговор. Не ги интересуваше особено какво според нея се кани да направи Ранд или какво биха могли да искат Койрен и другите с нея. Пратеничеството им вече пътуваше към Кемлин, начело с Мерана, която си знаела работата, макар че обясненията им каква точно е тази работа бяха съвсем бегли. В по-голямата част говореха те, а тя слушаше и въпросите ѝ се подминаваха. Отговорите на някои от тях били маловажни — така ѝ казваха поне. Тези, на които отговаряха, най-напред ги оглаждаха набързо, за да стигнат до това, което наистина било важно. Разпратили бяха посланички до всеки владетел, всеки от които беше упоменат

поред, с обяснения защо той или тя са от жизнено значение за каузата на Салидар, и излизаше, че всеки е от значение. Не казваха точно, че всичко ще се провали, ако дори един владетел се обяви срещу тях, но ударението, което поставяха върху всеки, го казваше вместо тях. Гарет Брин изграждаше армия, която един ден трябваше да стане достатъчно силна, за да може да защити техните — нейните — претенции срещу Елайда, ако се стигнеше до това. Изглежда, не допускаха, че ще се стигне, въпреки настояванията на Елайда да се върнат в Кулата; изглежда, бяха убедени, че щом се разчуе за издигането на Егвийн ал-Вийр на Амирлинския трон, Айез Седай ще се затекат при нея, дори някои от онези, които сега бяха в Кулата, и че Елайда няма да има друг избор, освен да отстъпи пред исканията им. Белите плащове по неизвестни причини не се намесваха, така че Салидар беше в пълна безопасност. Това, че Логаин беше Изцерен, както и Сюан и Леане — разбира се, че щеше да бъде Изцерена, щом е тук; Егвийн просто се изненада, като разбра, че и тя е тук — мина почти между другото.

— Виж, за това няма какво да се безпокоиш — каза ѝ Шериам утешително. — Съветът ще обсъди дали отново да не го опитомим, докато старостта сама не ни освободи от проблема.

Егвийн се постара да потисне поредната прозявка — вече наистина ставаше късно — и Аная каза:

— Трябва да я оставим да поспи. Утре ще е също толкова важно, колкото беше тази нощ, дете. — Тя изведнъж тихо се засмя. — Майко. Утре също ще е много важно, майко. Ще изпратим Чеза да ти помогне да си легнеш.

Дори след като излязоха, лягането не се оказа лесно. Докато Чеза още разкопчаваше роклята ѝ, се появи Романда с куп съвети към Амирлин, изречени с твърд и нетърпящ възражения тон, и веднага щом си отиде, дойде Лелейн, сякаш Синята Заседателка беше изчакала да си отиде Жълтата. Лелейн носеше собствената си кошница, пълна с доброжелателни съвети, които предостави на Егвийн, приседнала на ръба на леглото, след като Чеза нежно, но решително беше разкарана от стаята. Не приличаха по нищо на съветите на Романда — нито пък

на тези на Шериам — и бяха изречени с топла, дори сърдечна усмивка, но с не по-малка увереност, че Егвийн ще има нужда от малко наставничество поне пред първите няколко месеца. Нито една от двете не ѝ каза направо, че тъкмо тя може да я напътства по-добре от Шериам или че Шериам и нейният малък кръг могат да ѝ дадат лош съвет, но имаше доста намеци за това. Не пропуснаха да и намекнат и че всяка от тях би била най-добрият избор и че друг избор би довел до неописуеми страдания, най-вече за нея.

Докато дойде моментът Егвийн да прелее да угаси лампите, тя вече очакваше остатъкът от нощта ѝ да е пълен с кошмари. Всъщност на заранта помнеше само два от тях. В единия тя беше Амирлин — Айез Седай, но без да е положила клетвите — и всичко, с което се заловеше, водеше до пълен провал. Това я накара да се събуди, само за да се измъкне от него, но беше сигурна, че не е сън, носещ смисъл. Много приличаше на една от преживелиците ѝ в тер-ангреала, когато я изпитваха за Посветена — доколкото беше известно, те нямаха нищо общо с реалността. Не и с тази реалност. Другият според нея беше пълна глупост: вече разбираше достатъчно собствените си сънища, за да е сигурна, че е така, макар че най-накрая се наложи отново да се събуди, за да се измъкне от него. Шериам беше дръпнала шарфа от раменете ѝ и всички се смееха и я сочеха с пръст, като глупачка, която наистина е могла да повярва, че едно момиче едва навършило осемнадесет години, може да стане Амирлин. Не само Айез Седай, а и всички Мъдри, и освен тях Ранд, Перин и Мат, Нинив и Елейн, почти всички, които познаваше, а тя стоеше сред тях чисто гола и отчаяно се мъчеше да си навлече някаква рокличка на Посветена, подходяща за десетгодишно дете.

— Можете да си лежите така в леглото цял ден, майко.

Егвийн отвори очи.

На лицето на Чеза се беше изписала насмешлива строгост, а очите ѝ сякаш намигваха. Поне два пъти по-възрастна от Егвийн, тя още от първия миг бе започнала да се държи с някаква смесица от почтителност и фамилиарност, каквато можеше да се очаква от стара прислуга.

— Амирлинския трон не може да се изтяга лениво, най-малкото в ден като този.

— Това е последното, което би ми хрумнало. — Егвийн вдървено седна, протегна се и бързо си свали изпотената риза. Не можеше да чака, докато поработи достатъчно дълго със Силата, за да спре да се поти. — Ще облека синята коприна с белите утринни звездици около деколтето. — Забеляза, че Чеза много внимателно отбягва да я погледне, докато ѝ подаваше чиста риза. Резултатът от посрещането ѝ на тох вече заглъхваше, но тя все още изглеждаше леко поотекла. — Имах си една неприятност преди да стигна тук — каза тя и бързо напъха главата си през новата риза.

Чеза кимна разбиращо.

— Конете са коварни животни. Мен никога няма да ме качите на кон, майко. Каруците са много по-сигурни. Ако аз паднех така от някой кон, никога не бих се издала пред никого. Понеже Нилдра като се раздрънка, че и Кайлин... О, няма да повярвате какви ги дрънкат, щом само им обърнеш гръб. Разбира се, за Амирлинския трон е по-друго, но аз лично така бих направила. — Тя задържа вратата на гардероба отворена и погледна Егвийн, за да види дали е разбрала.

Егвийн ѝ се усмихна.

— Хората са си хора, все едно дали стоят високо или ниско.

Чеза се усмихна и извади една синя рокля. Може да я беше избрала и за Шериам, но сега тя беше слугинята на Амирлинския трон и верността ѝ беше предназначена за Амирлинския трон. И освен това беше права, че днес е много важен ден.

След като се нахрани бързо — въпреки тихото мърморене на Чеза за това колко разваляло стомаха гълтането на несдъвкана храна и че топлото мляко с мед и подправки отлично успокоявало нервен стомах — Егвийн изтри зъбите си със сода и бързо се уми, а Чеза оправи косата ѝ с четката и я облече толкова бързо, колкото можа. После Егвийн нагласи шарфа със седемцветните ресни на раменете си и се спря да се огледа в поставеното в ъгъла огледало. С шарф или без него, не приличаше много на Амирлински трон. „Но съм. Това не е сън.“

Масите в голямото помещение долу бяха също така празни, както през нощта. Тук бяха само Заседателките, наметнали шаловете си и скупчени по Аджи, и Шериам, която стоеше сама. Те се смълчаха, щом Егвийн заслиза по стълбата, и заприклякаха, когато стигна долу. Романда и Лелейн я изгледаха остро и после се извърнаха, съвсем явно

отбягвайки да погледнат Шериам, след което продължиха разговора си. Но след като Егвийн запази тишина, всички направиха същото. От време на време някоя поглеждаше към Егвийн. Макар че шепнеха, гласовете им звучаха твърде силно. Навън беше тихо — пълна тишина. Егвийн извади кърпичката си от ръкава и подсуши лицето си. Някоя от тях не се потеше!

Шериам застана до нея и тихо ѝ прошепна:

— Всичко ще мине добре. Само не забравяй какво трябва да кажеш. — Това беше още едно от нещата, които снощи бяха обсъдили подробно: тази заран Егвийн трябваше да произнесе реч.

Егвийн кимна. Беше странно. Стомахът ѝ трябваше да се обръща, коленете ѝ да са омекнали. Нямаше го нито едното, нито другото, и тя не можеше да го разбере.

— Няма за какво да се безпокоиш — каза Шериам. Прозвуча сякаш смяташе, че Егвийн е притеснена, и се кани да я утеши, но преди да си е отворила отново устата, Романда изрече високо:

— Време е.

Заседателките се подредиха по възраст, този път с Романда начело, и заизлизаха тържествено навън. Егвийн пристъпи почти до вратата. И пак не ѝ прималя. Навярно Чеза беше права за топлото мляко.

Отново тишина, а после гласът на Романда, неестествено силен:

— Имаме си Амирлински трон.

Егвийн пристъпи навън и се озова сред зной, какъвто не би очаквала толкова рано през деня. Кракът ѝ се вдигна от стъпалото и стъпи върху платформа, изтъкана от Въздух. Редиците на Заседателките се протягаха от двете ѝ страни и всяка Заседателка сияеше със светлината на сайдар.

— Егвийн ал-Вийр — извиси глас Романда и гласът ѝ се поде от потоци на Силата, — Пазителката на Печатите, Пламъкът на Тар Валон, Амирлинския трон.

Докато Романда го изричаше, те я издигнаха високо, издигайки в буквалния смисъл Амирлин, докато се озова над стрехата, застанала във въздуха в очите на всички други освен на жена, която можеше да прелива.

Бяха много — и я гледаха, очертана на фона на изгряващото слънце. Втори сплит вътка светлината около нея в сияен вътък. Мъже и

жени изпълваха плътно улиците, по всеки покрив бяха накацали хора, освен на самата Малка кула. Надигна се мощен рев, който едва не заглуши думите на Романда, вълни от въодушевени възгласи заляха цялото село. Егвийн огледа множеството, мъчейки се да зърне Нинив и Елейн, но не можа да ги намери сред това море от извърнати нагоре лица. Мина сякаш цял век преди тълпата да се укроти достатъчно, за да може тя да заговори. Сплитът, който бе понесъл из улиците гласа на Романда, се наклони към нея.

Речта ѝ я бяха приготвили Заседателките и Шериам и останалите — преизпълнено с тежест насърчително слово, което тя сигурно щеше да може да произнесе, без да се черви, ако беше два пъти по-възрастна, или още по-добре — три пъти. Тя самата бе въвела няколко малки промени.

— Събрали сме се заедно в търсене на истината и справедливостта, което не ще свърши, докато лъжливата Амирлин Елайда не бъде свалена от мястото, което узурпира. — Единствената промяна в това беше „не ще“ вместо „не може да“, но тя смяташе, че така е по-силно и по-добре. — Като Амирлин, ще ви вода в това търсене и няма да се поколебая, както знам, че и вие няма да се колебаете. — Като насърчително слово, това ѝ се стори предостатъчно: във всеки случай нямаше намерение да стърчи тук толкова дълго, че да повтори всичко, което искаха да каже. Тъй или иначе, всичко се свеждаше до това, което вече бе казала. — За моя Пазителка на Хрониките провъзгласявам Шериам Баянър.

Това предизвика много по-слаби възгласи — една Пазителка все пак не беше Амирлин. Егвийн изчака, докато не видя Шериам да излиза навън, намятайки на раменете си шарфа на Пазителката — син, за да покаже, че е въздигната от Синята Аджа. Решено беше да не се прави копие на амирлинския шарф, увенчан със златен пламък, какъвто носеше Пазителката — докато не си възвърнеха истинския шарф от Бялата кула, щяха да минат без него. Шериам беше очаквала да мине много повече време и погледна Егвийн с открито раздражение. Романда и Лелейн стояха съвсем безизразни — всяка от тях имаше много силно предложение коя да бъде избрана за Пазителка и беше излишно да се казва, че това не беше Шериам.

Егвийн вдиша дълбоко и отново се обърна към чакащата тълпа.

— В чест на този ден, с настоящето постановявам, че всички Посветени и новачки са освободени от повинности и наказания. — Това беше обичайно, но все пак предизвика викове на радост сред групите облечени в бяло момичета и няколко Посветени. — В чест на този ден, с настоящето постановявам, че Теодрин Дабей, Фаолайн Оранде, Нинив ал-Мийра и Елейн Траканд от този момент са въздигнати до шала, пълни Сестри и Айез Седай. — Това се посрещна от някак озадачено мълчание и тук-там се надигна глух ропот. Изобщо не беше в рамките на обичая: тъкмо напротив. Но вече беше изречено и толкова по-добре, че Морврин случайно ѝ беше споменала за Теодрин и Фаолайн. Време беше да се върне към онова, което ѝ бяха написали. — С настоящето постановявам този ден да бъде ден за празник и пируване. Нека днес да не се върши никаква работа — освен онова, що е нужно за забавлението. Нека Светлината да ви освети всички и ръката на Създателя да ви заслони. — Последното бе погълнато от мощен рев, който надмогна сплита, понесъл думите ѝ.

Платформата от Въздух се сниши малко по-бързичко, отколкото се беше издигнала. Заседателките се бяха втренчили в нея и мълчаха.

Шериам се затича към Егвийн, хвана я под мишницата и се обърна към Заседателките.

— Трябва да покажа на Амирлин кабинета ѝ. Извинете ме.

Не можеше да се каже точно, че Шериам я набута вътре, но пък от друга страна, не можеше и да се твърди, че не направи точно това. Егвийн не допускаше, че Шериам чак ще я повлече за косите, но ѝ се стори по-добре да посъбере полите си с едната си ръка и да закрачи по-широко, за да не ѝ се наложи да го разбере.

Кабинетът ѝ, в дъното на чакалнята, се оказа по-малък от спалнята ѝ, с два прозореца, писалищна маса, стол зад нея и още два стола отпред. Нищо повече. Проядената от мушика стенна ламперия беше излъскана с восък до тъмен блясък, но масата беше съвсем гола. На пода бе проснат изтъркан килим.

— Простете, че бях малко рязка, майко — каза Шериам и пусна ръката ѝ, — но си помислих, че трябва да си поговорим насаме преди да заговорите с някоя от Заседателките. Всички те участваха в съставянето на речта ви и...

— Знам, че направих някои промени — отвърна Егвийн с широка усмивка, — но се почувствах такава патка, застанала там горе пред

толкова хора и с толкова много неща да им говоря... — Значи всички бяха участвали? Нищо чудно, че звучеше като дърдорене на някоя изкуфяла старица, която не може да спре да дрънка. Тя почти се разсмя. — Все едно, казах каквото трябваше да се каже, по същество. Елайда трябва да бъде свалена и аз ще ви водя, за да го постигнем.

— Да — отвърна бавно Шериам, — но може да възникнат въпроси за някои от другите... промени. Теодрин и Фаолайн със сигурност ще бъдат издигнати в Айез Седай след като си възвърнем Кулата и Клетвената палка, а най-вероятно и Елейн, но Нинив все още не може и една свещ да запали, освен ако преди това не дръпне плитката си пред хората.

— Точно този въпрос исках да повдигна — каза Романда, която нахълта, без да почука. — Майко — добави тя след подчертана пауза. Лелейн затръшна вратата след двете, току под носа на още няколко други Заседателки.

— Стори ми се необходимо — каза Егвийн. — Обмислих го снощи. Аз самата бях издигната в Айез Седай, без да бъда изпитана или да положа Трите клетви, и ако останех единствената, това само щеше да ме отличава от всички. С останалите четири моят случай няма да изглежда чак толкова необичаен. Във всеки случай не и пред хората. Елайда може и да се опита да го използва, когато чуе, но повечето хора знаят толкова малко за Айез Седай, че бездруго няма да знаят на кое да вярват. Това, което тук е от най-голямо значение, са хората. Те трябва да са уверени в мен.

— Това може и да е така — почна рязко Лелейн и подръпна нервно шала си със сините ресни, но после млъкна. Просто беше така. Нещо повече, Амирлинския трон публично бе провъзгласила четирите жени за Айез Седай. Съветът можеше и да ги задържи като Посветени — или каквото там се падаха Теодрин и Фаолайн в техния случай, — но не можеше да изтрие спомените и скоро всички щяха да разберат, че са се опълчили на Амирлин още първия ден. Страшно щеше да помогне за увереността в тях, няма що.

— Надявам се, майко — каза с плътен глас Романда, — че следващия път първо ще се съветвате със Съвета. Да се тръгва срещу обичая може да доведе до непредвидими последствия.

— А тръгването срещу закона може са предизвика нещастни такива — заяви грубо Лелейн и добави позакъсняло. — Майко. — Това

си беше пълна безсмислица, или почти. Условията за издигането на Амирлин бяха постановени в закон, вярно, но Амирлин можеше да постанови почти всичко, което пожелае. Все пак Амирлин не биваше да налита на бой със Съвета, доколкото това можеше да се избегне.

— О, ще се съветвам в бъдеще — отвърна им съвсем искрено Егвийн. — Но наистина ми се стори уместно. Моля, бихте ли ме извинили сега? Наистина трябва да поговоря с Пазителката.

Те направо се вцепениха. Реверансите им бяха скромни, думите им на излизане — съвършено правилни, колкото до самите думи, но бяха измърморени толкова остро, че можеха да те срежат.

— С това се справи много добре — каза ѝ Шериам, след като двете излязоха. Изглеждаше изненадана. — Но не бива да забравяш, че Съветът може да създаде грижи на всяка Амирлин. Една от причините аз да съм ти Пазителка е за да мога да те съветвам и предпазвам от такъв род проблеми. Би трябвало да се допитваш до мен за всяко нещо, което искаш да постановиш. И ако аз не съм ти подръка, то тогава до Миреле, Морврин и останалите. Ние сме тук, за да ти помагаме, майко.

— Разбирам, Шериам. Обещавам ти да се вслушвам внимателно във всичко, което казвате. Бих искала да се видя с Нинив или Елейн, ако това е възможно.

— Би трябвало да е — отвърна с усмивка Шериам, — макар че може би ще се наложи буквално да издърпам Нинив от някоя Жълта. Сюан чака да те понаучи на етикета, задължителен за Амирлин — за учене тук има много, — но ще ѝ кажа да дойде по-късно.

След като Шериам излезе, Егвийн зяпна към вратата. После се обърна и се втренчи в масата. Абсолютно гола. Никакъв доклад, който да прочете, никакви записки, които да проучи. Дори перо и мастило нямаше, с които да напише бележка, камо ли декрет. А Сюан щеше да дойде да я учи на етикет.

Когато на вратата плахо се почука, тя все още стоеше посред стаята.

— Влез — извика тя, чудейки се дали е Сюан, или може би някоя слугиня със закуска.

Нинив провря глава колебливо, след което нахълта в стаята заедно с Елейн. Застанали една до друга, двете я уважиха със съвършени дълбоки приклякания — бяха все още с белите си, общити със седем ивици рокли — и измърмориха:

— Майко.

— Моля ви, не правете това — каза Егвийн. По-точно проплака. — Вие сте единствените приятелки, които си имам, и ако сега започнете... — Светлина, направо беше готова да се разплаче!

Елейн я прегърна. Нинив мълчеше и само я гледаше.

— Все още сме приятелки, Егвийн, но ти все пак си Амирлинския трон. Светлина, помниш ли, че ти казах, че един ден ще станеш Амирлин, когато бях... — Елейн направи лека гримаса. — Е, така или иначе, ти вече си. Не можем просто да влезем при Амирлин и да кажем: „Егвийн, тази рокля не те ли прави много дебела?“ Няма да е редно.

— Съвсем редно ще си бъде — каза уверено Егвийн. — Е, насаме поне. Когато сме сами, искам да ми казвате дали роклята ме прави дебела, или... или каквото искате. — Тя се усмихна на Нинив и леко подръпна дебелата ѝ плитка. Нинив се сепна. — А ти искам да си го дърпаш това, ако ти се прище. Имам нужда все някоя да е приятелка на Егвийн и да не вижда този... този проклет шарф непрекъснато, иначе ще се побъркам. Като стана дума за рокли, защо все още сте с тези? Нямахте ли време да се преоблечете?

Сега Нинив наистина дръпна плитката си.

— Нисао ми каза, че това било някаква грешка и ме повлече. Каза ми, че нямало да си губи реда заради някакъв си празник. — Навън звуците бяха започнали да се надигат, като едно общо бръмчене, достатъчно силно, за да проникне през стените, чуваше се и някаква музика.

— Е, не беше грешка — каза Егвийн. Редът на Нисао? Какво пък, сега нямаше да пита — Нинив явно никак не беше доволна, а на Егвийн ѝ се искаше това да бъде възможно най-щастливият повод. Тя извлече стола иззад масата, видя две дебели възглавнички на седалката и се усмихна. Чеза се беше погрижила да ѝ е удобно. — Сега ще седнем и ще си поприказваме, а после ще ви помогна да си намерите най-хубавите рокли в Салидар. Разкажете ми за тези ваши открития. Аная ми спомена за тях, а също и Шериам, но не можах да ги задържа достатъчно, за да ми дадат повече подробности.

Двете се спогледаха. Необяснимо защо, като че ли нямаша желание да говорят за нищо друго освен за това как Нинив е Изцерила Сюан и Леане — Нинив повтори три пъти притеснено, че

Изцеряването на Логаин е станало съвсем случайно — както и за работата на Елейн над тер-ангреала. Това бяха забележителни постижения, особено на Нинив, и Егвийн им каза колко възхитително е това, което са направили, и колко много им завижда. Опитът да ѝ се покаже как става не продължи дълго — Егвийн нямаше истински усет за Церенето, особено за толкова сложна тъкан, която Нинив изтъка, без да се замисли, макар да имаше усет за метали и доста прилична мощ за Огън и за Земя. Разбира се, те двете искаха да научат как изглежда животът сред айилците. Ако можеше да се съди по стреснатите им примигвания и изумения им смях, тя не беше сигурна дали вярват на всичко, което им разказва, а тя определено не им разказа всичко. Темата с айилците естествено ги доведе до Ранд. Двете я гледаха невярващо, докато им описваше срещата му с Айез Седай. Съгласиха се, че е нагазил в по-дълбоки води, отколкото познава, и че има нужда някой да го води, за да не стъпи в някоя дупка. Елейн смяташе, че Мин може да му помогне за това, след като пратеничеството стигне в Кемлин — едва тогава Егвийн разбра, че Мин е включена в него, както и че е била в Салидар — макар че в действителност изглеждаше доста обезкуражена. И освен това измърмори нещо много странно, сякаш всъщност не искаше да го чуят.

— Мин е по-добра жена от мен. — Неизвестно защо това предизвика състрадателен поглед от страна на Нинив. — Съжалявам, че аз не отидох — каза Елейн малко по-високо. — За да го напътствам, искам да кажа. — Тя запремества поглед от Егвийн към Нинив и бузките ѝ се изчервиха. — Добре де, и за това. — Нинив и Егвийн се разсмяха толкова силно, че щяха да паднат от столовете си, а Елейн също тутакси прихна.

— Имам да ти кажа нещо хубаво, Елейн — каза Егвийн и се сепна, като се сети какво точно щеше да каже и защо. Светлина, в каква тиня беше нагазила, че и се смееше на всичко отгоре! Смяхът ѝ секна. — Съжалявам за майка ти, Елейн. Прости ми, че не изразих съболезнованията си веднага. — Елейн изглеждаше смутена, и как не. — Работата е, че Ранд иска да ти даде Лъвския трон заедно със Слънчевия трон.

За нейна изненада, Елейн изправи гръб.

— Иска значи, така ли? — каза тя хладно. — Да ми го даде смята. — Брадичката ѝ се вирна. — Имам известни претенции към

Слънчевия трон и ако реша да ги предявя, ще го направя по свое лично право. Колкото до Лъвския трон, Ранд ал-Тор няма никакво право... никакво!... да ми дава нещо, което бездруго ми принадлежи.

— Сигурна съм, че не е имал предвид точно това — възрази Егвийн. „Дали?“ — Той те обича, Елейн. Знам, че те обича.

— Де да беше толкова просто — промърмори Елейн, каквото и да означаваше това.

— Мъжете винаги казват, че не са имали предвид точно това — изсумтя Нинив. — Все едно че говорим на различни езици.

— Когато го спипам — каза твърдо Елейн, — ще го науча да говори на правилен език. Ще ми го дава той!

Единственото, което Егвийн можеше да направи, бе да не се разсмее отново. Следващия път, когато Елейн спипаше Ранд, щеше да е твърде заета да намери някое усамотено място, за да го учи на други неща. Беше си точно като навремето.

— Сега, след като вече си Айез Седай, можеш да отидеш при него по всяко време. Никой не може да те спре.

— Съветът не позволява на никоя току-така да се вдигне и да си тръгне — каза Нинив. — А дори да можеше, ние открихме нещо, което според мен е по-важно.

Елейн закима енергично.

— Аз също мисля така. Ще си призная, първото нещо, което си помислих като чух, че си издигната за Амирлин, беше, че сега най-после може би двете с Нинив ще можем да го намерим. Е, второто де — първото беше наистина зашеметяваща радост.

Егвийн примигна объркана.

— Открили сте нещо? Но трябва да го намерите?

Те заговориха припряно една през друга.

— Открихме го — каза Елейн, — но само в Тел-айеран-риод.

— Използвахме нуждата — добави Нинив. — Определено имахме нужда от нещо.

— То е една купа — продължи Елейн, — тер-ангреал, и смятам, че може да се окаже достатъчно мощен, за да промени климата.

— Само че купата е някъде в Ебу Дар, в един ужасно заплетен лабиринт от улици без никакви знаци, които могат да са от полза. Съветът изпрати писмо до Мерилил, но тя никога няма да може да го намери.

— Особено след като се предполага, че е заета с убеждаването на кралица Тилин, че истинската Бяла кула е тук.

— Казахме им, че в преливането ще има нужда от мъж. — Нинив въздъхна. — Разбира се, това беше преди Логаин да бъде Изцерен, макар да не смятам, че те ще му се доверят.

— Всъщност едва ли има нужда от мъж — поясни Елейн. — Ние просто искаме да ги накараме да повярват, че имат нужда от Ранд. Не знам колко жени ще са необходими; може би пълен кръг от тринадесет.

— Елейн твърди, че е доста мощно, Егвийн. И че с него времето може отново да се оправи. Бих се радвала дори само да може да оправи моя усет за времето.

— Тази купа наистина може да оправи времето, Егвийн. — Елейн и Нинив се спогледаха радостно. — Единственото, което трябва да направиш, е да ни изпратиш в Ебу Дар.

Егвийн се отпусна в стола си и каза:

— Ще направя каквото мога. Може би няма да има възражения, след като вече сте Айез Седай. — Имаше обаче усещането, че ще има. Издигането им ѝ се беше сторило изключително смел удар, но вече започваше да се убеждава, че няма да е толкова просто.

— Каквото можеш ли? — каза Елейн невярващо. — Та ти си Амирлинския трон, Егвийн. Изкомандваш ли, Айез Седай скачат. — Тя се ухили. — Само кажи „скачай“ и ще ти го докажа.

Егвийн направи гримаса и се помръдна върху възглавничките.

— Че съм Амирлин, Амирлин съм, но... Елейн, на Шериам не ѝ е нужно да мисли много, за да си спомни за една новачка на име Егвийн и да я изпрати да изравни пътеките на „Новата градина“ затова, че е яла ябълки след като е дошло време за лягане. Тя смята да ме води за ръчичка или може би да ме бутна напред, стискайки ме за врата. Романда и Лелейн и двете искаха да станат Амирлин, и те също я виждат тази новачка. Те смятат да ми показват къде и как да стъпвам също като Шериам.

Нинив се намръщи угрижено, но Елейн направо се възмути.

— Не можеш да им позволиш да се опитват... да се опитват да те притискат. Ти си Амирлин. Амирлин казва на Съвета какво да прави, а не обратното. Трябва да се стегнеш и да ги принудиш да видят в теб Амирлинския трон.

В смеха на Егвийн се долови нотка на горчивина. Нима едва снощи беше изпълнена с толкова решимост да не позволи да я притискат?

— Това ще отнеме известно време, Елейн. Виждаш ли, най-сетне разбрах защо избрах точно мен. Отчасти е заради Ранд, струва ми се. Навярно смятат, че ще бъде по-отстъпчив, ако разбере, че аз нося шарфа. Другата част е тъкмо защото помнят онази новачка. Жена — не, момиче! — която толкова е свикнала да прави каквото ѝ кажат, че без никаква трудност ще я карат да прави това, каквото те искат. — Тя опипа шарфа с ресните около шията си. — Е, каквито и да са техните основания, избрах ме за Амирлин и след като го направиха, аз смятам да бъда Амирлин, но трябва да съм предпазлива, поне в началото. Може би Сюан е карала Съвета да скача всеки път, когато се намръщи — за миг тя се зачуди дали наистина е било така, — но ако аз се опитам да го направя, може просто да се окаже първата Амирлин, свалена още в първия ден, след като е била издигната.

Елейн изглеждаше зашеметена, но Нинив кимна замислено. Може би това, че беше била Премъдра и си беше имала работа с Женския кръг у дома, ѝ даваше повече усет за това как всъщност се съчетаваха Амирлин и Съветът, отколкото цялото обучение на Елейн като бъдеща кралица.

— Елейн, разпространи ли се веднъж вестта и научат ли владетелите за мен, ще мога да започна да принуждавам Съвета да разбере, че са си избрали Амирлин, а не кукла, но дотогава те наистина могат да си вземат този шарф толкова бързо, колкото ми го дадоха. Искам да кажа, след като все още не съм истинска Амирлин, няма да им е трудно да ме свалят. Може да има малко ропот, но съм сигурна, че ще го изгладят много бързо. И да чуе някой извън Салидар, че някоя си Егвийн ал-Вийр е била издигната за Амирлин, това просто ще се окаже един от поредните странни слухове за Айез Седай.

— И какво ще правиш? — попита тихо Елейн. — Няма да го приемеш толкова покорно. — Това накара Егвийн да се усмихне. Не беше въпрос, а убедено твърдение.

— Не, няма. — Беше слушала много от лекциите на Моарейн пред Ранд за Играта на Домове. По онова време беше смятала Играта за нещо абсурдно и гледаше на нея с крайно пренебрежение. Сега се надяваше да си припомни всичко, което беше чула. Айилците винаги

казваха: „Използвай оръжията, с които разполагаш“. — Може би ще е от полза това, че се опитват да ме вържат на три различни каишки. Мога да се правя, че ме тегли едната или другата, според това коя е най-близо до онова, което самата аз искам да направя. От време на време ще мога да направя по нещо, което аз самата искам, както ви издигнах двете, но все още не толкова често. — Тя вдигна рамене и спокойно срещна втренчените им погледи. — Бих искала да кажа, че съм ви издигнала, защото сте си го заслужили, но истината е, че го направих защото сте ми приятелки и защото се надявам, че като пълни Сестри ще можете да ми помогнете. Определено не знам на кого другиго мога да се доверя, освен на вас двете. Ще ви изпратя в Ебу Дар при първа възможност, но все пак вие сте тези, с които мога да обсъждам всичко. Това пътуване до Ебу Дар може да не отнеме толкова време, колкото си мислите. Вие двете сте направили какви ли не открития, както чувам, но ако и аз успея да разгадая някои неща, навярно и аз ще направя своето.

— Това би било чудесно — отвърна Елейн, но някак разсеяно.

ГЛАВА 37

КОГАТО ПОЧНЕ БИТКАТА

Тишината беше много странна и Егвийн не разбираше нищо. Елейн погледна Нинив и тя вдигна ръката си. Видя се тънка сребърна гривна и Егвийн потръпна.

— Трябва да ти призная нещо — каза Нинив шепнешком. — Аз плених Могедиен. Това е ай-дам, знаеш какво значи. Държим я пленничка и никой не знае. Освен Сюан, Леане и Биргит. А сега и ти.

— Трябваше да го направим — каза Елейн тревожно. — Те щяха да я екзекутират, Егвийн. Знам, че го заслужава, но главата ѝ е пълна със знание, неща, за които дори не сме сънували. Оттам идват всичките ни така наречени открития. Освен Изцеряването на Сюан, Леане и Логаин и моя тер-ангреал. Те щяха да я убият и нямаше да научим нищо!

Пленили бяха една Отстъпница? Как? Елейн бе направила ай-дам? Егвийн потръпна и се насили да погледне гривната. По нищо не приличаше на ай-дама, какъвто си го спомняше много добре. Но дори с негова помощ, как бяха успели да скрият една Отстъпница между толкова много Айез Седай? Една от Отстъпниците — тяхна пленничка! Несъдена и неекзекутирана. Какъвто подозрителен беше станал Ранд напоследък, ако научеше за това, никога вече нямаше да се довери на Елейн.

— Доведи я тук — успя да каже тя кухо. Нинив скочи от стола си и хукна. Шумът от празненството — смях, музика и песни — набъбна за миг, преди вратата да се затръшне след нея. Егвийн разтри слепоочията си. Една Отстъпница! — Доста голяма тайна сте опазили.

Бузите на Елейн пламнаха. Защо, в името на Светлината...? Разбира се.

— Елейн, нямам никакво намерение да те питам... за никого, за когото не трябва да знам.

Златокосата жена направо подскочи.

— Аз... Ще мога да говоря. По-късно. Утре. Може би. Егвийн, трябва да ми обещаеш, че няма да кажеш нищо — на никого! — освен ако аз не се съглася. Каквото и да... видиш.

— Щом така искаш. — Егвийн не можеше да разбере защо Елейн е толкова възбудена. Вярно, че си имаше тайна, само че Егвийн я беше научила случайно и оттогава и двете се преструваха, че си е тайна само на Елейн. Тя се беше срещала с Биргит, легендарната героиня, в Тел-айеран-риод и може би все още го правеше. Почакай, тъкмо това име бе споменала и Нинив. Биргит знаела за Могедиен. Нима имаше предвид жената, чакаща в Тел-айеран-риод Рога на Валийр да я призове? Значи Нинив знаеше тайната, която Елейн бе отказала да признае на Егвийн, дори и след като я бе засякла? Не. Тази среща нямаше да се превърне в кръг от обвинения и отричания.

— Елейн, аз съм Амирлин — истинска Амирлин — и вече си имам планове. Мъдрите, които преливат, боравят с повечето свои сплитове твърде различно от Айез Седай. — Елейн вече знаеше за Мъдрите, въпреки че като си помислеше, Егвийн не беше сигурна доколко Айез Седай знаеха за тях. — Понякога онова, което те правят, е по-сложно или по-грубо, но в немалко случаи е по-просто от онова, на което ни учеха в Кулата, и действа също толкова добре.

— Искаш Айез Седай да се учат при Мъдрите? — Устните на Елейн се изкривиха с насмешка. — Егвийн, те никога няма да се съгласят на това, дори да живееш хиляда години. Но сто на сто ще искат да изпитват айилските момичета за новачки, когато го разберат.

Егвийн се поколеба. Айез Седай да се учат при Мъдрите. Като чирачки? Това никога не можеше да стане, но специално на Романда и Лелейн можеше да се отрази добре малко джи-е-тох. А Шериам, Миреле и... Тя си намери малко по-удобна поза за седене и започна да описва хрумванията си.

— Съмнявам се, че Мъдрите ще се съгласят айилските момичета да стават новачки. — Сигурно бяха ставали някога, но определено не и сега. Сега най-много, което Егвийн можеше да очаква от тях, бе да се стараят да говорят почтително с Айез Седай. — Мислех си за някакъв вид съюз. Елейн, Айез Седай са по-малко от хиляда. Ако добавим и онези, които останаха в Пустошта, мисля, че има повече Мъдри, които могат да преливат, отколкото са Айез Седай. Навярно много повече. Все едно, те не пропускат нито една, която носи искрата в себе си. —

Колко ли жени бяха загинали от тази страна на Драконовата стена, защото са могли изведнъж да прелеят, може би без дори изобщо да разберат какво вършат и защото не бе имало кой да ги научи? — Искам да привлека повече жени, Елейн. Какво да кажем за онези, които могат да се научат, но нито една Айез Седай не ги е издирила, преди да ги сметнат за твърде остарели, за да бъдат новачки? Според мен, щом иска да се учи, нека да се опита, дори да е на четиридесет или на петдесет, или внуците ѝ да си имат внуци.

Елейн се засмя.

— О, Егвийн, за Посветените ще бъде истинско удоволствие да преподават точно на такива класове на новачки!

— Ще трябва да се научат как — отговори твърдо Егвийн. Не виждаше проблем в това. Айез Седай винаги можеха да ти кажат, че си твърде остаряла за новачка, но ако искаш да се учиш... Те вече донякъде бяха променили възгледите си: сред тълпата тя сама бе видяла жени, доста по-възрастни от Нинив, облечени с новашките бели рокли. — Кулата винаги е проявявала суровост в изключването на хора, Елейн. Ако не си достатъчно силна, изхвърлят те. Откажеш ли да преминеш някое изпитание, и те отпращат. Провалиш ли се на изпитанието — вълн. Би трябвало да им се разреши да остават, ако искат.

— Но изпитанията са за да се уверят, че си достатъчно силна — възрази Елейн. — Не само в Единствената сила, но и в самата себе си. Ти, разбира се, не искаш да имаш около себе си Айез Седай, които ще се прекършат още първия път, в който се окажат под натиск, нали? Или Айез Седай, които едва-едва преливат?

Егвийн изсумтя. Сорилея щяха да я изхвърлят от Кулата, без дори да я изпитат за Посветена.

— Може да не станат Айез Седай, но това не означава, че са безполезни. В края на краищата, на тях вече им е доверено да използват Силата, макар и дискретно, иначе нямаше да ги отпращат на воля по широкия свят. Мечтата ми е всяка жена, която може да прелива, да бъде свързана по някакъв начин с Кулата. До последната.

— И Ветроловките ли?

Егвийн кимна и Елейн присви очи.

— Ти не си ги предала, Елейн. Но просто не мога да повярвам, че са опазили тайната си толкова дълго.

Елейн тежко въздъхна.

— Е, стореното — сторено. Не можеш да върнеш меда обратно в питата. Но ако твоите айилки получат някаква специална закрила, Ветроловките би трябвало също да я получат. Нека Ветроловките сами да учат своите момичета. А не Морския народ да бъде овързан от Айез Седай, каквото и да им се иска.

— Готово. — Егвийн плювна в шепата си и протегна ръка, а след миг Елейн плювна в своята и се ухили, когато дланите им се плеснаха една в друга да подпечатат сделката.

Но широката ѝ усмивка бавно помръкна.

— Това да не е заради Ранд и неговата амнистия, Егвийн?

— Отчасти. Елейн, как може този мъж да бъде толкова... — Не довърши въпроса си, нито получи отговор. Елейн кимна малко тъжно, с разбиране или в съгласие, или и двете.

Вратата се отвори и влезе едра жена в тъмна вълнена дреха. Носеше сребърен поднос с три сребърни чаши и сребърна кана за вино с дълга шийка. Лицето ѝ беше грубовато, лице на селянка, но тъмните ѝ очи блеснаха, докато оглеждаше Егвийн и Елейн. Само след миг Егвийн с изненада забеляза, че жената носи на шията си стегнат сребърен гердан въпреки грубата си рокля, а после Нинив влезе след нея и затръшна вратата. Трябваше да е тичала като вятъра, защото беше намерила време да смени роклята си на Посветена с тъмносиня коприна, извезана със златни спирали около деколтето. Не беше срязана толкова ниско, колкото носеше Берелайн, но все пак много пониско, отколкото Егвийн очакваше да види на Нинив.

— Това е „Мариган“ — каза Нинив и отметна по навик дебелията си плитка през рамо. Златният пръстен на Великата змия блесна на дясната ѝ ръка.

Егвийн понечи да я попита защо така натъртва на името, но после внезапно осъзна, че среброто на шията на тази „Мариган“ подхожда на гривната на китката на Нинив, и се втренчи в жената. Тя определено нямаше нищо общо с представите ѝ за една Отстъпница. Каза го и Нинив се засмя.

— Погледни, Егвийн.

Тя не само погледна — тя направо скочи от стола и прегърни сайдар не на шега. Още щом Нинив заговори, сиянието беше обкръжило „Мариган“. Само за миг, но преди да се стопи, жената в

простото вълнено облекло се бе променила напълно. Всъщност промените бяха съвсем незначителни, но оформиха една съвсем различна жена — по-скоро чаровна, отколкото красива, но съвсем не така загрубяла, жена с горда и дори царствена осанка. Само очите си останаха същите — проблясващи. Сега вече Егвийн можеше да повярва, че тази жена е самата Могедиен.

— Как? — успя само да промълви тя. Заслуша се внимателно в обясненията на Нинив и Елейн за предрешването със сплитове и сплитането навътре, но не откъсваше поглед от Могедиен. Тя беше горда и преизпълнена със самоувереност, преизпълнена с това, че отново е самата себе си.

— Скрийте я пак — каза Егвийн, след като обясненията свършиха. Сиянието на сайдар отново продължи само няколко мига и след като заглъхна, нямаше никакви сплитове, доколкото можеше да види. Могедиен отново бе станала простовата, похабена от работа селска жена, преживяла труден живот и по-стара на вид, отколкото са ѝ годините. Черните ѝ очи обаче блестяха срещу Егвийн, изпълнени с омраза и навярно със самоотвращение.

Осъзнала, че все още удържа сайдар, Егвийн за миг се почувства глупаво. Нито Нинив, нито Егвийн бяха прегърнали Извора. Но пък Нинив си имаше гривната. Егвийн стана, без да сваля поглед от Могедиен, и протегна ръката си. Нинив във всеки случай, изглежда, гореше от нетърпение да се отърве от това нещо на китката си и за Егвийн не беше трудно да я разбере.

Нинив ѝ връчи гривната и каза:

— Остави подноса на масата, Мариган. И гледай да се държиш прилично. Егвийн е живяла при айилците.

Егвийн завъртя сребърната гривна в ръцете си, стараейки се да не трепне. Майсторска изработка, така умело споена, че изглеждаше почти неразделима. Веднъж се бе озовала от другата страна на ай-дам. Сеанчанско изделие със сребърна каишка, свързваща нашийника и гривната, но пак същото. Прималя ѝ дори повече, отколкото докато стоеше пред Съвета и пред множеството. Тя си пое дъх и закопча гривната на китката си. И въпреки че имаше представа какво може да очаква, почти подскочи. Всичките усещания на другата жена изглеждаха проснати пред очите ѝ, всичко се появи в една добре оградена част от съзнанието на Егвийн. Преобладаваше пулсиращият

страх, но самоотвращението, което си бе помислила, че почти съзира в очите ѝ, напираше почти също толкова силно. Могедиен не харесваше сегашната си външност. И навярно още повече не я харесваше след краткото си връщане към истинския си вид.

Егвийн се замисли в кого всъщност се взира. Пред нея стоеше една Отстъпница, жена, чието име се използваше от векове, за да плашат с него децата, жена, чиито престъпления заслужаваха сто пъти смърт. Помисли си за знанията в главата ѝ. Насили се да се усмихне. Усмивката ѝ никак не беше мила — не искаше и да бъде, но не мислеше, че би могла да я направи мила, дори и да беше опитала.

— Те са прави. Живях с айилците. Така че ако очакваш, че ще бъда с теб толкова нежна, колкото Нинив и Елейн, избий си го от главата. Само една стъпка накриво да ми направиш, и ще те накарам да се молиш за смърт. Само че няма да те убия. Просто ще намеря начин да направя това лице да ти остане постоянно. От друга страна, ако направиш нещо повече от една погрешна стъпка... — Усмивката ѝ се разшири и оголи зъбите ѝ.

Страхът отскочи толкова нависоко, че погълна всичко останало и напъна да събори оградата. Могедиен се разтрепера. Нинив и Елейн гледаха Егвийн, сякаш я виждаха за пръв път. Светлина, да не би да очаквах, че ще се държи любезно с една Отстъпница? Сорилея щеше на кол да я набучи, за да я накара да си подвие опашката, стига преди това да не ѝ прережеше гърлото, без да му мисли.

Егвийн пристъпи към Могедиен. Жената беше по-висока от нея, но се присви и изпусна подноса с чашите и каната.

— Денят, в който те хвана в една лъжа, ще бъде денят, в който лично ще те убия — студено каза Егвийн. — Сега. Мислила съм за пътуване от едно място на друго с пробиване на дупка, така да се каже. Дупка през Шарката, така че да няма разстояние между едното място и другото. Как би подействало това?

— Лошо, както за теб, така и за всяка жена — отвърна бързо Могедиен. Страхът ясно се четеше на лицето ѝ. — Така Пътуват мъжете. — Главната буква се долови ясно — тя говореше за един от отдавна изгубените Таланти. — Ако ти се опиташ, ще бъдеш засмукана в... Не знам точно какво е. В пространството между нишките на Шарката навярно. Не мисля, че ще преживееш много дълго. Знаем, че никога няма да се завърнеш.

— Пътуването — промърмори с отвращение Нинив. — Ние никога не сме се сецали за Пътуването!

— Да, не сме. — Елейн не изглеждаше да е много по-доволна от себе си. — Чудя се за какво ли още не сме се сетили.

Егвийн не им обърна внимание.

— Тогава как? — попита тя тихо. Тихият глас винаги беше по-добър от викането.

Могедиен трепна, сякаш ѝ бяха креснали.

— Правиш двете места в Шарката да станат еднакви. Мога да ти покажа как. Искате малко усилие, заради... гердана, но мога да...

— Така ли? — каза Егвийн и прегърна сайдар и запрече потоци на Дух. Този път не се опитваше да докосне Света на сънищата, но очакваше да се получи почти същото, стига да подейства. Това, което се получи, се оказа различно.

Тънката завеса, която изтъка, не заблещука и се задържа само за миг преди да се раздере на една права черта, която изведнъж се превърна в резка от сребристосиня светлина. Самата светлина бързо се ушири — или може би се извърна — на нея точно така ѝ се стори — в... нещо. И там, в средата на пода, се появи... праг, който нямаше нищо общо с призрачната гледка, която тя бе получила към Тел-айеран-риод от шатрата си, вход, отварящ се към обгорена от слънцето земя, спрямо която и най-жестоката суша тук изглеждаше злачна. Стръмни канари се извисяваха над прашна низина, покрита с жълтеникава спечена глина, прорязана от цепнатини и осеяна наредко с ниски криви храсталаци, които изглеждаха трънливи дори отдалече.

Егвийн едва не зяпна. Това беше самата Айилска пустош, по средата на пътя между твърдината Студени скали и долината на Руйдийн, място, където никак не беше вероятно да се намери някой, който да види — или да пострада; предпазните мерки на Ранд с неговата специална стая в Слънчевия палат я бяха подсетили и тя да приложи своите — но се беше надявала само да я зърне и очакваше да я види през блещукаща завеса.

— Светлина! — изпъшка Елейн. — Знаеш ли какво направи току-що, Егвийн? Знаеш ли? Мисля, че ще мога да го направя. Ако повториш вътъка още веднъж, сигурна съм, че ще го запомня.

— Какво да запомниш? — почти проплака Нинив. — Как го направи ли? О, проклета да е тази моя преграда! Елейн, скитай ме по

глежена. Моля те!

Лицето на Могедиен се вкамени; несигурността протече през гривната също тъй силно като страха. Прочитането на чувствата съвсем не беше като четенето на думи, изписани на лист, но тези две бяха ясни.

— Кой... — Могедиен облиза устни. — Кой те е научил на това?

Егвийн се усмихна с усмивката, която толкова често беше виждала у Айез Седай; поне се надяваше, че ще изглежда загадъчна.

— Никога не бъди съвсем сигурна, че вече не знам отговора — каза тя хладно. — Не забравяй. Само веднъж да излъжеш... — Изведнъж ѝ хрумна как би трябвало да звучи това в ушите на Нинив и Елейн. Те бяха пленили Отстъпницата, те я бяха държали като своя пленничка при най-невъзможни обстоятелства, измъкнали бяха от нея каква ли не информация. Извърна се към тях и се засмя съжалително. — Наистина съжалявам. Нямах намерение да се налагам.

— Че защо трябва да съжаляваш? — отвърна ѝ Елейн с широка усмивка. — Ти би трябвало да се наложиш, Егвийн.

Нинив дръпна здраво плитката си, после я изгледа сърдито.

— Като че ли нищо не може да ми подейства! Защо не мога да се ядосам? О, можеш да я задържиш завинаги, Егвийн, ако питаш мен. Бездруго не можем да я водим със себе си в Ебу Дар. Защо не мога да се ядосам? О, кръв и проклета пепел! — Очите ѝ се ококориха, когато се усети какво е казала, и тя запуши устата си с шепа.

Егвийн хвърли поглед към Могедиен. Жената старателно вдигаше чашите и каната... но нещо беше преминало през гривната, докато Нинив говореше. Потрес може би? Навярно предпочиташе подарките, с които вече бе свикнала, пред една нова, която я заплашваше със смърт при всяко нейно вдишване.

На вратата се почука силно и Егвийн припряно освободи сайдар; отворът към Пустошта изчезна.

— Влез.

Сюан пристъпи в кабинета и спря, обгръщайки с един поглед Могедиен, гривната на китката на Егвийн, Нинив и Елейн. Затвори вратата и приклепна в реверанс, не по-дълбок от тези на Романда и Лелейн.

— Майко, дойдох да ви обясня етикета, но ако предпочитате да се върна по-късно... — Веждите ѝ се повдигнаха в мълчалив въпрос.

— Излез — каза Егвийн на Могедиен. Дори Нинив и Елейн да искаха да я освободят, ай-дамът трябваше да я ограничи, макар и не толкова, колкото с каишка. Тя опипа гривната — мразеше го това нещо, но смяташе да не си го сваля от ръката си ден и нощ — и добави: — Но да си ми подръка. При първия опит за бягство ще се отнеса с теб по същия начин, както ако излъжеш. — През ай-дам бликна страх и Могедиен изтича навън. Това можеше да се окаже проблем. Как бяха живели Нинив и Елейн с тези постоянни вълни на ужас? Все пак това можеше да го отложи за по-късно.

Тя се обърна към Сюан и каза:

— Това няма да стане, Сюан. Знам всичко. Дъще.

Сюан килна глава.

— Понякога знанието не ти дава никакви предимства. Понякога то означава само че ще споделиш опасността.

— Сюан! — викна Елейн, наполовина изумено, наполовина заканително, и за изненада на Егвийн Сюан направи нещо, което тя никога не бе очаквала от нея. Изчерви се. А после промърмори раздражено:

— Не можете да очаквате от мен да стана съвсем друг човек за две нощи.

Егвийн си помисли, че Нинив и Елейн могат да ѝ помогнат да реши какво трябва да направи, но ако наистина смяташе да става Амирлин, трябваше да го направи сама.

— Елейн, знам, че искаш да се отървеш от тази рокля на Посветена. Защо не го направиш? И след това виж какво можеш да разбереш за изгубените Таланти. Нинив, ти се заеми със същото.

Двете се спогледаха, после хвърлиха бърз поглед към Сюан, станаха и промърмориха почтително:

— Както наредите, майко. — По нищо не пролича, че това е впечатлило Сюан: тя продължи да гледа Егвийн кисело, докато двете си излизаха.

Егвийн прегърна сайдар съвсем за кратко, колкото да плъзне стола на мястото му зад масата, после намести шарфа си и седна. След което изгледа Сюан много продължително.

— Имам нужда от теб — отрони тя най-сетне. — Ти знаеш какво е да си Амирлин, какво Амирлин може и не може да си позволи. Познаваш Заседателките, как те мислят, какво искат. Имам нужда от

теб и смятам да разполагам с теб. Шериам, Романда и Лелейн може и да си мислят, че все още нося бялото на новачката под този шарф — може би всички си го мислят, — но ти ще ми помогнеш да им покажа, че не е така. Не те моля, Сюан. Аз ще имам помощта ти. — Всичко, което ѝ оставаше, бе да изчака.

Сюан поклати глава и тихо се засмя.

— Много лоша грешка са направили значи. Разбира се, аз първа я направих. Тлъстото шаранче за масата се оказа жива сребруша, дълга колкото крака ти. — Тя направи дълбок реверанс и сведе глава. — Майко, моля позволете ми да служа и да съветвам.

— Стига да си наясно, че ще е само съвет, Сюан. Вече има твърде много хора около мен, които смятат, че могат да ме овържат за ръцете и краката. Това от теб няма да го търпя.

— По-скоро бих се опитала да овържа себе си — отвърна сухо Сюан. — Знаеш ли, всъщност аз никога не съм те харесвала истински. Може би защото виждах в теб твърде много от себе си.

— В такъв случай — отвърна Егвийн със също толкова сух тон, — можеш да ме наричаш Егвийн. Когато сме сами. А сега седни и ми обясни защо Съветът все още мъдрува тук и как бих могла да ги поразмърдам.

Сюан понечи да придърпа един от столовете, но се сети, че вече може да си го придвижи със сайдар.

— Бавят се, защото размърдат ли се, Бялата кула наистина рухва. Колкото до това как да ги размърдаш, моят съвет е... — Съветът ѝ отне доста време. Част от него съвпаднаше с точките, които Егвийн вече бе намислила сама, и като цяло ѝ се стори добър.

В стаята си в Малката кула Романда наля ментов чай на другите три Заседателки, от които само една беше Жълта. Стаята беше в дъното, но звуците на празника проникваха и тук. Романда се стараеше да не им обръща внимание. Тези трите бяха готови да я подкрепят за Амирлинския трон; гласуването за момиченцето беше преди всичко за да попречат да бъде издигната Лелейн. Лелейн щеше да пламне от яд, ако го научеше. Сега, след като Шериам беше наложила своето детенце за Амирлин, трите все още бяха готови да я слушат. Особено след онази работа с издигането на Посветени до шала с декрет. Това

сигурно също беше ход на Шериам — тя и малката ѝ клика бяха глезотили и четирите; тяхна идея беше Теодрин и Фаолайн да бъдат издигнати над останалите Посветени и по едно време бяха предложили същото за Елейн и Нинив. Намръщена, тя се зачуди какво ли задържа Делана, но въпреки това заговори, след като заслони стаята със сайдар срещу подслушване. Делана щеше да се включи бързо, след като пристигнеше. Важното бе Шериам да разбере, че не си е спечелила чак толкова власт с това, че бе грабнала длъжността на Пазителка.

В една къща от другата страна на Салидар Лелейн поднасяше охладено вино на четири Заседателки, от които само една беше от собствената ѝ Синя Аджа. Звучите на веселбата отвън я караха да се усмихва. Четирите жени с нея ѝ бяха предложили сама да се опита за Амирлинския трон и тя не бе проявила неохота, но един неуспех щеше да доведе до издигането на Романда, което щеше да нарани Лелейн не по-малко, отколкото ако я пратеха в изгнание. Как щеше да скърца със зъби Романда, ако разбере, че всички те бяха гласували за детето само за да не сложат шарфа на нейните рамене. Поводът обаче, по който се бяха събрали сега, бе как да смалят влиянието на Шериам, след като бе успяла да грабне шарфа на Пазителката. Този фарс с издигането на Посветени в Айез Седай с декрета на момиченцето! Шериам, изглежда, се беше побъркала. Докато си говореха, Лелейн започна да се чуди къде се бави Делана. Досега трябваше да е дошла.

Делана седеше в стаята си, втренчена в Халима, която бе приседнала на крайчеца на леглото ѝ. Името Аран-гар никога не биваше да се използва; понякога Делана се боеше, че Халима ще разбере дори ако си го помисли. Преградата срещу подслушване беше малка, ограничаваща само тях двете.

— Това е лудост — успя най-сетне да изрече тя. — Не разбираш ли? Ако продължа да се опитвам да поддържам всяка фракция, рано или късно ще ме хванат!

— Всеки трябва да поеме известни рискове. — Твърдият тон на Халима не съответстваше на усмивката на похотливите ѝ устни. — И ти отново ще продължиш да настояваш Логаин да бъде опитомен. Или

това, или трябва да бъде убит. — Леката гримаса, кой знае как, я направи дори още по-красива. — Ако изобщо го изведат от онази къща, аз лично ще се заема с това.

Делана не можеше да си представи как, но не можеше да се усъмни в думите ѝ.

— Това, което не разбирам, е защо толкова се боиш от един мъж, когото цели шест сестри засланят от изгрев слънце до изгрев слънце.

Зелените очи на Халима светнаха и тя се изправи.

— Аз не се боя и не смей дори да си го помисляш! Искам Логаин да бъде отрязан или мъртъв, и това е всичко, което трябва да знаеш. Разбрахме ли се?

Не за първи път Делана си помисли дали просто да не я убие, но както винаги изпита смразяваща увереност, че тази, която щеше да умре, ще е самата тя. Незнайно как Халима винаги усещаше, когато прегърне сайдар, въпреки че самата Халима не можеше да прелива. Най-лошото беше, че тъй като Халима се нуждаеше от нея, нямаше да я убие; Делана не можеше да си представи какво друго би могла да ѝ причини, но самата неяснота на заплахата я караше да тръпне. Трябваше да може да убие тази жена тук и веднага.

— Да, Халима — отрони тя плахо и изпита отвращение от себе си.

— Колко мило от твоя страна — промърмори Сюан и протегна чашката си към Лелейн, за да ѝ налее малко ракия в чая. Слънцето вече се снишаваше към хоризонта, придавайки на светлината червеникав оттенък, но улиците навън продължаваха да лудеят. — Нямах представа колко изтощително е да се опитваш да учиш това момиченце на етикет. Тя, изглежда, си въобразява, че стига да се държи като Премъдра от родното си село, всичко ще бъде наред. И че съветът би трябвало да е като Женския им кръг или нещо такова.

Лелейн измрънка съчувствено над чашката си.

— И казваш, оплаквала се от Романда?

Сюан сви рамене.

— Нещо, че Романда настоявала да стоим на място, вместо да тръгнем в поход за Тар Валон, доколкото можах да разбера. Светлина, това момиченце има нрав като на женска птица рибар в разплодният си

период. Почти ми се дощя да я хвана за раменете и хубаво да я поразтърся, но тя сега, разбира се, носи шарфа. Е, като си свърша уроците, няма повече да се занимавам с нея. Помниш ли...

Усмивайки се вътрешно, Сюан изгледа как Лелейн изпи всичките ѝ думи заедно с чая. Само първата фраза всъщност беше от значение. Другото, за нрава, сама го беше добавила, но то можеше да накара някои Заседателки да пристъпват малко по-внимателно около Егвийн. А освен това подозираше, че може и да е вярно. Самата тя никога нямаше да стане отново Амирлин и беше съвсем сигурна, че да се опитва да манипулира Егвийн ще е също толкова безплодно, колкото опитите тя самата да бъде манипулирана, и също толкова болезнено — и все пак да учи една Амирлин как да бъде Амирлин... Чакаше го с нетърпение така, както не беше чакала нищо друго от дълго време. Егвийн ал-Вийр щеше да стане такава Амирлин, че троновете да треперят пред нея.

— Но преградата ми? — каза Нинив и Романда я изгледа намръщено. Бяха в стаята на Романда в Малката кула — беше ред на Романда да разполага с нея според графика, съставен от Жълтите. Музиката и смехът отвън сякаш дразнеха Жълтата.

— По-рано не беше толкова нетърпелива. Чух, че си казала на Дагдара, че вече и ти си Айез Седай, и тя не може да си намери място от яд.

Лицето на Нинив пламна.

— Може би просто разбрах, че издигането ми за Айез Седай още не означава, че мога да преливам по-лесно отпреди.

Романда изсумтя.

— Айез Седай. Дълъг път имаш още дотам, каквото и да... Е, добре. Ще направим нещо, което не сме опитвали досега. Подскачай на един крак. И говори. — Тя седна на един стол до леглото, все още намръщена. — Ключоки, да речем. Говори ми за дреболии. Например, за какво каза Амирлин, че е искала да ѝ говори Лелейн?

За миг Нинив я изгледа възмутено. Да скача на един крак? Но това беше тъпо! От друга страна — не беше тук само заради преградата си. Така че надигна полите си и заподскача.

— Егвийн... Амирлин... не каза много. Нещо, че трябвало да си стоим тук, в Салидар... — Дано това най-последно действаше, иначе Егвийн щеше да си изпати, нищо че била Амирлин.

— Мисля, че този ще действа по-добре, Шериама — каза Елейн и ѝ подаде усукания пръстен със синьо-червени пръски, изработен тази сутрин. Всъщност той не беше по-различен от всеки друг, който бе правила досега. Двете стояха настрана от тълпата в една тясна задънена уличка, осветена от почервенялото слънце.

— Благодаря ти, Елейн. — Шериама прибра тер-ангреала в кесийката на колана си, без дори да го погледне. Елейн я бе хванала в паузата между два танца, с леко грейнало лице под безизразната айезседайска маска, но ясният зелен поглед, от който коленцата на Елейн се разтреперваха като новачка, се беше приковал в лицето ѝ. — Защо имам чувството, че не си дошла да ме видиш точно за това?

Елейн ѝ отвърна с гримаса и опипа пръстена на Великата змия на дясната си ръка. Дясната ръка! Просто трябваше да запомни, че и тя вече е Айез Седай.

— Заради Егвийн. Амирлин — предполагам, че така трябваше да се изразя. Тя е загрижена, Шериама, и се надявам, че ще можеш да ѝ помогнеш. Ти си Пазителката и просто не знаех при коя друга бих могла да ида. Не ми каза съвсем направо. Нали знаеш каква е Егвийн — тя не би се оплакала, дори крака ѝ да отрежат. Мисля, че е Романда, въпреки че спомена и Лелейн. Едната или и двете са били при нея, струва ми се, да я уговорят да останем тук в Салидар, да не сме се раздвижвали все още, защото било опасно.

— Това е добър съвет — отвърна замислено Шериама. — Не знам дали е опасно, но точно този съвет бих ѝ дала и аз.

Елейн разпери ръце и сви рамене безпомощно.

— Знаем. Каза ми, че си го направила, но... Не че ми го каза направо, но си мисля, че малко се бои от онези двете. Знаем, че сега тя е Амирлин, но ми се струва, че те я карат да се чувства като новачка. Мисля, че се бои, че ако започне да прави каквото те ѝ казват — дори да е добър съвет, — ще очакват от нея да направи същото и следващия път. Мисля... Шериама, тя просто се бои, че няма да може да каже „не“ следващия път, ако сега каже „да“. И... и аз също се боя, че е така.

Шериам, тя е Амирлинския трон. Не бива да ѝ дърпат конците Романда или Лелейн. Ти си единствената, която може да ѝ помогне. Не знам точно как, но наистина си единствената.

Шериам мълча толкова дълго, че Елейн започна да си мисли, че просто ще ѝ каже, че всичко това е смешно.

— Ще направя каквото мога — най-сетне отрони Шериам. Елейн потисна въздишката си на облекчение.

Егвийн се хвана за медната вана, наведе се напред и остави Чеза да бърбори, докато изтриваше гърба ѝ. Мечтала си беше за истинска баня, но да седи наистина в сапунената вода ѝ се струваше твърде непривично след айилските потилни. Направила бе първата си стъпка като Амирлин, повела бе малобройната си армия и бе започнала атаката си. Спомни си как веднъж Руарк бе казал, че когато битката започне, пълководецът вече няма контрол над събитията. Сега единственото, което ѝ оставаше, бе да чака.

— И все пак — тихо каза тя — мисля, че Мъдрите ще се гордеят.

ГЛАВА 38

ВНЕЗАПЕН ХЛАД

Жаркото слънце все още се издигаше зад гърба на Мат и той беше доволен, че шапката му прави поне малко сянка. Алтарският лес беше гол като през зимата и още по-кафяв, с борове, кожолит и други вечно зелени дървета с посърнал вид и дъбове, ясени и лески — съвсем оголени. Още нямаше обед, така че най-голямата жегга тепърва щеше да се изсипе, а вече беше все едно че яздиш в пещ. Палтото му беше метнато на дисагите, но от потта тънката ленена риза беше залепнала на гърба му. Бандата се придвижваше с прашене през гората. Малко птици се мяркаха — и никакви катерици. Мухи обаче имаше колкото щещ, а също и рояци хапливчета, сякаш бяха посред разгара на лятото, а не оставаше по-малко от месец ли Празника на светлините. Всъщност не беше по-различно от онова, което бе видял по Еринин, но това, че го намери и тук, го безпокоеше. Нима целият свят се канеше да пламне?

Авиенда крачеше до Пипе с вързопа си на гърба, явно без да я притесняват хапещите мухи, и вдигаше далеч по-малко шум от коня въпреки полите си. Очите ѝ оглеждаха околните дървета, сякаш не се доверяваше на съгледвачите и фланговите патрули на Бандата, че ще ги предпазят от засада. Нито веднъж не беше приела да пояди, което той бездруго не очакваше, знаейки какво е отношението на айилците към ездата, но и не беше му създавала неприятности, освен ако точенето на ножа ѝ всеки път, когато спираха да отдъхнат, не се смяташе за предизвикателство. Разбира се, налице беше инцидентът с Олвер. Олвер яздеше сивия дългокрак кон, който Мат му беше намерил сред резервните, и току я поглеждаше нащрек. Още на втората нощ се беше опитал да ѝ забие ножа, който носеше на колана си — крещеше, че айилците били убили баща му. Разбира се, тя само му го беше измъкнала от ръцете, но въпреки че Мат го нахока и се опита да му обясни разликата между Шайдо и другите айилци — нещо, за което самият той не беше съвсем сигурен, че го разбира — Олвер

непрекъснато я гледаше с гняв. Той не обичаше айилците. От друга страна, Авиенда, изглежда, се притесняваше от Олвер, което пък Мат съвсем не разбираше.

Дърветата бяха достатъчно високи, за да пропуснат ветреца да зашуми под рехавия балдахин над главите им, стига да лъхнеше, но Червената ръка висеше унило, както и другите две знамена, които Мат беше изровил, след като Ранд ги преведе през онзи праг в загърнатата от нощта ливада. Знамето на Дракона и едно от онези, които Бандата наричаше „знамето на ал-Тор“, древния символ на Айез Седай. Един прошарен старши знаменосец, тип с тесни очи и с повече белези дори от Дерид, настояваше да носи знамето по малко всеки ден — нещо, което правеха малцина от знаменосците. Талманес и Дерид бяха осигурили младши кавалеристи за другите две, младежи със свежи лица, които се бяха показали достатъчно стабилни, за да им се повери малко отговорност.

Три дни бяха минали, откакто бяха в Алтара, три дни сред лесовете, без да срещнат и един Заклет в Дракона — или някой друг, въпреки — и Мат се надяваше да не срещнат никого поне още един ден, докато не стигнат проклетия Салидар. Ако се оставеха настрана Айез Седай, оставаше проблемът как да задържи Авиенда да не стисне Елейн за гърлото. Малко съмнения хранеше той защо точеше така настървено ножа си, чийто резец блестеше като низ от елмази. Много се боеше, че ще се наложи да задържи айилката под стража, заедно с проклетата му щерка-наследница. Ранд и проклетите му жени! Според Мат всяко нещо, което можеше да позабави Бандата и да го задържи по-надалече от кашата, която го очакваше в Салидар, щеше да е само за добро. Това, че спираше рано и потегляше късно, помогна. Както и фургоните на обоза в тила, както се тътреха мудно през гората. Но по-бавно от това Бандата просто не можеше да язди. Много, ама много скоро, Ванин със сигурност щеше да забележи нещо.

Помисли си за името му, та го привика, и ето че дебелият съгледвач изникна сред дърветата отпред с още четирима конници. Призори беше тръгнал с шестима.

Мат вдигна стиснатия си пестник да даде знак за спиране и по колоната премина тихо мърморене. Първата му заповед след преминаването през прага беше „никакви барабани, никакви тромпети, никакви флейти и никакви проклети песни“. И макар отначало да

имаше няколко навъсени лица, след първия ден в този горист терен, където човек не можеше да види ясно на повече от стотина крачки, а в повечето случаи и това не се удаваше, никой изобщо не възрази.

Мат отпусна копието си на седлото и изчака, докато Ванин се приближи и го поздрави небрежно.

— Намери ли ги?

Ванин се наведе на една страна и се изплю през редките си зъби. Толкова се потеше, че чак се топеше.

— Намерих ги. На осем-десет мили на запад. Из горите има Стражници. Видях как един спипа Мар — просто изникна от нищото с един от ония плащове и го помете от седлото. Здравата му се нахвърли, но не го уби. Предполагам, че Ладвин не се появи по същата причина.

— Значи знаят, че сме тук. — Мат издиша тежко. Не очакваше, че двамата ще премълчат нещо пред Стражниците, камо ли пред Айез Седай. Но пък, от друга страна, Айез Седай трябваше да го разберат рано или късно. Просто му се искаше да е по-късно. Той плесна една конска муха на китката си. — Колко са?

Ванин отново се изплю.

— Повече, отколкото очаквах да видя. Влязох в селото пешком и по улиците беше пълно с айезседайски мутри. Двеста, триста може би. Гледах да не забележат, че ги броя. — Преди на този шок да му остане време да заглъхне, Ванин се постара да му поднесе следващия. — Имат си и армия. Станува на север, предимно. Повече от твоята. Може би два пъти повече.

Междувременно Талманес, Нейлсийн и Дерид дойдоха при тях и спряха конете си.

— Чухте ли? — попита ги Мат и те кимнаха умислено. Късметът му в битките беше нещо много добро, но при числено надмощие две към едно, като се прибавеха и неколкостотин Айез Седай, и най-добрият късмет щеше да се поозори. — Не сме дошли тук да се бием — напомни им той, но лицата им останаха посърнали. Впрочем, от забележката и на него самия не му олекна. Важното беше дали Айез Седай ще поискат тяхната армия да се бие.

— Подгответе Бандата за отбрана — разпореди се той. — Разчистете колкото може повече терен и използвайте дърветата за барикади. — Талманес направи също толкова кисела гримаса, колкото и Нейлсийн: обичаха да са на седлата и да могат да се движат, когато

се бият. — Мислете. Може да има Стражници, които точно в този момент ни наблюдават. — Изненада се, като видя, че Ванин кимна и многозначително отместе поглед надясно. — Ако ни видят, че се готвим за отбрана, значи явно не се готвим за щурм. Това ще ги накара да ни оставят на мира, а ако не, поне ще сме подготвени. — Това го схванаха, Талманес по-бързо, отколкото Нейлсийн. Дерид кимаше от самото начало.

Нейлсийн заусуква намазаната си брада и промърмори:

— И какво смяташ да правиш? Просто да седиш и да чакаш да дойдат?

— Това ти ще го направиш — каза му Мат. Да го изгори дано Ранд и неговото „навярно петдесетина Айез Седай!“ Да го изгори дано с неговото „Уплаши ги малко!“ Да изчака, докато някой от селото дойде и го попита защо са тук и какво искат, му се стори много добра идея. Никакви тавиренски усуквания този път. Всяка битка щеше сама да му дойде на крака; нямаше нужда сам да се пъха в нея.

— Натам ли са? — каза Авиенда и посочи. И без да дочака отговор, намести вързопа си и закрачи на запад.

Мат зяпна след нея. „Проклети айилци.“ Някой Стражник сигурно щеше да се опита да спипа и нея и тя щеше да му донесе главата му. А може би не, Стражниците все пак си бяха Стражници — ако се опиташе да наръга някой от тях с ножа си, сигурно щеше да пострада. А освен това, ако се добереше до Елейн и започнеш да й скубе косата заради Ранд, или по-лошо, да и забиеш нож в... Тя вече се движеше много бързо, почти подтичвайки, нетърпелива да стигне до Салидар. „Кръв и кървава пепел!“

— Талманес, поемаш командата, докато се върна, но няма да помръдваш отгук, освен ако някой не скочи върху Бандата с двата си ботуша. Тия четиримата ще ти кажат с какво може да си имаш работа. Ванин, ти тръгваш с мен. Олвер, стой край Дерид, в случай че се наложи да ми прати вест. Можеш да го научиш как се играе на змии и лисици — добави той и се ухили. — Той каза, че искал да се научи. — Челюстта на Дерид увисна, но Мат вече обръщаше коня да тръгне. Щеше да е страхотно, ако накрая някой Стражник го завлечеше в Салидар с буца на главата. Как да намали риска от това? Знамената привлякоха погледа му. — Ти оставаш тук — каза той на знаменосеца с

прошарената коса. — Другите двама тръгват с мен. И тия неща ги дръжте свити.

Странната му малка свита бързо настигна Авиенда. Ако нещо можеше да убеди Стражниците да го пуснат, без да го закачат, това щеше да е единствено видът им. Не можеше да се крие никаква заплаха в една жена и четирима мъже, които явно не правеха никакво усилие да се прикрият и при това носеха две знамена. Той огледа двамата младши кавалеристи. Вятър все още нямаше, но двамата държаха знамената увити около дръжките. Лицата им бяха изопнати. Само глупак би посмял да развее тези проклетии пред Айез Седай.

Авиенда го изгледа накриво и понечи да измъкне ботуша му от стремето.

— Вдигни ме — разпореди се тя кратко.

Защо, в името на Светлината, ѝ се бе доцяло да язди точно сега? Е, нямаше да я остави да се катери и най-вероятно да го смъкне от седлото — виждал беше как айилците се качват на коне.

Той плесна поредната муха, наведе се и я хвана за ръката.

— Дръж се. — И я издърпа с пъшкане зад себе си. Беше висока почти колкото него и доста тежка. — Просто ме хвани през кръста. — Тя пак го изгледа накриво и се изви непохватно, докато не седна на една страна, с крака оголени над коленете, без това изобщо да я притеснява. Хубави крака, но той не смяташе да се увлича повече с друга айилка, дори и да не беше хлътнала до ушите по Ранд.

След малко тя заговори.

— Онова момче, Олвер. Шайдо ли са убили баща му?

Мат кимна, без да се обръща. Дали изобщо щеше да забележи проклетите Стражници, преди да е станало твърде късно? Ванин яздеше отпред отпуснат като чувал с говежда лой, както винаги, но острият му поглед шареше наоколо.

— А майка му е умряла от глад? — попита Авиенда.

— Да. Или от болест. — Стражниците носеха онези техни плащове, които се сливаха с всичко. Можеше да минеш край някой от тях, без изобщо да го забележиш. — Олвер не беше много ясен, а и аз не съм го разпитвал. Той сам я заровил. Защо? Да не смяташ, че му дължиш нещо, защото айилците са му отнели семейството?

— Да му дължа? — Гласът ѝ прозвуча изненадано. — Не съм убила нито баща му, нито майка му, а и да бях, те са били

дървоубийци. Как бих могла да имам тох? — И продължи все едно по същата тема. — Ти не се грижиш за него както трябва, Мат Каутон. Мъжете бездруго нищо не разбират от гледане на деца, но той е твърде малък, за да прекарва цялото си време сред възрастни мъже.

Сега вече Мат я изгледа и примигна. Беше си свалила забрадката и енергично решише тъмночервеникавата си коса с гребен от излъскан зелен мрамор. Без да пада при това. На всичкото отгоре си беше надянала красиво изработен сребърен гердан и една широка гривна от слонова кост.

Той поклати глава и продължи да оглежда леса. Айилки или не, всички си приличаха в някои неща. „Дори да иде свършекът на света, една жена ще иска време да си среше косата. Светът да свършва, една жена ще намери време да каже на един мъж, че нещо е сбъркал.“ Това щеше да е напълно достатъчно да го накара да се изкиска, ако не се притесняваше дали точно в този момент не го следят Стражници.

Слънцето вече прехвърляше зенита, когато лесът изведнъж свърши. По-малко от стотина крачки голо сечище отделяха гората от селото и теренът имаше запуснат вид, сякаш отдавна не беше разчистван. Самият Салидар се оказа доста голямо селище, със сиви каменни къщи, покрити със сламени покриви, улиците бяха оживени и изпълнени с народ.

Никой не се опита да го спре, но хората му правеха път и всяко око се извъръщаше към него и странната му малка свита. Добре, ясно беше, че знаеха. Всички знаеха. Той се отказа да брои лицата на Айез Седай, след като стигна до петдесет — това число го стигна много бързо, без да напряга много ума си. Сред тълпата не се мяркаха войници, освен ако не се брояха Стражниците, някои наметнати сменящите цветовете си плащове, други — опипващи дръжките на мечовете си, докато го следяха как отминава. Липсата на войници в селото просто означаваше, че всички са си в лагерите, за които беше споменал Ванин. А това, че всички войници са си в лагерите, на свой ред означаваше, че са готови да направят нещо. Мат се надяваше, че Талманес все пак има малко разум, но понякога изгаряше от нетърпение да влезе в битка също като Нейлсийн. Трябваше да възложи командата на Дерид — Дерид бе преживял твърде много битки, за да се поддава на подобно нетърпение — но благородниците

нямаше да го приемат. Също така в Салидар, изглежда, нямаше мухи. „Сигурно и мухите знаят нещо, което аз не знам.“

Някаква жена привлече погледа му — с приятна външност и много странно облекло: широки жълти панталони и късо бяло палто, с прибрана на изкусно сплетена плитка златиста коса. На всичко отгоре носеше лък. Тя забеляза, че я гледа, и се шмугни в някаква тясна странична уличка. Нещо свързано с нея погъделичка паметта му, но не можа да се сети какво. Тъкмо в това се състоеше белята с древните му спомени — непрекъснато му се мяркаха хора, които му се струваха познати и които се оказваха умрели преди хиляда години, когато най-сетне се сетеше кои са. Може пък наистина да беше виждал някоя, която прилича на нея. „Още някоя Ловкиня на Рога сигурно“ — помисли си той кисело и я разкара от главата си.

Нямаше смисъл да язди насам-натам, докато някой го заговори, още повече че, изглежда, никой нямаше подобно намерение. Мат дръпна юздите и кимна на една стройна тъмнокоси жена, която го изгледа хладно и питащо. Не изглеждаше зле, но беше твърде кльощава за вкуса му. На кой би му харесало да го ръгат с кокали при всяка прегръдка?

— Аз съм Мат Каутон — каза той с добре премерен равен тон. Ако очакваше да ѝ се кланя и да ѝ пълзи — друг път, но пък и да ѝ се репчи щеше да е глупаво. — Търся Елейн Траканд и Егвийн ал-Вийр. Както и Нинив ал-Мийра, предполагам. — За нея Ранд не му беше споменал, но той знаеше, че бе заминала с Елейн.

Айез Седай примигна изненадана, но само след миг строгото спокойствие се върна на лицето ѝ. Тя го изгледа, както и останалите, един по един, спирайки се повече на Авиенда, после се загледа в двамата млади конници толкова продължително, че Мат се зачуди дали не вижда и Дракона и черно-белия диск през платнените калъфи, в които бяха загърнати.

— Последвайте ме — каза най-сетне тя. — Ще видя дали Амирлинския трон може да ви приеме. — Жената се обърна и тръгна по улицата.

Мат сръга Пипе да я последва, а Ванин промърмори:

— Да питаш една Айез Седай за каквото и да било не е на добро. Можех да ти покажа къде да отидем. — И кимна към една триетажна сграда пред тях. — На онова там му викат Малката кула.

Мат сви рамене. Малката кула? И си имаха тук Амирлински трон? Съмняваше се, че жената бе имала предвид Елайда. Ранд пак беше сбъркал. Тази пасмина тук изобщо не беше изплашена.

Пред каменната сграда кльощавата Айез Седай спря и каза безцеремонно:

— Почакайте тук. — И изчезна вътре.

Авиенда скочи на земята и Мат бързо я последва, готов да я сграбчи в случай, че се опита да му избяга. Дори да му се наложеше да пролее малко кръв, нямаше да я остави да му се измъкне и да кльцне гърлото на Елейн преди да е успял да поприказва с тази така наречена Амирлин. Но тя остана неподвижна, загледана напред и скръстила ръце под гърдите си, с наметнат на лактите ѝ шал. Изглеждаше съвсем спокойна, въпреки че като нищо можеше да е изплашена до мозъка на костите си. Ако имаше малко ум в главата, щеше да се изплаши. Около тях вече се беше струпала гъста тълпа.

Айез Седай вече ги обграждаха плътно и ги гледаха безмълвно. Всъщност като че ли гледаха повече Авиенда, отколкото него, но той усещаше студените им погледи. Едва се сдържа да не опипа сребърната лисича глава, висяща на гърдите му под ризата.

Една Айез Седай с гладко лице се измъкна пред тълпата — теглеше за ръка крехка млада жена в бяло. Той смътно си спомни, че Айез Седай май се казваше Аная, но тя като че ли изобщо не се интересуваше от него.

— Сигурна ли си, дъще? — запита тя новачката.

Устните на младата жена леко се присвиха, но тя не си позволи раздражението да се прокрадне в гласа ѝ.

— Все още като че ли сияе, или по-скоро блести. Наистина го виждам. Само дето не знам защо.

Аная се усмихна доволна.

— Той е тавирен, Никола. Разкрила си първия си Талант. Ти можеш да виждаш тавирен. А сега, марш обратно в класа си. Бързо. И гледай да не закъснееш. — Никола прилекна в реверанс, хвърли последен поглед към Мат и се шмугна сред обкръжилите ги Айез Седай.

Едва тогава Аная извърна погледа си към него — един от онези айезседайски погледи, предназначени да смутят всяка човешка душа. Разбира се, някои Айез Седай знаеха за него — някои дори знаеха

много повече, отколкото би му харесало, и като си помисли, Аная май беше една от тях — но да го обяви по такъв начин, пред толкова много жени с тия студени айезседайски очи... Дланите му погалиха дръжката на копието му. Лисича глава или не, бяха достатъчно, за да могат да го спипат. „Проклетите Айез Седай! Проклетият му Ранд!“

Вниманието на Аная обаче се задържа върху него само за миг. Тя пристъпи към Авиенда и попита:

— А на теб как ти викат, дъще? — Тонът ѝ беше учтив, но бе явно, че очаква отговор, без бавене при това.

Авиенда я изгледа — беше с цяла глава по-висока от Айез Седай.

— Аз съм Авиенда, от септата Девет долини на Таардад Айил.

Устата на Аная се изкриви в лека усмивка — бе усетила предизвикателната нотка.

Мат взе да се чуди коя от двете ще спечели това надвигане с погледи, но преди да реши на коя да заложи, друга Айез Седай се присъедини към тях, жена, чиито мършави скули създаваха впечатление за преклонна възраст въпреки гладките ѝ бузи и лъскавата кафява коса.

— Ти знаеш ли, че можеш да преливаш, дъще?

— Знам — отвърна кратко Авиенда и сви устни сякаш да им покаже, че няма намерение да приказва повече, но за съжаление беше казала повече от достатъчно. Айез Седай се скупчиха около нея, избутвайки Мат настрана.

— На колко си години, дъще?

— Много сила си развила, но много повече ще можеш да научиш като новачка.

— Много ли айилчета умират от немощ преди да стигнат твоите години?

— Откога започна да...

— Можеш ли да...

— Ти наистина би трябвало...

— Ти трябва да...

На входа се появи Нинив — толкова внезапно, че сякаш бе изникнала от въздуха — и изгледа Мат с присвити очи.

— А ти какво правиш тук, Матрим Каутон? Предполагам, че би било прекалено да се надява човек, че имаш нещо общо с онази армия на Заклетите в Дракона, която се кани да ни връхлети?

— Всъщност — отвърна той сухо — аз я командвам.

— Ти! — Нинив зяпна, но веднага се окопоти и заопъва синята си рокля, сякаш беше омачкана. Деколтетото ѝ беше доста дълбоко — поне Мат не помнеше да се е обличала така — толкова изрязано, че разкриваше отчасти гърдите ѝ. Доста по-различна дреха от онези, които носеше на село. — Е, влизай с мен — подкани го тя рязко. — Ще те заведа при Амирлин.

— Мат Каутон — подвикна Авиенда, малко задъхано. Оглеждаше се над главите на навалищата да го зърне. — Мат Каутон. — Само толкова, но за айилка изглеждаше доста притеснена.

Айез Седай около нея продължаваха със спокойни гласове, назидателни и безмилостни:

— Виж, за теб ще е най-добре да...

— Трябва добре да помислиш дали...

— Много по-добре ще е...

— Едва ли би се сетила, че...

Мат се ухили. Тя можеше за миг да измъкне ножа си, но в тази гмеж според него едва ли щеше да ѝ свърши работа. Скоро нямаше да хукне да спипа Елейн, това поне беше сигурно. Зачуден дали няма да я намери облечена в бяла рокличка на излизане, той подхвърли копието си на Ванин и каза:

— Хайде, води, Нинив. Да видим тази ваша Амирлин.

Тя го изгледа намръщено и тръгна към вратата. Подръпваше плитката си и мърмореше като че ли на себе си:

— Това ще да е работа на Ранд, нали? Знам си аз. Все той ще е замесен. Да изкарва ума на хората. А ти само внимавай как стъпваш, лорд-генерал Каутон, или, кълна се, ще съжалиш, че не съм те спипала пак, че крадеш къпини. Хората ще ми плаши той! Дори един мъж би трябвало да има малко ум в главата! И престани да ми се хилиш така, Мат Каутон! Че хич не знам какво ще те...

По масите вътре имаше други Айез Седай — заприлича му малко на гостилница въпреки всичките грижливо пищеци или раздаващи заповеди Айез Седай, — но те почти не поглеждаха към него и Нинив, докато двамата пресичаха помещението. Що за игра му играеха? Някаква Посветена мина покрай него, мърморейки си под нос, но нито една Айез Седай не каза и дума. Той беше бил в Кулата съвсем за

кратко, но много добре знаеше, че Айез Седай не допускат такива неща.

Стигнаха дъното на помещението и Нинив бутна една врата, която сигурно помнеше и по-добри времена. Всичко тук като че ли беше виждало по-добри времена. Мат я последва... и се закова на място. Ето ти я Елейн, по-хубава от всякога с тази нейна златиста коса — и пак се правеше на велика дама — в зелена коприна и с вечната си снизходителна усмивчица, с високо вдигнати вежди. А ето я и Егвийн, седнала зад някаква маса, с питаща усмивка на лицето. И с шарф с ресни със седем цвята над бледожълтата рокля! Той бързо се озърна назад и дръпна вратата да я притвори преди някоя от Айез Седай отгатък да е видяла.

— Сигурно си мислите, че е много смешно — изръмжа той и с две крачки стигна до масата, — но ако го разберат, кожата ще ви съдерат. Хич няма да ви простят, проклетници такива, ако... — Той сграбчи шарфа от врата на Егвийн, дръпна го... и сребърната лисича глава на гърдите му се вледени.

Той бутна Егвийн настрани и ги изгледа ядосано. Егвийн изглеждаше само озадачена, но Нинив отново беше зяпнала, а големите сини очи на Елейн сякаш всеки миг щяха да изскочат. Някоя от тях се беше опитала да използва Силата върху него. Едно от малкото хубави неща от пътуването му през онзи тер-ангреал беше медальонът с лисичата глава. Предполагаше, че и той е тер-ангреал, но въпреки това беше много благодарен за него. Докато се опираше до кожата му. Единствената сила не можеше да го засегне. Не и сайдар, във всеки случай — за това бе получил достатъчно доказателства. Но опиташе ли някоя, главата се вледеняваше.

Той хвърли шарфа и шапката си на масата и седна, а после се надигна, измъкна няколко възглавнички от седалката и ги хвърли на пода. Вдигна крак на ръба на масата и изгледа глупавите жени.

— Тези възглавнички ще ви потрябват, ако тази ваша така наречена Амирлин разбере за малката ви шегичка.

— Мат... — почна Егвийн решително, но той я отрязва.

— Не! Ако искахте да говорим, трябваше да говорите, а не да ме тряскате с проклетата си Сила. Сега ще слушате.

— Но как можа да... — възкликна Елейн. — Потоците просто... изчезнаха.

Почти в същия миг Нинив изръмжа заплашително:

— Мат Каутон, ти правиш най-голямата...

— Казах да слушате! — Той посочи с пръст Елейн. — Теб те връщам в Кемлин, стига да мога да задържа Авиенда да не те убие. Ако не искаш да ти срежат хубавата шийка, стой плътно до мен и прави каквото аз кажа, без никакви въпроси! — Пръстът му се отмести към Егвийн. — Ранд каза, че ще те върне при Мъдрите, каквото и да ти се ще, и ако това, което видях преди малко, е показателно за глупостите, които вършите, съветът ми е да се съобразиш с него веднага! Изглежда, че знаеш как се Пътува — тук Егвийн се сепна, — тъй че ще можеш да отвориш едно прагче за Бандата. И не искам никакви спорове, Егвийн! Както и от теб, Нинив! Би трябвало да те оставя тук, но ако искаш да дойдеш, идвай. Само че те предупреждавам. Ако ми дръпнеш тази плитка още веднъж, кълна се, че ще ти насиня задника!

Гледаха го, сякаш му бяха изникнали рога като на тролок, но поне си държаха устите затворени. Може би беше успял да налее малко разум в главите им. Не че щяха да му благодарят за това, че им е спасил кожата. О, не; те — никога. Както обикновено, щяха да кажат, че са щели да се оправят и сами, само че за малко по-дълго. Щом една жена може да ти каже, че ѝ се бъркаш, когато си я измъкнал от тъмницата, какво ли не би могла да ти каже?

Той вдиша дълбоко.

— Така. Сега, като влезе нещастната тъпа глупачка, която са си избрали за Амирлин, разговора ще водя аз. Едва ли ще е много умна, иначе нямаше да я натикат на тази работа. Амирлинския трон в едно проклето село посред никъде. Ще си държите езиците зад зъбите и ще клякате колкото можете, а аз пак ще ви измъкна сланината от въгленчетата. — Те го гледаха втренчено и мълчаха. Добре. — За армията ви знам всичко, но и аз си имам армия. Ако е толкова луда, че да си въобразява, че може да измъкне Кулата от ръцете на Елайда... е, едва ли ще държи да претърпи чак толкова загуби, само за да задържи вас трите. Ти, Егвийн, отваряш този Праг и ви отвеждам в Кемлин утре, най-късно вдругиден, а тези побъркани жени могат, ако искат, да нападнат Кулата и да се оставят Елайда да ги избие. Може да ви се посъберат и дружки. Не вярвам всички да са толкова луди. Ранд е готов да им предложи убежище. Едно реверансче, една клетвичка за вярност

набързо и той ще попречи на Елайда да им набие главите на копия в Тар Валон. От това по-добро не биха могли и да поискат. Е? Нещо да кажете? — Те дори не примигнаха, доколкото забеляза. — Едно протичко „Благодаря ти, Мат“ ще свърши работа. — Нито дума. Не мигат.

На врата се чу плахо почукване, после влезе някаква новачка, хубаво зеленооко момиче, което приклепна в дълбок реверанс, с широко ококорени в благоговение очи.

— Пратиха ме да видя дали имате нужда от нещо, майко. За... за генерала, искам да кажа. Вино или... или...

— Не, Табита. — Егвийн дръпна шарфа изпод шапката му и го наметна на раменете си. — Искам да поговоря малко с генерал Каутон насаме. Предай на Шериам, че скоро ще я повикам за съвет.

— Затвори си устата преди да си глътнал някоя муха, Мат — посъветва го Нинив с огромно задоволство.

ГЛАВА 39

ВЪЗМОЖНОСТИ

Егвийн намести грижливо шарфа си и изгледа Мат. Очакваше да се свие като натикан в дупката язовец, но той просто изглеждаше като ударен с чук и много изпотен. Толкова много въпроси имаше, които ѝ се искаше да зададе — как всъщност Ранд беше научил за Салидар? Как бе възможно да знае, че е открила тайната на Пътуването? Какво изобщо си въобразяваше, че прави Ранд? — но не мислеше да ги задава сега. От Мат и неговата Банда на Червената ръка главата ѝ кръжеше. Ранд сигурно я беше дарил с дар от небесата.

— Столът ми — каза тя тихо. Надяваше се да е забелязал, че не се поти, както и Елейн и Нинив — Нинив във всеки случай не много. Сюан им беше разкрила номера, който нямаше нищо общо със Силата — само въпрос на съсредоточаване по определен начин. Нинив много се беше ядосала — и нищо чудно, — че Сюан не ги беше научила на това преди, но Сюан спокойно поясни, че това било само за Айез Седай, не и за Посветени. Вярно, че едно хладно, наместо изпотено лице, изглежда, доста помагаше в разговорите. Поне с някои. С Мат обаче трябваше да направи чудеса. Стига да престанеше да я зяпа така. — Мат? Столът ми!

Той се сепна, а после стана и отстъпи встрани, местейки безмълвно поглед от Елейн към Нинив, сякаш бяха някаква загадка. Е, Нинив и Елейн го гледаха не по-малко озадачено и със сигурност имаха не по-малко основание за това.

Тя изтупа възглавничките и ги намести на седалката, този път без да помисли ласкаво за Чеза. Вече не се нуждаеше от тях, изобщо, но трябваше или да се откаже от банята, или да приеме възглавничките, докато не спаднеше и последната подутина. Чеза щеше да махне възглавничките, ако ѝ кажеше. Все едно дали лицето ѝ се потеше, или беше хладно, Егвийн все пак беше Амирлинския трон, пред която се кланяха крале и кралици — макар досега все още никой да не беше го правил; тя бе тази, която много скоро щеше да осъди и екзекутира

Елайда и да въдвори ред в Бялата кула и по този начин — в целия свят. Чеза обаче така щеше да я уязви с укорителните си погледи за това, че не ѝ е позволила да се погрижи за нея, че да остави възглавничките бе много по за предпочитане.

Тя седна, сложи ръце на масата и каза:

— Мат...

Той обаче я прекъсна тутакси.

— Виж какво, това наистина е пълна лудост — рече той тихо. Тихо, но много твърдо. — Най-накрая ще ти откъснат главата, Егвийн. И на трите. И на трите ще... ви... откъснат... главичките.

— Мат — каза тя с малко по-строг тон, но той продължи:

— Слушай, все още можете да се измъкнете от всичко това. Ако те си мислят, че си Амирлин, можеш да дойдеш с мен, за да... да пренесеш Бандата ми. Правиш едно прагче и изчезваме преди тези ненормалнички с мозъци колкото на кокошки да успеят да мигнат.

Нинив беше видяла, че сайдар около него се губи, но си беше имала работа с вироглави мъже много преди да се научи да прелива. Изръмжа тихо: „Той ще ми насини задника, така ли?“, ловко надигна полите си и изрита Мат в крака, толкова силно, че той залитна чак към стената, преди да успее да се хване за ритнатото място. Елейн избухна в смях и също толкова бързо го потисна, но устните ѝ продължиха да се кривят и очите ѝ блестяха.

Егвийн прехапа устна, за да не се разсмее и тя. Наистина беше смешно. Мат бавно извърна глава и изгледа Нинив с широко отворени от възмущение и гняв очи. После веждите му се свъсиха и той дръпна разкопчаното си палто да си го оправи и бавно закрачи към нея. Бавно, защото накуцваше. Егвийн покри уста с шепя. Наистина единственото, което можеше да направи, беше да не се разсмее.

Нинив се изправи навъсена, но после като че ли се сети за някои неща. Може би беше набрала достатъчно яд, за да прелее, но спрямо Мат сайдар явно беше безполезен. Мат беше доста висок за мъж от Две реки, значително по-висок от нея, доста по-силен и в очите му определено се четеше опасен блясък. Тя хвърли поглед към Егвийн и взе да си оправя несъществуващите гънки на роклята, стараяйки се да запази строгата си физиономия. Мат пристъпи още една крачка към нея с лице като гръмотевичен облак. Поредният ѝ припрян поглед, издаващ начало на тревога, бе последван от ситна стъпка назад.

— Мат — каза Егвийн строго. Той не спря. — Мат, престани да се правиш на глупак. Здравно си нагазил лука, но би трябвало да мога да те измъкна, ако се вслушаш в здравия разум.

Най-после той се закова. Изгледа Нинив сърдито, размаха ѝ заканително пръст и отново се обърна към нея.

— Аз ли съм нагазил лука? Егвийн, ти си скочила от дървото право в мечата дупка и си въобразяваш, че всичко е наред само защото още не си стигнала дъното!

Тя му се усмихна кротко.

— Мат, малцина тук в Салидар хранят добри чувства към Заклетите в Дракона. Лорд Брин определено не е от тях, нито неговите войници. Чухме доста неприятни истории. Някои — направо гадни.

— Заклетите в Дракона! — изрева той. — Какво общо имат те с мен? Аз не съм никакъв проклет Заклет в Дракона!

— Разбира се, че си, Мат. — Каза го така, сякаш беше най-очевидното нещо на света. Каквото си и беше, ако си помислеше човек. — Отиваш там, където те изпрати Ранд. Какво друго може да си освен Заклет в Дракона? Но ако ме послушаш, мога да ги спра да набият твоята глава на някоя пика. Всъщност не мисля, че лорд Брин ще използва пика — той все се оплаква, че не му стигат — но съм сигурна, че ще измисли нещо.

Мат погледна другите две жени и за миг Егвийн стисна устни. Беше се изразила достатъчно ясно, но той като че ли се напъваше да разбере за какво всъщност му говори. Елейн му отвърна със стегната усмивка и утвърдително кимане. Можеше и да не разбира накъде е подкарала Егвийн, но много добре знаеше, че не говори само за да ѝ се чуе гласът. Нинив, която продължаваше да полага усилия да задържи строгата си физиономия, само го изгледа и подръпна плитката си, но може би така беше по-добре. Въпреки че бе започнала да се изпотява. Когато се ядосаше, Нинив губеше самоконтрол.

— Сега ти ме чуй, Егвийн — каза Мат. Но пък и обърканото му мълчание май беше продължило твърде дълго. Успя някак да съчетае нравоучителния тон със снизхождение по най-язвителен начин. — Щом толкова държиш да се наричаш Амирлин, можеш да се наричаш Амирлин. Ранд би те посрещнал с отворени обятия в Кемлин дори да не му заведеш всичките тези Айез Седай, но знам, че ще бъде безкрайно щастлив, ако го направиш. Каквито и да са ти проблемите с

Елайда, той може да ти ги реши. Тя знае, че той е Преродения Дракон. Светлина, нали помниш писмото ѝ! Ами че той ще ти закърпи Бялата кула и на поднос ще ти я поднесе преди да успееш да мигнеш. Без битки. Без кръвопролития. Сама знаеш, че не искаш кръвопролития, Егвийн.

Това беше вярно. Пролееше ли се първата кръв между Салидар и Тар Валон, щеше да стане страшно трудно Кулата да се обедини. Пролееше ли се кръвта на първата Айез Седай, можеше да стане направо невъзможно. И все пак Елайда трябваше да бъде свалена и Егвийн беше готова да направи това, което трябваше да се направи. Но просто не ѝ харесваше. И освен това не ѝ харесваше точно Мат да ѝ казва какво знае, още по-малко ѝ харесваше, че беше прав. Определено още по-малко ѝ харесваше. Голямо усилие ѝ струваше да задържи ръцете си спокойно върху масата. Искаше ѝ се да стане и да го зашлеви.

— Както и да се разбера с Ранд — отвърна му тя хладно, — можеш да си сигурен, че няма да стане, като поведе Айез Седай да се кълнат във вярност пред него или пред който и да било мъж. — Хладно и съвсем не като в спор: просто му съобщаваше най-очевидни неща. — А как ще се оправя с Елайда, си е моя грижа и не е твоя работа. Ако изобщо имаш ум в главата си, Мат, ще си държиш езика зад зъбите и в Салидар ще стъпваш ситно-ситно. Започнеш ли да дрънкаш пред Айез Седай какво щял да направи Ранд, след като коленичат пред него, отговорите, които ще получиш, може и да не ти харесат. Заговориш ли, че ще ме отведеш, или Нинив или Елейн, ще имаш голям късмет, ако не те намушкат с някой меч.

Той я изгледа сърдито.

— Пак ще поговорим, когато ти дойде умът в главата, Егвийн. Том Мерилин да се мярка наоколо? — Тя кимна. За какво му беше пък Том Мерилин? Сигурно за да се налят с вино. Е, на добър час, стига да можеха да намерят кръчма тук. — Когато ти дойде умът — повтори мрачно той и zakрачи — закуцука по-скоро — към вратата.

— Мат — каза Елейн, — на твое място не бих се опитала да си замина. Да се влезе в Салидар е много по-лесно, отколкото да се излезе.

Той ѝ се ухили нахално и така я изгледа от глава до пети, че имаше късмет, че тя не му показва всичките си зъби.

— А теб, коронована госпожице, ще те отведе в Кемлин дори да се наложи да те вържа на вързоп, за да те връча на Ранд. Да ме изгори дано, ако не го направя. И проклет да съм, ако не си замина, когато аз реша. — Поклонът му беше подигравателен, към Елейн и Егвийн. Нинив беше удостоена само с кратко изръмжаване и размахан пръст.

— Как е възможно Ранд да има такъв непоносим простак за приятел? — попита Елейн, но едва след като вратата се затвори плътно след него.

— Да, съвсем го е ударил през просото — измърмори мрачно Нинив.

— Трябваше да го оставя да направи каквото иска, Нинив. Крайно време е да запомниш, че вече си Айез Седай. Не можеш току-така да подритваш хората, да им дърпаш ушите и да ги налагаш със сопи. — Нинив я зяпна и устата ѝ се размърда безмълвно, лицето ѝ почервения още повече. Елейн заби поглед в килима.

Егвийн въздъхна, сгъна шарфа с шарените ресни и го отмени на масата. Правеше това, когато се наложеше да увери Елейн и Нинив, че са сами; понякога шарфът ги караше да започнат да приказват на Амирлинския трон вместо на Егвийн ал-Вийр. Както обикновено, жестът подейства: Нинив си пое дъх и отвори уста, но преди да е успяла да заговори, Елейн каза:

— Ти да не си решила да го прикачиш с тази негова Банда на Червената ръка към Гарет Брин?

Егвийн поклати глава. Стражниците ги бяха уведомили, че в Бандата на Мат вече има шест-седем хиляди души, доста повече, отколкото ги помнеше в Кайриен, и доста значителен брой, макар и не чак толкова, колкото твърдяха онези двама пленници, но войниците на Брин наистина не обичаха Заклетите в Дракона. Освен това тя си имаше свои планове, които им обясни, след като придърпаха столовете си към масата.

— Това е гениално! — Щедрата усмивка на Елейн показваше, че наистина си го мисли. Но пък Елейн винаги казваше това, което мисли. — Не допусках, че другото е възможно, но това наистина е гениално.

Нинив изсумтя раздражено.

— Какво те кара да мислиш, че Мат ще се съгласи? Ще откаже само за да ти направи напук.

— Мисля, че той е обещал — отвърна простичко Егвийн и Нинив кимна. Бавно и доста неохотно, но кимна. Елейн естествено изглеждаше объркана: нали познаваше Мат. — Елейн, Мат прави точно това, което на него му харесва. Винаги го е правил.

— Без значение колко ряпа ще трябва да обели за това — измърмори Нинив — или колко ще го напердашат.

— Да, Мат си е такъв — въздъхна Егвийн. — Най-безотговорното хлапе в Емондово поле, може би в целите Две реки. Но даде ли дума, държи на нея. И мисля, че е обещал на Ранд да те върне в Кемлин, Елейн. Сигурно забеляза, че се отказа да кани мен — донякъде се беше отказал, — но за теб не се отметна и ей тоничко. Смятам, че ще се опита да стои край теб толкова плътно, колкото кесията на колана ти. Но няма да го оставим изобщо да те види, освен ако не направи това, което искаме. — Тя замълча. — Елейн, ако искаш да отидеш с него, можеш. При Ранд, искам да кажа. Веднага щом изстискаме цялата възможна полза от Мат и Бандата му.

Елейн поклати глава и я погледна решително.

— Не, Ебу Дар е много по-важен. — Това беше една от победите им, спечелена изненадващо още при първото предложение. Елейн и Нинив трябваше да се присъединят към Мерилил. — Ако е край мен, поне ще разполагам с няколко дни да проуча тер-ангреала, който носи. Такова трябва да е, Егвийн. Нищо друго не може да го обясни.

Егвийн можеше само да се съгласи. Тя смяташе само да го увие във Въздух на място, просто ката едно лекичко напомняне кого се е опитал да дърпа, но потоците го докоснаха и се стопиха. Другояче не можеше да се обясни. Просто щом го докоснаха и престанаха да съществуват. Изумлението й, откакто го осъзна, все още не беше минало и се оказа, че не е единствената, която заоправя полите си, без да има нужда.

— Ще трябва да накараме Стражниците да му пребъркат джобовете. — Нинив, която явно си беше представила картинката, го каза с явно задоволство. — Ще видим как ще му хареса това на господин Мат Каутон.

— Ако му отнемем нещо — отвърна търпеливо Егвийн, — не смяташ ли, че ще се опъва, когато започнем да му казваме какво да прави? — Мат никога не беше приемал заповедите много добре и обикновената му реакция към Айез Седай и Единствената сила беше

да се измъкне при първа възможност. Може би обещанието му пред Ранд щеше да предотврати това — трябваше да има обещание, нищо друго не можеше да обясни поведението му — но не ѝ се искаше да рискува. Нинив кимна с голяма неохота.

— Може пък... — Елейн забарабани с пръсти по масата и за момент спря и се замисли. — Може пък да можем да го отведем в Ебу Дар. Така сигурно ще имам повече възможност да му поразуча терангреала. Макар че щом спира сайдар, не виждам как изобщо бих могла да го проуча.

— Да помъкнем със себе си този грубиян? — Нинив стисна устни. — Не го казваш сериозно, Елейн. Той е в състояние да ни почерни живота — за това много го бива. Никога няма да прави каквото му се каже. Освен това не го свърта на едно място, за да го направи. И толкова се е запалил да те отведе в Кемлин, че няма да го помръднеш и с остен да го ръчкаш.

— Но щом е решил да ме държи под око, докато се озова в Кемлин — отвърна Елейн, — няма да има друг избор освен да върви с нас. Страхотно!

— Като че ли не е много лоша идея — намеси се Егвийн преди Нинив да намери някакво възражение. Да ги изпрати за купата ѝ се струваше добре, но колкото повече се замисляше къде щяха да я търсят, толкова повече се притесняваше. — Десетина войници с вас май няма да са никак излишни, освен ако не сте си подбрали Стражници, без да знам. Том и Джюйлин може да са много добри, както и Биргит, но там, където отивате, е доста бурно.

— Десетина наистина няма да е зле — каза Елейн и леко се изчерви. — Стига да се подчиняват на заповеди.

— Едва ли ще водим дуели, Елейн, колкото и докачливи да са тези ебударци — изсумтя Нинив. — Том и Джюйлин ще са предостатъчни. Мен ако питате, всички тези приказки, които чухме, бяха само за да ни откажат. — Бяха изслушали безброй приказки за Ебу Дар, след като се разчу, че ще тръгват; Чеза беше чула няколко, всяка от които по-страховита и ужасна от предишната — за чужденци, убити за това, че са погледнали някого накриво, преди да успеят да мигнат, за овдовели жени и осиротели дечица заради една-едничка дума, за жени, които се биели с ножове по улиците. — Щом можахме да оцелеем в Танчико само с Том и Джюйлин, при все че ни се бяха

трупнали Лиандрин и Черните сестри, ще се оправим и в Ебу Дар без Мат Каутон и неговите десетина войници. Мат да ми командва войници! Та той дори кравите на баща си забравяше да издои, ако не го чучнеше човек на столчето и не му натикаше ведрото в ръцете.

Егвийн въздъхна. Биргит. Но всеки път когато споменеше Биргит, двете я зяпваха като оглупели и или сменяха темата, или продължаваха, все едно че Биргит изобщо не е споменавана. Един поглед ѝ беше достатъчен, за да разбере, че жената, която непрекъснато ходеше по петите на Нинив и Елейн — особено на Елейн, кой знае защо — е същата, която беше зърнала в Тел-айеранриод. Биргит от легендите, стрелкинята, която никога не изпуска целта, една от мъртвите герои, чакащи да ги призове Рогът на Валийр. Мъртва героиня, а не жива жена, която да крачи из улиците на Салидар, но въпреки всичко си беше същата жена. Елейн така и не беше ѝ предложила някакво обяснение, а само смутено ломотеше, че нямала право да говори за нещо, за което се били разбрали да не говори. Колкото до самата Биргит, героинята от легендите, тя или тръгваше в обратна посока, или се шмугваше в някоя уличка, щом видеше Егвийн да се приближава към нея. Да нареди на жената да дойде в кабинета ѝ и да ѝ поиска обяснение беше изключено — в края на краищата тя беше обещала, колкото и глупаво да се чувстваше от цялото това положение. Все едно, то едва ли представляваше някаква заплаха. Само ѝ се искаше да разбере защо. И как.

Засега тя изхвърли Биргит от главата си и се наведе над масата към Нинив.

— Сигурно не можем да накараме Мат да изпълнява точно заповедите ви, но няма ли да е чудесно да го видим как се тормози от това, че се налага да ви бъде телохранител?

— Няма да е зле — отвърна замислено Елейн. — Особено ако Ранд наистина го е направил генерал. Майка често казваше, че най-добрите мъже приемат най-неохотно да им заповядваш и винаги си струва да ги научиш. Не бих казала, че Мат е от най-добрите. Лини пък казва, че „Глупците слушат само себе си“ — но ако можем да го научим достатъчно, че да не се държи като самовлюбен глупак, когато няма да има кой да го отърве, ще направим голяма услуга на Ранд. Освен това ще ми трябва време, за да мога да изуча този тер-ангреал.

Егвийн се постара да не се засмее. Елейн винаги схващаше бързо. Но пък, от друга страна, най-вероятно щеше да се опита да научи Мат на покорство. А това си струваше да го види човек. Елейн ѝ харесваше и тя се възхищаваше на силата ѝ, но в това състезание щеше да заложи на Мат. Щеше да заложи дори мустаците си, ако имаше такива.

Нинив се заинати. Мат бил опак човек; щял да казва „долу“ когато те кажат „горе“, само за да им прави напук. Щял да им създава неприятности дори в бъчва да го натикат и да заковат капака. Щяло да им се наложи непрекъснато да го извличат от кръчми и комарджийски вертепи. Някъде към края сведе възраженията си до твърдението, че най-вероятно Мат щял да щипне Елейн още първия път, когато се окаже с гръб към него, и Егвийн вече разбра, че преодоляват упорството ѝ. Мат наистина непрекъснато задиряше жени, нещо, което Егвийн трудно можеше да одобри, но Нинив със сигурност знаеше не по-зле от нея, че колкото и да се заглеждаше по жените когато и както не биваше, той сякаш притежаваше някакъв непогрешим нюх да задиря само онези, които искаха да бъдат задиряни, колкото и да изглеждаше невероятно. За съжаление, тъкмо когато изглеждаше сигурно, че Нинив ще се предаде, едно потропване на вратата възвести появата на Шериам.

Шериам не изчака разрешение да влезе — никога не го правеше. С хладен поглед и загърната в синия си шал, тя се спря да изгледа Нинив и Елейн. Втора след Амирлин или не, Пазителката не притежаваше истинска власт освен тази, която самата Амирлин решише да ѝ предостави, и съвсем сигурно не и такава, че да може да изгони някого в присъствието на Амирлин, но погледът ѝ недвусмислено ги подканяше да излязат.

Елейн се изправи плавно и приклепна пред Егвийн.

— Ако ме извините, майко. Трябва да намеря Авиенда.

Нинив пък кръстоса поглед с Шериам чак докато Егвийн не се окашля и не наметна отново шарфа на раменете си.

Нинив се изчерви и стана.

— И аз май трябва да тръгвам. Джаня каза, че искала да поговорим за изгубените Таланти.

Възстановяването на тези Таланти не се бе оказало толкова проста работа, както се беше надявала Егвийн. Проблемът бе в това

как да накарат Могедиен да разбере за какво става дума от едно бегло описание или само по име понякога, и след това да се надяват, че тя наистина знае нещо. Много добре беше да се знае, че „Пренареждането на матрицата“ прави металите по-здрави, но жената разбираше от метали по-малко, отколкото от Церенето, а какво, в името на Светлината, означаваше например „Превъртането на земеогъня“ или да речем „Доенето на сълзи“?

Могедиен изглеждаше готова да помага, дори като че ли отчаяно жадуваше да помага. Страхът ѝ обаче се бе извисил до неописуеми висоти. Непрекъснатият порой от хленчещ ужас беше направо непоносим. Гривната на ай-дам кротуваше в кесията на Егвийн. Можеше да я върне на Нинив — и с радост да се отърве от нея, — но да си я прехвърлят така напред-назад пред очите на другите рано или късно щеше да предизвика коментар.

Така че тя каза:

— Нинив, може би ще е най-добре да отбягваш Мат, докато гневът му се поохлади. — Не беше сигурна, че Мат наистина се кани да си изпълни закана, но ако някой можеше да го подбуди, то това със сигурност беше Нинив, а след това щеше да е невъзможно да го убедят. — Или поне гледай когато говориш с него да има повечко хора наоколо. Няколко Стражници поне.

Нинив отвори уста, после, след кратка пауза, отново я затвори; бузите ѝ леко пребледняха и тя преглътна. Съобразила беше какво има предвид Егвийн.

— Да. Мисля, че така ще е най-добре, майко.

Шериам изчака вратата да се затвори, след което се обърна към Егвийн все така леко намръщена.

— Остри думи ли имаше, майко?

— Само това, което може да се очаква, когато стари приятели се срещнат след много време. Нинив помни Мат като един малък непослушник, но той вече не е на десет години и негодува. — Обвързани с Клетвената палка срещу лъжа, Айез Седай се придържаха към полуистината, дори към четвърт истината, с прилагане на някои похвати. Полезни похвати според Егвийн. Особено с Айез Седай. Трите клетви не носеха предимства на никого, най-малко на самите Айез Седай.

— Понякога е трудно човек да се сети, че хората се променят. — Шериам седна на един от столовете, без да чака разрешение, и заоправя грижливо полите на тъмносинята си рокля. — Предполагам, че този, който командва Заклетите в Дракона, е пратил младия Мат със съобщение от Ранд ал-Тор? Надявам се, че не сте казали нищо, което би могло да се възприеме като обещание, майко. Цяла войска на Заклети в Дракона на по-малко от десет мили от нас ни поставя в много деликатно положение. Никак няма да ни е от полза, ако командирът им повярва, че сме се обвързали с някакви обещания.

Егвийн я изглежда мълчаливо. Нищо не можеше да притесни Шериам. Във всеки случай тя не позволяваше на никого да го забележи. Шериам знаеше доста за Мат, също както още няколко Сестри в Салидар. Дали това можеше да се използва, за да бъде подкаран накъдето трябва, или щеше да го накара да офейка? „Мат го остави за по-късно — помисли си тя твърдо. — Сега наред е Шериам,“

— Би ли помолила да ни донесат чай, Шериам?

Лицето на Шериам се измени съвсем лекичко, толкова малко, че това почти не засегна хладната ѝ строгост. Но Егвийн почти долови въпроса, който напираше да изскочи от устата ѝ. Какво беше казала тя на Мат, че толкова не искаше да говори за него? Що за обещания му беше дала, та да се налага Шериам да я измъква от тях, без да се изложи пред Романда или Лелейн?

Шериам излезе само за миг, но когато се върна на стола си, Егвийн не ѝ даде възможност да си отвори устата, а вместо това я халоса право между очите. Образно казано.

— Изглежда, командирът е Мат, Шериам, и в известен смисъл съобщението е самата войска. Ранд явно иска да отидем при него в Кемлин. Всички. Мат спомена нещо и за клетви на вярност.

Очите на Шериам се разшириха. Не само заради оскърбителното предложение. Долавяше се и някаква тръпка на... е, у всяка друга, която не бе Айез Седай, Егвийн щеше да го нарече страх. Съвсем обяснимо, ако беше това. От друга страна, тя беше от същото село и една от причините да изберат точно нея за Амирлин бе в това, че бе отраснала с Ранд — и всичко можеше да се окаже бездънен тунел, от който никога нямаше да се измъкнат. Мълвата щеше да се пръсне, каквото и да направеше Шериам; част от членовете на Съвета със сигурност щяха да обвинят точно нея, или във всеки случай да го

използват като повод. Романда и Лелейн не бяха единствените Заседателки, предупреждавали Егвийн да не следва съветите на Шериам, без да се допитва до Съвета. Всъщност Делана изглеждаше единствената, която като че ли напълно подкрепяше Шериам, но пък в същото време препоръчваше да се вслушват и в Романда и Лелейн, сякаш наистина беше възможно да се върви в три различни посоки едновременно. А дори да успееш да се справят със Съвета, разчуеше ли се вестта за обещанието на Ранд и за неговото отхвърляне след това, щеше да стане десет пъти по-трудно да се оправят с него. Не десет, сто пъти.

Егвийн изчака устните на Шериам да се разтворят и отново заговори първа.

— Разбира се, аз му казах, че това е нелепо.

— Естествено. — Гласът на Шериам сега не беше толкова крепък, колкото преди малко. Много добре.

— Но ти си съвсем права. Положението е деликатно. Колко жалко! Твоят съвет как да се справим с Романда и Лелейн беше добър, но вече не мисля, че нарастващата подготовка за раздвижване ще е достатъчна.

Романда мрачно я бе поучавала как припряността можела да ги доведе до гибел: армията на Гарет Брин трябвало да нарасне, да стане достатъчно голяма, за да могат слуховете за нея да сплашат Елайда. Освен това се бе постарала да я убеди, че пратеничествата при владетелите трябвало да бъдат отзовани и че никой освен Айез Седай не бивало да научава повече за неразбориите в Кулата, доколкото това можело да се избегне. Лелейн на свой ред не се интересуваше нито от войската на Гарет Брин, нито от владетелите — за нея това бяха странични проблеми, — макар че и тя препоръчваше предпазливост и изчакване. Подходящият подход към Айез Седай, останали в Кулата, щял да донесе сигурна печалба; Елайда можело да бъде отстранена от Амирлинския трон и на нейно място да се постави Егвийн по такъв начин, че само няколко Сестри да са наясно какво точно е станало. Така след време фактът, че Бялата кула е била разцепена, щял да се превърне в провинциална клюка. Това не изглеждаше съвсем невъзможно, стига да разполагаха с време. Стига изчакването да не предлагаше на Елайда също толкова възможности да подработва Сестрите тук.

Другата отлика при Лелейн беше, че тя ѝ бе обяснила всичко това с усмивка, която би била съвсем подходяща за пред някоя глезена новачка или Посветена, нейна любимка. Това, че Егвийн бе преоткрила Пътуването, бе предизвикало подобни усмивки сред много Айез Седай, въпреки че едва шепа от тях бяха достатъчно силни, за да могат да отворят Праг, колкото да се промушат. Романда искаше да използват Прагове, за да отнемат Клетвената палка и още няколко неща — на Егвийн не ѝ се каза точно кои — от Кулата, за да могат да издигат в Салидар истински Айез Седай, лишавайки Елайда от подобна възможност; самата Егвийн естествено също искала да бъде истинска Айез Седай. Лелейн се съгласи с последното, но не и с използването на Прагове в Кулата — твърде голям бил рискът да ги засекаат, а ако онези в Кулата научели за Пътуването, те щели да изгубят твърде много предимства. Тези аргументи доста натезаха в Съвета, което никак не се хареса на Романда.

Шериам също се беше усмихнала, когато Егвийн се бе съгласила с Лелейн за нещо, но сега изобщо не се усмихваше.

— Майко, не съм сигурна, че разбирам — каза тя търпеливо. — Подготовката със сигурност е напълно достатъчна да се покаже на Съвета, че няма да позволите да ви заплашват. Но наистина да се тръгне към действие преди всичко да си е на мястото, може да се окаже гибелно.

— Разбирам те, Шериам — каза неискрено Егвийн. — Не знам какво щях да правя без съветите ти. — С какво нетърпение очакваше да дойде денят, в който щеше да сложи край на това. От Шериам можеше да се получи великолепна Пазителка — дори една добра Амирлин сигурно можеше да стане от нея, — но Егвийн щеше с радост да дочака деня, в който ще може да покаже на Шериам, че все пак тя е Пазителката, а не Амирлин. — Просто сега Мат и неговата армия от Заклети в Дракона тропат на вратата ни. Какво ще направи лорд Брин? Или някои от неговите войници на своя глава? Всички разправят как се канел да изпрати хора да изловят тези Заклети в Дракона, които уж опожарявали села. Знам, че му е казано да си държи хората изкъсо, но...

— Лорд Гарет ще направи само това, което ние — което вие — му заповядате, и нищо повече.

— Може би. — Никак не му харесваше на него да го държат изкъсо. Сюан прекарваше много време с Гарет Брин въпреки ръмженето си по негов адрес и той й казваше някои неща. Но Егвийн не искаше да издава съюза си със Сюан. — Дано само същото да може да се каже за всеки от войниците му. На запад към Амадиция не можем да тръгнем, но си помислих дали не можем да се пораздвигим на север, към Ебу Дар. С някой Праг, да речем. Айез Седай със сигурност са добре дошли там. Лорд Брин може да вдигне стана си извън града. Едно раздвижване само ще покаже, че няма да приемем... предложението на Ранд, ако изобщо може да се нарече така. И ако изобщо ще предприемаме някакви приготовления, сигурна съм, че ще ни е много по-лесно да го постигнем в един голям град, с неговите пътища и кораби, влизащи и излизащи от залива.

Шериам отново загуби самообладание до такава степен, че задиша тежко.

— Ебу Дар не е чак толкова гостоприемен, майко. И няколко Сестри са нещо много по-различно от неколкостотин с цяла армия зад гърба си. Майко, само един намек за това може да накара Тилин да си помисли, че просто искаме да завладеем града. Тилин, както и мнозина алтарски благородници, които бездруго търсят най-малкия повод да я свалят и да й отнемат Трона на Ветровете. А такава бъркотия може да ни провали пред всички владетели. Не, майко, това е просто изключено.

— Но смеем ли да останем тук? Мат няма да направи нищо, но е достатъчно шепа войници на лорд Брин да решат да вземат нещата в свои ръце. — Егвийн изгледа намръщено полите си и ги заглади, все едно че се бе замислила притеснено, а после въздъхна. — Колкото по-дълго седим тук, без да правим нищо, с цяла армия Заклети в Дракона, която ни гледа, толкова по-лошо ще става. Не бих се изненадала, ако чуя слухове, че се канят да ни нападнат, и хората да заговорят, че трябва да ги изпреварим. — Ако това не подействаше, слухове наистина щяха да се появят. Нинив, Елейн и Сюан щяха да се погрижат за това. Щеше да е опасно, но тя все можеше да измисли някакъв начин да накара Мат да се оттегли преди да са се разхвърчали искри, ако се стигнеше до това. — Че то както бързо пълзят слуховете, няма да се изненадам, ако след месец половината Алтара започне да мисли, че ние сме Заклетите в Дракона. — Виж, такъв слух тя щеше да

спре веднага, стига да знаеше как. Съветът вече не водеше благородници да видят Логаин, откакто бе Изцерен, но набирането на войници от Брин продължаваше с пълна сила и групите Айез Седай продължаваха да издирват още подходящи жени за новачки, а мъжете обикаляха с коли и фургони селата, за да изкупуват храна. Стотици пътища да плъзне един такъв слух, а стигаше само един. — Шериам, не мога да се отърва от чувството, че сме се натикали в някаква клопка и че ако не се измъкнем скоро от нея, не можем да очакваме нищо добро. Ама нищо добро.

— Отговорът е да отпратим Заклетите в Дракона нанякъде — отвърна Шериам не толкова търпеливо, колкото допреди малко. — Съжалявам, че Мат пак ще ни се изплъзне от ръцете, но друга възможност не виждам. Вие сте му казали, че предложението е отказано. Кажете му и да си върви.

— Де да беше толкова просто. Не мисля, че ще си тръгне само като го приканя, Шериам. Той изрично намекна, че ще стои тук и ще чака, докато нещо стане. Възможно е да очаква заповеди от Ранд или дори самия Ранд. В Кайриен се носи мълва, че от време на време той предприемал Пътуване с по няколко от онези мъже, които събира около себе си. Онези, които учи да преливат! Не знам какво ще правим, ако се случи това.

Шериам се втренчи в нея и задиша твърде тежко за човек с толкова спокойно лице.

На вратата се почука и влезе Табита с поднос в ръцете. Без да схване настроението, тя се засуети и заподрежда зеления порцеланов чайник и чашките, сребърната купичка с меда и ленените салфетки, докато Шериам най-накрая не й се сопна да се пръждосва да си гледа работата толкова свирепо, че Табита изписка уплашено и хукна навън.

За момент Шериам замълча, после каза доста неохотно:

— Може би наистина ще се наложи в края на краищата да напуснем Салидар. По-скоро, отколкото би ми се искало.

— Но единственият път, който ни остава, е на север. — Егвийн разшири очи. Светлина, колко го мразеше това! — Ще изглежда все едно че сме тръгнали към Гар Валон.

— Знам — почти се сопна Шериам. После вдиша дълбоко и смекчи тона си. — Простете ми, майко. Но се почувствах малко... Не

обичам да бъда тласкана насила да върша неща и се боя, че Ранд ал-Тор сега насила тласка ръката ни, преди да сме готови.

— Ще му поговоря много строго, когато го видя — каза Егвийн. — Трудно мога да си представя какво бих правила без твоя съвет. — Сигурно щеше да измисли начин да прати Шериам да се поучи като чирачка при Мъдрите. Мисълта как щеше да изглежда Шериам след, да речем, половин година, прекарана със Сорилея, извика на лицето ѝ такава усмивка, че Шериам дори ѝ се усмихна в отговор. — С мед или без? — попита Егвийн и надигна чайника.

ГЛАВА 40

НЕНАДЕЕН СМЯХ

Мат дръпна от лулата си и каза:

— Трябва да ми помогнеш да наля малко разум в главите им. Том, слушаш ли ме?

Седяха на две обърнати бурета под оскъдната сянка на една двуетажна къща, запалили лули. Длъгнестият стар веселчун не изглеждаше много заинтригуван от писмото, което му беше изпратил Ранд — беше го напъхал в джоба на палтото си, без да счупи печата. Пот се лееше по лицата и на двамата. Поне за едно нещо обаче Мат нямаше какво да се тревожи в момента. На излизане от Малката кула беше забелязал как няколко Айез Седай завлякоха Авиенда нанякъде. Значи скоро нямаше да наръга някого с ножа си.

Том извади лулата от устата си. Беше с дълга дръжка и цялата резбована на дъбови листа и жълъди.

— Преди време се опитах да спася една жена, Мат. Ларита. Беше млада и красива и омъжена за един сърдит грубиян, обуцар в едно село, в което се отбих за няколко дни. Ама наистина грубиян. Крещеше й, ако вечерята му не е готова, когато се прибере, и я пердашеше с върбови пръчки, видеше ли я да размени и дума с някой друг мъж.

— Том, какво общо има всичко това с наливането на малко мозък в главите на три глупави жени?

— Ти само ме изслушай, момче. Държането му към нея беше нещо съвсем обичайно в това село, но Ларита лично ми го разказа, като през цялото време стенеше колко й се искало някой да я спаси. Аз имах злато в кесията, хубава каляска и слуга. Бях млад в изглеждах добре. — Том поглади с кокалчетата на юмука си дългите си бели мустаци и въздъхна; трудно беше да се повярва, че това сбръчкано лице някога е изглеждало добре. Мат примигна. Каляска? Че кога един веселчун е могъл да има каляска? — Мат, мъките на тази жена направо ми скъсаха сърцето. И няма да отрека, че лицето й също ме привлече. Както вече казах, бях млад тогава; въобразих си, че съм влюбен, като

някакъв си герой от сказанията. И тъй, един ден, както си седяхме под една цъфнала ябълка — доста далече от къщата на обуцаря, — взех, че й предложих да я отведа с мен. И й обясних как ще й дам слугиня и къща, която да си е нейна, и как ще я ухажвам с песни и стихове. Когато най-накрая схвана за какво й говоря, тя ме изрита в коляното така здраво, че после цял месец куцах, и освен това ме халоса с пейката.

— Те май всички обичат да ритат — измърмори Мат и се намести на бурето. — Сигурно не ти е повярвала. Но пък кой може да я обвини?

— О, повярва ми тя. И така се разлюти, че си помислих, че завинаги ще напусне любимия си съпруг. Думите си бяха нейни: „любимия ми съпруг“. Но тя изтича при него толкова бързо, колкото я държаха краката, и трябваше да избирам или да убия обуцаря, или да скачам в каляската. Наложих се да побегна гол-голеничък. Предполагам, че още си живее с него. Стиска здраво връзките на кесията в шепата си и му троши главата с каквото й попадне всеки път, когато нещастникът се отбие в гостилницата за чаша ейл. Както правела винаги — така разбрах по-късно от няколко души, които поразпитах дискретно. — И Том лапна лулата си, сякаш с това слагаше точка.

Мат се почеса по главата.

— Не разбирам обаче какво общо има това с нашето тук.

— Само това, че не бива да си въобразяваш, че си чул всичкото, когато са ти разказали една част. Например знаеш ли, че Елейн и Нинив заминават за Ебу Дар? Двамата с Джюйлин тръгваме с тях.

— Ебу Дар! — Мат зяпна и лулата му насмалко да падне от устата му. Нейлсийн му беше разказвал за едно свое пътуване до Ебу Дар и дори да се вземеше предвид склонността му да преувеличава, когато станеше дума за жените, които е познавал, и за битките, в които е участвал, в този град, изглежда, нещата бяха доста груби. Значи си мислеха, че могат да измъкнат Елейн от него, така ли? — Том, трябва да ми помогнеш да...

— Какво? — прекъсна го Том. — Да ги измъкна от обуцаря ли? — Старецът издуха валмо син пушек. — Това, момче, няма да го направя. Ти още не знаеш цялата история. Я ми кажи, какво изпитваш към Елейн и Нинив? Между другото, какво ще ми кажеш за Егвийн?

Мат се намръщи. Чудеше се дали старецът се опитва да засуче нещата и да заобиколи въпроса му.

— Егвийн си я обичам. То... Да ме изгори дано, Том, ами че това е Егвийн, какво друго да ти кажа? Точно затова искам да я отърва.

— Да я отървеш от обучаия, ще рече — измърмори Том, но Мат продължи:

— Нея, както и Елейн, дори и Нинив, стига да не я удуша някой ден. О, Светлина! Искам само да им помогна. Освен това Ранд ще ми счупи врата, ако допусна нещо да се случи на Елейн.

— Помислял ли си си някога да им помогнеш да направят това, което те искат, вместо това, което ти искаш? Ако аз правех каквото ми се искаше, щях да метна Елейн на коня и да препусна към Андор. На нея обаче ѝ е нужно да прави други неща — нужно ѝ е, струва ми се — затова аз подтичвам след нея, потя се ден и нощ, че някой може да я убие преди да съм успял да я защитя. Тя ще отиде в Кемлин, когато е готова. — Той добродушно засмука лулата си, но в гласа му се долови леко напрежение, сякаш собствените му думи не му харесваха, колкото и да се преструваше.

— Имам чувството, че ще се предадат на Елайда. — Значи Том би метнал тази глупава фръцла на коня си, така ли? Веселчун, повлякъл щерката-наследница за коронясване! Страхотно самочувствие имаше този Том.

— Ти не си глупак, Мат — каза кротко Том. — Имаш ум в главата. Егвийн... Трудно ми е да си помисля за това дете като за Амирлин... — Мат изсумтя кисело в знак на съгласие, но Том не му обърна внимание. — И все пак съм убеден, че кураж за това не ѝ липсва. Твърде е рано да кажа дали някои неща не са само съвпадение, но започвам да си мисля, че има и мозък за това също. Въпросът е дали е достатъчно корава. Ако не е, жива ще я изядат — с куража, с мозъка и с всичко.

— Кой това? Елайда?

— О, и тя, разбира се. На оная всичко може да ѝ липсва, но коравост — не. Но Айез Седай тука едва ли си мислят за Егвийн като за Айез Седай. Като за Амирлин може би, но не и като за Айез Седай, колкото и да е трудно да се повярва. — Том поклати глава. — Не го разбирам, но е точно така. Същото се отнася за Елейн и Нинив. Опитват се да го запазят помежду си, но дори Айез Седай не крият

толкова, колкото си мислят, стига да ги гледаш внимателно и да си достатъчно умен. — Той извади писмото и го завъртя в ръцете си, без да го поглежда. — Егвийн върви по ръба на пропаст, Мат, и три фракции тук, в Салидар — поне три, за които съм сигурен — могат да я бутнат да падне само ако направи дори една грешна стъпка. Елейн ще я последва, ако това се случи, и Нинив също. А може и да бутнат първо тях, за да дръпнат и нея.

— Тук, в Салидар — повтори Мат. Том кимна кротко, а Мат не можа да се сдържи да не повиши глас. — И искаш от мен да ги оставя тук?

— Искам да престанеш да си въобразяваш, че ще ги накараш да направят каквото и да било. Те вече са решили какво трябва да направят и ти не можеш да го промениш. Но може би — само може би — можеш да им помогнеш да останат живи.

Мат скочи. В главата му изникна образът на една жена с нож, забит в гърдите; не беше от заетите му от други хора спомени. Той изрита бурето, на което бе седял, и то се затъркаля по уличката. Да помогне на един веселчун да ги опазят живи? В ума му се размърда някакъв блед спомен за Бейзъл Джил, един ханджия в Кемлин, който му бе казал нещо за Том, но всичко беше като мъгла, която се стопи още докато се опитваше да я задържи.

— От кого е това писмо, Том? От друга жена, която си спасил ли? Или си я оставил някъде, където да ѝ отрежат главата?

— Оставих я — тихо отвърна Том. Надигна се и тръгна без повече приказки.

Мат почти понечи да го спре, да го заговори. Само че не можа да измисли какво да каже. „Побъркан старец!“ Не, не беше побъркан. Егвийн обаче беше опърничаво муле, макар в сравнение с Нинив да изглеждаше направо сговорчива. Колкото до Елейн, благородниците изобщо нямаха капка разум в главите!

Той изтръска лулата си, смачка въгленчетата, за да не подпалят треволяка, вдигна шапката си от земята и закуцука към улицата. Имаше нужда от информация от някой по-добър източник от този веселчун, обзет от измамно чувство за величие след толкова мъкнене по фустите на онази самомнителна хлапачка, щерката-наследница. Вляво зърна Нинив — тъкмо излизаше от Малката кула — и тръгна към нея. Тя щеше да му каже каквото искаше да научи. Нямаше начин.

Кракът го жегна. „Да ме изгори дано, ако не ми дължи тя няколко отговора.“

Нинив обаче го забеляза и видимо се вкочани. За миг го изглежда как се приближава, след което изведнъж се забърза нанякъде, явно за да го избегне. На два пъти се озърна през рамо преди хората и колите да я скрият.

Той спря, навъси се и придърпа шапката над челото си. Първо да го изрита без никакъв повод, а сега да не иска и да поговори с него! Решили бяха значи да го разиграват, докато не започне да подтичва накъдето му посочат. „Е, не са си избрали подходящия човек за игричките си, кожата им да изгори дано!“

Ванин и другите стояха пред конюшната до една каменна постройка, която много приличаше на бивш хан. Сега там непрекъснато влизаха и излизаха десетки Айез Седай. Пипе и останалите коне стояха кротко на коневръза, а Ванин и двамата пленени съгледвачи клечаха край стената. Мар и Ладвин бяха толкова различни, колкото беше възможно за двама души, единият — дългнест и с грубовато лице, другият — нисък, набит и с добродушна физиономия, но и двамата изглеждаха явно смутени — не бяха понесли леко плена си. Двамата млади знаменосци стояха вдървено до тях и стискаха в ръце плътно увитите около прътовете знамена, сякаш сега те бяха най-важното. И също изглеждаха притеснени. Да влезеш в битка беше едно, но всички тези Айез Седай наоколо бяха нещо съвсем друго. В битката човек поне имаше шанс. Недалече от тях стояха двама Стражници, които зорко ги следяха. Уж не съвсем открито, но така, че да ги виждат.

Мат потупа Пипе по ноздрите и после се вгледа в очите му. От конюшната излезе някакъв тип в кожен елек — тикаше количка с тор. Ванин също пристъпи да надникне в околото на Пипе. Без да го поглежда, Мат каза:

— Можеш ли да се добереш до Бандата?

— Може би. — Ванин се намръщи и повдигна клепача на Пипе.
— Стига да имам късмет. Мразя да си оставям коня обаче.

— Предай на Талманес, че съм казал да стои на място и да не мърда. Може да се задържа тук няколко дни и не искам никакви проклетни опити да ме спасяват. После се опитай да се върнеш тук. Без да те забележат, ако можеш.

Ванин се изплю в прахта под Пипе.

— Замеси ли се човек с Айез Седай, все едно си надява такъмките и си връзва седло на гърба. Ще се върна когато мога. — Той поклати глава и се шмугна в тълпата — дебел, рошав трътлест мъж, когото никой нямаше да заподозре като шпионин.

Единият от младоците се окашля колебливо и попита:

— Милорд, всичко ли е... Нали точно така го бяхте планирали, милорд?

— Всичко върви по плана, Вердин — отвърна Мат и потупа Пипе. Беше се напъхал в чувала и връзките бяха здраво затегнати. Обещал беше на Ранд да се погрижи Елейн да пристигне жива и здрава в Кемлин и не можеше да си тръгне без нея. А не можеше и да си иде и да остави Егвийн да си подложи главата на дръвника. Можеше да се получи така, че — Светлина, колко го гризеше това! — можеше да се получи така, че да приеме съвета на Том. Да се опита да опази проклетите глави на тези проклетни жени на проклетите им рамене, като им помогне някак целият им налудничав и невъзможен план да проработи. Като междуременно се помъчи да опази собствения си врат цял и невредим. Без да се брои това, че трябваше да попречи на Авиенда да се докопа до гърлото на Елейн. Е, в най-лошия случай поне щеше да е наоколо, за да ги измъкне някак си, когато всичко това се срине. Слаба утеха. — Всичко е просто чудесно.

Елейн очакваше да намери Авиенда в чакалнята или може би отвън, но нямаше нужда да ѝ казват, за да разбере, че я няма и на двете места. Другите Айез Седай обсъждаха основно две теми и всички говореха, зарязали хартии и пергаменти по масите. Името на Мат беше на езиците на повечето; дори слугите и новачките се поспираха, докато тичаха по задачките си, да разменят по някоя дума за него. Той беше тавирен. Дали било безопасно да се остави един тавирен в Салидар? Той наистина ли бил пребивавал в Кулата и го били оставили да си замине? Вярно ли било, че той командвал войската на Заклетите в Дракона? Не трябвало ли да го задържат за безчинствата, за конто били чували? Вярно ли било, че бил от същото село, от което били Преродения Дракон и Амирлин? И нали имало двама тавирен, свързани с Преродения Дракон — та кой бил вторият и къде можел да

бъде намерен? Може би Мат Каутон знаел. Толкова мнения, колкото бяха хората, които ги изказваха.

Имаше обаче два въпроса, които Елейн очакваше да чуе, но не ги чу. Какво търсеше Мат в Салидар и как Ранд бе разбрал къде да го изпрати? Тези въпроси никой не ги задаваше. Но тук по някоя Айез Седай се увиваше в шала си, сякаш изведнъж ѝ ставаше студено, или се сепваше, щом разбере, че някой я е заговорил, там някоя слугиня зяпваше в празното посред стаята, след което се съвземаше и тръскаше глава, или някоя готвачка мятеше изплашени погледи към Сестрите. Мат не беше чак котарак, промъкнал се в гълъбарника, но почти. Самият факт, че Ранд бе разбрал къде са, беше в състояние да ги смрази.

Авиенда предизвикваше по-малко коментар, но Сестрите не можеха да се сдържат да не говорят и за нея, и то не само за да сменят темата. Не се случваше всеки ден някоя дивачка просто ей така да им дойде на крака, особено с такава забележителна сила, и айилка на всичко отгоре. Последното искрено омайваше умовете на всички Сестри. Някоя айилка досега не беше се обучавала в Кулата и много малко Айез Седай бяха прониквали в Айилската пустош.

Само един въпрос беше достатъчен, за да разбере къде я държат, при това без да я споменава по име — Елейн много добре знаеше как се държат Айез Седай, решат ли, че някоя трябва да стане новачка.

— Ще облече тя бялото преди да е паднала нощта — заяви убедено Акаррин. Крехка Кафява, тя кимаше натъртено почти при всяка своя дума. Двете Сестри с нея закимаха също толкова уверено.

Елейн тихо изцъка и бързо излезе навън. Зърна Нинив, която почти подтичваше и се оглеждаше през рамо толкова начесто, че непрекъснато се блъскаше в хората. Елейн си помисли дали да не я настигне — нямаше нищо против да си има компания, — но не ѝ се тичаше в тази жега, въпреки онзи номер със съсредоточаването, а друг начин, изглежда, нямаше. Въпреки това надигна полите си и се забърза. Преди да е изминала петдесетина крачки, усети, че към нея се приближава Биргит, обърна се и я видя да тича по улицата. С нея беше и Арейна, която все пак спря малко встрани, скръсти ръце и се намръщи. Тази жена беше истински навлек и определено не беше променила възгледите си само защото Елейн вече наистина беше станала Айез Седай.

— Реших, че трябва да го знаеш — каза ѝ тихо Биргит. — Току-що чух, че когато тръгнем за Ебу Дар, Вандийн и Аделиз също ще тръгнат с нас.

— Разбирам — измърмори Елейн. Възможно беше тези двете да ги пращат да се присъединят към Мерилил по някаква причина, въпреки че при Тилин имаше вече три Айез Седай, или може би си имаха своя собствена задача в Ебу Дар. Не вярваше нито на едното, нито на другото. Арейна беше заела ума ѝ, както и Съветът. Елейн и Нинив щяха да бъдат придружени от две истински Айез Седай като две момиченца, които не могат да отидат на бал без възрастни придружителки. — Тя май разбира, че няма да дойде.

Биргит погледна, в посоката, в която се взираше Елейн — към Арейна, — след което сви рамене.

— Разбира и това никак не я радва. Аз лично чакам с нетърпение да тръгнем.

Елейн се поколеба само за миг. Обещала беше да пази тайни, което никак не ѝ харесваше, но не беше обещала да не се опитва да убеди другата жена, че от това няма никаква нужда и че е съвсем безсмислено.

— Биргит, Егвийн...

— Не!

— Защо не? — Скоро след като бе направила от Биргит свой Стражник, тя беше решила, че като обвърже Ранд, ще го накара по някакъв начин да ѝ обещае да прави каквото му каже, поне тогава, когато е важно. Напоследък бе взела решение за друга уговорка. Щеше да го задължи да отговаря на въпросите ѝ. Биргит отговаряше когато сама решеше, отбягваше ги, когато ѝ хрумнеше, а понякога на лицето ѝ просто се изписваше упоритост, както сега. — Каж ми само защо не, и ако е достатъчно основателно, повече няма да те моля.

Отначало Биргит само изръмжа, но после хвана Елейн под мишница и почти я повлече към близката уличка. Никой наоколо не им обръщаше внимание, а Арейна си остана на място, макар лицето ѝ да беше съвсем помръкнало, но въпреки това Биргит се заоглежда предпазливо и заговори шепнешком:

— Винаги когато Колелото ме извъртеше отново в живия свят, се раждах, живеех и умирах, без изобщо да знам, че съм обвързана за Колелото. Научавах го едва в промеждутъците между двата си поредни

живота, в Тел-айеран-риод. Понякога ставах известна, дори прочута, но си бях като всички други, не някоя си от легендите. Този път бях откъсната, не изхвърлена от въртежа. За първи път, откакто съм в плът, знам коя съм. За първи път може би и други хора го знаят. Том и Джюйлин например го знаят. Те нищо не казват, но съм сигурна. Гледат ме не като другите хора. Ако кажа, че ще се покатеря на върха на някоя стъклена планина, за да убия там някой гигант с голи ръце, те просто ще ме попитат дали няма да имам нужда от малко помощ по пътя и при това няма да очакват, че ще имам.

— Не разбирам — отвърна замислено Елейн, а Биргит въздъхна.

— Не знам дали ще мога да преживея всичко това. В другите си животи правех това, което трябваше, това, което изглеждаше редно, достатъчно, колкото за Мерион, за Джоана или която и да е друга жена. Сега аз съм Биргит от сказанията. Всеки, който го знае, ще го очаква. Чувствам се направо като перотанцърка на Тованския събор.

Елейн не я попита какво ще рече това — когато Биргит споменеше разни неща от предишните си животи, обясненията обикновено се оказваха по-объркващи от незнанието.

— Това са пълни глупости — каза тя твърдо и прегърна Биргит през кръста. — Аз знам и аз определено не очаквам от теб да убиваш гиганти. Егвийн също. А тя вече знае.

— Докато сама не съм го признала — промърмори Биргит, — все едно че не го знае. И не си прави труда да ми казваш, че и това е глупост. Знам, че е така, но това не променя нищо.

— А какво ще кажеш за нещо друго? Тя е Амирлин, а ти си Стражник. Тя заслужава да ѝ се довериш, Биргит. Има нужда от това.

— Свърши ли най-после с нея? — подвикна Арейна. — Щом ще тръгваш нанякъде и ще ме оставяш, поне можеш да ми помогнеш в стрелбата, както ми обеща.

— Ще помисля за това — тихо каза Биргит на Елейн, после отиде при Арейна и я дръпна за плитката точно под врата. — Ще си поговорим с тебе и за стрелбата — каза и я забута по улицата, — но първо ще си поговорим малко за добрите обноски.

Елейн поклати глава, после изведнъж се сети за Авиенда и се разбърза. Къщата не беше далеко.

Не можа да я познае веднага — бе свикнала да я вижда в кадинсор, с късо подстригана коса, а не с пола, блуза и шал и с коса под

раменете, прибрана назад със сгъната забрадка. На пръв поглед Авиенда не изглеждаше да е притеснена от нещо. Седнала непохватно на един стол — айилците не бяха свикнали със столове, — тя като че ли кротко пиеше чай с пет Сестри, разположени в кръг в дневната. Къщите, подслоняващи Айез Седай, си имаха дневни, въпреки че Елейн и Нинив все още живееха в тясната си стаичка. Но когато се вгледа по-внимателно в Авиенда, Елейн забеляза, че тя мята тревожни погледи към Айез Седай над ръба на чашката си. За трети поглед време не остана — щом я забеляза, Авиенда веднага скочи и изтърва чашката си на идеално пометения под. Елейн беше виждала малко айилци, освен в Сърцето на Камъка, но знаеше, че умеят да сдържат чувствата си, а Авиенда го правеше много добре. Само че сега на лицето ѝ се беше изписала чиста болка.

— Съжалявам — каза спокойно Елейн, — но се налага да я отведа за малко. Сигурно ще можете да поговорите с нея по-късно.

Петте жени стиснаха устни, но Елейн не им обърна внимание.

Авиенда метна вързопа си на гръб, но се поколеба, докато Елейн не я подкани да я последва. На улицата Елейн ѝ каза:

— Моите извинения. Ще се погрижа това повече да не се случва. — Сигурна беше, че ще може да го уреди. Или Егвийн поне — със сигурност. — Няма обаче много места, където можем да си поговорим насаме. В моята стая по това време е доста горещо. Можем да се опитаме да си намерим някоя сянка или да пийнем чай, стига вече да не са ти напълнили корема с чай.

— В стаята ти. — Авиенда явно все още не искаше да говорят. Тя внезапно се затича към една подминаваща кола, натоварена с дърва за огрев, и измъкна един клон, по-дълъг от ръката и и малко по-дебел от палеца ѝ. После се върна при Елейн и започна да го кастри с ножа си; наточеното острие срязва по-малките клонки като бръснач. Болката на лицето ѝ се беше стопила. Сега изглеждаше изпълнена с решимост.

Елейн я погледна накриво. Не вярваше Авиенда да се кани да ѝ посегне, каквото и да твърдеше този простак Мат Каутон. Но пък... Тя знаеше много малко за джи-е-тох; Авиенда ѝ беше обяснила някои неща, докато бяха заедно в Камъка, но много малко. Сигурно Ранд беше казал или направил нещо. Сигурно този техен заплетен лабиринт от чест и дълг изискваше Авиенда да... Не ѝ се струваше възможно. Но може би...

Когато влязоха в стаята ѝ, тя реши да постави въпроса открито. Погледна другата жена — съвсем съзнателно, без да прегръща сайдар — и каза:

— Мат твърди, че си дошла да ме убиеш.

Авиенда примигна.

— Вие влагоземците винаги преобръщате всичко наопаки — каза тя удивена, остави тоягата на леглото на Нинив и грижливо положи ножа си до нея. — Моята почтисестра Егвийн ме помоли да пазя Ранд ал-Тор за теб и аз обещах да го направя. — Вързопът и шалът ѝ паднаха на пода до вратата. — Имам тох към нея, но още по-голям към теб. — Развърза блузата си и я смъкна, след което надигна долната си риза до кръста. — Обичам Ранд ал-Тор и веднъж си позволих да легна с него. Имам тох и те моля да ми помогнеш да си го посрещна. — Обърна се с гръб и коленичи в тясното място между двете легла. — Можеш да използваш тоягата или ножа, ако искаш; тох е мой, но изборът е твой. — Тя вдигна брадичка и изпъна врат. Очите ѝ бяха затворени. — Каквото и да избереш, приемам.

Коленете на Елейн омекнаха. Мин беше казала, че третата жена ще е опасна, но Авиенда? „Почакай! Тя каза, че е... С Ранд!“ Ръката ѝ посегна към ножа на леглото и тя едва успя да я спре.

— Я ставай! И си облечи блузата. Аз няма да те ударя... — Само няколко пъти? Стисна ръце да ги удържи. — И няма да го пипна тоя нож. Моля те, махни го от очите ми. — Можеше да ѝ го подаде, но не беше сигурна дали е безопасно да хваща оръжие точно в този момент. — Никакъв тох нямаш към мен. — Надяваше се, че това е верният израз. — Обичам Ранд, но изобщо не се притеснявам, че и ти го обичаш. — Лъжата опари езика ѝ. Авиенда всъщност беше лягала с него!

Все така на колене Авиенда се обърна и я изгледа намръщено.

— Не те разбирам. Да не би да ми предлагаш да си го поделим? Елейн, ние сме приятелки, мисля, но трябва да сме като първосестри, ако ще ставаме сестрожени. Ще ни е нужно време, докато разберем дали това е възможно.

Елейн усети, че е зяпнала, и затвори устата си.

— Приятелки сме — отвърна тя тихо. Мин непрекъснато повтаряше, че щели да си го поделят... но не и по този начин! Дори

мисълта за това ѝ се струваше неприлична! — Но е малко по-сложно. Има и още една жена, която го обича.

Авиенда се изправи толкова бързо, че сякаш в един момент беше едновременно и долу, и горе.

— Как се казва? — Зелените ѝ очи блеснаха и ръката ѝ стисна ножа.

Елейн едва не се разсмя. „Само преди малко ми приказваше за подялба, а сега освирепя като... като... като мен“ — довърши тя наум и никак не остана доволна от тази мисъл. Но всичко можеше да бъде и по-лошо. Много по-лошо. Можеше да е Берелайн. След като все едно трябваше да има някоя, защо да не е Авиенда? „И по-добре да се оправя с това, вместо да се цупя като ядосано детенце.“ Тя седна на леглото и стисна ръце в скута си.

— Прибери го най-после това в канията и седни малко, Авиенда. И моля те, облечи си блузата. Много имам да ти разправам. Има една жена — моя приятелка, почти сестра — казва се Мин...

Авиенда се облече, наистина, но мина доста време преди да склони да седне и още повече, докато Елейн успее да я убеди, че не бива да се настройва срещу Мин. С последното поне се съгласи и най-сетне неохотно отрони:

— Трябва да я опозная. Няма да го делия с жена, с която не мога да бъда първосестра. — При което изгледа изпитателно Елейн и тя въздъхна.

Авиенда щяла да обмисля дали да го подели с нея. Мин беше готова да го дели с нея. Нима само тя от трите беше нормална? Според картата под дюшека ѝ Мин скоро трябваше да пристигне в Кемлин, ако вече не беше пристигнала. Не знаеше какво ѝ се иска да се случи там, знаеше само, че Мин трябва да използва виденията си, за да му помогне. Което означаваше, че Мин ще е близо до него. Докато тя самата заминаваше за Ебу Дар.

— Има ли поне едно нещо в живота, което да е просто, Авиенда?

— Не и когато са намесени мъже.

Елейн не разбра кое я изненада повече — това, че тя самата се разсмя, или че се смееше Авиенда.

ГЛАВА 41

ЗАПЛАХА

Мин яздеше бавно през Кемлин. Почти не забелязваше хората, носилките, фургоните и каляските, задръстващи улиците, освен когато се наложеше да подкара дорестата си кобила покрай тях. Една от мечтите ѝ винаги беше била да живее в голям град и да пътува до непознати места, но днес кулите, покрити с блестящи керемиди, и замайващите гледки, откриващи се на всеки завой, отминаваха зад нея почти невидени. Групичките айилци, крачещи сред тълпите, които боязливо им отваряха път, привличаха вниманието ѝ малко повече, както и патрулите от мъже с ястребови носове и често брадати, яхнали коне, но само защото ѝ напомняха историите, които бяха започнали да чуват още в Муранди. Мерана много се беше ядосала от тях, както и от овъглените отломки, доказателство за безчинствата на Заклетите в Дракона, на които се бяха натъкнали на два пъти, но Мин смяташе, че част от останалите Айез Седай са притеснени. Колкото по-малко говореха за това, което Айез Седай си мислеха за амнистията на Ранд, толкова по добре.

На площада пред Кралския дворец тя дръпна юздите на Дива роза и грижливо изтри лицето си с поръбената с дантела кърпа, след което я затъкна пак в ръкава си. Само няколко души се мяркаха по огромния овал, навярно защото на отворените главни порти на палата пазеха айилци. Още айилци стояха неподвижно по мраморните тераси или пристъпваха по пасажите с високи колонади плавно като леопарди. Белият лъв на Андор се полюшваше на лекия ветреца над най-високия от куполите на двореца. Друг пурпурен флаг висеше над една от кулите, малко по-ниска от белия купол, едва-едва надигнат от немощния полъх, колкото да може да се различи древният символ на Айез Седай в бяло и черно.

Зарадва се, че бе отказала предложените ѝ двама Стражници за придружители — подозираше, че между айилците и Стражниците могат да се разхвърчат искри. Е, не беше точно предложение и отказът

й се състоеше в това да се измъкне преди уречения час, указан от часовника над камината в хана. Мерана беше от Кемлин и когато пристигнаха призори, ги отведе направо в това, което нарече „най-добрия хан в Новия град“.

Но не айилците бяха тези, които задържаха Мин там. Не съвсем, въпреки че беше слушала какви ли не ужасни приказки за забулените в черно айилци. Палтото и панталоните й бяха от най-фината, най-мека вълна, която можеше да се намери в Салидар, в бледорозово, с малки синьо-бели цветенца, извезани по реверите, по маншетите и по крачолите. Ризата й също беше с мъжка кройка, но от кремава коприна. В Бейрлон, след като баща й почина, лелите й се бяха опитали да я превърнат в това, което те наричаха „святна и прилична жена“, макар че леля й Мирен може би разбираше, че след десет години тичане из мините в момчешки дрехи сигурно е твърде късно да я напъхат в рокли. Въпреки това се бяха опитали и тя им се беше съпротивлявала точно толкова упорито, колкото отказваше да се научи да борави с куките за плетене. Освен онзи нещастен период, когато обслужваше масите в „Миньорски отдих“ — място за недодялани грубияни, но не беше се задържала дълго; Рана, Ян и Мирен се бяха потрудили да я принудят да се махне оттам, въпреки че вече беше на двадесет години — та освен през онзи период тя никога не беше носила по своя воля рокля. Сега обаче си мислеше, че може би не би било зле да си има една вместо това палто и панталони. Рокля от коприна, скроена така, че да й стои прилепнала в кръста, с дълбоко деколте и...

„Ще трябва да ме приеме такава, каквато съм — помисли си тя и подръпна раздражено юздите. — Няма да се променям заради никой мъж.“ Само че едно тънко гласче в главата й шепнеше; „Ще станеш такава, каквато той иска да бъдеш.“ Тя го изрита по кокалчето така здраво, както щеше да изрита някой коняр, опитал се да се държи грубо, и сръга Дива роза съвсем малко по-нежно. Ненавиждаше самата мисъл, че жените трябва да бъдат слаби, стигне ли се до мъже. Имаше само един проблем — беше съвсем сигурна, че много скоро й предстои да разбере какво е да си слаба.

Тя слезе пред портите на палата и потупа кобилата да й покаже, че не е искала да я ритне нарочно, като в същото време поглеждаше колебливо към айилците. Половината от тях бяха жени, всички, с изключение на една, доста по-високи от нея. Повечето от мъжете се

извисяваха като Ранд, а някои бяха по-високи и от него. Всички гледаха нея — е, те като че ли наблюдаваха всеки наоколо, но и нея също — и нито един дори не мигваше, доколкото можа да забележи. С тези техни копия и щитовете, с лъковете на гърбовете и колчаните на бедрата, с тежките ножове на коланите изглеждаха готови да убиват. Черните платнени ивици, провиснали на гърдите им, трябваше да са прословутите им була. Беше чувала, че един айилец няма да те убие, преди да си е покрил лицето. „Дано да е така.“

Тя се обърна към най-ниската от жените. Обрамчено от рижа коса, къса, каквато обикновено носеше Мин, потъмнялото ѝ от слънцето лице изглеждаше като издялано от дърво. Беше по-ниска дори от Мин.

— Дошла съм да се видя с Ранд ал-Тор — каза Мин малко плахо. — Преродения Дракон. — Ама никой ли от тях не мигаше? — Казвам се Мин. Той ме познава и имам важно съобщение за него.

Червенокосата жена се обърна към другите айилки и бързо започна да жестикулира със свободната си ръка. Когато отново се обърна към нея, останалите жени се разсмяха.

— Ще те отведе при него, Мин. Но ако не те познава, ще напуснеш по-бързо, отколкото си влязла. — Част от айилките се разсмяха и на това. — Аз пък се казвам Инайла.

— Познава ме — смънка Мин и се изчерви. Имаше си два ножа в ръкавите на палтото, Том Мерилин я бе научил как да ги използва, — но имаше чувството, че тази жена може просто да ѝ ги вземе и да я одере с тях. Над главата на Инайла просветна образ и изчезна. Нещо като венец — Мин нямаше представа какво може да значи. — Трябва ли да си вкарам и кобилата? Ранд едва ли ще иска да види и нея. — За нейна изненада част от айилците се изкискаха, мъже и жени, а устните на Инайла се извиха, сякаш и тя щеше да прихне.

Някакъв мъж дойде да отведе Дива роза — на Мин ѝ се стори, че и той е айилец, въпреки сведения му към земята поглед и бялата му роба — и тя последва Инайла през портите, после през някакъв просторен вътрешен двор и в същинския палат. Изпита известно облекчение, като видя слуги в червено-бели ливреи да щъкат из просторните коридори — вече бе започнала да си мисли, че ще завари палата пълен само с айилци.

Пред някакви високи и широки врати, гравирани с лъвове и широко отворени, Инайла спря и бързо размърда ръката си към айилците на стража. Всички бяха жени. Една, с лененожълта коса и доста по-висока от повечето мъже, също разшава пръсти.

— Изчакай тук — каза Инайла и влезе.

Мин направи само стъпка след нея и светлорусата жена сякаш случайно препречи пътя ѝ с копието си. Можеше и да не беше случайно, но на Мин ѝ беше все едно. Беше успяла да зърне Ранд.

Той седеше на позлатен трон, в червено палто, тежко извезано със злато, и на всичкото отгоре държеше някакъв си връх на копие със зелено-бял пискюл. Друг трон стърчеше на висок пиедестал зад него, също така позлатен, но с лъв, изпъкващ върху пурпурен фон. Лъвския трон, това трябва да беше. Изглеждаше уморен. Беше толкова красив, че сърцето я заболя. Около него непрестанно кръжаха образи. При Айез Седай и Стражниците този потоп от образи беше нещо, което ѝ се искаше доколкото може, да избегне — не можеше да каже какво означават повече, отколкото при някой друг, но винаги кръжаха. При Ранд трябваше насила да се накара да ги гледа, защото инак щеше да се вира само в лицето му. Един от тези образи бе виждала винаги, когато го погледнеше. Неизброими блещукащи светлини, като звезди или светулки, нахлуваха сред умопомрачителна чернота, мъчейки се да я изпълнят, напиреха и биваха погълвани. Светлините сякаш бяха безкрайно повече, отколкото бе виждала през целия си живот, но мракът ги поглъщаше също така бързо. А имаше и още нещо, нещо ново — аура от жълто, кафяво и пурпурно, при вида на която стомахът ѝ се сви.

Опита се да провиди неща и около благородниците, изправени срещу него — не можеха да бъдат нещо друго, разбира се, в тези фини извезани палта и пищни копринени рокли — но нямаше нищо за гледане. Това беше вярно за повечето хора в повечето случаи и когато тя наистина видеше нещо, повечето пъти не знаеше какво предсказва то. Въпреки това Мин присви очи и се напрегна. Ако можеше да зърне поне един образ, поне една аура, сигурно щеше да му е от полза. Според разказите, които бе чула, откакто влязоха в Андор, май щеше да му е нужна цялата помощ, която някой можеше да му предложи.

Накрая с тежка въздишка се отказа. Да присвива очи и да се напъва нямаше никаква полза.

А после изведнъж забеляза, че благородниците се оттеглят, Ранд се изправя и Инайла ѝ маха с ръка да влезе. Ранд се усмихваше. Мин си помисли, че сърцето ѝ ще изскочи от гърдите. Това значи изпитваха всички онези жени, на които толкова се беше смяла, готови да се проснат пред нозете на някой мъж. Не! Тя не беше лекомислено момиченце — по-голяма беше от него, целунала се беше за първи път когато за него единственото удоволствие в живота все още е било да изкарва овцете на паша и... „О Светлина, моля те, не искам да се просна пред него.“

Ранд подхвърли небрежно Драконовия скиптър на мястото, където доскоро седеше, прескочи стъпалата на подиума и се затича през Великата зала. Прегърна Мин и я завъртя във въздуха още преди Диелин и останалите да са си излезли. Благородниците го зяпнаха. Можеха да зяпат колкото си искат, все едно му беше.

— Светлина, Мин, колко се радвам, че те виждам! — засмя се той.

Когато я пусна да стъпи на пода, тя се отпусна на гърдите му задъхана и го стисна за ръцете.

— Прощавай — каза той. — Не исках да ти се завие свят. Просто наистина се радвам, че те виждам.

— Е, наистина ми се зави свят, празноглав овчар такъв — измърмори тя в гърдите му, после се отдръпна и го изгледа през дългите си мигли. — Яздих дълго, пристигнала съм посред нощ, тъй да се каже, а ти ме подхвърляш като торба с овес. Не са ли те учили на прилични маниери?

— Празноглав! — изсмия се той. — Мин, можеш да ме наречеш лъжец, ако искаш, но толкова ми липсваше да ме наричаш така. — Тя никак не го нарече; тя само се взря в него и сърдитият ѝ поглед напълно се стопи. Миглите ѝ наистина май бяха по-дълги, отколкото ги помнеше.

Опомнил се къде се намират, той я хвана за ръката. Една тронна зала не беше най-подходящото място за среща на стари приятели.

— Хайде, Мин. Ела да пийнем студен пунш в дневната ми. Сомара, прибирам се в покоите си. Можеш да отпратиш всички.

Сомара не изглеждаше особено радостна от това, но освободи всички Деви и останаха само тя и Инайла. Изглеждаха малко посърнали — нещо, което той просто не разбираше. Надяваше се, че двете Деви не се канят да му се правят на тъщи. Редуваха се да го пазят по-често, отколкото им се падаше като че ли, и вечно го поучаваха — той можело и да командва Фар Дарейз Май, но не бил Дева, така че всичко останало не било негова работа.

Мин оглеждаше гоблените по стените, докато той я водеше за ръка из коридора, взираше се в обкованите сандъци и маси, в златните купи и високите вази от порцелан на Морския народ в нишите. Огледа и Сомара и Инайла от глава до пети, по три пъти всяка. Но него не погледна, дори дума не му каза. Ръката му обгръщаше нейната и той можеше да усети как лудо препуска пулсът ѝ. Надяваше се, че не му се е разсърдила наистина, че я завъртя така.

За негово огромно облекчение Сомара и Инайла заеха местата си от двете страни на вратата, въпреки че го изгледаха, когато ги помоли да донесат пунш, и се наложи да им го повтори. В дневната той си съблече палтото и го метна на един от столовете.

— Сядай, Мин. Сядай. Отпусни се и си отдъхни. Ей сега ще ни донесат пунш. Трябва да ми разкажеш всичко. Къде си била, как се озова тук, как пристигна през нощта? Не е безопасно да се пътува нощем, Мин. А напоследък — по-малко от всякога. Ще ти дам най-хубавите стаи в двореца — е, вторите по хубост; най-хубавите са тези — и айилски ескорт да те води където пожелаеш. Всеки нехранимайко и уличен бабаит ще ти сваля шапка и ще свежда глава, ако не хукне през глава да се скрие.

За миг си помисли, че може да му се присмее, застанала така до вратата, но вместо това тя си пое дълбоко дъх и извади някакво писмо от джоба си.

— Да ти кажа откъде идвам не мога, Ранд — обещахала съм, — но Елейн е там и...

— Салидар — каза той и се усмихна така, че очите му светнаха. — И аз знам някои нещица, Мин. Навярно повече, отколкото си мислят някои.

— Виждам, че... знаеш — каза тя плахо, тикна писмото в ръцете му и отново отстъпи. И добави с по-твърд глас: — Заклех се първо да ти предам това. Хайде, прочети го.

Той разпозна печата — лилия върху тъмножълт восък — и нежния почерк на Елейн, изписал името му, и се поколеба преди да го отвори. Ясният край бе най-доброто и той веднъж го беше правил, но сега не можа да се сдържи. Прочете писмото, седна на палтото си и отново го прочете. Беше съвсем кратко.

Ранд,

Чувствата си към теб изразих съвсем ясно. Знай, че не са се променили. Надявам се да изпитваш към мен каквото и аз към теб. Мин може да ти помогне, стига само да я слушаш. Обичам я като сестра и се надявам, че я обичаш също като мен.

Елейн

Мастилото, изглежда, ѝ беше свършило, защото последните две изречения бяха надраскани набързо, съвсем не толкова елегантно като първите. Мин се беше приближила и плахо надзърташе, мъчейки се да прочете писмото, без да личи много, но когато той се надигна да си измъкне палтото, отново изприпка назад.

— Вие, жените, всички ли се мъчите да подлудите човек? — измърмори той.

— Какво!?

Той зяпна в писмото и заговори почти на себе си.

— Елейн е толкова красива, че не мога да се стърпя да не я гледам, но почти никога не знам дали иска да я целуна, или да коленича в нозете ѝ. Честно казано, понякога наистина ми се е искало да коленича... и да я обожавам, Светлината да ми е на помощ. Сега ми казва, че знам какво изпитвала. Две писма ми написа преди това, едното пълно с любов, а с другото ми казваше, че не искала никога вече да ме види. Колко пъти съм седял и ми се е искало първото да е вярно, а второто да е просто някаква шега или грешка, или... А и Авиенда. Тя също е красива, но всеки ден с нея е като някаква битка. Виж, от нея — никакви целувки, повече не, и няма съмнение какво изпитва. Тя дори беше по-щастлива и от мен, че замина надалече. Само че непрекъснато очаквам да я видя, когато се озърна, а когато я няма край мен, сякаш нещо вътре в мен липсва. Всъщност това, което ми

липсва, е битката и има моменти, в които се хващам, че си мисля: „Има неща, за които си струва да се сражаваш“. — Мълчанието на Мин го накара да вдигне глава. Тя се взираше в него с лице, изопнато като на Айез Седай.

— Никой ли досега не ти е казал, че не е учтиво да говориш пред жена за друга жена? Още по-малко за две. — Тонът ѝ беше убийствено хладен.

— Мин, та ние сме приятели — възрази той. — Аз не мисля за теб като за жена. — Не биваше да го казва; усети го веднага щом думите се изплъзнаха от устата му.

— О? — Тя отметна палтото си и опря длани на бедрата си. Не онази твърде позната му сърдита поза. Китките ѝ се бяха извърнали така, че пръстите ѝ стърчаха нагоре и някак си тъкмо това я правеше по-различна. Стоеше с присвито коляно и това... За първи път той наистина я видя — не просто Мин, но външността ѝ. Не обичайното обикновено кафяво палто и панталони, но бледочервено и с везмо. Не обичайно грубо подкъсената коса, която едва покриваше ушите ѝ, а с къдрици, стигащи до шията ѝ. — Приличам ли ти на момче?

— Мин, аз...

— На мъж приличам ли ти? Или на кон? — С една широка крачка тя пристъпи до него и се намести в скута му.

— Мин — каза той слисан, — какво правиш?

— Опитвам се да те убедя, че съм жена, празна главо. Не ти ли приличам на жена? Не ти ли мириша на жена? — Ухаеше леко на цветя, забеляза го едва сега. — Не ти ли се струвам... Е, стига толкова. Отговаряй на въпроса, овчарче.

Тъкмо това „овчарче“ и „празна главо“ укроти тревогата му. Истината си беше, че седнала така му се стори възхитително хубава. Но си беше Мин, която го смяташе за селянче със сено в косата и не особено разумно.

— Светлина, Мин, знам, че си жена. Не исках да те обидя. Освен това си ми приятелка. С теб просто ми е толкова приятно... С теб изобщо не ме интересува, че мога да изглеждам глупак. На теб мога да кажа неща, които не бих споделил с никой друг, дори с Мат или Перин. Когато съм край теб, всички възли са разхлабени, цялото бреме на раменете ми изобщо не се усеща. Разбираш ли, Мин? Обичам да съм с теб. Толкова ми липсваше...

Тя го изглежда накриво, намръщена.

— Всичко онова за Елейн... А и тази... Авиенда. Коя е тя между другото? Стори ми се, че си влюбен и в двете. О, престани да ме подрусваш така. Дължиш ми отговори. Ще ми казва той, че не съм... Само ми отговори. Влюбен ли си и в двете?

— Може би — отвърна той бавно. — Светлината да ми е на помощ, струва ми се, че да. Това значи ли, че съм развратник, Мин, или просто алчен глупак? — Устата ѝ се отвори и се затвори. Той побърза да продължи преди да е успяла да му каже кое от двете е избрала да му отива по-добре. — Всъщност всичко това вече едва ли има значение. Свърши се. Авиенда я отпратих и няма да позволя да се върне. Не мога да си позволя на една миля да се приближа до нея или до Елейн, дори на десет, стига да мога.

— В името на... Защо, Ранд? Кое ти дава правото да правиш този избор вместо тях?

— Мин, нима не разбираш? Аз съм мишена. Всяка жена, която обикна, също се превръща в мишена. Дори стрелата да е насочена в мен, може да поразии нея. Може да бъде насочена и към нея. — Той тежко въздъхна и се отпусна назад. Тя леко се изви и го изглежда с едно от най-сериозните изражения, които бе виждал на лицето ѝ. Мин винаги беше усмихната, винаги с малко насмешка към всичко. Сега все едно че изобщо не беше тя. Той самият беше убийствено сериозен. — Лан ми каза, че двамата с него си приличаме в известен смисъл, и това е вярно. Каза, че има мъже, които излъчват смърт. Той самият. Аз. Когато такъв мъж се влюби, най-добрият дар, който може да предложи на любимата си, е да я отдалечи колкото може повече от себе си. Това го разбираш, нали?

— Това, което разбирам, е, че... — За момент тя замълча. — Добре. Аз съм ти приятелка и се радвам, че го знаеш, но не си въобразявай, че ще се предам. Ще те убедя, че не съм нито мъж, нито кон.

— Мин, казах ти, че...

— О, не, овчарю. Не е достатъчно. — Тя се изви в скута му по такъв начин, че го накара да се окашля смутено, и заби пръстче в гърдите му. — Искам да видя сълзи в очите ти, когато го казваш. Искам брадичката ти да се свежда и гласът ти да трепери. Не си мисли, че няма да те накарам да си платиш.

Ранд не можа да се сдържи да не се разсмее.

— Мин, наистина ми е толкова хубаво, че си тук. Ти все още виждаш в мен едно босоного селянче от Две реки с кални крака, нали?

Настроението ѝ се смени мълниеносно.

— Виждам теб, Ранд — отвърна тя странно тихо. — Теб виждам. — Окашля се и седна прилично, с длани на коленете. Доколкото беше възможно да се седи прилично в скута му. — Май е по-добре да ти кажа защо дойдох. Явно вече знаеш за Салидар. Това непременно ще накара някои да вдигнат вежди, казвам ти. Това, което вероятно не знаеш, е, че не дойдох сама. Тук пристигна пратеничество от Салидар, при теб.

Луз Терин измърмори като далечен тътен. Всяко споменаване на Айез Седай го тревожеше след Аланна и обвързването, макар и не толкова, колкото когато се озовеше край Таим.

Въпреки сумтежа на Луз Терин Ранд почти се усмихна. Подозирал го беше още когато Мин му връчи писмото от Елейн. Потвърждението почти доказваше, че са изплашени, както му се струваше. И можеше ли да не са, след като бяха изпаднали в положение на бунтовнички, принудени да се крият край самата граница на властта на Белите плащове? Най-вероятно също така им се искаше да измислят как да се върнат в Бялата кула и как побезболезнено да се проснат в нозете на Елайда, търсейки милостта ѝ. Според онова, което той знаеше за Елайда, шансовете им бяха нищожни и те трябваше да го знаят по-добре и от него. Щом бяха пратили посланичество до Преродения Дракон, до мъж, можещ да прелива, значи почти бяха готови да приемат закрилата му. Това не беше като с Елайда, която явно си въобразяваше, че може да го купи и да го постави в плетена от върбови клони клетка като пойна птичка. Мъглявите обещания на Егвийн за Айез Седай, които го подкрепяли, май щяха да се сбъднат.

— Коя е дошла с теб? — попита той. — Може би я познавам. — Всъщност не можеше да твърди, че истински познава някоя Айез Седай с изключение на Моарейн, която беше мъртва, но беше срещал няколко. Ако пратеничката се окажеше една от тях, това можеше да позатрудни нещата.

— Не е една, Ранд. Девет са. — Той се сепна и тя бързо продължи. — Замислено е като отдаване на почит, Ранд, три пъти

повече, отколкото изпращат при крале и кралици. Мерана — тя ги води — е от Сивата Аджа. Ще дойде тук сама днес следобед и винаги при теб ще идва не повече от една, докато престанеш да се притесняваш. Взеха стаи в „Короната на розите“ в Новия град — направо го завзеха с всичките си Стражници и слуги. Мерана ме изпрати да те посетя първа, защото те познавам, за да огладя пътя. Не искат с нищо да ти навредят, Ранд. Сигурна съм.

— Видение ли, Мин, или твое лично мнение? — Изглеждаше доста непривично да води такъв сериозен разговор с жена, кацнала на коляното му, но това беше Мин в края на краищата. Това го правеше по-различно. Макар че му се налагаше непрекъснато да си го напомня.

— Лично мнение — призна тя неохотно. — Ранд, провиждах ги всяка поотделно, всеки ден, по целия дълъг път от Салидар. Ако се канят да ти навредят, все щях да видя нещо. — Тя се помръдна и го изгледа с тревога, която бързо се смени с твърда решителност. — Щом така и така съм почнала, да взема да ти кажа още нещо по този въпрос. В тронната зала видях една аура около теб. Айез Седай ще те уязвят. Във всеки случай жени, които могат да преливат. Беше много объркано и не съм сигурна дали се отнася точно за Айез Седай. Но може да се случи неведнъж. Мисля, че точно затова изглеждаше такава каша. — Той я изгледа мълчаливо и тя се усмихна. — Харесва ми това у теб, Ранд, Ти приемаш това, което мога да правя, и това, което не мога. Не ме питаш дали съм сигурна, или кога точно ще се случи. Никога не ме питаш за нещо повече от това, което знам.

— Е, едно поне ще те попитам, Мин. Можеш ли да си сигурна, че тези Айез Седай от видението ти не са същите Айез Седай, с които си дошла?

— Не — отвърна тя искрено. Това пък бе едно от нещата, които той харесваше у нея — никога не се опитваше да се измъкне.

„Трябва да внимавам — напрегнато зашепна Луз Терин. — Дори тези полунеуки момиченца може да са опасни, събрани девет наведнъж. Трябва да...“

„Аз трябва да“ — помисли си решително Ранд. Миг на объркване от страна на Луз Терин и той пак се спотаи в сенчестото си леговище в главата му. Напоследък винаги го правеше, щом Ранд му заговореше. Единственият проблем бе в това, че Луз Терин като че ли вече виждаше и чуваше повече, и възнамеряваше да реагира. Друг

инцидент с негов опит да сграбчи сайдин не бе имало, но Ранд вече внимаваше. Мъжът искаше да овладее ума и тялото му, смяташе, че са негови, и ако успееше да се наложи само веднъж, Ранд не беше сигурен, че няма да се получи точно така — Луз Терин Теламон да закрачи по света и да заговори, докато Ранд остане само един глас в главата му.

— Ранд — каза Мин обезпокоена, — не ме гледай така. Аз съм на твоя страна, ако се стигне до страни. Би могло, макар и мъничко. Те си мислят, че ще им кажа какво си ми казал. Няма да го направя, Ранд. Те искат да разберат как да се държат с теб, какво да очакват, но няма да им кажа и една дума, която не си поискал да им предам, и ако ме помолиш да излъжа, ще го направя. За виденията ми те не знаят нищо. Те са за теб, Ранд. Знаеш, че мога да разчета всеки, който поискаш, в това число Мерана и останалите.

Той с усилие прикри озъбването си и се постара да придаде кротост на гласа си.

— Успокой се, Мин. Знам, че си на моя страна. — Това си беше самата истина. Да подозира Мин бе все едно да подозира самия себе си. С Луз Терин засега се беше справил; време беше да се оправи и с тази Мерана и нейното пратеничество. — Кажим им, че могат да идват по три наведнъж. — Това го бе посъветвал Луз Терин в Кайриен: не повече от три наведнъж. Мъжът, изглежда, вярваше, че може да се справи с три Айез Седай. Като че ли дори изпитваше презрение към тези, които днес се кичеха с тази титла. Но онова, което в Кайриен представляваше ограничение, тук щеше да е по-различно. Мерана бе наредила на Мин да го успокои преди дори една Айез Седай да се приближи до него. Да видим как щеше да преглътне поканата за три едновременно, как щеше да се чуди какво ли може да означава това. — Инак никоя от тях няма да влиза във Вътрешния град без мое позволение. И няма да се опитват да преливат край мен. Това им кажи, Мин. В мига, в който се опитат да хванат Извора, ще го разбере и никак няма да съм доволен. Кажим им го.

— Те също няма да са никак доволни, овчарю — отвърна му тя сухо. — Но ще им го кажа.

Трясък и Ранд рязко извърна глава.

Сюлин стоеше на прага с червено-бялата си дреха и с толкова изчервено лице, че светлият белег на бузата ѝ изпъкваше още по-

силно. Бялата ѝ коса беше израсла, откакто бе навлякла ливреята, но все още беше по-къса, отколкото на другите слугини. Госпожа Харфор се бе разпоредила да си я прибере на къдрава шапчица. Това Сюлин го мразеше. В краката ѝ лежеше поднос с позлатени ръбове, с чаши в сребърен обков, килнати настрани. Каната с вино се изтъркули още веднъж, но погледът му я улови и тя като по чудо застана права, въпреки че пуншът по подноса и килима като че ли беше не по-малко от останалото в каната.

Мин понечи да се дръпне от него и да стане, но той я хвана здраво през кръста и я дръпна обратно в скута си. Крайно време беше да им набие в главите, че е приключил с Авиенда, а Мин едва ли щеше да има нещо против да му помогне. Всъщност след миг съпротива тя сама се облегна на него и склони глава на гърдите му.

— Сюлин — каза Ранд, — добрият слуга не хвърля така подноси. Сега го вдигни и го направи както трябва. — Тя го изгледа много мрачно и едва не се загърчи от гняв.

Начинът, който бе успял да измисли да ѝ позволи да посрещне своя тох и в същото време да облекчи поне отчасти задължението си към нея, се беше оказал почти блестящ. Сега Сюлин се грижеше за покоите му и носеше и поднасяше само за него. Мразеше го естествено, особено че я вижда да го прави всеки ден, но поне не кършеше повече гръб да търка подове из целия палат или да мъкне безкрайна върволица от тежки ведра с вода за пране. Подозираше, че би предпочела всички айилци отсам Драконовата стена да видят срама ѝ, вместо да я гледа той, но той пък бе облекчил значително труда ѝ, като донякъде бе облекчил и собствената си съвест, и след като задължението да му служи по този начин я караше да мисли, че донякъде посреща тоха си, толкова по-добре. А и поне докато оправяше чаршафите в спалнята му, Сюлин си носеше своя кадин-сор и копията си, а не беше в ливрея.

Тя вдигна подноса, закрачи свирепо през стаята и грубо го тръшна върху инкрустираната със слонова кост масичка.

— Това е Мин, Сюлин — каза Ранд. — Тя ми е приятелка. Тя не разбира от айилски нрави и ще бъде крайно неуместно, ако нещо ѝ се случи. — Току-що му бе хрумнало, че Девите могат да погледнат по свой начин на това, че бе отпратил Авиенда и веднага след като беше заминала, бе гушнал друга жена. По свой начин и да решат по своя

начин да се справят с положението. — Всъщност ако тя пострада, ще го смятам, че е насочено срещу мен.

— Че защо трябва някоя друга освен Авиенда да иска да навреди на тази жена? — отвърна мрачно Сюлин. — Тя твърде много се увлече по теб вместо да те учи на това, което трябва да знаеш. — След което добави с ръмжене: — Милорд Дракон. — Според него ръмженето трябваше да мине за мърморене. И излезе и тръшна вратата.

Мин изви глава и го погледна.

— Никога не съм виждала толкова свирепа жена. Ранд, сигурна съм, че щеше да те наръга, ако имаше нож.

— Да ме скрита може би — изкиска се той, — но да ме наръга — никога. Тя ме смята за отдавна изгубеното си братче. — Объркване замъгли очите на Мин и той видя в тях стотици напирани въпроси. — О, тази история е дълга. Ще ти разкажа друг път. — Отчасти. Никой никога не биваше да разбере какво му се бе наложило да изтърпи от Инайла, Сомара и още няколкото като тях. Е, Девите вече го знаеха, но никой друг.

Мелайне влезе съвсем по айилски, ще рече — бързо и без да чука. Той така и не можеше да разбере какво би могло да спре айилците да влизат така при него. Вождове, Мъдри и Деви влизаха при него когато е по долни дрехи, в леглото си или дори докато се къпе. Сега слънцекосата Мъдра седна на килима пред него сред дрънчене на гривни и грижливо оправи полите си. Зелените ѝ очи изгледаха Мин безизразно.

Този път Мин не направи усилие да стане. Всъщност по начина, по който се бе изтегнала върху него, с глава, опряна на гърдите му, и дишайки едва-едва, той не беше сигурен дали не заспива. В края на краищата му беше казала, че е пристигнала в Кемлин през нощта. Той внезапно осъзна, че ръката му е обгърнала кръста ѝ, и решително я отдръпна на облегалката. Мин въздъхна почти със съжаление и се притисна още по-плътно до него. Явно заспиваше.

— Вести ти нося — каза Мелайне, — а не знам коя е най-важната. Егвийн напусна шатрите. Отива в едно място на име Салидар, където има Айез Седай. Тия Айез Седай, които може да те подкрепят. По нейна молба не ти го казахме преди, но сега ще ти река, че те са вироглави, недисциплинирани, свадливи и крайно самовлюбени. —

Към края на този речитатив гласът ѝ се беше поразгорещил и брадичката ѝ се вирна.

Значи някоя от сънебродниците в Кайриен бе говорила с Мелайне в сънищата ѝ. Това май беше всичко, което Ранд знаеше за дарбите на сънебродниците, и макар да изглеждаха полезни, те много рядко му ги предоставяха на разположение. По-различното този път беше всичко това за „виروглавите“ и прочие. Повечето айилци се държаха така, сякаш очакваха всеки момент Айез Седай да ги ударят, вярваха, че си го заслужават, и смятаха да понесат такъв удар, без да трепнат. Дори Мъдрите говореха за Айез Седай с почителност, доколкото изобщо си го позволяваха. Явно някои неща се бяха променили.

— Знам. — Ако Мелайне смяташе да му поясни защо, щеше да го направи и без да я пита. Ако не, питането нямаше да му донесе отговор. — За Егвийн и Салидар също знам. В момента тук в Кемлин има девет от Салидар. Мин е дошла с тях. — Мин се размърда на гърдите му и измърмори нещо. Луз Терин отново взе да сумти, но толкова тихо, че Ранд не го разбра. От близостта на Мин му беше така... хубаво. Тя сигурно щеше да подскочи до тавана от обида, ако го разбере. Но пък ако се съдеше по заканата ѝ да го накара да си плати, можеше и да се размее. Сигурно. Понякога беше направо непредсказуема.

Мелайне не показва никаква изненада от знанията му, шала си дори не намести. Откакто се бе омъжила за Баел, като че ли се беше... „кротнала“ май не беше най-подходящата дума; кротостта и Мелайне хич не се връзваха... но някак по-рядко се заяждаше.

— Това беше втората ми вест. Трябва да бъдеш нащрек с тях, Ранд ал-Тор, и да ги държиш изкъсо. Иначе няма да те уважават. — Определено си беше промяна.

— Две дъщери ще имаш — измърмори Мин. — Близначки. Като две капки вода.

Мелайне се ококори и едва не подскочи.

— Но как можеш да... — почна тя недоверчиво: — Та аз самата чак до тази заран не знаех дали нося дете. Как успя да го разбере?

Мин се изправи и го изгледа с онзи поглед, който му беше твърде познат. Защо ли смяташе, че вината е негова? Тя си имаше недостатъци, макар и дребни. Заоправя палтото си и замята поглед

накъде ли не, само не към Мелайне, и когато отново го погледна, погледът ѝ беше почти като одевешния. Той я беше напъхал в това; той трябваше и да я измъкне.

— Всичко е наред, Мин — каза той. — Тя е Мъдра и допускам, че знае неща, от които косата ти може да се накъдри. — Само дето тя вече си беше къдрава. Как го постигаха това жените впрочем? — Сигурен съм, че ще обещае да запази тайната ти и можеш спокойно да се довериш на обещанието ѝ. — Мелайне почти оплете език, докато обещаваше.

Все едно, Ранд бе възнаграден с още един поглед преди Мин да приседне до Мелайне. Укорителен, като че ли. Но как очакваше той да я измъкне? Мелайне нямаше да го забрави и да я помолеше, но обещанието си щеше да спази, а с него — и тайната. Достатъчно негови тайни беше опазила.

При цялата си неохота, след като започна, Мин даде много попълно обяснение от всичко, което някога бе обяснявала на самия него, навярно с помощта на непрестанните въпроси на другата жена и на видимата промяна в отношението на Мелайне. Сякаш Мелайне бе започнала да чувства, че дарбата на Мин я прави някак равна на нея, а не някаква си влагоземка.

— Невероятно — най-сетне отрони Мелайне. — Като тълкуването на сънища, без да сънуваш. Близначки, казваш? И момичета? Баел ще бъде страшно доволен. Доринда му е родила трима сина, но и двете знаем, че иска дъщеричка. — Мин примигна и силно тръсна глава. Естествено — нямаше откъде да знае за сестрожените.

Оттук двете бързо минаха на въпроса за раждането. Никоя от тях не беше раждала, но бяха помагали в акуширане.

Ранд се окашля шумно. Не че всичките подробности го притесняваха. Той пък бе помагал на овци да се агнят, на кобили да се жребят и на крави да се отелват. Това, което го подразни, беше, че двете си седяха ей така, опрели глави, и си бърбореха, сякаш той беше престанал да съществува. Никоя от двете не вдигна очи, докато той не се окашля отново, този път толкова силно, че се уплаши да не се задави.

Мелайне се наведе към Мин и заговори с шепот, който можеше да се чуе и от съседната стая:

— Мъжете винаги припадат.

— И винаги в най-неподходящия момент — съгласи се със същия тон Мин.

Какво ли щяха да си помислят, ако можеха да го видят в конюшната на бащата на Мат, потънал до раменете в кръв и родилна течност, с три счупени ребра, след като кобилата го бе изритала уплашена, че няма да може да се ожреби? А беше излязло чудесно жребче и кобилата повече изобщо не го ритна.

— Преди да припадна — каза той кисело и седна до тях на килима, — може би някоя от вас ще благоволи да ми каже нещо повече за тези Айез Седай? — Щеше да е станал от трона и да е седнал на пода още преди малко, ако не беше пълен skutът му. При айилците само вождовете имаха столове и столът на един вожд се използваше само при произнасянето на присъди или при приемане поражението на противник.

Двете жени не казаха нищо, но го изгледаха гузно и смениха темата. Мин неотстъпчиво държеше на мнението си, че Айез Седай нямали намерение да му навредят и можели да му предложат помощ, при това да му я поднесат по приемлив за него начин, с цялата подобаваща публична почит, а насаме тя щяла да донася на Ранд всеки шепот, който дочуела.

— Не съм предателка, нали разбираш, Мелайне. Запознах се с Ранд много преди да опозная която и да било Айез Седай освен Моарейн и честно казано, той получи обета ми за вярност много преди тя да загине.

Мелайне не смяташе Мин за предателка, дори напротив. Възгледите на Мъдрите за шпионството леко се отличаваха от общото айилско мнение. Но възрази, че с много малки изключения на Айез Седай не можело да се вярва повече, отколкото на Шайдо, което означаваше, че изобщо не бива да им се вярва, докато не бъдат взети в плен и направени гай-шайн. Не че препоръчваше точно Айез Седай да бъдат поставени в плен в „Короната на розите“, но почти.

— Как би могъл да им се довериш, Ранд ал-Тор? Според мен те нямат капка чест, освен Егвийн ал-Вийр, а тя... — Мелайне понамести шала си. — Когато една Айез Седай ми покаже, че има толкова чест, колкото Егвийн, ще ѝ повярвам, но не и преди това.

От своя страна, Ранд повече слушаше, отколкото говореше, и докато каза едва десетина думи, научи доста. Отвърщайки на

аргументите на Мелайне, Мин описа пратеничеството име по име, изброявайки какво всяка от жените бе казала в подкрепа на Ранд и признавайки всъщност, че не всичко е чак толкова розово. Мерана Амбри и Кайрен Станг, Синя, били от Андор и при всичката липса на вяроност към друга власт освен към Бялата кула се тревожели, че Ранд е отседнал в Кемлин и навярно е убил Мургейз. Рафела Циндал, също Синя Аджа, колкото и да била доволна от промените, въведени от Ранд в Тийр, където преливането доскоро беше било под възбрана и всяко момиче, за което се разбереше, че може да се научи, биваше прогонвано от страната, почти не говорела за него, но гибелта на Мургейз също я тревожела. Сеонид Трайган, Зелена, се умисляла при всеки слух от родния ѝ Кайриен и не споделяла мнението си, а Фелдрин Харела, втората Зелена сестра, понякога сравнявала безчинствата на Заклетите в Дракона в Алтара и Муранди с деянията им в Тарабон, но изобщо не споменавала факта, че гражданската война е разкъсала родната ѝ страна много преди първият тамошен мъж да се закълне в Дракона. Но колкото и да я притискаше Мелайне, Мин настояваше, че всяка една от тези Айез Седай признавала, че Ранд е Преродения Дракон, и че били разпитвали много внимателно през цялото им пътуване от Салидар как изглеждал и как би било най-добре да се обърнат към него, без да го оскърбят или изплашат.

Тук Ранд изпръхтя — тревожели ли се да не би да го изплашат! — но Мелайне започна да настоява, че след като повечето жени в пратеничеството имат такива сериозни причини да са настроени против Ранд, то тогава на това пратеничество като цяло човек не може да се довери и тор за огъня да му донесе. Мин го изгледа съжалително и продължи. В Арад Доман имало толкова Заклети в Дракона, колкото и в Тарабон, там също се вихрела гражданска война, но Демира Ериф, от Кафявата Аджа, всъщност говорела само за две неща: за срещата им с Ранд и за мълвата, че е бил основал някаква школа в Кайриен; човек, основал школа, не можеше да е лош в очите на Демира. Берениша Морсад, Жълта сестра от Шиенар, бе чула от шиенарците в Салидар, че Ранд бил посрещнат във Фал Дара от великия лорд-капитан Агелмар Джагад, чест, която за нея имаше голяма тежест; лорд Агелмар трудно би приел един грубиян, глупак или измамник. Този аргумент беше достатъчно тежък и за Масури Сокава — тя пък беше Кафява, от Арафел. Най-накрая дойде ред и на Валинде Натенос, която

според Мин проявявала нетърпение, неприсъщо за Бялата Аджа, да накарат Ранд да прогони Самаил от Иллиан; само едно обещание за това, обещание да се опита дори, и според Мин Валинде щяла да му се закълне във вярност. Мелайне не повярва в това — тя не била срещала чак толкова благоразумна Айез Седай, отношение, което се стори на Ранд твърде изненадващо, като се имаше предвид, че тя самата най-вероятно щеше да му се изсмее в лицето, ако я помолеше за подобна клетва. Мин обаче твърдеше, че било точно така, каквото и да възразяваше айилката.

— Ще им покажа толкова уважение, колкото мога, без да коленича пред тях — каза Ранд, след като Мин най-сетне свърши. И за Мелайне добави: — И докато не ми докажат добрата си воля, няма да повярвам една тяхна дума. — Смяташе, че е удовлетворил и двете, след като всяка получи каквото очакваше, но от намръщените погледи, с които му отвърнаха, разбра, че нито едната, нито другата е останала доволна.

След целия този спор той почти очакваше да се хванат за гушите, но изглежда, бременността на Мелайне и провиждането на Мин бяха създали между тях някаква връзка, защото когато се изправиха, двете жени разцъфнаха от усмивки, запрегръщаха се и Мелайне каза:

— Не мислех, че ще те харесам, Мин, но ми харесваш и ще нарека на теб едната от дъщерите си, защото ти първа разбра за тях. Трябва веднага да ида да го кажа на Баел, за да не ревнува, че Ранд ал-Тор го е научил пръв. Дано винаги намираш вода и заслон, Мин. — После се обърна към Ранд. — Внимавай много с тези Айез Седай, Ранд ал-Тор, и дай на Мин закрилата си, когато има нужда от нея. Да знаеш, че ще ѝ навредят, ако разберат, че ти се е заклела. — И излезе.

А той отново остана сам с Мин. От което, кой знае защо, му стана неловко.

ГЛАВА 42

ЧЕРНАТА КУЛА

Гледаха се, без да помръдват, докато най-сетне той не каза:

— Искаш ли да дойдеш с мен до фермата?

Тя като че ли се сепна и попита:

— Каква ферма?

— Всъщност то е училище. За мъжете, които идват за амнистията.

Лицето на Мин пребледня.

— Не, не мисля... Мерана ще чака да се видим. А и аз би трябвало да им съобщя правилата, които им определяш, колкото се може по-скоро. Всяка от тях може да влезе във Вътрешния град, без да знае, а ти не би искал... Наистина трябва да тръгвам.

Това не го разбра. Без да се е запознала дори с един от школниците, тя се боеше от тях, от мъже, които могат да преливат, мъже, които искаха да преливат. При всеки друг щеше да е разбираемо, но той самият можеше да прелива, а тя беше готова да му разроши косата, да го ръга в ребрата и да го нарича с какви ли не имена в лицето.

— Искаш ли ескорт до „Короната на розите“? Тук наистина има улични побойници, дори посред бял ден. Не са много, но не искам да ти се случи нещо лошо.

Смехът ѝ беше малко неуверен. Наистина се беше притеснила при споменаването на фермата.

— Грижила съм се за себе си още докато ти си пасъл овцете, селянче. — Изведнъж в двете ѝ ръце се появи по един нож — само едно махване и ножовете отново изчезнаха в ръкавите ѝ. С малко по-сериозен тон тя добави: — Трябва да се грижиш повече за себе си, Ранд. Почивай си. Изглеждаш уморен. После тя изненадващо се надигна на пръсти и го целуна леко по устните. — Колко е хубаво, че те виждам отново, овчарче. — Засмя се отново, този път с доволство и си излезе.

Ранд си наметна палтото и отиде в спалнята да си вземе меча от дъното на гардероба — мебел с гравирани по дървото рози, достатъчно висока и широка да побере дрехите на четирима мъже. Наистина беше започнал да се превръща в похотлив пръч. Мин май просто се беше позабавлявала. Кой знае колко щеше да го дразни само за това, че си бе изтървал езика.

Взе една платнена торбичка от едно от чекмеджетата и я сложи в единия джоб на палтото си, взе и друга, много по-малка, от кадифе, и я прибра при ангреала. Майсторът, изработил съдържанието на първата, се бе оказал повече от щастлив, че има честта да работи за Преродения Дракон, и се беше опитал да се откаже от платата. Златарят, изработил единствената вещ, съдържаща се в другата торбичка, бе поискал четири пъти повече от цената, която според Башийр струваше предметът, и две Деви, които да му висят над главата, докато я изработи.

Разходката до фермата от доста време му се въртеше в ума. Не харесваше Таим и Луз Терин щеше отново да се развълнува от близостта му, но не можеше да продължава да избягва това място. Особено сега. Доколкото знаеше, Таим добре се беше справил със задържането на школниците извън чертите на града — Ранд поне не беше чувал за никакви инциденти, а щеше да чуе, ако имаше такова — но вестите за Мерана и пратеничеството все по някое време щяха да стигнат до фермата с продоволствените коли или с новопостъпващите школници, и както ставаше обикновено със слуховете, деветте Айез Седай щяха да станат девет Червени сестри или деветдесет, тръгнали да излавят мъже за опитомяване. Резултатът от което щеше да бъде бягащи презглава школници или школници, тръгнали към Кемлин да нанесат удар първи. Трябваше да предотврати това.

Кемлин бездруго вече гъмжеше от слухове за Айез Седай, което беше още една причина да отиде във фермата. Аланна, Верин и момичетата от Две реки според уличната мътва се бяха превърнали в половината Сестри на Бялата кула и се вихреха какви ли не приказки за Айез Седай, промъкващи се в града нощем. Историята за Айез Седай, която лекувала бездомни котки, се разправяше толкова често, че той самият почти беше готов да ѝ повярва, но всички усилия на Башийр да проследи който и да било от тези слухове осигуряваха

толкова здрава основа, колкото приказката, че жените, придружаващи Преродения Дракон, били всъщност предрешени Айез Седай.

Ранд се загледа в една от стените — всъщност през нея. Аланна не беше вече в „Хрътката на Кулаин“. Беше на ръба; да не беше Айез Седай, щеше да си помисли, че нервите ѝ не са издържали. Нощес се бе събудил, сигурен, че тя плаче — толкова силно беше усещането. Понякога почти се улавяше, че е забравил за съществуването ѝ, докато не се случеше нещо, като например да го събуди. Вече му се струваше, че човек наистина може да свикне с всичко. Тази сутрин Аланна беше... напориста също така; да, „напориста“ сякаш беше най-подходящата дума. Готов беше да заложил цял Кемлин, че правата черта от очите му до нея минава точно през „Короната на розите“. Готов беше да се обзаложи също така, че с нея е и Верин. Не девет Айез Седай. Единадесет.

Луз Терин измърмори неспокойно и Ранд сви устни. Единадесет или тринадесет щяха да го пометат като малко дете. Стига да им дадеше шанс. Луз Терин започна тихо да се кикоти, с някакъв хриплив, хленчещ плач; пак се беше побъркал.

За миг Ранд си помисли за Сомара и Инайла, после отвори Праг точно над килима със синьо-златистите шарки. Каквито бяха намусени тази заран, някоя от тях щеше да издрънка нещо преди гостуването му във фермата да е свършило, а той помнеше предишните си посещения и не искаше школниците му все да се оглеждат през рамо от страх от двадесетина Деви. Такова нещо не помагаше много на мъжката им увереност, а имаха нужда от увереност, за да оцелеят.

Таим беше прав в едно — докато удържаш сайдин, знаеш, че си жив, и това усещане надминаваше и най-острите сетива. Въпреки покварата на Тъмния, въпреки чувството за мазен налеп, полепващ по костите ти, когато Силата напираше да те стопи на място, да те смрази така, че да се разсипеш, когато една грешна стъпка или миг на слабост значеха смърт — Светлина, тогава човек наистина разбираше, че е жив. Въпреки това той изтласка от себе си Извора в мига, в който прекрачи през Прага, и не само за да се отърве от покварата преди да е повърнал; стори му се по-лоша от преди, по-отровна, ако това изобщо бе възможно. Истинската причина да изостави Силата беше, че не смееше да се изправи пред Таим, изпълнен със сайдин и с Луз Терин в главата си.

Поляната бе станала по-кафява, отколкото я помнеше, с повече сух листак, пращящ под ботушите му, и още по-малко — по дърветата. Някои от боровете бяха съвсем прежълтели, а много кождолисти стърчаха мъртви, сухи и оголени. Но ако поляната се беше променила, то фермата се бе изменила до неузнаваемост.

Къщата бе с нов сламен покрив, а оборът явно беше съвсем подновен — беше много по-просторен отпреди и изобщо не беше килнат на една страна. Дворът до него беше пълен с коне, а съседният — с крави, кошарите бяха изместени по-настрани. Козите също си имаха двор, а спретнати редици курници приютяваха кокошките. Гората беше изсечена и изтласкана назад. Десетина дълги бели шатри образуваха права редица отгатък обора, а наблизко се изправяха темелите на две постройки, много по-големи от къщата, и там група жени седяха на открито, шиеха и наглеждаха ято дечица, които търкаляха обръчи, подхвърляха си топки и си играеха с кукличките си. Най-голямата промяна бе в самите ученици — почти всички бяха облечени в силно вталени черни палта с високи яки и малцина от тях се потяха. Трябваше да са над сто, на различна възраст. Ранд изобщо си нямаше представа, че екипите на Таим за набиране се справят толкова добре. Въздухът бе изпълнен с усещането за сайдин. Част от мъжете се упражняваха: подпалваха дънери, разбиваха камъни или се оплитаха един-друг с въжета от Въздух. Други преливаха, за да пренесат вода, хванали ведрата с Въздух, или за да избутат коли, пълни с тор, от обора, или да струпат дърва за огрев. Не всички преливаха. Енре Хаслин държеше под око редица голи до кръста мъже, упражняващи се с учебни мечове. Само с един кичур бяла коса на темето и с топчест червен нос, Хаслин се потеше повече от учениците си и несъмнено копнееше за виното си, но ги следеше и ги поправяше също толкова рязко, колкото докато беше служил като майстор на меча в гвардията на кралицата. Серик, сивокосият еднорък Гошиен от септата Червена вода, надзираваше строго две редици гологърди мъже. Едната редица риташе чак до височината на главите си — извъръцане и ритник във въздуха, ново извъръцане и ритник с другия крак; другата биеше с ръце във въздуха с бясна скорост. Като цяло гледката беше съвсем различна от жалката шепа школници, която Ранд бе видял последния път.

Някакъв мъж в черно палто, малко под средна възраст, изведнъж изникна пред Ранд. Имаше остър нос и презрителна усмивка.

— А ти кой си? — попита той настоятелно с тарабонски акцент. — Дошъл си в Черната кула да се учиш, нали? Трябваше да изчакаш в Кемлин да те вземе фургонът. Щеше да ти остане още един ден да си го поносиш това лъскаво сетренце.

— Аз съм Ранд ал-Тор — отвърна тихо Ранд. Тихо, за да не се поддаде на внезапно бликналия гняв. Вежливостта поне нищо не струваше и ако този глупак скоро не решише, че цената ѝ е ниска...

Подигравателната усмивка се разшири.

— Тъй ли? — Непознатият нахално изгледа Ранд от главата до петите. — Не ми изглеждаш толкова велик. Като те гледам, май бих могъл да... — Поток на Въздух се втвърди точно преди да го перне под ухото и той се строполи.

— Понякога имаме нужда от здрава дисциплина — каза Таим и се приближи до Ранд и рухналия на земята мъж. Гласът му беше почти весел, но очите му гледаха мъжа, когото беше шибнал, почти убийствено. — Не можеш да кажеш на един човек, че има сила да накара земята да се разтрепери, а после да очакваш да те гледа в очите като куче. — Драконите, катерещи се по ръкавите на черното му палто, блестяха под лъчите на слънцето; единият, ясно, беше извезан със златни нишки, но синият от какво блестеше така? Изведнъж той повиши тон: — Кисман! Рочайд! Вдигнете Толвар и го залейте с няколко ведра вода, та да се свести. Никакво Церене обаче. Малко главоболие ще го научи да си държи езика.

Двама мъже в черни палта, по-млади от Ранд, дойдоха тичешком и се надвесиха над Толвар, после колебливо изгледаха Таим. След малко Ранд усети прилива на сайдин в тях. Потоци на Въздух повдигнаха отпуснатия Толвар и двамата затичаха към къщата. Тялото на Толвар се носеше помежду им.

„Отдавна трябваше да го убия аз — изпъшка Луз Терин. — Трябваше... Трябваше да...“ И посегна към Извора.

„Не, да те изгори дано! — помисли си Ранд. — Няма да го направиш! Ти си само един проклет глас!“ Луз Терин изхлипа глухо и отново се спотаи.

Ранд бавно си пое дъх. Таим го гледаше с присъщата си полуусмивка.

— И на Церене ли ги учиш?

— На малкото, което знам. Това е едно от първите неща. Преди още да са се научили как да не се потят до смърт при това ужасно време. Едно оръжие не е много полезно, ако се наложи да го оставиш още при първата рана. Впрочем, един ми се самоуби като привлече твърде много, а трима други се изгориха, но досега никой не е загинал от меч. — В думата „меч“ успя да вложи голяма доза презрение.

— Разбирам — отвърна кратко Ранд. Един мъртъв и трима изгорени. Дали Айез Седай губеха толкова много в Кулата? Но пък при тях се напредваше бавно. — Каква е тази Черна кула, за която говореше този? Много лошо ми звучи това, Таим. — Луз Терин отново замънка и застана, само дето думи не се долавяха.

Мъжът с ястребовия нос сви рамене и изгледа фермата и учениците с гордостта на стопанин.

— Школниците го използват това име. Не можеш да продължиш да го наричаш само „фермата“. Не го приемат за подходящо; нещо повече им се иска. Черната кула, в противовес на Бялата кула. — Той килна глава и изгледа Ранд косо. — Но мога да го спра, ако държиш. Много е лесно да заличиш някоя дума от устите на хората.

Ранд се поколеба. Лесно бе да се заличи от устите на хората, но от умовете им — едва ли. Все някак трябваше да се нарече. За това не беше си помислял. Всъщност защо не „Черната кула“? Макар че като погледнеше фермата и оградата — по-голяма отпреди, но все пак дървена — това име наистина си беше смешно.

— Нека си остане. — Сигурно и Бялата кула бе започнала съществуването си също толкова скромно. Не че за Черната кула щеше да остане време да се разрасне до нещо, което да може да си съперничи с Бялата. Тази мисъл заличи усмивката му и той погледна тъжно към децата. И той си играеше досущ като тях, преструвайки се, че има шанс да съгради нещо, което би могло да оцелее за дълго. — Събери школниците, Таим. Имам да им кажа няколко неща.

На идване беше очаквал да се съберат около него и после, ако види, че са много, може би да им говори от паянтовата кола, която, изглежда, вече я нямаше. Таим обаче бе приготвил платформа за произнасяне на обръщения — масивен блок от черен мрамор, така фино издялан и излъскан, че светеше като огледало под лъчите на слънцето, с две стъпала, изсечени на задната му страна. Беше поставен на равното място зад къщата и земята около него бе гола, подравнена и

здро̀во утѣпкана. Жените и децата се струпаха от едната страна да слушат.

От каменния блок можеше да види доказателствата за това колко се е разраснало набирането на обучаващи се. Джаар Наришма, когото Таим му бе изтѣкнал, младежът с искрата, имаше тѣмни очи, големи почти като на момиче, бледо, изпълнено със самоувереност лице и коса на две дълги плитки със сребърни звѣнчета на краищата. Таим му беше казал, че идва от Арафел. Ранд видя и бръснатата глава на един шиенарец и два прозрачни воала, носени често както от мъжете, така и от жените в Тарабон. Мяркаха се скосени салдейски очи и нисички мъже от Кайриен. Един мъж на преклонна възраст си беше пуснал брада и я бе намазал с помада в подражание на някой тайренски лорд, каквѣто със сигурност не беше. Още двама-трима носеха бради, оголващи горните им устни. Можеше само да се надява, че не е възбудил интереса на Самаил, набирайки и в Иллиан. Очаквал бе да види предимно младежи, но гладките лица като на Ибин и Федвин се уравнѝвеса̀ваха от немалко оплешивели или побелели глави. Всъщност, като си помислеше, в това нямаше нищо загадѣчно — никаква причина нямаше да не се намерят толкова дядовци, колкото и момчета, способни да се научат.

Не умееше много да дѣржи речи, но беше мислил дълго и усилно какво трябва да им каже. За началото не беше помислял, но с малко късмет това щеше да приключи бързо.

— Всички вие сигурно сте чували приказки, че Кулата... Бялата кула... се е разцепила. Е, знайте, че е истина. Има едни разбунтували се Айез Седай, които, изглежда, могат да решат да ми окажат подкрепа и са проводили пратеничество. Девет са, в момента са отседнали в Кемлин и чакат благоразположението ми. Така че когато чу̀ете за Айез Седай в Кемлин, не вярвайте на никакви слухове. Знаете защо са тук и можете да се изсмеете в лицето на онзи, който ви пусне слуха.

Реакция не последва. Само стояха безмълвни и се взираха в него, почти без да мигат. Таим го гледаше иронично. Много иронично. Ранд опипа по-голямата торбичка в джоба си и продължи с онова, което бе обмислил.

— Трябва ви име. На Древния език Айез Седай е означавало „Слуги на всички“ или нещо много сходно. Древният език не се превежда лесно. — Той самият знаеше само няколко думи от

Ашмодеан, още пет-шест други от Моарейн и няколко, изтървани от Луз Терин. Башийр обаче му бе осигурил каквото му е нужно. — Друга дума в Древния език е аша'ман. Означава ратник или ратници. Или „защитник“, а може би още едно-две неща — вече ви казах, че Древният език е много гъвкав. „Ратник“ обаче ми се струва най-добре. Но не просто защитник или ратник. Не можеш да наречеш мъж, който защитава несправедлива кауза, аша'ман, и никога — мъж, който върши злина. Един аша'ман е мъж, който е защитавал истината, правдата и доброто за всички. Ратник, който не би се огънал дори когато не му е останала никаква надежда. — Светлината му бе свидетел, надеждата щеше да свърши когато дойдеше Тармон Гай-дон, ако не и по-рано. — Дошли сте тук, за да станете точно това. Когато завършите обучението си, ще бъдете Аша'ман.

Мъжете се размърдаха и замърмориха, но бързо млъкнаха и го загледаха напрегнато — чакаха да чуят следващите му думи. Той извади платнената торбичка от джоба на палтото си и тя леко издрънча.

— Айез Седай започват като новачки, после стават Посветени и най-накрая — пълноправни Айез Седай. Вие също ще имате степени, но не като техните. При нас няма да има изгонвания и отпращания. — Отпращания? Светлина, та той бе готов да стори всичко освен да ги върже за ръцете и краката, само и само да спре всеки, който би поискал да си иде, щом може да прелива. — Когато един мъж току-що е дошъл в Черната кула... — никак не му харесваше това име — ...ще бъде наречен воин, защото тъкмо в това се превръща той, когато се присъедини към нас, в това се превръщате всички, във воители, готови да се сражават със Сянката, и не само със Сянката, а с всеки, който се противопоставя на правдата и потиска слабия. Когато един воин достигне определена степен на умения, той ще бъде назован „Вречен“ и ще носи ето това. — От торбата той извади една от сребърните значки, които му бе изработил майсторът: малък сребърен меч с леко извито острие. — Таим.

Таим пристъпи вдървено към черния блок и Ранд се наведе да забодее сребърния меч на високата яка на палтото му. Знакът сякаш засия още по-ярко върху катраненочерната вълнена тъкан. Лицето на Таим не беше по-изразително от камъка, под ботушите на Ранд. Ранд му подаде торбичката и му прошепна:

— Раздай ги на тези, за които смяташ, че са готови. Само гледай да си сигурен.

И се изправи. Надяваше се значките да стигнат. Наистина не беше очаквал да завари тук толкова много мъже.

— Вречените, които в достатъчна степен напреднат в уменията си, ще бъдат наричани Аша'ман и ще носят ето това. — Извади малката кадифена торбичка и показа съдържанието ѝ. Върху фино изкованото на поле от пурпурен емайл злато заблещука слънчева светлина. Змиевидна фигура, досущ като на знамето на Дракона. Тя също се озова на яката на Таим, от другата страна, така че мечът и Драконът засияха от двете страни на шията му. — Предполагам, че аз съм първият Аша'ман — обърна се Ранд към школниците, — но Мазрим Таим е вторият. — В сравнение с лицето на Таим и камък би изглеждал мек. Какво му ставаше на този човек? — Надявам се, че всички вие ще станете Аша'ман един ден, но независимо дали ще станете, или не, помнете, че всички ние сме воители. Много битки ни предстоят, може би не точно такива, каквито очакваме, и накрая — Последната битка. Светлината дано благоволи да е последната. Ако Светлината ни огрява, ще победим. Ще победим, защото трябва да победим.

Трябваше все пак да има някакви възгласи, когато свърши. Не се смяташе чак за такъв оратор, че да ги накара да заподскачат и завикат, но тези мъже знаеха защо са тук. След като бе казал, че ще победят, поне трябваше да последва нещо, колкото и нищожно да е. Нищо. Пълно мълчание.

Ранд скочи от каменния блок и Таим подвижна троснатото:

— Разпръсни се по уроци и задачи. — Школниците — воините — се пръснаха мълчаливо. Таим махна с ръка към каменната къща. Беше притиснал торбичката със значките така силно до гърдите си, че щеше да е цяло чудо, ако не го прободат през плата. — Ще има ли милорд Дракона малко време за чаша вино?

Ранд кимна; смяташе да свърши всичко тук преди да се върне в двореца.

Предната стая изглеждала точно така, както можеше да се очаква. Голият под бе изрядно пометен, а столовете — най-различни — бяха подредени пред тухлената камина, толкова чиста, че изглеждала невъзможно в нея някога да се е палил огън. Имаше и масичка,

покрита с бяла покривка с извезани по ръбовете ѝ цветенца. Сора Грейди влезе тихо и постави върху покривката дървен поднос със светлосиня кана с вино и две глинени чаши, покрити с бяла глеч. Ранд си помисли, че този път поне погледът ѝ няма да го нарани, но укорът, стаен в очите ѝ, го накара да се зарадва, когато тя излезе. Забеляза, че тя е потна. Таим хвърли торбичката върху подноса и на един дъх пресуши чашата си.

— Защо не учиш и жените на номера със съсредоточаването? — попита Ранд. — Жестоко е да ги оставиш да се потят, след като мъжете им не го правят.

— Повечето отбягват да си имат работа с мен — отвърна Таим. — Мъжете и любимите им се опитват да ги научат, но повечето отказват дори да ги слушат. Нали разбираш, според тях това сигурно има нещо общо със сайдин.

Ранд заби поглед в чашата си с тъмното вино. Трябваше да се съдържа, а не да избухва само защото го е жегнало раздражението.

— Радвам се да видя, че наборът върви така добре. Ти каза, че ще станем равностойни с Кулата... — Бялата кула... Бялата кула и Черната кула. Какво ли щяха да направят от това сказанията? Ако изобщо се стигнеше до сказания. — ...след по-малко от година и ако продължаваш със същия замах, ще го постигнеш. Не разбирам как намиращ толкова много.

— Като пресееш достатъчно пясък — отвърна намусено Таим, — все ще намериш няколко зрънца злато. Сега вече съм го оставил на други. Деймир, Грейди — има поне десет души, на които мога да разчитам; достатъчно години имат зад гърба си, за да не вършат глупости, а има и достатъчно силни младежи, за да могат да отворят Праг поне за да придружат по-възрастните, които не могат да го направят сами. За по-малко от година ще имаш своите хиляда. А какво става с онези, които пращам в Кемлин? Вече събра ли се армия от тях? Вече би трябвало да имаш много повече от хиляда.

— Това съм оставил на Башийр — отвърна Ранд. Таим се усмихна насмешливо и Ранд остави чашата на масата, за да не се счупи в ръцете му. Башийр правеше от тях каквото може, доколкото Ранд разбираше, в един лагер някъде на запад от града; каквото можеше, като се имаше предвид що за хора бяха, както казваше салдеецът — опърпана сбирщина от сиромаси селяни, избягали чираци

и разорени занаятчии, които никога не бяха хващали меч, и не се бяха отдалечавали на повече от пет мили от родните си села. Ранд си имаше твърде много други грижи, за да се притеснява и за тях; казал беше на Башийр да прави с тях каквото иска и да не го занимава, стига да не вдигнат бунт.

Взря се в Таим, който не криеше презрението си, и стисна юмруци. Луз Терин заръмжа някъде отдалече, като ехо на собствения му яд.

— Какво ти става? Сякаш бълха ти пуснаха в гащите, откакто ти окачих тези значки. Да не би да има нещо общо с тях? Ако е така, не разбирам. Тези мъже ще ценят повече своите, след като видяха, че и ти ги получи от Преродения Дракон. И може би така няма да е нужно да налагаш дисциплина, като ги пердашиш по главите. Е, какво имаш да ми кажеш? — Започна съвсем добре, със спокоен тон, макар и не съвсем кротък — не беше се и канил да е кротък, — но към края гласът му стана по-твърд и се повиши. Не чак до вик, но последният въпрос изплющя като бич.

Таим видимо потрепна — от гняв по-скоро, готов бе да се обзаложи Ранд, не от страх — но след миг се овладя. Определено не го гледаше приятелски. Физиономията му бе леко насмешлива.

— След като държиш да знаеш, това, което наистина ме тревожи, са Айез Седай и ти самият. Девет Айез Седай са дошли в Кемлин, плюс още две — стават единадесет. А може да има и още една-две. Все още не съм успял да ги намеря, но...

— Казах ти да стоиш извън града.

— Намерих няколко души, които да ми събират сведения — сухо каза Таим. — Откакто те спасих от Сивия, кракът ми не е стъпвал извън тази ферма.

Ранд не обърна внимание на тона му. Почти. Гласът в главата му бе твърде тих, за да го разбере, но екнеше като далечен тътен.

— Нищо няма да ти донесат освен слухове. — Изрече го с цялото презрение, което изпитваше — Таим го беше спасил? — и мъжът се сепна. Външно изглеждаше все така спокоен, но очите му заблестяха.

— А ако се свържат с Айез Седай? — Гласът му бе студен и насмешлив. — Наоколо има Червени сестри. Няколко групи, дошли са

пред последните няколко дни. Опитват се да залавят мъже, тръгнали за насам.

„Ще го убия“ — изрева Луз Терин и Ранд усети онова опипване слепешката, мъчещо се да достигне сайдин.

„Иди си“ — каза той решително. Опипването продължи, както и гласът:

„Ще го убия, а после и тях. Трябва да му служат. Ясно е — те трябва да му служат.“

„Иди си — извика безмълвно Ранд. — Ти си само глас!“ Протягащ се към Извора.

„О, Светлина, всички ги избих. Всички, които обичах. Но ако убия него, ще е добре. Ще се оправя, ако го убия най-сетне. Не, нищо не може да се оправи, но все едно трябва да го убия. Всички да ги избия. Трябва да го направя. Трябва!“

„Не! — изкрещя Ранд наум. — Ти си мъртъв, Луз Терин. Аз съм живият, да те изгори дано, а ти си мъртъв! Мъртъв си!“

Изведнъж осъзна, че се е навел над масата и че мърмори:

— Ти си мъртъв! Аз съм живият, а ти си мъртъв! — Но не беше сграбчил сайдин. Луз Терин също не се бе докопал до него. Потръпна, изгледа Таим и се изненада като забеляза на лицето му загриженост.

— Трябва да удържиш — каза тихо Таим. — Ако разумността може да се удържи, трябва да удържиш. Цената е твърде висока, ако се провалиш.

— Няма да се проваля — отвърна Ранд и се изправи. Луз Терин бе замлъкнал. В главата му като че ли нямаше нищо. Освен усещането за Аланна, разбира се. — Тези Червени хванали ли са някого?

— Не, доколкото знам. — Таим го гледаше предпазливо, сякаш очакваше поредното избухване. — Сега повечето ученици идват през прагове, а при толкова много народ по пътищата не можеш лесно да отличиш някой запътил се за насам, освен ако не е твърде словоохотлив. — Той замълча за миг. — Но лесно можем да се отървем от тях.

— Не. — Луз Терин наистина ли се бе махнал? Искаше му се, а знаеше, че ще е пълен глупак, ако го повярва. — Ако започнат да задържат мъже, ще се наложи да направя нещо, но засега извън града те не са никаква опасност. И повярвай ми, никоя от онези, които

изпраща Елайда, няма да направи опит да се присъедини към Айез Седай в града. По-скоро теб ще приемат с радост.

— А другите? Цели единадесет! Няколко „нешастни случая“ лесно могат да сведат броя им до много по-безопасен. Ако не искаш да си цапаш ръцете, аз съм готов да...

— Не! Колко пъти трябва да ти го казвам — не! Ако усетя, че някой мъж прелива в Кемлин, ще ти потърся сметка, Таим. Кълна ти се. И не си въобразявай, че ако стоиш достатъчно далече от двореца, няма да го усетя и ще си в безопасност. Ако една от онези Айез Седай се гътне без причина, ще знам кого да обвиня. Помни ми думата!

— Много широки са ти границите — отвърна сухо Таим. — Ако Самаил или Демандред решат да ти се подиграят с няколко мъртви Айез Седай пред прага на покоите ти, аз ли да си режа вените?

— Досега не са го правили, така че по-добре се надявай да не започнат. И ми помни думата.

— Слушам милорд Дракона и се подчинявам, разбира се. Но продължавам да твърдя, че единадесет е опасно число.

Ранд неволно се разсмя.

— Таим, смятам да ги накарам да заиграят по моята свирка. Или флейта ако щеш. — Светлина, откога ли не беше свирил на флейтата? А къде беше флейтата? Усети тихия кикот на Луз Терин.

ГЛАВА 43

„КОРОНАТА НА РОЗИТЕ“

Наетата от Мерана каляска бавно се поклащаше сред претъпканите с народ улици към „Короната на розите“. Външно поне Мерана беше спокойна — тъмнокоса жена с хладни очи с цвят на лешник, с ръце с тънки пръсти, смирено сплетени на полите ѝ от сива коприна. Вътрешно обаче не бе спокойна. Преди тридесет и осем години се бе наложило да посредничи между Арад Доман и Тарабон, за да се сложи край на ежбите им за Равнината на Алмот, и тогава доманците и тарабонците се измъкваха при всяка поредна среща и на три пъти едва не бяха започнали война посред преговорите, като през цялото време сияеха усмихнати и привидно преизпълнени с добронамереност. Докато подписите на мирния договор изсъхнат, се бе почувствала все едно че се бе търкаляла по каменист склон в бъчва, пълна с трески, а на всичко отгоре договорът се бе оказал с много пониска стойност от въска и лентичките за печатите по него. Надяваше се, че това, което бе започнала този следобед в Кралския дворец, ще свърши добре — трябваше, — но изпитваше чувството, че току-що се е напъхала в поредната бъчва.

Мин седеше отзад, притворила очи: младата жена като че ли гледаше да подремне всеки път, когато някоя Айез Седай не я заговаряше. Другите две Сестри в каляската от време на време стрелваха момичето с бързи погледи. Сеонид, хладно резервирана в зеления си брокат, и Масури, тъничка и с весели очи, цялата в кафяво, с извезани пищни лозници по дрехата. И трите бяха облечени официално, с шалове си с цветовете на своята Аджа.

Мерана беше повече от сигурна, че си мислят същото като нея, когато поглеждат Мин. Сеонид със сигурност щеше да разбере, макар че кой можеше да е сигурен? Сеонид бе твърде методична и практична в отношенията със своите Стражници, почти като господарка на два породисти вълкодава, към които изпитва привързаност. Масури може би също щеше да разбере. Тя обичаше танците и дори флирта, макар

да беше в състояние мигом да забрави поредния нещастен мъж, стига до ушите ѝ да стигне мълга за някой скрит древен ръкопис. Самата Мерана не беше се влюбвала чак отпреди Първия договор на Фалме, но много добре си го спомняше и беше достатъчно човек само веднъж да погледне как Мин е зяпнала в ал-Тор, за да разбере, че е захвърлила здравия си разум през прозореца и сърцето ѝ препуска в галоп.

Никакво доказателство нямаше, че Мин е пренебрегнала всичките им предупреждения, че е нарушила обещанието си и е казала всичко на ал-Тор, но за Салидар той знаеше. Знаеше, че Елейн е там, и бе посрещнал с насмешка — с насмешка! — уклончивите им отговори. Като се оставаше настрана проблемът дали Мин е нарушила уговорките да пази тайните им — така или иначе отсега нататък се налагаше да се внимава какво се говори пред нея, — всичко останало изглеждаше страшничко. А Мерана не беше свикнала да се плаши. Често се беше бояла, в годината, в която загина Бейсан — никога повече не обвърза друг Стражник, отчасти защото не ѝ се искаше да го преживее повторно; и също така отчасти защото беше твърде заета, за да ѝ остане време да си потърси подходящ мъж — но това беше последният път, когато бе изпитвала нещо повече от безпокойство, още преди Айилската война. А сега си изпитваше направо страх и това никак не ѝ харесваше. Всичко все още можеше да приключи добре, нищо пагубно не се беше случило, но самият ал-Тор караше коленете ѝ да омекват.

Наетата каляска рязко спря пред конюшната на „Короната на розите“ и коняри по елеци с общити по тях рози се разтичаха да поемат поводите и да отворят вратите.

Гостилницата бе уютна — с тъмна полирана ламперия и с високи камини, облицовани с бял мрамор. Над едната имаше голям позлатен часовник с камбанка — да отмерва часовете. Обслужващите гостите жени бяха облечени все в сини рокли и бели престилки, извезани с рози; всички бяха усмихнати, учтиви и работливи, и онези от тях, които не можеха да се нарекат красиви, бяха поне миловидни. „Короната на розите“ бе любимото място за гостуване на благородници от провинцията, които си нямаха резиденции в Кемлин, но сега по масите имаше само Стражници. И Аланна и Верин, седнали най-отзад. Ако можеше да се сбъднат желанията на Мерана, тези двете щяха да я

чакат в кухнята при слугините. Всички останали Сестри бяха навън. Време за губене нямаше.

— Ако нямате нищо против — каза Мин, — бих искала да се поразходя. Искане ми се да поразгледам Кемлин преди да се е стъмнило.

Мерана даде съгласието си и след като младата жена изтича навън, се спогледа със Сеонид и Масури — колко ли време щеше да отнеме на Мин да се върне до палата?

Госпожа Чинчонайн се появи отнякъде — най-дебелата ханджийка, която Мерана бе виждала, закланя се и започна да трие месестите си розови длани.

— Мога ли да направя нещо за вас, Айез Седай? Нещо да ви донеса? — Тя често бе настанявала Мерана и то добре, както преди, така и след като научи, че е Айез Седай.

— Чай от боровинки — отвърна ѝ с усмивка Мерана. — В частната дневна на горния етаж. — Усмивката ѝ се стопи, след като ханджийката се забърза да извика една от сервиращите слугини, и Мерана рязко махна с ръка на Аланна и Верин да се присъединят към тях. И петте се заизкачваха мълчаливо по стълбата.

Прозорците на дневната предлагаха добър изглед към улицата за онези, които го желяеха, но Мерана този път не се интересуваеше особено от него. Тя придърпа крилата на отворените прозорци да заглуши отчасти шума и се обърна. Сеонид и Масури бяха седнали, Аланна и Верин бяха останали прави между тях. Тъмната вълнена рокля на Верин изглеждаше леко поомачкана, макар да не беше, и на върха на носа ѝ имаше капка мастило, но очите ѝ блестяха като птичи, остри и бдителни. Очите на Аланна също блестяха, но по-скоро от гняв, и от време на време ръцете ѝ леко потрепваха, стиснали полите на синята ѝ копринена рокля с жълт корсет; тя, виж, изглеждаше все едно че беше спала в нея. За нея, разбира се, имаше някакво извинение. Някакво, но недостатъчно.

— Все още не мога да преценя, Аланна — твърдо каза Мерана, — дали действията ти не го настройват враждебно. За твоето обвързване не спомена — обвързване против волята му! — но беше рязък, много рязък и...

— Нови ограничения постави ли? — намеси се Верин. — Според мен всичко върви добре. Не хукна да бяга при вестта за идването ви. Приел е три — проява на вежливост, най-малкото, иначе

щеше да ви засипе с гръм и мълнии. Малко е уплашен от нас, което е само за добро, иначе нямаше да постави ограничения, но стига да не наложи нови, все още разполагаме с достатъчно свобода, така че може и да е поуплашен, но не и ужасен. Преди всичко не бива да го плашим прекалено.

Трудността се състоеше в това, че Верин и Аланна не бяха част от делегацията на Мерана и тя нямаше власт над тях. Двете бяха чули новините за Логаин и Червените и се бяха съгласили, че на Елайда не бива да се позволи да остане на Амирлинския трон, но това все още не означаваше нищо. Аланна, разбира се, все още не беше истински проблем, само можеше да се превърне в такъв. Тя и Мерана бяха дотолкова близки по сила, че единственият начин да се определи коя е по-могъща бе една истинска надпревара, нещо, което понякога правеха новачките, докато не ги хванат. Аланна бе изкарала шест години като новачка, Мерана само пет, но по-важното беше, че тя беше била десет години Айез Седай в деня, в който акушерката бе положила бебето на гърдите на майката на Аланна. Това все пак натежаваше. Мерана просто имаше предимство. Никой всъщност не разсъждаваше с тези понятия, докато някой не ги изтъкне, но и двете го знаеха. Не че Аланна щеше да приеме от нея заповеди, но инстинктивната почит със сигурност щеше да я държи в известно послушание. Както и съзнанието за онова, което беше сторила.

Проблемът беше Верин — тъкмо тя караше Мерана да мисли за сили и предимства. Мерака наново си позволи да усети мощта на другата жена в Силата, макар, разбира се, да знаеше какво ще установи. Не можеше да се определи коя от двете е по-силна. Пет години новачество при всяка, още по шест — като Посветени; това бе нещо, което всяка Айез Седай знаеше за всяка друга Сестра, дори да не знаеше нищо друго. Разликата беше в това, че Верин бе по-стара, навярно толкова по-стара, колкото самата тя спрямо Аланна. Сивият кичур в косата на Верин го подчертаваше. Ако Верин бе част от делегацията, трудности с нея нямаше да има, но тя не беше и Мерана се улови, че неволно я слуша с внимание, проявявайки почит, без да го иска. На два пъти тази заран й се бе наложило да си напомни, че все пак не Верин командва. Единственото, което правеше тази ситуация поносима, бе, че Верин, изглежда, споделяше отчасти вината на Аланна. Ако го нямаше това, тя със сигурност щеше да е заела стол

наравно с другите две, а не да стои до Аланна. Да имаше само начин да я накара да си стои в „Хрътката“ ден и нощ и да си пази драгоценните момиченца от Две реки.

Мерана седна така, че двете да са пред нея, между Сеонид и Масура, и грижливо оправи полите и шала си. Имаше известно морално надмощие в това, че седи, докато двете са прави. За нея деянието на Аланна си беше почти изнасилване.

— Всъщност той наложи още едно ограничение. Много добре, че двете сте установили местонахождението на онова негово училище, но сега категорично ви препоръчвам да се откажете от всички начинания в тази насока. Той ни... задължи... да стоим настрана от неговите... мъже. — Все още го виждаше пред очите си, седнал на чудовищния си трон, с Лъвския трон зад него на пиедестала и късото копие в юмрука му — някаква айилска привичка, несъмнено.

— Чуйте ме, Мерана Седай — бе казал той учтиво и много твърдо. — Не желая неприятности между Айез Седай и Аша'ман. Казах на воините да стоят настрана от вас, но не смятам да ги оставя плячка на Айез Седай. Тръгнете ли на лов за Черната кула, сами можете да се превърнете в плячка. И двамата искаме да го избегнем, нали така?

Мерана беше Айез Седай от толкова отдавна, че гробът ѝ да разровеха, нямаше да трепне, но сега почти трепереше. Аша'ман. Черната Кула. Мазрим Таим! Как бе възможно да е стигнал толкова далече? А на всичко отгоре Аланна твърдеше, че мъжете там били над сто, макар да не обясняваше как го е разбрала, разбира се — никоя Сестра не издаваше драговолно своите очи и уши. Все едно. „Подгониш ли два заека, и двата ще ти избягат“, гласеше старата поговорка, а ал-Тор бе най-важният заек на този свят. Другите можеха да почакаат.

— Той... Той тук ли е още, или си е заминал? — Верин и Аланна, изглежда, възприемаха много спокойно явната способност на ал-Тор да Пътува; това все още предизвикваше у Мерана леко гадене.

— Какво още е научил, което Айез Седай са забравили? Аланна? Аланна!

Крехката Зелена сестра се сепна и се съвзе. Напоследък, изглежда, умът ѝ често се зарейваше някъде.

— В града е. В двореца, струва ми се. — Гласът ѝ още звучеше малко сънено. — Беше... Той има рана на хълбока. Стара рана, но едва наполовина Изцерена. Всеки път, когато си позволя да се спра на нея, ми се доплаква. Как може да живее с това?

Сеонид я изгледа рязко; всяка жена, имала Стражник, бе усещала раните му. Но знаеше какво бе преживяла Аланна, след като бе изгубила Овейн, и когато заговори, гласът ѝ бе почти нежен и съвсем малко делови.

— Какво толкова! Терил и Фурен са получавали такива рани, че почти припадах от тях, колкото и леко да ги напипваме, но те самите и една стъпка не са се забавяли. И една стъпка.

— Мисля все пак — тихо каза Масури, — че сме на бойното поле. — Винаги говореше тихо, но за разлика от повечето Кафяви — винаги по същество.

Мерана кимна.

— Да. Мислех си да заменя Моарейн при него...

На вратата се почука и влезе жена в бяла престилка с подноса с чая. Сребърен чайник и чашки от порцелан на Морския народ — „Короната и розата“ бе свикнала с гостуванията на знатни особи. Когато жената остави подноса и излезе, Аланна сякаш се събуди и тъмните ѝ очи блеснаха. Нищо чудно — Зелените бяха особено ревниви за своите Стражници, а ал-Тор ѝ принадлежеше, все едно как точно го бе обвързала. Тя се изправи и чакаше само следващите думи на Мерана, за да знае дали да скочи срещу нея. Мерана обаче изчака да наляят боровинковия чай и всички да седнат по местата си. Дори покани Верин и Аланна също да седнат. Да, това с Ранд ал-Тор си беше не „почти“, а направо изнасилване.

— Мислех го — продължи най-сетне тя, — но го отхвърлих. Можех и да го направя, ако ти не бе направила каквото си направила, Аланна, но сега той е толкова подозрителен към Айез Седай, че просто би ми се изсмял в лицето, ако го бях предложила.

— Дори кралете не се държат толкова надменно като него — вметна Сеонид.

— Всичко, което ни казаха за него Елейн и Нинив, се потвърди, че и отгоре — добави Масури и поклати глава. — Да ми твърди той, че разбирал кога една жена прелива. Аз за малко щях да прегърна сайдар, само за да му покажа, че греша, но разбира се, каквото и да направех, за да му го покажа, щях да го разтревожа още повече.

— И всичките тези айилци! — възкликна Сеонид и стисна устни; беше кайриенка. — Не стигат мъжете, но и жени. Направо щяха да се опитат да ни намушкат с копията си, само да бяхме примигнали побързо.

Понякога, помисли си Мерана, Сеонид направи забравяше, че самият ал-Тор може да представлява опасност.

Аланна несъзнателно задържа долната си устна като някое момиченце. Добре че Верин беше тук да се грижи за нея — в това състояние Аланна не биваше да остава сама. Верин само отпиваше от чая си и наблюдаваше наглед съвсем разсеяно.

Мерана се улови, че се е поразмекнала. Много добре си спомняше в колко чуплив възел от нерви се бе превърнала самата тя след гибелта на Баран.

— За наше щастие, неговата подозрителност като че ли си има и добра страна. Приел е пратенички на Елайда, в Кайриен. Каза ни го съвсем открито. Убедена съм, че недоверието му ще ги държи на прилично разстояние от него.

Сеонид остави чашката си в чинийката.

— Смята да ни насъска едни срещу други.

— И все още би могъл — каза сухо Масури, — само че ние знаем за него повече, отколкото би могла да знае Елайда. Според мен тя сигурно е изпратила посланичките си да се срещнат с овчар, макар и облечен в коприна. Какъвто и да е той сега обаче, вече не е овчар. Моарейн, изглежда, добре го е учила.

— Подготвили сме се предварително — каза Мерана. — Смятам, че те не са.

Аланна я изгледа втренчено и примигна.

— Значи не съм провалила всичко? — Трите кимнаха и тя си пое дълбоко дъх, после приглади полите си намръщена, сякаш току-що забелязала колко са намачкани. — Сигурно все пак бих могла да го накарам да ме приеме. — Лицето и гласът ѝ ставаха по-спокойни и по-уверени с всяка следваща дума. — Колкото до неговата амнистия,

можем временно да отложим всички свои планове, но това не значи, че не бива да ги изпълним. Такава опасност не бива да се пренебрегва.

В миг Мерана съжали, че се бе размекнала. Направила му бе таква нещo, а единственото, което я тревожеше, бе дали то щяло да намали шансовете им за успех. Но с неохота се съгласи, че ако това може да направи ал-Тор по-послушен и отстъпчив, е готова да не си пъха носа и да си сдържа езика.

— Първо трябва да принудим ал-Тор да сведе глава, така да се каже. Отлагането ще продължи толкова, колкото се наложи, Аланна. — Аланна стисна устни, но след малко кимна одобрително. Или поне в съгласие.

— И как точно смяташ да го накараме да сведе глава? — попита Верин. — С него трябва да се държим много деликатно. Вълк на каишка, тънка колкото конец.

Мерана се поколеба. Не се беше канила да сподели всичко с тези двете, чиято привързаност към Съвета в Салидар бе твърде смътна. Ужасяваше я мисълта какво може да стане, ако Верин се опита да се наложи тук, ако наистина успее да се наложи. Тя самата знаеше как да се справи с това — избрана бе, защото целият ѝ живот бе преминал в посредничество при изглаждане на болезнени спорове, в преговори за сключване на мирни договори тогава, когато взаимната омраза бе изглеждала непреодолима. Това, че съглашенията рано или късно биваха прекратявани и договорите — нарушавани, бе в човешката природа, но все пак от четиридесет и шест години Петият договор от Фалме бе единственият ѝ голям провал. Знаеше всичко това, но всичките тези години я бяха научили на много неща.

— Ще се обърнем към определени благородници, които за щастие в момента се намират в Кемлин...

— Тревожа се за Елейн — твърдо каза Диелин. Твърдо, защото бе насаме с една Айез Седай, а една Айез Седай можеше здраво да те притисне, ако покажеш слабост когато си насаме с нея. Особено ако никой друг не знае, че си насаме с нея.

Кайрен Седай се усмихна, но нито усмивката, нито хладните ѝ сини очи не издадоха нищо.

— Твърде е възможно щерката-наследница в края на краищата да бъде намерена, за да седне на Лъвския трон. Това, което изглежда неизпълнимо за други, рядко представлява трудност за Айез Седай.

— Преродения Дракон казва, че...

— Хората казват какво ли не, лейди Диелин, но вие знаете, че аз не лъжа.

Луан потупа сивия врат на тайренския жребец, огледа се да не би в конюшната да е влязъл някой от конярите и едва успя да дръпне ръката си от зъбите на злобното животно. Стражникът на Рафела щеше да ги предупреди, но Луан вече не беше сигурен дали би могъл да се довери на когото и да било. Особено при подобно посещение.

— Не съм много сигурен, че ви разбирам — каза той учтиво.

— Единството е по-добро От раздора — каза Рафела, — мирът — по-добър от войната, търпението — по-добро от смъртта. — Главата на Луан рязко се извърна при този странен завършек на баналностите и кръглооката Айез Седай се усмихна. — Нима не смятате, че за Андор ще е много по-добре, ако Ранд ал-Тор остави тази земя в мир и единство, лорд Луан?

Увита плътно в робата си, Елориен се втренчи в Айез Седай — как ли бе успяла да дойде, без да я предупредят и сигурно без да бъде забелязана. Жената отвърна на погледа ѝ, сякаш всичко това бе нещо съвсем естествено и обичайно.

— Кой би получил Лъвския трон тогава, Демира Седай? — попита Елориен.

— Колелото тъче така, както само пожелае — последва отговорът и Елориен я разбра много добре.

ГЛАВА 44

ЦВЕТЪТ НА ДОВЕРИЕТО

Скоро след като Ванин замина да каже на Бандата да кротува, Мат се увери, че всички оцелели ханове в Салидар са заети от Айез Седай и че всичките пет конюшни са претъпкани до пръсване. Все пак, след като пъхна един сребърен петак в шепата на някакъв мършав коняр, човечецът разкара няколко чувала овес и бали сено от един ограден с висок каменен зид двор, достатъчен да побере шест коня. Показа дори на Мат и на другите четирима от Бандата места за спане в плевника.

— Не искайте нищо — предупреди Мат хората си, след като раздели с тях останалите си монети. — Плащайте си за всичко и не приемайте дарове. Бандата няма да позволи да стане длъжник на никого тук.

Фалшивата му самоувереност им се предаде и те дори не се поколебаха, когато им нареди да забият знамената пред вратата на плевника. Конярът оцъкли очи, а Мат само се ухили, подхвърли му една златна марка и каза:

— Искам всички да разберат с кого си имат работа.

Искаше всъщност Егвийн да разбере, че няма да позволи да го подбутват насам-натам, а понякога, за да накараш хората да го разберат, се налагаше да се правиш на шут.

Бедата бе в това, че от показно набучените знамена нямаше никаква полза. О, всички минувачи зяпаха и ги сочеха с пръст, а и доста Айез Седай минаха да погледнат и той почти очакваше възмутено да настояят да ги свали, само че очакванията му така и не се сбъднаха. Когато се върна в Малката кула, една Айез Седай, която кой знае как успяваше да си придаде вид на сушена слива въпреки гладките си бузки, го уведоми най-недвусмислено, че Амирлинския трон е заета и навярно щяла да може да го види чак след ден-два. Навярно. Елейн сякаш се беше изпарила, както впрочем и Авиенда, но все още никой не се беше развикал: „Убийство, убийство!“ и Мат

подозираше, че Авиенда е някъде наоколо и са я принудили да нахлузи бялата рокля. Все едно му беше, стига да имаше мир и покой — не държеше точно той да бъде човекът, който ще трябва да уведоми Ранд, че едната е убила другата. Виж, Нинив успя да зърне, но тя се шмугна зад един ъгъл и докато я догони, бе изчезнала.

По-голямата част от следобедна прекара в издирване на Том и Джюйлин — всеки от двамата със сигурност можеше да му обясни по-подробно какво точно става тук, а и освен това трябваше да се извини на Том заради подмятанията си за онова писмо. За съжаление като че ли никой не знаеше и те къде са. Дълго преди да падне нощта той реши, че сигурно и тях двамата са ги скрили някъде просто за да не може да ги намери. Егвийн явно целеше да го накара да кипне, но той бе решен на всяка цена да ѝ покаже, че не само няма да кипне, но дори не къкри. И за да стане това по-лесно, реши да потанцува.

Изглежда, празненствата за избирането на новата Амирлин щяха да продължат цял месец и макар че всички в Салидар през деня като че ли работеха на бегом, паднеше ли мрак, на всяко кръстовище се запалваха огньове, появяваха се цигулки и флейти, дори и битерни. Музика и смях изпълваха въздуха и празникът продължаваше чак до след полунощ. Мат видя Айез Седай да танцуват по улиците с колари и коняри и Стражници — със слугини и готвачки, свалили белите си престилки. От Егвийн обаче — ни вест, ни кост; проклетата Амирлински трон, виждате ли, не можеше да си позволи да подскача по улиците. И следа нямаше нито от Елейн, нито от Нинив също така, както и от Том или Джюйлин. Том нямаше да пропусне един танц дори двата му крака да бяха счупени, освен ако съзнателно не го скатаваха някъде. Мат обаче реши да се позабавлява, за да покаже на всички, че изобщо не му пука за нищо на този свят. Обаче не стана точно така, както му се искаше.

Потанцува малко с най-красивата жена, която бе виждал — стройна и в същото време приятно закръгленка, която държеше да научи всичко за лицето Мат Каутон. Много ласкателно, особено след като му предложи да „поизлязат“. Но след известно време забеляза, че Халима все гледа да се поотърка в него или току се навежда уж да види нещо, но така, че той да не може да се сдържи да не надникне в пазвата ѝ; сигурно щеше да му е приятно, ако не беше фактът, че всеки път го изглеждаше рязко и с насмешлива усмивка. При това не беше

добра в танците — преди всичко се опитваше все тя да го води, — затова накрая той я помоли да спрат.

Но не беше се отдалечил и на десет крачки, когато лисичата глава на гърдите му се вледени. Той се обърна светкавично и свирепо се заоглежда. И видя Халима, втренчена в него под светлината на огъня. Само за миг, след което сграбчи един висок Стражник под мишницата и отново се развихри в танца, но той бе сигурен, че долови изумление, изписано на красивото ѝ лице.

Цигулките жално стенеха в мелодия, която той разпозна. Най-малко разпозна я един от най-древните му спомени — не беше се променила особено през изминалите над хиляда години. Думите ѝ обаче сигурно се бяха променили, защото древните слова, които заотекваха в главата му, нямаше да се възприемат тук много добре.

*Айез Седай каза: „На мен си довери ума и сърцето,
че аз на раменете си крепя небето.
На мен се довери — и ще забравиш всяка грижа.
За всичко друго аз ще се погрижа.“*

*Ала доверието е цветът на черен плевел избуял.
Доверието е цветът на кръв и мръсна кал.
Доверието ни дълбае като кърт.
Доверието е цветът на смърт.*

— Айез Седай ли? — отвърна презрително на въпроса му една млада закръглена женичка. Сладка беше и той сигурно щеше да се опита да я целуне и да я гушне при по-други обстоятелства. — Халима е най-обикновена секретарка на Делана Седай. Все дразни мъжете, такава си е. Като дете с нова играчка — дразни ги само за да види дали може. Досега десет пъти да се е опарила, ако Делана не я защитаваше.

*Кралицата от трона каза: „На мен си довери
душата,
че в тежкото ми време тегне самотата.
На мен се довери — да водя, съдя, властвам пак,*

и никой няма да те нарече глупак.“

Ала доверието е звукът от лай на псе от гроба.

Доверието е звукът на кръв и на прокоба.

Доверието ни дълбае като кърт.

Доверието е звукът на смърт.

Сигурно беше сбъркал. Сигурно беше слисана само защото я остави така внезапно. Малцина мъже биха се отдръпнали от жена с такава външност, колкото и да ги дразнеше и както и да танцуваше. Сигурно беше така. Но оставаше открит въпросът кой тогава, и защо? Той се заозърта — огледа танцуващите, огледа зрителите, полускрити в сенките и чакащи реда си. Златокосата Ловкиня на Рога, която му се струваше някак позната, се въртеше вихрено с някакъв свъсен мъжага и плитката ѝ се развяваше във въздуха. Айез Седай Мат можеше да отличи по лицата им — повечето поне, — но трудно можеше да се каже коя от тях се е опитала да... каквото там се бе опитала.

Той zakрачи към следващия огън, преди всичко за да се отърве от тази натрапчива мелодия, преди да е стигнала до „краля върховен“, „господаря и господарката“ и „любовта на живота ти“. В древния си спомен сам бе написал тази песен, заради любовта на живота си. „Доверието е вкусът на смърт.“ На следващия ъгъл един цигулар и една флейтистка свиреха нещо, което му заприлича на „Пухкави перца“ — хубав селски танц.

Доколко можеше да се довери на Егвийн? Сега тя беше Айез Седай; трябваше да бъде, след като беше Амирлин, макар и Амирлин на една паплач в едно нищо и никакво село. Е, каквато и да беше станала, тя все пак си беше Егвийн и той не можеше да повярва, че е способна да го удари изотзад. Нинив естествено можеше, макар и не за да го нарани сериозно. Кракът обаче все още го болеше; отокът беше станал на буца. А Светлината само знаеше какво е способна да му направи жена като Елейн. Реши, че все още се опитват да го разкарат отгук. Вероятно трябваше да очаква още подобни опити. Най-доброто като че ли беше да не им обръща внимание; дори почти му се прииска пак да го направят. Не можеха да го докоснат със Силата и колкото

повече се опитваха и не успяваха, толкова по-добре щяха да разберат, че не могат да го ръчат като с остен.

До него се приближи Миреле. Нея я помнеше смътно. Не допускаше, че може да знае нещо опасно за него. Не беше толкова красива като Халима, разбира се, но все пак бе повече от симпатична. Мигащи сенки пробягваха през лицето ѝ и това почти го караше да забрави, че е Айез Седай.

— Гореща нощ — каза тя с усмивка и продължи да говори все така безгрижно, а той гледаше лицето ѝ с такава наслада, че едва след време осъзна какво точно му казва.

— Не мисля така — отвърна Мат учтиво, щом успя да вземе думата. Така ставаше, като се забрави човек — Айез Седай си бяха Айез Седай.

Тя само се усмихна.

— Това би ти осигурило много предимства, пък и няма да те закарфича на фустите си. Много предимства. Избрал си опасен живот, или той е избрал теб. Един Стражник би имал по-голям шанс да оцелее.

— Наистина не мисля така. Но благодаря за предложението все пак.

— Помисли си, Мат. Освен ако... Да не би Амирлин да те е обвързала?

— Не. — Егвийн не би могла да направи това. Дали? Нямахте да може, докато си носеше медальона, но дали щеше, ако го нямаше? — Бихте ли ме извинили? — Той я удостои с лек поклон и набързо се премести при една хубавичка синеока млада жена, която игриво потропваше с крак в ритъма на мелодията. Имаше сладки устни, точно за целуване, а той страшно държеше все пак да се позабавлява. — Видях ви очите и не можах да се сдържа да не ви поканя. Ще потанцуваме ли?

Твърде късно обаче забеляза пръстена с Великата змия на дясната ѝ ръка, а след това сладките устни се разтвориха и един глас, който той позна на часа, му каза сухо:

— Веднъж те попитах дали ще помагаш, когато къщата пламне, момченце, но ти, изглежда, сам скачаш в пламъците. А сега ми се махай от главата и си намери някоя, която ще потанцува с тебе.

Сюан Санче! Ами че нали тя беше усмирена и мъртва! Гледаше го свирепо с лице на някаква млада жена, което сигурно беше откраднала отнякъде, и носеше пръстен на Айез Седай! Да покани Сюан Санче на танц!?

Докато все още я гледаше зяпнал, една жилава млада доманка се завъртя край него — с бледозелена рокля, толкова тънка, че светлините на огъня ясно открояваха фигурата ѝ през нея. Доманката изгледа Сюан със смразяващ поглед, на който ѝ се отвърна с лихвата, след което буквално го сграбчи и го издърпа сред танцуващите. Беше висока като айилка — тъмните ѝ очи всъщност се взряха в неговите малко по-отвисоко.

— Аз между другото съм Леане — съобщи му тя с глас като медена милувка. — В случай, че не си ме познал. — Плътният ѝ смях също прозвуча като милувка.

Той подскочи и за малко не оплете крак при първото завъртане. Тя също носеше пръстена. Завъртя се в ритъма по навик. Висока или не, беше като перце в ръцете му, като плъзгащ се по езеро лебед, но това съвсем не бе достатъчно, за да заглуши въпроса, който избухна в главата му като фойерверк на Илюминатор. Как? Как, в името на Светлината? Отгоре на всичко, след като танцът свърши, тя каза:

— Много добре танцуваш. — Каза го със същия милващ глас, а после го хвана и му лепна най-сочната целувка, която бе получавал през живота си, а после въздъхна и го потупа по бузата. — Много добре танцуваш. Следващия път помисли за това като за танц, и ще е още по-добре. — А после го остави със смях и се впусна в нов танц с някакъв мъж, когото награби сред зрителите.

Мат реши, че вече е получил повече, отколкото един мъж може да понесе за една нощ. Върна се и легна, като нагласи седлото под главата си за възглавница. Сънищата му щяха да са приятни, ако всички не включваха Миреле, Сюан, Леане и Халима. Стигнаше ли се до сънища, никой мъж не можеше да се оправи.

Следващият ден трябваше да е по-добър, помисли си той, особено след като призори видя, че Ванин клюма в плевника. Талманес бил разбрал и щял да стои кротко; Стражниците наблюдавали приготовленията на Бандата, явно оставяйки се преднамерено да бъдат забелязани, но отдалече. По-малко приятната изненада дойде, когато

зърна коня на Олвер в двора зад конюшните и самия Олвер, свит на кълбо в одеялата си в един ъгъл.

— Трябва ти някой, който да ти пази гърба — каза той мрачно на Мат. — На нея не можеш да се довериш. — Нямаше нужда да уточнява, че го казва за Авиенда.

Олвер не прояви никакъв интерес към игрите с децата из селото, затова на Мат му се наложи да изтърпи втренчените погледи и усмивки, докато момчето се мъкнеше край него из Салидар, стараяйки се да подражава на плавната походка на Стражниците и да се оглежда в девет посоки наведнъж за Авиенда. Която продължаваше да я няма никаква също като Елейн и Нинив. А и „Амирлин“ продължаваше да е „заета“. Ванин успя да чуе едно-друго, но нищо, което да може да зарадва Мат. Ако Нинив наистина бе Изцерила Сюан и Леане, с нея щеше да е по-зле от всякога. Тя винаги бе имала много високо мнение за себе си и след като бе направила невъзможното, главата ѝ сигурно се беше издула като любеница. Но това беше най-малката беда. Вестта за Логаин и Червената Аджа накара Мат да потръпне. Тук намирисваше на нещо, което никоя Айез Седай не би простила. Щом Гарет Брин оглавяваше армията им, значи това тук не бе тълпа и улична сган с няколко Стражници за втвърдяване. Като се добавеше и продоволствието, което Ванин бе забелязал да прибират в бурета, вече намирисваше на голяма беля. Най-голямата беля, каквато можеше да си представи, ако се изключеше това да види някой Отстъпник седнал на масата срещу него и дузина тролоци на вратата. Всичко това не ги правеше просто глупаци; правеше ги опасни глупаци. Том с неговото „помогни им да успеят“. Ами да излезе сега веселчунът от скривалището си и да му обясни как точно.

Вечерта Миреле пак му заговори да ѝ станел Стражник и малко поприсви очи, когато той ѝ отвърна, че това е вече петото предложение, което е получил от изгрев слънце. Не беше сигурен дали му повярва, но се фръцна толкова сърдито, колкото не беше виждал да се фръцка никоя Айез Седай. Но си беше вярно. Най-първото, още докато се опитваше да си изяде закуската, дойде от Делана, същата, за която работеше Халима, набита светлокоса жена с воднистосини очи, която едва не го хвана за врата да го натика в това. Така че вечерта Мат остана настрана от танците и си легна да спи още докато музиката и смехът кънтяха в ушите му; този път му звучаха кисело.

Едва по обед на втория му пълен ден в Салидар някакво момиче в бяла рокля, симпатично, с лунички и толкова усилено стараещо се да покаже ледено достойнство, че почти успяваше, го намери с призовка, каквото точно си беше.

— Веднага ще се представите пред Амирлинския трон. — Точка, и нито дума повече. Мат ѝ махна с ръка да води; стори му се, че така е редно, и на нея, изглежда, ѝ хареса.

Всичките до една бяха в Малката кула — Егвийн и Нинив, Елейн и Авиенда, въпреки че се наложи да я погледне повторно, за да я познае в синята рокля от фина вълна с дантелена яка и маншети. Добре поне че не се бяха опитали да се удушат с Елейн, но и двете бяха нацупени. Кое то ни най-малко не ги правеше по-различни от Егвийн и Нинив. Нито трепване, нито някакво изражение и у четирите, и очите на всичките — в него. Успя някак да си задържи езика зад зъбите, докато Егвийн му изреди възможностите за избор, така както тя ги виждаше, седнала зад масата с шарфа с пъстрите ресни, заметнат на раменете ѝ.

— Ако смяташ, че не можеш да направиш нито едното, нито другото — завърши тя, — запомни, че мога да заповядам да те вържат на коня ти и да те върнат при твоята Банда на каква ръка беше. За мърлячи и кръшкачи в Салидар място няма. Няма да го позволя. За теб, Мат, остава или Ебу Дар с Елейн и Нинив, или да се махаш, пък да видим кого ще впечатлиш със знаменцата си.

Кое то естествено не му оставяше никакъв избор. След като се изрази в този смисъл, израженията им изобщо не се промениха. Ако се промени нещо, то беше само у Нинив, чието лице се вдърви още повече. А Егвийн само каза:

— Радвам се, че се разбрахме, Мат. Сега имам да свърша още хиляда неща. Ще се опитам да те видя преди да тръгнеш. — Разкара го като някакво конярче. Амирлин, видите ли, била заета. Оставаше само да му подхвърли някой петак.

Ето как на третата си заран в Салидар Мат се озова малко извън него, в сечището между селото и гората.

— Могат да си стоят тук, докато се върна — каза той на Талманес и погледна през рамо към къщите. Скоро щяха да дойдат, а не искаше всичко това да бъде донесено на Егвийн. Ако можеше, щеше да се опита да му обърка плановете. — Във всеки случай поне се

надявам. Ако обаче се размърдат, последвай ги накъдето и да тръгнат, но на достатъчно разстояние, за да не ги плашиш. И ако се появи една млада жена на име Егвийн, въпроси не задаваш. Взимаш я и на галоп към Кемлин, дори ако се наложи дупка да пробиеш през Гарет Брин. — Разбира се, възможно бе да се канят да тръгнат точно за Кемлин — току-виж извадили късмет. Но се боеше, че целта им ще е Тар Валон. Тар Валон и секирата на палача. — И вземи Нерим със себе си.

Талманес поклати глава.

— Щом взимаш Нейлсийн, ще се обидя, ако не ми позволиш да си пратя човека да се грижи за нещата ти. — На Мат му се искаше Талманес поне от време на време да може да се усмихва: така щеше да му е по-лесно да познае кога е сериозен. Във всеки случай сега прозвуча сериозно.

Нерим стоеше малко настрана, с Пипе, ниската си дебела кобила и два товарни коня с плетени панери, натъпкани догоре. Човекът на Нейлсийн, трътлест тип на име Лопин, водеше само един товарен кон в добавка към своя и високия черен жребец на Нейлсийн.

Това обаче не изчерпваше цялата група. Никой като че ли не беше склонен да му каже нещо повече освен къде да се яви и кога, но посред поредните уговаряния да стане Стражник Миреле му бе подхвърлила, че вече може спокойно да поддържа връзка с Бандата си, стига да не се опитва да ги приближава към Салидар. Това пък беше последното, което можеше да му хрумне. Ванин беше тук тази заран, защото сигурно можеше да разузнае разположението на терена навсякъде, и дузина конници, избрани от Бандата заради широките им рамене и защото добре бяха поддържали реда като Червени ръце в Мероне. Според Нейлсийн бързите юмруци и тояги щели да могат да потушат всяка неприятност, в която Нинив и Елейн можели да се забъркат. И накрая на всичко това беше Олвер, на гърба на сивушкото, който сам бе нарекъл Вятър, име, което дългокракото животно може би наистина заслужаваше. Виж, с Олвер изборът му не беше труден. Бандата можеше като нищо да се натъкне на някоя голяма беля, следвайки тази пасмина от побъркани жени — достатъчно благородници щяха да настръхнат като таралежи от това, че цели две войски прекосяват земите им, дотолкова, че всяка нощ към тях да хвърчат стрели от всеки втори шубрак. Всеки град щеше да е безопасен от това за момчето.

От Айез Седай все още нямаше и помен, а слънцето вече напичаше над върховете на дърветата.

Мат подръпна раздражено шапката си.

— Нейлсийн познава Ебу Дар, Талманес. — Тайренецът се ухили, целият плувнал в пот, и кимна. Физиономията на Талманес си остана все така строга. — Е, добре. Идва и Нерим. — Талманес наклони глава; май наистина беше сериозен.

Най-сетне от селото излезе група жени, повели коне. Не само Елейн и Нинив, въпреки че не беше очаквал други. Авиенда се бе облякла в сива рокля за езда, но поглеждаше стройната си сиво-кафява кобилка много подозрително. Ловкинята със златната плитка показваше повече увереност с високия си кон с миши цвят и като че ли се опитваше да убеди нещо Авиенда във връзка с кобилата. Какво правеха и тези двете тук? Имаше също така и две Айез Седай — точно още две Айез Седай освен Нинив и Елейн — стройни жени с бяла коса, каквато той не бе виждал по Айез Седай досега. След тях се мъкнеше някакъв старчок с товарен кон в добавка към собствения му, жилав и с много малко коса по темето, при това побеляла. Едва след повечко виране Мат разбра, че е Стражник, с един от онези менящи цвета си плащове, провиснал на гърба му. Това значи било да си Стражник: Айез Седай те изцежда, докато косата ти окапе, а после, като умреш, сигурно и кокалите ти изсмуква.

Том и Джюйлин ги следваха малко по-назад, и те също караха товарен кон. Жените спряха на петдесетина крачки встрани със своя престарял Стражник, без дори да погледнат към Мат и хората му. Веселчунът хвърли поглед към Нинив и останалите, после заговори на Джюйлин и двамата поведоха конете си към Мат, но спряха малко настрана, сякаш не бяха сигурни, че ще ги посрещне добре. Мат пристъпи към тях.

— Трябва да ти се извиня, Мат — каза Том и поглади мустаците си с кокалчетата на чворестите си пръсти. — Елейн ми каза най-недвусмислено, че не трябва повече да говоря с теб. Смекчи се едва тази сутрин. В един момент на слабост преди време взех, че обещах да изпълнявам заповедите ѝ, и сега тя ми го размахва пред лицето по най-неудобни поводи. Не беше много доволна, че съм ти казал толкова много неща.

— Нинив ме заплаши, че ще ми насини окото, ако приближа до теб — каза навъсено Джюйлин и се подпря на бамбуковата си тояга. Носеше някаква тарабонска шапка, която изобщо не можеше да му помогне срещу жегата, и тя също изглеждаше навъсена.

Мат се обърна към жените. Нинив надничаше към него над седлото на закръглената си кафява кобила, но когато го видя, че я гледа, наведе очи. Той нямаше и да допусне, че Нинив е в състояние да пребие Джюйлин, но мургавият хващач на крадци бе далечен отглас на мъжа, с когото се бе запознал в Тийр. Онзи Джюйлин беше готов на всичко, докато този, с постоянно присвити вежди, като че ли непрекъснато се притесняваше от нещо.

— Ще я науча аз на прилично държане през това пътуване, Джюйлин. Том, аз съм този, който трябва да се извини. За онова, дето ти казах за писмото. Нещо се бях разгорещил и поразтревожил заради глупостта на жените. Надявам се да ти е донесло добри новини. — Твърде късно си припомни какво му беше казал Том. Оставил беше жената, написала му писмото, да загине.

Но Том само сви рамене. Ако не беше това веселчунско наметало, Мат не знаеше какво да си мисли за него.

— Добри новини ли? Още не съм го разгадал. Знаеш ли, човек често не може да разбере една жена приятел ли му е, враг ли или любима, преди да е станало твърде късно. Понякога се оказва, че е и трите неща наведнъж. — Мат очакваше да последва смях, но Том се намръщи и въздъхна. — Жените като че ли винаги обичат да се правят на загадъчни, Мат. Мога да ти дам един пример. Помниш ли Алудра?

Мат се замисли.

— Илюминаторката, дето ѝ помогнахме да не ѝ кльцнат гърлото в Арингил ли?

— Същата. Двамата с Джюйлин я срещнахме по време на нашите пътувания и тя просто не ме познаваше. Не че не ме позна — човек като пътува с някого, си говори с него, опознават се. Алудра не искаше да ме познава и макар да не разбирах защо, не виждах смисъл да се натрапвам. Срещнах я като непозната и я оставих като непозната. Сега приятел ли да я наречеш, или враг?

— Може би любима — каза сухо Мат. Той лично нямаше нищо против да срещне Алудра отново: беше му дала едни фойерверки, които се бяха оказали много полезни. — Ако искаш да научиш повече

за жените, питай Перин, не мен. По-рано си мислех, че и Ранд ги познава, но за Перин съм сигурен. — Елейн си говореше нещо с двете Айез Седай под бдителния поглед на Ловкинята. Една от по-възрастните Айез Седай изгледа замислено Мат. Двете имаха същата стойка като на Елейн, хладна като някоя кралица на проклетия ѝ трон. — Е, с малко късмет няма да ми се наложи дълго да се примирявам с тях — измърмори той на себе си. — С малко късмет, каквото и да са намислили да правят, няма да продължи дълго и ще можем да се върнем тук след пет-десет дни. — С малко късмет можеше да се върне преди Бандата да е тръгнала да следва като сянка тези сбърканячки. Да проследи не една армия, а две наведнъж, щеше да е толкова лесно, колкото да открадне топла баница, но не изгаряше от желание да търпи компанията на Елейн повече от необходимото.

— Десет дни ли? — каза Том. — Мат, дори с този техен „праг“ ще минат поне пет-шест дни само докато стигнем Ебу Дар. По-добре е от двадесетина, но...

Мат не го слушаше. Всичкото раздражение, което бе струпал още откакто за първи път зърна Егвийн, изведнъж изригна в главата му. Свали нервно шапката си и закрачи към Елейн и останалите. Не стига, че го държаха на тъмно — как очакваха впрочем да ги пази от неприятностите, след като не му казваха нищо? — но това си беше направо тъпо. Нинив го видя, че се приближава, и кой знае защо, отново се сниши като патка зад коня си.

— Интересно ще е да пътуваме с един тавирен — каза едната от белокосите Айез Седай. Макар и отблизо, той не можеше да ѝ припише каквато и да било възраст, въпреки че по някакъв начин лицето ѝ създаваше впечатление за много, много години. Сигурно беше заради косата. Другата толкова ѝ приличаше, че можеше да я използва за огледало. Може би наистина бяха сестри. — Аз съм Вандийн Намелле.

Мат нямаше никакво настроение да му говорят, че е тавирен. Никога не бе имал такова настроение, но сега — още по-малко.

— Какви са тези глупости, дето ги чувам, за пет-шест дни само докато стигнем до Ебу Дар? — Стариат Стражник се изпъна, изгледа го сурово и Мат набързо си поправи преценката за него. Жилав, но и корав, като старо коренище. Това обаче не се отрази на тона му. — Можете да отворите Праг край самия Ебу Дар. Не сме никаква си

проклета армия, че да изплашим някого, а колкото до изскачането ви от въздуха, вие сте Айез Седай. Хората очакват от вас да изскачате от въздуха и да минавате през стените.

— Боя се, че говориш не с която трябва — каза Вандийн. Той погледна към другата белокоша, която поклати глава, и Вандийн каза: — Страхувам се, че не е и Аделиз. Изглежда, не сме достатъчно силни за някои от новостите.

Мат се поколеба, след което нахлупи шапката си и се обърна към Елейн.

Брадичката ѝ се вдигна.

— Изглежда, знаете много по-малко, отколкото си въобразявате, господин Каутон — каза тя хладно. Той забеляза, че тя не се поти, също като двете... другите две... Айез Седай. Ловкинята го гледеше предизвикателно. Що за бръмбар ѝ беше влязъл в ухото на тази? — Около Ебу Дар има селца и ферми на сто мили околоръст — продължи Елейн, все едно обясняваше очевидни неща на някой идиот. — Един Праг е доста опасен. Не възнамерявам да избия овцете или кравите на някой беден човечец, още по-малко да убия самия него.

Подразни го не само тонът ѝ. Беше права и това го подразни още повече. Обаче нямаше намерение да ѝ го признае, не и на нея, и докато търсеше начин да се измъкне, видя откъм селото да идва Егвийн с поне две дузини Айез Седай, повечето от които наметнати с шалове си с ресни. По точно идваше тя, а те я следваха. Вдигнала глава, тя гледеше право напред, а другите крачеха зад нея на малки групички. Шериам, със синия шарф на Пазителката, говореше с Миреле и някаква Айез Седай с грубовато лице, която странно как излъчваше майчинско добродушие. Освен Делана той не разпозна нито една от останалите — едната бе свила побелялата си коса на кок; колко възрастна всъщност трябваше да е една Айез Седай, за да побелее косата ѝ? — но си говореха помежду си, пренебрегвайки жената, която бяха провъзгласили за Амирлин. Егвийн все едно че беше съвсем сама — и наистина изглеждаше самотна. Доколкото я познаваше, тя се стараше много усилено да бъде това, за което я бяха провъзгласили, а те я оставяха сама пред очите на всички.

„В Ямата на ориста да вървят всички, ако си мислят, че могат да се държат по този начин с една жена от Две реки“ — помисли си той мрачно.

Закрачи да посрещне Егвийн, с широк жест свали шапката си и се поклони, сгъна най-елегантно крак — когато се наложеше, знаеше как да го прави.

— Добро утро, майко, и дано Светлината да ви освети — рече Мат толкова високо, че да го чуят чак в селото. После коленичи, хвана дясната ѝ ръка и целуна пръстена на Великата змия. Метна един бърз и гневен поглед към Талманес и останалите, скрито от Егвийн и онези след нея, и хората му се смъкнаха на колене и извикаха:

— Светлината да ви освети, майко. — Дори Том и Джюйлин.

Отначало Егвийн като че ли се стресна, но бързо го прикри. После се усмихна и тихо каза:

— Благодаря ти, Мат.

За миг той се втренчи в нея, а после се окашля, изправи се и изтупа коленете си. Шериам и всички онези, другите, се бяха втренчили в него.

— Не те очаквах тук — каза той тихо, — но пък, изглежда, животът е пълен с неща, които не съм очаквал. Амирлин винаги ли излиза да се види с хората, когато тръгват на път? Случайно да си склонна да ми обясниш най-после какво става, а?

Отначало му се стори, че може и да го направи, но после тя стисна за миг устни и леко поклати глава.

— Винаги ще излизам да изпращам приятели, Мат. Щях да поговоря с теб и преди това, ако наистина не бях толкова заета. Мат, наистина, постарай се да се предпазиш от неприятности в Ебу Дар.

Той я изгледа раздразнено. Взел той да ѝ коленичи и пръстени да ѝ целува, а тя ще му казва на него да се пази от беди, след като цялата работа се свеждаше да това да запази цели кожите на Елейн и Нинив.

— Ще се постарая, майко — отвърна той заядливо, но не прекалено. Шериам и някоя от ония можеше да са достатъчно близо, за да чуят. — Ако ме извините, трябва да се погрижа за хората си.

Още един поклон и той отстъпи няколко крачки заднишком, след което се обърна и закрачи към все още коленичилите си хора.

— Вие да не сте решили да стоите така, докато пуснете корен? — изръмжа им Мат. — На конете. — Сам изпълни заповедта си и всички с изключение на Талманес се метнаха на седлата.

Егвийн размени няколко думи с Елейн и Нинив, докато Вандийн и Аделиз отидоха да поговорят с Шериам, след което настъпи часът, ей

така изведнъж, след цялото това разтакаване. Елейн пристъпи напред и изведнъж пред нея се появи резка от светлина, разшири се до отвор и гледката през него, нещо като било на нисък хълм, покрито с кафява трева, се завъртя и спря. Точно както го правеше Ранд. Почти.

— Слизай от конете — заповяда Мат. Елейн изглеждаше напълно доволна от себе си — човек изобщо нямаше да заподозре що за жена е, ако видеше радостната ѝ усмивка, подканяща Нинив и Авиенда да споделят задоволството ѝ — но колкото и да беше доволна, прагът не беше толкова широк, колкото Ранд го бе направил за Бандата. Разбира се, сегашният им брой изобщо не можеше да се сравнява с този на Бандата, но поне можеше да го направи достатъчно висок, за да скочи човек през него на коня си.

Ниските покрити с изсъхнала трева хълмове от другата страна продължаваха докъдето поглед стига, макар че чернилката на юг предполагаше гора. Прашни хълмове.

— Не бива да напругаме прекалено конете — каза Аделиз и леко се метна на сивата си кобила щом Прагът изчезна. Животното сякаш щеше да се чувства повече у дома си в някой шадраван.

— О, разбира се, че не — каза Вандийн, също яхна коня си и двете поеха на юг, като махнаха на останалите да ги последват. Старият Стражник подкара по петите им.

Нинив и Елейн се спогледаха раздранено, след което сръгаха кобилите си да догонят старите жени. Копитата затупуркаха в спечената пръст. Ловкинята със златната коса ги последва също както Стражникът другите две.

Мат въздъхна, развърза черната кърпа на врата си и я стегна около носа и устата си. Колкото и да му беше приятно да види как дъртите Айез Седай учат другите двечки как се стои мирно, това, което наистина му се искаше, беше една езда без никакви произшествия, кратко пребиваване в Ебу Дар и бързо прескачане обратно в Салидар, преди Егвийн да е направила нещо глупаво и непоправимо. Жените винаги му създаваха грижи; ей това той не го разбираше.

След като Прагът примигна и се стопи, Егвийн също въздъхна. Навярно Елейн и Нинив щяха да предпазят Мат да не се забърка в твърде големи неприятности. Да се надява, че ще го предпазят

напълно, сигурно беше прекалено. Жегна я съжаление, че го използва, но там, където бе тръгнал сега, сигурно щеше да е от полза поне малко, а и трябваше на всяка цена да бъде отстранен от Бандата. Освен това си го заслужаваше. Може би Елейн все пак щеше да го научи на малко прилично държане.

Тя се обърна към останалите и каза:

— Време е да се заловим с това, което ни чака.

Всички очи се обърнаха към кайриенеца в тъмното палто, който едва сега се качи на коня си край дърветата. „Талманес“ — помисли си Егвийн, Мат така го беше нарекъл като че ли. Не бе посмяла да задава твърде много въпроси. Той ги изгледа за миг и поклати глава, след което подкара навътре в леса.

— Този мъж ще ни създава грижи, освен ако не съм виждала мъж в живота си — каза Романда.

Лелейн кимна.

— Мен ако питате, на мили бих стояла от такъв като него.

Егвийн не си позволи да се усмихне. Бандата на Мат ѝ бе послужила за първата ѝ цел, но сега много зависеше какви заповеди е оставил на този Талманес. Реши, че за това ще трябва да разчита на Мат. Сюан ѝ беше казала, че онзи Ванин бил изровил доста неща преди тя самата да е успяла да му ги подхвърли под носа. И че ако ѝ дойдел „умът в главата“ и прибегнела до Бандата за закрила, Бандата трябвало да е близо до нея.

— Не е ли време да яхнем конете? — каза тя. — Ако тръгнем веднага, ще можем да догоним лорд Брин преди залез.

ГЛАВА 45

ГОРЧИВА МИСЪЛ

Вилнар водеше конния патрул из улиците на Новия град а//и/ си мислеше дали да не се обръсне. Някои други вече се бяха обръснали заради тази неестествена жега. В Салдеа все пак трябваше да е по-хладно.

Да остави мислите си да блуждаят беше съвсем безопасно. Коня си можеше да води и насън, а и само някой много тъп уличен джебчия би опитал занаята си близо до десетината салдейци. Обикаляха напосоки, за да не могат да разберат тези типове къде са в безопасност. Всъщност по-често вместо да залавят крадци, те просто задържаха онези, които сами идваха при тях. И най-здравият побойник в Кемлин бе готов да се затича към Салдейците, за да го приберат преди да са го спипали айилците. Така че Вилнар оглеждаше с половин око улицата и бе оставил ума си да се рее. Замисли се за момичето, за което искаше да се ожени; бащата на Терян беше търговец и искаше да си има зет войник навярно повече, отколкото Терян искаше да си има мъж. Замисли се и за играта, която му бяха предложили няколко айилки; „Целувката на Девите“ му бе прозвучало съвсем невинно, но в очите им бе доловил някакъв блясък, заради който не можеше да им се довери напълно. Преди всичко обаче се замисли за Айез Седай.

Винаги му се беше искало да види някоя Айез Седай, а със сигурност сега едва ли имаше някое по-подходящо място за това от Кемлин, освен ако не отидеше до Тар Валон. Явно в Кемлин беше пълно с Айез Седай. Беше яздил и до „Хрътката на Кулаин“, където според мълвата имаше поне сто Айез Седай, но така и не можа да се насили да влезе. Достатъчно храбър беше, все едно срещу мъже или тролоци, но мисълта за Айез Седай го притесняваше. Освен това ханът едва ли можеше да приюти сто Айез Седай, а никое от момичетата, които успя да види, не можеше да мине за Айез Седай. Ходил беше и до „Короната на розите“ и беше наблюдавал от другата страна на

улицата, но също не беше сигурен дали жените, които успя да види, бяха Айез Седай.

Той погледна една слаба жена, която излезе от някаква висока къща. Жената спря намръщена на вратата, нахлупи на главата си широка сламена шапка и се забърза нанякъде. Вилнар поклати глава. Не можеше да определи възрастта ѝ, но това не стигаше. Знаеше той как да разпознае Айез Седай. Нека Джидар да твърди колкото си ще, че те били толкова красиви, че можели да убият всеки мъж с усмивката си, и нищо, че според Рисен всички били с една стъпка по-високи от най-високия мъж. Вилнар знаеше, че можеш най-добре да ги разпознаеш по лицата им, по онези техни безвременни като на безсмъртни лица. Невъзможно трябваше да е да се сбърка това.

Патрулът стигна до укрепената с кули сводеста арка на портата Бели мост и Вилнар забрави за Айез Седай. Отвън бе едно от пазарищата — дълги каменни навеси, покрити с червени керемиди, с ясли и огради, пълни с телета, свине и овце, с кокошки, патици и гъски, и сергии, по които се продаваше какво ли не, от боб до ряпа. Обикновено по тези пазарища цареше какофония от викове на фермери, хвалещи шумно стоката си, но сега с изключение на животинския врясък към портата настъпваше безмълвие, съпътстващо най-странната процесия, която Вилнар беше виждал.

Дълга колона селяни по четирима в редица и на коне оформяше челото ѝ, а след тях като че ли следваше върволица от фургони. Селяни, със сигурност, в тези груби вълнени аби, но пък всеки носеше на гърба си най-дългия лък, който той бе виждал, плюс пълен колчан на едното бедро и дълъг нож или къс меч на другото. Процесията се предвождаше от бяло знаме, обрамчено с червено и с червена вълча глава на него, а около знамето — мешавица от хора, не по-малко странна от самата колона. Сред тях имаше трима айилци, пешаци естествено, мъж и две Деви, и някакъв чешит, чиито убийствено жълти торбести гащи и яркозелено палто на бели ивици подсказваха, че е Калайджия, стига да го нямаше дългия меч на гърба му. Водеше кон, голям колкото товарен кон от Нашун, със седло, направено като за някой великан. Самият им предводител май беше един мъжага с широки рамене и рунтава коса, с къса брада и злокобна секира, окачена на колана му, а от едната му страна яздеше салдейка с тясна тъмна пола, която непрекъснато го поглеждаше с най-нежния...

Вилнар се втренчи в нея. Познаваше я тази жена. Сети се за лорд Башийр, който точно в този момент беше в Кралския дворец. Нещо повече, сети се и за лейди Дейра и сърцето му се смъкна в петите — тя също беше в палата. Ако точно в тази минута някоя Айез Седай махнеше с ръка и превърнеше цялата тази колона в тролоци, Вилнар щеше да падне от седлото си от радост. Навярно това беше цената на доскорошния му унес. Ако не се беше унесъл, а мислеше само за задълженията си, патрулът му отдавна щеше да е минал оттук. Но заповедите си бяха заповеди.

Зачуден дали лейди Дейра няма да реши, че има на раменете си не глава, а мях, пълен с въздух, той развърна хората си пред портата.

Перин подкара коня си към портата и дръпна юздите на десетина крачки от нея. Стъпко спря с радост — жегата не му харесваше. Конниците, препречили портата, бяха салдейци, ако можеше да се съди по големите им носове и дръпнатите им очи; някои бяха с лъскави черни бради, други с дебели мустаци, а трети бяха гладко обръснати. Всички, с изключение на един, бяха стиснали дръжките на мечовете си. Въздухът откъм тях се раздвижи; дори и полъх не беше. Нямахше миризма на страх. Перин погледна към Файле, но тя се беше привела над дългата шия на Лястовица и най-съсредоточено опипваше такъмните ѝ; от нея леко ухаеше на билков сапун и тревога. Бяха чули вест за салдейци в Кемлин през последните около двеста мили от пътя, салдейци, предвождани вероятно от баща ѝ. Това сякаш не тревожеше толкова Файле, но тя беше сигурна, че майка ѝ също ще е в Кемлин. И твърдеше, че уж това не я безпокояло.

— От лъкометците дори няма да имаме нужда — каза тихо Ейрам и погали дръжката на меча, стърчаща над рамото му. Тъмните му очи като че ли бяха изпълнени с нетърпение; от него определено миришеше на възбуда. — Те са само десет. Двамата с теб можем да си пробием път и сами. — Гаул междувременно се беше забулил и почти сигурно Баин и Чиад също, от другата страна на Файле.

— Никакви стрелци и никакви пробиви — каза Перин. — И никакви копия, Гаул. — На Баин и Чиад не каза нищо; те бездруго слушаха само Файле. Която не изглеждаше никак готова скоро да

вдигне глава и да каже нещо. Гаул смъкна булото си и сви рамене. Ейрам се навъси разочаровано.

Перин се обърна към салдейците. Жълто-златистите му очи срещнаха няколко нервни мъжки погледа.

— Аз съм Перин Айбара. Мисля, че Ранд ал-Тор ще иска да ме види.

Брадатият непознат, който единствен не бе докоснал дръжката на меча си, кимна и каза:

— Аз съм Вилнар Барада, лорд Айбара. Подлейтенант, заклет в меча на лорд Башийр. — Произнесе го много гръмко, обаче отбягваше да поглежда Файле. Тя въздъхна при споменаването на баща си и изгледа навъсено Барада, още повече след като той продължаваше да не ѝ обръща внимание. — Заповедите на лорд Башийр — продължи той, като сякаш между другото добави, — а също и на лорд Дракона, са, че никой благородник не може да влиза в Кемлин с повече от двадесет въоръжени мъже или петдесет слуги.

Ейрам помръдна на седлото си — той беше по-докачлив за така наречената чест на Перин дори от Файле, но слава на Светлината, нямаше да извади меча си от ножницата освен ако Перин не му заповядаше.

Перин заговори през рамо:

— Данил, върни всички на онази ливада, край която минахме преди три мили, и вдигнете лагера там. Ако някой фермер вземе да се оплаква, дай му малко злато и го успокой. Обясни му, че ще му се заплатят всички щети. Ейрам, ти се връщаш с тях.

Данил Луин, мъж с дебели мустаци, които почти скриваха устата му, докосна челото си с юмрук, въпреки че Перин непрекъснато му казваше, че едно „добре“ е достатъчно, и веднага заражда заповеди всички да обръщат. Ейрам се вкочани, разбира се — той не обичаше да остава настрана от Перин, — но не каза нищо. Понякога на Перин му се струваше, че в лицето на бившия Калайджийи се е сдобил с истински вълкодав. Не беше никак добре човек да се държи точно така, но не знаеше какво да направи по въпроса.

Очакваше, че Файле ще му наговори куп приказки за това връщане на всички — очакваше тя отново да зачекне досадната тема за така нареченото му „положение“ и да настоя за двадесетимата, за които бе споменал Барада, както и за свитата от поне петдесет слуги в

добавка — но тя се бе навела от седлото и си шепнеше нещо с Баин и Чиад. Той се постара да не слуша, въпреки че все пак долови няколко думи. Нещо за мъжете, което бе изречено с много насмешка — на жените винаги сякаш или им беше смешно, или се ядосваха, когато говореха за мъже. Тъкмо Файле беше причината всички тези хора да се мъкнат след него, със знамето отгоре на всичко, макар все още да не му беше ясно как бе успяла да го постигне. А отзад във фургоните, представете си, имаше слуги, мъже и жени, облечени в ливреи с вълча глава на рамото. При това дори хората на Две реки не възразиха; напротив, изглеждаха не по-малко горди от целия този маскарад, отколкото бежанците.

— Така доволен ли сте? — попита той Барада. — Останалите можете да ни придружите до Ранд, ако не искате да се изгубим.

— Мисля, че... — Черните очи на Барада пробягаха към Файле и моментално се отместиха. — Мисля, че така ще е най-добре.

След като Файле се изправи, Баин и Чиад заподтичваха край колоната конници, напирайки през тълпата все едно че нямат нищо общо с тях. Салдейците изобщо не се изненадаха, но пък те сигурно бяха свикнали с айилците: според мълвата Кемлин гъмжеше от айилци.

— Трябва да се видя с няколко братя по копие — каза рязко Гаул. — Дано винаги намираш вода и заслон, Перин Айбара. — И хукна след жените. Файле скри насмешливата си усмивка зад дланта си в сива ръкавица.

Перин само поклати глава. Гаул искаше да се ожени за Чиад, но според айилския обичай тя трябваше да го покани и макар че според Файле тя желаше да му стане любима, нямаше да остави копието, за да се омъжи. А той изглеждаше обиден като някое момиче от Две реки при подобни обстоятелства. Баин като че ли също имаше дял в цялата тази история, макар Перин да не разбираше как точно. Файле бе заявила, че също не знае, макар и някак много набързо, докато Гаул помръкна, когато го попита. Странни хора.

Салдейците им заотваряха път сред множеството, но Перин почти не обръщаше внимание на тълпите, изпълващи града. Веднъж бе виждал Кемлин, или поне част от него, а и напоследък градовете не му харесваха особено. Вълците рядко приближаваха до стените на някой град; не беше усещал близостта на нито един от два дни. Това, което сега правеше той, бе да попоглежда накриво жена си, като се стараше

тя да не го забележи. Но все едно че я зяпаше открито. Тя винаги яздеше с изправен гръб, но сега направо се беше вдървила, забила гневен поглед в гърба на Барада. Раменете на мъжа се бяха смъкнали, сякаш той усещаше погледа ѝ. И на един сокол погледът не можеше да се мери по свирепост с този на Файле.

Перин подозираше, че тя си мисли за същото като него, макар навярно не и със същите фрази. За баща си. На нея със сигурност ѝ предстоеше да даде няколко обяснения — в края на краищата, тя бе избягала от дома си, за да стане Ловкиня на Рога — но тъкмо Перин беше този, който трябваше да се изправи лице в лице с владетеля на Башийр, Тир и Сидона, за да го уведоми, че един ковач се е оженил за неговата дъщеря и наследничка. Нещо, което Перин не очакваше с кой знае какво нетърпение. Никога не се беше смятал за особено храбър — да правиш каквото е нужно не беше никаква храброст, — но пък и никога не си беше помислял, че е страхливец. А от мисълта за бащата на Файле устата му пресъхваше. Май трябваше да се върне и да се погрижи за устройването на лагера. Едно писмо до лорд Башийр щеше да обясни всичко. Внимателно съставено писмо можеше да му отнеме два-три дни, докато го напише. Навярно и повече. Думите му идваха трудно.

Един поглед към пурпурното знаме, веещо се лениво над Кралския дворец, го накара да се стресне, сякаш го удариха с чук по главата. Мълвата говореше за това. Перин знаеше, че не е знамето на Дракона, каквото и да твърдеше мълвата — някои твърдяха, че означавало, че Айез Седай служат на Ранд; според други — че той служел на тях — и Перин се зачуди защо Ранд не бе развял самото знаме на Дракона. Ранд. Все още усещаше как Ранд го притегля към себе си, като по-голям тавирен, притеглящ по-малкия. Това чувство не му подсказваше къде точно се намира Ранд; притеглянето не беше от такъв вид. Беше напуснал Две реки с очакването, че ще тръгне към Тийр или Светлината само знае накъде, и само буйният поток от слухове и приказки, потекъл на запад през Андор, го бе довел тук. Някои от тези приказки и слухове звучаха доста обезпокоително. Не, това, което изпитваше, беше необходимост да е близо до Ранд, или навярно нуждата на Ранд от неговата близост, като някакъв сърбеж между плешките, до който ръката ти не може да се добере, за да се почешеш. Сега много скоро щеше да се почеше, макар почти да му се

искаше това да не стане. Имаше си той една мечта, такава, на която Файле със сигурност щеше да се изсмее, както си падаше по приключенията. Мечтата му беше да си живее в една малка къщурка с нея, някъде в селски краища, далеч от големите градове и всякаква суета. А около Ранд винаги цареше суета. Но Ранд имаше нужда от него и той щеше да направи това, което трябва.

Влязоха в един широк, обкръжен с колони вътрешен двор и Перин откачи колана, натежал от секирата, и го метна на седлото — беше истинско облекчение да се отърве от нея за малко — и двама облечени в бели роби слуги — мъж и жена — отведоха Стъпко и Лястовица. След няколко разменени думи Барада предаде него и Файле на някакви айилци с ледени погледи — повечето от тях носеха на челата си превръзки с черно-белия диск по средата — които ги поведоха навътре и с още по-малко приказки ги предадоха на свой ред на Деви, чиито погледи бяха още по-ледени. Перин не познаваше нито една от тях от Камъка и усилията му да ги заговори бяха посрещнати с безизразни лица. Ръцете им се разшаваха в ръчния говор на Девите и една от тях бе избрана да поведе него и Файле още по-навътре в двореца — стройна жена с пясъчножълта коса, която сигурно беше на възрастта на Файле. Представи се като Лериан и това май бяха единствените думи, които се отрониха от устата ѝ, освен че ги предупреди да не се помотават. Той съжали, че Баин и Чиад не са с тях — едно познато лице може би щеше да я зарадва малко. Файле се плъзгаше по коридорите като някоя важна дама, каквато си беше, въпреки че на всяка пресечка се оглеждаше бързо в двете посоки. Явно не искаше баща ѝ да я изненада.

Най-сетне стигнаха до една двукрила врата с гравирани лъвове, пред която още две приклекли Деви бързо се изправиха и след като пръстите им отново се разшаваха в ръчния им говор, пясъчнокосата Дева влезе, без да чука.

Перин тъкмо се чудеше дали напоследък около Ранд е винаги така, с айилски стражи и без никой да говори, когато крилата на вратата изведнъж се разтвориха и ето ти го Ранд, по риза.

— Перин! Файле! Светлината дано ви е осветила в деня на сватбата ви — засмя се той и целуна Файле. — Колко съжалявам, че не бях там. — Перин усети, че приятелят му е смутен.

— Ти как разбра? — възкликна той, а Ранд отново се засмя и го потупа по рамото.

— Боуд е тук, Перин. Боуд и Джанази, всички. В Кемлин са. Дотук успяха да ги доведат Верин и Аланна преди да разберат за Кулата. — Изглеждаше уморен, очите му бяха хлътнали, въпреки че смехът му беше бодър. — Светлина, Перин, какви неща само ми разправиха за теб! Лорд Перин на Две реки. Какво ли казва за всичко това госпожа Люхан?

— Ами и тя ме нарича „лорд Перин“ — измърмори кисело Перин. Елзбет Люхан го беше пердашила по задника като малък по-често и от майка му. — И ми се кланя, Ранд! Кланя ми се! — Файле го изгледа накриво. Според нея, той само смущавал хората, когато се опитваше да сложи край на всичките им поклони и реверанси; колкото до собствените му притеснения от тях, казваше, че това било част от цената, която трябвало да плати.

Девата, която беше влязла вътре, се шмугна край Ранд навън и той се сепна.

— Светлина, държа ви на прага. Влизайте, хайде. Лериан, кажи на Сюлин, че искам още пунш. С динята. И ѝ кажи да скача. — Кой знае защо, трите Деви се разсмяха, сякаш Ранд беше казал нещо много смешно.

Само една стъпка през прага и благоуханието на цветя подсказа на Перин, че вътре има друга жена, още преди да я види. А когато я видя, се сепна:

— Мин? — Косата на къси къдрици, везаното синьо палто и панталони не бяха същите, но лицето ги беше. — Мин, ти ли си! — Засмя се и я прегърна. — Ама ние май се събираме всички, а? Файле, това е Мин. Разправял съм ти за нея.

Едва тогава усети на какво му замириса откъм жена му и бързо пусна Мин, която го изгледа ухилена. Изведнъж забеляза, че тесните ѝ панталони подчертават твърда много краката ѝ. Файле имаше твърде малко недостатъци, но проявяваше лека склонност да го ревнува. От него се очакваше да не знае, че е гонила с тояга Кали Конлин на половин миля, сякаш изобщо си позволяваше да се загледа по някоя жена в нейно присъствие.

— Файле? — каза Мин и протегна ръце. — Всяка жена, която може да изтърпи този рунтав тъпанар достатъчно дълго, за да се

омъжи за него, заслужава възхищението ми. Предполагам, че от него все пак може да излезе добър съпруг, успееш ли веднъж да го сложиш под чехъл.

Файле пое ръцете на Мин с усмивка, но, о, тази кисела, настръхнала миризма...

— Още не съм го поставила под чехъл, Мин, но смятам да го задържа поне докато успея.

— Госпожа Люхан се кланя, казваш? — Ранд поклати недоверчиво глава. — Хайде стига бе! Да видя, няма да повярвам, Къде е Лоиал? Той дойде ли? Нали не си го оставил отвън?

— Дойде — отвърна Перин. Мъчеше се да държи Файле под око, без да бъде прекалено явно. — Но все още не е в града. Каза, че бил уморен и имал нужда от стеддинг, затова му показах един, който знам, изоставен, северно от пътя от Бели мост, и той тръгна към него пеша. Каза, че можел да го усети, щом го приближи на десетина мили.

— Предполагам, че познаваш Ранд и Перин много добре? — попита Файле и Мин хвърли бърз поглед към Ранд.

— От доста време поне. Срегнах ги още когато тъкмо бяха напуснали Две реки. Смятаха, че Бейрлон е голям град.

— Пеша? — каза Ранд.

— Да — отвърна замислено Перин. Миризмата на Файле започна да се променя, бодливата ревност взе да избледнява. Защо? — Нали знаеш, той предпочита да ходи пеш. Заложил цяла корона на бас, че ще е в Кемлин не повече от десет дни след нас. — Двете жени се гледаха; Файле се усмихваше, а Мин се беше изчервила; от Мин леко намирисваше на смут, а от Файле — на задоволство. И на изненада, въпреки че на лицето ѝ тя се изписа съвсем смътно. — Не исках да му взема парата — трябваше да върви сам над петдесет мили, — но той настоя. Искаше да го свали до пет дни.

— Лоиал винаги е твърдял, че може и кон да надбяга — засмя се Ранд, но смехът му бързо заглъхна. — Надявам се да пристигне жив и здрав — промълви той вече по-сериозно. Наистина беше изморен и освен това изглеждаше по-различен в много отношения. Онзи Ранд, когото Перин бе видял за последен път в Тийр, не беше мекушав, тъкмо напротив, но в сравнение с този Ранд щеше да мине за невинно селянче. Примигваше много рядко, сякаш мигането щеше да скрие онова, което държеше да види. Перин разпозна донякъде този поглед:

виждал го беше у мъжете на Две реки след Тролокските атаки — след петата, след десетата, когато изглеждаше, че всяка надежда е изчерпана, но те продължаваха да се сражават, защото цената на поражението бе твърде голяма.

— Милорд Дракон — каза Файле, стряскайки Перин; преди винаги го беше наричала само Ранд, въпреки че бяха чули за титлата му след Бели мост. — Ако ме извините, искам да си кажа само две думи с мъжа си, след което ви оставям да си поговорите.

И едва изчакала изненаданото кимване на Ранд, се захвана с Перин, като се обърна така, че да остане с гръб към Ранд.

— Няма да се простирам надълго, сърчице мое. Двете с Мин ще си поприказваме за неща, които сигурно биха ви отегчили. — Стисна го за реверите и продължи толкова тихо, че освен него всеки друг щеше да я чуе само ако много наостреше слух. — Помни, че вече не си неговият приятел от детинство, Перин. Във всеки случай не само това. Той е Преродения Дракон, лорд Дракона. Но ти си лордът на Две реки. Искам от теб да държиш на честта си и да отстояваш достойнството на Две реки. — Усмивката, с която го дари, беше пълна с любов и увереност; дощя му се веднага да я разцелува. — Така — добави тя с по-естествен тон и оглади реверите му. — Така вече е добре. — От миризмата на ревност вече нямаше и полъх.

Тя приклекна пред Ранд в изящен реверанс, измърмори едно „милорд Дракон“ и протегна ръка на Мин.

— Хайде, Мин. — Реверансът на Мин не беше толкова обигран и накара Ранд да се сепне.

Преди да са стигнали до вратата, едното ѝ крило се разтвори рязко и вътре замарширува висока жена в ливрея, със сребърен поднос с бокали и кана, от която лъхаше на вино и сок от сладка диня. Перин почти зяпна. Въпреки червено-белите си слугински одежди жената спокойно можеше да мине за майка на Чиад или по-скоро за баба ѝ с тази късо подстригана бяла коса. Тя изгледа начумерено излизащите жени, пристъпи до най-близката маса и остави подноса. Лицето ѝ беше замръзнала маска на покорство.

— Предадох ми за четирима, милорд Дракон — каза тя някак непривично; стори му се, че иска да изрази покорство и почит, но нещо сякаш я беше стиснало за гърлото — затова ви донесох за четирима. —

Пред реверанса ѝ този на Мин беше направо елегантен. После тя се връцна и излезе, като тръшна вратата.

Перин погледна Ранд.

— Да ти е хрумвало някога, че жените са... странни?

— Защо питаш мен? Ти си жененият. — Ранд напълни един от бокалите с пунш и му го подаде. — Ако не знаеш, ще трябва да питаш Мат. Аз лично с всеки ден ги разбирам все по-малко.

— И аз. — Перин въздъхна. Пуншът явно охлаждаше добре; Ранд сякаш изобщо не се потеше. — Впрочем, къде е Мат? Ако трябва да предположа, бих казал, че е в най-близката кръчма, но едно към едно дали стиска чашата със зарове, или подрусва някое момиче на коляно.

— Той по-добре да е забравил и двете — каза мрачно Ранд и остави пунша си недокоснат. — Той сега би трябвало да водя насам Елейн, за да бъде коронясана. А също и Егвийн и Нинив, надявам се. Светлина, толкова много неща има да се свършат преди да е пристигнала! — Главата му се люшна като на мечка на верига, после погледът му се прикова в Перин. — Би ли отишъл в Тийр заради мен?

— В Тийр! Ранд, от два месеца съм на път. Това седло се отпечата на задника ми.

— Мога да те заведа там още тази вечер. Днес. Можеш да спиш в генералска шатра и да не сядаш на седло колкото си искаш.

Перин го зяпна — Ранд май му говореше сериозно. Изведнъж се улови, че се чуди дали Ранд все още е с ума си. Светлина, не биваше да полудява поне до Тармон Гай-дон. Той отпи дълбока глътка от пунша, за да отмие горчивата мисъл от устата си. Странна мисъл за един приятел.

— Ранд, дори да можеш да ме заведеш в Тийр веднага, ще ти откажа. Трябва да поговоря с един човек тук, в Кемлин. И освен това бих искал да се видя с Боуд и останалите.

Ранд сякаш не го слушаше. Отпусна се в един от позлатените столове и загледа Перин с блуждаещ поглед.

— Помниш ли как Том жонглираше с всички онези топки и колко лесно изглеждаше отстрани? Е, аз сега се напъвам да жонглирам с всички сили и трябва да ти кажа, че не е никак лесно. Самаил е в Иллиан, останалите Отстъпници Светлината само знае къде са. Понякога дори ми се струва, че те не са най-лошото. Бунтовници,

които смятат, че съм Лъжедракон. Заклети в Дракона, които смятат, че имат право да палят села в мое име. За Пророка чувал ли си, Перин? Все едно, той не е по-лош от всички останали. Имам съюзници, които се мразят взаимно, и най-добрият пълководец, когото мога да назнача да тръгне срещу Иллиан, не иска нищо друго освен да се впусне в щурм и да загине. Елейн може да пристигне тук навярно след месец, месец и половина, с малко късмет, но дотогава като нищо може да ми се струпа някой метеж. Светлина, искам да ѝ предам Андор цял и непокътнат. Смятах лично да отида да я доведа, но това би било най-лошото, което мога да направя. — Той затули лицето си с шепи и заговори през тях. — Най-лошото!

— Какво казва Моарейн?

Ранд го погледна през пръстите си.

— Моарейн е мъртва, Перин. Тя уби Ланфеар и загина, и край с нея.

Перин се смъкна на стола. Моарейн? Струваше му се невъзможно.

— Щом Аланна и Верин са тук... — Той завъртя бокала в ръцете си. Сам не можеше да се довери на която и да е от двете. — Помолил ли си ги за съвет?

— Не! — Ранд махна отривисто с ръка. — Те стоят настрана от мен, Перин. Казах им го съвсем ясно.

Перин реши да накара Файле да разбере какво точно става от страна на Аланна или Верин. Двете Айез Седай често го бяха карали да се чувства смътно притеснен, но Файле като че ли се разбираше добре с тях.

— Ранд, знаеш не по-зле от мен, че е опасно да ядосваш Айез Седай. Моарейн дойде да ни издири — теб във всеки случай, — но понякога ми се струваше, че е готова да убие Мат, мен, както и теб. — Ранд не отвърна нищо, но поне като че ли се заслуша. — Ако и една десета от приказките, които чух от Бейрлон насам, са верни, това може да се окаже възможно най-неподходящото време да се ядосват Айез Седай. Не претендирам, че знам какво точно става в Кулата, но...

Ранд се наведе напред.

— Кулата е разцепена точно по средата, Перин. Половината ме взимат за прасе, което могат да купят на пазара, а другата половина... Не знам какво точно мислят. Три дни поред се срещам с

пратеничеството им и все още не мога да ги разбера. Задават много въпроси, гледат да не отговарят на моите и като че ли не са особено доволни, че не им давам повече отговори, отколкото те на мен. Елайда поне — тя е новата Амирлин, ако още не си чул — нейните хора поне казват нещо, макар че, изглежда, си въобразяват, че толкова ще се впечатля, че няма да ровя надълбоко.

— Светлина — въздъхна Перин. — О, Светлина небесна! Искаш да кажеш, че част от Айез Седай наистина са се разбунтували и че ти си се озовал точно по средата между Кулата и бунтовниците? Две мечки стръвници, готови да се сбият, а ти береш къпини между тях! Не си ли помислял, че можеш да си навлечеш предостатъчно неприятности от Айез Седай и без всичко това? Ще ти кажа самата истина, Ранд. Сюан Санче караше пръстите на краката ми да се къдрят в ботушите ми, но с нея човек поне знаеше къде му е мястото. Караше ме да се чувствам като кон, за който се мъчи да реши дали става за дълга езда, но поне ми даваше да разбера, че не се кани лично да ме оседлае.

Смехът на Ранд бе твърде дрезгав, за да съдържа и капка веселост.

— Ти наистина ли допускаш, че Айез Седай ще ме оставят на мира само защото аз съм ги оставил на мира? Мен? Разцеплението на Кулата беше най-доброто, което можеше да ми се случи. Твърде много са улигани да се дебнат едни други, за да насочат цялото си внимание към мен. Без това, накъдето и да се обърнех, щях да се натъквам поне на двадесет Айез Седай. На петдесет. Сега зад мен са Тийр и Кайриен, донякъде стъпих и тук. Без това разцепление всеки път щом си отворех устата, все някой щеше да каже: „Да, но Айез Седай казват, че...“ Перин, Моарейн правеше невъзможното, за да ме оплете с конците си, докато не я принудих да спре, и да ти кажа честно, не съм сигурен дали и тогава спря. Когато една Айез Седай ти каже, че ще те съветва и ще те остави ти да решаваши, тя има предвид, че най-добре знае какво точно трябва да правиш и ще те принуди да го направиш, стига да може. — Той вдигна бокала си и отпи дълбоко. Когато го свали, изглеждаше малко по-успокоен. — Ако Кулата беше цяла, досега с толкова много конци щяха да са ме овързали, че нямаше да мога и един пръст да помръдна, без да помоля шест Айез Седай за разрешение.

Перин почти се разсмя, при това не по-весело от Ранд.

— Значи смяташ, че е по-добре — какво? — да играеш с бунтовничките Айез Седай срещу Кулата?

— Не е толкова просто, Перин, въпреки че те не го знаят — отвърна Ранд и поклати глава. — Има и трета страна, готова да коленичи пред мен. Стига отново да установят връзка. Светлина! Не бива точно по този начин да прекараме първия си час заедно от толкова време. Емондово поле, Перин. — Лицето му омекна почти като на онзи Ранд, когото Перин помнеше, и той се усмихна нетърпеливо. — С Боуд и другите момичета прекарах много кратко, но те ми споменаха за какви ли не промени. Разкажи ми какво се е променило, Перин. Каж ми кое си е същото.

Дълго си говориха за бежанците и за всичките нови неща, които те бяха донесли със себе си, за новите бобове и петмез, за новите сортове круши и ябълки, за тъкането на фини платове и може би килими, за правенето на тухли и керемиди, каменоделство и изработката на мебели, по-красиви от всичко, което бяха виждали в Две реки. Перин бе свикнал с огромния брой хора, стекли се през Мъгливите планини, но това, изглежда, зашемети Ранд. Предимствата и недостатъците от крепостната стена, която някои искаха да се вдигне около Емондово поле и останалите села, бяха обсъдени надълго и широко, както и на каменните стени спрямо дървените. На моменти Ранд изглеждаше съвсем като стария Ранд, особено когато се разсмя на това как всички жени отначало толкова бяха настръхнали срещу тарабонките и доманките, а сега се бяха разделили на две и едните упорито се обличаха в старите вълнени носии на Две реки, докато другите ги бяха накъсали за парцали. Или как немалко младежи си пускаха мустаци като тарабонци или доманци и дори по някоя козя брадичка от равнината на Алмот, с която неразумният ѝ притежател приличаше все едно че някакво животинче се е изпуснало под устата му. Перин премълча, че бради като неговата бяха станали още по-популярни.

Изненада се обаче, когато Ранд му даде да разбере, че няма никакво намерение да посети лагера, въпреки че там щеше да се види с много познати.

— Теб или Мат не мога да предпазя — каза той тихо, — но тях мога.

След което разговорът им постепенно заглъхна, докато и самият Ранд не осъзна това. Най-сетне той се изправи с въздишка, прокара длани през косата си и се огледа кисело.

— Сигурно искаш да се измиеш и да си починеш, Перин. Няма да те задържам. Ще поръчам да ви заделят стаи. — Като видя, че Перин вече е до вратата, той добави: — Ще помислиш за Тийр, нали, Перин? Трябваш ми там. Опасност няма никаква. Ще ти обясня целия си план, ако решиш да отидеш. Ще бъдеш само четвъртият човек, който ще знае какъв всъщност е планът ми. — Лицето на Ранд се вкочани. — Обаче ще трябва да го запазиш в тайна, Перин. Дори от Файле.

— Мога да си държа езика — отвърна му вдървено Перин. И малко тъжно. Новият Ранд се беше върнал. — И ще помисля за Тийр.

ГЛАВА 46

ОТВЪД ПОРТАТА

Ранд погледна двете Деви до вратата и разпореди:

— Предайте на Сюлин да приготви стаи за Перин и Файле и да им се подчинява също като на мен.

Айилките очевидно взеха това за някаква страхотна шега, ако се съдеше по това как се разсмяха и се запляскаха по бедрата, но Перин беше зяпнал към един слаб мъж, застанал малко по-назад в коридора. Нямаше никакво съмнение, че това беше самият Даврам Башийр. Не толкова защото беше салдеец — при това изобщо не приличаше на Файле с дебелиите си прошарени мустаци, извити надолу така, че почти скриваха устата му. Дори не беше по-висок от Файле, навярно дори беше малко по-нисък, но начинът, по който стоеше, скръстил ръце и с лице като на ястреб, взиращ се в някой кокошарник, караше Перин да е съвсем сигурен. Мъжът знаеше — това също така беше сигурно.

Перин се сбогува с Ранд, пое си дълбоко дъх и закричи по коридора. Съжали, че си беше оставил секирата — Башийр носеше меч си.

— Лорд Башийр? — Перин направи поклон, на който не се отговори. Мъжът вонеше на хладен гняв. — Аз съм Перин Айбара.

— Ела да поговорим — каза кратко Башийр и се обърна и тръгна. На Перин не му остана никакъв избор освен да го последва, при това с бързи крачки, въпреки че краката му бяха по-дълги.

След два завоя Башийр влезе в една малка стая и затвори вратата. Високите прозорци пропускаха много светлина и повече зной, отколкото можеше да поеме високият таван. Един срещу друг стояха два тапицирани стола с високи облегалки с издълбани в дървото спирали. Върху масичката, инкрустирана с лунен камък, беше поставена сребърна кана с високо гърло и две сребърни чаши. Този път не беше пунш, а силно вино, ако можеше да се съди по миризмата.

Башийр напълни чашите, тикна едната в ръката на Перин и му посочи безцеремонно единия стол. Зад дебелиите му мустаци изгря

усмивка, но очите и усмивката сякаш принадлежаха на двама различни мъже. Очите можеха и пирони да забиват.

— Предполагам, Зарийн ти е казала за моите владения преди да се... ожениш за нея. Всичко за „Счупената корона“. Тя винаги е била бърлива.

Мъжът остана прав, така че Перин също не седна. Счупена корона? Файле определено не му беше споменавала за никаква счупена корона.

— Тя първо ми каза, че сте търговец на кожи. Или май най-напред беше търговец на дървен материал, а после стана на кожи. Продавали сте и леден пипер също така. — Башийр се сепна и повтори тихо: „Търговец на кожи?“ — Версията ѝ се променяше — продължи Перин, — но по едно време твърде често започна да споменава какво сте казвали за поведението на пълководеца, след което аз я попитах направо и... — Той надникна в чашата си е вино, след което насила вдигна очи и срещна погледа на салдееца. — Когато най-после разбрах кой сте, почти се отказах да се женя за нея, само че тя вече го беше решила, а когато Файле си науми нещо, да я помръднеш е все едно да помръднеш впряг запънали се мулета. Освен това я обичах. Обичам я.

— Файле ли? — изджавка Башийр. — Коя, в Ямата на ориста, пък е тази Файле? Говорим за моята дъщеря Зарийн и за това, което ти си ѝ направил!

— Файле е името, което тя си е избрала, когато е станала Ловкиня на рога — отвърна търпеливо Перин. Трябваше да направи добро впечатление на този мъж — да си скаран с тъста си беше почти толкова лошо, колкото да си скаран с тъщата. — Това е било преди да се срещнем.

— Ловкиня? — В гласа, както и във внезапната широка усмивка на мъжа проблесна гордост. Миризмата на гняв почти се стопи. — Тази малка кокетка не ми спомена и дума за това. Всъщност Файле ѝ подхожда много повече от Зарийн. Това беше приумица на майка ѝ, докато аз... — Той изведнъж се навъси и изгледа Перин подозрително. Гневът отново изпълни въздуха наоколо. — Не се опитвай да сменяш темата, момче. Това, за което говорим сега, сте двамата с дъщеря ми и този ваш така наречен брак.

— Така наречен ли? — Перин винаги успяваше да сдържа нрава си; госпожа Люхан дори казваше, че бил мекушав. Когато обаче си по-

едър и по-силен от останалите момчета и можеш да нараниш някого, без да искаш, се научаваш да си сдържаш яда. Точно в този момент обаче му беше малко трудно. — Премъдрата изпълни церемонията по същия начин, както всички, които са се женили в Две реки, откак свят светува.

— Момче, нямаше да има значение дори думите да са били изречени от някой огиерски Старей с шест Айез Седай за свидетелки. Зарийн все още не е достатъчно голяма, за да се омъжи без разрешението на майка си, за каквото тя изобщо не е помолила, камо ли да го е получила. Точно сега тя е с Дейра и ако не успее да убеди майка си, че е достатъчно пораснала, за да се омъжи, се връща в лагера, където вероятно ще послужи за седло на майка си. А теб... — Пръстите на Башийр погалиха дръжката на меча му, въпреки че самият той като че ли не го усети. — Теб — повтори той с почти весел тон — ще трябва да те убия.

— Файле е моя — изръмжа Перин. Китката му се обля с вино и той погледна изненадано към чашата, скършена в пестника му. Остави внимателно смачканата буца сребро на масата до каната, но за гласа си не можа да направи нищо. — Никой не може да ми я отнеме. Никой! Само да я отведете в лагера си — или където и да е! — ще дойда и ще си я взема!

— Девет хиляди мъже имам с мен — каза Башийр с изненадващо кротък глас.

— Те по-трудни ли са за убиване от тролоци? Опитайте се да ми я вземете — само опитайте! — и ще разберем! — Перин усети, че се тресе, ръцете му се бяха свили в юмруци толкова силно, че го заболяха. Това го порази — не беше се ядосвал така истински от толкова дълго, че вече бе забравил какво е.

Башийр го изгледа от глава до пети, след което поклати глава.

— Май ще е срамно да те убивам. Имаме нужда от свежа кръв. Кръвта на Дома изтънява. Дядо ми обичаше да казва, че всички ставаме все по-меки, и беше прав. Аз самият съм едва наполовина мъж спрямо онова, което беше дядо ми, и колкото и да ме е срам да го кажа, Зарийн е ужасно мека. Не слаба, отбележи... — за миг той люто се намръщи и кимна, след като се увери, че Перин няма да каже, че дъщеря му е слаба — ...но мека, така или иначе.

Това също слича Перин дотолкова, че той седна преди да осъзнае, че се е изправил. Дотолкова, че почти забрави, че е ядосан. Този мъж луд ли беше, че толкова бързо си сменяше мнението? И Файле мека? Вярно, на моменти можеше да бъде омайващо мека, но всеки мъж, който си помислеше само, че тя е мека в смисъла, който имаше предвид баща ѝ, трябваше да е идиот.

Башийр вдигна смачканата чаша, огледа я, след което я остави и седна на другия стол.

— Зарийн доста ми разказа за теб преди да отиде при майка си — всичко за лорд Перин на Две реки, Убиеца на тролоци. Виж, ей това ми харесва. Харесва ми на мене мъж, който може да застане очи в очи с тролок и да не отстъпи. Сега искам да разбера що за човек си. — И зачака търпеливо, отпивайки от виното си.

Перин съжали, че няма малко от пунша на Ранд или поне чашата му с вино да беше цяла. Гърлото му беше пресъхнало. Искаше да направи добро впечатление, но трябваше да започне с истината.

— Всъщност аз не съм истински лорд. Ковач съм. Виждате ли, когато дойдоха тролоците... — И млъкна, защото Башийр се разсмя толкова силно, че чак се просълзи.

— Момче, Създателят никога не е създавал Домовете. Някои го забравят, но като се поразровиш достатъчно назад в родословието на всеки Дом, ще намериш някой човек от простолюдието, който е проявил необикновен кураж или си е запазил разума и е поел задължението да води, докато всички други са се разбягали като подплашени гъски. Забележи също така, че другото, което мнозина предпочитат да забравят, е, че пътят надолу може да се окаже също тъй внезапен. Аз имам две слугини в Тир, които сега щяха да са знатни дами, ако предците им преди двеста години не са били толкова глупави, че и най-големият глупак не е могъл да ги следва, както и един дървар в Сидона, който твърди, че предците му били крале и кралици още преди Артур Ястребовото крило. Може и истината да казва. Добър дървар е впрочем. Пътищата надолу са толкова, колкото и нагоре, и не по-малко хлъзгави. — Башийр изсумтя толкова силно, че мустаците му се разбъркаха. — Глупакът само хленчи, когато съдбата го свали, и трябва да си наистина глупак, за да хленчиш, когато съдбата те издигне. Това, което искам да знам за теб, е не какво си бил, нито толкова какво си сега, колкото какво си отвътре. Ако жена ми все

пак не смъкне кожицата на Зарийн и ако аз не те убия, знаеш ли как да се държиш с една жена? Е?

Помнейки за въпросното добро впечатление, Перин реши да не обяснява, че много би предпочел отново да си стане ковач.

— С Файле се държа така добре, както знам — отвърна той предпазливо.

Башийр отново изсумтя.

— Стига да знаеш как. — Тонът му премина в ръмжене. — Обаче гледай добре да знаеш, момче, че иначе ще те... Чуи ме сега. Една жена не ти е някой боец, да тича след тебе, щом ѝ подвикнеш. Донякъде жената е като гълъба. Държиш я два пъти по-нежно, отколкото ти се струва, че е необходимо, иначе можеш да я нараниш. А ти не искаш да нараниш Зарийн, нали? Разбра ли ме? — Той внезапно се усмихна, някак разсеяно, и гласът му стана почти дружелюбен. — От тебе може да излезе много добър зет, Айбара, но ако я направиш нещастна... — Той отново погали дръжката на меча си.

— Ще се опитам да я направя щастлива — каза сериозно Перин. — Да я нараня е последното нещо, което бих искал.

— Добре. Защото инак това ще е последното нещо, което ще направиш, момче. — Това също го каза ухилен, но Перин изобщо не се усъмни, че си го мисли. — Май е време да те заведе при Дейра. Ако двете със Зарийн още не са приключили, най-добре ще е да влезем преди едната да е убила другата. Те винаги се увличат, започнат ли да спорят, а Зарийн вече е твърде голяма, та Дейра да сложи край на спора с някой шамар. — Башийр остави чашата си на масата и тръгна към вратата. — Едно нещо трябва да имаш предвид. Само това, че една жена казва, че е убедена в нещо, още не значи, че то е вярно. О, тя може да е убедена колкото си ще, но едно нещо не е задължително да е вярно само защото една жена е убедена в него. Ей това не го забравяй.

— Няма. — Перин си помисли, че разбира какво има предвид Башийр. Файле понякога сякаш наистина не виждаше истината. Никога за нещо важно, или поне не за нещо, което тя смяташе за важно, но обещаеше ли да направи нещо, което не искаше да направи, винаги успяваше да си остави отворче, през което да се измъкне и да спазва буквата на обещанието, и в същото време да направи точно това, което иска. Не разбираше обаче какво общо има това с предстоящата им среща с майката на Файле.

След дълго крачене по коридорите влязоха в една стая с инкрустирани със слонова кост столове и масички, подредени върху пъстър килим с червени, златни и зелени шарки. Ушите на Перин се наостриха към приглушения звук на извисили се женски гласове зад една врата. Не можеше да различи думи, но позна, че единственият глас е на Файле. Изведнъж се чу плющене, последвано от друго, и той присви очи. Само един празноглавец би си позволил да застане между жена си и майка ѝ, когато се карат — от това, което бе виждал, обикновено и двете се нахвърляха върху нещастния глупак — а той знаеше много добре, че Файле умее да отстоява своето. Но пък, от друга страна, беше виждал и силни жени, самите те майки, че даже и баби, да позволяват да се държат с тях като с малки дечица собствените им майки.

Той изправи рамене и тръгна към вратата, но Башийр вече го беше изпреварил и много предпазливо почука — сякаш разполагаха с всичкото време на света. Разбира се, Башийр не можеше да чуе онова, което прозвуча на Перин като две котки в чувал. Мокри котки.

Чукането на Башийр преряза врявата отвътре като с нож.

— Можеш да влезеш — чу се съдържан глас.

Перин едва се стърпя да не избута Башийр и да нахълта, и щом влезе, очите му с тревога се спряха на Файле — тя седеше в едно голямо кресна точно на границата между ярката светлина от прозорците и сенките в стаята. Килимът тук беше предимно тъмночервен, което го накара да си помисли за кръв, а на един от гоблените бе избродирана някаква жена на кон, която убиваше леопард с копие. Съседният изобразяваше свирепа битка около знамето на Белия лъв. Миризмата в стаята беше смесица от чувства, които той не можа да определи — а на лявата буза на Файле имаше червен отпечатък от ръка. Но тя му се усмихна, макар и плахо.

Тази обаче, която накара Перин да примигне, беше майката на Файле. След всичките приказки на Башийр за гълъби той очакваше да види крехка жена, но лейди Дейра стърчеше с няколко пръста над мъжа си и беше... като статуя. Не голяма като госпожа Люхан, която беше дебела, нито като Деиз Конгар, която имаше вид на жена, готова да размаха ковашки чук. Беше приятно закръгленка, нещо, което един мъж определено не биваше да мисли за тъща си, и той разбра откъде идва красотата на Файле. Лицето на Файле беше като това на майка ѝ,

без белия ѝ кичур, разбира се. Ако така щеше да изглежда Файле, когато стигнеше нейната възраст, значи той беше щастлив мъж. От друга страна, големият нос придаваше на лейди Дейра орлов вид, както и тъмните ѝ очи, приковани в него, очи като на свирепа орлица, готова да впие нокти в някой особено непредпазлив заек. Миришеше на ярост и презрение. Същинската изненада обаче беше пурпурният отпечатък от длан върху бузата ѝ.

— Татко, тъкмо си говорихме за теб — каза Файле с любяща усмивка, стана и хвана Башийр за ръцете. Целуна го по бузите и на Перин му стана криво — един баща не заслужаваше всичко това, щом съпругът ще се среща само с една бегла усмивка.

— Е, какво, да яхна коня и да се скрия някъде ли, Зарийн? — изкиска се Башийр. Ох, как се изкиска! И като че ли дори не забеляза, че жена му и дъщеря му се бяха били!

— Тя предпочита „Файле“, Даврам — каза лейди Дейра и скръстила ръце под пищните си гърди, изгледа Перин от глава до пети, без дори да направи усилие да го прикрие.

Той чу как Файле прошепна в ухото на баща си:

— Сега всичко зависи от него.

Сигурно бе така, след като тя и майка ѝ бяха стигнали до шамари. Изправил рамене, Перин се приготви да заяви на лейди Дейра, че ще бъде нежен с Файле като с малко котенце и че самият той ще е кротък като агънце. Това последното щеше да е лъжа, разбира се — Файле би се изплюла в лицето на един кротък мъж и би го изпекла за вечеря, — но само мир да има. Освен това той наистина се опитваше да бъде нежен с нея. Може би точно заради лейди Дейра Башийр му беше наговорил всички онези неща за нежността — никой мъж не би посмял да се държи другояче с такава жена.

Преди да е успял да си отвори устата обаче майката на Файле каза:

— Тия жълти очи още не те правят вълк. Силен ли си достатъчно, за да се справиш с щерка ми, младежо? Според това, което тя ми разправя, ти си мекушавец, прощаваш ѝ всеки каприз и я оставяш да те върти на пръста си.

Перин я зяпна. Башийр беше заел стола, на който бе седяла Файле, и в момента добродушно оглеждаше ботушите си. Файле, приседнала на облегалката до него, изгледа майка си възмутено, след

което се усмихна на Перин с цялата увереност, която бе показала, докато му казваше да се държи достойно пред Ранд.

— Не мисля, че ме върти на пръста си — отвърна той предпазливо. Вярно, беше се опитвала, но той не смяташе, че ѝ го е позволявал. Освен от време на време, колкото да ѝ достави удоволствие.

Лейди Дейра изсумтя повече от красноречиво.

— Слабаците никога не го мислят. Една жена иска силен мъж, по-силен от нея, ей тук. — Пръстът ѝ го сръга в гърдите толкова силно, че той изпъшка. — Никога няма да забравя първия път, когато Даврам ме стисна за врата и ми доказа, че е по-силният. Беше великолепно! — Перин примигна: тази картинка умът му не можеше да побере. — Ако една жена е по-силна от мъжа си, тя започва да го презира. Трябва да избира или да го тиранизира, или да се направи на по-слаба от него, за да не стои той под нея. Но ако мъжът е достатъчно силен... — тя отново го сръга, този път още по-силно — може да си остане силна, колкото си е, толкова, колкото може да израсне. Ще трябва да докажеш на Файле, че си силен. — Още едно ръгане, още по-силно. — Жените от моя род са леопарди. Ако не можеш да я научиш да ловува по твоя команда, Файле ще те разкъса, и то заслужено. Достатъчно ли си силен? — Този път пръстът ѝ накара Перин да отстъпи крачка назад.

— Ще престанете ли най-сетне? — изрева той и едва се сдържа да не потърка гърдите си. Файле с нищо не му помагаше, само се усмихваше окуражително. Башийр го оглеждайте с присвити устни и вдигната вежда. — Ако ѝ прощавам понякога, то е защото аз го искам. Искам да я виждам усмихната. Ако очаквате, че ще я тъпча, лъжете се. — Май загуби с това. Майката на Файле започна да го гледа много странно и миризмата ѝ стана нещо, което той трудно можеше да определи, макар че в нея все още имаше гняв, както и ледено презрение. Но добро впечатление или не, писнало му беше и нямаше да каже това, което Башийр и жена му непременно искаха да чуят. — Обичам я и тя ме обича, и колкото до мен — това е всичко.

— Той казва — изговори бавно Башийр, — че ако отведеш дъщеря ни, ще си я прибере. Изглежда, смята, че девет хиляди салдейски конници не могат да се мерят с неколкостотин лъкометци от Две реки.

Жена му изгледа Перин замислено, след което видимо се стегна и изправи глава.

— Това е много добре, но всеки мъж може да размахва меч. Това, което искам да разбера, е дали може да дресира една опърничава, дебелоглава, непослушна...

— Стига, Дейра — каза кротко Башийр. — След като очевидно си решила, че Зарийн... Файле... вече не е дете, мисля, че Перин е напълно подходящ.

За изненада на Перин жената на Башийр покорно кимна.

— Както кажеш, сърце мое. — След което изгледа свирепо Перин, без капка кротост, сякаш да му каже, че един мъж трябва да се държи с жена си точно така.

Башийр промърмори нещо за внучета и свежа кръв. А Файле? Тя се усмихна на Перин с изражение, каквото той не беше виждал на лицето ѝ никога досега, изражение, което определено го накара да се почувства неловко. Скръстила ръце, кръстосала глезени и килнала глава на една страна, тя странно как успяваше да изглежда... покорна. Файле? Май се беше оженил в семейство, където всички бяха луди.

След като затвори вратата след Перин, Ранд допи пунша си, после се просна в един стол и се замисли. Надяваше се, че Перин ще се разбере с Башийр. Но пък ако между двамата захвърчаха искри, може би Перин щеше да стане по-склонен да отиде в Тийр. Трябваше му или Перин, или Мат там, за да накара Самаил да повярва, че това е истинската атака. Мисълта предизвика тих, горчив смях. Светлина, какво искаше да направи с приятелите си? Луз Терин се кикотеше и мърмореше нещо неразбрано за приятелства и за измени. На Ранд му се дощя да може да заспи и да не се събуди цяла година.

Мин влезе, без да чука, и без да го известят, разбира се. Девите понякога я поглеждаха странно, но каквото и да им беше казала Сюлин, или навярно Мелайне, Мин вече бе попаднала в краткия списък от хора, които можеха да си влизат при него, каквото и да правеше. Тя също се възползваше от тази привилегия — веднъж вече бе настояла да седне на столчето до ваната му и да си говорят, все едно че не виждаше нищо необичайно в това. Сега се спря само колкото да си напълни бокал и се тръсна в скута му. Лицето ѝ леко лъщеше от пот.

Тя никога нямаше да се опита да се научи как да пренебрегва горещината, само се смееше и казваше, че не била Айез Седай и нямала никакво намерение да става. Той, изглежда, се беше превърнал в любимия ѝ стол при тези посещения, но пък беше сигурен, че ако просто се направеше, че не го забелязва, тя рано или късно ще се откаже от играта. Точно затова се бе покрил колкото може под водата във ваната си, вместо да я заслепи с Въздух. Разбереше ли тя, че го притеснява, никога нямаше да прекрати шегата си. Освен това, колкото и да го беше срам да си го признае по отношение на Мин, наистина му беше приятно да седи на коленете му. Все пак не беше от дърво.

— Добре ли си поговори с Файле?

— Не продължи дълго. Баща ѝ дойде да я вземе и тя така се хвърли да го прегръща, че забрави за мен. След това излязох да се поразходя.

— Тя не ти е харесала — каза той и очите на Мин се разшириха, а клепачите ѝ ги направиха да изглеждат още по-големи. Жените никога не очакваха един мъж да забележи или разбере нещо, което те не искат да разбере.

— Не че точно не ми харесва — отвърна тя, подбирайки думите си. — Просто... Е, тя е от тези, дето искат каквото искат, когато го поискат, и никога няма да приеме „не“ за отговор. Жалко за бедничкия Перин, че се е оженил за нея. Знаеш ли какво поиска от мен? Да я уверя, че нямам никакви претенции за драгоценния ѝ съпруг. Може да не си го забелязал — мъжете никога не забелязват такива неща... — Тя млъкна и го изгледа подозрително през дългите си мигли. В края на краищата, той ѝ беше доказал, че все пак забелязва някои неща. След като се увери, че не се кани да се разсмее, тя продължи: — От един поглед забелязах, че е изтъпял по нея, бедничкият глупак. И тя по него, сякаш това нещо ще му помогне. Не мисля, че той повече ще се загледа по някоя друга жена, но тя не го вярва, дори другата жена първа да се загледа в него. Той си е намерил соколицата и няма да се изненадам, ако тя го убие, когато се появи ястребицата. — Мин затаи дъх, погледна го отново бързо и загълта от бокала си.

Ако я попиташе, щеше да му каже какво има предвид. Той помнеше как не искаше да му каже нищо за виденията си, което не засяга него самия, но и да беше така, по някаква причина това се бе променило. Сега щеше да му каже виденията си за всеки, за когото я

помолеше, и то открай докрай. Но все пак това я караше да се чувства неловко.

„Млъкни! — извика той в ума си на Луз Терин. — Махни се! Ти си мъртъв!“ Никакъв резултат. Напоследък често се случваше. Гласът продължи да ломоти нещо, било за измени на приятели, било за това как той е изменил на тях.

— Видяла ли си нещо, което ме засяга? — попита той.

С благодарна усмивка, Мин положи дружелюбно глава на гърдите му — е, тя поне сигурно си мислеше, че е дружелюбно; макар че едва ли — и заговори, отпивайки от пунша си.

— Когато вие двамата бяхте заедно, видях онези светулки и тъмнината, по-силна отвсякога. Хм. Обичам динен пунш. Но докато двамата бяхте в една стая, светулките се удържаха, вместо да ги изяжда мракът по-бързо, отколкото бликаха, както когато беше сам. И още нещо видях, когато бяхте заедно. На два пъти ще се наложи да е край теб, иначе ти... — Тя заби поглед в бокала, за да не може да види лицето ѝ. — Ако го няма, нещо лошо ще ти се случи. — Гласът ѝ прозвуча тънък и изплашен. — Много лошо.

Колкото и да му се искаше да разбере повече — например кога, къде и какво точно — тя вече щеше да му е казала, ако знаеше.

— Тогава ще трябва да го държа край себе си — каза той колкото можа по-весело. Не обичаше да вижда Мин изплашена.

— Не знам дали това ще е достатъчно — изломоти тя, забила очи в пунша си. — То ще се случи, ако той не е край тебе, но нищо от това, което видях, не подсказва, че няма да се случи и ако е. Ще бъде много лошо, Ранд. Само мисълта за това видение ме кара да...

Той вдигна лицето ѝ и се изненада, като видя сълзите, бликнали от очите ѝ.

— Мин, не знаех, че тези видения могат да те наранят — каза той нежно. — Съжалявам.

— Какво знаеш ти, овчарче — измърмори тя, измъкна дантелена кърпа от ръкава си и изтри очите си. — Беше само от праха. Не караш Сюлин да бърше прах достатъчно често. — Кърпата отново се озова на мястото си. — Трябва вече да се връщам в „Короната на розите“. Просто трябваше да ти кажа какво видях за Перин.

— Мин, пази се. Може би не трябва да идваш тук толкова често. Не мога да си представя, че Мерана ще се държи добре с теб, ако

разбере какво правиш.

Усмихната, тя отново заприлича на себе си и очите ѝ го изгледаха насмешливо, въпреки че все още блестяха от сълзите.

— Остави ме сама да се погрижа за себе си, овчарче. Те си въобразяват, че ахкам пред гледките на Кемлин като някоя селска простачка. Ако не идвах всеки ден, щеше ли да знаеш, че се срещат с благородниците? — Това го беше забелязала съвсем случайно вчера, на път към двореца: Мерана се бе появила за миг на прозореца на един замък, за който Мин бе разбрала, че е на лорд Пеливар. Възможността Пеливар и гостите му да са единственият такъв случай беше толкова голяма, колкото Мерана да е отишла да му изчисти каналите.

— Внимавай — каза ѝ той твърдо. — Не искам да пострадаш, Мин.

За миг тя го изгледа мълчаливо, след което се надигна достатъчно, за да може да го целуне по устните. Поне... Е, беше леко, но това бе станало ежедневен ритуал преди да си тръгне и на него му се струваше, че тези целувки всеки ден стават все по-малко леки.

Въпреки всичките си заричания той каза:

— Бих искал да не правиш повече това. — Да я остави да седне на коляното му беше едно, но с целувките шегичката отиваше твърде далече.

— Никакви сълзи повече, селянче — усмихна се тя. — Никакво пелтечене. — Тя разроши косата му, сякаш беше десетгодишен хлапак, след което тръгна към вратата, поклащайки се така грациозно, че сълзи и пелтечене можеше и да не предизвика, но определено го накара да я зяпне, колкото и да се мъчеше да се сдържи. Очите му рязко се вдигнаха към лицето ѝ, когато тя се обърна. — Виж ти, овчарче, нещо се изчерви. Мислех, че жегата вече не те засяга. Както и да е. Искан само да ти кажа, че ще внимавам. Ще се видим утре. И да си смениш чорапите.

И вратата след нея най-после се затвори. Да си сменял чорапите?! Той си ги сменяше всеки ден! Имаше само две възможности за избор. Можеше да продължи да се преструва, че тя изобщо не му въздейства, докато Мин не престанеше, или да започне наистина да пелтечи. Или да започне да си проси милувки — тогава тя сигурно щеше да престане, но след това щеше да го използва, за да го дразни, а Мин много обичаше да дразни. Единствената друга

възможност — да съкрати срещите им, като остава хладен и отдалечен — не подлежеше на обсъждане. Тя беше приятелка; все едно да бъде студен към... Авиенда и Елейн бяха първите имена, които му хрумнаха, но те не бяха подходящи. Към Мат или към Перин. Единственото, което така и не разбираше, беше защо въпреки всичко му е толкова приятно, когато тя е при него. Не трябваше да е така, след като го дразнеше толкова, но така беше.

Ломотенето на Луз Терин се беше усилило от мига, в който се спомена за Айез Седай, и сега той каза съвсем ясно: „Щом заговорничат с благородници, ще трябва да направя нещо с тях.“

„Махай се“ — заповяда Ранд.

„Девет са твърде опасни, дори необучени. Твърде опасни. Не мога да ги допусна. Не. О, не!“

„Махни се, Луз Терин!“

„Не съм мъртъв! — изви гласът по вълчи. — Заслужавам смърт, но съм жив! Жив! Жив!“

„Мъртъв си! — изрева в отговор Ранд в главата си. — Мъртъв си, Луз Терин!“

Гласът заглъхна, все още виейки „Жив!“, и се стопи дотолкова, че престана да се чува.

Треперещ, Ранд стана, напълни бокала си и го пресуши на една дълга глътка. Пот рукна от челото му и ризата се залепи на гърба му. Струваше му огромно усилие, за да се съсредоточи отново. Луз Терин ставаше все по-настоятелен. Едно беше сигурно — щом Мерана заговорничеше с благородниците, особено с благородниците, които бяха готови да обявят бунт, ако той не доведеше Елейн достатъчно скоро, за да ги удовлетвори, то тогава наистина трябваше да предприеме нещо. За съжаление нямаше никаква представа какво.

„Да ги убия — прошепна Луз Терин. — Девет са твърде опасни, но ако убия част от тях, ако ги подгоня... да ги убия... да ги накарам да се боят от мен... няма да умра отново... Заслужавам смърт, но искам да живея...“ Заплака, но шепнещото му бълнуване не престана.

Ранд отново напълни бокала си и се постара да не слуша.

Когато Ориганската порта на Вътрешния град изникна пред очите ѝ, Демира Ериф забави крачка. Мнозина мъже по претъпканата

улица я поглеждаха с възхита и тя може би за хиляден път си помисли, че, изглежда, е крайно време да престане да носи роклите от родния си Арад Доман, и за хиляден път също така тутакси го забрави. Роклите едва ли бяха от значение — носила беше същите шест еднакви рокли от години — и ако някой мъж, който не е разбрал, че е Айез Седай, започнеше да се държи твърде безсрамно, винаги беше много лесно да му покаже в какъв сос се е натопил. Изхвърчаха като нахални мухи от косата ѝ толкова бързо, колкото можеха да тичат.

Точно в този момент това, което привлече вниманието ѝ, беше Ориганската порта, огромна арка от бял мрамор в сияйната бяла стена. Поток от хора, коли и фургони минаваше през нея под погледа на дузина айилци, за които тя подозираше, че не са толкова небрежни, колкото изглеждаха на пръв поглед. Те можеха да разпознаят една Айез Седай само като я видят. Изненадващо, но някои хора го постигаха. Освен това я бяха следили от „Короната на розите“ — палтата и панталоните, предназначени да се сливат със скали и храсти, изпъкваха сред градската навалица. Така че дори да искаше да проникне във Вътрешния град, дори да беше готова да рискува да не изпълни изричната забрана на Мерана да не влизат без разрешението на ал-Тор, нямаше да го направи. Как може такова нахалство — една Айез Седай да е принудена да моли за разрешение един мъж. А искаше само да се види с Майлам Харднър, Втори библиотекар в Кралския дворец и неин агент от тридесет години.

Библиотеката в тукашния дворец не можеше да се сравни с онази в Бялата кула нито с Кралската библиотека в Кайриен или с Библиотеката на Терана в Бандар Еваан, но тя по-лесно можеше да си пожелае да полети, отколкото да се добере до някоя от тях. Все пак, ако посланието ѝ бе достигнало до Майлам, той щеше да започне да търси книгите, които ѝ трябваха. Дворцовата библиотека като нищо можеше да съдържа някаква информация за Печатите на Затвора на Тъмния, навярно дори каталог на изворите, макар че това беше твърде много, за да се надява. Повечето библиотеки съдържаха томове и томове, разхвърляни по прашни ъгли, които трябваше отдавна да са описани, но кой знае защо, оставаха забравени сто години, или петстотин, а понякога и повече. Повечето библиотеки съдържаха такива съкровища, за които и самите библиотекари не подозираха.

Тя зачака търпеливо, съсредоточена в хората, които излизаха от портата, но не виждаше плешивото теме и кръглото лице на Майлам. Най-сетне въздъхна. Явно не беше получил съобщението ѝ — ако беше, все щеше да си намери някакво подходящо извинение, за да се озове тук в уречения час. Налагаше се да изчака реда си да придружи Мерана в двореца и да се надява, че младият ал-Тор ще ѝ разреши — пак разрешение! — да се порови в библиотеката.

Докато се обръщаше да си тръгне, случайно срещна очите на някакъв мъж с издължено лице, облечен в коларски елек — зяпаше я с нескрита възхита. И когато очите им се срещнаха, той ѝ намигна!

Не можеше да се примири с това по целия път обратно към хана. „Наистина трябва да запомня, че трябва да обличам по-прости рокли“ — мислеше си тя и се чудеше защо ли така и не го беше направила вече. За щастие, идвала беше в Кемлин и по-рано, преди няколко години, и Стиван щеше да я чака при „Короната на розите“, като маяк, който можеше да използва, за да я насочи, ако се стигнеше до това. Тя се шмугна в един тесен сенчест процеп между някакъв ножарски дюкян и една пивница.

Тесните улички на Кемлин бяха разкаляни, когато беше стъпвала по тях последния път, но макар и сухи сега, колкото по-надълбоко навлизаше в тях, толкова по-неприятна ставаше миризмата. Стените бяха слепи, без никакви прозорци и само тук-таме по някоя разнебитена врата или тясна портичка, а и те сякаш не бяха отваряни от дълго време. Проскубани котки мълчаливо заничаха към нея от бъчви и зидове, улични псета с изпъкнали ребра лежаха с клепнали уши, като понякога изръмжаваха или почваха да я лаят. Не се притесняваше, че ще я одраскат или ухапят. Котките, наглежда, усещаша нещо около Айез Седай — не беше чувала някоя Айез Седай да е била одраскана дори от най-свирепата котка. Кучетата, вярно, се държаха враждебно, почти все едно че си мислеха, че Айез Седай са котки, но почти винаги подвиваха опашка и се отдръпваха, след като поръмжат показно.

По уличките се мяркаха повече котки и кучета, отколкото помнеше, и бяха по-мършави, но хората бяха много по-малко, сякаш градът бе опустял. И изведнъж на един ъгъл пред нея се появиха пет-шест айилци — смееха се и си говореха нещо. Изглежда, се стреснаха, като я видяха.

— Извинете, Айез Седай — измърмори един от тях и всички се притиснаха към едната страна на уличката, въпреки че имаше достатъчно място да се разминат.

Един ѝ се стори познат — едър мъж със зловни очи. Тя кимна и промърмори благодарност, докато ги подминаваше.

Копието, забило се в хълбока ѝ, толкова я изненада, че дори не успя да извика. Панически посегна към сайдар, но още нещо я удари в хълбока и тя се срути в прахта. Мъжът, който ѝ се бе сторил познат, се наведе над нея, в черните му очи блесна подигравка, той заръмжа нещо, на което тя не обърна внимание, а пак понечи да се докопа до сайдар и се опита да... Мракът я обгърна.

Когато Перин и Файле най-после свършиха безкрайния разговор с родителите и и излязоха в коридора, видяха, че ги чака Сюлин. От Перин се лееше пот и правеше тъмни петна по палтото му, и той се чувстваше все едно че беше бягал десет мили, блъскан с юмруци на всяка крачка. Файле пък се беше усмихнала, цялата сияеше, беше красива и изглеждаше толкова горда от себе си, колкото когато бе довела мъжете на Стражеви хълм тъкмо когато тролоците щяха да завземат Емондово поле. Сюлин приклякаше всеки път, когато някой от двамата я погледнеше, и всеки път толкова усърдно, че за малко да падне; на строгото ѝ лице се бе изписала раболепна усмивка. Минаващите Деви шаваха с пръсти в ръчния си говор и Сюлин приклякваше и на тях, въпреки че скърцаше със зъби толкова силно, че Перин я чуваше съвсем ясно. Дори Файле по едно време започна да я гледа загрижено.

Щом ги отведе в стаите им, дневна и спалня с легло с балдахин, достатъчно да побере десет души, и с дълга мраморна тераса, гледаща към дворче с шадраван. Сюлин настоя да им обясни и покаже всичко, дори това, което сами можеха да видят. Конете им били прибрани и вчесани. Дисагите им бяха разопаковани и окачени в гардероба, с колана за секирата на Перин, повечето от оскъдното им съдържание бе подредено най-изрядно в чекмеджетата на двойния скрин. Секирата на Перин бе опряна до сивата мраморна камина сякаш щеше да сече с нея дърва за огрев. В едната от двете сребърни кани, блеснали от кондензираните капки, имаше изстуден чай, подправен с мента, а в

другата — сливов пунш. Две огледала с позлатени рамки бяха лъснати, едното над масичката, на която бяха поставени гребенът и четката на Файле, и още едно на стойка с изящна резба, което и слепец щеше да забележи.

Докато Сюлин обясняваше как ей сега щяла да им донесе вода за баня и медни вани, Перин плесна една златна корона в мазолестата ѝ шепа.

— Благодаря — каза ѝ той, — но ако ни оставите веднага... — За миг си помисли, че тя ще го замери с жълтицата по главата, но вместо това тя с олюляване приклепна още веднъж и излезе, като тръшна вратата.

— Предполагам, че този, който обучава слугите тук, не знае за шегите ѝ — каза Файле. — Това беше много добре, между другото. Учтиво, но твърдо. Само да можеше да го правиш и с нашите слуги. — След което обърна стройния си гръб към него и измърмори: — Би ли ме разкопчал?

На него винаги му се струваше, че пръстите му са прекалено дебели за разкопчаване на малките ѝ копченца, пък и се боеше, че ще ги откъсне или ще скъса роклята ѝ. От друга страна, му беше много приятно да помага на жена си да се съблича. Обикновено го правеше някоя слугиня — заради изгубените копчета, беше сигурен в това.

— Ти наистина ли си мислиш онези глупости, дето ги каза на майка си?

— А ти не си ли ме дресирал, съпруже мой — отвърна тя, без да го поглежда — и не ме ли научи да кацам на китката ти, когато ме повикаш? Не тичам ли да ти доставя радост? Не съм ли аз на теб покорна при най-оскъдния ти жест? — Миришеше насмешливо. И определено звучеше насмешливо. Само че звучеше така, сякаш наистина го мислеше, точно както когато бе казала на майка си на практика същото, вирнала глава и толкова горда, колкото можеше да е. Странни бяха жените и толкова. А майка ѝ... Впрочем, както и баща ѝ!

Май трябваше да смени темата. Какво беше онова, за което спомена Башийр?

— Файле, каква е тази счупена корона?

Тя изсумтя раздразнено и изведнъж замириса притеснено.

— Ранд е излязъл от двореца, Перин.

— Е, и? — Наведен да види по-добре едно много дребно седефено копченце, той се навъси. — Ти как разбра?

— Девите. Баин и Чиад ме научиха малко на техния ръчен говор. Само не го издавай, Перин. По начина, по който започнаха да се държат, когато разбраха, че тук има айилци, струва ми се, че може би не трябваше да го правят. Освен това може би ще е добре да разбирам какво си говорят Девите, без те да знаят. Те май са доста нагъсто около Ранд. — Тя се извърна, изгледа го закачливо и го погали по брадата. — Онези, първите Деви, които срещнахме, смятаха, че имаш хубави мишци, но за ето това нямат високо мнение. Айилките нищо не разбират от хубави бради.

Той поклати глава и я изчака да се обърне отново, след което пъхна в джоба копчето, което се беше откъснало, докато тя се извъръщаше. Може би нямаше да забележи — той лично цяла седмица беше ходил с едно липсващо копче на палтото и не беше го забелязал, докато тя не му го показа. Колкото до брадите, според Гаул айилците винаги се бръснеха гладко; Баин и Чиад бяха смятали, че брадата му е много подходящ предмет за странните им шеги. Той лично неведнъж се беше канил да се обръсне при тази жега. Но Файле наистина харесваше брадата му.

— Какво щеше да ми кажеш за Ранд? Защо трябва да има значение дали е напуснал палата?

— Просто за да знаеш какво прави зад гърба ти. Явно не си знаел, че той излиза. Не забравяй, той наистина е Преродения Дракон. Все едно че е крал, дори крал на кралете, а кралете понякога се възползват и злоупотребяват с приятелите си, случайно или нарочно.

— Ранд не би го направил. Ти какво ми предлагаш впрочем? Да го шпионирам ли?

Каза го на шега, но тя отвърна:

— Не ти, обич моя. Шпионирането е женска работа.

— Файле! — Той се дръпна толкова рязко, че за малко да откъсне още едно копче, хвана я за раменете и я обърна към себе си. — Ти няма да шпионираш Ранд, чу ли ме? — Тя си надяна опърничавата физиономия, със стиснати устни и присвити очи — от нея направо звоня на опърничавост, — но и той можеше да бъде упорит. — Файле, бих искал да видя част от онова покорство, с което толкова много се хвалеше. — Доколкото можеше да прецени, тя правеше каквото ѝ каже

само когато ѝ е добре и е доволна, иначе не, иначе забравяше за всяко послушание, независимо дали беше прав, или не. — Говоря ти сериозно, Файле. Искам да ми обещаеш. Няма да участвам в ни...

— Обещавам ти, сърце мое — отвърна тя и докосна устата му с пръсти. — Обещавам ти, че няма да шпионирам Ранд. Виждаш ли как слушам своя повелител и съпруг? Запомни ли колко внучета каза майка ми, че очаква?

Внезапната смяна на темата го накара да примигне. Но тя му бе обещава, това беше важното.

— Шест, струва ми се. Престанах да ги броя, когато взе да уточнява кои да са момчета и кои — момичета. — Лейди Дейра бе подхванала също така едни смайващо откровени съвети как точно да се постигне това; за щастие, по-голямата част той беше пропуснал, докато се чудеше дали да не излезе. Файле само кимаше, сякаш това бе най-естественото нещо на света — и то пред съпруга си и баща си.

— Поне шест — уточни тя с наистина порочна усмивка. — Перин, тя няма да миряса и ще занича през раменете ни, докато не ѝ съобщя, че може да очаква първия ни син, та си мислех, стига изобщо да успееш някога да ми разкопчаеш тези копчета... — След месеци брак тя продължаваше да се изчервява, но широката усмивка не изчезна от лицето ѝ. — Присъствието на истинско легло след толкова седмици ме прави дръзка като селско момиче по жътва.

Понякога той се чудеше какви ли ще са тези салдейски селски момичета, за които непрекъснато му подхвърляше. Изчервявания или не, ако те бяха толкова дръзки, колкото Файле, когато двамата останеха насаме, в Салдеа никога нямаше да си ожънат реколтата. Той счупи още две копчета, мъчейки се да свали роклята ѝ, и тя не възрази. Дори му скъса ризата.

Демира с изненада отвори очи и с още по-голяма изненада разбра, че лежи в леглото си, в собствената си стая в „Короната на розите“. Очакваше да е мъртва, а не разсъблечена и завита с ленен чаршаф. Стиван седеше на столче откъм краката ѝ и изглеждаше едновременно облекчен, угрижен и строг. Слабичкият ѝ кайриенски Стражник беше с една глава по-нисък от нея и с двадесет години по-млад въпреки сивите косми по слепоочията си, но понякога се

опитваше да се държи бащински и твърдеше, че тя не можела да се пази. Тя много се боеше, че този инцидент ще му даде основание да мърмори месеци наред. Мерана бе от едната страна на леглото ѝ и изглеждаше гробовно, Берениша — от другата. Пълничката Жълта сестра винаги изглеждаше гробовно, но този път лицето ѝ беше абсолютно мрачно.

— Как? — понечи да попита Демира. Светлина, колко отпаднала се чувстваше. Изцеряването причиняваше това, но дори да измъкне ръцете си изпод чаршафа ѝ струваше усилие. Сигурно се беше озовала на прага на смъртта. Изцеряването не оставяше белези, но спомените и слабостта бяха недостатъчно.

— В гостилницата влезе някакъв мъж — отрони Стиван — и каза, че искал ейл. Каза, че видял айилци да преследват една Айез Седай — описа те съвсем точно — и твърдеше, че ще те убият. Още докато говореше, усетих... — Той направи гримаса и очите му се замъглиха.

— Стиван ме помоли да тръгна с него — каза Берениша, — само дето не ме повлече — и тичахме през цялото време. Честно казано, не бях сигурна дали сме пристигнали навреме, докато ти не отвори очи преди малко.

— Естествено — проговори Мерана — всичко това е било част от същата клопка, от същото предупреждение. Айилците и мъжът. Жалко, че го оставихме да си отиде, но толкова се бяхме разтревожили за теб, че той успя да се измъкне преди някой да се сети да го задържи.

Демира се беше замислила за Майрам и как това ще се отрази на издирването в библиотеката, за това колко време ще е нужно на Стиван да се успокои, и това, което говореше Мерана, не проникваше в ума ѝ — чак до последните думи.

— Да го задържите? Предупреждение? За какво говориш, Мерана? — Берениша измърмори нещо, как щяла да го разбере само ако ѝ го покажат написано в книга. Берениша понякога имаше хаплив език.

— Да си видяла някой да е идвал в гостилницата за пиене, откакто пристигнахме, Демира? — попита търпеливо Мерана.

Истина беше — не беше виждала. Една или дори две Айез Седай не променяха много нравите в един хан в Кемлин, но девет наведнъж

бяха съвсем друго нещо. Напоследък госпожа Чинчонайн им го изтъкваше открито.

— Значи е било замислено да разберете, че са ме убили айилци. Или навярно да бъда намерена преди да умра. — Тя си спомни какво ѝ беше изръмжал онзи непознат със злюбното лице. — Казаха ми да ви предам да стоите настрана от ал-Тор. Точните думи бяха: „Кажете на другите вещици да стоят настрана от Преродения Дракон.“ Едва ли щях да мога да предам посланието мъртва, нали? Къде бяха раните ми?

Стиван се помръдна на столчето и я погледна измъчено.

— И двете за малко да улучат някой орган и да те убият на място, но кръвта, която си изгубила...

— Какво да правим сега, Мерана? — прекъсна го Демира, преди да е започнал да ѝ обяснява колко глупаво е било от нейна страна да се остави да я спипат така.

— Според мен трябва да намерим виновните айилци — каза твърдо Берениша — и да ги накажем за назидание. — Тя беше родом от Граничните блатата на Шиенар и айилските набези бяха неотменима част от детството ѝ. — Сеонид е съгласна с мен.

— О, не! — възрази Демира. — Няма да допусна първият ми шанс да проуча айилците да рухне. Те няма да кажат нито дума, ако това стане. Кръвта си е моя в края на краищата. Освен това, ако мъжът, който ви е предупредил, не е бил също айилец, за мен е очевидно, че са действали по заповеди, а ми се струва, че има само един човек в Кемлин, който заповядва на айилците.

— Останалите — каза Мерана и погледна сурово Берениша — сме съгласни с теб, Демира. Повече и дума не искам да чуя за губене на време и сили, за да намерим глутница хрътки сред стотици други, докато мъжът, който ги е изпратил на лов, се разхожда на воля и ни се хили. — Берениша настръхна преди да кимне, но тя винаги правеше така.

— Най-малкото трябва да покажем на ал-Тор, че не може да се държи с Айез Седай по този начин — каза рязко Берениша. Бърз поглед от страна на Мерана и тя посмекчи тона си, макар това никак да не ѝ харесваше. — Но не толкова рязко, че да провалим всичките си замисли, разбира се.

Демира въздъхна. Наистина се чувстваше отпаднала.

— Хрумна ми нещо. Ако открито го обвиним за това, което е направил, той, разбира се, ще го отрече, а не разполагаме с никакво доказателство, за да му го хвърлим в лицето. Не само това, но може да се окаже мъдро да оставим да се разбере, че той се чувства свободен да напада Айез Седай като безпомощни зайци. — Мерана и Берениша се спогледаха и кимнаха. Бедничкият Стиван се навъси свирепо — той никога не оставяше някой, който я е наранил, да се измъкне току-така. — Няма ли да е по-добре да не казваме нищо? Това със сигурност ще го накара да се позамисли и поизпоти. Защо не сме казали нищо? Какво ще предприемем сега? Всъщност аз не знам какво бихме могли, но може поне да го накара да започне да се озърта.

— Много точно — каза Верин от вратата. — Ал-Тор трябва да започне да уважава Айез Седай, иначе съдействие няма да получи. — Тя даде знак на Стиван да излезе — той изчака кимването на Демира, разбира се — след което седна на столчето му. — Мислех си, че след като ти се окажа мишената... — Тя изгледа начумерено Мерана и Берениша. — Вие двете няма ли да седнете? Нямам намерение да си счупя врата, за да ви гледам. — Верин продължи, докато заемаха единствения стол в стаята и второто трикрако столче до леглото. — След като ти се окажа мишената, Демира, трябва да помогнеш да решим как да се даде урок на господин ал-Тор. И ти, изглежда, вече си започнала.

— Аз мисля... — заговори Мерана, но Верин я прекъсна.

— Почакай, Мерана. Демира има право първа да си каже предложенията.

Демира затаи дъх в очакване стаята да се взриви. Мерана винаги като че ли предпочиташе решенията ѝ да се одобрят от Верин, нещо съвсем естествено при създалите се обстоятелства, макар и създаващо неудобства, но едва сега за първи път Верин просто ѝ беше отнела командването. Поне пред други. И въпреки това единственото, което Мерана направи, бе да зяпне за миг към Верин, стиснала устни, след което мълчаливо да кимне. Демира се зачуди дали това означаваше, че Мерана се кани да отстъпи пратеничеството на Верин; друго вече като че ли не ѝ оставаше. Всички очи се извърнаха към Демира. Погледът на Верин беше особено пронизителен.

— Щом искаме да го накараме да се потревожи какво ще предприемем, предлагам днес никой да не отива в двореца. Може би

без никакво обяснение, или ако това ви се струва твърде сурово, с
такова, чрез което да се досети. — Мерана кимна. Нещо повече, както
се обръщаха нещата, Верин също кимна. Демира реши да се осмели
малко повече. — Може би не бива да изпращаме нито една няколко
дни, да го накараме да се притесни. Струва ми се, че ако наблюдаваме
Мин, ще разберем кога ще кипне достатъчно и тогава...

Каквото и решение да вземеха, тя държеше да участва в него.
Кръвта наистина си беше нейна, в края на краищата, а Светлината
само знаеше за колко дълго щеше да ѝ се наложи да отложи
проучванията си в библиотеката. А последното бе не по-малка причина
да даде хубав урок на ал-Тор никога да не забравя кои са Айез Седай.

ГЛАВА 47

„СКИТАЩАТА ЖЕНА“

Мат искаше спокойна езда до Ебу Дар и донякъде я получи. Но пътуването с шест жени, четири от които Айез Седай, му създаваше достатъчно поводи за раздразнение. Далечния лес стигнаха първия ден, още докато слънцето грееше високо в небето, и пояздиха няколко часа под високия балдахин на почти оголените клони преди да вдигнат бивака си до едно пресъхващо поточе малко преди залез. Харнан, с широките като фенер челюсти, командирът на отделението с татуирания ястреб на бузата, се погрижи за настаняването на бойците от Бандата и за това да се вържат и вчешат конете, да се разположат постове и да се запалят огньовете. Нерим и Лопин се суетяха и охкаха, че не си били взели палатки и как можело човек да знае, че ще се наложи да прекарат нощите на открито, след като господарят нищо не им бил казал, и че ако господарят им вземел, че се тръшнел от нещо, нямало те да са виновни. Единият мършав, а другият дебел, неизвестно как двамата звучаха като ехо един на друг. Ванин се погрижи сам за себе си, естествено, въпреки че държеше под око Олвер и вчеса частите на Вятър, които момчето не можеше да достигне, макар да използваше седлото си за стъпало. За Олвер всички се грижеха.

Жените споделиха бивака им, но в известен смисъл зоната им беше така отделена от останалите, че все едно бяха на петдесет крачки. Невидима черта сякаш раздели лагера наполовина, с невидими знаци, казващи на войниците да не я пресичат. Нинив, Елейн и двете белокози жени насядаха около своя си огън с Авиенда и златокосата Ловкиня и много рядко поглеждаха към Мат и хората му, изтегнати на одеялата си. Тихото мърморене, доколкото Мат успя да долови, имаше нещо общо с тревогата на Вандийн и Аделиз за това, че Авиенда смятала да си води коня пеш чак до Ебу Дар, вместо да го яхне. Том се опита да размени две думи с Елейн и получи само едно разсеяно потупване по бузата, виж ти, преди да го отпратят да си седне при

Джюйлин и Джаем, косматия стар Стражник, който принадлежеше на Вандийн и който, изглежда, прекарваше цялото си време в точене на меча си.

Мат нямаше никакви възражения жените да стоят настрана. Около тях във въздуха се долавяше някакво непонятно за него напрежение. Най-малкото около Нинив и Елейн, а Ловкинята като че ли също бе заразена с него. От време на време те се втрещваха в Айез Седай — другите Айез Седай; той не беше сигурен дали изобщо някога ще свикне да мисли за Нинив и Елейн по този начин — някак прекалено напрегнато, въпреки че Вандийн и Аделиз сякаш изобщо не го забелязваха, както и Авиенда. Каквато и да беше причината за това, Мат изобщо не държеше да го забъркват. Намирисваше му на свада, която напирала всеки момент да избухне, и все едно дали щеше да лумне като пожар, или да затлее подмолно, като разумен човек той смяташе да стои настрана от женски свади. С медальон или без медальон, един разумен човек стои по-надалече, особено ако жените са Айез Седай.

Това не беше от най-сериозните поводи за раздразнение, както и следващото, което си беше негова грешка. Скоро откъм огъня на Айез Седай взе да лъха на агнешко и някаква супа. Бе очаквал да пристигнат бързо в Ебу Дар и не беше споменал на Ванин и останалите нищо за храна, което означаваше, че разполагаха само с малко сушено месо и спечени питки хляб в дисагите. Мат почти не беше видял птиче да прелети или катеричка да заподскача по клоните, камо ли някаква следа от сърна, така че за лов и дума не можеше да става. Когато Нерим нагласи малка сгъваема масичка и столче за Мат — Лопин поставяше други такива за Нейлсийн, — Мат му каза да раздаде на всички от онова, което е успял да натъпче в панерите на товарния кон. Резултатът не се оказа толкова добър, колкото се надяваше.

Нерим стоеше до масата на Мат, наливаше му вода от една сребърна кана, сякаш беше вино, и тъжно гледаше как деликатесите бързо се стапят във войнишките гърла.

— Мариновани яйчица от пѣдпѣдѣк, милорд — обявяваше той от време на време с траурен глас. — Щѣха да свършат чудесна работа за закуската на милорд в Ебу Дар. — И: — Беше чудесен пушен език, милорд. Само да знаеше милорд какво преживях, докато намеря пушен език в това скапано село, след като най-доброто беше прибрано от Айез Седай. — Всъщност най-голямата скръб беше за това, че Лопин

беше намерил за Нейлсийн консервирани чучулиги. Всеки път, когато Нейлсийн ухапваше поредната чучулига, лукавата усмивка на Лопин се уширяваше още повече, докато физиономията на Нерим ставаше още по-издължена. Впрочем от начина, по който мъжете непрекъснато душеха въздуха, беше ясно, че всеки от тях би предпочел парче агнешко и паница супа вместо изобилието от пушен език или пастет от гъши дроб. Олвер поглеждаше към женския огън с нескрит копнеж.

— С тях ли искаш да ядеш? — попита го Мат. — Няма проблем, ако искаш.

— Обичам пушена змиорка — отвърна уверено Олвер. И с малко по-мрачен тон добави: — Е, можеше да я напълни с нещо. — Очите му следяха Авиенда всеки път, когато тя помръднеше, и освен това, изглежда, се беше настроил и против Ловкинята, може би защото през повечето време тя си бърбеше дружески с айилката. Авиенда поне, изглежда, усещаше зяпането на момчето, защото от време на време го поглеждаше начумерено.

Докато си отриваше брадичката и измерваше с поглед огъня на Айез Седай — той самият май също би предпочел агнешко и супа, — Мат забеляза, че Джаем го няма. Ванин изпръхтя, че отново го пращат, но Мат го отпрати по същата причина, заради която го беше пращал всеки път на разузнаване, въпреки че с това се занимаваше и Джаем. Не искаше да разчита само на това, което Айез Седай щяха да изберат да му кажат. Можеше да се довери на Нинив — не допускаше, че тя би могла да започне да го лъже: като Премъдра Нинив винаги беше смъртна заплаха за всеки лъжец — но тя продължаваше да го гледа над рамото на Авиенда по най-подозрителен начин.

За негова изненада, Елейн се надигна веднага щом свърши с яденето си и с плавна походка прекоси невидимата черта между огньовете. Някои жени като че ли умееха просто да се плъзгат над земята.

— Бихте ли ме придружили за малка разходка, господин Каутон? — каза тя хладно. Не точно грубо. И на „вие“! Е, и той щеше да ѝ говори така.

Той стана и я последва сред дърветата, оттатък постовете. С тази нейна златиста коса, падаща нежно на раменете ѝ, и с това лице, способно да накара всеки мъж да зяпне, и с лунните лъчи, смекчаващи надменността ѝ... Само да беше нещо друго, а не това, което беше...

При това той нямаше предвид само това, че беше Айез Седай, нито дори че принадлежеше на Ранд. Ранд наистина като че ли се заплиташе с най-лошата порода жени — жени, които по рождение знаят как да държат мъжете изкъсо. А после Елейн заговори и той забрави за всичко останало.

— Вие имате тер-ангреал — каза тя без предисловия и без да го поглежда. Само се плъзгаше напред и сухата шума под нозете ѝ шумолеше, сякаш очакваше да я следва по петите като куче. — Някои твърдят, че тер-ангреалите са по право собственост на Айез Седай, но аз не изисквам от вас да ми го предадете. Никой не ще ви го отнеме. Такива неща обаче трябва да се проучват. Поради което искам да ми предавате своя тер-ангреал всяка вечер, когато спрем. Ще ви го връщам всяка сутрин, когато тръгнем.

Мат я изгледа накриво. Беше сериозна, в това нямаше съмнение.

— Много мило от ваша страна, че благоволявате да си задържа това, което си е мое. Само че какво ви кара да мислите, че имам един от онези... как го нарекохте? Тер и какво още?

О, тук тя наистина се вдърви и го погледна при това. Той направо се изненада, че не видя от очите ѝ да изригнат пламъци. Гласът ѝ, от друга страна, беше като най-чистия леден кристал.

— Знаете много добре какво представлява един тер-ангреал, господин Каутон. Чух Моарейн да ви говори за тях в Тийрския камък.

— В Тийрския камък ли? — отвърна той тъпо. — Ах, да, Камъка си го спомням. Много добре си прекарахме там всички. А вие спомняте ли си нещо в Камъка, което да ви дава правото да изисквате това от мен? Аз не. Аз съм тук само да ви пазя двете с Нинив да не ви нашарят кожата в Ебу Дар. Можете да питате Ранд за тер-ангреалите, когато ви откарам при него.

Тя го изгледа така, сякаш се канеше да го събори само със силата на волята си, а после се обърна, без дума да каже. Той я последва обратно до лагера и се изненада като я видя да минава покрай редицата вързани коне. Огледа огньовете и как бяха застлани одеялата, поклати глава над остатъците от войнишката вечеря. Представа си нямаше какво е намислила, докато тя не се обърна към него с вдигната брадичка.

— Вашите хора се справиха много добре, господин Каутон — каза тя толкова високо, че да я чуят всички. — Като цяло съм повече от

доволна. Но ако бяхте планирали експедицията по-добре, нямаше да се налага да се тъпчат с храна, която в най-добрия случай ще ги кара да се будят през нощта. Въпреки това, като цяло сте се справили добре. Уверена съм, че в бъдеще ще се стараете да обмисляте нещата, които ви предстоят. — Хладна колкото си иска, тя закрачи обратно към своя огън, преди да е успял да ѝ отвърне и една дума.

Но ако с това се беше свършило, проклетата му щерка-наследница да си въобразява, че е един от поданиците ѝ — с това ако се беше свършило, щеше джигата да затанцува. Веднага след „инспекцията“ на Елейн, още преди да е успял да се добере до постелката си, лисичата глава замръзна.

Толкова беше сащисан, че се закова на място, свел поглед към гърдите си, преди да се сети да погледне към огъня на Айез Седай. Жените бяха застанали в редица на невидимата разделяща ги черта, Авиенда и тя с тях. Елейн мърмореше нещо, което той не можа да чуе, и двете белокози Айез Седай кимаха, като Аделиз през цялото време припряно топеше перо в мастилницата, пъхната в нещо като кания на колана ѝ, и драскаше бележки в малко тефтерче. Нинив си подръпваше плитката и сумтеше.

Всичко това продължи само няколко мига. После мразът се стопи и те се върнаха при огъня си. От време на време по някоя от тях мяташе поглед към него.

На втория ден поеа по някакъв път и Джаем прибраменящите си цветове си плащ. Пътят бе широк и добре отъпкан, тук-там се виждаше и стара каменна настилка, но това съвсем не улесни пътуването им. Първо, криволичеше през все по-хълмисти лесове. Някои от хълмовете заслужаваха да се нарекат почти планини с техните зъбери и стръмни канари. Второ, тънък, но непрекъснат поток хора течеше в двете посоки, предимно групички селяни, на които едва им стигаше ум да се дръпнат от пътя на някоя волска кола с високи колелета, камо ли от търговски керван с покритите му с платница фургоци, тътреци след впрягове от по шест или осем коня. Фермерски къщи и обори от бял камък започнаха да се появяват по склоновете на околните хълмове, но едва по пладне на третия ден видяха първото село, с варосани бели сгради с плоски покриви, покрити с розови керемиди.

Боцканията обаче продължиха. Елейн продължаваше да инспектира всичко всяка вечер. Когато ѝ каза саркастично, че много се радва, че е доволна, при второто нощно лагеруване край пътя, тя се усмихна с една от онези свои подчертано царствени усмивки и му отвърна:

— И би трябвало да се радвате, господин Каутон. — Каза го, все едно че го мислеше дума по дума!

След като започнаха да отседат по ханове, тя започна да проверява конете в конюшните и дори как са настанени войниците по плевниците. Помолеше ли я да престане, си спечелваше само хладно вдигната вежда и никакъв отговор. Казваше му да върши неща, които вече сам бе решил да свърши — като например да провери подковите на конете при първия хан, в който имаше налбантин — и това, което го дразнеше още повече, неща, за които щеше да се погрижи, ако бе разбрал за тях преди нея. Как например бе открила, че Тад Кандъл се опитва да скрие, че има цирей на задника си, Мат така и не разбра, или че Лавдрин Мендаир бе скътал цели пет шишета ракия в дисагите си. Думата „раздразнение“ не можеше дори да опише състоянието му, когато се налагаше да се направи това, което му казваше, но циреят на Кандъл все едно трябваше да се изстиска — доста хора от Бандата бяха възприели възгледа на Мат по отношение на Церителството, — а ракията на Мендаир да се излее.

Мат вече почти започна да се моли наум дано му каже нещо, което не е наложително да се направи, само веднъж поне, за да може да ѝ отговори с „не“. Подчертано и категорично „не“! Още едно нейно настояване за тер-ангреала щеше да му свърши идеална работа, но тя така и не спомена повече за него. Той обясни на войниците, че не са задължени да ѝ се подчиняват, и никога не хвана някой от тях да го прави, но те започнаха да се хият много доволни от комплиментите ѝ колко добре се грижели за конете си и да се пъчат, когато им кажеше, че в нейните очи изглеждали много добри войници. В деня, в който Мат видя Ванин да почуква челото си с юмрук пред нея и го чу да мърмори: „Благодаря ви, милейди“, при това без капка ирония, в същия този ден Мат едва не си глътна езика.

Опитваше се да бъде учтив, но това качество го нямаше у нито една от жените, не само у Елейн. Авиенда му отговори, че нямал чест, представете си, и че ако не можел да покаже дължимото уважение към

Елейн, тя самата щяла да се захване да го научи на уважение. Авиенда! Жената, за която той все още подозираше, че чака сгодния момент да кльцне гърлото на Елейн! И нарече Елейн своя „полусестра“! Вандийн и Аделиз го гледаха, сякаш беше някаква странна буболечка, закарфичена на някоя дъска. Той предложи да пострелят с Ловкинята, за някой и друг петак или просто за забавление — лъкът, който тя носеше, изглежда, беше разпалил въображението ѝ; името ѝ като Ловкиня се оказа Биргит — но тя само го изгледа много странно и отказа. Впрочем оттогава се държеше настрана от него. Лепнала се беше за Елейн като сянка, освен когато Елейн се приближеше до него. А пък Нинив...

През целия път от Салидар тя го отбягваше, сякаш ѝ миришеше на нещо лошо. На третата нощ от пътуването, при първия хан, малко местенце, наречено „Брачния нож“, Мат я мерна в конюшната да храни дебелата си кобила с един сбръчкан морков и реши, че каквото и да става, би могъл поне да поговори с нея за Боуд. Не всеки ден сестрата на човек тръгваше да става Айез Седай, а Нинив щеше да знае какво очаква Боуд.

— Нинив — каза той. — Искам да поговоря с теб... — И не довърши.

Тя буквално подскочи и размаха юмрук.

— Да ме оставиш на мира, Мат Каутон! Чу ли ме? Остави ме на мира! — И заситни навън толкова настръхнала, че той почти очакваше плитката ѝ да щръкне като котешка опашка. В края на краищата, изглежда, не само миришеше лошо, а и беше хванал някоя болест, едновременно гадна и заразна. Опиташе ли се дори да се приближи до нея, тя се скриваше зад Елейн и го гледаше сърдито иззад рамото ѝ, готова едва ли не да му издере очите. Жените просто бяха луди. Точка.

Добре поне че Том и Джюйлин с охота яздеха до него през деня, поне докато Елейн не ги привикаше. Понякога го правеше само за да ги държи настрана от него, той беше сигурен в това, макар че не можеше дори да си въобрази защо. Намереха ли някой хан, двамата с огромна радост споделяха по халба ейл или пунш с него и Нейлсийн след вечеря. Гостилниците бяха обикновени, селски, с тухлени стени и тихи, единствената наслада за окото беше пъстрият котарак, а ханджийката сервираше сама, неизбежно жена с бедра, които можеха да счупят пръстите на човек, ако се опиташе да ги щипне. Приказката

им обикновено се въртеше около Ебу Дар, за който Том знаеше твърде много, въпреки че никога не беше ходил там. Нейлсийн повече от охотно преразказваше спомените си за единственото си посещение там всеки път, когато го помолеха, въпреки че наблягаше повече на дуелите, които бе гледал, и на залаганията на конни надбягвания. Джюйлин знаеше истории, които беше чул от хора, познавали хора, които са били там, стига да не премълчаваше още трима-четирима по конца, истории, които звучаха невероятно, стига Том и Нейлсийн да не ги потвърждаваха. Мъже обявявали дуели на жени в Ебу Дар, както и жени на мъже, и в двата случая наградата — това беше използваната дума — отивала у победителя. Мъжът давал на жената нож, когато се женели, и я молел да го убие с него, ако я разочарова — разочарова! — и всяко убийство на мъж от жена му се смятало за оправдано, освен ако не се докажело обратното. В Ебу Дар мъжете ходели на пръсти около жените и се усмихвали насила за неща, заради които биха убили друг мъж. На Елейн щеше страшно да ѝ хареса. Както и на Нинив.

Още нещо излезе наяве от тези приказки. Мат не можеше и да си представи защо е тази неприязън на Нинив и Елейн към Вандийн и Аделиз — личеше си въпреки усилията им да я прикрият. Нинив явно се задоволяваше с гневни погледи и мърморене под нос. Елейн нито се мусеше, нито мърмореше, но непрекъснато правеше опити да поеме командата; тя, изглежда, си въобразяваше, че вече е кралица на Андор. Колкото и да криеха годините им тези айезседайски лица, Вандийн и Аделиз трябваше да са достатъчно възрастни, за да бъдат майки на помладите жени, ако не и баби. Мат нямаше да се изненада, ако разбереше, че са били Айез Седай още преди Елейн и Нинив са се родили. Дори Том не можеше да си въобрази причината за това напрежение, а той наистина, изглежда, разбираше твърде много неща за един прост веселчун. Елейн беше цапнала Том през носа и му беше казала, че нищо не разбира, когато се бе опитал кротко да я подпита. Изглежда, по-старите Айез Седай проявяваха забележителна търпимост. Аделиз дори не забелязвала факта, че Елейн раздава команди, и двете с Вандийн много се изненадали, когато го разбрали.

— Вандийн каза: „Е, щом наистина държиш на това, дете, защо не“ — измърмори Джюйлин в халбата си, докато описваше инцидента. — Човек можеше да си помисли, че след като е била Посветена само допреди няколко дни, тя ще остане доволна, обаче да ви кажа, тя само

се намръщи още повече. А Нинив така скръдна със зъби, че си помислих, че ще се счупят.

Бяха в гостилницата „Брачния нож“. Ванин, Харнан и останалите бяха заели пейки по другите маси до местните хора. Мъжете носеха дълги елеци, някои от които ярки като на Калайджии, често без ризи, а жените бяха облечени в светли рокли с дълбоки деколтета, с поли, надигнати до коленете на една страна, излагайки на показ толкова ярки фусти, че мъжките елеци бледнееха пред тях. Мнозина от мъжете и всички жени носеха огромни обеци и на ръцете им обикновено блестяха по три-четири пръстена с цветни стъкълца. Мъжете, както и жените, опипваха с пръсти дръжките на дългите ножове, окачени на коланите им, и гледаха мрачно чужденците. Имаше и два търговски кервана от Амадиция, отбили се в „Брачния нож“, но търговците се бяха нахранили в стаите си, а коларите им си бяха останали по фургоните. Елейн, Нинив и останалите жени също бяха на горния етаж.

— Жените са... различни — каза през смях Нейлсийн, отговаряйки на Джюйлин, макар да насочи думите си към Мат. Обикновено не се държеше толкова вдървено с хората от простолудието, но Джюйлин беше човек от тайренското простолудие и това, изглежда, беше от значение, особено след като Джюйлин го зяпваше всеки път, когато Нейлсийн му заговореше. — Има една селска поговорка в Тийр: „Една Айез Седай са десет жени в една кожа“. Селяците понякога проявяват доста мъдрост, душицата ми да изгори, ако не е тъй.

— Добре поне че никоя от тях не направи нещо, да го наречем драстично — каза Том, — макар да си помислих, че за малко щеше да стане, когато Елейн се изтърва, че е направила от Биргит първия си Стражник.

— Ловкинята? — възкликна Мат. Неколцина от местните го изгледаха свирепо и той сниши глас. — Ама тя и Стражник ли е? Стражник на Елейн? — Това определено обясняваше доста неща.

Том и Джюйлин се спогледаха над халбите си.

— Тя ще се радва да разбере, че си отгатнал, че е Ловкиня на Рога — каза Том и изтри пяната от мустаците си. — Да, такава е, и трябва да ти кажа, че доста добре се справя. Джаем веднага я прие като по-малката си сестра, но Вандийн и Аделиз... — Той тежко въздъхна.

— Нито една от двете не остана особено доволна, че Елейн вече си е избрала Стражник — явно повечето Айез Седай трябва да преживеят години, преди да си намерят такъв — при това никак не бяха доволни, че е избрала жена. И от това, че не са доволни, Елейн още повече вирна нос.

— На тях, изглежда, не им харесват неща, които не са ставали по-рано — добави Джюйлин.

— Жена Стражник — измърмори Нейлсийн. — Знаех, че всичко ще се промени с идването на Преродения Дракон, но, чак жена Стражник?

Мат сви рамене.

— Предполагам, че ще е добра, стига наистина да може да стреля с тоя лък, дето не се разделя с него. В кривото гърло ли ти влезе? — попита той Джюйлин, който се беше задавил с ейла и се закашля. — Дайте ми на мене един добър лък, пък ми вземете меча. Най-добре здрав кривак, но и с лъка не е зле. Само дано не ми се пречка, когато дойде време да отведе Елейн при Ранд.

— Мисля, че я бива с него. — Том се наведе през масата да потупа Джюйлин по гърба. — Мисля, че я бива, Мат.

Но ако Нинив и останалите си мислеха да си скубят косите — Мат нямаше намерение да е на десет мили от това, с лисичата глава или без нея — външно поне изобщо не го показваха. Единственото, което той виждаше, беше здрав фронт и нови опити да преливат към него, като се почна докато оседлаваше Пипе на заранта след първия опит. За щастие, беше твърде записан в усилията си да избута Нерим, който смяташе, че оседлането на коня на Мат е негова работа и при това намекваше, че може да се справи по-добре, така че жегващата хладина продължи само миг и Мат не издаде по никакъв начин, че е забелязал нещо. Да, точно така трябваше да реагира. Никакви зяпания, никакви сърдити погледи, никакви обвинения. Щеше да ги пренебрегва и да ги остави да се пържат в собствената си мас.

Възможности да ги пренебрегва имаше колкото иска. Сребърният медальон се смрази на два пъти, докато стигнат пътя, после още няколко пъти през деня, същата вечер и всеки ден и вечер след това. Понякога хладът идваше и си отиваше за две примигвания, а друг път беше сигурен, че продължава поне час. Естествено, не можеше да познае коя е виновната. В повечето случаи поне. Веднъж, когато

гърбът му се бе обринал от жегата, а шалът около врата му сякаш го режеше като трион, той забеляза, че Нинив го гледа тъкмо когато медальонът изстина. Толкова свирепо се беше намръщила, че един селянин, който караше каруцата си срещу тях, заръчка вола с остена и се заобръща през рамо, сякаш се боеше, че погледът ѝ всеки момент може да убие него или вола му. Само че когато Мат също я изгледа навъсено, тя подскочи и едва не падна от седлото — и мразът изчезна. Колкото за другите, просто не можеше да разбере със сигурност. Понякога забелязваше, че го гледат две или три, включително Авиенда, която все така продължаваше да върви пеш и да води коня си. Друг път, когато ги погледнеше, виждаше, че си говорят или са се загледали най-невинно към някой орел, реещ се в безоблачното небе. Единственото хубаво във всичко това беше, че доби впечатлението, че Елейн не е доволна. Не знаеше защо, а и не го интересуваше. Тя ще му инспектира хората! Ще го потупва по главата с комплиментите си! Ако беше такъв мъж, че да можеше да го направи, щеше да я изрита.

Честно казано обаче, започна да изпитва и немалко самодоволство. Каквото и да правеха, нямаше върху него толкова въздействие, че някое от мазилата на Нерим да не го излекува. Нерим го увери, че не било от премерване. Самодоволството го изпитваше до четвъртия ден. Тъкмо се връщаше с Пипе от налбантницата към „Южен обръч“, занемарено ханче на два ката в едно затънтено селце с бяло варосани къщи и пълно с мухи, наречено Со Тихар, когато нещо меко го удари точно между плешките. При миризмата на конското говно в ноздрите му той се извърна, готов дупка да пробие в някое конярче или в някой от намусените сотихарски дръвници, с нож или без нож. Нямаше го обаче нито конярчето, нито дръвника. Само Аделиз, която усърдно драскаше в малкия си бележник и си кимаше. Ръцете ѝ бяха съвсем чисти.

Мат влезе и поиска от ханджийката пунш, но после си промени решението и си поръча ракия. Тя му донесе някаква мътна течност, за която настояваше, че била правена от сливи, но имаше такъв вкус, че ставаше повече ръжда да сваляш с нея. Джюйлин се задоволи с едно изсумтяване, а Том и това не направи. Дори Нейлсийн отпи само половин глътка, след което си поръча пунш — а Нейлсийн беше способен да пие всичко. Мат бързо изтърва броя на малките глинени чашки, които пресуши, но колкото и да бяха, наложи се Нерим и Лопин

да го пренесат до леглото. Никога не си беше позволявал да помисли дали лисичата глава има някакви ограничения. Имаше повече от сигурно доказателство, че може да спира сайдар, но ако трябваше само да повдигнат нещо със Силата и да го запокитят по него... „По-добре от нищо — продължи да си повтаря той, изтегнат върху сплъстения на буци дюшек и загледан в лунните сенки, пълзящи по тавана. — Много по-добре от нищо.“ Но ако можеше да се изправи сам, щеше да се върне долу за още ракия.

На сутринта настроението му беше отвратително, езикът му — подпухнал, а в главата му сякаш думкаше взвод барабанчици. Изкачиха едно възвишение и пред очите им се разкри Ебу Дар, проснат от двете страни на река Елдар, и големият залив, пълен с кораби. Беше петият ден от пътуването им.

Първото му впечатление за града можеше да се опише с думата „белота“. Бели сгради, бели палати, бели кули. Куполи като остри бели гъби или круши, често прошарени с пурпур, със синьо или златно, и отразяващи толкова светлина, че почти го заболяха очите. Портата, към която водеше пътят, бе широка и висока арка във варосана стена, толкова дебела, че той измина в сянка двадесетина крачки преди отново да излезе на слънцето. Градът, изглежда, се състоеше предимно от площи, канали и мостове, огромни площи, пълни с хора, с фонтани или статуи в центъра, канали, широки и тесни, с безброй баржи по тях, мостове с всякаква големина, някои ниски, други извисяващи се нависоко, трети — толкова широки, че от двете им страни се редяха дюкяни. Палати с портици с дебели колони стояха редом с магазинчета, предлагащи черги и платове, къщи на четири етажа с огромни сводести прозорци, скрити зад капаци, стърчаха редом до конюшни, ножарници и рибарници.

На един от площадите Вандийн дръпна юздите и спря да поговори с Аделиз. Нинив ги изгледа намръщено, а Елейн се втренчи в тях така, сякаш от носа и брадичката ѝ бяха увиснали ледунки. По настояване на Елейн Авиенда се беше качила на сивата си дългнеста кобила на влизане в града, но сега се смъкна отново на земята също толкова непохватно, колкото се беше качила. Тя се заоглежда с не помалко любопитство от Олвер, който беше опулил очи още когато градът се появи пред очите им. Биргит, изглежда, се мъчеше да върви по петите на Елейн, подражавайки на Джаем с Вандийн.

Мат се възползва от възможността да си направи вятър с шапката и да се поогледа.

Огромен палат изпълваше изцяло една от страните на площада, целият от куполи и колони на три и четири етажа над основите. Другите три страни представляваха смесица от големи къщи с ханове и дюкяни, всяка от които бяла като всички останали. Статуя на жена в разлюляна от вятър роба, по-висока от огиер, се възправяше върху още по-висок пиедестал в средата на площада и сочеше с ръка към морето. Само шепа хора се разхождаха по светлите плочи на настилката, и нищо чудно при тази жега. Други няколко се хранеха на най-ниското стъпало на пиедестала и гълъби и чайки прелитаха около тях, борейки се за някоя троха. Самото олицетворение на мир и покой. Мат така и не разбра защо изведнъж усети, че зарът се затъркаля в главата му.

Това чувство го познаваше добре. Понякога го изпитваше, когато късметът му в комара се усилваше. Винаги се появяваше, когато предстоеше битка. И изглежда, беше започнало да му идва, когато трябваше да вземе някое съдбоносно решение, от такъв род, че един грешен избор щеше да доведе до прерязаното му гърло.

— Можем да влезем веднага през една от по-малките порти — обяви Вандийн. Аделиз кимаше. — Мерилил ще се погрижи да ни осигурят стаи да се освежим.

Това трябваше да означава, че стоят пред Тарасинския палат, където Тилин Кинтара седеше на Трона на Ветровете и управляваше всъщност може би стотина мили околоръст Ебу Дар. Едно от малкото неща, които той беше успял да научи през това пътуване, беше, че Айез Седай ще се срещнат с една от техните в палата и разбира се, с Тилин. Айез Седай щяха да се срещнат с кралицата. Мат погледна към огромната камара от блестящ мрамор и варосан камък и си помисли какво ли ще е да отседне вътре. Обикновено палатите му харесваха, най-малкото защото имаше слуги и злато, а едно широко пухено легло също нямаше да навреди. Но един кралски дворец означаваше гъмжило от благородници накъдето и да се обърнеш, а Мат предпочиташе да вижда благородници ако може по-нарядко; дори Нейлсийн от време на време го дразнеше. Палат с такива размери щеше да означава или непрекъснато да се чуди къде са Елейн и Нинив, или да се опитва да ги охранява. Никак не беше сигурен кое би било по-лошо — да му позволят да се мъкне след тях като телохранител,

или да му откажат. Дори си представи как Елейн казва с хладния си глас: „Моля намерете някакъв подслон за господин Каутон и свитата ми. Погрижете се да бъдат нахранени и напоени.“ Точно това щеше да направи. И щеше да му се вре да го инспектира и да му нарежда да прави неща, които тъкмо се е захванал да прави. И все пак, ако тя и Нинив щяха да са в безопасност някъде, то това някъде беше точно дворецът на кралицата. Освен това на него му трябваше някое място, където да поседне и да си пие пунша с някое момиче на коляното, което да му разтрива слепоочията. Влажните кърпи също щяха да свършат работа. Главата го болеше. Превзето избълваната лекция, с която Елейн го удостои тази сутрин, за вредата от пиенето и как трябвало да си вземе поука, още кънтеше в ушите му.

Всичко това пробяга през главата му, докато Вандийн обръщаше дорестия си кон към палата.

— Аз ще наема стаи за хората си в един от тези ханове — каза той високо. — Ако двете с Елейн решите да излезете по улиците, Нинив, можете да се обадите. Ще ви пусна няколко души да ви придружат. — Те сигурно нямаше да го направят — никой не можеше да излезе на глава с една жена, въобразила си, че може да се оправи сама в меча бърлога с голи ръце — но беше готов да се обзаложи, че Ванин все ще измисли начин да разбере кога излизат навън. Ако не той, то Джюйлин — един хващач на крадци би трябвало да знае как. — Онзи там ще свърши работа. — Избра съвсем случайно една сграда с широка фасада от другата страна на площада и посочи. Над сводестия вход висеше табела, която не можеше да се разчете отгук.

Вандийн погледна към Аделиз. Елейн погледна към Нинив. Авиенда го изгледа намръщено.

Той обаче не даде на нито една от тях възможност да заговори.

— Том, Джюйлин, какво ще кажете за няколко халби? — Може би вода щеше да е по-добре; никога досега не беше имал такъв махмурлук.

Том поклати глава.

— Може би по-късно, Мат. Трябва да остана наблизко, в случай че Елейн има нужда от мен. — Бащинската му усмивка, насочена към нея, се стопи, когато забеляза, че тя гледа стъписано Мат. Джюйлин не се усмихна — напоследък го правеше рядко, — но също отговори, че щял да остане с жените и може би по-късно...

— Както искате — каза Мат и си нахлупи шапката. — Ванин. Ванин! — Дебелакът се сепна и престана да се вира с благоговение в Елейн. Дори се беше изчервил! Светлина, тази жена им влияеше лошо.

Когато Мат извърна Пипе, гласът на Елейн го шибна в гърба, още по-превзет и от сутринта.

— Не им позволявайте да прекаляват с пиенето, господин Каутон. Някои мъже не знаят кога да спрат. А и определено не бива да позволявате едно момче да вижда пияни мъже.

Той скръцна със зъби и подкара през площада, без да се обръща. Олвер го гледаше. Вярно, че трябваше да предупреди хората си да не се напиват пред момчето, особено Мендаир. Светлина, колко мразеше тя да му казва какво трябва да направи!

Оказа се, че ханът носи името „Скитащата жена“, но табелата над вратата и гостилницата обещаваха всичко, което Мат искаше, и най-вече вътре определено беше по-хладно, отколкото навън. По масите наред с местните хора седяха чужденци — дългнест мустакат мурандиец, набит кандорец с две сребърни верижки върху гърдите на палтото му и други, чийто произход Мат не може да отгатне от пръв поглед. Смътна синкава мъгла от дим на табак изпълваше въздуха, две жени свиреха на пискливи флейти някаква странна музика. А най-хубавото беше, че сервиращите женички хващаха окото и на четири маси мъжете хвърляха зарове. Кандорският търговец играеше на карти.

Снажната ханджийка се представи като Сеталле Ейнан. Очите ѝ с лешников цвят подсказваха, че не е родом от Ебу Дар.

— Ваши благородия... — големите златни халки на ушите ѝ се люшнаха, когато тя се поклони еднакво дълбоко на Мат и Нейлсийн — „Скитащата жена“ ви предлага своя скромнен подслон.

Беше симпатична, с прошарена коса, но Мат се загледа в очите ѝ. Носеше брачен нож, увиснал на впития в шията ѝ гердан, с дръжка с червени и бели камъни, мушната между пицните ѝ гърди, и освен това доста страшничък крив нож на колана. Въпреки това той не може да се съдържи да не се ухили.

— Госпожо Ейнан, чувствам се направо у дома си.

Странното беше, че зарът престана да се търкаля в главата му.

ГЛАВА 48

ОБЛЕГНАТИ НА НОЖА

Нинив излезе от бронзовата вана, уви косата си с една бяла кърпа и започна да се подсушава. Пълничката сивокоса слугиня се опита да я облече, но Нинив я отпрати, без да обръща внимание на смаяните ѝ погледи и протестите ѝ, и го направи сама, с голямо старание, оглеждайки тъмнозелената копринена рокля с широка яка от бяла мерадска дантела във високото огледало на стойка. Тежкият златен пръстен на Лан лежеше в кесията ѝ — по-добре беше да не мисли за това — до усукания пръстен тер-ангреал, а Великата змия блестеше златна около средния пръст на дясната ѝ ръка. Нейната дясна ръка. И за това беше по-добре да не мисли.

Високият таван беше много приятно изрисуван като синьо небе с бели облачета. Мебелите обаче стърчаха на несъответно големи позлатени лъвски крака и по тънките пилони на балдахина, както и по краката на столовете и по всичко друго имаше твърде много позлата за нейния вкус. Но все пак стаята беше по-удобна от стаите по хановете. Приятна стая. Умерено прохладна. Това, което тя се опитваше да направи в момента, беше да се успокои.

Не действа, разбира се. Беше усетила запридане на сайдар и щом излезе от спалнята си, видя преградата срещу подслушване, която Елейн беше направила и овързала около дневната. Биргит и Авиенда вече също бяха там, всички освежени, вчесани и преоблечени.

В това, което Биргит твърдеше, че е „скромен апартамент“, четири спални ограждаха от едната страна единствената дневна, която също беше с таван, изрисуван като небе с облачета. Четири високи прозореца гледаха към дълга тераса с решетка от боядисано в бяло ковано желязо, толкова фино, че можеха да надничат, без да ги видят, към площада Мол Хара пред двореца. Лек бриз полъхваше през прозорците и носеше соления привкус на морето, и като по чудо дори беше малко прохладен.

На Том и Джюйлин им бяха дали стая някъде дълбоко в слугинските отделения, което всъщност като че ли подразни Елейн повече от тях двамата. Том дори се изсмя. Но пък той можеше да си го позволи.

— Опитай от този великолепен чай, Нинив — каза Елейн. Блестящите ѝ сини копринени поли бяха покрити с бяла кърпа. Като всичко останало в тази дневна, широкият ѝ стол беше с позлатени топки вместо крака и гърбът му стърчеше високо над главата ѝ. Авиенда седеше до нея, но на пода, скръстила крака под роклята си, която почти се сливаше с бледозелените плочки. Плетеницата на сребърното ѝ колие много добре отиваше на роклята ѝ. Нинив не бе виждала айилката да седне на стол нито веднъж.

— Мента и боровинки — добави Биргит и напълни поредната чашка от тънък златист порцелан, без да чака. Биргит, разбира се, носеше широки сиви панталони и късо синьо сетре. Тя обличаше и рокли понякога, но вкусът ѝ караше Нинив да се радва, че е рядко. И трите бяха облечени и натъкмени, само дето никой не ги канеше.

Сребърната кана блестеше от влага, а чаят беше студен и освежаващ. Нинив се възхити от лицето на Елейн, хладно и сухо. Самата тя вече отново се усещаше потна, въпреки ветреца.

— Очаквах съвсем друго посрещане — измърмори тя.

— Нима? — възкликна Елейн. — След като Вандийн и Аделиз се отнесоха така с нас?

Нинив въздъхна.

— Добре де, надявах се. Най-последно съм Айез Седай, истинска Айез Седай, а сякаш никой не може да го повярва. Наистина се надявах, че като напуснем Салидар, нещата ще се променят.

Срещата им с Мерилил не беше минала добре. По-точно представянето им пред нея. Вандийн ги беше представила съвсем повърхностно и след това ги освободиха, отпратиха ги, за да могат истинските Айез Седай да си поговорят. Мерилил беше казала, че била сигурна, че искат да се освежат, но си беше чисто отпращане и можеха да избират или да си излязат като послушни Посветени, или да откажат като опърничави деца. Дори само споменът за тази сцена провали всички усилия на Нинив да се успокои и потта започна да се стича по лицето ѝ.

Всъщност това, че я бяха отпратили, съвсем не беше най-лошото. Мерилил се оказа крехка елегантна кайриенка с лъскава черна коса и големи влажни очи. Сива, която сякаш не се изненадваше от нищо. Само че тъмните ѝ очи се бяха разширили, когато ѝ се каза, че Нинив и Елейн са Айез Седай, и още повече се разшириха, когато чу, че Егвийн е Амирлинския трон. Това, че Биргит е Стражник, я слиса, въпреки че по това време бе успяла да сведе изумлението си до втрещен поглед и леко присвити устни. Авиенда се измъкна най-лесно — Мерилил я удостои само с кратко измърморване колко приятно щяло да ѝ бъде като новачка. След което последва освобождаването. И предложение, което прозвуча по-скоро като заповед, да прекарат няколко дни, възстановявайки се от негодите на пътуването.

Нинив измъкна кърпичката си от ръкава и безполезно я развя пред лицето си.

— Все пак ми се струва, че крият нещо.

— Знаеш ли, Нинив — каза Елейн и поклати глава. — И на мен не ми харесва как се отнесоха с нас, но ти се опитваш да изкараш от мухата бик. Ако Вандийн и Аделиз искат да търсят бегълки, тяхна работа. Да не би да предпочиташ да почнат да търсят купата? — През цялото пътуване те почти не бяха споменавали за тер-ангреала, който търсеха, от страх, че онези двете ще направят точно това.

Дали щяха, или не, Нинив все пак мислеше, че крият разни неща. Елейн просто не искаше да го признае. Аделиз не бе разбрала, че Нинив беше подслушала онова подхвърляне за търсенето на бегълки, когато стигнаха до Ебу Дар, и когато Нинив ги попита дали наистина очакват да намерят такива, Вандийн отвърна някак съвсем набързо, че те винаги хвърляли по едно око за млади жени, избягали от Кулата. Това ѝ се струваше безсмислено. Никоя не беше избягала от Салидар, но новачки наистина бягаха понякога — животът им беше труден, — а понякога бягаше дори по някоя Посветена, започнала да изпитва отчаяние, че никога няма да стигне до шала, но дори Нинив знаеше, че много малко от тях успяват да се измъкнат от Тар Валон. Можеха да те изгонят по всяко време за това, че не си достатъчно силна, за да продължиш, за това, че си се отказала или провалила в изпитанието за Посветена или за Айез Седай, което между другото тя и Елейн бяха пропуснали, но да напуснеш никога не беше лично твое решение, освен ако не носиш шала.

Тъй че след като успелите бегълки бяха такава рядкост, защо Вандийн и Аделиз смятаха, че могат да намерят такава точно в Ебу Дар и защо бяха затръшнаи усти като миди, когато ги попита? Боеше се, че отговорът ѝ е ясен до последната думичка.

— Мат поне най-после разбра, че сме Айез Седай — изръмжа тя. С него поне вече можеше да се оправи. Само да опита нещо, и щеше да види какво е да го заудрят с всичко, което става за хвърляне. — Дано да е разбрал, че...

— Ти затова ли го отбягваш като някой челтанец, криещ се от бирника? — попита я Биргит ухилена и Нинив си пусна боята. Мислеше си, че по-добре е скрила чувствата си.

— Той е доста дразнещ, дори за мъж — измърмори Авиенда. — А ти сигурно много си пътувала, Биргит. Често говориш за места, за които не съм чувала. Някой ден бих искала да попътувам из влажните земи и да видя всички тези странни места. Къде е това... Челтан? Челта?

Това моментално стопи усмивката на Биргит — където и да беше, сигурно бе мъртво от хиляда години, ако не и от някой отминал Век. И тя с нейните изпускания за древни места и неща! Нинив много съжеляваше, че не беше присъствала, когато Биргит бе признала пред Егвийн онова, което Егвийн вече знаеше. Егвийн беше станала доста корава след времето, прекарано при айилците, и никак не се примиряваше с обяснения, които смяташе за глупави. Биргит всъщност се беше върнала като пребита.

Въпреки това Нинив харесваше Биргит много повече от Авиенда, която понякога я караше да се чувства неспокойно с нейните свирепи погледи и жадни за кръв приказки. И колкото да я дразнеше Биргит, Нинив беше обещала да ѝ помогне да си опази тайната.

— Мат... ме заплаши — каза тя набързо. Беше първото нещо, което ѝ дойде наум, за да отклони Авиенда, и последното, което искаше да узнае някой друг. Бузите ѝ пламнаха отново. Елейн дори се подсмихна, макар да благоволи да го прикрие с чашата си с чай. — Не така — добави Нинив, когато Авиенда започна да се въси и да опипва дръжката на ножа си. Айилката, изглежда, смяташе, че единствената подходяща реакция за всяко нещо е насилието. — Беше само... — Авиенда и Биргит я погледнаха и наостриха уши. — Той само каза, че... — И както тя спаси Биргит, така Елейн спаси нея.

— Наистина смятам, че достатъчно се занимавахме с господин Каутон — каза твърдо Елейн. — Той е тук само за да не бръмчи в косата на Егвийн, а аз като че ли се досещам какво трябва да направим по-нататък за тер-ангреала. — Устните ѝ за момент се свиха. Никак не беше доволна, когато Вандийн и Аделиз започнаха да преливат към Мат, без поне да я попитат „може ли“, и още по-малко от това как той ѝ се измъкна в хана. Но, разбира се, нищо не можеше да направи. Беше твърдяла, че само като му казва да прави това, което бездруго ще направи, ще го навикне да се държи прилично. Е, беше сбъркала. — Той е най-маловажната част от това пътуване — добави тя още по-твърдо.

— Да. — Нинив едва прикри облекчението си. — Да, това, което е важно, е купата.

— Предлагам първо да разузная — каза Биргит. — Ебу Дар ми се струва по-опасно място, отколкото го помня, а кварталът, който ми описвате, може да се окаже по-лош от... — дори не погледна към Авиенда — ...от останалата част на града — довърши тя с въздишка.

— Щом ще се разузнава — намеси се нетърпеливо Авиенда, — държа да участвам. Аз имам кадин-сор.

— Една съгледвачка би трябвало да се слее — каза кротко Елейн. — Мисля, че трябва да си намерим ебударски рокли — за всички; така отначало можем да потърсим заедно и никоя няма да изпъква. Макар че на Нинив ще ѝ е най-лесно — добави тя, подсмиввайки се към Биргит и Авиенда. Ебударките, които бяха срещали досега, до една бяха с черни коси и повечето бяха чернооки.

Авиенда се навъси още повече, а на Нинив направо ѝ призля като си помисли за дълбоките деколтета, които се носеха тук. Много дълбоки, колкото и тесни да бяха. Биргит направо се ухили — тази жена срам нямаше.

В същия момент, без да чука, влезе някаква жена с късо подстригана черна коса и в ливреята на Дома Мицобар — нещо, което Нинив сметна за невъзпитано, каквото и да ѝ говореше Елейн кое било редно и кое — не за слугите. Роклята ѝ беше бяла, а полата — защита над коляното на лявата ѝ страна, така че да разкрива зелена фуста, с втален корсет, бродиран на лявата гърд със зелената Котва и Меча. А тясното деколте бе толкова дълбоко, че... Жената се поколеба за миг, после приклепна в реверанс и се обърна към всички:

— Кралица Тилин желае да види трите Айез Седай, стига да благоволят.

Нинив се спогледа слисано с Елейн и останалите.

— Тук има само две Айез Седай — отвърна след пауза Елейн. — Навярно имате предвид, че ще повикате и Мерилил?

— Пратиха ме в тези покои... Айез Седай. — Паузата беше достатъчна, за да се забележи — жената насмалко да обърне титлата на въпрос.

Елейн стана и приглади полите си; който не я познаваше, нямаше да заподозре, че това гладко лице може да крие гняв, но той се долавяше в леко стегнатите ъгълчета на очите и устата ѝ.

— Тръгваме тогава. Нинив? Авиенда? Биргит?

— Аз не съм Айез Седай, Елейн — отвърна Авиенда и слугинята вметна бързо:

— Казаха ми само Айез Седай.

— Авиенда и аз можем да поразгледаме града, докато вие се видите с кралицата — каза Биргит преди Елейн да си е отворила устата. Лицето на Авиенда светна.

Елейн изгледа и двете остро, след което въздъхна.

— Добре, но внимавайте, Нинив, ти идваш ли, или също искаш да разгледаш града? — Последното го изрече сухо, с още един рязък поглед към Биргит.

— О, разбира се — каза Нинив. — Хубаво ще е най-последно да срещна човек, който смята, че... — Не можа да довърши заради слугинята. — Не бива да караме кралицата да чака.

— Точно така — намеси се слугинята. — Ако държа на ушите си, аз бих побързала.

Колкото и да държеше на ушите си, мина известно време в обикаляне из коридорите на палата. Сякаш за компенсация на цялата тази белота отвън, палатът се оказа изпълнен с цветове. В един коридор таванът беше боядисан в зелено, а стените в синьо, в друг стените бяха жълти, а таванът — бледорозов. Плочките по пода блестяха като диаманти, червени, черни и бели, или сини и жълти, и в почти всевъзможни комбинации и оттенъци. Гоблените бяха малко и представяха обикновено морски пейзажи, но беше пълно с високи вази от златист порцелан на Морския народ в сводести ниши, а също така с

големи късове гравирани кристал, статуетки, вази и купи, които специално привличаха очите на Елейн, както и на Нинив.

И разбира се, навсякъде щъкаха слуги, като мъжката версия на ливреята покриваше бели бричове и дълга зелена жилетка върху бяла риза с широки плисирани ръкави. И изведнъж Нинив забеляза един мъж с различни дрехи — крачеше към тях. Тя спря и хвана Елейн под мишница. Беше Джайчим Карридин. Суровите му очи така и не се обърнаха към тях, докато се разминаваха, белият плащ се вееше зад него. Пот покри лицето ѝ, но той не го забеляза, както не забеляза и тях.

— Какво прави той тук? — попита настоятелно Нинив. Този човек бе развихрил истинска касапница а Танчико, както и в Светлината знае само колко още места.

Слугинята я погледна озадачено.

— Че какво, Чедата на Светлината също изпратиха пратеничество, още преди няколко месеца. Кралицата... Айез Седай... — Пак онова колебание.

Елейн успя да кимне грациозно, но Нинив не можа да заличи остротата в гласа си.

— В такъв случай наистина не бива да я караме да чака. — Едно от нещата, които Мерилил бе изтървала пред тях, беше, че Тилин държала на точността и се държала сковаващо официално. Но ако и тя започнеше да се съмнява дали са Айез Седай, Нинив беше в съвсем подходящо настроение да ѝ го докаже.

Тилин се оказа изключително впечатляваща жена. Не по-висока от Нинив, тя стоеше пред тях с толкова царствена осанка, че Елейн трябваше доста да се понапъне, за да успее да ѝ подражава поне донякъде. Редно беше Тилин да отвърне на техните реверанси със същото, но тя не го стори. Големите ѝ черни очи ги гледаха с властна настойчивост.

Вълни от лъскава черна коса, посивяла по слепоочията, се спущаха доста под раменете на Тилин, ограждайки очарователно лице, макар и нелишено от бръчици. Колкото и смайващо да беше, на бузите ѝ имаше два белега, тънки и толкова стари, че почти се бяха изличили. И разбира се, и тя носеше един от онези извити ножове, затъкнат под

колан от плетени златни нишки, с дръжка и кания, инкрустирани със скъпоценни камъни — Нинив бе сигурна, че е само за показност. Синята копринена рокля на Тилин определено не беше най-подходящото за дуел облекло, особено с пищните белоснежни дантели, които почти покриваха пръстите ѝ, и с полите — набрани над коленете отпред, излагайки на показ пластове от зелени и бели копринени фусти, и влачещи се на повече от една крачка след нея. Корсетът, обрамчен със същата снежна дантела, изглеждаше толкова впит, че Нинив не беше сигурна как би се чувствала по-неудобно в него — седнала или права. Яката от плетено злато, пристегнала високото деколте, поддържаше още дантела под брадичката и крепеше брачен нож в бяла кания, висящ с дръжката надолу в овалния прорез, не по-малко дълбок от всички деколтета, които бе видяла досега.

— Вие двете трябва да сте Елейн и Нинив. — Тилин приседна на един стол, гравирен така, че да прилича на бамбуков, въпреки пищната позлата, и започна грижливо да наглася полите си, без да сваля поглед от тях. Гласът ѝ беше дълбок, мелодичен и властен. — Разбрах, че имало и трета. Авиенда.

Нинив и Елейн се спогледаха. Не бяха получили покана да седнат, дори очите на Тилин не се бяха отместили към някой стол.

— Тя не е Айез Седай и... — почна спокойно Елейн.

— А нима вие сте? — прекъсна я Тилин. — Ти Елейн, да си видяла най-много осемнадесет зими в живота си. А ти, Нинив, дете си ме зяпнала като котка, хваната за опашката, ти колко си видяла? Двадесет и две? Двадесет и три? Що не ме мушнеш в дроба! Ходила съм аз в Тар Валон и Бялата кула. Съмнявам се жена на твоите години да е носила някога този пръстен на дясната си ръка.

— Двадесет и шест! — сопна се Нинив. При толкова много жени от Женския кръг в Емондово поле, които смятаха, че е твърде млада за Премъдра, ѝ беше станало навик да обяснява точно на колко години е. — На двадесет и шест съм и съм Айез Седай от Жълтата Аджа. — Все още изпитваше тръпка на гордост, когато го изричаше. — Елейн може и да е на осемнадесет, но тя също е Айез Седай, и е от Зелената Аджа. Да не мислите, че Мерилил или Вандийн биха ни позволили да носим тези пръстени на шега? Твърде много неща се промениха, Тилин. Амирлинския трон, Егвийн ал-Вийр, не е по-голяма от Елейн.

— Нима? — отвърна спокойно Тилин. — Това не ми се каза. Когато Айез Седай, която ме е съветвала от деня, в който съм поела трона, изведнъж ме напуска и се връща в Кулата без никакво обяснение, а след това научавам, че слуховете за разцепването на Кулата са верни; когато Заклетите в Дракона сякаш никнат от земята; когато една Амирлин е избрана, за да се противопостави на Елайда и цяла армия се сбира в Алтара под командата на един от най-големите пълководци, преди дори да съм чула за това — когато всичко това се случва, не можете да очаквате да изпитвам възхита към промените.

Нинив се смути. Защо така и не можеше да се научи да си държи езика зад зъбите от време на време? Внезапно осъзна, че вече не може да усети Верния извор — гняв и смут не се връзваха много добре. А може би беше и за добро. Ако можеше да прелее, сигурно щеше да се изложи още повече.

Елейн обаче без колебание се зае да оправи нещата.

— Знам, че вече сте го чули — каза тя на Тилин, — но позволете да добавя своите извинения към тези на Мерилил и останалите. Събирането на армия в пределите на вашите владения беше неразумен акт. Единственото, което мога да кажа в оправдание, е, че събитията се развиха много бързо и ние в Салидар бяхме притиснати, но това не е извинение. Заклевам ви се, че нищо лошо не се подготвя срещу Алтара и Тронът на Ветровете по никакъв начин не е застрашен. Още в тази минута, докато говорим с вас, Гарет Брин води армията си на север, извън Алтара.

Тилин се втренчи в нея с немигащи очи.

— Допреди теб не чух и дума за извинение и оправдание. Но като владетелка на Алтара съм длъжна да преглъщам оскърбленията на по-велики сили. — Тя си пое дълбоко дъх и махна с ръка. — Седнете, седнете. И двете. На своя нож се облегнете, езиците си развържете. — Внезапната ѝ усмивка приличаше почти на хилене. — Не знам как го казвате вие в Андор. Отпуснете се и говорете каквото ви е на ума и каквото желаете.

Нинив се зарадва, че сините очи на Елейн се разшириха от изненада, защото и самата тя ахна. Това ли беше жената, за която Мерилил беше твърдяла, че изисква церемонията да е изрядна като връзана в лъскав мрамор? С огромна охота Нинив седна на единия от столовете. И като си помисли за всички подмолни течения в Салидар,

се зачуди дали Тилин не се опитва да... да какво? Беше навикнала да очаква всеки, който не ѝ е близък приятел, да се опитва да я манипулира. Елейн приседна на самия ръб на своя стол и се вдърви.

— Казвам го най-сериозно — настоя Тилин. — Каквото и да кажете, няма да чуя в него оскърбление. — Но ако се съдеше по нервното потупване на пръстите ѝ върху скъпоценната дръжка на колана ѝ, мълчанието можеше да се вземе за такова.

— Не съм сигурна откъде трябва да започнем — каза предпазливо Нинив. Никак не ѝ хареса, че Елейн кимна мълчаливо: нали Елейн уж трябваше да знае как да се оправя с крале и кралици. Защо не кажеше нещо?

— Със „защо“ — каза нетърпеливо кралицата. — Защо нови четири Айез Седай пристигнаха в Ебу Дар от Салидар? Едва ли е за да бъде засенчено пратеничеството на Елайда — Теслин дори не го нарече такова, и те са само двете с Джолайн... Вие не знаехте ли? — Тя се изсмя и побърза да вдигне ръка пред устата си. — А знаете ли за Белите плащове? Да? — Другата ѝ ръка направи сечащ жест и веселостта ѝ заглъхна. — Това за Белите плащове! Но съм длъжна да се вслушвам във всички, в лорд инквизитора Карридин, както и във всички останали.

— Но защо? — настоя Нинив. — Радвам се, че не обичате Белите плащове, но в такъв случай защо сте длъжна и една дума да чуете от това, което ще ви каже Карридин? Този човек е касапин! — И веднага разбра, че е направила нова грешка. Начинът, по който Елейн изведнъж заби поглед в широката бяла камина, чиято основа беше гравирана на надигащи се морски вълни, ѝ го подсказа още преди последните останки от смеха на Тилин да угаснат като духната свещ.

— Ти май ме разбра буквално — тихо каза кралицата. — Казах да си развържете езиците и... — Тъмните ѝ очи се сведоха към пода и тя потъна в усилието да се овладее.

Нинив погледна към Елейн, надявайки се да разбере в какво точно е сбъркала, или по-скоро как да го поправи, но Елейн само я изгледа накриво и съвсем леко поклати глава, след което отново се зае да проучва мраморните вълни. Може би не трябваше да гледа Тилин в очите? И все пак жената, забила очи в плочките на пода, привлече вниманието ѝ. С едната си ръка Тилин галеше дръжката на своя извит кинжал, а с другата опипваше по-малката дръжка между гърдите си.

Брачният кинжал говореше доста за Тилин — Вандийн и Аделиз им бяха обяснили някои неща за Ебу Дар, особено такива, които го правеха да изглежда несигурен за всеки, който не е обкръжен от поне дузина въоръжени охранители. Бялата кания означаваше, че кралицата е останала вдовица и няма намерение да се омъжва повторно. Четирите перли и огнекапката, вградени в покритата със златен варак дръжка, издаваха, че е родила четирима синове и една дъщеря; кръгчето от бял емайл, върху което изпъкваше огнекапката, и червеният емайл около три от перлите говореха, че ѝ е останал жив само един от синовете. И че всички са били най-малко на по шестнадесет години, когато са умрели, и че са загинали в дуели, иначе кръгчетата щяха да са черни. Какво ли беше непрекъснато да носиш със себе си такова напомняне! Според Аделиз и Вандийн жените виждали в червеното и бялото извор за гордост, все едно дали камъчетата са перли и огнекапки или просто цветни стъкълца. Вандийн дори твърдеше, че много ебударки махали камъчетата на децата си над шестнадесет години, отказали предложен им двубой, и преставали да ги признават за свои.

Чак след дълго време Тилин вдигна глава. Лицето ѝ беше кротко и едната ѝ ръка беше пуснала кинжала на колана ѝ, но пръстите на другата продължаваха разсеяно да опипват дръжката на брачния ѝ нож.

— Искам синът ми да ме наследи на Трона на Ветровете — каза тя спокойно. — Беслан е на твоите години, Елейн. Това, разбира се, щеше да е от значение в Андор — макар че там щеше да трябва да е жена — тя дори се ухили, съвсем искрено развеселена, — или в някоя друга страна освен Муранди, където порядките са почти същите като тук, в Алтара. През хилядата години от Артур Ястребовото крило насам само един Дом е задържал трона в продължение на пет поколения и падането на Анарина било толкова ужасно, че и до ден днешен Домът Тоданде е като паленце за всеки, който ги поиска. Никоя друга благородническа къща не е имала повече от двама последователни владетели.

— Когато баща ми пое трона — продължи тя, — други Домове държаха повече части от града, отколкото Мицобар. Ако бе излязъл навън без стража, щяха да го зашият в чувал с камъни и да го хвърлят в реката. Когато той умря, ми предаде това, което имам сега. Малко, в сравнение с други владетели. Човек, яздец отпочинали коне, може да

стигне границите на владенията ми за един ден. Но не съм стояла бездейна. Когато пристигна вестта за Преродения Дракон, вече се бях погрижила да мога да оставя на Беслан два пъти повече от това, което имам, и известни съюзници освен това. Тийрския камък и Каландор промениха всичко. Сега мога да съм само благодарна на Педрон Ниал, който урежда Иллиан да отреже неколкостотин мили от Алтара, вместо да нахлуе. Слушам Джайчим Карридин и не му плюя в лицето, колкото и алтарци да загинаха във войната на Белите плащове. Слушам Карридин, както и Теслин, и Мерилил, и се моля дано да мога да предам нещо на сина си вместо да ме намерят удавена в банята в деня, в който Беслан загине при злополука по време на лов.

Тилин вдиша дълбоко. Лицето ѝ си остана спокойно, но в гласа ѝ се долови нервност.

— Така. Ето че застанах с оголени гърди на рибния пазар пред вас. Отговорете сега вие на мен. Защо бях удостоена от още четири Айез Седай?

— Тук сме, за да намерим един тер-ангреал — каза Елейн и предсмаяния поглед на Нинив разказа на кралицата всичко, от Тел-айеранриод до прахоляка в стаята, където се намираще купата.

— Да се оправи времето би било благословено чудо — отрони замислено Тилин, — но кварталът, който ми описвате, изглежда, е Рахад, оттатък реката. Дори градската стража стъпва там на пръсти. Простете — разбирам, че сте Айез Седай — но в Рахад могат да ти забият нож в гърба преди да разбереш. Ако дрехите са фини, използват тънко острие, та кръвта да е по-малко. Може би ще оставите това издирване на Вандийн и Аделиз. Струва ми се, че ви остават малко повече години, за да си позволите да обикаляте такива места.

— Те са ви казали за купата? — попита намръщено Нинив, но кралицата поклати глава.

— Само това, че са дошли да търсят нещо. Айез Седай никога не казват дума повече от онова, което е абсолютно необходимо. — Широката внезапна усмивка отново пробяга на лицето ѝ; изглеждаше доста весела, въпреки че белезите изпъкнаха на бузите ѝ като тънки черти. — Допреди вас двете поне. Дано годините не ви променят твърде много. Често ми се иска Кавандра да се върне от Кулата — с нея можех да разговарям като с вас. — Тя се изправи и чукна един сребърен гонг с костено чукче. — Ще поръчам изстуден ментов чай и

ще поговорим. Ще ми кажете как мога да ви помогна — ако пратя войници в Рахад, отново ще пламнат Винените бунтове — а навярно и вие ще можете да ми обясните защо заливът е така пълен с кораби на Морския народ, след като нито пристаните, нито търговията...

Дълго време мина над чай и приказки, главно за опасностите, които криел Рахад, и какво не можела да направи Тилин, а по едно време се включи и Беслан, младеж с гладка реч, който все кимаше почтително с глава и ги гледаше с красивите си черни очи, в които се изписа облекчение, когато майка му му каза, че може да излезе. Виж, той определено не се съмняваше, че са Айез Седай. Най-сетне обаче двете се намериха на път обратно към покоите си.

— Значи те са решили да поемат и търсенето — промърмори Нинив и се огледа да не би някой слуга да я чуе. Тилин беше научила твърде много за тях и много бързо. И колкото и да им се хилеше, личеше, че е притеснена от идването на Айез Седай от Салидар. — Елейн, убедена ли си, че беше разумно да ѝ се каже всичко? Тя би могла да реши, че най-добрият начин да осигури трона за сина си е да ни позволи да намерим купата и после да каже на Теслин. — Теслин си я спомняше смътно — Червена и доста неприятна жена.

— Знам какво изпитваше майка ми към Айез Седай, обикалящи из Андор, без да благоволят да ѝ кажат какво правят. Знам и какво бих изпитвала и аз самата. Освен това си спомних, че са ме учили какво означава тази фраза — да се облегнеш на ножа си и прочие. Това е единственият начин да оскърбиш някого, който казва, че ти е присъщо да лъжеш. — Елейн вдигна брадичка. — Колкото до Вандийн и Аделиз, те само си мислят, че са се наложили. Рахад може да е опасен, но не мога да допусна, че е с нещо по-лош от Танчику, а няма да ни се налага да се тревожим и от Черната Аджа. Обзалагам се, че за десет дни ще намерим купата, че ще разбере какво кара тер-ангреала на Мат да прави това, което не би трябвало да може да прави, и че ще можем да се върнем, за да се присъединим към Егвийн, а Вандийн и Аделиз ще останат тук да си блъскат главите и да се чудят какво точно се е случило.

Нинив не можа да се сдържи и се разсмя гръмко. Един дългнест слуга, мъкнещ огромна ваза от златист порцелан, се втренчи в нея и тя му се изплези. Горкият, едва не изтърва вазата.

— Такъв облог не бих приела, освен за Маг. Значи десет дни,
така ли?

ГЛАВА 49

ОГЛЕДАЛОТО НА МЪГЛИТЕ

Ранд пуфтеше доволно с лулата си, седнал по риза и опрял гръб в една от тънките бели колони, обкръжаващи малкия овален двор. Гледаше водните пръски в мраморния шадраван — проблясваха като скъпоценни камъчета под лъчите на слънцето. В този ранен час дворчето все още бе загърнато в приятна сянка. Дори Луз Терин кротуваше.

— Сигурен ли си, че не си премислил за Тийр?

Опрян на съседната колона и също така без палто, Перин издуха две кръгчета дим преди да извади гравираната с вълчи глави лула.

— А това, което е видяла Мин?

Опитът на Ранд да направи кръгче се обърка от киселото му изръмжаване и се получи само облаче. Мин нямаше никакво право да го казва пред Перин.

— Ти наистина ли държиш да си до мен, Перин?

— Това, на което държа, едва ли има голямо значение, още откакто за пръв път видяхме Моарейн в Емондово поле — отвърна сухо Перин. И въздъхна. — Ти си този, който си, Ранд. Ако се провалиш, проваля се всичко. — Изведнъж той изправи гръб и намръщено погледна към една широка врата вляво от тях.

След малко и Ранд чу стъпки от същата посока, твърде тежки, за да са човешки. Съществото, което снишено излезе през вратата и закрачи през двора, беше два пъти по-високо от слугинята, която подтичваше, за да се изравни с дългите му крачки.

— Лоиал! — възкликна Ранд и скочи. Дватамата с Перин стигнаха до огиера едновременно. Лоиал се усмихваше широко, но очевидно бе уморен. Дългото му палто, покриващо високите му до коленете ботуши, беше покрито с прах от пътя. Големите му джобове бяха издути както винаги — Лоиал никога не оставаше без книги. — Добре ли си, Лоиал?

— Изглеждаш уморен — каза Перин и задърпа огиера към шадравана. — Ела да седнеш.

Лоиал се остави да го сложат да седне, но дългите му провиснали вежди и туфестите му уши затрепкаха озадачено, докато местеше поглед от единия към другия. Седнал, той беше висок колкото изправения Перин.

— Дали съм добре? Уморен ли? — Гласът му изтътна като разместване на земни пластове. — Разбира се, че съм добре. А и да съм поизморен, все пак пътувах дълго. Трябва да кажа, че беше много приятно да стъпя отново на краката си. Винаги знаеш накъде те водят краката ти, докато с коня никога не си сигурен. Тъй или инак, краката ми са по-бързи. — Изведнъж той избухна в гръмотевичен смях. — Дължиш ми една златна корона, Перин. С твоите десет дни. Залагам още една корона, че си дошъл тук не повече от пет дни преди мене.

— Ще си получиш короната — засмя се Перин. И поясни на Ранд, от което ушите на Лоиал затрепериха възмутено: — Гаул го развали. Сега хвърля зарове и залага на коне, макар че изобщо не може да различи един кон от друг.

Ранд се ухили. Лоиал винаги беше гледал на конете с голямо подозрение, и нищо чудно, след като краката му бяха по-дълги от техните.

— Сигурен ли си, че си добре, Лоиал?

— Намери ли онзи изоставен стеддинг? — попита Перин.

— Постоя ли достатъчно в него?

— Ама какво ми говорите вие двамата? — Лоиал се навъси озадачен и веждите му се смъкнаха. — Искрах само да видя отново един стеддинг, да го усетя. Вече съм готов за още десет години напред.

— Майка ти казва съвсем друго — каза Ранд сериозно. Лоиал скочи още преди Ранд да е довършил и се заозърта свирепо във всички посоки. Щръкналите му уши потрепваха.

— Майка ми? Тук? Тя е тук?

— Не, не е — каза Перин и ушите на Лоиал почти клепнаха от облекчение. — Тя, изглежда, е в Две реки. Или е била там преди месец. Ранд е използвал един от онези негови подскоци, за да отведе нея и старея Хаман... Какво има?

При споменаването на старея Хаман Лоиал бе замръзнал.

— Старейт Хаман — измърмори Огиерът и отри лице с дебелите си пръсти. — Старейт Хаман и майка ми. — Той изгледа Перин, после Ранд и с тих и много небрежен глас попита: — Някой друг беше ли с тях? — Тих — тих, само че за огиер; като гигантски бръмбар, забръмчал в огромна кана за вода.

— Една млада огиерка на име Ерит — каза Ранд. — Ти... — И не успя да довърши.

Лоиал изпъшка и отново скочи. Слугински глави занадничаха през врати и прозорци да видят от какво е този оглушителен шум и се покриха, щом видяха Ранд.

— Жена — затюхка се Лоиал. — Нищо друго не може да означава, не и с мама и със старея Хаман. Жена! Много съм млад за женитба бе! — Ранд прикри усмивката си с ръка; Лоиал можеше и да е млад за огиер, но всъщност бе на повече от деветдесет. — Тя ще ме завлече в стеддинг Шангтай. Знам, че няма да ме пусне да пътувам с вас, а аз все още не съм събрал достатъчно бележки за книгата си. О, можеш да ми се смееш, Перин, но Файле прави каквото ти кажеш и... — Перин се задави с лулата си и Ранд трябваше да го удари по гърба. — При нас е различно — продължи Лоиал. — Смята се за много невъзпитано да не правиш това, което каже жена ти. Много невъзпитано. Знам, че ще ме накара да се спра на нещо стабилно и почтено, като дървопевството или... — Изведнъж той се навъси. — Ерит ли каза? — Ранд кимна; Перин, изглежда, бе успял да си поеме дъх, но гледаше Лоиал с някаква злокобна насмешка. — Ерит, щерка ни Ива щерка на Алар? — Ранд отново кимна и Лоиал се отпусна на перваза на шадравана. — Но аз я познавам. Ти си я спомняш, Ранд. Срегнахме я в стеддинг Нофу.

— Точно това се опитвах да ти кажа — отвърна Ранд търпеливо. И с не по-малка насмешка също така. — Същата, дето ти каза, че си хубавец. И ти даде цвете, доколкото си спомням.

— Може и да е казала — промърмори оправдателно Лоиал. — Може и да ми е дала, не помня. — Но посегна към единия си джоб и Ранд беше готов да се обзаложи на всичко, че онова цвете лежи грижливо притиснато между страниците на някоя от книгите му. Огиерът се окашля като дълбок тътен. — Ерит е красива. Никога не съм виждал по-красива девойка. И интелигентна. Слушаше ме много внимателно, когато ѝ обяснявах теорията на Серден — Серден е син на

Колом, син на Радлин; писал е преди около шестстотин години — когато ѝ обяснявах неговата теория за Пътищата... — Той млъкна, сякаш едва сега забелязал широките им усмивки. — Добре де, слушаше ме. Внимателно. Беше ѝ много интересно.

— Сигурен съм — каза Ранд уклончиво. Споменаването за Пътищата го накара да се замисли. Повечето Портали към тях се намираха близо до стеддинг и ако можеше да се вярва на майката на Лоиал и на старея Хаман, тъкмо стеддинг бе това, от което Лоиал имаше нужда. — Слушай, Лоиал. Искам да поставя охрана на всички Портали и ми трябва някой, който да може да ги намери, но мога да поговоря също така със старейте, за да получа разрешението им.

— Светлина! — изрева отвратен Перин. — Светлина! Изпращаш Мат да се разправя с Айез Седай, мен ме тикаш във война със Самаил заедно с неколкостотин мъже от Две реки, някои от които лично познаваш, а сега искаш да отпратиш Лоиал нанякъде, след като едва-що е пристигнал. Да те изгори дано, Ранд, погледни го! Та той има нужда от отдих! Има ли изобщо някой, когото не би искал да използваш? Може би искаш Файле да подгони Могедиен или Семирага? Светлина!

Гняв се надигна в Ранд, като буря, която го разтърси. Жълтите очи на Перин се взираха в него мрачно, но той отвърна на погледа им студено.

— Ще използвам всеки, който трябва. Ти сам го каза — аз съм този, който съм. А себе си използвам до предела, Перин, защото трябва. Така, както трябва да използвам всеки друг. Вече нямаме никакъв избор. Нито аз, нито ти, нито никой!

— Ранд, Перин — промърмори загрижено Лоиал. — Успокойте се, по-кратко. Не се бийте. Не и вие двамата. — Ръцете му, големи като волски бутове, ги потупаха непохватно по раменете. — Вие двамата би трябвало да си починете в някой стеддинг. В стеддинг е много мирно, много утешително.

Ранд се взираше в Перин, а той се взираше в него. Гневът все още припламваше в него, като проблясъци на мълнии сред буря, която все още не е съвсем стихнала. Мърморенето на Луз Терин отекна някъде отдалече, но отчетливо.

— Съжалявам — измърмори той.

Перин махна небрежно с ръка, навярно за да каже, че не са необходими извинения, или може би че приема извинението, но самият той не предложи такова. Вместо това главата му отново се извърна към колоните, към вратата, през която беше дошъл Лоиал. Отново трябваше да минат няколко мига преди Ранд да чуе тичащи стъпки.

Мин изхвърча на двора — тичаше презглава. И без да обръща внимание на Лоиал и Перин, стисна Ранд за ръката.

— Те идват — отрони тя задъхано. — Вече влизат.

— Спокойно, Мин — каза Ранд. — Успокой се. Вече бях започнал да си мисля, че всички са си по леглата като... как каза, че се казвала тя? Демира? — Всъщност той изпита значително облекчение, въпреки че ръмженето и хрипливият смях на Луз Терин се усилиха при споменаването на Айез Седай. В продължение на три дни Мерана се беше появявала с още по две Сестри всеки следобед с точността на най-финото произведение на часовникарския занаят, но преди пет дни посещенията изведнъж бяха секнали без нито дума за обяснение. Мин нямаше представа защо. Той даже се беше притеснил, че са взели забраните му за достатъчно оскърбителни и са си заминали.

Но Мин го гледаше с измъчено лице и трепереше.

— Чуй ме! Те са седем, а не три, и не са ме изпратили, за да помолят за разрешение или за да те уведомят за каквото и да било. Измъкнах се пред тях и препусках с Дива роза по целия път. Смятат да влязат в Двореца преди да си разбрал, че са тук. Чух Мерана да говори с Демира, без да ме забележат. Канят се да стигнат във Великата зала преди теб, за да се наложи ти да влезеш при тях.

— Смяташ ли, че е твоето видение? — попита я той. Лошо щял да пострада от жени, които могат да преливат, му беше казала. „Седем! — прошепна дрезгаво Луз Терин. — Не! Не! Не!“ Ранд го пренебрегна: нищо друго не можеше да направи.

— Не знам — отвърна измъчено Мин. Ранд смаяно осъзна, че блясъкът в тъмните ѝ очи е от неизтритите сълзи. — Мислиш ли, че нямаше да ти го кажа, ако знаех? Знам само, че идват и...

— И няма от какво да се боим — каза той твърдо. Айез Седай трябваше здравата да са я изплашили, за да стигне Мин почти до плач. „Седем — простена Луз Терин. — Не мога да се справя със седем, не наведнъж. Не седем.“ Ранд си помисли за дебеличкия малък мъж ангреал и гласът затихна в глухо мърморене; все още звучеше

притеснено обаче. Добре поне че Аланна не беше с тях; Ранд я усещаше някъде далече, но тя не се движеше и определено не идваше към него. Не беше сигурен, че би посмял отново да я види лице в лице. — Нито пък имаме време за губене. Джалани?

Младата Дева със закръглените бузки изскочи иззад една от колоните толкова внезапно, че ушите на Лоиал щръкнаха. Мин на свой ред като че ли едва сега забеляза огиера и Перин и също се сепна.

— Джалани — каза Ранд, — предай на Нандера, че отивам във Великата зала, където очаквам скоро да пристигнат Айез Седай.

Тя се постара да запази спокойствие, но намек на самодоволна усмивка още повече изду бузките ѝ.

— Берална вече уведоми Нандера, Кар-а-карн. — Ушите на Лоиал трепнаха от изненада като чу титлата.

— Тогава би ли предала на Сюлин да ме посрещне в гардеробните зад Великата зала с палтото ми? И с Драконовия скиптър.

Джалани се ухили открито.

— Сюлин вече тича във влагоземската си рокля като заек, седнал върху бодли на сегаде.

— В такъв случай — каза Ранд, — можеш да ми доведеш коня във Великата зала. — Ченето на Девата увисна, особено след като Перин и Лоиал започнаха да се превиват от смях.

Юмрукът на Мин между ребрата на Ранд го накара да изпъшка.

— Няма място за шеги, дебелоглаво овчарче! Мерана и останалите са се загърнали в шаловете си като в ризници. Сега ме чуй. Ще застана от едната страна зад колоните, така че ти да ме виждаш, а те не, и ако забележа нещо, ще ти дам някакъв знак.

— Ти ще стоиш тук с Лоиал и Перин — каза той. — Не знам какъв знак би могла да ми дадеш така, че да го разбере, а ако те само те мернат, ще разберат, че точно ти си ме предупредила. — Тя го изгледа под дългите си клепачи с предизвикателно непокорство. — Мин?

За негова изненада, тя въздъхна и каза: „Да, Ранд“, мека като прясно сирене. Такова нещо от нейна страна го накара да се усъмни, все едно че беше от страна на Елейн или Авиенда, но нямаше време да мисли за това, след като трябваше да изпревари Мерана във Великата зала. Той кимна, за да потвърди думите си, и тръгна.

Като се чудеше дали все пак не би било добре да помоли Перин и Лоиал да я задържат — това пък колко щеше да ѝ хареса! — той измина почти тичешком целия път до стаичките за преобличане зад Великата зала. Джалани тичаше по петите му и мърмореше дали все пак онова за коня не било шега. Сюлин вече го чакаше с извезано със злато червено сетре и с Драконовия скиптър; върхът от копие то бе удостоен с одобрително пръхтене, въпреки че тя несъмнено щеше да го намери за много по-приемливо без странния зелено-бял пискюл и с подходяща дръжка, без тази резба по нея. Ранд опипа да се увери, че ангралът е в джоба му. Беше, и той задиша по-леко, въпреки че Луз Терин се задъхваше притеснено.

Когато бързо прекоси стаичката и влезе във Великата зала, откри, че всички са проявили същата бързина като Сюлин. Баел се извисяваше от едната страна на трона, скръстил ръце, докато Мелайне спокойно стоеше от другата. Поне стотина Деви се бяха подредили от двете страни чак до вратата, на едно коляно, под бдителния поглед на Нандера, въоръжени с копия и щитове, е роговите лъкове, прибрани в калфи на гърбовете им, и с препълнени колчани на бедрата. Само очите им се показваха над черните була. Зад тях между колоните се бяха струпали още айилци, мъже и Деви, въпреки че като че ли никой от тях не носеше оръжие освен ножовете с тежките остриета. Лицата им бяха мрачни. Не можеше да им хареса мисълта за противоборство с Айез Седай, и не поради страх от Силата. Колкото и да им говореха за тях Мелайне и Мъдрите напоследък, в главите на повечето айилци твърдо беше набита древната вина на Айил.

Башиър не беше тук, разбира се — той и жена му бяха извън града в тренировъчните му лагери, — нито се мяркаше някой от андорските благородници, от които обикновено палатът гъмжеше. Ранд беше сигурен, че Неин и Еления, и Лир, и цялата останала пасмина вече са научили всичко — те никога не пропускаха аудиенция, освен ако не ги отпратеше. Отсъствието им можеше да означава само, че на път към Великата зала са научили и за причината на тази, а това пък на свой ред означаваше, че Айез Седай вече са в палата.

И наистина, още щом Ранд седна на Драконовия трон, госпожа Харфор заситни във Великата зала с много смутен вид — нещо съвсем необичайно за нея. Погледна и айилците, и него с еднакво удивление и каза:

— Пратих навсякъде слуги да ви намерят. Има Айез Седай в...
— Това беше единственото, което успя да изрече преди седемте Айез Седай да се появят на прага на широката двукрила врата.

Ранд усети как Луз Терин посегна към сайдин и успя да го удържи, като сдържи в себе си кипящия порой от огън и лед, от гадост и сладост, толкова здраво, колкото бе стиснал сеанчанското копие.

„Седем — изломоти мрачно Луз Терин. — Казах им да са три, а идат седем. Трябва да съм предпазлив. Да. Предпазлив.“

„Аз им казах да са три — сопна се Ранд на гласа. — Аз! Ранд ал-Тор!“ Луз Терин млъкна, но след миг далечното мърморене се подхвана отново.

При всяко от трите си посещения Мерана беше водила със себе си различни Айез Седай и Ранд ги разпозна всички с изключение на една — от Фелдрин Харела, вдясно, чиято тъмна коса беше заплетена на множество тънки плитчици, украсени с яркоцветни мъниста, до грубоватата Валинде Натенос вляво с нейния шал с бели ресни и бяла рокля. Всички се бяха облекли в цветовете на своите Аджи. Той се досети коя трябва да е тази, която не позна. Демира Ериф, Кафявата сестра, за която Мин му бе съобщила, че била ранена. Но тя стоеше в средата на редицата, на една крачка пред останалите, докато Мерана стоеше между Фелдрин и пълничката кръглолика Рафела Циндал, която днес бе дори по-сериозна, отколкото когато я беше видял с Мерана преди шест дни. Всъщност всички изглеждаха много сериозни.

Те спряха, изгледаха го с невъзмутимо спокойствие, без да обръщат внимание на айилците, а после тръгнаха напред, първо Демира, после Сеонид и Рафела, след тях Мерана и Масури, оформяйки връх на стрела, сочеща право към Ранд. Не беше нужно да усеща лекото ощипване по кожата си, за да разбере, че са прегърнали сайдар. С всяка следваща стъпка всяка от жените изглеждаше забележимо по-висока от преди.

„Мислят, че ще ме впечатлят, завъртайки Огледалото на мъглите?“ Озадаченият смях на Луз Терин заглъхна в налудничав кикот. Ранд нямаше нужда от възклицанието му — видял беше веднъж Моарейн да го прави. Ашмоден също го бе нарекъл „Огледалото на мъглите“, както и „Илюзия“.

Мелайне подръпна раздражено шала си и шумно изсумтя, но Баел изведнъж се напрегна, сякаш се беше изправил сам-самичък

срещу стотици нападащи врагове. Имаше вид на мъж, готов да им устои, но без да очаква добър изход. Някои от Девите също се размърдаха. Нандера ги изглежда сурово, но това не спря тихия звук на пристъпващи нозе откъм айилците сред колоните.

Демира Ериф заговори и в това също така явно беше включено преливане. Не викаше, но гласът ѝ изпълни Великата зала, сякаш ехтеше отвсякъде.

— При тези обстоятелства реши се да говоря аз, от името на всички. Не мислим днес със нищо да ти навредим, ала забраните, кои преди приехме, за да се чувстваш в безопасност, сега ще трябва да отхвърлим. Не си научен явно ти на почитта, дължима пред Айез Седай. Ще трябва веч да я научиш. Оттук насетне ще идваме при теб по своя воля, с единствената уговорка, че решим ли, ще те уведомяваме за в бъдеще, когато пожелаем да говорим с теб. Айилските ти съгледвачи край хана ни ще трябва да се махнат и никой повече да не посмее да ни дебне или следва. Че всяко оскърбление във бъдеще към нас ще се накаже, дори онези, дето ще да трябва да накажем, да са деца невръстни, и ти ще носиш отговорност за болката и мъките, които ще търпят. Така е редно и така ще бъде. Помни, че сме Айез Седай.

Ранд забеляза, че Мелайне го поглежда намръщено: явно се чудеше дали е впечатлен. Ако той нямаше известна представа какво точно става, сигурно щеше да бъде — всъщност не беше съвсем сигурен дали не е. Седемте Айез Седай се извисяваха два пъти повече от Лоиал, може би и повече, с глави почти наполовината до сводестия таван. Демира го гледаше някъде отгоре, хладна и невъзмутима, и сякаш размисляше дали да не го надигне в едната си ръка, нещо, за което изглеждаше достатъчно голяма.

Ранд се насили да се отпусне назад небрежно и устата му се сви щом осъзна, че това му струва усилие, макар и не чак толкова голямо. Луз Терин цвърчеше и скимтеше, но някъде от много далече — нещо, че не можело да се чака, че трябвало да се удари тутакси. Тя беше натъртила на определени думи, като че ли той трябваше по тях да разбере значението на всичко. При какви обстоятелства? Нали бяха приели забраните му — защо сега изведнъж бяха решили да нарушат почитта си към него? Защо изведнъж бяха решили, че вместо да е

необходимо да го накарат да се чувства в безопасност, могат да го заплашват?

— Посланичките на Кулата в Кайриен приемат същите ограничения като вас и не изглеждат оскърбени. — Е, не особено оскърбени. — Наместо празни заплахи, те ми предлагат дарове.

— Те не сме ние. Не те са тук. Ние не те купуваме.

Презрението в гласа на Демира го ужили и той ядно стисна Драконовия скиптър. Гневът му беше бледо ехо на този на Луз Терин — и изведнъж той усети, че другият мъж в него отново се напруга да достигне Извора.

„Да те изгори дано!“ — помисли си Ранд. Решил беше да ги заслони, но Луз Терин заговори, задъхано и почти в паника.

„Не съм силен достатъчно. Дори с ангреала може би не съм силен достатъчно да удържа седем. Глупак такъв! Твърде дълго чака! Твърде опасно е!“

Засланиянето на когото и да било наистина изискваше много сила. Ранд беше сигурен, че с помощта на ангреала ще може да направи седем щита, въпреки че Айез Седай вече бяха прегърнали сайдар, но дори една само да успееш да прекърши този щит... Или повече от една. Трябваше да ги впечатли с мощта си, а не да им дава шанс да я преодолеят. Но имаше и друг начин. Запридайки Дух, Огън и Земя малко по-така, той удари, почти все едно че се канеше да заслони.

Тяхното Огледало на мъглите се разби. Изведнъж те се превърнаха в седем съвсем обикновени смаяни жени. Шокът обаче бързо се скри зад маската на айезседайското им спокойствие.

— Чу вече нашите изисквания — каза Демира с нормален глас, нормален, но властен, все едно че нищо не се беше случило. — Очакваме да се изпълнят.

Ранд я зяпна въпреки волята си. Какво всъщност трябваше да направи, за да им покаже, че няма да се остави да го заплашват? Сайдин закипя в него като вряща стихия. Не посмя да го освободи. Сега Луз Терин пищеше налудничаво, мъчейки се да се докопа до Извора и да го издърпа от хватката му. Единственото, което можеше да направи, бе да го задържи. Той бавно се изправи. Извиси се над тях, с допълнителната височина на подиума. Седем невъзмутими айезседайски липа го изгледаха отдолу нагоре.

— Забраните остават — каза той спокойно. — С още едно изискване от моя страна. Отсега нататък очаквам да видя почитта, която заслужавам, от вас. Аз съм Преродения Дракон. Можете да си вървите. Аудиенцията приключи.

Те останаха на място, може би за около десет изтупвалия на сърцето, без да мигнат, сякаш за да му покажат, че и стъпчица няма да помръднат по негова команда. След което Демира се обърна, без дори да кимне. Когато подмина Сеонид и Рафела, те тръгнаха след нея, и другите поред, всички плъзгайки се плавно, без да бързат, по червено-белите плочки и извън Великата зала.

След като изчезнаха в коридора, Ранд слезе от подиума.

— Кар-а-карн се справи добре с тях — каза Мелайне, достатъчно високо, за да се чуе и в най-далечния ъгъл. — Трябва да бъдат стиснати за вратовете и научени на почит, докато не зареват със сълзи. — Баел не успя съвсем да прикрие неудобството си, чувайки да се говори така за Айез Седай.

— А може би така трябва да се оправяме и с Мъдрите? — попита Ранд и се усмихна леко.

Мелайне намести показно шала си и изсумтя:

— Не бъди съвсем глупак, Ранд ал-Тор.

Баел се изкиска, въпреки че жена му го изгледа сърдито. Добре поне че той се изсмя. Ранд не можа да усети хумора в шегата, и не заради обкръжилата го Празнота. Почти съжали, че не беше позволил на Мин да дойде. Твърде много подмолни течения имаше тук, които не можеше да разбере, а се боеше, че е имало и други, които дори не е забелязал. Какво целяха те всъщност?

Мин притвори вратичката на стаичката за преобличане, облегна се на тъмната ламперия с гравирани лъв и дълбоко си пое дъх. Файле беше дошла и бе прибрала Перин и колкото и да беше протестираше Лоиал, че Ранд искал тя да остане в двора, беше рухнал пред простата истина, че Ранд няма никакво право да я кара да остава където и да било. Разбира се, ако на Лоиал му беше хрумвало какво се канеше да направи, сигурно щеше да я пхне под мишницата си — много нежно, естествено — и да почне да ѝ чете някоя книжка.

Работата беше, че макар да бе чула всичко, не беше видяла много, освен дето Айез Седай се извисиха над трона и подиума. Те, изглежда, бяха прелели, което обикновено скриваше образите и аурите, но тя беше толкова смаяна, че нямаше да ги забележи дори да ги имаше. Докато се съвземе, те вече не се извисяваха и гласът на Демира не тътнеше от всеки ъгъл.

Тя задъвка долната си устна и се замисли. Според нея имаше два проблема. Първо — Ранд с неговите настоявания за почит, каквото и да имаше предвид с това. Ако очакваше Мерана да започне да му се кланя и да си бие челото в пода, имаше много да чака, а междувременно те щяха да се окопитят. Трябваше да измисли някакъв начин да позаглади това, доколкото може. Вторият проблем бяха Айез Седай. Ранд, изглежда, смяташе, че това е някаква истерия, на която може да сложи край, като я смаже с крак. Мин не беше сигурна дали Айез Седай ги хваща истерия, но беше сигурна, че е нещо по-сериозно. Единственото място обаче, където можеше да го разбере, беше „Короната на розите“.

Гостилницата на „Короната на розите“ изглеждаше почти същата, както когато се беше измъкнала през кухните преди малко. По масите седяха Стражници, някои играеха на домино или на камъчета, други хвърляха зарове. Почти като един всички я изгледаха, докато влизаше, и като я познаха, се върнаха към заниманията си. Госпожа Чинчонайн стоеше пред вратата на избата — в гостилницата на „Короната на розите“ нямаше бурета с ейл и вино покрай стената, — скръстила ръце и с кисела физиономия: Стражниците бяха единствените посетители, а те пиеха малко и рядко. По масите имаше немалко глинени халби и чаши, но Мин не забеляза някоя от тях да се докосва. Но забеляза един мъж, който можеше да се съгласи да ѝ поразкаже нещо.

Махирос Шукоса седеше на една от масите сам и разплиташе някаква телена кръчмарска главоблъсканица. Двата меча, които обикновено носеше на гърба си, бяха опрени на стената до него. С посивелите си слепоочия и благородния си нос Махирос беше чаровен, макар и малко пораздърпан, въпреки че само влюбена в него жена можеше да го нарече красив. В Кандор Махирос беше бил лорд. Беше обходил владетелските дворове в почти всички страни, пътувайки с малка библиотека, и губеше и печелеше от комар с почти неизменна лековата усмивка. Можеше да рецитира стихове, да свири на арфа и да

танцува като бог. Накратко, освен че беше Стражник на Рафела, той беше от този тип мъже, които тя беше харесвала преди да срещне Ранд. Все още ги харесваше всъщност, когато не мислеше за Ранд. Дали за щастие, или не, Махиро гледаше на нея по начин, който навярно беше необичаен за Кандор — сиреч като на по-малка сестра, която от време на време има нужда от човек, с когото да поговори, и от някой съвет, колкото да не си счупи врата. Казваше ѝ, че имала хубави крака, но че никога нямало да си помисли да ги докосне и че щял да счупи врата на всеки мъж, който си го помислил без нейно разрешение.

Той ловко сглоби усуканите телчета, пусна главоблъсканицата на купчинката вече решени и вдигна нова от съседната купчинка, докато тя седнаше срещу него.

— Е, зелчице — каза ѝ той с усмивка, — пак се върна със здрав врат, неотвлечена и неомъжена, а? — Някой ден трябваше да го попита какво означава това: винаги го казваше.

— Случи ли се нещо докато ме нямаше, Махиро?

— Имаш предвид, освен че Сестрите се върнаха от двореца освирепели като планинска виелица? — Както винаги, главоблъсканиците се разпадна в ръцете му, сякаш някой преля в нея.

— Какво ги е ядосало?

— Ал-Тор, предполагам. — Главоблъсканицата се сглоби точно толкова бързо, колкото се беше разпаднала, и отиде в купа с решените; моментално я последва една от другия куп. — Тия съм ги правил преди години — сподели той.

— Но как, Махиро? Какво се е случило?

Изгледаха я две тъмни очи; очите на някой леопард щяха да приличат на тези на Махиро, ако бяха толкова черни.

— Мин, на малачетата, които си пъхат носа в мечи дупки, обикновено им отхапват ушите.

Мин трепна. Беше съвсем прав. Глупави неща правеше тя за една жена, само защото се беше влюбила.

— Точно това бих искала да избегна, Махиро. Единствената причина да съм тук е да пренасям съобщения между Мерана и Двореца, но влизам там, без да имам никаква представа в какво влизам. Не зная защо Сестрите престанаха да се срещат с него всеки ден, нито кое ги е накарало да започнат отново, или защо цяла тумба отиде днес там вместо обичайните три. Мога да си изпатя, като не знам. А Мерана

няма да ми каже. Тя не ми казва нищо освен отиди там и там, направи това и това. Само едно малко намекче, Махиро? Моля те!

Той заоглежда главоблъсканицата, но тя разбра, че размисля, защото телчетата само се размърдаха между дългите му пръсти, но нищо не се измъкна.

Някакво движение в дъното на гостилницата привлече вниманието ѝ и тя извърна глава и замръзна. Две Айез Седай излизаха от баните, ако се съдеше по свежия им вид. Последният път, когато бе видяла тази двойка, беше преди месеци, преди да бъдат изпратени от Салидар, защото Сюан бе подразбрала, че Ранд е някъде в Айил. Тъкмо натам се бяха отправили Бера Харкин и Кируна Начиман — към Пустошта, а не за Кемлин.

Ако го нямаше лишеното от възраст лице, Бера щеше да прилича на проста селска жена с късата си кафява коса и квадратното си лице, но в момента това лице се беше изопнало в мрачна решимост. Кируна, елегантна като статуя, приличаше точно на това, което беше — сестра на краля на Арафел и самата тя могъща владетелка по право. Големите ѝ тъмни очи блестяха, сякаш ей сега щеше да заповяда нечия екзекуция и да ѝ се наслади. Около тях примигваха образи и аури, също както около всички Айез Седай и Стражници. Една от тях обаче привлече окото на Мин, защото проблесна около двете едновременно — кафеникавожълта и тъмночервена. Цветовете сами по себе си не значеха нищо, но от тази аура дъхът на Мин секна.

Масата не беше далече от стълбището, но двете жени не погледнаха към Мин, докато се извъръщаха да се качат. Никоя от тях не беше я заглеждала и в Салидар, а сега бяха погълнати от собствения си разговор.

— Аланна отдавна трябваше да го накара да коленичи. — Гласът на Кируна беше тих, но при все това — изпълнен с нескрит гняв. — Аз на нейно място щях да го направя. Когато пристигне, ще ѝ го кажа, пък нека Тъмния решава.

— На каишка трябва да го вържат — съгласи се Бера. — И то преди да е успял да нанесе повече поразии на Андор. — Тя самата беше андорка. — Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Двете се заизкачваха по стъпалата. Мин забеляза, че Махиро я гледа.

— Те как се озоваха тук? — попита тя и се изненада, че гласът ѝ прозвуча съвсем обикновено. С Кируна и Бера ставаха тринадесет. Тринадесет Айез Седай! А и тази аура...

— Следвали са мълвата за ал-Тор. Били са стигнали половината път до Кайриен, когато чули, че е тук. Аз бих стоял настрана от тях, Мин. Техните Гайдени ми казаха, че и двете са в много лошо настроение. — Кируна имаше четирима Стражници, а Бера — трима.

Мин успя да се усмихне. Искаше ѝ се да изхвърчи от хана, но това щеше да предизвика подозрения дори у Махиро.

— Съветът ти не изглежда лош. Какво стана с намека?

Той се поколеба още миг, след което остави главоблъсканицата на масата.

— Няма да ти кажа кое е или не е, но една дума в добро ухо... Може би трябва да очакваш, че ал-Тор ще е обезпокоен. Може би дори трябва да обмислиш дали да не попиташ не може ли някой друг да носи посланията, може би някой от нас. — Имаше предвид Стражниците. — Може би Сестрите са решили да му дадат един малък урок по унижение. А това, зелчице, е може би с една дума повече от това, което би трябвало да кажа. Ще го обмислиш ли?

Мин не знаеше дали „малкият урок“ е това, което се бе случило в двореца, или нещо, което предстои, но всичко съвпаднаше. А и тази аура...

— Това ми изглежда добър съвет, Махиро. Махиро, ако Мерана дойде да ме търси да занесе някое послание, би ли ѝ казал, че ще разглеждам забележителностите на Вътрешния град през следващите няколко дни?

— Дълго пътешествие — изкиска се той закачливо. — Ако не внимаваш, току-виж си отвлякла нечий съпруг.

Клепоухият коняр зяпна, когато Мин настоя пак да ѝ изкара Дива роза. Тя я подкара ходом, но щом „Короната на робите“ се скри зад първата пресечка, заби пети в хълбоците ѝ и препусна в галоп чак до двореца.

— Тринадесет — отрони Ранд и само споменаването на тази дума беше достатъчно, за да накара Луз Терин за пореден път да се опита да му отнеме сайдин. Беше като безсловесна борба с озъбен

звяр. Когато Мин одеде му каза, че в Кемлин имало тринадесет Айез Седай, Ранд едва успя да сграбчи Силата преди Луз Терин. Пот рукна по лицето му, палтото му се покри с тъмни петна. Можеше да се съсредоточи само върху едно. Да задържи сайдин надалече от Луз Терин. Един мускул на бузата му заподскача от напрежението. Дясната му длан се разтрепера.

Мин спря да крачи по килима в дневната и го погледна.

— Не е само това, Ранд — каза тя в паника. — По-страшното е аурата. Кръв, смърт, Единствената сила, онези две жени и ти, всичко на едно място и по едно и също време. — По бузите ѝ се стичаха сълзи. — Кируна и Бера не те харесват, изобщо! Помниш ли какво видях около теб? Жени, които могат да преливат, които те нараняват. Това са аурите, и тринадесетте, и всичко, Ранд, Твърде много е!

Тя винаги твърдеше, че виденията ѝ винаги се сбъдват, въпреки че никога не можеше да каже дали след ден, след година или след десет, но той смяташе, че ако остане в Кемлин, това ще е денят. Знаеше и че Луз Терин иска да удари Мерана и другите преди те да успеят да ударят него. Колкото до това, идеята неприятно допадаше на самия него. Навярно беше само съвпадение, навярно неговото тавиренско усукване на слепия късмет бе заработило срещу него, но фактът си оставаше факт — Мерана беше решила да го предизвика още в същия ден, в който броят на Айез Седай беше стигнал тринадесет.

Той се изправи, отиде в спалнята, извади меча си от гардероба и го запаса.

— Идваш с мен, Мин — каза той, сграбчи Драконовия скиптър и се запъти към вратата.

— Къде? — настоя тя, докато изтриваше бузите си с носната си кърпичка, но го последва в коридора. Джалани скочи на крака малко по-бързо от Берална, кокалеста и червенокоса, със сини очи и дивашка усмивка.

Ако наоколо нямаше други освен Деви, Берална щеше да го изгледа все едно, че обмисля дали да го удостои с привилегията да направи това, за което я е помолил, но този път той самият я изгледа остро. Празнотата направи гласа му далечен и много студен. Луз Терин беше затихнал в приглушен хленч, но Ранд не смееше да се отпусне. Не и в Кемлин; не и където и да е край Кемлин.

— Берална, намери Нандера и ѝ кажи да ме чака в покоите на Перин с толкова Деви, колкото може да събере. — Не можеше да остави Перин зад гърба си и не заради виденията на Мин — когато Мерана разбереше, че той си е отишъл, някоя от тях можеше да обвърже Перин така, както Аланна бе обвързала него. — Може и да не се върна повече тук. Ако някоя види Перин, Файле или Лоиал, кажете им и те да ме намерят там. Джалани, потърси госпожа Харфор. Кажи ѝ, че ми трябва перо, мастило и хартия. — Писма трябваше да напише преди да напусне. Ръката му отново се разтрепера и той добави: — Много хартия. Хайде! Марш! — Те се спогледаха и хукнаха. Той тръгна в обратната посока. Мин почти се затича след него.

— Ранд, къде отиваме?

— В Кайриен. — С Празнотата около него това излезе хладно, като шамар през лицето. — Повярвай ми, Мин, няма да те нараня. По-скоро ръката ще си отрежа, отколкото да позволя да пострадаш. — Тя мълчеше и най-после той сведе очи към нея и видя, че го гледа със странно изражение.

— Много мило от твоя страна, овчарче. — Гласът ѝ беше непривичен, като лицето ѝ. Мисълта за тринадесетте Айез Седай, дошли за него, сигурно я бе изплашила, и нищо чудно.

— Мин, ако се наложи да им се противопоставя, ще те отпратя някак надалече от опасността. — Как можеше който и да е мъж да се противопостави на тринадесет Айез Седай? Мисълта отново накара Луз Терин да се надигне с крясък.

За негова изненада, тя отново извади с ловък жест ножовете от ръкавите си и отвори уста, но после прибра бляскавите остриета също така плавно — сигурно много се беше упражнявала — и каза:

— Можеш да ме водиш за носа до Кайриен и докъдето си поискаш, овчарче, но помни, че ще трябва здравата да се озориш, ако си помислиш да ме отпращаш някъде. — Странно защо той беше сигурен, че не се канеше да му каже точно това.

Когато стигнаха до покоите на Перин, Ранд се натъкна на доста интересно сборище. В единия край на дневната Перин и Лоиал, по ризи, седяха с кръстосани крака върху синия килим и пушеха лулите си с Гаул, Каменно куче, когото Ранд помнеше от падането на Камъка. В другия край на стаята седеше Файле, също на пода, с Баин и Чиад, които също бяха били в Камъка. През отворената врата към другата

стая Ранд успя да зърне Сюлин, която сменяше спалните чаршафи, като ги тръскаше така, сякаш искаше да ги съдере на парцали. Всички вдигнаха глави, когато той и Мин влязоха, а Сюлин пристъпи до вратата на спалнята.

Голяма суетня настана, след като им обясни за тринадесетте Айез Седай и какво е подслушала Мин. Не споменава виденията, разбира се — някои в стаята знаеха, други можеше да не знаят и той нямаше да каже на никого, освен ако Мин сама не го направеше. И за Луз Терин също, разбира се — не че се боеше какво можеше да го сполети в един град с тринадесет Айез Седай. Нека да си мислят, че е изпаднал в паника, колкото си искат; той самият не беше сигурен дали не беше. Луз Терин беше замлъкнал, но Ранд още го усещаше, като две очи — тлеещи въглени, дебнещи в нощта. Гняв и страх, а може би и паника, дращеца и пълзяха отвъд Празнотата като паяци.

Перин и Файле незабавно се захванаха да си приберат багажа, а Баин и Чиад разшаваха пръсти, след което обявиха, че са решили да придружат Файле, при което Гаул на свой ред обяви, че ще придружи Перин. Ранд не разбираше какво точно става между тях, но каквото и да беше то, включваше голямо не-поглеждане към Баин и Чиад от страна на Гаул и не по-малко от тяхна страна към Гаул. Лоиал излезе тичешком, мърморейки тихо, че според него Кайриен бил доста подалече от Две реки от Кемлин, но че майка му била прочута пешеходка. Когато се върна, мъкнеше под мишница недоовързан вързоп и на рамо огромни дисаги, от които висяха недонатъпкани ризи. Лоиал беше готов да тръгне тутакси. Сюлин също побягна навън и скоро се върна в ръце с вързоп, който като че ли беше пълен с червено-бели рокли. С лице, заковано в неподобаваща ѝ кротост, тя изръмжа, че ѝ било заповядано да слугува на него и на Перин, и на Файле, и че само някой слънчасал гуцър може да си помисли, че ще може да го направи, ако остане в Кемлин, докато всички те са в Кайриен. Дори успя да добави едно „милорд Дракон“, което прозвуча по-скоро като ругатня, и при това приклепна в реверанс, без да залитне нито веднъж. Удивително. Последното като че ли удиви и самата нея.

Нандера се появи почти едновременно с госпожа Харфор, която носеше писалищен сандък с няколко перодръжки с метални пера и достатъчно листове, мастило и восък за печати за поне петдесет писма. Което се оказа полезно.

Перин искаше да напише на Данил Луин да ги последва с останалите мъже от Две реки — нямаше намерение да ги остави в ръцете на Айез Седай, — но се сдържа да нареди на Данил да вземе Боуд и другите момичета от „Хрътката на Кулаин“, още повече че Ранд и Файле изтъкнаха, че първо на първо, Айез Седай няма да им позволят да тръгнат, и второ на второ, те самите най-вероятно няма да поискат. Перин и Файле бяха прескачали до хана да се видят с тях неведнъж и дори Перин трябваше да признае, че момичетата подскачаха от нетърпение час по-скоро да станат Айез Седай.

Файле, от своя страна, трябваше набързо да напише две писма, до майка си и до баща си, за да не се тревожели, както каза тя. Ранд не знаеше кое за кого е, но явно бяха с много различен тон, защото едното беше подхващано половин дузина пъти и после скъсвано, и всяка дума предизвикваше чумерене, докато другото бе надраскано светкавично, с куп усмивки и подхилквания. Според него това трябваше да е до майка ѝ. Мин написа до някакъв свой приятел на име Махиро в „Короната на розите“ и по същата причина подчерта пред Ранд, че бил доста възрастен, въпреки че се изчерви, когато го каза. Дори Лоиал след известно колебание взе писало в ръката си. Неговото си — човешко писало щеше да изчезне в огромните му пръсти. След като запечата писъмцето си, той го връчи на госпожа Харфор със свенлива молба да го предаде лично, ако се появи такава възможност. Палец с размери на дебела наденица покриваше по-голямата част от името на получателя, изписано както с човешки букви, така и с огиерски, но с Единствената сила, изострила зрението му, Ранд забеляза името „Ерит“. Все пак Огиерът не показва никакви признаци на готовност да остане и да го връчи лично.

Писмата на самия Ранд бяха също така трудни като на Файле, но по други причини. Потта, стичаща се по лицето му, капеше по мастилото и ръката му трепереше, така че се наложи да започне на няколко пъти. Знаеше обаче точно какво да каже. До Таим — да го предупреди за тринадесетте Айез Седай и да повтори заповедта си да стои настрана от тях. И до Мерана — друг вид предупреждение и същевременно нещо като покана; нямаше да му е от полза да се опитва да се крие — Аланна все едно щеше да го намери навсякъде по света. Трябваше обаче да е при неговите условия, стига да можеше да го постигне.

Когато най-сетне ги запечата — наличието на печат от зелен камък с врязан в него Дракон спечели за госпожа Харфор смаяния му поглед, на което тя отвърна с крайна ирония — Ранд се обърна към Нандера.

— Твоите двадесет Деви отвън ли са?

Нандера вдигна вежди.

— Двадесет? Ти си казал да събера колкото мога и че може да не се върнеш повече. Имам петстотин и щях да събера повече, ако не трябваше да бързам толкова.

Той само кимна. В главата му се бе възцарила тишина, с изключение на собствения му глас, но можеше да усети Луз Терин вътре в Празнотата, изчакващ като изтегната пружина. Едва след като прекара всички през прага в залата в Кайриен и затвори дупката, възпирайки усещането си за Аланна до онова смътно впечатление, че е някъде на запад, едва тогава Луз Терин сякаш се махна. Беше все едно че уморен от боричкането си с Ранд, мъжът беше легнал да поспи. Най-сетне Ранд отблъсна сайдин и едва тогава усети колко изтощителна е била борбата. Наложил се Лоиал да го отнесе в покоите му в Слънчевия палат.

Мерана седеше кротко до прозореца на дневната, с гръб към улицата и с писмото на Ранд ал-Тор в ръце. Знаеше наизуст съдържанието му.

„Мерана“, започваше то. Не Мерана Айез Седай, нито дори Мерана Седай.

Мерана,

Един приятел преди време ми каза, че в повечето игри със зарове числото тринадесет се смята за почти толкова нещастно, колкото да хвърлиш „Очите на Тъмния“. Аз също така смятам тринадесет за нещастно число. Заминавам за Кайриен. Би могла да ме последваш както можеш, с не повече от пет друга Сестри. Така ще бъдете на равни начала с пратеничките от Бялата кула. Ще бъда

разочарован, ако се опиташ да доведеш повече. Не ме притискай повече. Малко доверие ми е останало.

Ранд ал-Тор
Преродения Дракон

В края перото му беше натискало толкова силно, че почти бе разкъсало хартията.

Мерана седеше много кротко. Не беше сама. Останалите Сестри от пратеничеството, доколкото то все още можеше да се нарече така, седяха на столове около стените. Колкото и дразнещо да беше, само Берениша седеше кротко като Мерана, прибрала в скута си пълничките си ръце, с леко клюмнала глава; дума не казваше, освен ако не я заговореше някоя. Фелдрин седеше доста гордо и говореше когато си поиска, също като Масури и Рафела. Сеонид изглеждаше не по-малко нетърпелива. Останалите бяха като Валинде, почти невъзмутими. Всички бяха тук освен Верин и Аланна — бяха пратили Гайдините да ги намерят. Най-много изпъкваше присъствието на Кируна и Бера, които стояха прави в средата на стаята.

— Това, че някой може да си позволи да изпрати такова писмо до Айез Седай, ме отвращава. — Гласът на Кируна бе хладен и властен едновременно, но тъмните ѝ очи мятаха мълнии. — Демира, може ли твоят информатор да потвърди, че ал-Тор е отишъл в Кайриен?

— Пътуване — промърмори невярващо Бера. — Като си помисля само, че е успял да преоткрие това!...

Фелдрин кимна и светлите мъниста в плитчиците ѝ издрънчаха.

— Другояче не можем да го обясним. Няма да е зле да запомним, че вероятно е много по-силен дори от Логаин и Мазрим Таим.

— Нищо ли не може да се направи с този Таим? — Кръглото лице на Рафела, обикновено кротко и миловидно, сега беше доста напрегнато, а обикновено сладкият ѝ гласец прозвуча мрачно. — Има поне сто мъже, които могат да преливат — сто! — на по-малко от двайсет мили оттук, а ние си седим. — Кайрен кимна рязко, но не проговори.

— Те ще трябва да почакаат — каза твърдо Кируна. — Светлина и чест, представа си нямам колко Сестри ще са нужни, за да се справим с

толкова много. Сега важното е ал-Тор и той е този, с когото можем да се справим. Демира?

Демира, разбира се, беше изчакала другите да довършат. Тя кимна леко и каза:

— Знам само, че е заминал, очевидно с голям брой айилци и вероятно с Перин Айбара също.

Верин, която беше влязла, докато Демира говореше, добави:

— За Перин не може да има съмнение. Изпратих Томас да огледа в лагера на мъжете от Две реки. Изглежда, са изпратили двама мъже до двореца да приберат конете на Перин и жена му, Останалите са оставили фургоните и слугите и вече яздят с всички сили на изток. След Вълчата глава на Перин и Червения орел на Манедерен. — Тънка усмивка изкриви устните ѝ, сякаш намираше последното за смешно. За Кайрен явно не беше, защото тя ахна изненадано. Мерана също не го намираше за смешно, но пък беше такава дреболия в сравнение с останалото. Като лек полъх на нещо гнило, когато вече си седнала върху купчината смет. Като псе, което ти се е озъбило, когато глутницата вълци вече са ти захапали полите. Като си помислеше само, че се беше тревожила заради Верин, че толкова се бе съпротивлявала. Всъщност Верин почти не беше засегнала собствените ѝ планове, освен че подведе Демира да предложи днешния нещастен сблъсък. Направила го беше много ловко — Мерана не допускаше, че някоя друга освен Сива би го забелязала. И все пак тя самата се беше съгласила дори на това. Да изгледат ал-Тор отгоре — да се опитат да го притиснат — беше най-малкото, което можеше да се направи. Тревожила се беше заради Верин, а после се бяха появили Кируна и Бера, и двете необвързани с нейната власт, и двете не по-малко силни от Масури, Фелдрин или Рафела.

— И това ако не е гнила ряпа, хвърлена в супата — промърмори мрачно Бера. Кайрен и много други кимнаха в съгласие.

— Гнила, но малка — отвърна ѝ сухо Кируна. Този път кимнаха почти всички, с изключение на Мерана и Верин. Мерана само въздъхна тихо; Верин изгледа Кируна с птичия си поглед, килнала глава настрани. — Какво задържа Аланна? — попита Кируна, без да се обръща към някоя определено. — Не бих искала да го предъвкваме отново.

Мерана не беше сигурна дали сама не беше го започнала, отстъпвайки на Верин. Тя все още оглавяваше делегацията, всички продължаваха да изпълняват нейните заповеди, дори Масури, Рафела и Фелдрин. Но всички го знаеха. Не беше сигурна дали Кируна или Бера беше поела командването — това, че едната беше родена във ферма, а другата в палат, нямаше никакво значение; тези неща нямаха нищо общо с това да си Айез Седай — но единственото, в което Мерана бе сигурна, беше, че пратеничеството около нея се срутва. Подобно нещо никога нямаше да се случи, докато Бялата кула беше цяла, когато една посланичка разполагаше с цялата власт на Кулата и на Амирлинския трон зад гърба си, дори да ѝ бяха нужни тридесет години, докато стигне до шала, и да имаше сила едва колкото да не бъде отпратена. Сега те представляваха само сбирщина от Айез Седай, всяка от които, без да мисли, се беше пъхнала на мястото, което до известна степен ѝ се полагаше.

Споменали за вълка — и той в кошарата — така и Аланна се появи още щом Бера си отвори устата. Двете с Кируна се нахвърлиха върху Аланна едновременно.

— Ал-Тор твърди, че е заминал за Кайриен — рече злобно Бера. — Можеш ли да добавиш нещо?

Аланна ги изгледа гордо, с опасен блясък в очите. В края на краищата, говореха за нейния Стражник.

— Той е някъде на изток. Само това знам. Възможно е да е в Кайриен.

— След като си обвързала един мъж, без да го попиташ — подхвана я Кируна със заповедния си тон, — защо тогава, в името на Светлината пресвята, не използваш връзката, за да го склониш под своята воля? В сравнение с другото това е все едно да го плеснеш по ръчицата.

Аланна все пак запази известно самообладание. Наистина, бузите ѝ се изчервиха, отчасти от гняв, ако се съдеше по грейналите ѝ очи, и със сигурност отчасти от срам.

— Някоя ли не ти е казала? — попита тя някак прекалено игриво. — Предполагам, че някоя не би искала и да си го помисли. Аз във всеки случай — не. — Фелдрин и Сеонид се загледаха в пода и не бяха единствените. — Опитах се да го надвия мигове след като го обвързах — продължи Аланна, сякаш не бе забелязала нищо. —

Някога опитвала ли си се да изтръгнеш из корен вековен дъб с двете си голи ръце, Кируна? Е, това е почти същото.

Единствената реакция на Кируна беше да се ококори и много бавно да вдиша. Бера само промърмори:

— Това е невъзможно. Невъзможно.

Аланна отметна глава и се разсмя. Както бе опряла ръце на бедра, смехът ѝ изглеждаше презрителен, поради което Бера сви устни, а очите на Кируна блеснаха хладно. Верин ги изгледа — напомняше на Мерана за червеношийка, загледала се в червеи. Верин успяваше някак да отстъпва, без да отстъпва, и Мерана не разбираше как го постига.

— Никой никога досега не е обвързвал мъж, който може да прелива — каза Аланна, след като веселието ѝ мина. — Може би това е обяснението.

— Както и да е — каза твърдо Бера. И гледаше също толкова твърдо. — Както и да е. Все пак можещ да установиш къде е.

— Да — каза Кируна. — Ти тръгваш с нас, Аланна. — Аланна примигна, после кимна.

Време беше, реши Мерана. Ако трябваше да запази делегацията да не се разпадне, това беше последният ѝ шанс. Тя се изправи и започна да сгъва писмото на ал-Тор, та ръцете ѝ да са заети с нещо.

— Когато поех това пратеничество до Кемлин — започна тя, за да напомни на всички, че тя е начело; слава на Светлината, че гласът ѝ остана крепък. — Когато го поех, ми се даде свобода на действие, но тогава изглеждаше очевидно какво трябва да се направи, и всички ние — за да им напомни, че са пратеничество — се заловихме за работа с големи очаквания за успех. Ал-Тор трябваше да бъде изтикан извън Кемлин, за да можем да върнем Елейн и да се погрижим да бъде коронясана, поставяйки по този начин Андор твърдо на наша страна. Трябваше бавно да накараме ал-Тор да ни се довери, да повярва, че няма да му навредим. И също така да го накараме да проявява към нас подobaващата ни се почит. Две или три от нас, грижливо подбрани, щяха да заемат мястото на Моарейн, да го съветват и напътстват. В това число Аланна, разбира се.

— Откъде знаеш, че не той е убил Моарейн — прекъсна я Бера, — след като казват, че е убил Мургейз?

— Чухме най-различни слухове, засягащи гибелта ѝ — добави Кируна. — Някои дори твърдят, че била загинала в битка с Ланфеар.

Според повечето обаче била сама с ал-Тор, когато е умряла.

Мерана с усилие се сдържа да не им отговори, както заслужаваха. Ако позволеше на тези покълнали плевели да изрекат и една дума, щеше да стане съвсем лошо.

— Всичко това ни беше в ръцете — продължи тя, — когато пристигнахте вие двете. Знаем, че беше случайно и само защото следвахте указанията да го намерите, но с вас броят ни стигна тринадесет. Кой мъж като ал-Тор не би побягнал презглава, чувайки, че до него са се събрали тринадесет Айез Седай? Простият факт е, че ако нещо е провалило плановете ни, то трябва да бъде вменено в твоя вина, Кируна, и в твоя, Бера. — Оставаше й само да изчака. Стига изобщо да си беше спечелила някакво морално превъзходство...

— Е, свърши ли? — попита хладно Бера.

Кируна беше още по-груба. Тя се обърна към останалите.

— Фелдрин, ти можеш да дойдеш с нас в Кайриен, ако желаш. И вие също, Масури, Рафела.

Мерана се разтрепера и сгънатото писмо се смачка в юмрука й.

— Не разбирате ли? — викна тя. — Говорите все едно, че можем да продължим както досега, все едно че нищо не се е променило. В Кайриен има пратеничество от Елайда, от Бялата кула. Така сигурно изглеждат нещата в очите на ал-Тор. Ние имаме повече нужда от него, отколкото той от нас, и се боя, че той го знае!

За миг всички се смаяха, всички с изключение на Верин. Верин само кимна замислено с лека, тайнствена усмивка. За миг всички я погледнаха с широко отворени очи, зашеметени. Тези думи сякаш иззвъняха във въздуха. „Ние имаме повече нужда от него, отколкото той от нас.“ Не бяха нужни Трите клетви, за да знаят, че е истина.

След което Бера каза твърдо:

— Седни, Мерана, и се успокой. — И Мерана седна, преди да се усети. Цялата трепереше. Искаше да извика, но седеше и стискаше посланието на ал-Тор.

Кируна нарочно й обърна гръб.

— Сеонид, ти ще дойдеш, разбира се. Двама Гайдени в повече винаги са от полза. И Верин, струва ми се. — Верин кимна, сякаш това беше молба, а не заповед. — Демира — продължи Кируна, — знам, че си оскърбена от него, но не искаме отново да го вкарваме в паника, а някоя трябва да откара онази необикновена сбирка от момичета от Две

реки в Салидар. Ти, Валинде и Берениша трябва да помогнете на Мерана в това.

Другите три споменати се съгласиха без капка колебание. Мерана я полазиха студени тръпки. Делегацията не се разпаднаше — беше се превърнала в прах.

— Аз... — Тя млъкна пред погледите на Бера и Кируна. Както и на Масури, на Фелдрин и на Рафела. В прах, заедно с цялата ѝ власт. — Може да се окаже, че имате нужда от Сива — отрони тя плахо. — Със сигурност ще има преговори и... — Думите отново я напуснаха. Това никога нямаше да се случи, ако Кулата беше цяла.

— Значи се разбрахме — най-сетне рече Бера с такъв тон, че целият самоконтрол на Мерана ѝ стигна само колкото да не позволи бузите ѝ да пламнат от срам.

— Демира, значи ще се погрижите за момичетата до Салидар — каза Кируна.

Мерана седеше смирено. Седеше и се молеше дано Съветът да е избрал вече Амирлин. Някоя много силна, в Силата, както и в сърцето си. Щяха да имат нужда от нова Деане, от нова Рашила, за да ги превърне отново в онова, което бяха. Молеше се Аланна да ги отведе при ал-Тор преди той да е решил да признае Елайда. Иначе дори една нова Рашила нямаше да ги спаси.

ГЛАВА 50

ТРЪНИ

Ранд прекара остатъка от деня в покоите си в Слънчевия палат, изтегнат на леглото си, огромно съоръжение с четири квадратни пилоната от абанос, по-дебели от крака му и толкова излъскани, че блестяха между набитите костени клинове. Сякаш в контраст с цялата позлата в преддверието и дневната, мебелите в спалнята бяха все от абанос и слонова кост, макар и не по-малко ръбести.

Сюлин бе до него — разбухваше възглавниците му, завиваше го с ленения чаршаф и сумтеше, че одеялата на пода били по-здравословни, носеше му ментов чай, за какъвто не беше я молил, и пунш, който не беше искал, докато не й каза да престане.

— Както нареди милорд Дракона — изръмжа тя, макар и със сладка усмивка. След което направи втория си свършен реверанс и се изниза навън с енергична крачка.

Мин също бе останала с него, седеше на дюшека, държеше ръката му и така се мръщеше, че той се усъмни да не би да си мисли, че умира. Най-накрая изгони и нея, колкото да си навлече една тъмносива роба, която винаги досега беше оставял в гардероба. Там намери и още нещо, чак най-отзад. Най-обикновен дървен калъф, съдържащ една флейта, дар от Том Мерилин сякаш от някой друг живот. Седна до един от високите тесни прозорци и се опита да засвири. След толкова дълго време отначало инструментът произведе повече писукане и тишина, отколкото нещо друго. Тъкмо тези странни звуци върнаха Мин.

— Посвири ми — замоли го тя и се засмя радостно или може би с възхита, и естествено се намести на коленете му, докато той неуспешно се опитваше да извлече нещо, което що-годе да прилича на позната мелодия. В която поза го спипаха Мъдрите — Амис, Баир, Сорилея и още десетина други. Мин скочи много бързо, изчерви се и започна да си оправя дрехата, като че ли се бяха боричкали.

Баир и Сорилея се озоваха от двете му страни преди да е успял да каже и дума.

— Погледни наляво — изкомандва Сорилея, вдигна клепача му с палец и долепи сбръчканото си лице до неговото. — Погледни надясно.

— Пулсът ти е много бърз — измърмори Баир, която бе притиснала кокалестите си пръсти на гърлото му.

Изглежда, Нандера бе пратила някоя Дева да тича да ги доведе. А Сорилея, изглежда, беше пресяла малката армия от Мъдри, напирасци да нахлуят в двореца, до тази по-малка орда. И изглежда, че със Сорилея или без нея, всяка от тях искаше да се докопа до Кар-а-карн. Когато тя и Баир се отдръпнаха, мястото им бе заето от Амис и Колинда, сивоока жена едва на средна възраст, но с не по-слабо присъствие от това на Сорилея. Но пък и Амис не ѝ отстъпваше, нито която и да било от останалите. Мушкаха го, ръчкаха го, оглеждаха го и му казаха, че бил упорит като муле, когато отказа да подскача и да прикляка. Изглежда, наистина смятаха, че трябва да го направи.

Мин не остане пренебрегната, докато Мъдрите се редуваха при него — останалите я заобиколиха и започнаха да ѝ задават стотици въпроси, все свързани с виденията ѝ. От което очите ѝ се опулиха, да го кажем най-меко, и тя за втренчи в тях и в Ранд, сякаш се чудеше дали не ѝ четат мислите. Амис и Баир обясниха — Мелайне не бе успяла да премълча новината за бъдещите си дъщери — и вместо да се разширят още повече, което в този момент май беше невъзможно, очите на Мин за малко щяха да изскочат. Дори Сорилея като че ли приемаше възгледа на Мелайне, че способността на Мий я поставя в известен смисъл на едно стъпало с тях, но доколкото Мъдрите бяха Мъдри — по същия начин, както Айез Седай бяха Айез Седай — тя трябваше да повтаря всичко почти толкова пъти, колкото Мъдри имаше, защото онези, които се суетяха около Ранд при всяка отворила се възможност, искаха да са сигурни, че не са пропуснали нещо.

След като Сорилея и останалите неохотно заключиха, че единственото, от което се нуждае Ранд, е почивка, те си тръгнаха, като се разпоредиха да си я получи, а Мин отново се настани удобно в скута му.

— Те си говорят в сънищата? — каза тя и поклати глава. — Струва ми се просто невъзможно, като в някоя приказка. — Намръщи

се и челото ѝ се набръчка. — На колко години според теб е Сорилея? А и тази Колинда. Видях... Не. Не, то няма нищо общо с теб. Сигурно жегата ми се отразява. Когато знам, винаги го знам. От жегата ще да е. — Лукава светлинна проблесна в очите ѝ и тя бавно се наведе към него, издавайки устни като за целувка. — Ако ги направиш така — измърмори тя, когато те почти се допряха до неговите, — може да помогне. — В последното имаше късчета, които прозвучаха почти като „Петел в клонка“. Той го разбра едва след миг, когато очите ѝ вече бяха изпълнили полезрението му, и когато го разбра, лицето му трябваше да е представлявало голяма гледка, защото тя рухна на гърдите му със смях.

Скоро след това пристигна бележка от Койрен, която се интересуваше за здравето му, пожелаваше му да не се е разболял и го питаше дали би могла да дойде да го види с две от Сестрите си; предлагаше му Церителство, стига да желае. Луз Терин се размърда, сякаш събуден от сън, докато Ранд четеше, но глухото му недоволно ломотене не можеше и да се сравни с гнева му в Кемлин и той като че ли отново заспа, когато Ранд заряза краткото писмо.

Това беше в рязък контраст с поведението на Мерана. И му напомни същевременно, че нищо не можеше да се случи в Слънчевия палат до пладне, без Койрен да го е научила до залез слънце, ако не и по-рано. Той изпрати обратно учтиви благодарности за добрите ѝ пожелания и не по-малко учтив отказ. Станал или не от леглото си, все още се чувстваше изморен, а искаше да е с ума си, когато се изправеше пред Айез Седай. Това бе част от причината.

В същия отговор Ранд също така покани Гавин да го посети. С брата на Елейн се беше срещал само веднъж, но го харесваше. Гавин обаче така и не дойде, нито му отговори. Ранд стигна до тъжното заключение, че Гавин е повярвал на слуховете за майка си. Това едва ли беше нещо, за което просто можеш да помолиш един човек да престане да го вярва. Настроението му толкова помръкна, че дори Мин се отказа от опитите си да го развесели.

Три дни по-късно от Койрен пристигна нова молба, също толкова вежлива, както и след още три, но и за двете той си намери някакви извинения. Отчасти това беше заради Аланна. Усещането за нея все още беше далечно и смътно, но с всеки час тя идваше все по-близо към него. Това никак не го учудваше — беше сигурен, че Мерана ще избере

Аланна за една от шестте. Нямаше никакво намерение да допусне Аланна на повече от една миля до себе си, а да се видят — в никакъв случай, но беше казал, че ще ги постави на равна нога с Койрен, и смяташе да го направи. Така че Койрен трябваше да почака известно време. Освен това той така или иначе беше зает.

Замисленото като кратко посещение в школата в някогашния замък на Бартанес се оказа не толкова кратко. Идриен Терени за пореден път го очакваше пред портата, за да му покаже всевъзможни изобретения и открития, често непонятни, както и дюкяните, където бяха изложени за продан различни нови плугове, брани и жътварки, но трудното беше с Херид Фел. Или може би с Мин. Мислите на Фел както обикновено блуждаеха и езикът му блуждаеше заедно с тях, и той определено беше забравил, че Мин е с тях. Много пъти забрави за нея. Но всеки път, когато Ранд го насочеше по същество, Фел я забелязваше сякаш за пръв път и много се стряскаше. Непрекъснато ѝ се извиняваше заради недопушената си лула, която все така забравяше да си запали, непрекъснато изтупваше пепелта от шкембето си и постоянно пригладдаше рядката си побеляла коса. На Мин това, изглежда, ѝ доставяше удоволствие, макар че защо трябваше да ѝ доставя удоволствие компанията на човек, който непрекъснато забравя за нея, Ранд не можеше дори да си представи. Тя дори целуна Фел по темето, когато двамата с Ранд станаха да си вървят, от което Фел зяпна като ударен с боздуган. Всичко това не помогна особено на Ранд да разбере какво точно бе отгадал Фел за Печатите на затвора на Тъмния или за Последната битка.

На следващия ден се получи бележка върху откъснато ъгълче от пергамент.

Вяра и ред дават сила. Трябва да почистиш отломки преди да строиш. Ще обясня когато пак те видя. Момичето не води. Прекалено е хубаво.

Беше надраскано много припряно и подписът бе сбутан в крайчеца, и Ранд нищо не разбра. Когато обаче се опита отново да намери Фел, оказа се, че той бил казал на Идриен, че отново се бил почувствал млад и отивал на риба. Посред тази суша? Ранд се зачуди

дали старецът най-сетне не е изгубил ума си. На Мин бележката определено ѝ се стори забавна — попита го дали може да я задържи и той на няколко пъти я улови да се хили над нея.

Независимо дали бе изгубил ума си, или не, Ранд реши, че следващия път няма да води Мин при него, но пък се оказа, че му е трудно да я задържи край себе си, когато му трябваше. Тя като че ли започна да прекарва повече време с Мъдрите, отколкото с него. Той не разбираше защо това трябва толкова да го дразни, но забеляза у себе си склонност да се троска на хората, когато Мин беше извън града при шатрите. Добре беше, че тя не е с него прекалено често. Хората щяха да забележат. Хората щяха да приказват и да се чудят. В Кайриен, където дори слугите играеха някакъв свой вариант на Играта на Домове, щеше да е опасно за нея, ако хората започнеха да се чудят дали е важна. Добре беше. Той започна да се старее да не се троска.

Това, за което Мин му трябваше, разбира се, беше да провижда благородниците, които започнаха да идват един по един, за до го питат как е със здравето — усмихваха се, разпитваха вежливо колко дълго възнамерява да остане този път в Кайриен, какви са плановете му, ако им е позволено да попитат, пак се усмихваха, все се усмихваха. Единственият, който не му се усмихна толкова старателно, беше Добрайн, все така с обръсната отпред глава като войник и с цветните ивици през палтото му, протритото от ризницата, която не носеше в палата, но и Добрайн му задаваше абсолютно същите въпроси, при това толкова навъсено, че Ранд почти се радваше, когато си тръгнеше.

Мий всъщност успяваше да присъства на тези аудиенции: вместиаше ги между неизвестните ѝ за него занимания при Мъдрите — какви точно бяха те, Ранд нямаше намерение да пита. Проблемът беше как да я скрие.

— Мога просто да се престоря, че съм долната ти ризка — засмя се Мин. — Мога да се увия около теб и да ти подавам грозденце — е, стафидки, грозде не съм виждала от доста време — а ти можеш да ме наричаш „малката ми сладурана“. Тогава никой няма да се чуди защо съм до теб.

— Не — тросна се той и лицето му стана сурово.

— Ти наистина ли смяташ, че Отстъпниците ще ми се нахвърлят само заради това?

— Могат — каза ѝ той също така строго. — Някой Мраколюбец като Падан Фейн би могъл, стига да е жив още. Това не бих рискувал, Мин. Във всеки случай не бих искал тези кайриенци с покварени мозъци да си мислят за теб по този начин, нито тайренците. — Айилците бяха различни — те намираха начина, по който тя го дразнеше, за нещо много забавно, дори смешно.

Мин определено беше с променлив нрав. От много сериозна изведнъж, без никаква връзка, грейваше цялата в усмивки, които трудно угасваха. Докато не започнеха аудиенциите.

Дървеният резбован параван в единия ъгъл на преддверието се оказа пълен провал. Тъмните бляскави очи на Марингил отбягваха да погледнат натам така подчертано, че Ранд беше сигурен, че мъжът е готов да преобърне целия палат с главата надолу, само и само да разбере кой се крие зад него. Дневната се оказа по-подходяща, с Мин, надничаща през откренатите врати към преддверието, но никой не показва за очите ѝ някакъв образ или аура по време на аудиенцията си с него, а онова, което тя успя да види, речецо се някъде из коридорите, беше мрачно. Марингил, белокос, тънък като меч и студен като лед, щеше да умре от нож. Колавер, чието повече от чаровно лице бе станало спокойно и сдържано, след като разбра, че Авиенда този път не е с Ранд, щеше да умре на бесило. Мейлан с неговата остра брада и мазен глас, щеше да умре отровен. Бъдещето носеше тежка орис за върховните лордове на Тийр. Аракоум и Маракон, както и Гвеям, до един щяха също да загинат, с кървава смърт, в битка според Мин. Тя твърдеше, че никога не била виждала толкова начесто смърт сред една група хора.

В момента, в който видя кръв да покрива широкото лице на Гвеям, на петия им ден в Кайриен, тя се почувства толкова зле от тази мисъл, че Ранд я накара да легне и нареди на Сюлин да донесе влажни кърпи, за да ѝ ги сложи на челото. Този път той седна на ръба на леглото и хвана ръката ѝ. Тя го стисна много здраво.

Не се отказа обаче да го дразни. Той можеше да е абсолютно сигурен, че тя ще го гледа, когато се упражняваше с меча с четирима-петима от най-добрите тайренски и кайриенски войници, които можеха да се намерят, както и когато с Руарк или с Гаул тренираха ръкопашен бой. Мин неизбежно бе там и прокарваше пръстче по голата му гръд, и пускаше някаква шега за овчарчета, които не се потели, защото били

толкова свикнали да носят вълна, колкото овцете, или нещо подобно. Друг път докосваше полуизлекуваната, така и недолекувана рана на хълбока му, онзи кръг от бледорозова плът, но различно, леко — за това никога не си правеше шеги. Щипеше го по задника, което, меко казано, го стряскаше, особено в присъствието на други хора — Девите и Мъдрите се превиваха от смях всеки път, когато той подскочеше, а Сюлин направо щеше да се пръсне от смях — гушваше се в скута му и го целуваше при всяка възможност, и дори го заплаши, че някоя вечер ще дойде в банята му да му изтрие гърба. Когато той се правеше, че я зяпа или пелтечи, тя се смееше и казваше, че не е достатъчно убедителен.

Мин обаче преставаше много бързо с тези номера, когато някоя Дева си пъкнеше главата да съобщи, че е дошъл някой, още повече ако този някой се окажеше Лоиал, който никога не се задържаше дълго и през цялото време му говореше за Кралската библиотека, или Перин, който се задържаше за още по-кратко и по неясни причини изглеждаше все по-изтощен. А пък ако дойдеше и Файле, Мин направо скачаше като ужилена. Двата пъти, когато това се случи, Мин набързо намери някаква книга сред тези, които Ранд държеше в спалнята си, и седна, преструвайки се, че чете, отваряйки я по средата, за да изглежда, че се е занимавала с това от доста време. Ранд не разбираше хладните погледи, които си разменяха двете жени. Не беше точно враждебност, нито дори неприязън, но той подозираше, че ако всяка от тях си състави списък на онези, с които би предпочела изобщо да не се вижда, то името на другата ще е на челно място.

Най-забавното беше, че втория път книгата се оказа подвързаният с кожа първи том на „Есета върху разума“ на Дарпа Гаханд, която на него му се беше сторила тежка и смяташе да я върне в библиотеката следващия път, когато Лоиал се отбиеше. Мин обаче продължи да чете и след като Файле си тръгна и колкото и да се мръщеше и да мърмореше, я взе със себе си в покоите си в отделението за гости.

Ако между Мин и Файле се беше възцарила хладна незаинтересованост, то между Мин и Берелайн думичката „враждебност“ беше твърде слаба. Когато Сомара възвести за пристигането на Берелайн на втория следобед, Ранд си облече палтото, влезе в преддверието и зае високия позлатен стол на подиума преди да

каже на Сомара да я пусне. Мин обаче нещо се забави да се прибере в дневната. Берелайн влезе, красива както винаги, в синя рокля с много дълбоко деколте както винаги... и очите ѝ се спряха на Мин, в нейното светлорозово сетре и бричове. За няколко дълги мига Ранд все едно че престана да съществува. Берелайн открито изгледа Мин от глава до пети и Мин сякаш забрави за дневната; тя постави ръце на бедрата си и застана на място, с едното коляно леко присвито, и изгледа Берелайн също толкова открито. Усмихнаха се една на друга и Ранд си помисли, че косата му ще се изправи — ама как само го направиха! За нищо друго не можа да му хрумне, освен за две непознати котки, току-що разбрали, че са ги затворили в една и съща стаичка. Явно решила, че вече няма смисъл да се крие, Мин закричи — по-точно закърши бедра; успя да имитира походката на Берелайн така, че да заприлича на момчешка! — и седна, праметнала крак върху крак, без да престава да се усмихва. Светлина, как се усмихваха само тези жени!

Най-накрая Берелайн се обърна към Ранд и приклепна ниско. Той чу как Луз Терин започна да си тананика в главата му — наслаждаваше се на гледката на толкова красива жена, така щедро показваща прелестите си. На Ранд също му допаднаше това, което виждаха очите му, въпреки че се зачуди дали все пак не трябва да отмести погледа си. Най-сетне тя се изправи, а той се постара да придаде на гласа си едновременно умереност и твърдост.

— От Руарк — не ми го е казал направо — разбрах, че пренебрегваш задълженията си, Берелайн. Ти, изглежда, наистина си се крила в покоите си цели дни, откакто за последен път бях тук. Разбрах, че е трябвало да ти говори сурово, за да те накара да излезеш. — Руарк всъщност не се беше изразил точно така, но точно това беше впечатлението. Бузите ѝ поруменияха, подсказвайки, че Ранд има право. — Ти знаеш защо ти си поставена тук начело, а не той. Очаква се да се вслушваш в неговия съвет, но не и да оставяш всичко на него. Не ми е нужно кайриенците да решат да се разбунтуват, защото смятат, че съм поставил един айилец да ги управлява.

— Бях... загрижена, милорд Дракон. — Въпреки колебанието и зачервените бузи гласът ѝ беше сдържан. — Откакто дойдоха Айез Седай, слуховете започнаха да никнат като плевели. Мога ли да попитам кой наистина смятате да властва тук?

— Елейн Траканд. Щерката-наследница на Андор. Не знам какви слухове имаш предвид, но ти се погрижи Кайриен да се изправи на крака и остави на мен да се погрижа за Айез Седай. Елейн ще ти бъде благодарна за това, което ще направиш тук. — Мин, кой знае защо, силно изсумтя.

— Тя е добър избор — каза замислено Берелайн. — Кайриенците ще я приемат, мисля, навярно дори бунтовниците по хълмовете. — Това беше добре да се чуе — Берелайн беше проникателна в преценките си за политическите течения, навярно почти толкова, колкото всеки кайриенец. Тя вдиша дълбоко и тананикането на Луз Терин секна. — Колкото до Айез Седай... мълвата казва, че те трябва да ви придружат до Бялата кула.

— А аз казах — остави Айез Седай на мен. — Не че не вярваше на Берелайн. Доверяваше ѝ да управлява Кайриен, докато Елейн получи Слънчевия трон, вярваше ѝ дори, че самата тя не храни никакви амбиции за трона. Но също така знаеше, че колкото по-малко хора са в течение дали изобщо има някакви планове по отношение на Айез Седай, толкова по-малка е вероятността Койрен да разбере, че в главата му има някаква друга мисъл освен за нейното злато и скъпоценностите ѝ.

Щом вратите след Берелайн се затвориха, Мин отново изсумтя. Този път беше повече пръхтене, отколкото сумтене.

— Чудя се защо изобщо си прави труд да си облича дрехи. Е, рано или късно ще си намери майстора. Не видях нищо, което да ти е от полза. Само един мъж в бяло, който ще я... Някои жени срам нямат!

Същия следобед тя го помоли да ѝ даде пари и нае цяла стая шивачки, тъй като беше дошла от Кемлин само с дрехите върху себе си, и шивачките не се спряха да и поднасят всевъзможни сетрета, панталонки и блузи от коприна и брокат, с какви ли не цветове. Някои от блузите изглеждаха с доста дълбоки деколтета дори под сетрето, а за някои от панталонките той не можеше да разбере как изобщо е могла да се напъха в тях. Освен това тя тренираше всеки ден хвърляне на ножове. Веднъж той видя Нандера и Инайла да ѝ показват техния начин да се бият с ръце и крака, който значително се различаваше от начина, по който го правеха мъжете; на Девите обаче не им хареса, че ги гледа, и отказаха да продължат, преди да си отиде. Може би Перин

щеше да разбере всичко това, но Ранд за хиляден път реши, че той самият не разбира жените и че никога няма да ги разбере.

Всеки ден Руарк идваше в покоите му или Ранд отиваше до кабинета, който Руарк делеше с Берелайн. Ранд оставаше доволен, че я вижда как усърдно се труди над доклади за товари със зърно, за настаняване на бежанци и за отстраняването на щетите, претърпени от Кайриен в така наречената Втора Айилска война, въпреки всички усилия да ѝ се даде името Войната с Шайдо. Руарк твърдеше, че бил решил да не обръща внимание на тия кайриенски „игрички“, както ги наричаше, на джи-е-тох, въпреки че мърмореше всеки път, когато видеше някоя кайриенци с меч или млади мъже и жени, облечени целите в бяло. Бунтовниците, изглежда, продължаваха да кротуват и да изчакват по хълмовете и броят им нарастваше, но те също така не го тревожеха. Това, което истински го тревожеше, бяха Шайдо и колко копия продължаваха да се придвижват всеки ден на юг към Тийр. Съгледвачи — тези, които се връщаха — докладваха, че Шайдо са се размърдали в Камата на Родоубиеца. Но нямаше никакви сведения в каква посока възнамеряват да се придвижат и кога. Руарк дори спомена броя на айилците, които продължаваха да се отдават на „замъгляването“ и захвърляха копията си, броя на отказващите се да оставят гай-шайнското си бяло, след като срокът им е изтекъл, и дори на малцината, които все още се отправяха на север, за да се присъединят към Шайдо. Това беше явен признак за безпокойството му. Изненадващо, Севанна се беше появила при шатрите и дори в самия град и беше напуснала един ден след пристигането на Ранд. Последното Руарк го спомена между другото.

— Нямаше ли да е по-добре да я заловят? — попита Ранд. — Руарк, знам, че тя уж е Мъдра, но тя не би могла да е такава, поне както аз го разбирам. Не бих се изненадал, ако Шайдо се окажат по-благоразумни без нея.

— Съмнявам се — каза сухо Руарк. Седеше на една възглавничка до стената и пушеше лулата си. — Амис и другите си подмятат погледи зад гърба ѝ, но я приемат като Мъдра. Щом Мъдрите казват, че Севанна е Мъдра, значи е Мъдра. Виждаш съм вождове, за които не бих пожертвал и един мях вода, дори да стоя между десет кладенеца, но те все пак си бяха вождове.

Ранд въздъхна и се зае да проучва картата, разпъната на масата. Руарк наистина като че ли нямаше нужда от нея — без да я гледа, можеше да изброи всяка особеност на терена, изобразен на картата. Берелайн седеше на стола си с висок гръб от другата страна на масата, присвила крака под себе си и с наръч документи в скута. В ръката си държеше перодръжка, а на масичката до стола ѝ имаше мастилница. От време на време му хвърляше поглед, но щом видеше, че Руарк гледа, отново свеждаше глава над докладите. Неизвестно защо, Руарк се мръщеше всеки път, когато я погледнеше, а тя все се изчервяваше и упорито стискаше челюсти. Руарк сякаш не я одобряваше, което беше безсмислено — нали тя си гледаше съвестно задълженията.

— Ще трябва да престанеш да изпращаш копия на юг — каза Ранд. Не му харесваше това. Съдбоносно беше Самаил да види, че най-големият чук на света се приближава към него, но не и с цената да му се наложи отново да изкоренява Шайдо от пределите на Кайриен. — Друг начин не виждам.

Дните отминаваха и всеки беше запълнен с нещо. Ранд посрещаше усмихнати благородници, които се държаха един с друг толкова сърдечно, че той бе повече от сигурен, че кроят нещо един срещу друг. Мъдри идваха да го посъветват как да се справи с Айез Седай, било от Кулата или от Салидар; в сравнение с Амис и Баир Мелайне изглеждаше направо кротка, а от Сорилея кръвта му се смразяваше. Млади кайриенци се разбунтуваха по улиците заради това, че Ранд забрани дуелите. Руарк се справи с това, като им даде възможност да вкусят какво наистина би означавало да бъдат направени гай-шайн — да седят голи на слънце цял ден под стража донякъде поохлади плама им, но Руарк не можеше да прекрачи границите на традицията дотам, че да облече влагоземци в бяло, а и онези, които Червените щитове бяха хванали, започнаха да се перчат след случката. Ранд чу как Селанде веднъж каза на друга млада жена с меч и късо подстригана коса със самоуверен тон, че тя никога нямало да разбере какво наистина е джи-е-тох, докато не бъде пленена от айилец. Било много „възбуждащо“, каквото и да означаваше това.

Но въпреки Шайдо и благородниците, въпреки Мъдрите и бунтовете, въпреки чуденето му дали Фел изобщо някога ще се върне от този риболов, тези дни изглеждаха... приятни. Навярно беше само защото се бе почувствал толкова уморен при пристигането си. И

сигурно наистина беше така, в сравнение с онези последни часове в Кемлин, но Луз Терин изглеждаше много по-спокоен. Ранд дори се улови, че дразненето на Мин му доставя удоволствие дотолкова, че един-два пъти му се наложи да си напомни, че е само дразнене. Докато изминат десет дни в Кайриен, започна да си мисли, че не би било никак зле да прекара остатъка от живота си точно по този начин. Знаеше, разбира се, че нещата не могат да продължат така.

За Перин тези десет дни не бяха никак приятни. Много скоро той потърси компанията на Лоиал, но Лоиал се бе намерил в истински рай в Кралската библиотека, където прекарваше по голямата част от деня. Перин обичаше да чете и сигурно щяха да му допаднат тези привидно безкрайни помещения, пълни с книги чак до високите тавани, но една Айез Седай обитаваше тези зали, тънка и тъмнокоса жена, която като че ли почти не мигаше. Тя, изглежда, не го забелязваше, но той не се доверяваше много-много на Айез Седай дори преди събитията в Кемлин. След като компанията на Лоиал по същество му бе отказана, Перин тръгна на лов с Гаул и на няколко пъти с Руарк, с когото се беше запознал в Камъка и който му допадаше. Проблемът на Перин беше жена му. Или може би Берелайн. Или и двете. Ако Ранд не беше толкова зает, Перин щеше да го помоли за съвет. В общи линии, тъй да се каже — Ранд разбираше от жени, но пък имаше неща, за които един мъж просто не можеше да попита направо.

Всичко се започна още първия ден, когато тъкмо му бяха показали стаите в Слънчевия палат. Файле беше излязла с Баин и Чиад, а той се беше съблякъл до кръста и се миеше, когато в носа изведнъж го лъхна миризма на парфюм, не тежка, но силна, и един топъл глас зад него каза:

— Винаги съм мислила, че би трябвало да имаш красив гръб, Перин.

Той се извъртя толкова бързо, че за малко да събори умивалника.

— Чувам, че си дошъл със... съпруга? — Берелайн стоеше на вратата към дневната и се усмихваше.

Да, беше; съпруга, която нямаше да остане доволна, ако го намери сам и без риза с която и да било жена, облечена в тази рокля. Особено не и с Първата на Майен. Докато си навличаше ризата през

главата, той каза на Берелайн, че Файле е излязла, че той не знае кога ще се върне, за да приеме гости, и я изкара в коридора колкото може по-бързо, без да я вдига и изхвърля. Реши, че с това е приключило — Берелайн се беше махнала, той беше успял да назове Файле своя съпруга шест пъти в точно толкова изречения и на два пъти да подчертае колко много я обича. Берелайн знаеше, че е женен, знаеше, че той обича жена си, и с това трябваше да се приключи.

Когато Файле се върна, тя направи само две стъпки в спалнята и започна да излъчва миризмите на ревност и гняв, бодящи и режещи като нож, смесица, от която почти му потече кръв от носа. Перин не разбираше — той самият все още можеше да надуши парфюма на Берелайн, но неговият усет за миризма беше остър почти като на вълк. Файле със сигурност не би могла да надуши нищо. Но странно, Файле се усмихна. Нито една дума на упрек не излезе от устата ѝ. Беше любяща както винаги, дори по-страстна от обикновено, и му издра дълбоки бразди по раменете с ноктите си, нещо, което никога не беше правила.

След което, докато оглеждаше кървящите дири на светлината на лампата, захапа ухото му, при това съвсем не леко, и се засмя.

— В Салдеа — промърмори тя — слагаме дамба на ушите на коня, но мисля, че това ще те бележи достатъчно. — И през цялото време направо вонеше на ревност и гняв.

Ако с това се беше свършило, работите все щяха да се уредят. Ревността на Файле можеше да лумне като огън в ковашка пещ, но винаги угасваше също толкова бързо, колкото пламваше, щом тя разбереше, че няма причина. Още на следващата заран обаче той я видя да говори с Берелайн в дъното на коридора, като и двете се усмихваха убийствено. Ушите му доловиха последното, което Берелайн каза, преди да обърне гръб. „Аз винаги спазвам обещанията си.“ Странна забележка, от която от Файле избликна остра трънлива миризма.

Той попита Файле за какви обещания ѝ говори Берелайн и може би тук сбърка. Тя примигна — понякога забравяше за острия му слух — и каза:

— Наистина не помня. Тя е от този сорт жени, които дават какви ли не обещания, но не могат да ги спазят.

Раменете му се сдобиха с втори ред бразди, а не беше още пладне!

Берелайн започна да го преследва. Отначало той не го възприе по този начин. Жената беше флиртувала с него веднъж, в Тийрския камък, но не особено настойчиво, без да го взима на сериозно, Перин беше сигурен в това, а сега все пак знаеше, че е женен. Струваше му се, че е само случайна поредица от срещи из коридорите, съвсем безобидна размяна на думички, мимоходом. Но след известно време се увери, че или битността му на тавирен е изкривила случайността до неузнаваемост, или Берелайн сама наглася нещата, колкото и невероятно да му се струваше. Опита се да се убеди, че това е тъпо. Опита се да си каже, че си въобразява, че е хубавец като Уил ал-Сийн. Уил беше единственият мъж, когото бе виждал да го преследват жени; те обаче определено не си трошаха краката да тичат подир Перин Айбара. Но пък във всички тези срещи имаше твърде много „случайност“.

Тя винаги го докосваше. Не натрапчиво, само с върховете на пръстчетата по дланта му за миг, по ръката, по рамото. Едва ли си струваше да обръща внимание на това. На третия ден му хрумна мисъл, от която космите на врата му настръхнаха. Когато дресиращ необязден кон, започваш с леки докосвания, докато животното разбере, че докосването ти няма да му навреди и не застане кротко. След което идва ред на постелката за седлото и по-късно на седлото. Юздите винаги идваха накрая.

Той започна да изпитва ужас от парфюма на Берелайн, лъхащ от някой ъгъл. Започна да обръща в обратна посока още при първия полъх, само дете не можеше непрекъснато да дебне за него. От една страна, изглежда, беше пълно с перчещи се млади кайриенски глупци, щъкащи напред-назад из палата, повечето от които жени. Жени, запасали мечове! Той заобикаляше всеки мъж или жена, които нарочно се изпречваха на пътя му. На два пъти събори един с юмрук по главата, след като идиотът му с идиот просто не искаше да го пусне да заобиколи, а продължи да му препречва пътя. От това му стана неприятно — почти всички кайриенци бяха значително по-дребни от него, — но не можеш да рискуваш с човек, чиято ръка седи на дръжката на меча. Веднъж една млада жена се опита да му направи същото и след като ѝ прибра меча, толкова му досади, че ѝ го върна,

което, изглежда, я слиса и тя се развика, че нямал чест, докато няколко Деви не я отведоха.

От друга страна, хората знаеха, че е приятел на Ранд. Дори и да не беше пристигнал по този начин, някои от айилците и тайренците го помнеха от Камъка и мълвата плъзна. Лордове и лейди, които никога в живота си не беше виждал, му се представяха из коридорите, а тайренските върховни лордове, които го бяха гледали отгоре в Тийр, сега в Кайриен се обръщаха към него като към стар приятел. Повечето миришеха на страх и на някаква миризма, която не можеше да определи. Разбра, че всички те искат едно и също.

— Боя се, че лорд Дракона не винаги споделя с мен доверителни неща, милейди — отвърна той учтиво на лейди Колавер, — а когато го прави, не би трябвало да очаквате, че ще наругая тази доверителност. — Усмивката ѝ бе презрителна и тя сякаш се чудеше как да му одере кожата за постелка. Имаше странна миризма, корава и гладка, и някак... висока.

— Наистина не знам какво възнамерява Ранд — каза той на Мейлан и той също го изгледа отвисоко и замириса също като Колавер. Същата миризма и също толкова силна. — Може би трябва да попитате него.

— И да знаех, едва ли щях да говоря за това из целия град — отвърна той на един побелял язовец — казваше се Марингил. Междувременно му беше омръзнало да се опитва да го посмекчи. От Марингил му лъхна на същото и също толкова натрапчиво, колкото от Колавер и Мейлан.

Тези тримата я носеха повече от всеки друг — опасна миризма, чак с костите си я усещаше.

Докато държеше под око младите идиоти и тази миризма дразнеше ноздрите му, не успя да разпознае аромата на Берелайн, докато тя не се промъкна достатъчно близо, за да връхлети върху него. Е, честно казано, тя просто се плъзна по коридора като лебед по гладко езеро, но определено му се стори, че връхлетя.

Той спомена Файле повече пъти, отколкото можеше да преброи, но Берелайн сякаш не го чу. Помоли я да престане, а Берелайн го попита какво имал предвид? Той ѝ каза да го остави на мира, а Берелайн се засмя и го потупа по бузата, и го попита с какво точно трябвало да престане. Кое е естествено се оказа най-подходящият

момент Файле да се появи точно в мига преди той да се дръпне. На Файле сигурно ѝ се беше сторило, че се дръпва, защото я е видял. Без миг колебание Файле плавно се обърна и тръгна обратно, нито крачка по-бързо или по-бавно.

Той се затича след нея, настигна я и тръгна до нея, в болезнено мълчание. Трудно е да обясниш нещо, особено когато не те слушат. Файле се усмихваше твърде мило по целия път до стайте им, но, о, тази трънлива, трънлива, трънлива миризма в носа му.

— Не беше това, което изглеждаше — каза той веднага щом вратата се затвори. От нейна страна — нито дума; само веждите ѝ се повдигнаха в мълчалив въпрос. — Е, беше — Берелайн ме потупа по бузата... — Тя все още бе усмихната, но веждите ѝ мрачно се свиха. — Но аз не съм я окуражавал, Файле. Тя просто го направи. — Искаше му се Файле да каже нещо, но тя само го гледаше. Помисли си, че очаква нещо, но какво? — Файле, съжалявам. — Гневът стана остър като бръснач.

— Разбирам — каза тя хладно и излезе.

Значи и с двата крака. Нито така, нито иначе, а не можеше да разбере защо. Беше се извинил, а не беше направил нищичко, заради което да се извинява.

Същия следобед той подслуша Баин и Чиад да обсъждат дали да не помогнат на Файле да го набие, на всичкото отгоре! Не можеше да се разбере дали Файле не беше го предложила — че си беше свирепа, беше, но чак толкова? — но все пак се усъмни, че двете са искали той да ги чуе, което много го ядоса. Явно съпругата му обсъждаше с тях неща между него и нея, неща, които трябваше да си останат между мъжа и жената, което го ядоса още повече. За кои други части от живота им си беше бърбила с други на чашка чай? Същата нощ пред смаяния му поглед Файле си навлече дебела вълнена нощница въпреки жегата. Когато той се опита да я целуне по бузата, почти свенливо, тя промърмори, че имала много изморителен ден и се извъртя с гръб към него. Миришеше свирепо и толкова остро, че можеше да среже и бръснач.

Той не можа да заспи с тази миризма и колкото по-дълго лежеше до нея, гледаше тавана в тъмното, толкова повече се ядосваше. Защо му го правеше това? Не можеше ли да разбере, че той обича нея и само нея? Не беше ли ѝ показвал неведнъж, че това, което иска повече от

всичко в живота си, е да я задържи завинаги? Той ли беше виновен, че на някаква глупава жена ѝ е влязла муха в носа и иска да флиртува? Това, което трябваше да направи, бе да я напердаши по задника. Само че това го беше правил веднъж преди, когато тя си беше въобразила, че може да го удря с юмрук всеки път, когато иска да му изтъкне нещо. След време се оказа, че го е наранило много повече, отколкото нея — не му харесваше дори мисълта да нарани Файле. Искаше мир с нея. С нея и само с нея.

В Камъка Берелайн беше флиртувала поне с десетина мъже, доколкото той знаеше; каквото и да я беше накарало да го избере за своя плячка, щеше да се спре на някой друг, ако не го вижда дълго време. А избере ли си Берелайн друга жертва, Файле най-после щеше да се вразуми.

Така че още щом успя да си навлече дрехите, той излезе, за да намери Лоиал и да закусва с него, а после го придружи до Кралската библиотека. А след като видя онази крехка Айез Седай и Лоиал му каза, че идвала тук всеки ден — Лоиал ставаше стеснителен пред Айез Седай, но нямаше нищо против и петдесет от тях да са около него — Перин надуши Гаул и го попита иска ли да поизлязат на лов. Нямаше много сърни или зайци по хълмовете около града, разбира се, а малкото оцелели страдаха толкова от сушата, колкото и от хората, но носът на Перин щеше да ги отведе до толкова, колкото щяха да са им нужни за месо, стига наистина това да им беше целта. Той така и не хвърли и една стрела, но настоя да останат, докато Гаул не го попита дали не се кани да лови прилепи под луната; понякога Перин забравяше, че други хора не могат да виждат толкова добре като него в нощта. На другия ден остана да ловува и по мръкнало, както и на по-другия.

Проблемът беше в това, че иначе простият му план като че ли се провали. Първата нощ, когато се върна в Слънчевия палат, приятно уморен от цялото това вървене, едно случайно полъхване донесе до него аромата на Берелайн тъкмо навреме, за да го спре да влезе в преддверието на палата. Перин даде знак на айилските стражи да замълчат и се измъкна крадешком през една слугинска врата, където се наложи да потропа, за да накара някакъв тип с гуреливи очи да му отвори. Следващата нощ Берелайн го очакваше в коридора пред покоите му; наложи му се да се крие зад един ъгъл половината нощ,

докато я откаже. Всяка нощ тя го причакваше някъде, сякаш можеше да се престори, че срещата е случайна, когато всички с изключение на няколко слуги вече спяха дълбоко. Беше си чиста лудост — защо просто не се прехвърлеше на някой друг? И всяка нощ, когато най-после успееше да се промъкне в спалнята си с ботуши в ръцете, Файле се оказваше заспала в онази проклета дебела нощница. Дълго преди шестата му безсънна нощ той вече бе готов да си признае, че е сгрешил, макар да не разбираше как и в какво. Всичко, което му се искаше, беше само една дума от Файле, един намек за това, което трябваше да каже или да направи. А единственото, което получаваше, беше скърцането на собствените му зъби в мрака.

На десетия ден Ранд получи нова молба от Койрен за аудиенция, с думи също толкова учтиво подредени, колкото в първите три. Известно време той остана да седи, хванал дебелия кремав пергамент. Мислеше. Наистина все още не можеше да определи на какво разстояние беше Аланна, но ако сравнеш силата на усещането си за нея в първия ден със сегашната, май бе изминала половината път до Кайриен. Ако беше така, Мерана не си губеше времето. Това бе добре — искаше я нетърпелива. Разкаяна, поне малко, също щеше да му свърши работа, но това беше все едно да пожелае луната — тя беше Айез Седай. Още десет дни, докато стигнеха Кайриен, ако поддържаха същата скорост, а трябваше да могат. Достатъчно време, за да се срещне още два пъти с Койрен, така че да е предоставил на всяка група по три аудиенции. Нека Мерана да се замисли над това, когато пристигне. Изобщо никакво предимство за нея. Тя не биваше да разбере, че той по-скоро щеше да си пъкне главата в змийско гнездо, отколкото да се приближи до Кулата, особено с Елайда за Амирлин. Още десет дни и той щеше ботушите си да изяде, ако не мине само още десет преди Мерана да хвърли поддръжката на Салидар в нозете му без никакви глупости за наставления. А после най-сетне щеше да насочи цялото си внимание към Самаил.

Когато Ранд седна да напише на Койрен, че може да доведе две от Сестрите в Слънчевия палат утре следобед, Луз Терин ясно замърмори: „Да. Самаил. Ще го убия този път. Демандред и Самаил, и всички, този път. Да, ще го сторя.“

Ранд не му обърна внимание.

ГЛАВА 51

ПЛЕНЯВАНЕТО

Ранд остави Сюлин да му облече палтото по простата причина, че иначе трябваше буквално да ѝ го издърпа от ръцете. Както обикновено, тя се опита да му го нахлузи на гърба, без да я интересуват подробности от рода на това къде ще се окажат ръцете му например. Резултатът беше малко танцуване посред спалнята му. Луз Терин заграчи в нещо като налудничава радост: „Самаил, о, да, но първо Демандред. Първо се отървавам от него, после от Самаил. О, да!“ Ако си имаше ръце, сигурно щеше да ги затърка от радост. Ранд го пренебрегна.

— Бъди почтителен — промърмори Сюлин. — Не прояви никакво уважение към онези Айез Седай в Кемлин и видя какво се получи. Мъдрите... Чух Мъдрите да казват някои неща... Трябва да бъдеш почтителен... милорд Дракон.

Най-после той успя да си навлече палтото както трябва.

— Мин дойде ли вече?

— Случайно да я виждаш? — Сюлин щипна някакво въображаемо конче от червената коприна на дрехата му и започна да го закопчава. Искаше му се по-бързо да го остави на мира. — Мин ще дойде тогава, когато дойде и ако дойде. Сорилея ще приключи с нея в шатрите, когато приключи. — Изведнъж тя вдигна глава и го изгледа рязко. — Ти какво искаш от нея? Едва ли искаш да те оципят по задника, докато Айез Седай са тук.

Той се намръщи. Сорилея много добре знаеше, че точно днес той имаше нужда от Мин — възможността тя да провиди Койрен и другите две Сестри не беше за изпускане. Сорилея беше обещала да я върне навреме. Той отново се дръпна, но Сюлин го последва и продължи да го закопчава.

— Сюлин, искам да отидеш до шатрата на Сорилея. Намери Мин и я доведи. Без въпроси, Сюлин. Просто го направи.

Тя успя да се усмихне и да изскърца със зъби едновременно.

— Както заповяда милорд Дракона. — И се поклони почти до пода.

— Колко още? — попита я той. Не беше нужно да уточнява до какво.

Тя отговори спокойно и решително — и изобщо без да ръмжи.

— Докато моят срам се изравни с техния. — За миг го изгледа право в очите, също като старата Сюлин, макар и с по-дълга коса, но също толкова бързо маската ѝ се върна. — Ако милорд Дракона ме извини, трябва да изтичам да изпълня нареждането му. — И наистина изхвърча от стаята. Ранд поклати глава и сам дозакопча последните копчета.

Честно казано, чувстваше се добре. Освен относно Мин, разбира се. Сорилея беше обещала. И Мин беше обещала. Успееше ли да отклони неизбежните въпроси на Койрен дали все пак не е решил да тръгне с нея за Тар Валон, щеше да накара Мин да седне и да... Не беше сигурен какво. Но Аланна се беше приближила с още един ден. Малко време, колкото да изслуша Койрен, и след това щеше да се поупражнява с меча.

„Демандред — изръмжа Луз Терин. — Той искаше Илиена!“
Както обикновено, мисълта за Илиена го отпрати някъде далече, хлипащ и стенещ. „Илиена! О, Светлина, Илиена!“

Ранд взе Драконовия скиптър и излезе в приемната. Какво ли щеше да измисли днес Койрен? Той седна на високия стол на подиума, за да престане да крачи нервно. Не заради Айез Седай. Заради Мин. Тя знаеше, че има нужда от нея. Знаеше го.

Най-сетне едно от крилата на широката врата се отвори само колкото да пропусне една жена, но не се оказа Мин, а Чиад.

— Айез Седай са тук, Кар-а-карн. — Произнесе титлата малко вдървено, все още несигурна допустимо ли е един влагоземец да бъде вожд на вождовете. И впрочем, все още несигурна как да гледа на него като на син на Дева.

Ранд кимна и спря Драконовия скиптър на коляното си.

— Да влязат.

Щеше да се накара на Мин. Да седи с Мъдрите, след като знае, че му трябва!

Койрен се плъзна в залата като голям самоуверен лебед, последвана от Галина и някаква гарвановокоса жена с айезседайско

лице. Всички днес бяха облечени в сиво, избрано, както той предположи, за да не се вижда прахта. За негова изненада след трите Айез Седай пак влязоха слугини, цяла дузина, приведени под тежестта на два обковани с месинг сандъка, и двата с внушителни размери. Някои от младите жени го погледнаха, но лицата на повечето останаха сведени, съсредоточени от тежестта или може би от страх.

Устните на Ранд се изкривиха. Ама те наистина си въобразявах, че могат да го купят!

— Колко жалко, че твоята Зелена сестра днес не е тук — каза Галина.

Той се взря в нея. И трите Айез Седай го гледаха напрегнато. Как беше възможно да знаят за Аланна?

Не му остана обаче време за чудене — почти в същия миг кожата му започна да настръхва.

В него се надигна ярост, и в Луз Терин също. Ранд сграбчи сайдин и го измъкна почти от зъбите на Луз Терин. Нажежен до бяло гняв закипя по границите на Празнотата и той се взря яростно в Койрен, Галина и в третата Сестра. Меката закръглена челюст на Койрен се беше стегнала решително; другите две дори се усмихваха, при това съвсем не дружелюбно. Бяха също такива глупачки като Мерана и пасмината й.

Щитът, който се плъзна между него и Верния извор, беше като затваряне на шлюз — потокът на сайдин изчезна, остана само мръсната утайка на покварата. Въздухът се втвърди около него, от глезените до главата му, и очите му се изцъклиха — това беше невъзможно! Никои три жени не бяха в състояние да го преградят от Извора, след като бе уловил сайдин, освен ако не бяха силни като Семирага или Месаана, или... Той посегна към Извора, заблъска в невидимата каменна стена, все по-силно и по-силно. Луз Терин заръмжа като звяр. Един от двамата трябваше да се добере до сайдин; един от тях трябваше да успее да разбие бента, удържан само от трите.

И изведнъж една от слугините пристъпи до Галина и Ранд пребледня. Четири чифта очи върху четири лишени от възраст лица се взряха изпитателно в него.

— Много жалко, че се стигна до това. — Койрен все едно се обръщаше към многолюдно сборище, а не към него. — Толкова исках да дойдеш в Тар Валон по своя воля, но стана ясно, че си смятал само

да протакаш. Предполагам, че си поддържал някакъв контакт с онези глупачки, които избягаха, след като Санче беше усмирена. Наистина ли си повярвал, че те могат да ти предложат нещо? Срещу Бялата кула? — Тя дори не криеше разочарованието си.

Можеше да движи единствено очите си. Те се плъзнаха към слугините, които отвориха един от сандъците и извадиха някакъв плитък поднос. Някои от лицата изглеждаха млади, но другите... Всички бяха Айез Седай, увери се той — петте млади жени просто бяха достатъчно млади, за да не са добили прословутата безвременност, пет, колкото да го погледнат и да приспят подозрителността му, докато останалите бяха крили лицата си. Петнадесет Айез Седай. Тринадесет, които да се свържат и да запретат щит, какъвто никой мъж не може да прекърши, и две да го овържат. Тринадесет да... Луз Терин запищя.

Галина издърпа Драконовия скиптър от ръката на Ранд, поклати глава и го огледа.

— Сега аз командвам, Койрен. — Дори не го погледна. — Бяхме се разбрали, че ако се стигне до това, командата ще се поеме от Червената Аджа. — Тя подаде Драконовия скиптър на чернокосата жена в сиво и каза: — Това го прибери някъде, Катерин. От него може да стане забавен сувенир за Амирлин.

Червена Аджа. Пот рукна по лицето на Ранд. Само да можеше сега да влязат Деви, Мъдри, Сюлин, всеки, който можеше да се развика за тревога... Тринадесет Айез Седай, с Червената Аджа начело. Ако можеше да си отвори устата, щеше да завие.

Баин се изненада, когато вратите се отвориха — Ранд ал-Тор беше приел Айез Седай само преди малко, — изненада се като видя и слугините да изнасят сандъците, които бяха внесли преди малко. Едната от чернокосите Айез Седай застана пред нея и Баин бързо се изправи. Не знаеше какво да мисли за нещата, които другите Деви й бяха разказали в Кемлин, неща, които някога бяха знаели само вождовете и Мъдрите, но тъмните очи на тази жена сякаш знаеха всичко за това как айилците се бяха провалили преди толкова време. Тези очи приковаха Баин така, че тя съвсем бегло забеляза другата тъмноока Айез Седай, застанала срещу Чиад и помпозната трета, която

поведе по коридора жените със сандъците. Баин се зачуди дали Айез Седай, застанала пред нея, не смята да я убие заради греха на Айил. Разбира се, ако те имаха такова намерение, досега щяха да са започнали да убиват — но пък и тъмните очи на тази жена грееха с твърдост, която вещаеше сигурна смърт. Баин не се боеше да умре; надяваше се само, че ще ѝ остане време да се забули.

— Изглежда, младият господин ал-Тор е свикнал да идва и да си отива от Кайриен, когато си поиска — каза ѝ Айез Седай студено. — Не сме навикнали да се държат с нас така грубо. Ако се върне в палата през следващите няколко дни, ние също ще се върнем. Ако не... Търпението ни не е безкрайно. — И тръгна по коридора след жените със сандъците.

Баин и Чиад се спогледаха бързо и още по-бързо влязоха в покоите на Ранд ал-Тор.

— Как така си е отишъл? — възкликна Перин. Ушите на Лоиал щръкнаха, но очите му се задържаха върху дъската с камъчетата твърдо като на Файле. А тя миришеше на... Перин нищо не можа да отличи от мешавицата миризми, лъхащи от нея; мешавица, заради която му се дощя да си ухапе ръката.

Нандера само сви рамене.

— Прави го понякога. — Изглеждаше съвсем спокойна и лицето ѝ бе безизразно, но миришеше раздразнено, с миризмата на остри тръни. — Измъква се, без нито една Дева да пази гърба му. Мисли си, че ние не знаем. Реших, че може да знаете къде е отишъл. — Нещо в гласа ѝ подсказа на Перин, че ако разбере, смята да го последва.

— Не — въздъхна той. — Никаква представа нямам.

— Внимавай в играта, Лоиал — измърмори Файле. — Сигурна съм, че не държиш да сложиш камъчето точно там.

Перин отново въздъхна. Днес беше решил да остане неотлъчно до Файле. Рано или късно, тя щеше да му заговори. И освен това Берелайн със сигурност щеше да го остави на мира, ако беше с жена си. Е, Берелайн поне наистина го беше оставила на мира, но веднага щом разбра, че той няма да ходи пак на лов, Файле беше прикоткала Лоиал и оттогава играеха безкрайни игри на камъчета. При това

мълчаливо през цялото време, за да не бъркат. Перин съжали, че не е с Ранд.

Изтегнат по гръб на леглото, Ранд се взираше в дебелите мертеци на мазето, без всъщност да ги различава. Леглото не беше голямо, но имаше два пухени дюшека, възглавници с гъши пух и ленени чаршафи. Имаше още и един груб стол и масичка с проста, но добра изработка. Мускулите още го боляха от пренасянето му дотук в един от сандъците.

Стържене на метал го накара да извърне глава. Галина бе отключила процепа в желязната клетка, обкръжаваща леглото, масата и стола. Една побеляла жена със сбръчкано лице протегна ръцете си в клетката, колкото да постави на масата покрит с кърпа поднос, след което почти отскочи назад.

— Смятам да те доставя в Кулата в прилично здраве — каза хладно Галина и отново заключи отвора. — Яж, иначе насила ще те хранят.

Ранд отново извърна очи към мертеците. Шест Айез Седай седяха на столове около клетката, поддържайки щита над него. Той поддържаше Празнотата в случай, че го отхлабят, но напираше към преградата. Когато го натикаха в клетката, се беше опитал. Някои от тях му се бяха изсмели, онези поне, които го забелязаха. Сега той посягаше леко и предпазливо към яростта на сайдин, към пороя от пламък и лед, все така съвсем леко извън взора му, в крайчеца на полезрението му. Посягаше и опипваше невидимата стена, отрязала го от Извора, плъзгаше се по нея, с надеждата да намери някаква пролука. Това, което намираще, бе място в стената, което сякаш се превръщаше в шест точки. Те го спираха все така неумолимо, но бяха шест, а не една, и определено бяха точки.

Колко ли време беше прекарал тук? Сива мъгла се беше спуснала над него, загръщайки времето, загръщайки и него самия в полусън. Трябваше да е бил тук достатъчно дълго, за да огладнее, но Празнотата правеше чувството за глад далечно и дори миризмата на топло варено и горещ хляб не предизвикваше у него никакъв интерес. Да се надигне му се струваше прекалено усилие. До този момент дванадесет Айез Седай се бяха редували около клетката и той не беше виждал нито

едно от лицата преди да влязат в мазето. Колко ли от тях имаше в къщата? Това можеше да се окаже важно по-късно. Къде се намираше къщата? Никаква представа нямаше колко надалеч го бяха откарали — помнеше само друсането в някакъв фургон или кола. Защо бе забравил съвета на Моарейн? Не се доверявай на нито една Айез Седай, никога. Шест Айез Седай, преливащи достатъчно сайдар, за да поддържат този щит, щяха да бъдат усетени отвън от всяка жена, която можеше да прелива. Трябваше само Амис или Баир, или друга някоя да мине по улицата и да се зачуди какво става. Те сега сигурно си мислеха, че е изчезнал, когато Койрен е напуснала двореца. Стига да съществуваше улица отвън. Трябваше му само...

Той отново опипа щита, много леко, за да не го усетят. Шест точки. Шест меки точки, странно как. Това трябваше да означава нещо. Дося му се отново да чуе гласа на Луз Терин, но единственият звук в главата му беше от собствените му мисли, плъзгащи се по купола на Празнотата. Шест точки.

Забързана по прашната улица край голямата каменна къща, където се бяха настанили Айез Седай, Сорилея едва-едва усети преливането вътре. Едва можа да го усети, защото и тя самата едва можеше да прелива, но не това беше причината да не му обърне внимание. Те бяха преливали тук ден и нощ, откакто бяха пристигнали, и никоя от Мъдрите вече не си губеше времето да се чуди защо го правят. Сега Сорилея определено имаше по-важни неща, за които да мисли. В двореца на дървоубиеца Девите вече бяха настръхнали заради Ранд ал-Тор и мърмореха, че Кар-а-карн този път трябвало да им даде някакво обяснение, когато се върнел. Сорилея бе преживяла много повече от всички Девы, много по-дълго бе живяла от всички Мъдри, нищо, че беше немощна със Силата, но и тя бе притеснена. Както повечето мъже, Ранд ал-Тор тръгваше когато пожелае и отиваше където пожелае — в това отношение мъжете бяха като котките, — но този път, в същия момент, в който той се беше измъкнал нанякъде, Мин също беше изчезнала на път за двореца. Сорилея не обичаше съвпаденията, колкото и да обкръжаваха те Кар-а-карн.

ГЛАВА 52

СПЛИТОВЕТЕ НА СИЛАТА

Мъжете, насядали по масите в гостилницата на „Скитащата жена“, бяха предимно местни хора. Дългите им жилетки бяха ушити от ярка коприна, често с брокат, и ги носеха върху бели ризи с широки ръкави. Гранатови камъчета красяха пръстените по ръцете им, широките като халки обеци по ушите им бяха златни, а по ефесите на извитите им ножове, стърчащи от коланите им, святкаха лунни камъни и сапфири. Няколко от мъжете бяха облечени не в жилетки, а с палта, със златни или сребърни верижки, висящи на тесните ревери, извезани на цветчета или животински фигури. Тези палта всъщност изглеждаха странно — твърде малки, за да ги облече човек, почти като къси пелерини — но облеклите ги носеха дълги тесни мечове, както и по един извит кинжал и изглеждаха еднакво готови да използват и двете, заради крива дума, заради поглед накриво или просто защото така им се е дощяло.

Общо взето, тълпата беше пъстра. Двама мурандийски търговци със засукани мустаци и смешни малки брадички и един доманец с коса, падаща под раменете му и с тънки мустачки, който носеше златна гривна и тясна златна огърлица, както и голяма перла, полюшваща се на едното му ухо. Мургав Ата-ан Миере в яркозелено палто, с татуирани длани и два ножа, затъкнати в червения пояс, както и един тарабонец с прозрачен воал, покриващ дебелиите му мустаци, които почти скриваха устата му, и още немалко чуждоземци, които можеше да са отвсякъде. Но всеки от тях беше струпал камара монети пред себе си, макар големината на купчините да бе различна. „Скитащата жена“ бе съвсем близо до Тарасинския палат и привличаше гости с достатъчно злато за харчене.

Мат разбърка петте зара в кожената чаша и ги завъртя на масата. Спряха се на две корони, две звезди и знака купа. Прилично хвърляне; не повече. Късметът му прииждаше на вълни и в момента вълната изглеждаше ниска, което означаваше, че в най-добрия случай печелеше

в половината хвърляния. Досега бе успял да изгуби десет пъти поред — необичайна поредица за него. Заровете се озоваха в ръката на един синеок чужденец, мъж с тясно лице, който, изглежда, разполагаше с достатъчно монети за прахосване въпреки простоватото си кафяво палто.

Ванин се наведе и прошепна в ухото на Мат.

— Пак са навън. Том казва, че все още не може да разбере как излизат. — Мат се извърна към него с такава гримаса, че дебелият Ванин се изправи по-бързо, отколкото човек би допуснал, че е в състояние при това негово туловище.

Мат отпи от динения си пунш и изгледа намръщено масата. Пак! Хвърлените от синеокия зарове се затъркаляха на масата и се спряха на три корони, роза и пръчка. Печалбата му бе споходена с мърморене около масата.

— Кръв и пепел — изруга Мат. — Остава само Щерката на Деветте луни да влезе и да ме повика с пръст. — Синеокият, надигнал бокала да отпразнува победата си, се задави. — Да не го знаеш това име? — попита Мат.

— Пуншът ми влезе в кривото гърло — обясни мъжът с акцент, който Мат не можа да разпознае. — Що за име спомена?

Мат направи умиротворителен жест; виждал беше да започват битки и заради по-малки дреболии от тази. Събра останалото му злато и сребро, прибра всичко в кесията си, пхна я в джоба си и стана.

— Аз приключих. Благослов на Светлината за всички тук. — Всички на масата повториха пожеланието, дори чужденците. Хората в Ебу Дар бяха много учтиви.

Макар да беше преди пладне, гостилницата беше доста пълна и двама от по-младите синове на госпожа Анан помагаха на момичетата с поднасянето на късната закуска. Самата ханджийка седеше в дъното на помещението край каменните стъпала и държеше всичко под око. До нея седеше една млада хубавичка жена, в чиито големи черни очи проблясваха весели пламъчета, като че ли тя знаеше някаква шега, която никой друг още не е чул. Лицето ѝ бе гладко, косата ѝ — лъскава и черна, а дълбокото деколте на роклята ѝ разкриваше привлекателна гледка. Насмешката в очите ѝ се усили, когато тя се усмихна на Мат.

— При вашия късмет, лорд Каутон — каза госпожа Анан, — съпругът ми трябва да ви пита накъде да си праща рибарските лодки.

— Странно защо, гласът ѝ прозвуча сухо.

Мат прие титлата, без да мигне. В Ебу Дар малцина щяха да предизвикат един лорд, освен други лордове; за него това си беше чисто пресмятане на числа. Лордовете все пак бяха доста по-малко от простолюдието, което означаваше по-малко възможности някой да се опита да му забие ножа. Въпреки това през последните десет дни му се беше наложило да счупи три глави.

— Боя се, че късметът ми не работи за такива неща, госпожо.

Олвер сякаш изведнъж изникна от едната му страна и нетърпеливо попита:

— Можем ли да прескочим до конните надбягвания. Мат?

Фриела, средната дъщеря на госпожа Анан, дотича и спипа момчето за раменете.

— Ще прощавате, лорд Каутон — каза тя загрижено. — Току-що ми се измъкна. — Вече мома за женене — спретнатата сребърна огърлица за брачния ѝ нож вече беше стегнала тънката ѝ шийка — тя си бе избрала доброволно да се грижи за Олвер и със смях обясняваше как искала да си роди шестима синове. Мат подозираше, че вече предпочита да са дъщери.

Този обаче, който си спечели сърдития поглед на Мат, достатъчно твърд, за да накара тайренеца да се закове на място, беше Нейлсийн — той тъкмо слизаше по стълбата. Тъкмо Нейлсийн беше включил Вятър в две надбягвания, с Олвер за ездач — тук в надбягванията яздеха момчета, — без Мат да разбере. Това, че Вятър се беше оказал толкова бърз, колкото името си, с нищо не оправяше нещата. Двете победи на Олвер го бяха направили алчен да напире за още.

— Вината не е ваша, госпожице — каза той на Фриела. — Натикайте го в някое буре, ако трябва. Разрешавам.

Олвер го изгледа с укор, но след миг се обърна и изгледа Фриела с нахална усмивка, която бе придобил незнайно откъде. Хич не му отиваше, с тези големи уши и широка уста — от него чаровен момък никога нямаше да се получи.

— Ще си седя кротко, само да мога да ти гледам очите. Имаш красиви очи.

Фриела беше наследила много неща от майка си, и не само външния вид. Тя се изсмя сладко и го погъделичка под брадичката, а

той се изчерви. Майка ѝ и младата чернокоса жена се усмигнаха.

Мат поклати глава и се заизкачва по стълбите. Трябваше да поговори с момчето. Не можеше така да се хили на всяка жена, която срещне. И да казва на Фриела, че имала красиви очи! На неговата възраст! Мат не знаеше откъде го беше взел Олвер това.

Докато се разминаваше с Нейлсийн, мъжът каза:

— Пак са се измъкнали, нали? — И когато Мат кимна, Нейлсийн подръпна острата си брада и изруга. — Ще събера мъжете, Мат.

Нерим се суетеше в стаята на Мат — триеше масата с влажен парцал, сякаш слугините вече не бяха избърсали прахта още заранта. Той делеше с Олвер съседната, по-малка стая и рядко излизаше от „Скитащата жена“. Ебу Дар беше разпуснат и нецивилизован град, така твърдеше той.

— Милорд ще излиза? — каза с печал Нерим, когато Мат си взе шапката. — В тази дреха? Боя се, че на рамото ви има винено петно от снощи. Щях да го махна, ако милорд беше благоволил да си я свали за малко тази сутрин. И съдрано на ръкава — от нож, предполагам — можех да го закърпя.

Мат го остави да му донесе едно сиво палто със сребърни ширити на маншетите и с висока яка и му подаде зеленото със златното взмо.

— Вярвам, че милорд няма да донесе поне днес кръв. Петната от кръв се махат много трудно.

Този компромис между двамата вършеше работа. Мат се примиряваше с печалната физиономия на Нерим и с мрачните му забележки и го оставяше да оправя, да му чисти и поднася неща, които по-лесно можеше да си вземе сам. В замяна Нерим се съгласяваше, макар и с неохота, да не го мъчи да го облича.

Мат опипа ножовете в ръкавите си, под палтото и в извърнатите надолу маншети на чизмите, погледна копието си в ъгъла до вратата, след което слезе долу. Копието като че ли привличаше разни идиоти, които налитаха да се бият с него като мухи на мед.

Въпреки шапката потта изби по лицето му в мига, в който пристъпи извън сянката и относителната хладина на хана. Утринното слънце можеше да мине за хубаво лятно пладне, но площадът Мол Хара беше изпълнен с хора. Отначало той остана на място, загледан намръщено към Тарасинския палат. След като Джюйлин и Том следяха

отвътре, а Ванин наблюдаваше отвън, как жените все пак успяваха да излязат незабелязани? Излизаха навън почти всеки ден. След третия път Мат бе разположил мъже да наблюдават палата отвсякъде — заемаха постове си още преди да се е съмнало. Бяха повече от достатъчно, заедно с него самия и Нейлсийн. Никой не бе зърнал и косъм от жените, но точно преди обед Том бе излязъл, за да им съобщи, че те някак си са успели да излязат. Старият веселчун направо беше пощурял и бе готов да си откъсне мустаците. Мат всъщност разбираше какво става. Просто го правеха напук на него.

Нейлсийн и останалите го чакаха мрачни и запотени. Нейлсийн опипваше дръжката на меча си, сякаш гореше от желание да го използва.

— Днес ще огледаме отвъд реката — каза Мат. Неколцина от Червените ръце се спогледаха притеснено — чули бяха историите за отсрещния бряг.

Ванин поклати глава и каза:

— Губене на време. Лейди Елейн никога не би отишла там. Айилката може би, или Биргит, но не и лейди Елейн.

Мат за миг затвори очи. Как бе успяла Елейн да съсипе един толкова добър мъж за толкова кратко време? Все още се надяваше, че като мине повечко време без вредното ѝ влияние, Ванин ще се оправи, но вече започваше да губи надежда. Светлина, колко не понасяше благородничките.

— Е, ако и днес не ги видим, можем да забравим за Рахад — там те ще изпъкват като чучулиги сред черни косове, — но съм решил да ги намеря, та ако ще да са се напъхали под някой креват и в Ямата на ориста. Търсете по двойки, както обикновено, и си пазете гърба. Сега да намерим лодкари да ни превозят. Да ме изгори дано — да не би пък да са отишли да продават плодове на корабите на Морския народ?

За Елейн улицата изглеждаше както я бе видяла в Тел-айеран-риод. Тухлени сгради на по пет и шест етажа, с крѳпки ронеща се бяла мазилка, сбутани една до друга и надвиснали над неравната улична настилка. Само че по това време на деня, със златистото слънце, печашо отгоре, сенките по тези тесни проходи напълно бяха изчезнали. Единствените разлики със Света на сънищата бяха прането, висящо от

прозорците, хората — малцина навън по това време на деня, разбира се — и миризмата — воня на гнило, която я караше да се мъчи почти да не вдишва. За съжаление, всички улици в Рахад си приличаха.

Тя пипна Биргит по рамото да я спре и заоглежда една олющена сграда. От половината прозорци висеше захабено пране. Тънкият писък на бебе долиташе някъде отвътре. Беше с подходящия брой етажи — шест. Сигурна беше, че бяха шест. Нинив настояваше, че били пет.

— Не мисля, че е редно да стърчим на едно място и да зяпаме — промълви Биргит. — Хората ни гледат.

Това не беше съвсем вярно, Биргит просто се тревожеше за нея. Мъже без ризи, само с дрипави елеци се тътреха по улицата и слънчевите лъчи святкаха по бронзовите халки на ушите им и по бронзовите пръстени по ръцете им, или се промъкваха крадешком като безпризорни псета, готови да ти се озъбят или да те ухапят. По същия начин се държаха и жените, в техните захабени рокли и с техните накити, също така от бронз и с цветни камъчета. Всички — и мъжете, и жените, носеха в коланите си криви кинжали и в повечето случаи по още един, обикновен.

Всъщност никой не им обръщаше внимание, въпреки че състареното лице на Биргит изглеждаше предизвикателно, а тя самата беше доста висока за ебударка. Това можеше да видят хората в тях благодарение на не толкова простите вътъци на Въздух и Огън, които Елейн сама бе заплела навътре и овързала. Биргит сега бе жена с тънки бръчици покрай черните очи и с черна леко прошарена коса. Преобразяването беше толкова по-лесно, колкото повече се придържаш към истинския облик на човек, така че косата, падаща по гърба на Биргит и овързана на четири плитки с парцалива зелена лента, беше значително по-дълга от това, което носеха ебударките, но пък и самата Елейн не беше пожелала да си отреже своята и като че ли на околните им беше все едно. Преобразяването беше съвършено — тя само съжеляваше, че сега ѝ се налага да се поти. С добавката и на един още по-сложен вътък на Дух, прикриващ способността на една жена да прелива, Елейн беше минала покрай самата Миреле на път извън палата тази сутрин. Все още го държеше — вече няколко пъти бяха мяркали Вандийн и Аделиз от тази страна на реката.

Дрехите им, разбира се, не бяха част от вътъците, а груби вълнени рокли с избеляла бродерия по ръкавите и около дълбоките тесни деколтета. Ризите и чорапите им също бяха вълнени и Елейн поне я сърбеше. Тилин им беше осигурила тези облекла наред с куп полезни съвети и два брачни кинжала в бели кании. Изглежда, омъжените жени биваха предизвиквани много по-рядко, отколкото неомъжените, а вдовиците, отхвърлили втори брак — най-малко от всички. Възрастта също помагаше. Никой нямаше да предизвика една сивокоса бабичка, макар че, виж, тя можеше да те предизвика.

— Мисля, че трябва да влезем — каза Елейн и Биргит тръгна пред нея, с едната ръка на ножа си, за да отвори небоядисаната врата. Вътре се откри сумрачен коридор с груби врати от двете страни и стръмно тясно стълбище от оронени тухли в дъното.

С белите кании или без тях, да влезеш в сграда, където не ти е мястото, тук беше един от добрите начини да се забъркаш в бой с ножове. Както и да задаваш въпроси или да проявиш любопитство. Тилин ги бе посъветвала на всяка цена да го избягват, но първия ден те бяха посещавали странноприемници, белязани само със сините си врати, като се канеха да казват, че изкупуват стари вещи от складове, за да ги подновят и препродадат. Тя бе останала с Биргит, а Нинив и Авиенда бяха тръгнали отделно, за да покрият повече площ. Гостилниците бяха тъмни, мръсни места и на два пъти Биргит едва я бе измъкнала навън, и двете с камите в ръце, малко преди да започне сериозната кавга. Втория път на Елейн ѝ се наложи да прелее малко, за да спъне две жени, които хукнаха да ги гонят по улицата, и въпреки това Биргит беше сигурна, че някой ама наистина ги беше преследвал през останалата част от деня. Нинив и Авиенда се бяха натъкнали на същите трудности, само дето не бяха ги гонили; Нинив всъщност беше халосала някаква жена с трикрако столче. Така че бяха зарязали и най-невинните въпроси и сега само се надяваха да не се натъкнат на нож иззад някой ъгъл.

Биргит се заизкачва по стръмното стълбище пред нея. Миризмите на готвено се смесваха с обичайната воня на Рахад по най-неприятен начин. Бебето спря да реве, но някъде из сградата се развика жена. На третия етаж някакъв мъж с яки рамене отвори една врата тъкмо когато двете се качиха. Биргит го изгледа навъсено и той вдигна двете си ръце с длани към тях, след което отстъпи назад по коридора,

изрита някаква врата и влезе. На най-горния етаж, където трябваше да се намира онзи склад, стига сградата да беше същата, мършава жена по груба ленена долна риза седеше под едно прозорче и точеше камата си — и не извърна поглед от тях, докато не отстъпиха бавно надолу по стъпалата. Тогава вече Елейн наистина въздъхна облекчено.

Беше повече от щастлива, че Нинив не прие облога ѝ. Десет дни. Оказала се бе наивна глупачка. Минаваше вече единадесетият ден, откакто бе проявила това безразсъдно самохвалство, единадесет дни, през които понякога ѝ се струваше, че вечерта е на същата улица, по която се беше мотала заранта, единадесет дни без намек за купата. Понякога си бяха оставали в двореца само за да си прочистят мозъците. Добре поне, че Вандийн и Аделиз също нямаха никакъв късмет. Доколкото схващаше Елейн, никой в Рахад нямаше да каже и две думи драговолно на Айез Седай. Хората се измъкнаха още щом разберяха що за птици са те; тя сама беше видяла как две жени се опитаха да намушкат Аделиз, несъмнено за да ограбят глупачката, дръзнала да тръгне из Рахад в копринена рокля, и докато Кафявата сестра надигаше двете с потоци на Въздух, за да ги натика през един прозорец два етажа по-горе, и един човек не бе останал на улицата. Е, тя нямаше да допусне тези двете да намерят купата и да ѝ я измъкнат изпод носа.

Отново се озоваха на улицата и още нещо ѝ напомни, че в Рахад има и по-лоши неща от разочарованието. Точно пред нея някакъв слаб мъж с кръв по гърдите и с нож в ръка изскочи от един вход и тутакси се извъртя срещу друг, който го гонеше: вторият беше по-висок и по-тежък и едната страна на лицето му беше окървавена. Двамата застанаха един срещу друг, стиснали ножовете. Около тях бързо се струпа тълна зяпачи, сякаш изникнала направо от грубата каменна настилка. Никой не тичаше насам, но и никой не подминаваше зрелището.

Елейн и Биргит се отдръпнаха на тротоара, но не си тръгнаха. В Рахад да зарежеш такова зрелище можеше да привлече нечие внимание — последното, което им се искаше. Да се слееш с множеството означаваше да гледаш, но Елейн успя да съсредоточи погледа си отвъд двамата мъже и виждаше само неясни, вихрени движения, докато суматохата най-сетне не секна. Тя примигна и се насили да погледне. Мъжът с кръвта по гърдите пристъпваше наперено и се хилеше,

вдигнал оръжието, от което капеше кръв. По-едрият беше паднал по лице насред улицата и задавено хриптеше.

Елейн се раздвижи инстинктивно — нищожната ѝ способност в Церителството бе все пак по-добро от нищо, и в Ямата на ориста да вървят всички, които щяха да се досетят, че е Айез Седай — но преди да е направила и две крачки, друга жена вече бе коленичила до падналия мъж. Малко по-възрастна може би от Нинив, тя беше облечена в синя рокля с червен колан, може би в малко по-прилично състояние от повечето из Рахад. Отначало Елейн я взе за любимата на умирация. Никой не понечи да си тръгне; всички наблюдаваха мълчаливо, докато жената обръщаше падналия по гръб.

Елейн се сепна, когато жената, вместо да изтрие нежно кръвта от устните му, измъкна от кесията си шепа билки и бързо ги натика в устата на мъжа. Преди дланта ѝ да се дръпне от челото му, сиянието на сайдар я обкръжи и тя започна да заприда потоците на Церителството по-ловко, отколкото щеше да го направи Елейн. Мъжът изпъшка силно, изплю билките, потръпна... и се изпъна неподвижно, оцъклил очи към слънцето.

— Твърде късно, изглежда. — Жената се изправи и изгледа другия мъж в очите. — Ще трябва да кажеш на жената на Масик, че си убил мъжа ѝ, Барис.

— Да, Асра — отвърна послушно Барис.

Асра обърна гръб и си тръгна. Рехавата тълпа се отдръпна да ѝ отвори път. Докато минаваше на няколко крачки от Елейн и Биргит, Елейн забеляза у нея две неща. Едното беше силата ѝ — това Елейн го опипа преднамерено. Очакваше да се окаже доста голяма, но Асра вероятно никога нямаше да бъде допусната до изпитанието за Посветена. Церителството трябваше да е най-силният ѝ Талант — навярно единственият, тъй като, изглежда, беше дивачка — и доста добре наточен от честа употреба. Навярно дори си вярваше, че тези треви са ѝ нужни. Второто нещо, което Елейн забеляза, беше лицето на жената. Не беше потъмняло от слънцето, както тя бе предположила отначало. Асра почти със сигурност беше доманка. Какво, в името на Светлината, търсеше една доманска дивачка в Рахад?

Елейн щеше да я последва, ако Биргит не я беше задърпала в обратната посока.

— Познах оня поглед в очите ти, Елейн. — Очите на Биргит огледаха лицата в двете посоки, сякаш очакваше някой от минувачите да я подслуша. — Не знам защо ти се иска да преследваш тази жена, но тя, изглежда, се радва на почит. Заговориш ли я, току-виж ни извадят повече ножове, с отколкото можем да се оправим.

Това си беше чистата истина, както и фактът, че не беше дошла в Ебу Дар, за да издирва домански дивачки.

Тя докосна Биргит по ръката и кимна към двамата мъже, които тъкмо бяха излезли на ъгъла пред тях. В синьото палто със сатенени ивици Нейлсийн от глава до пети приличаше на тайренски лорд; ватираната дреха стигаше чак до врата му и потното му лице беше лъснало също като намазаната му с благовоние брада. Поглеждаше свирепо всеки, който се осмелеше дори да хвърли поглед към него, до такава степен, че досега със сигурност щеше да се е забъркал в някой бой, само дето галеше дръжката на меча си все едно че сам търсеше повод. Мат, от друга страна, изобщо не гримасничеше. Крачеше наперено и ако я нямаше киселата му усмивка, човек можеше да си помисли, че му е много забавно. С това негово разтворено и провиснало палто и широката шапка, нахлупена над челото му, и шала, увит около врата му, имаше вид на човек, цяла нощ прекарал по кръчмите, което като нищо можеше да е така. За своя изненада, тя осъзна, че не се е сецала за него от няколко дни. Вярно, много искаше да се добере до прословутия му тер-ангреал, но в момента купата беше неизмеримо по-важна.

— Не ми беше хрумвало досега — измърмори Биргит, — но си мисля, че Мат е по-опасният от двамата. Като някой н'шар в Мамерис. Чудно какво търсят от тази страна на Елдар.

Елейн я зяпна. Какво, къде?

— Сигурно са изпили всичкото вино от другата страна. Наистина, Биргит, бих искала да не се отвличаш от това, за което сме дошли. — Този път нямаше да попита.

След като Мат и Нейлсийн минаха покрай тях, без да им обърнат никакво внимание, Елейн ги изхвърли от ума си и започна да оглежда лицата. Щеше да е чудесно да можеше да намери купата още днес. Не на последно място защото като дойдеха следващия път, щеше да е двойка с Авиенда. Айилката беше започнала да ѝ харесва — въпреки изключително странните ѝ представи за Ранд и за тях, — но тя

наистина направо подтикваше жените да им извадят нож. Авиенда дори изглеждаше разочарована, че мъжете свеждаха очи, когато ги изгледаше, вместо да извадят нож като жените!

— Ето тази — каза Елейн и посочи. Нинив не можеше да е права за петте етажа. Нали? Елейн наистина се надяваше, че Егвийн е измислила решение.

Егвийн търпеливо чакаше Логаин да се напие с вода. Шатрата му не беше така просторна, както жилището му в Салидар, но все пак беше по-голяма от повечето в стана. Трябваше да има достатъчно място за шест Сестри, седнали на столчета и поддържащи щита около него. Предложението на Егвийн щитът просто да бъде завързан бе посрещнато с изумление и за малко щяха да я сгълчат; никоя нямаше да го подкрепи, особено сега, така скоро след като бе издигнала четири жени в Айез Седай, без изпитанията и без Клетвената палка, а може би и никога. Сюан й беше казала, че няма да го направят. Обичаят гласеше да са точно шест, макар че ако мощта му се беше смалила като на Сюан и Леане, всеки три Сестри в лагера със сигурност щяха да го удържат, и обичаят също така гласеше щитът да се поддържа, а не да се привързва. Единствената запалена лампа хвърляше жалка светлина. Двамата с Логаин седяха върху одеяла, постлани вместо черги.

— Чакайте да схвана — каза Логаин, след като остави на земята глинената чаша. — Искате да разберете какво аз мисля за амнистията на ал-Тор, така ли? — Някои от Сестрите помръднаха на столчетата си, навярно защото бе пропуснал да я нарече „майко“, но по-вероятно защото темата ги отвращаваше.

— Искам да разбера отношението ти, да. Не може да нямаш такова. В Кемлин, с него, ти най-вероятно ще получиш почетно място. А тук може да бъдеш опитомен всеки момент. Успял си да се предпазиш от лудостта шест години. Каква според теб е възможността за един мъж, отишъл при него, да постигне същото?

— Те наистина ли смятат отново да ме опитомят? — Гласът му беше спокоен, тонът — наранен и гневен. — Аз ви се предадох съвсем сам. Направих всичко, което поискахте. Предложих ви да изрека всяка клетва, която кажете.

— Съветът ще реши скоро. Някои биха предпочели да умреш по подходящ начин. Но не вярвам, че трябва да се боиш от това. Служил си ми твърде добре, за да позволя да пострадаш. И каквото и да се случи тепърва, все още ще служиш и ще видиш Червената Аджа наказани, както желаш.

Логаин се озъби и понечи да скочи и Егвийн прегърна сайдар и го уви безопасно с потоци на Въздух за по-малко от секунда. Сестрите, които го засланияха, бяха вложили цялата си сила в това — друг обичай; трябва да използваш цялата си мощ, за да засланияш с щит един мъж — но няколко от тях можеха да раздвоят вътъците си, някоя можеше да насочи част от тях към него, ако си помислеха, че може да ѝ навреди. А тя не искаше да рискува да позволи той да пострада.

Потоците го задържаха на колене, но той сякаш не им обърна внимание.

— Искаш да знаеш какво мисля за амнистията на ал-Тор? Бих искал да съм с него сега! Светлината да ви изгори всичките дано! Направих всичко, което поискахте! Всичките да ви изгори дано!

— Успокой се, Логаин. — Егвийн се изненада колко спокойно го изговори. Сърцето ѝ тупаше силно, макар и не от страх от него. — Ще ти се закълна в следното. Никога няма да ти навредя, нито ще позволя да пострадаш от която и да е от тези, които ме следват, доколкото ми е по силите, освен ако не се обърнеш срещу нас. — Гневът му се бе стопил и лицето му изглеждаше странно вдървено. Дали я слушаше? — Но Съветът ще постъпи така, както реши. Сега спокоен ли си? — Той кимна уморено и тя отпусна потоците. Той се отпусна отново на земята, без да я поглежда. — Ще поговорим пак за амнистията, когато си по-спокоен. Може би след ден-два. — Той отново кимна, без да вдига очи.

Когато излезе навън в здрача, двамата застанали на пост Стражници ѝ се поклониха. Добре поне че Гайдините не ги интересуваше, че е само на осемнадесет години, Посветена, издигната за Айез Седай само защото бе издигната за Амирлин. За Стражниците една Айез Седай беше Айез Седай и Амирлин — Амирлин. Въпреки това не си позволи да въздъхне, преди да се е отдалечила достатъчно, за да не могат двамата да я чуят.

Лагерът беше доста голям, с палатки за стотици Айез Седай, пръснати из леса, за Посветени и новачки, и слуги, с коли, фургони и

коне навсякъде. Миризмата на готвената вечеря бе надвиснала тежко във въздуха. Тук бяха и огньовете на армията на Гарет Брин; повечето мъже около тях щяха да спят на голата земя на открито, не в палатки. Така наречената „Банда на Червената ръка“ бе вдигнала стана си на десет мили на юг — Талманес никога не менеше това разстояние нито повече, нито по-малко, ден и нощ, в продължение на двеста мили. Те вече бяха изпълнили част от плана ѝ, както бяха предположили Сюан и Леане.

Силата на Гарет Брин беше нараснала за шестнадесетте дни, откакто бяха напуснали Салидар. Две армии, движещи се бавно на север през Алтара, явно неприятелски настроени една към друга, привличаха вниманието. Стичаха се благородници със своите крепостни, за да се съюзят с по-силната от двете. Наистина, никой от тези благородници нямаше да положи клетвите, които бяха положили, ако знаеха, че в земите им няма да се разрази голяма битка. Наистина, ако имаха избор, всички те до последния щяха да избягат в момента, в който разберяха, че целта на Егвийн е Тар Валон, а не някоя армия на Заклетите в Дракона. Но те бяха положили тези клетви, най-малкото пред една Амирлин, пред Айез Седай, които се бяха нарекли Съвета на Кулата, пред очите на стотици други. Нарушаването на такава клетва се насочваше към самия нарушител. Освен това дори главата на Егвийн да свършеше забита на кол в Бялата кула, нито един от тях не можеше да си помисли, че Елайда ще забрави клетвата им. Макар да бяха паднали в клопката на този съюз и васално положение неволно, те щяха да бъдат едни от най-ревностните ѝ поддръжници. Единственият им изход от този капан така, че вратовете им да останат цели, щеше да бъде да видят Егвийн заметната с шарфа в Тар Валон.

Сюан и Леане бяха напълно решени на това. Самата Егвийн не беше сигурна какво точно изпитва. Стига само да имаше някакъв начин да бъде отстранена Елайда, без да се пролее кръв. Но не мислеше, че има такъв.

След оскъдната вечеря с малко козешко, ряпа и нещо, което тя не можа съвсем да отгадае какво е, Егвийн се оттегли в шатрата си. Не най-голямата шатра, но определено най-просторната от всички, заети само от едно лице. Чеза беше там — чакаше я да ѝ помогне да се съблече и ѝ забъбри радостната вест как била намерила от най-финия лен от слугинята на една алтарска лейди, здрава тъкан, от която щели

да се получат най-прохладните долни ризи, каквито можело да си представи човек. Егвийн често оставяше Чеза да спи при нея в шатрата за компания, но този път я отпрати. Да си Амирлин ти осигуряваше някои привилегии. Например шатра за самата теб и за слугинята ти. Например да можеш да спиш сама нощем, когато ти се наложи.

Егвийн все още не беше достатъчно уморена, за да заспи, но това не я притесняваше. Да се приспи беше проста работа — обучавала се беше все пак при айилските сънебродници. Тя пристъпи в Тел-айеран-риод...

...и се озова в стаята, която беше неин кабинет в Малката кула за много кратко. Масата и столовете си стояха, разбира се. Мебелите не бяха нещо, което човек взема със себе си, когато потегли с войска в поход. Всяко място изглеждаше празно в Света на сънищата, но онези, които наистина бяха — повече от всички. Малката кула вече ѝ се струваше... опустяла.

Внезапно усети, че амирлинският шарф е заметнат около врата ѝ. Накара го да изчезне тъкмо навреме. Миг след това Нинив и Елейн също се появиха, Нинив стабилна като нея самата, Елейн — призрачна. Сюан с голяма неохота се бе лишила от оригиналния тер-ангреал — наложило се беше да чуе изрична заповед. Елейн беше в синя рокля с дантела и с тясно, но все пак смайващо дълбоко деколте, от което се показваше малък нож, висящ на халка на златна верижка, с дръжката, мушната между гърдите ѝ, с купища перли и огнекапки. Елейн наистина, изглежда, на часа усвояваше местните носии, където и да отидеше. Нинив, както се очакваше, носеше дебелата вълна от Две реки, тъмна и без никаква украса.

— Успех? — попита ги с надежда Егвийн.

— Още не, но ще се справим. — Елейн го каза така бодро, че Егвийн почти я зяпна; изглежда, просто се мъчеше да прозвучи така.

— Сигурна съм, че няма да продължи много повече — каза Нинив дори още по-убедено. Изглежда, си блъскаха главите в стената.

Егвийн въздъхна.

— Май трябва да се върнете при мен. Сигурна съм, че бихте могли да я намерите тази купа след още няколко дни, но непрекъснато си мисля за тези истории. — Те можеха да се погрижат сами за себе си — и това щеше да изглежда великолепно мисъл, изписано на гробовете

им. Сюан твърдеше, че нито един от разказите за Ебу Дар не е измислица.

— О, не, Егвийн — възрази Нинив. — Купата е твърде важна. Знаеш, че е така. Наистина трябва да я намерим.

— Освен това — добави Елейн — в каква чак толкова страшна беда можем да изпаднем? Всяка нощ преспиваме в Тарасинския палат, в случай че си забравила, и макар да не се срещаме с Тилин всеки ден, все пак можем да говорим с нея. — Роклята ѝ се беше променила, със същото деколте, но тъканта беше станала по-груба и износена. Сега Нинив носеше същата като нейната, само дето по дръжката на ножа ѝ нямаше повече от девет-десет цветни камъчета. Това едва ли бяха дрехи, подходящи за палат.

Егвийн се замисли. Купата наистина беше важна, те наистина можеха сами да се погрижат за себе си, но пък тя много добре знаеше, че не я търсят в Тарасинския палат.

— Мат го използвате, нали?

— Ами... — Елейн изведнъж забеляза променените си дрехи и се сепна. Странно защо обаче това, което наистина я стресна, беше малкият нож. Тя се опули, стисна дръжката му и лицето ѝ съвсем поруменя. Миг след това се оказа облечена в андорска роба от зелена коприна.

Най-странното беше, че Нинив осъзна какво носи тя самата само миг след Елейн и реагира по същия начин. Абсолютно. Освен че може би Елейн се изчерви като залеза, а Нинив — като два залеза наведнъж, и отново се върна във вълнените дрехи на Две реки още преди Елейн да си е сменила своите.

Елейн се окашля и каза:

— Мат е доста полезен, но не можем да му позволим да ни се пречка, Егвийн. Знаеш го какъв е. Можеш обаче да си сигурна, че ако направим нещо опасно, той и войниците му ще са до нас. — Нинив я погледна кисело. Сигурно си спомни заплахата на Мат.

— Нинив, недей да подбутваш Мат толкова силно.

Елейн се засмя.

— Егвийн, тя изобщо не го подбутва.

— Това си е самата истина — бързо вметна Нинив. — Една дума не съм му казала, откакто сме дошли в Ебу Дар.

Егвийн кимна, въпреки че се съмняваше. Можеше да поразрови тази история, но щеше да ѝ отнеме време... Погледна надолу да се увери, че шарфът не се е появил отново, и видя само някакво потрепване, което не можа да разпознае.

— Егвийн — каза Елейн, — ти можа ли да поговориш със сънебродниците?

— Да — добави Нинив. — Те знаят ли какъв е проблемът?

— Говорих. — Егвийн въздъхна. — Всъщност и те не знаят.

Срещата бе минала много непривично. Баир и Мелайне се бяха срещнали с нея в Тийрския камък; Амис бе казала, че няма да учи повече Егвийн, и не дойде. Отначало Егвийн се почувства неловко. Не можеше да се насили да им каже, че вече е Айез Седай, камо ли че е станала Амирлин, защото се боеше, че те могат да си помислят, че е поредната ѝ лъжа. Да се появи с шарфа пред тях не беше особено трудно. А освен това налице беше и нейният тох към Мелайне. Тя повдигна въпроса, като си мислеше през цялото време колко мили трябва да измине на седлото следващия ден, но Мелайне беше обзета от такава радост, че ще има дъщери — говореше с истински възторг за виденията на Мин, — че не само заяви тутакси, че Егвийн нямала никакъв тох към нея, но каза също, че щяла да нарече една от дъщерите си Егвийн. Това ѝ беше донесло малко радост след цяла нощ, пълна с разочарование и раздражение.

— Те казаха — продължи тя, — че никога не били чували някой да се е опитвал да намери нещо с помощта на нуждата втори път. Баир поясни, че било като да изядеш една и съща... ябълка два пъти. — Всъщност Баир беше казала мотай — мотай беше един вид личинка, която се намираще в Пустошта. Много сладка и хрупкава... докато Егвийн не бе разбрала какво точно е изляла.

— Искаш да кажеш, че не можем просто да се озовем пак в онзи склад? — Елейн въздъхна. — Все се надявах, че правим нещо не както трябва. О, добре. Все едно, ще я намерим. — Тя се поколеба и роклята ѝ отново се промени, въпреки че тя като че ли не го забеляза. Пак си беше андорска, само че червена, с Белите лъвове на Андор, катерещи се по ръкавите. Рокля на кралица, макар и без Короната на розата, кацнала върху червено-златистите ѝ къдрици. Но все пак рокля на кралица, с много стегнат корсет, показващ може би повече от пазвата,

отколкото би си позволила една кралица. — Егвийн, а казаха ли ти нещо за Ранд?

— Той е в Кайриен, мотае се из Слънчевия палат, както изглежда. — Егвийн едва се сдържа да не трепне. Нито Баир, нито Мелайне бяха много словоохотливи, но Мелайне измърмори мрачно нещо за Айез Седай, докато Баир направо каза, че трябвало да ги напердашат всички поред; каквото и да твърдяла Сорилея, един най-обикновен пердах щял да бъде достатъчен. Егвийн много се боеше, че Мерана някак е успяла да сбърка стъпката, и то много. Добре поне, че той държеше пратеничките на Елайда настрана; не допускаше, че той знае как да се справи с тях, както си въобразяваше. — Перин е с него. И жената на Перин! Той се е оженил за Файле! — Това предизвика възклицания; Нинив каза, че Файле била прекалено добра за него, но го каза с широка усмивка; Елейн заяви, че се надявала да са щастливи, но странно защо го произнесе със съмнение. — Лоиал също е там. И Мин. Липсваме само Мат и ние трите.

Елейн прехапа устна.

— Егвийн, би ли предала едно... съобщение до Мъдрите за Мин? Кажй й, че... — Тя се поколеба. — Кажй й, че се надявам да хареса Авиенда също като мен. Знам, че звучи странно — изсмя се тя. — Това е нещо лично между нас двете. — Нинив изгледа Елейн също толкова озадачено, колкото Егвийн бе сигурна, че го е направила сама.

— Ще предам, разбира се. Но не мисля да говоря отново с тях скоро. — Нямахме особен смисъл, след като бяха толкова необщителни във връзка с Ранд. И толкова враждебни към Айез Седай.

— О, благодаря — бързо възкликна Елейн. — Но наистина не е чак толкова важно. Е, щом не можем да използваме нуждата, тогава трябва да използваме краката си, а моите така ме болят... Ако нямаш нищо против, ще се върна в тялото си да се наспя като хората.

— Давай — каза Нинив. — Аз ще поостана още малко. — След като Елейн изчезна, тя се обърна към Егвийн. Роклята й също се беше променила и Егвийн си помисли, че много добре разбира защо. Беше меко синя, с дълбоко деколте. В косата й имаше цветчета, както и панделки на плитката, както щеше да ги има на сватбата й у дома. Егвийн от сърце се умили. — Да си чула нещо за Лан? — попита тихо Нинив.

— Не, Нинив, не съм. Съжалявам. Искаше ми се да ти кажа нещо по-добро. Сигурна съм, че е жив, Нинив. И знам, че те обича толкова, колкото и ти него.

— Разбира се, че е жив — твърдо каза Нинив. — Друго няма да позволя. И твърдо съм решена да го направя мой. Той е мой и няма да позволя да загине.

Когато Егвийн се събуди, Сюан седеше до постелята ѝ.

— Приключи ли? — попита Егвийн.

Сиянието обкръжи Сюан, докато запридаше малка преграда срещу подслушване около двете.

— От шестте Сестри, които ще застъпят в полунощ, само три имат Стражници и те ще пазят отвън. Ще им се донесе ментов чай с една малка добавка, която не вярвам да отличат.

Егвийн за миг затвори очи.

— Правилно ли постъпвам?

— Питаш мен? Направих това, което ми беше заповядано, майко. Ако зависеше от мен, по-скоро бих скочила в ято изгладнели сребруши, отколкото да помогна на този мъж да избяга.

— Те ще го опитомят, Сюан. — Егвийн вече го беше обсъждала с нея, но имаше нужда да го направи отново заради себе си, за да се увери, че не допуска грешка. — Дори Шериам вече не слуша Карлия, а Лелейн и Романда настояват. Или това, или някоя със сигурност ще направи това, за което наемква Делана. Убийство няма да позволя! Щом не можем да осъдим един човек и да го екзекутираме, нямаме никакво право да уредим да умре. Няма да позволя да бъде убит и няма да позволя да бъде опитомен. Ако Мерана наистина е накарала Ранд да ни обърне гръб, това наистина ще хвърли дебела главня в огъня. Просто ми се искаше да съм сигурна, че ще отиде при Ранд и ще се присъедини към него, а няма да избяга Светлината знае само накъде и да вземе да направи Светлината знае какво. Така поне може би ще има някакъв начин да се контролира какво прави. — Чу как Сюан помръдна в тъмното.

— Винаги съм си мислила, че шарфът тежи не по-малко от трима яки мъже — каза кротко Сюан. — Малко са леките решения за Амирлин и още по-малко, когато иска да е сигурна. Направи каквото

трябва и си плати цената, ако сбъркаш. Понякога я плащаш дори и да си права.

Егвийн тихо се засмя.

— Това като че ли не съм го чувала досега. — Но веднага стана сериозна. — Погрижи се като побегне да не пострада някой, Сюан.

— Както заповядате, майко.

— Това е ужасно — измърмори Нисао. — Когато се разбере, присъдата ще е достатъчна, за да те прати в изгнание, Миреле и мен заедно с теб. Преди четиристотин години може и да е били обичайно, но сега никой няма да го приеме така. Някои ще го нарекат престъпление.

Миреле се зарадва, че луната вече беше залязла. Така гримасата ѝ остана скрита. С Церителството можеше да се оправи и сама, но Нисао бе изучавала от дълго време лекуването на болестите на ума, неща, които Силата не можеше да засегне. Миреле не беше сигурна дали това може да се смята за болест, но бе готова да опита всичко, което можеше да подейства. Нисао можеше да говори каквото си иска — Миреле знаеше, че тя по-скоро ръката щеше да си отреже, отколкото да изпусне тази възможност да потвърди познанията си.

Усещаше го там някъде в нощта, как се приближава. Двете се намираха далече от лагера и ги обкръжаваха само редки дървета. Усетила го беше от мига, в който връзката се бе прехвърлила на нея — престъплението, което така притесняваше Нисао. Връзката на Стражник, прехвърлена от една Айез Седай на друга без негово съгласие. Нисао беше права в едно — щяха да пазят тази тайна толкова дълго, колкото можеха. Миреле можеше да усети раните му, някои почти изцерени, други почти пресни. Някои лошо забрала. Не можеше да се е отклонил, за да търси битка. Трябваше да е тръгнал към нея тъй сигурно, както някоя канара, търкулнала се от билото, трябва да стигне до подножието на склона. Но нямаше и да отстъпи и на крачка от никоя битка. Преживяла беше цялото му пътуване, отдалече и кърваво — с неговата кръв. През Кайриен и Андор, през Муранди и сега Алтара, през земи, опустошавани от метежници и разбойници, от пакостници и Заклети в Дракона, път, насочен към нея като връх на стрела, бързаща към целта си, разчиствайки пътя си през всеки мъж в

броя, застанал на пътя му. Дори и той не можеше да го направи, без да пострада. Тя трупаше раните му в ума си и се чудеше как все още е жив.

Първо дойде екът на конски копита, в здрав, умерен ход, и едва след това тя успя да различи в нощта високия черен жребец. Ездачът сякаш беше самата нощ — носеше плаща си. Конят се спря на цели петдесет крачки от нея.

— Не биваше да пращаш Нюел и Крой да ме дирят — извика ѝ с груб глас невидимият ездач. — За малко щях да ги убия преди да съм разбрал кои са. Авар, ти по-добре излез иззад онова дърво. — Вдясно нощта като че ли се раздвижи — Авар също беше облякъл плаща си и сигурно не бе очаквал, че ще го видят.

— Това е лудост! — промърмори Нисао.

— Млъкни — изсъска Миреле и после извика: — Ела при мен. — Конят не помръдна. Вълкодав, скърбящ за мъртвата си господарка, нямаше да иде драговошно при нова. Тя нежно запреше Дух и докосна онази част от него, която съдържаше връзката ѝ; трябваше да е нежно, за да не го усети, иначе само Създателят знаеше що за взрив можеше да се получи. — При мен ела.

Този път конят пристъпи напред и мъжът се люшна и се озова на земята, за да извърви сам последните крачки — висок мъж, чиито черти изглеждаха изсечени от камък под лунните сенки. А после той застана пред нея, надвисна над нея и тя вдигна глава и погледна студените сини очи на Лан Мандрагоран, и видя смърт. Светлината дано да ѝ помогнеше. Как изобщо щеше да го запази жив за дълго?

ГЛАВА 53

ПРАЗНИКЪТ НА СВЕТЛИНИТЕ

Хората, танцуващи по улиците на Кайриен, вбесяха Перин — беше почти невъзможно човек да си пробие път. Покрай него се изниза танцуваща върволица, водена от някакъв тип, свирещ на флейта; накрая подскачаше дебела ниска жена, която се смееше весело и пусна едната си ръка от кръста на мъжа пред себе си, за да придърпа и Перин да подскача. Той поклати глава и дали жълтите му очи я изплашиха, или лицето му изглеждаше толкова мрачно, колкото се чувстваше самият той, но жената преглътна веселото си настроение и се остави върволицата да я отнесе, озъртайки се боязливо през рамо, докато тълпата не я скри. Жена с побеляла коса, но все още хубаволика, обгърна с тънките си ръце врата на Перин и вдигна жадно устата си към него. И изглежда, се стресна, когато Перин леко я повдигна под мишниците и я отместа от пътя си. Група мъже и жени на неговите години, които подскачаха под музиката на няколко тамбури, се скупчиха около него, разсмяха се бурно и го задърпаха за палтото. Това, че заклати глава, не ги спря, докато той не изблъска силно един от мъжете и не изръмжа на останалите като водач на вълча глутница. Смехът им се стопи тутакси и те го зяпнаха удивени, а после се разреваха, опитвайки се да подражават на ръмженето му, докато тълпата не ги скри.

Беше първият ден от Празника на светлините, най-късият ден в годината, и градът празнуваше по начин, какъвто Перин никога не си беше представял. В Две реки щяха да танцуват, но това тук... Кайриенците, изглежда, бяха решени през двата дни на празненствата да си го върнат за цяла година трезва сдържаност. Бяха захвърлили всякакво благоприличие и всяка преграда между благородници и простолюдие беше изчезнала, поне публично. Запотени жени в груби дрехи сграбчваха изпотени мъже в тъмни коприни и ги повличаха към танците; мъже с каруцарски палта и конярски кожени елеци въртяха в ръцете си жени със скъпи рокли. Гологърди мъже наливаха вино на

себе си и на всеки, който се спреше до тях. Очевидно всеки мъж можеше да целуне която и да е жена и всяка жена да нацелува който си иска мъж — и го правеха съвсем безпътно, накъдето и да извърнеш Перин очи. Стараеше се да не се взира прекалено. Някои от благородничките с коси, прибрани на изящни кулички от къдрици, дори се бяха разголили до кръста, под къси пелеринки, без дори да си дават труд да ги държат притворени. А немалкото жени от простолудието, които бяха зарязали блузите си, хич дори не се и притесняваха, че нямат по себе си нищо, освен косите си, които в повечето случаи не бяха достатъчно дълги; и пиеха и пееха също толкова подивели като мъжете. Бурен смях надмогваше хилядите различни свирни на флейти, барабани и рогове, цитри, битерни и ксилофони.

Женският кръг на Емондово поле щеше да се разпици от ужас, а мъжете в Селския съвет щяха да си глътнат езиците, но скверните безумства, които се вихреха около него, бяха най-дребният трън, който бодеше Перин и го правеше толкова раздразнен. Няколко часа, беше му казала Нандера, но Ранд го нямаше вече от шест дни. Мин или беше заминала с него, или беше отишла при айилците. И като че ли никой нищо не знаеше. С изключение на една, на име Сорилея, Мъдрите му се измъкваша досущ като Айез Седай всеки път, когато се опиташе да притисне някоя; Сорилея обаче му се сопна грубо да си гледал жената и да не си пъхал носа в неща, които не били работа на влагоземците. Той нямаше представа как Сорилея беше разбрала, че си има неприятности с Файле, а и не го интересуваеше. Можеше да усети нуждата на Ранд от него като сърбеж навсякъде по кожата си, по-силен с всеки изминал ден. Сега се връщаше от школата на Ранд, като последна утеха, но всички там се бяха оказали толкова погълнати от пиенето, танците и разврата, колкото всички останали в Кайриен. Някаква жена на име Идриен му беше посочена като главата на школата, но след като успя с немалко затруднение и немалък смут да прекъсне целувките ѝ с някакъв младеж, който можеше да е неин син, само колкото да ѝ зададе въпроса си, единственото, което тя можа да му каже, беше, че навярно някакъв мъж на име Фел би могъл да знае нещо, а Фел се оказа, че танцува като побеснял с три млади жени, които можеха да му бъдат внучки. При това и с трите наведнъж. Фел, изглежда, не можеше да си спомни и собственото си име, което никак

не беше чудно при тези обстоятелства. Да го изгори дано Ранд! Духнал беше нанякъде, без дума да каже, след като знаеше за видението на Мин, след като знаеше, че щеше да има отчаяна нужда от Перин. Дори Айез Седай явно се бяха възмутили. Същата сутрин Перин бе разбрал, че още преди три дни си били тръгнали за Тар Валон, след като казали, че нямало смисъл да остават повече. Какви ли ги беше забъркал Ранд? Сърбежът караше Перин да му се доще да захапе нещо.

Когато се добра до Слънчевия палат, всички светилници бяха запалени и навсякъде горяха свещи; коридорите блестяха като безценни камъни. В Две реки също всяка къща щеше да е осветена и всяка налична лампа и свещ щеше да е запалена и да гори чак до изгрев слънце вдругиден. Повечето дворцови слуги бяха наизлезли по улиците, а малкото, които бяха останали, като че ли повече се смееха, танцуваха и пееха, вместо да вършат някаква работа. Дори тук някои от жените се бяха разголили до кръста — момичета, едва пораснали да им се разреши да си пуснат плитки в Две реки, както и сивокоси бабички. Айилците по коридорите изглеждаха отвратени — нещо, което не се случваше много често. Девите специално изглеждаха освирепели, макар Перин да подозираше, че това няма нищо общо с голотията на кайриенките — Девите все повече и повече заприличваха на настъпени котки с всеки изминал ден, откакто Ранд го нямаше.

Този път Перин закрачи по коридора най-открито. Почти му се дощя Берелайн да изникне отнякъде и да му се нахвърли. Образът, който просветна в ума му, беше как я стиска със зъби за тила и я разтърсва, докато не побегне от него с подвита опашка. За щастие сигурно, но стигна до покоите си, без тя да му се мерне пред очите.

Когато влезе, Файле почти вдигна очи от таблата с камъчета — Перин бе готов да се закълне, че ги вдигна. Миризмата на ревност продължаваше да лъха от нея, но това не беше най-силното; по-остър беше гневът, макар и не в най-страховитата си мощ, и почти толкова силен колкото един плосък, тъп мирис, който той различи като разочарование. Защо пък сега беше и разочарована от него? Защо не можеше просто да му заговори? С една дума само да намекнеше какво и как е било, и той бе готов на колене да приеме вината за всичко, което искаше да струпа на главата му. Но не, тя само постави едно черно камъче и промърмори:

— Твой ред е, Лоиал. Лоиал?

Ушите на Лоиал помръдваха притеснено и веждите му бяха провиснали. Огиерът можеше и да няма забележителен усет за миризма, — е, във всеки случай не повече, отколкото Файле — но можеше да усети настроение там, където един човек нямаше да забележи нищо. Когато Перин и Файле се окажеха в една стая с него, Лоиал като че ли беше готов да се разплаче. Сега той само въздъхна като вятър, духнал в пещера, и постави едно бяло камъче на мястото, откъдето щеше да започне да заклещва част от камъчетата на Файле, стига тя да не забележеше. Тя обаче сигурно щеше да забележи — двамата с Лоиал бяха съвсем равностойни играчи, много по-добри от Перин.

Сюлин пристъпи до вратата на спалнята с възглавница в ръцете и изгледа Файле и Перин намръщено. Миризмата ѝ напомни на Перин за вълчица, на която съвсем ѝ е писнало от вълчетата, дърпащи опашката ѝ. Освен това миришеше на тревога. И на страх, странно. Макар че какво толкова му беше странното една белокоса прислужница да мирише на страх — дори да беше Сюлин с нейното нарязано от белези лице.

Перин дръпна от лавицата някаква книга с кожена подвързия и с позлата, отпусна се в един от столовете и я разтвори напосоки. Но не се зачете, нито погледна коя точно книга е избрал. Вдиша дълбоко и изхвърли през ноздрите си всичко, което не идваше от Файле. Разочарование, гняв, ревност, а под това, под бледия оттенък от билковия аромат на сапуна ѝ дори, беше самата тя. Перин я вдиша жадно. Една дума; една думичка само трябваше да му каже.

На вратата се почука и Сюлин закрочи към нея — мятеше червено-белите си поли и поглеждаше свирепо към Перин, Файле и Лоиал, сякаш се чудеше защо някой от тях не стане да отвори. Изсумтя съвсем открито, когато видя Добрайн — изглежда, го правеше много често, откакто Ранд изчезна — но след това вдиша дълбоко, за да се стегне, и видимо се насили да изрази раболепна кротост с дълбок поклон, при което почти опря лице в пода. И внезапно се разтрепера. Миризмата на гнева ѝ се стопи и дори тревогата ѝ се погълна от някаква миризма, като хиляди тънки като косъмчета, остри като иглички трески. Перин бе помирисвал срам и преди, но този път бе готов да се закълне, че горката жена може да умре от него. Помирисвал

бе горчивата сладост, излъчвана от жените, когато се разплачат от чувства.

Добрайн, разбира се, дори не я погледна. Хлътнолите му очи изгледаха Перин сериозно, дори мрачно. От Добрайн не лъхаше на пиене дори съвсем смътно и нямаше вид на човек, който е танцувал. Единствения път, когато Перин го беше виждал преди, му се беше сторило, че мирише на предпазливост; не на страх, но все едно, че се промъква през гъст лес, пълен с отровни змии. Тази миризма днес беше десет пъти по-силна.

— Милостта да ви закриля, лорд Айбара — каза Добрайн и сведе глава. — Мога ли да поговоря с вас насаме?

Перин остави книгата на пода до стола си и му махна към другия срещу него.

— Светлината да ви освети, лорд Добрайн. — Щом той държеше да е официален, и Перин можеше да бъде официален. Но си имаше граници. — Каквото и да имате да ми кажете, жена ми може да го чуе. Нямам никакви тайни от нея. А Лоиал е мой приятел.

Усети погледа на Файле. Внезапният мирис на нея почти го облада. Странно защо, свърза го с начина, по който тя се любеше с него; когато беше най-нежна, когато целувките ѝ бяха най-горещи, същият аромат почти го обладаваше. Помисли си дали да не каже на Добрайн да си върви — както и на Лоиал и Сюлин; щом Файле миришеше така, сигурно щеше да може да се оправи някак — но кайриенецът вече сядаше.

— Мъж, който може да се довери на жена си, лорд Айбара, е благословен с милост безмерна. — Все пак Добрайн го изгледа за миг преди да продължи. — Днес Кайриен претърпя две нещастия. Тази сутрин лорд Марингил бе намерен мъртъв в леглото си, от отрова, както изглежда. А скоро след това върховният лорд Мейлан явно е станал жертва на ножа на някакъв бандит по улиците. Твърде необичайни неща по време на Празника на светлините.

— Защо ми казвате това? — каза бавно Перин.

Добрайн разпери ръце.

— Вие сте приятелят на лорд Дракона, а него го няма. — Той се поколеба, а когато продължи, думите сякаш се изтръгнаха от устата му с мъка. — Снощи Колавер е вечеряла с много свои гости от по-малките Домове. Даганред, Чулидандред, Анналин, Осиеллин, други. Дребни

сами по себе си, но много. Темата е била съюзът им с Дома Сайган и поддръжката за Колавер за Слънчевия трон. Тя почти не се е постарала да прикрие срещата. — Отново замълча и претегли Перин с очи. Каквото и да видя, изглежда, си помисли, че изисква повече обяснения. — Това е повече от странно, тъй като и двамата, Марингил и Мейлан, искаха трона и и двамата щяха да се погрижат тя да се удуши във възглавниците си, ако бяха разбрали.

Най-сетне Перин разбра, макар и не разбираше защо трябва Добрайн да вдига такава паника. Доця му се Файле да каже нещо — тя беше много по-добра в тези работи от него. Но тя се бе навела над играта и се правеше, че не го гледа.

— Ако смятате, че Колавер е извършила престъпление, лорд Добрайн, би трябвало да се обърнете към... към Руарк. — Щеше да каже Берелайн, но и без това нишката на ревност в миризмата към Файле леко се усили.

— Този айилски дивак? — изсумтя Добрайн. — По-добре към Берелайн, макар че и то не е чак толкова. Признавам, че тази майенска фръцла знае как да въведе ред в един град, но тя си въобразява, че всеки ден е Празника на светлините. Колавер ще я нареже на късчета и ще я стотви с пиперки. Вие сте приятелят на Преродения Дракон. Колавер... — Този път той спря, защото най-сетне схвана, че Берелайн е влязла в стаята, без да чука — носеше нещо дълго, тясно и увито в одеяло.

Перин беше чул щракането на бравата и щом я видя с полуоголената ѝ гръд, яростта почти отми всичко останало в главата му. Беше влязла тук, за да продължи с флиртуванията си пред жена му?! Гневът го вдигна на крака и ръцете му плеснаха гръмотевично.

— Вън! Вън, жено! Вън, веднага! Или ще те изхвърля!

Берелайн толкова се стресна, че изтърва това, което носеше, и отстъпи назад ококорена, въпреки че не излезе. На последната си дума Перин усети, че всички го гледат. Лицето на Добрайн изглеждаше безстрастно, но миризмата му беше на чисто удивление. Ушите на Лоиал бяха щръкнали и трептяха, а долната му челюст беше паднала на гърдите. А Файле, с тази нейна хладна усмивка... Перин нищо не разбра. Очакваше вълните на ревността, след като Берелайн се бе появила точно тук, насред стаята, но защо толкова силно му замириша на наранено?

И изведнъж видя какво бе изтървала Берелайн. Одејалото се беше разгънало и той се взря в меча на Ранд и в колана му с токата на Дракона. Защо ли Ранд ги бе оставил? Перин обичаше да обмисля нещата грижливо — когато си припрян, можеш да нараниш хората, без да щеш. Но мечът на пода му подејства като удар на мълния. Да бързаш бе глупаво, мърляшка работа, когато ковеш, но космите на Перин настръгнаха и от гърдите му изригна дълбок рев.

— Те са го хванали! — изведнъж проплака Сюлин. Гласът ѝ бе толкова пронизителен, че Перин потръпна. — Айез Седай са отвлекли моя първобрат! — Бузите ѝ лъснаха от сълзи.

— Успокой се, добра жено — каза твърдо Берелайн. — Иди в другата стая и се успокой. — И се обърна към Перин и Добрайн. — Не можем да позволим да плъзне мълв...

— Не ме познаваш ти — прекъсна я диво Сюлин, — в тази рокля и с дългата коса. Още веднъж проговори за мен все едно че ме няма, и ще получиш онова, което Руарк ти е дал в Тийрския камък, а ти е трябвало още.

Перин се спогледа объркано с Добрайн и Лоиал, дори с Файле, преди тя да извърне очи. Берелайн, от своя страна, взе ту да пребледнява, ту да се изчервява. Миризмата ѝ беше на чисто унижение, на нещо сгърчено и смачкано.

Сюлин рязко отвори вратата преди някой да е успял да помръдне — Добрайн поне се опита, — и една жълтокоса млада Дева, минаваща по коридора, я видя и ѝ се ухили насмешливо.

— Не ми се хили, Люайн — сопна ѝ се Сюлин. Ръцете ѝ като че ли се раздвижиха, скрити за тях от тялото ѝ, и широката усмивка на Люайн изчезна. — Кажи на Нандера да дойде при мен веднага. И на Руарк. И ми донеси кадин-сор, и ножици да си отрежа косата прилично. Бегом! Ти Фар Дарейз Май ли си, или Шай'ен М'таал? — Жълтокосата Дева хукна по коридора, а Сюлин се върна в стаята, кимна доволно и затръшна вратата. Файле беше зяпнала.

— Милостта ни закриля — изръмжа Добрайн. — Тя нищо не каза на айилката. Обаче сигурно е полудяла. Можем да решим какво да им кажем, след като я завържем и ѝ запушим устата. — И се надигна, сякаш готов да го направи, и дори извади един тъмнозелен шал от джоба на камизолата си, но Перин го хвана за лакътя.

— Тя е айилка, Добрайн — каза Берелайн. — Дева на копието. Само ливреята не разбирам. — Изненадващо, но тази, която си спечели предупредителния поглед на Сюлин, бе тъкмо Берелайн.

Перин бавно издиша. И той бе искал да защити тази белокоша старица от Добрайн? Кайриенецът го гледаше въпросително, — явно все още не се беше отказал от връзването. Перин пристъпи между двамата и вдигна меч на Ранд.

— Искам да се уверя. — Изведнъж забеляза, че стъпките му са го приближили твърде много до Берелайн. Тя изгледа Сюлин с безпокойство и пристъпи към него, сякаш търсеше закрила, но миризмата ѝ беше изпълнена с решимост, не с тревога; миришеше като ловец. — Не обичам да взимам бързи решения — каза той и пристъпи встрани, за да застане до стола на Файле. Без да бърза; просто като мъж, заставащ до жена си. — Този меч все още не доказва нищо. — Файле обаче стана и мина от другата страна на Лоиал. Берелайн се плъзна към Перин — и все така продължаваше да мята боязливи погледи към Сюлин, без капка боязън в миризмата обаче, а ръката ѝ се вдигна, сякаш искаше да го хване под мишница. Той се попремести към Файле, стараейки се да изглежда небрежно. — Ранд каза, че три Айез Седай не могат да му навредят, ако внимава. — Файле заобиколи и застана от другата страна на масата. — Доколкото разбирам, той никога не е допускар повече от три от тях край себе си. — Берелайн продължи да мята умолителни погледи към него и боязливи към Сюлин. — Казаха ми, че само три са дошли тук в деня, в който той замина. — Перин тръгна към Файле, вече малко по-бързо. Тя отново се върна откъм страната на Лоиал. Лоиал беше покрил лицето си с длани и стенеше — доста тихо за един огиер. Берелайн се запромъкна след Перин, ококорила бездруго големите си очи — картинка на жена, търсеца закрила. Светлина, колко решително миришеше само!

Перин рязко се извърна към нея и я бутна с вкочанените си пръсти в гърдите толкова здраво, че тя изписка.

— Стой там! — Изведнъж осъзна къде си е пхнал пръстите и ги дръпна като опарен. Успя обаче да запази гласа си твърд. — Там стой! — Отстъпи от нея и я изгледа толкова твърдо, че и каменна стена можеше да разбие. Можеше да разбере защо ревността на Файле беше като облак, изпълнил ноздрите му, но защо, защо, защо тя сега миришеше по-болезнено, отколкото преди?

— Малко мъже могат да ме накарат да им се покоря — засмя се Берелайн. — Но мисля, че ти си един от тях. — Лицето и тонът ѝ — но по-важното, миризмата ѝ — станаха сериозни. — Отидох да потърся в покоите на лорд Дракона, защото се уплаших. Всички знаеха, че Айез Седай са дошли да го съпровождат до Тар Валон, и не можех да разбера защо са се отказали. Аз лично приех не по-малко от десет посещения от различни Сестри, които ме съветваха какво трябва да правя, след като той отиде в Тар Валон с тях. Изглеждаха съвсем сигурни, че ще го направят. — Тя се поколеба и макар да не гледаше към Файле, Перин остана с впечатлението, че обмисля дали да каже нещо пред нея. Пред Добрайн също така, но повече пред Файле. Миризмата на ловец се върна. — Останах с впечатлението, че трябва да се върна в Майен и че ако не го направя, като нищо мога да бъда върната там под стража.

Сюлин измърмори нещо под носа си, но ушите на Перин го доловиха ясно.

— Руарк е глупак. Ако тази наистина му беше дъщеря, нямаше да му остане време за нищо друго освен да я пердаши.

— Десет? — възкликна Добрайн. — Мен ме посети само една. Стори ми се, че се разочарова, когато ѝ дадох да разбере, че съм се заклейвил във вярност на лорд Дракона. Но десет или една, ключът е Колавер. Тя знае не по-зле от всеки друг, че лорд Дракона е решен да даде Слънчевия трон на Елейн Траканд. — Лицето му се сгърчи. — Елейн Дамодред, така трябваше да е. Тарингейл е трябвало да настоява Мургейз да се омъжи в Дома Дамодред, вместо сам да се ожени в Траканд. Все едно, Елейн Траканд или Елейн Дамодред, тя има не по-слаби претенции за трона от всеки друг, много по-силни от тези на Колавер, и аз съм убеден, че Колавер е уредила убийствата на Марингил и Мейлан, за да разчисти пътя си към трона. Нямаше да се осмели, ако смяташе, че лорд Дракона може някога да се върне.

— Затова значи. — Берелайн свъси чело. — Имам доказателство, че е накарала един слуга да пусне отрова във виното на Марингил — била е небрежна, а аз доведох със себе си двама хващачи на крадци — но не знаех защо. — Тя кимна, приемайки възхитения поглед на Добрайн. — Ще увисне на бесилото за това. Стига да се намери начин да върнем лорд Дракона. Ако не, боя се, че всички трябва да помислим как да останем живи.

Ръката на Перин стисна ножницата, увита с глиганска кожа.

— Аз ще го върна — изръмжа той. Данил и останалите мъже на Две реки не можеха да са на повече от половината път до Кайриен, затруднени в пътя си от тежестта на фургоните. Но разполагаше с вълците. — Дори да се наложи да тръгна сам, ще го върна.

— Не сам — каза Лоиал, мрачно като скърцане на воденичен камък. — Няма да си сам, щом аз съм тук, Перин. — Ушите му изведнъж щръкнаха от смут: той винаги изглеждаше смутен, когато някой разбереше колко е храбър. — В края на краищата, книгата ми няма да завърши много добре, ако Ранд се окаже затворен в Кулата. А едва ли ще мога да опиша спасяването му, ако не съм там.

— Няма да тръгнете сами, огиере — каза Добрайн. — До утре мога да събера петстотин мъже, на които да разчитам. Не знам какво можем да направим срещу шест Айез Седай, но аз спазвам клетвите си. — Той погледна към Сюлин и пръстите му замачкаха шала, който все още държеше. — Но доколко можем да се доверим на диваците?

— Доколкото можем да се доверим на дървоубийците — каза Сорилея от прага и влезе с широка крачка в стаята. С нея влязоха миришещият мрачно Руарк и Амис, с нейното прекалено младо лице за неправдоподобно бялата ѝ коса, и Нандера, от която просто вонеше на убийствен гняв и която носеше вързоп от сиво-кафяво-зеленикава тъкан.

— Вие вече знаете? — отрони невярващо Перин.

Нандера хвърли вързоп на Сюлин.

— Отдавна ти беше време да разбереш, че си срещнала вече своя тох. Почти месец и половина! Дори гай-шайн твърдят, че гордостта ти е прекалена. — Двете жени се скриха в спалнята.

От Файле лъхна миризма на раздразнение.

— Ръчния говор на Девите — измърмори тя, твърде тихо за ушите на останалите, но не и за неговите. Той я погледна благодарно, но тя като че ли пак се беше съсредоточила върху играта. Защо не искаше да вземе участие? Даваше добри съвети и той щеше да ѝ е безкрайно благодарен за всичко, което благоволяше да предложи. Тя постави едно камъче и се намръщи към Лоиал, конто следеше напрегнат Перин и другите.

Мъчейки се да не въздъхне, Перин каза:

— Не ме интересува кой на кого се доверява и кой на кого — не. Руарк, готов ли си да пратиш айилците срещу Айез Седай? Те са шест.

Сто хиляди айилци биха ги позадържали сериозно. — Броят, който излезе от устата му, го накара да примигне — дори десет хиляди мъже бяха сериозна сила, — но това беше числото, което Руарк му беше споменавал, а от това, което Перин сам бе видял от айилския лагер по хълмовете, можеше да му се вярва. За негова изненада обаче Руарк замириша на колебание.

— Чак толкова не е възможно — отрони бавно вождът. — Тази заран дойдоха вестоносците. Шайдо са тръгнали с оръжие на юг от Камата на Родоубиеца и нахлуват в сърцето на Кайриен. Сигурно имам достатъчно, за да ги спра — изглежда, не са тръгнали всички — но ако отвлека от тази земя толкова много копия, всичко, което постигнахме, ще трябва да го правим отново. Най-малкото Шайдо ще са оплячкосали този град преди да сме се върнали. Кой знае докъде биха стигнали, дори в други земи, и колко хора ще отвлекат със себе си, твърдейки, че са гай-шайн. — При последното от него лъхна силен мирис на презрение, но Перин не го разбра. Какво значение имаше колко земя ще трябва да бъде възвръщана — или колко души щяха да загинат, — макар че тази мисъл му дойде неохотно, болезнено — заложено срещу Ранд, Преродения Дракон, отведен като пленник в Тар Валон?

Сорилея през цялото време гледаше Перин много съсредоточено. Очите на Мъдрите често караха Перин да се чувства както с Айез Седай — сякаш го претегляха и измерваха. Сорилея го караше да се чувства все едно че са го разглобили като счупен плуг, премерват и оглеждат всеки негов чарк, за да видят дали си заслужава да го поправят, или трябва да го заменят.

— Кажи му всичко, Руарк — каза тя рязко.

Амис сложи ръка на рамото на Руарк.

— Той има правото да го знае, заслон на сърцето ми. Той е полубрат на Ранд ал-Тор. — Гласът ѝ беше много кротък, миризмата — много твърда.

Руарк изгледа Мъдрите решително, а Добрайн — с презрение. После изправи рамене, вдигна глава и каза:

— Мога да взема само Деви и сисвай-айман. — Ако се съдеше по тона и миризмата му, по-скоро бе готов ръката да си отреже, отколкото да изрече тези думи. — Твърде много от останалите не биха танцували копията с Айез Седай. — Устните на Добрейн се извиха презрително.

— Колко кайриенци ще се бият с Айез Седай? — попита тихо Перин. — Шест Айез Седай, а ние нямаме нищо освен стомана. — Колко ли хора можеше да събере Руарк? Все едно — вълци винаги щеше да има. Но колко ли вълци щяха да загинат?

— Аз ще се бия, лорд Айбара — каза Добрайн вдървено. — Аз и моите петстотин мъже, та дори да не са шест, а шестдесет Айез Седай.

Крякането на Сорилея прозвуча като търкане на суха кожа.

— Не се бой от Айез Седай, дървоубиецо. — Изведнъж, смайващо, тънко пламъче затанцува във въздуха пред нея. Тя можеше да прелива!

Когато се хванаха да обмислят плана, тя остави пламъчето да угасне, но то остана в мислите на Перин. Малко, немощно примигващо, то някак си му заприлича на обявяване на война, война на живот и смърт.

— Ако сътрудничиш — каза добродушно Галина, — животът ти ще стане по-приятен.

Момичето я изгледа намусено и се помръдна на столчето, все още малко болезнено. Потеше се обилно, макар че не беше с палто. В шатрата, изглежда, беше горещо; Галина понякога напълно забравяше за топлината. Не за първи път тя се зачуди за тази Мин или Елминдреда, или каквото там й беше истинското име. Първия път, когато я беше видяла, тя бе облечена като момче и дружеше с Нинив ал-Мийра и Егвийн ал-Вийр. И също с Елейн Траканд, но другите две бяха свързани с ал-Тор. Втория път Елминдреда се беше оказала от типа жени, към които Галина изпитваше омраза, превзети и въздишащи непрекъснато, и съвсем явно под личната закрила на Сюан Санче. Как изобщо Елайда се беше оказала такава глупачка, че да я остави да напусне Кулата, Галина не можеше да си представи. Какво ли знание се криеше в главата на това момиче? Навярно Елайда, не заслужаваше да я получи веднага. Използвано по подходящ начин в Кулата, момичето можеше да даде възможност на Галина да спипа Елайда в мрежата си. Въпреки Алвиарин, Елайда се бе превърнала в една от онези силни и способни Амирлини, които държаха здраво всички юзди в ръцете си; вкараше ли я в клетката, това със сигурност

щеше да отслаби позициите на Алвиарин. А ако успееше да я използва подходящо още сега...

— Ще поговоря пак с теб, след като ти остане време да размислиш, Мин — каза Галина. — Внимателно си помисли колко сълзи заслужава един мъж.

А когато излезе, се сопна на пазещия пред входа Стражник.

— Този път я пази добре. — Карило не беше пазил по време на снощния инцидент, но с Гайдините нямаше какво толкова да се церемони. Щом изобщо се налагаше да съществуват, с тях трябваше да се отнасят като с войници и нищо повече.

Без да обръща внимание на поклона му, тя се отдалечи от шатрата, като се оглеждаше за Гавин. Този младеж беше отстранен след като плениха ал-Тор, и то съвсем кротко. Не можеше да му позволи да провали всичко, като се опита да отмъсти за майка си. Видя, че Гавин е на коня си в края на лагера и говори на неколцина от онези момченца, които сами се наричаха „Младоците“.

Днес по необходимост се бяха спрели рано и слънцето още беше високо. Тридесет и трите Айез Седай с техните слуги и Стражници — девет Зелени, само тринадесет Червени и останалите Бели, от бившата Аджа на Алвиарин — образуваха внушителен стан, дори без да се броят войниците на Гавин. Много от Сестрите бяха излезли навън или надничаха от шатрите си, почувствали същото като Галина. Фокусът на вниманието им бяха седем Айез Седай, шест от които насядали на столчета около обкован с месинг сандък, поставен така, че да улавя всичката възможна сила на слънцето. Седмата беше Ериан — тя не беше се отделяла от сандъка, откакто ал-Тор бе натикан обратно в него снощи. Веднъж му бяха позволили да излезе, след като се отдалечиха от Кайриен, но Галина подозираше, че Ериан ще иска той да изкара цялата оставаща част от пътуването вътре.

Зелената сестра избухна веднага щом Галина се приближи. Обикновено Ериан изглеждаше много красива, с лице като съвършен блед овал, но сега по бузите ѝ бяха избили червени петна и инак миловидните ѝ черни очи бяха обкръжени с червени петна.

— Той отново се опита да пробие щита, Галина. — Каза го с гняв, смесен с презрение към мъжката му глупост. — Трябва отново да бъде наказан. И държа аз да съм тази, която да го накаже.

Галина се поколеба. Много по-добре щеше да е да накажат Мин — това щеше да сломи ал-Тор. Той определено бе побеснял от гняв, като видя как я наказват заради снощното ѝ избухване, което на свой ред бе предизвикано от това, че тя видя как го наказват. Целият инцидент беше започнал, защото ал-Тор беше разбрал, че Мин е в лагера, след като един от Стражниците безгрижно ѝ беше позволил да походи из тъмното, вместо да я държат скрита в шатрата. Кой можеше да си помисли, че ал-Тор, заслонен и обкръжен, ще подивее така? Не само да се опита да пробие щита, но да убие един Стражник с голи ръце и жестоко да рани друг с меч на първия — толкова тежко, че той загина при Церенето. Наложиха се Сестрите бързо да го овържат със Силата.

Ако питаха нея, Галина щеше да събере другите Червени сестри и да опитомят ал-Тор още преди няколко дни. Но след като това ѝ беше забранено, смяташе да го достави в Кулата благополучно, стига да се държеше достатъчно благоразумно. Дори сега единственото, което я интересуваше, беше ефикасността, а най-ефикасното щеше да е да доведат Мин и да го оставят отново да чуе воя и риданията ѝ, да му дадат да разбере, че той е причината за страданието ѝ. Но по случайност двамата загинали Стражници принадлежаха на Ериан и повечето Сестри щяха да сметнат, че тя има право. А и самата Галина предпочиташе Зелената иллианка с кукленското личице да се освободи от яростта си възможно по-скоро.

Галина кимна.

Ранд примигна, когато светлината изведнъж се изля на порой в сандъка. Не можа да се сдържи да не трепне — знаеше какво предстои. Луз Терин замря. Ранд удържа Празнотата на косъм и съвсем ясно усети стенанието на сгърчените си мускули, докато го издърпваха от сандъка. Въздухът му се стори удивително свеж; прогизналата му риза бе залепнала по тялото му, плувнало в пот. Никакво въже не го задържаше, но не можеше и една крачка да направи, дори животът му да зависеше от това. Ако не го задържаха със Силата, щеше просто да рухне. Докато не видя колко ниско се е смъкнало слънцето, нямаше представа колко време са го държали вътре, с глава свита между коленете, на вързоп в собствената му пот.

Очите му се извърнаха към Ериан. Ниската, стройна жена се взря в него с тъмните си очи, пълни с ярост, и той за малко отново да трепне. За разлика от снощи, тя не каза нищо.

Първият невидим удар го шибна през раменете, вторият — в гърдите, третият — отзад по хълбоците. Празнотата се разтърси. Въздух. Само Въздух. Всеки удар обаче го чувстваше като камшик. Червени отоци го нашариха от раменете до коленете. Дори вътре в Празнотата му се дощя да заплаче.

Той стисна зъби. От време на време от гърдите му се изтръгваше пъшкане и тогава усилията на Ериан се удвояваха, сякаш искаше да чуе още. Той отказваше да ѝ го даде. Не можеше да спре потръпването при всеки удар на невидимия камшик, но повече от това нямаше да ѝ даде. Прикова очите си в нейните и отказа да ги извърне настрани, да мигне.

„Аз я убих, моята Илиена“ — простенваше Луз Терин при всеки нов удар.

Ранд зареди в ума си своя скръбна молитва. Болка проряза гърдите му. „Защото повярва на Айез Седай.“ Огън раздра гърба му. „Никога вече.“ Като прорез на бръснач. „Защото повярва на Айез Седай.“

Мислеха, че могат да го прекършат. Мислеха, че могат да го принудят да запълзи към Елайда! Той се насили да направи най-трудното, което бе правил в живота си. Усмихна се. Усмивката, разбира се, засегна само устните му, но все пак гледаше Ериан очи в очи и се усмихваше. Очите ѝ се разшириха и тя изсъска. Бичовете заплющяха по тялото му едновременно отвсякъде.

Светът се превърна в болка и огън. Не можеше да вижда, само усещаше. Агония и пъкъл. Усещаше как ръцете му треперят неудържимо в невидимите пранги, но се съсредоточи да задържи зъбите си стиснати. „Защото... Няма да извикам! Няма да изв...! Никога повече, никога!... Никога! Няма! Никога!... Никога! Никога! НИКОГА!“

Първо дойде усещането за дъх. Въздух, загълтан жадно от ноздрите му. Пулсираше — превърнал се беше в пулсиращ пламък, — но ударите бяха престанали. Осъзна го и то почти го порази. Краят на нещо, за което част от него бе убедена, че никога няма да свърши. Усети кръв на езика си. Добре. Не беше извикал. Мускулите на лицето

му се бяха стегнали на възел; щеше да му струва усилие да отвори устата си, дори да искаше.

Зрението му се върна последно и когато се върна, той се зачуди дали болката не го кара да халюцинира. Сред Айез Седай стоеше група Мъдри — наместваха шаловите си и гледаха Айез Седай с всичкото високомерие, което можеха да си придадат. Когато реши, че са истински — освен ако Галина не говореше с плод на въображението му — първата му мисъл беше спасение. Мъдрите някак бяха... Беше невъзможно, но по някакъв начин те щяха да... А после позна жената, която говореше с Галина.

Севанна закричи към него. Усмиваше се. Светлозелените ѝ очи се взряха в него. Косата ѝ бе като предено злато. Все едно че гледаше в очите на побесняла вълчица. Нещо странно обаче имаше в стойката ѝ, леко приведена напред, с раменете си назад. Следеше очите му. Внезапно, колкото и да го болеше, му се прииска да се разсмее; и щеше да го направи, стига да можеше да е сигурен що за звук ще излезе от устата му, ако я отвори. Той, застанал тук пленник, пребит почти до смърт, с горящи меса, плувнал в пот, от която раните го щипеха до изнемога, и една жена, за която бе повече от сигурен, че го мрази, която сигурно го обвиняваше за смъртта на любимия си, се мъчеше да разбере дали ще сведе поглед към блузата ѝ!

Тя бавно прокара нокътя на пръста си по шията му — сякаш показваше как ще му отреже главата. Съвсем на място, предвид съдбата на Куладин.

— Видях го — каза тя с доволна въздишка и потръпна от наслада. — Спазихте своята част от пазарлъка, аз пък ще спазя моята.

Тогава Айез Седай отново го сгънаха одве и го натикаха в сандъка. Капакът се затвори и тъмнината го загърна.

Едва сега той отвори уста и си пое дъх. Дори сега не беше сигурен дали няма да изхленчи. Светлина, как гореше!

Какво търсеше Севанна тук? Какъв пазарлък? Не. Много хубаво, че бе разбрал, че има някаква сделка между Кулата и Шайдо, но тази тревога беше за по-късно. Сега трябваше да се потревожи за Мин. Трябваше да се освободи. Бяха я наранили. Тази мисъл бе толкова ужасна, че почти притъпи болката. Почти.

Да върне отново Празнотата бе усилие, така голямо, както да се измъкнеш от блатото на агонията, но най-сетне го обкръжи пустош и

той посегна за сайдин... Само за да разбере, че Луз Терин е с него, като два чифта ръце, пресягащи се да сграбчат нещо, което може да задържи само един.

„Да те изгори дано! — изръмжа в главата си Ранд. — Да те изгори дано! Веднъж да се беше потрудил с мен, наместо срещу ми!“

„Ти се потруди с мен!“ — сопна му се в отговор Луз Терин.

Ранд едва не изтърва Празнотата. Този път грешка не можеше да има — Луз Терин го беше чул и му беше отвърнал. „Можем да се потрудим заедно, Луз Терин.“ Не искаше да се труди с него; искаше му се да го прогони от главата си. Но Мин... И колко още дни оставаха до Тар Валон? Някак си беше сигурен, че ако успеят да го закарат там, повече шанс няма да има. Никога.

И му отвърна един несигурен, разбиращ смях. А после: „Заедно?“ И отново смях, налудничав този път.

Ранд потръпна.

„Меки — каза задъхано Луз Терин. — Защото са там. Удържат преградата. Твърди, когато са на възел. Нищо не можеш да сториш, когато са меки, но паяжината мога да я разплета, ако са на възел. С време.“ Толкова дълго замълча, че Ранд си помисли, че пак си е отишъл, а после прошепна: „Ти истински ли си?“ И после наистина изчезна.

Ранд предпазливо посегна към меките точки на щита. Към шестте Айез Седай. Време? Ако го завържеха, което досега не... Колко? Шест дни? Седем? Осем? Все едно. Не можеше да си позволи да чака толкова дълго. Всеки ден беше все по-близо до Тар Валон. Утре щеше да се опита да пробие отново преградата им — беше все едно да блъска главата си в камък, но той беше блъскал с всичка сила. Утре, когато Ериан започнеше отново да го бичува — беше сигурен, че пак ще е тя — пак щеше да ѝ се усмихне, и щом болката набъбнеше, щеше да изтърве крясъците. На следващия ден щеше само да забърше с длан щита, може би достатъчно силно, за да ги усети, но само това, и повече не, независимо дали пак щяха да го накажат, или не. Навярно щеше да ги помоли за вода. Даваха му само сутрин и молбата щеше да е уместна. Ако все още го държаха в сандъка дотогава, щеше да ги помоли и да го извадят. Мислеше, че ще го направят, макар вероятността да го оставят извън кутията за дълго преди да се уверят, че е научил урока, да беше малка. Свитите му мускули се сгърчиха в

конвулсия при мисълта, че може да остане още два-три дни натикан тук. Нямаше място да се раздвижи, но тялото му се опита. Два-три дни още и щяха да са сигурни, че е прекършен. Щеше да изглежда уплашен и да избягва да ги гледа в очите. Развалина, на която можеха безопасно да позволят да остане извън сандъка. И по-важното — развалина, която нямаше да им се налага да пазят така грижливо. А после навярно щяха да решат, че няма нужда от шест, за да поддържат щита, или че могат просто да го затегнат, или... или нещо друго. Имаше нужда от някакво пропукване. Каквото и да е!

Мисълта беше отчаяна, но той усети, че се смее, и не можеше да се спре. Не можеше да спре също така да опипва преградата, като слепец, плъзгащ отчаяно пръсти по повърхността на гладко стъкло.

Галина изгледа намръщено оттеглящите се айилки. Всичките с изключение на Севанна бяха способни да преливат, няколко от тях — доста силно. Несъмнено Севанна си мислеше, че ще е в по-голяма сигурност, обкръжена от дузина дивачки. Смешно. Тези диваци бяха неблагонадеждна пасмина. След няколко дни тя отново щеше да се възползва от тях, във втората част от „пазарлъка“ си със Севанна — достойната за съжаление смърт на Гавин Траканд и повечето негови Младоци.

Тя се върна при Ериан, която все така седеше до сандъка с ал-Тор.

— О, той плаче, Галина — каза тя свирепо. — Чуваш ли го? Той наистина... — Изведнъж по лицето на Ериан потекоха сълзи; просто стоеше и хлипаше тихо, стиснала юмруци.

— Ела в шатрата ми — покани я Галина. — Ще прием малинов чай и ще ти сложа студен компрес на челото.

Ериан се усмихна през сълзи.

— Благодаря ти, Галина, но не мога. Рашан и Бартол ще ме чакат. Боя се, че те страдат повече и от мен. Те не само чувстват моето страдание, но страдат, защото знаят, че аз страдам. Трябва да ги утеша. — Стисна благодарно ръката на Галина и се отдалечи.

Галина изгледа сандъка намръщено. Ал-Тор наистина като че ли плачеше; или плачеше, или се смееше, а тя много се съмняваше във второто. Погледна след Ериан, която тъкмо влизаше в шатрата на

своите Стражници. Трябваше да поплаче ал-Тор. Оставаха им поне още две седмици до Тар Валон, а и замисленото от Елайда триумфално влизане... да, поне още двадесет дни. Отсега насетне, все едно дали Ериан го искаше, или не, той трябваше да бъде наказван всеки ден, призори и по залез слънце. И когато стигнеха Бялата кула, той щеше да целуне пръстена на Елайда, да си отваря устата, когато го заговорят, и да седи коленичил в ъгъла, когато не е нужен. Тя присви очи и тръгна към шатрата си. Сама щеше да изпие малиновия чай.

Щом влязоха в гората, Севанна се обърна към останалите и попита:

— Видяхте ли и вие какво използват, за да го държат? — Каза го така, все едно и тя е видяла.

— Можем да изтъчем всичко, което направиха те — каза Терава.

Севанна кимна и опипа с пръсти малкото каменно кубче със сложната гравюра, прибрано в кесията ѝ. Странният влагоземец, който ѝ го беше дал, беше казал, че трябва да го използва сега, когато ал-Тор е пленен. Когато го погледна, за малко щеше да го направи; сега обаче реши да се откаже от кубчето. Тя беше вдовица на вожд, който бе влизал в Руйдийн, и на мъж, който бе провъзгласен за вожд, без да е сполучил да влезе. А сега щеше да стане съпругата на самия Кар-акарн. Всяко копие на Айил щеше да ѝ се покори. Все още усещаше на пръста си допира до шията на ал-Тор — бе обходила чертата, където щеше да му окачи нашийника.

— Време е, Десайне — каза тя.

Десайне, разбира се, примигна от изненада, а после ѝ остана време само да изпищи преди другите да си започнат работата. Десайне се беше задоволила само с това да ръмжи за позицията на Севанна, докато тя самата бе използвала времето си много по-полезно. С изключение на Десайне всички жени вече стояха здраво зад нея.

Севанна се загледа с интерес в онова, което правеха Мъдрите. Единствената сила я очароваше — всички тези неща, които ставаха така чудодейно, толкова безуспешно, и много важно беше да се разбере, че всичко, което правеха на Десайне, можеше да се свърши само и единствено с помощта на Силата. Стори ѝ се изумително, че едно човешко тяло може да бъде разчленено с толкова малко кръв.

ГЛАВА 54

ИЗВЕСТИЕТО

Слънцето завари улиците на Кайриен пълни с гуляйджии. Беше вторият ден от Празника на светлините. Празненството бе добило неистови размери и малцина се заглеждаха в мъжа с къдравата брада, мрачното лице и секирата на бедрото, който яздеше дорестия си кон по правите улици към реката. Някои обаче се заглеждаха в спътниците му — един айилец напоследък беше обичайна гледка, макар всички айилци да бяха опразнили улиците още в началото на празника, но човек не всеки ден можеше да види жив огиер, по-висок от мъжа на гърба на коня, особено огиер, метнал през рамо огромна брадва с дръжка, дълга почти колкото невероятния му ръст. В сравнение с огиера брадатият мъж приличаше на дребосък.

Корабите по Алгуеня още не бяха изгасили фенерите си, в това число и корабът на Морския народ, предизвикал толкова слухове заради това, че изобщо се беше появил в Кайриен, и затова, че бе останал край града на котва почти без никакъв контакт с брега. Според слуховете, които Перин беше чул, Морският народ изпитваше неприязън към ставащото в града дори повече от айилците, а според него Гаул можеше да се гътне от удар всеки път, когато видеше мъж и жена да се целуват. Дали жената беше с блуза, или не като че ли не смущаваше Гаул толкова, колкото че се целуват така безразборно пред хорските очи.

Дългите каменни кейове се протягаха навътре в реката и по тях бяха навързани кораби с всевъзможна форма и големина, в това число и салове, можещи да превозят от един до петдесет коня, но по тях почти не се виждаха хора. Перин дръпна юздите, когато се приближи до един широк съд без мачти, дълъг шест-седем разтега и привързан за каменните пилони. Рампата му към пристана си беше на мястото. Дебел сивокос мъж без риза се беше настанил на преобърнато буре наред палубата, а на коленете му седеше една сивокоса жена с половин дюзина цветни ивици по роклята.

— Искаме да се прехвърлим — подвикна Перин и се зачуди дали ще си отдръпнат ръцете един от друг. Не го сториха. Перин метна една андорска корона и дрънченето на тлъстата жълтица по палубата накара мъжа да извърне глава. — Искаме да се прехвърлим — повтори Перин и подхвърли втора жълтица в дланта си. След малко добави още една.

Салджията облиза устни и измърмори:

— Ще трябва да намеря гребци.

Перин измъкна още две жълтици от кесията си; още помнеше времето, когато очите му щяха да изскочат, ако някой му дадеше дори само една.

Салджията скочи — благородничката тупна по задник на дъските — и се заклатушка по рампата, като ломотеше, че щял да се върне ей сега, момент само. Жената изгледа Перин укорително и се отдалечи по кея с плавна походка и горда осанка, развалена донякъде от това, че си отъркваше с ръка натъртения задник; преди обаче да се е отдалечила достатъчно, надигна поли и се затича да се присъедини към групата веселящи, подскачащи под ритъма на музиката по крайбрежната алея.

Доста повече мина от „обещания момент“, но пък обещаното злато явно бе достатъчно, защото след не чак толкова дълго салджията беше събрал достатъчно мъжаги, за да се заловят с дългите весла. Докато салът се плъзгаше към средата на реката, Перин потупа дорестия кон по муцуната. Все още не беше решил какво име да му даде — беше го взел от конюшните на Слънчевия палат. Добре гледано, с бели петна на предните крака, животното изглеждаше издръжливо, макар да не можеше да се сравни със Стъпко.

Дългият му лък беше напъхан под седлото от едната страна, а пълният колчан висеше от друга, до един тесен спретнат вързоп. Мечът на Ранд. Файле беше овързала вързопа лично и му го беше връчила, без да каже и дума. Каза нещо едва когато той бе извърнал глава, разбрал, че няма да получи целувка.

„Ако паднеш — беше прошепнала Файле, — аз ще поема мечата ти.“

Не беше сигурен, дали бе искала той да я чуе, или не. Миризмата ѝ беше такава мешавица, че не бе могъл да различи нищо.

Знаеше, че трябва да мисли за онова, което му предстои, но Файле все така не излизаше от ума му. По едно време беше сигурен, че тя се кани да обяви, че тръгва с него, и сърцето му се беше свило на

топка. Ако го беше направила, нямаше да може да се насили да ѝ откаже — нищо не можеше да ѝ откаже след като толкова я беше наранил — макар да го чакаха шест Айез Седай и кръв, и гибел. Перин знаеше, че ако Файле загине, ще полудее. А Берелайн пък заяви, че и тя щяла да поведе своята майенска „Крилата гвардия“.

— Ако ти напуснеш града, който Ранд ал-Тор ти е връчил в ръцете — каза ѝ спокойно Руарк, — колко слухове ще предизвика това? Колко слухове ще се развихрят, ако отпратиш всичките си копия? И какво ще стане? — Беше прозвучало като съвет, но не само — нещо в гласа на вожда го правеше много по-силно.

Берелайн го изгледа — излъчваше опърничав мирис и бе вдигнала непокорно глава. После опърничавата миризма бавно се стопи и тя промърмори сякаш на себе си:

— Понякога ми се струва, че има твърде много мъже, които могат да... — Дори Перин едва я чу. А после тя се усмихна и изрече високо, с удивително властен тон: — Добър съвет, Руарк. Мисля, че ще го приема.

Най-забележителното обаче беше начинът, по който се съчетаха миризмите им, на Руарк и нейната. На Перин те му бяха заприличали на вълк-мъжкар и на току-що пораснало вълче; милостив баща, обичащ дъщеря си, и тя него, въпреки че понякога му се налага да я плесне по муцунката за това, че не се държи прилично. Но по-важното беше, че Перин забеляза как решимостта в очите на Файле угасна. Какво щеше да прави? Ако изобщо доживееше да я види отново, какво щеше да прави?

В началото гологърдите гребци подмятаха груби шеги, не съвсем недружелюбни, как никакво количество злато не можело да заплати онова, което изпускали. Смееха се и всеки твърдеше, че бил танцувал или се бил целувал с някоя благородничка. Един дългнест тип с широка брадичка дори заяви, че бил друсал тайренска благородничка на коляното си преди Манал да го извика, но това никой не го повярва. Перин във всеки случай — не; тайренците бяха хвърлили само един поглед на това, което ставаше из града, и се бяха гмурнали в празненствата с главата надолу; тайренките обаче се бяха заключили по стаите си със стража пред вратите.

Шегите и смехът не продължиха дълго. Гаул стоеше колкото може по в центъра на сала, приковал подивели очи в далечния бряг и

изправен на пръсти, сякаш готов да скочи. Всичко това беше заради многото вода, разбира се, но лодкарите нямаше как да го знаят. А Лоиал, подпрян на секирата с дългата дръжка, която беше намерил в Слънчевия палат, стоеше неподвижен като статуя и широкото му лице наистина изглеждаше като изсечено от гранит. Салджиите бързо си затвориха устите и заработиха с веслата с всички сили, без да смеят да погледнат повече към пътниците си. Когато салът най-сетне се долепи до каменния пристан на западния бряг на Алгуеня, Перин даде на собственика и останалата част от златото и шепа сребърници към него, които да раздаде в добавка, за да успокои страха им от Лоиал и Гаул. Дебелакът се дръпна разтреперан след като ги получи, и въпреки големия си корем се поклонил толкова ниско, че главата му почти се чукна в дъските. Изглежда, не само лицата на Гаул и Лоиал бяха вдъхвали страх.

Пред очите му се изправяха огромни здания без прозорци, обградени от скелета. На много места почернелият камък беше рухнал. Зърнените силози бяха опожарени по време на бунтове преди известно време и едва наскоро бе започнало възстановяването им, но жив човек не се мяркаше по улиците. Всички мъже, работещи тук, бяха в града. Само от най-близката пресечка излязоха двама конници.

— Ние сме готови, лорд Айбара — каза нетърпеливо розовобузестият Хавиен Нурел. Изглеждаше нелепо в яркочервено боядисаната си броня и шлем с червен пискюл. И миришеше на нетърпение и младост.

— Започнах да си мисля, че няма да дойдете — промърмори Добрайн. Той беше без шлем, но с ръкавици със стоманена горница и изпочупена броня с останки от някога пищна украса. Погледна Перин в лицето и побърза да добави: — Не исках да ви обидя, лорд Айбара.

— Дълъг път ни чака — каза Перин и подръпна юздите на дорчото. Дръжливко ли да го нарече? Какво щеше да прави с Файле? Нуждата на Ранд кипеше под кожата му. — Те са с четири дни пред нас. — Смуши Дръжливко и го подкара в тръс. Дълга щеше да е гонитбата и нямаше да е добре да изтощят конете. А и за Лоиал и Гаул нямаше да е трудно да не изостават.

Най-широката и права улица изведнъж преля в Тарвалонския път — широка ивица здраво утъпкана земя, лъкатушеща на северозапад през гористи хълмове, по-ниски от тези, над които се издигаше градът.

На една миля в леса към тях се присъединиха двеста майенски Крилати гвардейци и петстотин въоръжени мъже от Дома Таборвин, всички яхнали най-добрите коне, които бяха могли да намерят.

Всички майенци бяха с червени нагръдници и шлемове, приличащи на обърнати гърнета с периферия, покриваща главите им до тила, а на върховете на пиките им висяха червени лентички. Повечето изглеждаха почти толкова нетърпеливи, колкото Нурел. Пониските кайриенци носеха прости метални ризници и шлемове като камбани, срязани отпред, за да открият лицата им, като и шлемовете, и ризниците на повечето бяха изпочукани. По дългите им копия нямаше украса, макар че тук-там Добрайновият цон, малко квадратче корав плат на къса дръжка, със синьо поле и два бели диаманта на него, отличаваше командирите и по-дребните лордове. Никой от тях не изглеждаше нетърпелив, по-скоро бяха мрачни. Виж, те бяха виждали битки. В Кайриен го наричаха „да видиш вълка“.

Това за малко не разсмя Перин. За вълците все още не бе настъпил час.

Малко преди пладне от дърветата по склона към пътя затича малка група айилци. Редом с Руарк закрачиха на дълги отскоци две Деви, Нандера, и както забеляза след миг Перин, самата Сюлин. Тя изглеждаше съвсем различно в кадин-сор, с късо подстригана бяла коса, с изключение на опашката на врата ѝ. Изглеждаше... естествена, което съвсем не беше така в ливреята. С тях бяха и Амис и Сорилея — подрънкваха герданите и гривните си от злато и слонова кост, надигнали обемистите си поли, докато тичаха по склона, но не изоставаха и с една крачка.

Перин скочи от седлото и закри с тях.

— Колко? — беше единственото, което изрече.

Руарк се извърна през рамо към Гаул и Лоиал, които крачеха до Добрайн и Нурел в челото на колоната. Бяха достатъчно далеко, но въпреки това Руарк сниши глас.

— Пет хиляди мъже от различни общества. Малко над пет. Не можех да взема много. Тимолан както винаги прояви подозрителност, че не тръгнах с него срещу Шайдо. Ако се разбере, че Айез Седай са хванали Кар-а-карн, боя се, че замъгляването ще погълне всички ни. — Нандера и Сюлин се окашляха шумно и Сюлин извърна глава и се изчерви. Руарк ги изгледа — от него лъхна гняв — и промърмори: — И

около хиляда Деви. Ако не бях свил юмрук, всички щяха да хукнат след мен със запалени факли в ръцете, за да известят на целия свят, че Ранд ал-Тор е в опасност. — Гласът му изведнъж се втвърди. — Всяка Дева, която открия, че е тръгнала след нас, ще разбере, че говоря сериозно.

Този път и Сюлин, и Нандера се изчервиха.

— Аз... — понечиха да отвърнат и двете едновременно, но Руарк отново ги изгледа свирепо и Сюлин отново извърна поглед, а лицето ѝ стана още по-червено. Перин не помнеше Баин и Чиад да се червят така — единствените Деви, които беше познавал. — Аз съм обещала — каза вдървено Нандера — и всяка Дева е обещала под клетва. Ще правим това, което вождът заповяда.

Перин се сдържа да попита какво е това „замъгляване“, както и как бе успял Руарк да прехвърли айилците през Алгуеня без салове, след като единственото, което можеше да спре един айилец, беше вода, която той не може да преброди. Нямахше да е зле да го научи, но тези отговори сега не бяха важни. Шест хиляди айилци, петстотинте ризници на Добраин и двеста души Крилата гвардия. Срещу шест Айез Седай, техните Стражници и около петстотин охранници, това трябваше да е достатъчно. Само че Айез Седай държаха Ранд. Ако решаха просто да му прережат гърлото, щеше ли някой да се осмели да вдигне ръка?

— Има също и деветдесет и четири Мъдри — каза Амис. — Най-мощните в Единствената сила. — Изрече го с неохота — айилките не обичаха да признават, че могат да преливат — но гласът ѝ се извиси. — Нямахше да вземем толкова много, но всички пожелаха да дойдат. — Сорилея се окашля и този път се изчерви Амис. Трябваше да поразпита Гаул; айилците бяха толкова различни от всички други хора, че сигурно започваха да се изчервяват, щом поостарееха. — Води ни Сорилея — довърши Амис и старицата изсумтя доволно. Поне му замириса на доволство.

Колкото до самия Перин, всичко, което той знаеше за Единствената сила, можеше да се побере в един напръстник и да остане място за дебел палец, но беше виждал какво могат да правят Верин и Аланна и бе видял онова пламъче, което Сорилея произведе пред очите му. Ако тя беше най-мощната в Силата сред Мъдрите, то на шестте Айез Седай никак нямаше да им е трудно да овържат на бала

всичките деветдесет и четири Мъдри наведнъж. В този момент обаче той нямаше да върне и една полска мишка.

— Трябва да са на седемдесет-осемдесет мили пред нас — каза той. — Най-много стотина, ако теглят яко фургоните. Ще трябва да напрегнем всички сили. — Когато отново се метна на седлото си, Руарк и другите айилци се затичаха обратно нагоре по хълма. Перин вдигна ръка и Добрайн даде знак на конниците да засилят ход. И за кой ли път Перин се зачуди защо мъже, достатъчно възрастни да му бъдат бащи, и жени на възрастта на майка му, мъже и жени, свикнали да командват, го следват.

Другото, за което се чудеше и което го тревожеше, бе колко бързо могат да се движат. Айилците в кадин-сор можеха да не изостават от конете, знаеше го, но отначало се притесни за Мъдрите в полите им — някои от тях навярно бяха на годините на Сорилея. Но в поли или не, с бели коси или не, Мъдрите крачеха бързо като всички останали, не отстъпваха на конете и през цялото време спокойно си говореха на групички.

Пътят пред тях се виеше пуст: никой нямаше да тръгне на път по време на Празника на светлините, освен ако нямаше толкова бърза работа, колкото неговата. Хълмовете взеха да стават по-ниски и докато спрат за нощен лагер по здрач, той прецени, че трябва да са изминали около тридесет и пет мили. Добро разстояние за един ден, чудесно за толкова голяма група и наполовина повече от това на Айез Седай, освен ако не бяха решили да уморят впряговете на фургоните. Той престана да се чуди дали ще може да ги настигне преди Тар Валон — само дето не му беше ясно какво ще прави, като ги настигне.

Заоформя в главата си образ. Млад бик с къдрава козина; горд, с рога, които блестяха като излъскан метал на утринно слънце. Палецът му пробяга по секирата, лежаща до него, със зловещо извитото острие и острия шип. Стоманените рога на Младия бик — така я наричаха вълците.

Остави ума си да затърси, да отпрати образа надалеч в нощта. Там трябваше да има вълци, а те щяха да знаят за Младия бик. Вестта за човешко същество, способно да говори с вълци, трябваше да е прелетяла по целия свят като бурен вятър. Перин беше срещал двама такива. Единият — приятел, другият — несретник, неуспял да задържи човешкото в себе си. Чул беше приказки от бежанци, стичащи се в Две

реки. Те знаеха древни истории за хора, които се превръщали във вълци, сказания, на които малцина вярваха и които разказваха за забава на децата. Трима обаче твърдяха, че познавали мъже, които станали вълци и подивели, и макар подробностите да се бяха сторили на Перин погрешни, безпокойството, с което двама от тях отбягваха да поглеждат жълтите му очи, сякаш донякъде потвърждаваше думите му. Тези двамата, жена от Тарабон и мъж от Равнината на Алмот, избягваха да излизат нощем навън. Освен това, странно защо, непрекъснато му поднасяха като дар глави чесън, който той изяждаше с голямо удоволствие. Но беше престанал да издирва други като себе си.

Усети вълците и имената им започнаха да прииждат към него. Две луни, Див пожар, Стар елен и дузини още, сипеци се на порой в главата му. Всъщност това не бяха имена, а по-скоро образи и усещания. Младия бик беше твърде прост образ за име на вълк. Две луни всъщност беше загърнато в нощен мрак езерце, гладко като лед в мига, преди да го развълнува лекият ветреца, с вкуса на ранна есен във въздуха, а луната увиснала бяла в небето и друга, отразена така съвършено, че е трудно да различиш коя е истинската. И всичко това се връзваше в него до костите.

Известно време имаше само размяна на имена и на миризми. После той си помисли: „Търся хора, които са пред мен. Айез Седай и мъже, с коне и фургони.“ Това, разбира се, не беше точно каквото си помисли, също както Две луни не беше просто две луни. Хората бяха „двуноги“, а конете — „четириноги с твърди ходила“. Айез Седай бяха „двуноги самки, които пипат вятъра, който движи слънцето, и викат огъня“. Вълците не обичаха огъня и бяха много по-предпазливи спрямо Айез Седай, отколкото към останалите хора; струваше им се удивително, че той не може да различава Айез Седай. Приемаха тази своя способност за нещо толкова естествено, колкото неговата да различава един бял кон сред стадо черни, нещо, за което не си струваше да се говори и нямаше как да се обясни.

Нощното небе вътре в главата му сякаш се завихри и изведнъж надвисна над лагер с фургони, шатри и огънове. Всички тези неща не изглеждаха съвсем както трябва — вълците не се интересуваха особено от човешките неща, затова фургоните и шатрите изглеждаха смътни; лагерните огънове като че ли бушуваха опасно; конете

изглеждаха много апетитни — и това се предаде от вълк на вълк, докато стигне до него. Лагерът се оказа по-голям, отколкото Перин очакваше, но у Див пожар нямаше и капка съмнение. Нейната глутница вече кръжеше на прилично разстояние около мястото, където се намираха „двуногите самки, които пипат вятъра, който движи слънцето, и викат огъня“. Перин понечи да запита колко са, но от числа вълците не разбираха; казваха колко са разните неща, като показваха колко те са видели, а след като Див пожар и глутницата ѝ бяха усетили Айез Седай, нямаха намерение да ги приближават повече.

„Колко далеч?“ беше въпрос, който получи по-добър отговор, отново предаден от вълк на вълк, макар и да трябваше да се отгадава. Див пожар каза, че можела да иде до хълма, където свадливият самец Половин опашка хранел глутницата си със сърна, докато луната се премести ето там на небето, под този ъгъл. Половин опашка можеше да стигне до Зайчи нос — млад и много свиреп самец, — докато луната се преместела ето толкова, под друг ъгъл. И така продължи, докато не стигна до Две луни. Две луни запази достойно мълчание, уместно за стар самец; той и глутницата му не бяха на повече от миля от Перин и щеше да е обидно да си помисли, че Перин не знае точно къде се намират.

Преценявайки, доколкото можеше, Перин стигна до числото шестдесет-седемдесет мили. Утре щеше да може да определи колко бързо се приближава към тях.

„Защо?“ Това беше Половин опашка, предадено по останалите и белязано с миризма.

Перин се поколеба. Боеше се от този въпрос. Към вълците той изпитваше същото, каквото и към хората на Две реки. „Хванали са Сенкоубиеца в клетка“ — помисли си той накрая. Така вълците наричаха Ранд, но той нямаше никаква представа дали смятат Ранд за важен.

Ужасът, изпълнил ума му, беше достатъчен отговор, но и вой изпълни нощта, отблизо и отдалече, вълчи вой, изпълнен с гняв и страх. Конете в лагера зацвилиха изплашени, затропаха с копита и се сбутаха край въжетата. Мъже се разтичаха да ги успокоят и други започнаха да се взират в тъмницата, сякаш очакваха върху животните да се нахвърли огромна глутница.

„Идем“, отвърна най-сетне Половин опашка. Само това, а после и другите заотвърщаха, глутници, с които Перин бе говорил, и глутници, които бяха слушали мълчаливо двуногия, който можеше да говори като вълците. „Идем“. Нищо повече.

Перин се обърна в постелката си да поспи и засънува, че е вълк, тичащ през безкрайно нижещи се хълмове. На другата сутрин нямаше и следа от вълците — дори айилците не съобщиха, че са забелязали някой — но Перин ги усещаше, вече бяха неколкостотин наблизно и идваха още.

През следващите няколко дни околността се сниши до нагъната равнина, в която и най-големите възвишения трудно можеха да се нарекат хълмове в сравнение с онова, което беше край Алгуеня. Гората взе да оредява и отстъпи на тревиста степ, кафява и съсухрена, с жалки групички дървета, пръснати все по-надалеч една от друга. Рекичките и потоците, които прекосяваха, едва намокряха конските копита. Всяка нощ вълците казваха на Перин това, което можеха, за Айез Седай, а то не беше много. Глутницата на Див пожар ги следваше като сянка, но доста назад. Едно обаче стана ясно. Всеки ден Перин покриваше толкова разстояние, колкото през първия, и всеки ден отрязваше десетина мили от преднината на Айез Седай. Но след като ги настигнеше, тогава какво?

Всяка вечер Перин сядаше да си поговори с Лоиал. Това, за което искаше да поговори с някого, беше същото „тогава какво?“ Добрайн, изглежда, смяташе, че трябва просто да се впуснат в щурм и да загинат, като направят каквото могат. Руарк казваше само, че трябвало да изчакат да видят какво ще освети слънцето утре и че всички хора рано или късно трябвало да се събудят от съня, което не беше много по-различно от мнението на Добрайн. Лоиал можеше и да е млад огиер, но все пак беше на деветдесет и четири години, а и Перин подозираше, че е изчел много повече книги, отколкото самият той е виждал. И освен това много често показваше изумителни познания за Айез Седай.

— Има няколко книги за Айез Седай, занимаващи се с мъже, които могат да преливат. — Лоиал се навъси към лулата си; чашката ѝ с гравирани по нея листа беше голяма колкото двата пестника на Перин. — Елора, щерка на Амар, щерка на Кура, е написала „Мъже на огъня и Жени на въздуха“ в ранните дни от царуването на Артур

Ястребовото крило. А Ледар, син на Шандин, син на Коймал, е написал „Студия за мъжете, жените и Единствената сила при човеците“ само преди триста години. Тези двама автори според мен са най-добрите. Елора особено — тя е писала в стила на... Не. Ще бъде кратък. — Перин се съмняваше в това: краткостта трудно можеше да се впише в списъка от добродетелите на Лоиал, щом заговореше за книги. Огиерът се изкашля. — Според закона на Кулата, мъжът трябва да бъде отведен в Кулата за съд преди да може да бъде опитомен. — За миг ушите на Лоиал помръднаха страховито и дългите му вежди провиснаха мрачно, но той потупа Перин по рамото, за да го успокои. — Не допускам, че се канят да направят това, Перин. Чувам, че са говорили, че искат да му отдадат почит, а той все пак е Преродения Дракон. Те знаят това.

— Почит ли? — промълви Перин. — Те може да му дават и в копринени завивки да спи, но един пленник все пак си е пленник.

— Сигурен съм, че се отнасят добре с него, Перин. Сигурен съм. — Огиерът не прозвуча толкова убедено, а въздишката му беше като сух вихър. — А и той е в безопасност, докато не стигне в Тар Валон. Елора и Ледар — и още няколко автори — са съгласни в това, че се изискват тринадесет Айез Седай, за да опитомят един мъж. Това, което не разбирам, е как са успели да го пленят. — Огромната му глава се люшна в нескрито изумление. — Перин, и Елора, и Ледар твърдят, че когато Айез Седай намерят мъж с огромна сила, те винаги събират тринадесет, за да го пленят. О, упоменават сказания за четири или пет и двамата споменават за Карайган — тя довела едного почти от две хиляди мили до Кулата сама, след като той убил двамата й Стражници... но... Перин, те пишат за Юриан Каменолък и за Гуаир Амалазан. За Раолин Прокобник и за Давиан също, но тези, които ме безпокоят, са другите. — Това бяха четирима от най-могъщите мъже, провъзгласили се за Преродения Дракон, все преди много векове, преди Артур Ястребовото крило. — Шест Айез Седай са се опитали да пленят Каменолък и той убил три от тях и пленил останалите. Шест се опитали да хванат Амалазан; той убил едната и усмирил други две. Със сигурност Ранд е силен като Каменолък или Амалазан. Дали само шест са пред нас? Това би могло да обясни много неща.

Може би ги обясняваше, но не беше никаква утеха. Тринадесет Айез Седай можеха да отбият всяка атака на Перин сами, без своите

Стражници и войници. Тринадесет Айез Седай можеха да заплашат да опитомят Ранд, ако Перин ги нападнеше. Сигурно нямаше да го направят — те все пак знаеха, че Ранд е Преродения Дракон; знаеха, че той трябва да владее Силата в деня на Последната битка, но можеше ли Перин да рискува? Можеше ли човек да знае защо Айез Седай правят едно или друго? Той самият така и не бе успял да си наложи да се довери дори на Айез Седай, дори на онези, които се стараеха да докажат, че са му приятели. Те винаги пазеха тайните си и как можеше човек да е сигурен, когато усещаше как заговорничат зад гърба му, колкото и да му се усмихват в лицето. Кой можеше да каже какво биха направили Айез Седай?

Всъщност Лоиал не знаеше чак толкова много неща, които можеха да му помогнат, а и му беше много по-интересно да си говорят за Ерит. Перин знаеше, че е оставил две писма на Файле — едното до майка му и другото до Ерит, да им ги предаде когато може, ако се случи нещо нередно. Което Лоиал почти беше успял да извърти, мъчейки се да я увери, че това не би могло да стане — той винаги ужасно се тревожеше да не би да разтревожи някой друг. Перин беше дал своето си писмо за Файле на Амис, която го беше отнесла да го остави на Мъдрите в айилския стан.

— Тя е толкова красива — измърмори Лоиал и се взря в нощта, сякаш я виждаше. — Лицето ѝ е толкова нежно и силно в същото време. Когато я гледах в очите, сякаш не можех да видя нищо друго. А ушите ѝ! — Изведнъж неговите уши се размърдаха диво и той се задави с лулата си. — Моля те — изпъшка той, — забрави, че споменах... Не биваше да заговарям за... Знаеш, че не съм груб, Перин.

— Вече го забравих — каза уморено Перин. Ушите ѝ?

Лоиал искаше да научи какво е да си женен. Не че имал някакво намерение да се жени все още, добави той набързо, още бил твърде млад, а и трябвало да довърши книгата си и не бил готов да заживее уседнало и никога да не напуска стеддинг освен на гости в друг стеддинг — нещо, за което жена му със сигурност щяла да настоява. Просто бил любопитен. Нищо повече.

Така че Перин му заразказва за живота си с Файле и как тя му пресадила корените, докато се усети. По-рано неговият дом беше Две реки; сега домът му беше там, където е Файле. Мисълта, че тя го чака,

усилваше крачките му. Присъствието ѝ осветяваше всичко, а пред усмивката ѝ всяка неприятност изглеждаше дреболия. Разбира се, той не можеше да говори как от мисълта за нея кръвта му кипва, нито как сърцето му бие лудо, когато я гледа — нямаше да е прилично, — и определено нямаше намерение да споменава за тревогите си. Какво щеше да прави? Той наистина бе готов да коленичи пред нея, но едно упорито, желязно семе вътре в него настояваше първо една дума да чуе от устата ѝ. Само да кажеше, че иска нещата да се върнат както бяха.

— Какво можеш да ми кажеш за ревността? — попита Лоиал и този път бе ред на Перин да се задави. — Жените ревниви ли са?

— Ревниви ли? — отвърна тромаво Перин. — Файле не е ревнива. Откъде ти хрумна? Тя е свършена.

— Разбира се, че е свършена — отвърна плахо Лоиал и заби поглед в земята. — Да ти се намира още табак от Две реки? Останали са ми само кайриенски листа, много са люти.

Ако всичко беше така, пътуването им щеше да е спокойно поне донякъде, доколкото изобщо можеше да е спокойна една гонитба. Вълците не искаха хората да се отклоняват от пътя си и да ги безпокоят, затова гонеха елени край пътя в количества, които бяха повече дори от нуждите на голямата група и не беше рядкост някой горд самец с женските си да застане направо на пътя. Но имаше една стара поговорка: „Единственият спокоен човек е човек без пъп“.

Кайриенците не се държаха дружелюбно с айилците, разбира се. Често им се мръщеа и ги гледаха презрително. Добрайн мърмореше, че го превъзхождали по численост дванайсет към едно. Уважаваше бойните им умения, но така, както човек уважава качествата на глутница побеснели вълци. Айилците не гледаха нито сърдито, нито презрително. Те просто даваха да се разбере, че за тях кайриенците изобщо не съществуват. Перин нямаше да се учуди, ако някой айилец минеше през кайриенец, все едно че не го вижда. Руарк твърдеше, че нямало да има никакви неприятности, стига дървоубийците да не ги предизвикали. Добрайн каза, че нямало да има неприятности, стига диваците да стоели настрана от пътя му. На Перин много му се искаше да е сигурен, че няма да почнат да се трепят.

Хранил беше някаква надежда, че майенците може да се окажат мост между двете страни, макар понякога да се улавяше, че съжالياва за това. Мъжете в червените ризници се разбираха добре с по-ниските

от тях хора в прости нагръдници — война между Майен и Кайриен никога не беше имало — и също така се спогаждаха с айилците. Освен по време на Айилската война, майенците никога не се бяха сражавали с айилци. Добрайн се държеше много приятелски с Нурел и често споделяше с него вечерята, а Нурел изпушваше по някоя лула с различни айилци. Особено с Гаул. Тъкмо оттук дойде съжалението му.

— Говорих с Гаул — проговори Нурел нерешително. Беше четвъртият ден от пътя им и той се беше отделил от майенската част и яздеше до Перин в челото на колоната. Перин го слушаше разсеяно — Див пожар беше позволила на един от по-младите си самци да се промъкне по-близо скоро след като Айез Седай бяха тръгнали на заранта, и той не беше видял Ранд. Явно всеки вълк знаеше как изглежда Сенкоубиеца. Все пак, въпреки смътните очертания на това, което бе видял Утринни облаци, всички фургони с изключение на един бяха покрити. Ранд сигурно седеше в някой от тях. — Той ми разправяше за Битката в Емондово поле — продължи Нурел. — Лорд Айбара, за мен би било голяма чест да чуя за вашите битки от вас самия.

Изведнъж Перин се вкочани на седлото и изгледа момчето. Не, не беше момче, въпреки розовите си бузи и гладкото лице. Беше на неговата възраст. Но тази негова миризма, ярка и леко потръпваща... Перин почти изпъшка. Беше я помирисвал от младоците у дома, но да благоговее пред него като пред герой мъж на неговата възраст беше повече от това, което можеше да понесе.

Но и това ако беше най-лошото, едва ли щеше да е от значение. Той очакваше айилците и кайриенците да не се харесват взаимно. Трябваше да очаква един младеж, който никога не е виждал битка, да се възхищава от човек, сражавал се с тролоци. Това, което го тревожеше, бяха нещата, които не можеше да предвиди. Непредвидимото можеше да те захапне за глезена когато най-малко го очакваш и си си позволил да се разсееш.

С изключение на Гаул и Руарк всички айилци носеха пурпурна платнена ивица с изрисуван черно-бял диск през слепоочията. Перин ги беше забелязал в Кайриен, както и в Кемлин, но когато попита Гаул, а после и Руарк, дали това ги отличава като сисвай-айман, за които му беше споменал Руарк, двамата се направиха, че не разбират за какво им говори. Перин дори попита мъжа, който, изглежда, беше главният

след Руарк, Юриен, но Юриен като че ли също не го разбра. Е, Руарк беше казал, че може да вземе само сисвай-айман, така че Перин мислеше за тях с това име, въпреки че не знаеше какво означава то.

Това, което определено знаеше, беше, че може би ще възникне свада между сисвай-айман и Девите. Когато някои от тези мъже погледнеше към Девите, Перин долавяше лъх на ревност. Когато някоя от Девите погледнеше към сисвай-айман, миризмата им го караше да си помисли за вълк, разкъсващ сърна, вълк, който няма да даде на другите от глутницата да докоснат и една мръвка, дори да се задави, докато я изгълта. Не можеше дори да си въобрази защо се гледат така, но миризмата бе много остра.

Всичко това все пак бе едно „може би“, нещо, което можеше да стане, а можеше и да не стане. С други неща обаче не беше така. В първите два дни, след като напуснаха града, Сюлин и Нандера пристъпваха напред всеки път, когато Руарк кажеше нещо, засягащо Девите; и всеки път Сюлин отстъпваше изчервена, но следващия път отново напираше, всеки път. На втората вечер, когато се вдигна станът, двете се опитаха да се убият с голи ръце.

Поне така изглеждаше в очите на Перин — риташа се, удряха се с юмруци, търкаляха се по земята и така си извиваха ръцете, че той бе сигурен, че някоя кост ще изпука — докато тази, която се бе оказала в неизгодна позиция, не успееше да се освободи с извъртане и удар. Руарк го спря, когато се опита да се намеси, и изглеждаше изненадан, че го е поискал. Доста кайриенци и майенци се струпаха наоколо, за да ги гледат и да правят облози, но никой от айилците дори не погледна борбата им, дори Мъдрите.

Най-накрая Сюлин успя да притисне Нандера по очи към земята, сграбчи я за косата и заблъска главата ѝ в земята, докато тя не се отпусна неподвижно. Дълго време по-старата жена остана на място, гледайки пребитата. А после праметна изпадналата в несвяст Нандера през рамо и я помъкна нанякъде.

Перин реши, че вече ще командва Сюлин, но не се оказа така. Сюлин все така присъстваше на съвещанията, но именно покритата с цицини Нандера отговаряше на Руарк и поемаше командите му, докато не по-малко подутата Сюлин си мълчеше, и когато Нандера помолеше Сюлин да направи нещо, тя го правеше без колебание и незабавно.

Перин можеше само да се почесва по главата и да се чуди дали изходът на битката всъщност е такъв, какъвто си мисли той.

Мъдрите винаги крачеха покрай пътя на групи, които семеняха по големина и чиито членове като че ли се разместваха. В края на първия ден Перин забеляза, че цялото това разместване се върти около две жени, Сорилея и Амис. В края на втория вече беше сигурен, че двете поддържат различни гледни точки — нещо много зачестиха сърдитите погледи и мръщения. Амис взе да отстъпва по-бавно и да се изчервява по-рядко. Понякога Руарк замирисваше леко тревожно, щом погледнеше към жена си, но това беше единственият признак, че забелязва нещо. При третия бивак извън града Перин почти очакваше да види, че битката между Сюлин и Нандера се повтаря между Мъдрите. Вместо това двете жени взеха по един мях и се отдалечиха малко, след което седнаха на земята и свалиха сгънатите забрадки от косите си. Той ги погледа в огряната от луната тъмница, останал достатъчно далече, за да не може да ги подслуша макар и случайно, но единственото, което двете правеха, беше да пият вода и да си говорят. На другата заран останалите Мъдри продължиха да се местят от едната към другата, но преди дългата колона да покрие три мили, Перин забеляза, че всички вече си се струпали около Сорилея. От време на време двете с Амис се отбиваха от едната страна на пътя да си поговорят насаме, но със сърдитите погледи се свърши. Ако бяха вълци, Перин щеше да каже, че е надвито някакво предизвикателство към водача на глутницата, но ако можеше да се съди по миризмите им, сега Сорилея приемаше Амис почти като равна, което никак не подходеше на вълците.

Вече бе седмият ден, откакто бяха тръгнали от Кайриен. Яздеха под жаркото утринно слънце и той се чудеше що ли за изненада му готвят айилците тепърва, чудеше се дали айилците и кайриенците няма да се хванат за гушите и какво щеше да прави, след като настигнаше Айез Седай след три-четири дни.

Всичко това се заличи от едно известие от Половин опашка. Имало голяма група мъже — и жени, може би; вълците понякога трудно отличаваха мъжките човеци от женските — само на няколко мили западно, и яздели бързо в същата посока като Перин. Това, което го стъписа, беше смътният образ на двете знамена, зад които яздеха.

Добрайн и Нурел, Руарк и Юриен, Нандера и Сюлин, Сорилея и Амис бързо го обкръжиха.

— Продължете — каза той и обърна Дръжливко на запад. — Май ще намерим няколко приятели, които ще се присъединят към нас, но не бива да губим време.

Те продължиха, а той се отдалечи в галоп, но не го оставиха сам. Преди да е изминал и четвърт миля, вече го догонваха дузина Крилати гвардейци и още толкова кайриенци, поне двадесет Деви, водени от Сюлин, и още толкова сисвай-айман зад един сивокос мъж със зелени очи и строго лице. Перин се изненада само, че няма и една-две Мъдри.

— Приятели — измърмори Сюлин, подтичвайки до стремето му. — Приятели, които се появяват изведнъж, без да предупредят, а той изведнъж разбира. — Тя вдигна очи към него и заговори по-високо: — Не ми се ще да те видя да паднеш и да си счупиш носа.

Перин поклати глава. И тази жена да се прави толкова време на покорна слугиня! Странни хора бяха това айилците.

Продължи да язди в жегата, воден от вълците, и когато изкачи едно ниско възвишение, никак не се изненада, когато видя на може би около две мили конници в дълга колона по двама — мъжете на Две реки с техния си пряпорец с Червената вълча глава. Това, което го изненада, беше, че сред тях наистина имаше и жени — десет, преброи ги той — както и много мъже, за които беше сигурен, че не са от Две реки. Това, от което челюстите му се сковаха, беше второто знаме. Червеният орел на Манедерен. Безброй пъти им беше казал да го махнат, но те не искаха и да чуят. Все пак неясното известие на вълците за знамената го беше подготвило.

Те, разбира се, също забелязаха него и свитата му. Добри очи имаше в четата. Дръпнаха юздите и спряха, някои свалиха лъковете от гърбовете си, дългите лъкове на Две реки, които можеха да убият човек от триста разкрача, ако не и повече.

— Никой да не минава пред мен — каза Перин. — Няма да стрелят, щом ме познаят.

— Изглежда, жълтите очи виждат надалеч — рече мрачно Сюлин. Мнозина от останалите го изгледаха странно.

— Просто стойте зад мен — въздъхна Перин.

Когато се приближи, надигнатите лъкове се снишиха. Водеха Стъпко, забеляза той с радост, и Лястовица — с по-малко радост.

Файле никога нямаше да му прости, ако позволеше черната ѝ кобилка да пострада. Добре щеше да е да се върне на гърба на дорчото си, но може би нямаше да е зле да задържи и Дръжливко — един лорд можеше да си позволи да има два коня. Дори лорд, на когото сигурно не оставаха повече от четири дни живот.

Данил подкара бавно коня си пред колоната на Две реки, а с него и Ейрам. Жените го последваха. Перин видя лишениите от възраст черти на Айез Седай още преди да познае Верин и Аланна — и двете язدهа с жените. Никоя от другите не познаваше, но беше сигурен какви са, макар и да не беше сигурен как са се озовали тук. Девет. Девет Айез Седай можеше да се окажат повече от полезни, след три-четири дни, и все пак доколко можеше да им се довери? Бяха девет, а Ранд беше казал, че само шест могат да го следват. Зачуди се коя ли от тях е Мерана, водачката им.

Една Айез Седай с квадратно лице, — приличаше на селянка — проговори преди Данил да е успял да отвори уста. Яздеше яка кафява кобила.

— Значи ти си Перин Айбара. Лорд Перин, би трябвало да кажа. Много сме слушали за теб.

— Изненада е да те срещнем тук — добави хладно една високомерна, макар и хубаволика жена — с такива странни спътници. Яздеше черен кон със свирепи очи; Перин бе готов да се обзаложи, че животното е обучавано за боен кон. — Бяхме сигурни, че си далече пред нас.

Без да им обръща внимание, Перин се обърна към Данил.

— Не че съм недоволен, но как се озовахте тук?

Данил хвърли поглед към Айез Седай и поглади свирепо мустаци.

— Тръгнахме, както ти каза, лорд Перин, и колкото можехме побързо. Ще рече, оставихме фургони и всичко, щото изглеждаше, че има някаква причина да тръгнеш толкоз бързо. После Кируна Седай и Бера Седай и другите ни настигнаха и казаха, че Аланна можела да намери Ранд — лорд Дракона де — и понеже ти отиде с него, рекох, че ще си с него, и като не можехме да разберем дали си тръгнал от Кайриен и... — Той си пое дълбоко дъх. — Все едно, изглежда, са били прави, нали така, лорд Перин.

Перин се намръщи, зачуден как Аланна би могла да намери Ранд. Но сигурно можеше, иначе Данил и останалите нямаше да са тук. Двете с Верин стояха по-назад заедно с една стройна жена с очи като лешници, която сякаш въздишаше непрекъснато.

— Аз съм Бера Харкин — каза жената с квадратното лице, — а това е Кируна Начиман. — Тя посочи високомерната си спътница. Явно останалите все още можеха да минат и без представяне. — Ще ни кажете ли защо вие сте тук, след като младият ал-Тор — лорд Дракона — е на няколко дни на север?

Нямаше време за много размишления. Ако тези девет бяха решили да се присъединят към Айез Седай отпред, почти нищо не можеше да направи, за да ги спре. Но виж, девет Айез Седай на негова страна...

— Той е в плен. Една Айез Седай на име Койрен и поне още пет други го отвеждат към Тар Валон. Така поне смятат. Аз смятам да ги спра. — Това предизвика голямо слисване, при което очите на Данил се разшириха, а всички Айез Седай заговориха наведнъж. Ейрам като че ли беше единственият, който не се слиса, но пък и той сякаш не се интересуваше от нищо освен от Перин и меча си. Миризмите от Айез Седай бяха само гняв и страх въпреки привидно спокойните им лица.

— Трябва да ги спрем, Бера — каза една жена с коса, оплетена на тарабонски плитчици, а една бледа кайриенка, яхнала висока дореста кобила, извика:

— Не можем да позволим на Елайда да го получи, Бера!

— Шест ли? — възкликна невярващо жената с лешниковите очи. — Шест не могат да го пленят. Сигурна съм.

— Казах ви аз, че е ранен — почти проплака Аланна. Перин много добре познаваше миризмата, която се излъчваше от нея; миришеше на болка. — Казах ви. — Верин не отвори уста, но миришеше свирепо... и изплашено.

Кируна огледа свитата на Перин с мрачно презрение.

— С това ли смяташ да спреш Айез Седай, младежо? Верин не ми каза, че си глупак.

— Водя още малко по Тарвалонския път — отвърна той сухо.

— Тогава можеш да ни заведеш при тях — каза му Кируна, сякаш му правеше някаква отстъпка. — Така ще е добре, Бера, нали? — Бера кимна.

Перин не разбра защо държането на Кируна така го подразни, но не беше време да гадае за подобни дреболии.

— Имам също така триста триста лъконосци от Две реки, които смятам да взема със себе си по пътя. — Как можеше Аланна да знае дали Ранд е ранен? — Вие, Айез Седай, сте добре дошли да тръгнете с нас.

На тях това явно не им хареса. Дръпнаха се встрани да го обсъдят — дори неговите уши не дочуха нищо; сигурно бяха използвали някак Силата — и по едно време Перин си помисли, че ще предпочетат да продължат сами.

Накрая все пак дойдоха, но Бера и Кируна яздеха от двете му страни през цялото време до пътя, като се редуваха да му обясняват колко опасно и деликатно било положението и че не трябвало да предприема нищо, което можело да навреди на младия ал-Тор. Бера поне се сещаше от време на време да нарича Ранд Преродения Дракон. Едно от нещата, които му дадоха да разбере съвсем ясно, беше, че Перин не бива да си позволява и една крачка, без първо да ги пита, и Перин започна да се чуди дали не беше направил грешка, че ги покани да дойдат.

И да се впечатлиха Айез Седай от проточилите се по пътя айилци, майенци и кайриенци, не го показаха. Но появата им подгръ още малко врящия казан. Майенците и кайриенците изглеждаха доста окуражени от присъствието на девет Айез Седай и шестнадесет Стражници. Девите и сисвай-айман, от друга страна, гледаха Айез Седай с опасение, сякаш всеки момент очакваха някакъв номер. Лицата на Мъдрите останаха гладки и невъзмутими като тези на Айез Седай, но Перин надуваше вълни на чиста ярост, лъхащи откъм тях. С изключение на една Кафява на име Масури, отначало Айез Седай изцяло пренебрегваха Мъдрите, но след като Масури получи силен отпор през следващите няколко дни — тя беше настоятелна, но Мъдрите отбягваха Айез Седай толкова гладко, че според Перин го правеха по инстинкт — та след това Бера, Кируна и всички останали непрекъснато поглеждаха към Мъдрите и си говореха зад някаква невидима преграда, която пречеше на Перин да чуе какво си казват.

Щеше да ги подслуша, стига да можеше — те криеха много повече неща, освен приказките си за Мъдрите. Първо, Аланна отказа да му обясни как разбира къде е Ранд — „Има знание, от което може да

пламне всеки мозък, освен на Айез Седай“, му бе отвърнала тя, хладно и загадъчно, но от нея вонеше на тревога и болка — и така и не искаше да признае, че е казала, че е ранен по някакъв начин. Верин почти дума не обелваше пред него, само наблюдаваше всичко с птичите си очи и тайнствена усмивка, но излъчваше вълни на безсилие и гняв. По миризмата той можеше да прецени, че водачка им е или Бера, или Кируна; Бера, реши той, въпреки че почти си съвпадаха и силата на мириса клонеше понякога и към другата. Все пак трудно беше да припише лидерството на Кируна, въпреки че двете се редуваха да яздят до него по около час всеки ден — повтаряха му първоначалния си „съвет“ и му даваха да разбере, че те командват. Нурел, изглежда, реши, че е така, защото започна да приема командите им, без дори да погледне към Перин, докато Добрайн го поглеждаше, но също ги слушаше. Първия ден Перин реши, че Мерана е останала в Кемлин, затова се смая, когато на втория се обърнаха към слабичката жена с лешниковите очи със същото име. Ранд беше казал, че тя оглавява пратеничеството от Салидар, но колкото и да изглеждаха Айез Седай равни помежду си на повърхността, Перин я определи като един от по-слабите вълци в глутницата им; тъпо примирение и плаха тревога изпълваше мириса ѝ. Не беше изненадващо, че Айез Седай крият тайни, разбира се, но той смяташе да спаси Ранд от Койрен и му се искаше поне малко от малко да разбере дали няма да му се наложи да го спасява след това и от Кируна и дружките ѝ.

Добре поне че бяха дошли Данил и останалите, въпреки че и те се държаха в присъствието на Айез Седай почти толкова неприятно, колкото маиенците и кайриенците. Мъжете от Две реки толкова се зарадваха като го видяха, че малцина от тях зароптаха, когато им каза да приберат Червения орел; Перин беше сигурен, че пак ще го развеят, но братовчедът на Данил, Ван, който много му приличаше, ако се изключеше острият му нос, го сгъна грижливо и го прибра в дисагите си. Не че останаха без пряпорци, разбира се. Първо на първо, остана неговият — Червената вълча глава. Нямаше да го послушат, ако им наредеше да приберат и него, а и хладно презрителният поглед на Кируна го подтикна нарочно да го остави на показ. Но освен това Добрайн и Нурел също наизвадиха знамена, след като тъй или иначе едно вече се вееше. Не Изгряващото слънце на Кайриен или Златния ястреб на Майен. Всеки от тях беше взел два от щандартите на Ранд —

червено-златистия Дракон на бялото поле и черно-белия диск върху пурпур. На айилците, изглежда, им беше все тая и с пряпорци, и без пряпорци, а Айез Седай станаха много хладни, но трите знака изглеждаха подходящи да се язди зад тях.

И все пак на десетия ден, когато слънцето се бе издигнало почти до зенита, Перин се въсеше въпреки знамената, мъжете на Две реки и Стъпко под седлото. Скоро след обед щяха да застигнат фургоните на Айез Седай, но той все още не знаеше какво ще прави след това. И тъкмо тогава до ума му долетя известието на вълците.

„Идат. Много двуноги. Много, много, много! Идат!“

ГЛАВА 55

ДУМАЙСКИ КЛАДЕНЦИ

Гавин яздеше в челото на колоната. Вълнистият терен с пръснатите купчинки дървета изглеждаше така плосък, че човек можеше да се заблуди, че вижда надалеч, докато всъщност някои от тези издължени хребети и ниски хълмчета не бяха толкова ниски, колкото изглеждаха. Днес вятърът носеше гъсти валма прах, а прахът също така можеше да скрие много. Думайски кладенци лежаха вдясно от пътя — три каменни каптажа сред малка горичка; буретата можеха да се напълнят добре с прясна вода, още повече че до следващия сигурен източник оставаха поне четири дни път, стига Алианелски извор да не беше пресъхнал, но Галина бе заповядала да не спират. Той се мъчеше да задържи вниманието си върху околността, но не можеше.

От време на време се обръщаше и поглеждаше дългата върволица от фургони, виеща се по пътя, с Айез Седай и Стражниците, яздещи покрай тях, и вървящите пешком слуги. Повечето от Младоците бяха в тила, както се беше разпоредила Галина. Виждаше и фургона в центъра на колоната, с шестте Айез Седай, яздещи неотлъчно край него — той беше без покривало. Гавин беше готов да убие ал-Тор, но от тази мисъл му прилошаваше. Дори Ериан бе отказала да взема повече участие след втория ден, а Светлината бе свидетел, че тя имаше причина. Галина обаче беше непреклонна.

Той пак погледна напред и докосна писмото на Егвийн в джоба на палтото си, грижливо увито в копринена кърпа. Само няколко думи, с които му казваше, че го обича и че трябвало да тръгне; нищо повече. Препрочиташе си го по пет-шест пъти на ден. Нищо не беше споменала за неговото обещание. Е, той не бе вдигнал ръка срещу ал-Тор. Беше зашеметен, когато научи, че Ранд е пленен — разбра го няколко дни след като бяха тръгнали на път. Трябваше някак да я накара да го разбере. Беше й обещал да не вдигне ръка срещу този човек и нямаше да го направи, дори да загинеше, но нямаше да вдигне

ръка също така и в негова подкрепа. Егвийн трябваше да разбере това. Светлина, трябваше да го разбере!

Да, за Егвийн нищо не можеше да направи, освен да се моли. Нещо можеше обаче да направи за Мин. Все някак. Тя не заслужаваше да я откарат пленница в Кулата. Само да поохлабеа Стражниците малко охраната около нея, можеше да...

Изведнъж Гавин забеляза препускащ към колоната кон. Като че ли беше без ездач.

— Джисао — заповяда той, — кажи на фургонджиите да спрат. Хал, кажи на Раджар Младоците да са в готовност. — Без дума повече двамата препуснаха назад. Гавин зачака.

Конят се оказа стоманеносивият жребец на Бенджи Далфор и когато се приближи, Гавин видя и самия Бенджи, превит на две и впил ръце в гривата му. Гавин успя да хване юздите на коня и го спря.

Бенджи извърна глава, без да се изправя, и се взря с лъскави очи в Гавин. Около устата му имаше кръв. Той притисна корема си с ръка и изхърка:

— Айилци... Хиляди. От всички страни. — И внезапно се усмихна. — Студено е днес, а? — От устата му бликна кръв и той рухна на земята, немигащите му очи се взряха в слънцето.

Гавин обърна коня си и препусна към фургоните. За Бенджи щеше да има време по-късно, стига някой да останеше жив.

Галина препусна напред да го пресрещне. Ленената ѝ пелерина се развиваше, тъмните ѝ очи блестяха яростно. Тя непрекъснато се гневеше, от деня, в който ал-Тор се бе опитал да се измъкне.

— Кой си ти, че си въобразяваш, че можеш да заповядваш на фургоните да спрат? — извика тя.

— Айез Седай, обграждат ни хиляди айилци. — Успя някак да задържи тона си учтив. Фургоните поне бяха спрели и Младоците се развърщаха за отбрана, но фургонджиите стискаха поводите нетърпеливо, слугите надничаха учудени, а Айез Седай си говореха безгрижно със Стражниците.

Устните на Галина се сгърчиха презрително.

— Глупак! Това несъмнено са Шайдо. Севанна каза, че ще ни прати ескорт. Но ако се съмняваш, вземи си Младоците и провери сам. Тези фургоци ще продължат за Тар Валон. Време е да разбереш, че аз командвам тук, а не...

— А ако не са вашите питомни айилци? — Не за пръв път през последните няколко дни му предлагаше лично да оглави групата съгледвачи и той подозираше, че ако го направи, ще срещне айилци, при това съвсем не питомни. — Които и да са, те убиха един от моите хора. — Поне един; напред имаше още шестима съгледвачи. — Може би трябва да обмислите възможността да са айилците на ал-Тор, дошли да го освободят. Започнат ли да ни късат главите, ще е твърде късно.

Чак тогава усети, че се е развикал, но гневът на Галина се стопи. Тя хвърли поглед към мястото, където беше паднал Бенджи, и кимна замислено.

— Май трябва да внимаваме.

Ранд с мъка си пое дъх; въздухът, нахлул в гърдите му, беше лепкав и горещ. За щастие, вече не можеше да го помирише. Всяка вечер го заливаха с буре с вода, но това трудно можеше да се нарече баня, и след като затвореха капака и го заключеха, вонята пак го удряше безмилостно в ноздрите. Почти непосилно беше да задържи Празнотата. Целият бе нашарен от бичовете и навсякъде го пареше като десетки хиляди пламъци. Незарасналата рана на хълбока му пулсираше в далечината и Празнотата около него се гънеше с всеки пулс. Аланна. Усещаше Аланна. Близко. Не. Не можеше да си губи времето в мисъл за нея, дори да го беше последвала — шест Айез Седай нямаше да могат да го освободят. А може и да бяха решили да се присъединят към Галина. Никакво доверие. Никакво доверие вече към никоя Айез Седай. А и беше възможно просто да си го въобразява. Понякога наистина си въобразяваше разни неща — вървене, хладен ветрец... Понякога му се привиждаше, че върви сам, на воля. Просто върви. Цели часове, изгубени за това, което беше важно. Напрягна се отново да вдиша и крадешком опипа гладката като лед преграда, отделяща го от Извора. Отново и отново, шарейки с длан по онези шест точки. Меки. Не можеше, не биваше да спира. Опипването. Това бе важното.

„Тъмно — простена Луз Терин в дълбините на ума му. — Никога повече тъмно. Никога вече.“ Отново. И пак. Не беше сякаш чак толкова зле. Този път Ранд просто го пренебрегна.

И изведнъж ахна — сандъкът се движеше, стържеше по пода на фургона. Мръкнало ли бе вече? Подпухналата му плът неволно потръпна. Пак щеше да има бой преди да го нахранят и да го залееят с вода, а после пак да го вържат. Но щеше да е извън този сандък.

Малкият му затвор се наклони и тупна тежко на земята. Скоро капакът щеше да се отвори. Колко още дни под безмилостното слънце? Колко нощи? Изгубил им беше броя. Коя поред щеше да е сега? В главата му се завихриха лица. Белязал си беше наум всяка, която го бе измъчвала. Галина, Ериан и Катерина го бяха били най-често — единствените, които го бяха правили повече от веднъж. Лицата им сияеха в ума му с дива светлина. Колко пъти бяха искали да чуят крясъците му?

Внезапно му хрумна, че сандъкът вече би трябвало да е отворен. Бяха решили да го оставят тук през цялата нощ, а после щеше да дойде утринното слънце и...

— Пуснете ме! — изхърка той. — Пуснете ме! — Стори му се, че чува женски смях.

Заплака, а после сълзите пресъхнаха от гнева, нажежен като пещ. „Помогни ми“ — изръмжа той на Луз Терин.

„Помогни ми — изстена мъжът. — Светлина, помогни ми.“

И с мрачен ропот Ранд заопипва пак, слепешком, гладката повърхност към шестте меки пъпки. Рано или късно щяха да го пуснат. Рано или късно щяха да охладят охраната си. А направеха ли го... Дори не усети как и кога се разсмя хрипливо.

Перин изпълзя до билото, надникна надолу и видя сцена, изплувала от сънищата на Тъмния. Вълците му бяха дали някаква представа за това, което трябваше да очаква, но представите избледняха пред реалността. Може би на миля от мястото, където той лежеше под обедното слънце, прииждаше огромна маса Шайдо, обкръжила напълно нещо като пръстен от фургони и мъже, струпани около група дървета край пътя. Много от фургоните горяха, погълнати от дивия танц на пламъците. Огнени кълба, малки като юмрук и големи колкото канари, връхлитаха сред айилците, лумваха огнени езици и поглъщаха дузини от тях, превръщайки ги в живи факли; мълнии падаха от безоблачното небе, изхвърляйки високо във въздуха

земя и облечени я кадин-сор фигури. Но сребристи зъбци на мълнии биеха и към фургоните и откъм айилците също политаше огън. Много от пламъците изведнъж замираха или избухваха далеч от всяка цел, много от остриетата на мълниите секваха внезапно, но макар битката да изглеждаше леко в полза на Айез Седай, самото числено превъзходство на Шайдо рано или късно щеше да се окаже непреодолимо.

— Там долу трябва да има поне двеста-триста преливащи жени, ако не и повече. — Кируна, която лежеше до него, изглеждаше впечатлена. Сорилея, снишена до Зелената сестра, беше повече от впечатлена. Мъдрата миришеше угрижено; не уплашено, но тревожно. — Никога не съм виждала толкова сплитове наведнъж — продължи Айез Седай. — Мисля, че в лагера има поне трийсет Сестри. Довел си ни във връщ казан, Айбара.

— Четиридесет хиляди Шайдо — промърмори мрачно Руарк от другата страна на Перин. Дори мирисът му беше мрачен. — Поне четиридесет хиляди.

— Лорд Дракона долу ли е? — попита Добрайн: той бе от другата страна на Руарк. Перин кимна. — И ти смяташ да влезеш там и да го измъкнеш? — Перин отново кимна и Добрайн въздъхна. Той миришеше примирено, но не и уплашено. — Ще влезем, лорд Айбара, но не вярвам да излезем.

Този път кимна Руарк.

Кируна изгледа мъжете.

— Разбирате, че не сме достатъчно. Девет сме. Дори Мъдрите наистина да могат да преливат задоволително, не сме достатъчно, за да се преборим с това. — Сорилея изсумтя шумно, но Кируна не откъсна очи от гледката пред тях.

— Тогава си яхвайте конете и обръщайте на юг — каза Перин. — Няма да позволя на Елайда да спипа Ранд.

— Добре — отвърна Кируна с усмивка. — Защото и аз няма да го позволя. — Кожата му настръхна от тази усмивка. Разбира се, ако тя бе видяла злокобния поглед на Сорилея, насочен в тила ѝ, и нейната щеше да настръхне.

Перин даде знак на останалите в подножието на хълма, а Сорилея и Зелената се плъзнаха надолу, докато можеха вече да се изправят, след което се забързаха в противоположни посоки.

Планът, който бяха успели да съставят набързо, не беше кой знае какъв. Свеждаше се до това да се доберат някак до Ранд, някак да го освободят и след това да се надяват, че няма да е наранен толкова тежко и че ще може да отвори Праг, та да се измъкнат преди било Шайдо, било Айез Седай от лагера да са успели да ги избият. Дреболии някакви си, безспорно, за някой герой от сказание или приказка на веселчун, но Перин ужасно съжаляваше, че не им бе останало време за сериозно обмисляне. Времето обаче бе едно от нещата, които им липсваха. Не беше ясно дали Айез Седай от Кулата ще могат да удържат атаката на Шайдо за повече от час.

Първо трябваше да нападнат мъжете от Две реки и Крилатата гвардия на Майен, разделени на две крила, едните около Мъдрите, другите — около Айез Седай и Стражниците. Те заобиколиха възвишението отляво и отдясно. Данил отново им бе позволил да развоят Червения орел, в добавка към Червената вълча глава. Руарк дори не погледна към Амис, която крачеше до коня на Кируна, но Перин долови тихото му мърморене: „Дано видим заедно изгрева, заслон на сърцето ми“.

Накрая майенците и мъжете на Две реки трябваше да прикрият оттеглянето на Мъдрите и Айез Седай, освен ако не станеше точно обратното. Тъй или иначе, Бера и Кируна като че ли не харесаха плана — те искаха веднага да се доберат до мястото, където беше Ранд.

— Сигурен ли си, че ще се биеш пеш, лорд Айбара? — попита от седлото си Добрайн. За него мисълта да не се сражава на кон беше недопустима.

Перин потупа секирата на бедрото си.

— Това не върши много работа от конски гръб. — Истината беше, че вършеше, но той не искаше да язди Стъпко или Дръжливко в онова, което ги чакаше. Хората можеха да избират дали да се хвърлят сред гмеж от стомана и смърт; за конете избираше той и днес изборът му беше „не“.

— Време е гайдите да засвирят танца — каза Руарк и вдигна черното си було, макар че днес гайди нямаше да свирят — нещо, което не се харесваше на част от айилците. Много от Девите не харесаха и ивиците червен плат, завързани над лактите им, за да ги отличават от Девите на Шайдо в очите на влагоземците; изглежда, смятаха, че всеки трябва да ги познава от пръв поглед.

Забулени в черно Деви и сисвай-айман се затичаха нагоре по склона, а Перин zakрачи редом с Добрайн към Лоиал, който бе застанал в челото на кайриенците и стискаше секирата си с две ръце. Ушите му бяха присвити назад. Ейрам също беше там, с изваден меч; бившият Калайджия се усмихваше мрачно. Добрайн махна с ръка за атака, зад двата щандарта на Ранд изскърцаха седла и до айилците се надигна гора от петстотин пики.

Нищо не беше се променило в хода на битката, което изненада Перин, докато не осъзна, че са минали едва няколко мига, откакто я беше погледнал за последно. Времето му се беше сторило много по-дълго. Огромната маса на Шайдо продължаваше да напират; фургоните продължаваха да горят, мълниите продължаваха да бият от небето.

Мъжете от Две реки почти бяха излезли на позицията си, с майенците, Айез Седай и Мъдрите, и се придвижваха, наглед без да бързат, напред. Перин искаше да ги задържи по-назад, за да им даде повече шанс да се измъкнат, когато дойдеше времето за това, но Данил настоя, че трябвало да се приближат поне на триста крачки, за да бъдат лъковете им от полза, а Нурел беше невъзможно да бъде удържан. Дори Айез Седай, за които Перин беше сигурен, че им е нужно само да виждат добре, бяха настояли да са по-напред. Все още никой от Шайдо не ги беше видял — всички те сякаш се бяха съсредоточили единствено в напора си напред и навътре към центъра, отстъпваха пред огъня и мълниите и отново налитаха напред. Нужно беше само да се обърнат, но врящият пред тях пъкъл задържаше цялото им внимание.

Осемстотин крачки. Седемстотин. Мъжете от Две реки слязоха от конете и вдигнаха лъковете си. Шестстотин. Петстотин. Четиристотин.

Добрайн извади меча си, вдигна го и изрева:

— Лорд Дракона, Таборвин и победа!

Ревът му се поде от петстотин мъжки гърла и пиките рязко се снишиха.

Перин едва успя да се хване здраво за стремето на Добрайн преди кайриенците с тътен да се понесат напред. Дългите крака на Лоиал го понесоха редом с конете, Перин се остави конят почти да го повлече и викна наум: „Хайде!“

Покритата с кафява трева земя се размърда и от нея изникнаха хиляди вълци — дългнести кафяви степни вълци и други, по-тъмни и

по-тежки, техните братовчеди от лесовете, и всички се затичаха, за да се нахвърлят върху Шайдо тъкмо когато първите дълги стрели на Две реки заваляха от небето над тях. Втори залп от стрели се извиси в дъга. Нови мълнии западаха със стрелите и нови огньове разцъфнаха. Забулени Шайдо се заобръщаха за битка с вълците и едва след няколко мига разбераха, че те не са единствената заплаха, че има и айилски копия и кайриенски пики.

Перин размаха секирата си. Съсече в движение един Шайдо и го прескочи. Трябваше да се доберат до Ранд — всичко зависеше от това. Огромната брадва на Лоиал се надигна, стовари се и отвори цяла просека. Ейрам сякаш затанцува с меча си, посичайки със смях всеки, който изникнеше на пътя му. Нямаше време да мисли за никой друг. Перин заработи със секирата си методично — дърва сечеше той сега, не плът; мъчеше се да не гледа бликащата кръв дори когато тя плискаше в лицето му. Трябваше да стигне до Ранд. Сечеше просека през къпинак.

Съсредоточаваше се единствено и само върху мъжа пред себе си — мислеше си за тях като за мъже дори когато ръстът подсказваше, че може да е Дева; не беше сигурен дали ще може да размаха това извито като лунен сърп острие, от което капеше пурпур, ако си позволеше да си помисли, че замахва към жена — съсредоточаваше се, но и други неща се рееха пред очите му, докато сечеше пътя си напред. Удар на сребриста мълния изхвърли във въздуха облечени в кадин-сор фигури, някои от които с яркочервената превръзка на челото, други — не. Друга светкавица събори Добрайн от коня. Кайриенецът обаче се изправи на крака и пак размаха меча си. Огън обгърна сплетен възел от кайриенци и айилци, мъже и коне се превърнаха в пищящи факли — онези, които все още можеха да пищят.

Тези неща минаваха пред очите му, но той не си позволяваше да ги види. Съществуваха само мъжете пред него, къпинак, който трябваше да се разчисти с неговата секира, с брадвата на Лоиал и с меча на Ейрам. После видя нещо, което го разсредоточи. Надигащ се на задните си крака кон, смъкващ се от седлото ездач и забиващи се в тялото му айилски копия. Ездач в червена ризница. А после друг от Крилатата гвардия — май беше Нурел с пискюла, веещ се над шлема му. Миг след това зърна и Кируна, с невъзмутимо строго лице, крачеща като кралица на битките по просеката, изсечена от тримата й

Стражници, и пламъците, изскачащи от протегнатите ѝ длани. И Бера, а по-нататък Фелдрин и Масури, и... Какво, в името на Светлината, търсеха всички те тук? Какво правеха? Нали трябваше да са назад, с Мъдрите!

Някъде отпред отекна глух тътен, като мълния, и пресече оглушителната врява от човешки писъци и конско цвилене. Миг след това резка от светлина се появи няма и на двадесет крачки от него, преряза като огромен нажежен бръснач няколко мъже и коне и се разшири в Праг. Мъж в черен сюртук с меч в ръката изскочи от него и рухна, пронизан от копие на Шайдо в корема, но миг след това скочиха още деветима. Прагът изчезна и те застанаха в кръг с мечовете си около падналия мъж. С мечове и с нещо много повече. Някои от Шайдо, които връхлетяха срещу тях, паднаха пронизани от остриетата, но повечето просто лумнаха в пламъци. Глави се пръснаха като дини, хвърлени върху камък. Може би на стотина крачки зад тях се появи друг кръг от мъже в черни палта, обкръжени от огън и гибел, но Перин нямаше време да се чуди. Шайдо вече притискаха и него.

Застанал гръб до гръб с Ейрам и Лоиал, той започна да сече отчаяно. Път напред вече нямаше. Единственото, което можеше да направи, бе да остане на място. Кръвта заби в ушите му и той се чу как диша задъхано. Успя да чуе и Лоиал — сумтеше като бик. Перин изби едно мушкащо копие със секирата си, замахна назад към друг айилец с шипа, хвана с ръка острието на трето копие, без да усеща кървавата диря в дланта си, разцепи на две забулено в черно лице. Не мислеше, че ще удържат много дълго. Всяка негова частица се стегна — трябваше да оцелее поне за още един туптеж на сърцето. Почти всяка. В едно ъгълче на ума му бе образът на Файле — и тъжната мисъл, че не ще може да ѝ се извини, че няма да се върне при нея.

Сгънат болезнено на две в сандъка, задъхан, Ранд опипваше щита между себе си и Извора. Стонът му се носеше отвъд Празнотата, мрачен гняв и изпепеляващ страх дращеха по ръба ѝ; вече изобщо не беше сигурен кое от всичко това е негово и кое на Луз Терин. Изведнъж дъхът му секна. Шест точки, но сега едната се беше втвърдила. Не мека — твърда. После втора. Трета. Хъхрещ смях изпълни ушите му; беше неговият, осъзна той след миг. Четвърти взел

се втвърди. Той зачака, мъчейки се да потуши онова, което притеснително му прозвуча като побъркан кикот. Последните две пъпки останаха меки. Приглушеният кикот заглъхна.

„Ще го усетят — простена отчаяно Луз Терин. — Ще го усетят и ще повикат другите.“

Ранд облиза напуканите си устни. Ако се опиташе и се провалеше, друг шанс нямаше да има. Не можеше да чака.

Предпазливо, слепешком, той заопипва четирите твърди точки. Там нямаше нищо, също както по самия щит нямаше нищо, което можеше да напипа или да види, но все пак някак успя да опипа около това нищо, да усети формата му. Като възли. А в един възел винаги имаше пространство между нишките, колкото и здраво да е затегнат, празнини по-тънки и от косъм, през които може да премине само въздух. Бавно, съвсем бавно, той се запромушва през една от тези празнини, извивайки се през безкрайно малките пространства между нещо, което сякаш изобщо не съществуваше. Бавно. Колко ли оставаше преди другите да се върнат? Ако го поемеха отново преди да е намерил път през този мъчителен лабиринт... Бавно... И изведнъж успя да почувства Извора, все едно че го закачи с нокът; със самия крайчец на нокътчето на кутрето си. Сайдин си беше все така отвъд него — щитът все още беше тук, — но той усети как надеждата се надига в Луз Терин. Надежда и плах трепет. Две Айез Седай все още държаха от другата страна на преградата, все още с ялната представа какво държат.

Ранд не би могъл да обясни какво направи след това, макар че Луз Терин бе обяснил как — обясни му го, докато все така се рееше в своите налудничави фантазии, между надигащите се вълни на ярост и хленча за изгубената му Илиена, между ломотенето, че заслужавал да умре, и виковете, че нямало да им позволи да го отрежат. Беше все едно че огъна онова, което бе промушил през възела, огъна го с всички сили. Възелът се възпротиви. Той потръпна. И после възелът се пръсна. Оставаха само пет. Преградата изтъня. Можа да я усети как стана по-малка. Невидима стена, дебела вече само пет тухли вместо шест. Двете Айез Седай също щяха да го усетят, въпреки че може би нямаше да разберат какво точно става, нито как. „Моля те, Светлина, не сега. Още не!“

Бързо, почти в паника, той нападна оставащите възли. Втори се разплете и щитът изтъня още. Сега беше по-бързо, все по-бързо с всеки следващ, сякаш той постепенно научаваше пътя през тях, макар всеки път да беше различно. Третият възел рухна. И се появи нова мека точка. Може би Айез Седай не се досещаха какво прави, но едва ли просто щяха да си седят така, докато щитът изтънява. Вече наистина в паника, Ранд се нахвърли върху четвъртия възел. Трябваше да го различи преди в щита да се е вмъкнала четвърта Сестра — четири сигурно можеха да го удържат, каквото и да направеше. Почти хлипайки, той се замушка отчаяно през сложните сплитове, приплъзна се в нищото. Огъна трескаво, разкъса възела. Щитът остана, но вече придържан само от три. Стига само да можеше да се размърда достатъчно бързо...

Пресегна се към сайдин. Невидимата преграда все още беше съществуваше, но вече не приличаше на каменна или тухлена. Поддаде, щом я натисна, огъна се под натиска му, наклони се, още и още. И изведнъж се разкъса като раздрана дрипа. Силата го изпълни и още докато нахлуваше в него, той сграбчи онези три меки пъпки и ги смачка безмилостно в юмруци на Дух. Освен това все още можеше да прелее само докъдето виждаше, а всичко, което можеше да види, и то смътно, беше част от вътрешността на сандъка. Преди още да е свършил с юмруците на Дух, той преля Въздух. Сандъкът се взриви и дъските му се разхвърчаха.

„Свободен — изпъшка Луз Терин, като ехо на мисълта на Ранд. — Свободен“. А може би обратното.

„Те ще платят — изръмжа Луз Терин. — Аз съм Повелителят на Утрото.“

Ранд разбираше, че сега трябва да действа още по-бързо, много бързо и отчаяно, но това се оказа невъзможно и непосилно. Мускули, бити по два пъти на ден от... той не знаеше от колко време, изкривени и измъчени, тези мускули запищяха, а той стисна зъби и бавно се изправи на ръце и колене. Писъкът беше далечен, писък на нечие друго тяло, сгърчено от болка, но той не можеше да накара това тяло да се задвижи по-бързо, колкото и силен да го караше да се чувства сайдин. Празнота приглушаваше чувството, но нещо близо до паника се мъчеше да промуши вейки на диви лозници през твърдия купол на Празнотата.

Намираще се сред някакви редки дървета, широки стълбове слънчева светлина се процеждаха през почти оголените им клони. Смаян осъзна, че все още е ден, навярно пладне. Трябваше да се маха — щяха да дойдат други Айез Седай. Две от тях лежаха на земята недалече от него, явно в несвяст — едната с отвратителна кървяща рана на челото. Третата, костелива жена, бе паднала на колене и се взираше в нищото, стискаше главата си с две ръце и пищеше. Изглеждаше незасегната от парчетата на сандъка. Не позна нито една от тях. Миг на съжаление, че не бе усмирил Галина и Ериан — не беше сигурен, че бе искал да го направи, всъщност Луз Терин надълго и широко се беше разпрострял как смята да отреже всяка от тези, които го бяха затворили — миг, и после видя още едно тяло, проснато на земята под останките от сандъка. В червено сетре и бричове.

Костеливата жена не погледна към него, нито спря да вреци, дори когато я изблъска от пътя си. Защо ли никоя не се притичаше на писъците ѝ? Още нестигнал до Мин, забеляза зъбците на мълниите в небето и огнените кълба, избухващи над дърветата. Подуши миризма на горящо дърво, чу мъжки викове и крясъци, дрънчене на метал, шум на битка. Все едно му беше, дори да бе настъпил Тармон Гай-дон. Ако беше убил Мин... Обърна я.

Големите ѝ тъмни очи се взряха в него.

— Ранд — изпъшка тя. — Жив си. Страх ме беше да погледна. Чу се ужасен рев, сандъкът се пръсна и... — Сълзи се затъркаляха по бузите ѝ. — Помислих си, че са те... Уплаших се, че си... — Тя изтри лицето си с вързаните си ръце и си пое дъх. Глезените ѝ също бяха вързани. — Ще ме развържеш ли, овчарче, и няма ли да направиш един от онези твои Прагове да ме измъкнеш оттук? Не, по-добре не си прави труда да ме развързваш. Само ме метни на рамо и тръгвай.

Той ловко запреде Огън и разсече въжетата, които я стягаха.

— Не е толкова просто, Мин. — Изобщо не познаваше това място; Праг, отворен оттук, можеше да го отведе къде ли не, стига изобщо да можеше да го отвори. Болка и немощ забърсаха границите на Празнотата. Не беше сигурен колко от Силата ще може да привлече. Изведнъж осъзна, че усеща преливането на сайдин от всички посоки. През дърветата, оттатък горящите фургоци, успя да види айилци, сражаващи се със Стражници и с войниците в зелените палта на Гавин. Таим, изглежда, някак го беше намерил и бе довел войните на

Аша'ман и айилци. — Все още не мога да тръгна. За мен са дошли приятели. Не се бой, ще те опазя.

Назъбен сребрист блясък разцепи едно дърво в края на горичката — съвсем близо. Мин подскочи и измърмори:

— Приятели, а?

Той ѝ даде знак да остане на мястото си — с изключение на тази случайно попаднала мълния горичката изглеждаше недокосната — но когато с мъка се изправи, тя също се изправи, подкрепяйки го от едната страна. Той ѝ бе благодарен за подкрепата, но реши да не се обляга на нея. Как щеше да повярва, че ще я защити, след като трябваше да го крепи, за да не падне?

Фургоните образуваха пръстен около дърветата. Някои от слугите се мъчеха да удържат конските впрягове — фургоните не бяха разпрегнати, — но повечето се криеха кой където може, с надеждата, че ще избегнат стихията, сипеца се отгоре. Всъщност с изключение на одевешната мълния всичко сякаш се целеше към сражаващите се хора. Навярно и в Айез Седай също. Всяка от тях седеше на коня си малко по-назад от гмежта от копия, мечове и огън, но не много далече; някои се бяха изправили на стремената, за да виждат по-добре.

Ранд бързо забеляза Ериан, тънка и тъмнокоса, на бледосива кобила. Луз Терин изръмжа и Ранд удари почти без да мисли. Още докато го правеше, усети разочарованието на другия мъж. Дух, за да я заслони и лека съпротива, подсказваща, че щитът се врязва през връзката ѝ със сайдар, и още докато го затягаше. Въздух, с който да я събори в несвяст от седлото. Ако решише да я усмири, искаше тя да разбере кой го прави и защо. Една от Айез Седай извика на някого да се погрижат за Ериан, но никоя не погледна към дърветата. Никой там, на откритото, не можеше да усети сайдин; смятаха, че Ериан е улучена от нещо, долетяло оттатък фургоните.

Очите му зашариха по останалите жени, спряха се на Катерин, която мятеше пламъци към айилците. Дух и Въздух — и тя се срина безчувствена, кракът ѝ остана закачен на стремето.

„Да! — изсмя се Луз Терин. — А сега Галина. Нея искам специално.“

Ранд присви очи. Какво правеше той? Луз Терин бе този, който искаше тия трите така отчаяно, че не можеше да помисли за нищо друго. Ранд искаше да им плати за всичко, което му бяха причинили,

но тук се водеше битка, хора загиваха, докато той си губеше времето в ловене на една определена Айез Седай. Деви също загиваха, несъмнено.

И той се зае със следващата Айез Седай, на двайсетина крачки вляво от Катерин, с Дух и Въздух, а после се придвижи до следващото дърво и свали Сарийн Немдал на земята, в безсъзнание и заслонена. Бавно се запромъква към края на горичката, удряйки скришом, като уличен разбойник, отново и пак. Мин престана да се мъчи да го крепи, макар да протягаше ръце, готова да го прихване.

— Ще ни видят — промърмори тя. — Някоя ще се обърне и ще ни види.

„Галина — изръмжа Луз Терин. — Тя къде е?“

Ранд не обърна внимание нито на него, нито на Мин. Койрен падна, след нея — още две, чиито имена не знаеше.

Айез Седай нямаше как да разберат какво става. И една след друга падаха от седлата си. Онези, които все още бяха в съзнание, започнаха да се пръскат, за да покрият целия периметър, с лека тревога, личаща в начина, по който подкарваха конете си, в удвоената ярост, с която огънят святкаше сред айилското множество и мълниите се сипеха от небето. Трябваше да е нещо отвън, но Айез Седай падаха, без да разбират нито как, нито защо.

Броят им започна да намалява и това взе да личи. Все по-малко мълнии изсвистяваха във въздуха, все по-малко огнени кълба избухваха. Айилците започнаха да нахлуват и да преобръщат фургоните. След няколко мига всичко се изпълни със забулени в черно айилци и се възцари истински хаос. Ранд зяпна изумен.

Стражниците и войниците в зелените палта се сражаваха на малки групи срещу айилците, а Айез Седай се оградиха с дъжд от огън. Но се виждаха и айилци, сражаващи се с други айилци — мъже с пурпурната превръзка на сисван-айман и Деви с червени ленти на ръцете се биеха с айилци без превръзки и ленти. А после сред фургоните изведнъж се появиха и кайриенски бойци с пики, и майенци в червени ризници, които нападнаха и айилците, и Стражниците. Дали най-сетне не беше полудял? Мий се бе притиснала до него и трепереше. Тя беше истинска. И това, което виждаха очите му, също трябваше да е истинско.

Десетина айилци, всеки висок колкото него или по-висок, се затичаха към него. Те не носеха червено. Той ги изгледа с любопитство, докато един от тях, на крачка от него, не вдигна копието си. Ранд преля и огънят сякаш връхлетя върху тях от всички страни. Овъглени и изкривени трупове се сринаха в нозете му.

Изведнъж се появи Гавин — дръпна юздите на дорестия си жребец на десетина стъпки пред него. Беше с меч в ръка. Двайсетина мъже в зелени палта го следваха по петите. За миг двамата се втренчиха един в друг и Ранд се замоли наум дано не му се наложи да нарани брата на Елейн.

— Мин! — изрева Гавин. — Мога да те изведа оттук.

Тя надникна зад рамото на Ранд и поклати глава; стискаше го толкова здраво, че той не мислеше, че ще може да я откъсне от себе си, дори да искаше.

— Аз оставам с него, Гавин. Гавин, Елейн го обича.

Със Силата в себе си, Ранд можа да види как кокалчетата на десницата на Гавин побеляха около дръжката на меча.

— Джисао — извика той. — Сбирай Младоците. Пробиваме си път и се махаме оттук. — Гласът му бе мъртвешки. — Ал-Тор, някой ден ще видя смъртта ти. — Сръга коня с пети и подкара в галоп. Останалите го последваха. Викаха с цяло гърло „Младоци!“ и с всяка крачка нови и нови мъже в зелени палта се присъединяваха към тях.

Някакъв мъж в черен сюртук се затича и спря пред Ранд, загледа се след Гавин и земята изригна огън и пръст, събаряйки половин дузина коне тъкмо когато Младоците достигнаха фургоните. Ранд видя как Гавин се люшна в седлото си в мига преди да събори мъжа в черно с боздуган от Въздух. Не го познаваше, но непознатият носеше меча на Дракона на яката си и сайдин го изпълваше.

Сякаш в същия миг се появи Таим, с Дракони от синьо и златно, виещи се по ръкавите на черното му палто, и погледна надолу към непознатия. На яката му нямаше знаци.

— Не може да удриш по Преродения Дракон, Гедвин — каза Таим, едновременно меко и твърдо като стомана, а мъжът се надигна с мъка и отдаде чест с юмрук до сърцето.

Ранд обърна очи натам, където се беше отдалечил Гавин, но успя да види само голяма група мъже със знамето на Белия глиган — отваряха си със сеч път през обкръжаващите ги айилци.

Таим се обърна към Ранд и се усмихна — криво, както винаги.

— При тези обстоятелства вярвам, че няма да ме укориш, че наруших заповедта ти да не се противопоставям на Айез Седай. Имах причина да те посетя в Кайриен и... — Той сви рамене. — Изглеждаш ужасно зле. Ще позволиш ли да... — Устните му се свиха, когато Ранд отстъпи назад от протегнатата му ръка и дръпна и Мин. Тя се вкопчи в него още по-здраво.

Луз Терин беше започнал да се пени как щял да убие Таим, както правеше винаги при появата му, да бръщолеви налудничаво за Отстъпници и как щял да избие всички, но Ранд престана да го слуша — изтласка го някъде далече зад стените на разсъдъка си, заглуши гласа му до бръмченето на досадна муха. Номер, който бе научил в сандъка, докато нямаше какво друго да прави, освен да опипва щита и да слуша един глас в главата си, който в повечето случаи звучеше като глас на безумец. Но дори и без Луз Терин не искаше да бъде Изцерен от този мъж. Мислеше, че ако Таим само го докосне със Силата, ще го убие.

— Както желаш — каза лукаво мъжът с ястребовия нос. — Вярвам, че подсигурих стана.

Това изглеждаше съвсем вярно. По земята се стелеха трупове, но мъжете продължаваха да се бият само на няколко места сред фургоните. Изведнъж купол от Въздух покри целия лагер и пушеците от пожарите се плъзнаха нагоре към останената на върха на купола дупка. Не беше един-единствен здрав сплит на сайдин — Ранд успя да види как отделните сплитове се смесиха един с друг, за да го сътворят. Прецени, че под купола трябва да има поне двеста мъже с черни палта. Вихрушка от мънии и огън се срина върху тази преграда и се пръсна, без да й направи нищо. Самото небе сякаш изпука и пламна; несекващ рев изпълни въздуха. Деви с червени ленти по ръцете и сисвай-айман застанаха покрай стената, която не можеха да видят, смесени с майенци и кайриенци. От другата страна Шайдо се втренчиха в невидимата преграда, отделяща ги от враговете им, мушкаха с копия или направо се хвърляха върху нея. Копията спираха неподвижно във въздуха, а телата отскачаха назад.

И последната схватка в купола заглъхна. Пред очите на жалката шепа мъже и Деви с червени ленти оцелелите Шайдо смъкваха дрехите си с вкаменени лица; пленени в битка, те щяха да носят бялото

на гай-шайн, дори Шайдо да успееш някак да превземат лагера. Кайриенци и майенци подсигуриха стража за купчината вбесени Стражници и Младоци, смесени с изплашени слуги — почти толкова пленници, колкото беше и охраната. Десетината Айез Седай бяха заслонени от същия брой Аша'ман, носещи меч на Дракона на реверите си. Айез Седай изглеждаха болнави и изплашени. Ранд разпозна три от тях, макар да знаеше името само на Несюне. Не познаваше никого от техните тъмничари Аша'ман. Много от жените, които Ранд сам беше заслонил и повалил, бяха отведени с пленничките — някои от тях вече се бяха свестили, а облечени в черно воини и Вречени със сребърния меч на реверите използваха сайдин, за да завлекат останалите и да ги подредят в същата редица. Някои от тях домъкнаха двете изпаднали в несвяст Айез Седай и онази, кокалестата, която не преставаше да вреци. Когато ги прибавиха към купчината, някои от Айез Седай извърнаха глави и заповръщаха.

Имаше и други Айез Седай, заобиколени от Стражници и държани под зорките очи на мъже в черни палта, макар и незаслонени. Те поглеждаха с безпокойство Аша'ман също като жените под стража. Обръщаха погледи и към Ранд и сигурно щяха да се приближат до него, ако не бяха Аша'ман. Ранд им отвърна с гневен поглед. Аланна беше сред тях — не беше халюцинирал. А спътничките й... Общо бяха девет. Девет! Внезапна ярост забушува извън Празнотата и бръмченето от Луз Терин се усили.

Изобщо не се изненада като видя и залитация Перин, с окървавено лице и брада, следван от куцукация Лоиал е огромна брадва, и някакъв светлоок непознат, който приличаше на Калайджия с раираното си червено палто, само дето носеше меч с почервено от кръв острие. Ранд едва не се озърна да види дали и Мат няма да изникне отнякъде. Видя обаче Добрайн, спешен и с меч в едната ръка и дръжката на пурпурното знаме на Ранд в другата. Нандера пристъпи до Перин, сваляйки булото си, и още една Дева, която Ранд отначало не позна. Хубаво беше да види Сюлин отново облечена в кадин-сор.

— Ранд — изпъшка Перин, — слава на Светлината, че си жив! Мислехме да направим Праг да се измъкнем, но всичко се разпадна. Руарк и повечето айилци все още са сред Шайдо, повечето от майенците и кайриенците също, а какво е станало с хората от Две реки

или с Мъдрите, не знам. Айез Седай трябваше да останат с тях, но... — Той се подпря на секирата и задиша тежко.

Отвъд преградата се появиха конници, както и айилци с червени превръзки на главите и Деви с червени ленти на ръцете. Преградата задържаеше и тях. Щом се появяха, Шайдо връхлитаха отгоре им и ги поглъщаха.

— Освободете купола — заповяда Ранд и чу как Перин въздъхна облекчено, на всичко отгоре! Нима си бе помислил, че Ранд ще остави хората му да бъдат изпосечени? Но и Лоиал също въздъхна. Светлина, какво си мислеха тези двамата за него? Мин замърмори тихо нещо в ухото му. Странно защо, Перин я изглежда много изненадано.

Таим можеше и да е изненадан, но съвсем не бе спокоен.

— Милорд Дракон — каза той, — там отвън все още има неколкостотин жени Шайдо, някои от които доста способни, както изглежда. И то без да споменаваме няколкото хиляди Шайдо с копия. Освен ако наистина не сте решили да проверите дали не сте безсмъртен, съветвам ви да изчакаме няколко часа, докато опознаем това място достатъчно добре, за да направим Прагове с известна сигурност къде могат да се отворят, и после да напуснем. Във всяка битка падат жертви. Аз самият изгубих няколко воители днес, деветима мъже, които трудно могат да се сравняват с каквото и да било количество жалки айилци. Който загине тук, загива заради Преродения Дракон. — Ако беше обърнал малко внимание на Нандера или Сюлин, навярно щеше да посмекчи тона си и да подбере думите си погрижливо. Двете мълниеносно си казаха нещо на езика на пръстите; изглеждаха готови да го заколят тутакси.

Перин впи жълтите си очи в Ранд, твърдо и същевременно с тревога.

— Ранд, дори Данил и Мъдрите да са се задържали назад, както трябваше, те няма да си тръгнат, докато виждат това. — Той посочи обгърнатия от несекващата пелена мълнии и огън купол. — Ако седим тук, Шайдо рано или късно ще се обърнат срещу тях. Светлина, Ранд! Данил и Бан, и Уил, и Тел... Амис е там отвън, и Сорилея, и... Да те изгори дано, Ранд, за теб вече загинаха повече, отколкото можеш да си представиш! — Перин вдиша дълбоко. — Пусни поне мен. Ако успея да стигна до тях, мога да им кажа, че си жив и здрав и че могат да се оттеглят преди да са ги избили.

— Двамата ще се измъкнем — промълви Лоиал и надигна огромната си брадва. — Двама ще имаме повече шанс.

Калайджията само се усмихна нетърпеливо.

— Ще направя отвор в преградата — каза Таим, но Ранд рязко го прекъсна.

— Не! — Не заради хората на Две реки. Не биваше да изглежда, че се тревожи за тях повече, отколкото за Мъдрите. Истината бе, че за тях се боеше по-малко. Но и Амис ли беше вън? Нали Мъдрите никога не взимаха участие в битка и минаваха незасегнати през битки и през кръвни вражди. Скъсали бяха с обичаите си само и само да дойдат при него. Готов беше по-скоро да пусне Перин да се върне в онзи връщ пъкъл, отколкото да ги изостави. Но не можеше да бъде нито заради Мъдрите, нито заради хората на Две реки. — Севанна иска главата ми, Таим. Явно е смятала, че днес може да я вземе. — Безчувствеността, която Празнотата придаде на гласа му, беше на място. Тя обаче, изглежда, притесни Мин и тя загали с пръсти гърба му, сякаш искаше да го успокои. — Смятам да ѝ покажа, че е сгрешила. Казах ти да направиш оръжия, Таим. Покажи ми сега колко смъртоносни са те. Разпръсни Шайдо. Прекърши ги.

— Както заповядаш. — Ако досега Таим изглеждаше вдървен, сега се превърна в камък.

— Вдигни знамената ми да ги видят — заповяда Ранд. Това поне щеше да покаже на всички отвън кой държи лагера. Може би Мъдрите и хората от Две реки щяха да се отдръпнат, щом ги видеха.

Ушите на Лоиал потръпнаха тревожно, а Перин сграбчи ръката на Ранд, докато Таим се отдалечаваше.

— Видях ги какво правят, Ранд. То е... — Въпреки окървавеното му лице и окървавената секира, изрече го с отвращение.

— Ти какво искаш да направя? — настоя Ранд. — Какво друго мога да направя?

Перин пусна ръката му и въздъхна.

— Не знам. Но не съм длъжен да ми харесва.

— Грейди, вдигни знамето на Светлината! — провикна се Таим и от Силата гласът му прокънтя. С потоци от Въздух Джър Грейди измъкна пурпурното знаме от ръката на смаяния Добрайн и го вдигна нагоре, чак през дупката на върха на купола. Огън се пръскаше около него и мълнии святкаха, докато ярката червена свила се извисяваше

сред валмата от дим, надигащи се от горящите фургони. Ранд познаваше по лице много от мъжете в черните палта, но знаеше малко имена освен това на Джър. Деймир, Федвин, Ибин, Джаар и Торвил; от тях единствен Торвил носеше Дракона на яката си.

— Аша'ман, развърни фронт за битка! — прокълтя Таим.

Мъжете в черни палта се втурнаха и се подредиха между невидимата бариера и всички останали, всички без Джър и онези, които пазеха Айез Седай. Освен Несюне, която се взираше напрегнато във всичко, ставащо наоколо, останалите от Кулата бяха коленичили безмълвно, без дори да поглеждат към мъжете, които ги бяха заслонили, и дори Несюне изглеждаше пребледняла, сякаш всеки момент щеше да повърне. В по-голямата си част групата Айез Седай от Салидар гледаха студено пазещите ги Аша'ман, въпреки че от време на време извърщаха ледените си очи и към Ранд. Аланна поне не откъсваше очи от него. Той усети, че кожата му настръхва; за да го усети от такова разстояние, и деветте трябваше да са прегърнали сайдар. Надяваше се, че ще проявят достатъчно благоразумие да не прелеят — мъжете в черно срещу тях удържаха сайдин до пръсване и изглеждаха точно толкова напрегнати, колкото опипващите мечовете си Стражници.

— Аша'ман, вдигни барикадата два разтега! — При командата на Таим краищата на купола се надигнаха от всички страни едновременно. Изненадани, Шайдо, които се блъскаха в невидимото нещо, залитнаха напред. Съвзеха се бързо и забулената в черно гмеж се понесе напред, но можаха да направят само една крачка преди следващия вик на Таим: — Аша'ман, убий!

Предната редица на Шайдо се взриви. Нямахше как другояче да се опише. Фигури, облечени в кадин-сор, се пръснаха на гейзери от кръв и плът. Потоци на сайдин се промушиха през тази гъста мъгла, пробягвайки от фигура на фигура, и следващата редица на Шайдо погина, после следващата и още по-следващата, сякаш ги поглъщаше огромна месомелачка. Втрещен в тази касапница, Ранд преглътна. Перин се преви и повърна — Ранд много добре го разбираше. Нова редица погина. Нандера закри очите си с ръка, а Сюлин се извърна с гръб. Кървавите отломки от човешки същества започнаха да се трупат на стена.

Никой не можеше да понесе това. Между поредния смъртен залп и следващия най-предните Шайдо изведнъж започнаха да се блъскат назад, мъчеха се да се проврат през редиците, които все още напиреха напред. Самата издигаща се мешавица от плът, кости и кръв започна да се пръска, и тогава всички започнаха да се обръщат. Не, да бягат. Пороят от огън и мълнии към купола замря.

— Аша'ман — изкънтя гласът на Таим, — в кръг, валма Земя и Огън!

Под нозете на Шайдо, най-близо до фургоните, земята изведнъж изригна фонтани от огън и пръст и разхвърля мъжете във всички посоки. Докато първите тела все още висяха във въздуха, нови взривове огън забушуваха от земята и още, и още, в уширяващ се пръстен около фургоните, изтласквайки Шайдо на петдесет крачки, на сто, на двеста. Сега там нямаше нищо друго освен паника и смърт. Копия и щитове бяха захвърлени. Куполът отгоре се изчисти, остана само пушекът, вдигащ се от фургоните.

— Спри! — Ревът на взривовете погълна гласа на Ранд така лесно, както хорските крясъци. Той запреде потоците, които бе използвал Таим. — Спри това, Таим! — Гласът му тресна като небесен гръм над всичко.

Още един пръстен от взривове, и Таим извика:

— Аша'ман, отбой.

Оглушителна тишина сякаш изпълни въздуха. Ушите на Ранд закънтяха. После чу крясъци и стонове. Ранени се занадигаха сред купищата мъртви. А зад тях Шайдо бягаха, като се разминаваха с пръснатите групички сисвай-айман, Деви, кайриенци и майенци. Почти колебливо те започнаха да пристъпват към фургоните, някои от айилците засваляха булата си. Със Силата, изострила очите му, той успя да различи Руарк — куцаше и едната му ръка висеше безпомощно, но бе на крака. И далеч зад него — голяма група жени с тъмни поли и бели блузи, с ескорт от мъже от Две реки, понесли дълги лъкове. Бяха твърде далече, за да може да види лицата им, но ако съдеше по начина, по който се вираха в бягащите Шайдо, те също бяха зашеметени като всички останали.

Огромна вълна на облекчение се надигна в гърдите на Ранд, макар и недостатъчно да усмири гърча в стомаха му. Мин бе притиснала лице в ризата му и плачеше. Той я погали по водата.

— Аша'ман. — Никога досега не беше бил толкова благодарен на Празнотата, че пресуши всяко чувство в гласа му. — Справихте се добре. Поздравявам те, Таим. — После се извърна, за да не гледа повече клането, но не можеше да не чува възгласите „Лорд Дракона!“ и „Аша'ман!“, прокълнители от гърлата на мъжете в черно.

Погледна Айез Седай. Мерана беше най-отзад, но Аланна стоеше почти срещу него, до още две Айез Седай, които той познаваше.

— Ти се справи добре — каза едната от двете, селянка с лишено от възраст квадратно лице и сурови невъзмутими очи, които сякаш не виждаха обкръжилите Айез Седай Аша'ман. По-точно, виждаха ги, но ги пренебрегваха очевидно и показно. — Аз съм Бера Харкин, а това е Кируна Начиман. Дойдохме да те спасим... с помощта на Аланна... — това бе явна добавка, предизвикана от внезапното мръщение на Аланна — макар че, изглежда, нямаше много нужда от нас. Все пак намеренията трябва се зачитат и...

— Мястото ви е при тях — каза Ранд и посочи заслонените и поставени под стража Айез Седай. Двадесет и три, забеляза той, и Галина не беше сред тях. Мърморенето на Луз Терин се усили, но той отказа да го слуша. Не беше време за изблици на безумие.

Кируна гордо вдигна глава. Каквато и да беше, явно не беше селянка.

— Забравяш кои сме. Те може и да са те измамили, но ние...

— Нищо не забравям, Айез Седай — прекъсна я хладно Ранд. — Казах, шест могат да дойдат, но преброявам девет. Казах, ще бъдете на равни начала с пратеничките от Кулата, и затова, че водите девет, ще бъдете. Те са на колене, Айез Седай. На колене!

Хладно спокойните им лица се взряха в него. Той усети как Аша'ман приготвят щитовете на Дух. Непокорство се изписа на лицето на Кируна, на Бера, на всички.

Таим изглеждаше толкова близо до истинската усмивка, колкото Ранд никога не го беше виждал.

— Коленичете и се закълнете в лорд Дракона — каза той тихо, — иначе ще бъдете принудени да паднете на колене.

И както става с всяка история, мълвата се пръсна, през Кайриен, на север и на юг, понесена от кервана на някой търговец или от амбулант, или от прост пътник, нашепвана от хан на хан. И както става с всяка история, приказката се менеше от уста на уста. Айилците се

вдигнали срещу Преродения Дракон и го убили някъде в Думайски кладенци, или кой знае къде. Не, Айез Седай спасили Ранд ал-Тор. Тъкмо Айез Седай го убили... не, опитомили го били... не, отвели го в Тар Валон, където чезнел в тъмница под Бялата кула. Или където лично Амирлинския трон коленичила пред него. И нещо необичайно за историите — хората най-много вярваха на онова, което бе най-близо до истината.

Че в ден на огън и кръв едно дрипаво знаме се развяло над Думайски кладенци, знаме с древния символ на Айез Седай.

И в ден на огън и кръв, и на Единствената сила, според пророчествата, неопетнената кула, разцепена, коленичила пред забравения знак.

И за пръв път Айез Седай се заклеха във вярност на Преродения Дракон, и светът се промени завинаги.

ЕПИЛОГ ОТГОВОРЪТ

Мъжът се спря само колкото да опре длан на вратата на носилката и се отдалечи веднага щом Фалион взе бележката от пръстите му. Тя бързо почука и двамата носачи закрачиха още преди непознатият в ливреята на Тарасинския палат да успее да се скрие сред тълпата.

На малкото късче хартия имаше само една дума. „Изчезнаха.“ Тя смачка бележката в юмука си. Незнайно как, отново ѝ се бяха изплъзнали, без нейните хора да забележат. Месеци напразно търсене я бяха убедили, че няма никакъв склад с ангреал, колкото и да беше убедена Могедиен. Беше обмисляла дори дали да не подложи някоя и друга Мъдра на разпит — някоя от тях можеше да знае къде е, стига изобщо да го имаше. Но нямаше смисъл. Единственото, което я задържаше в този окаян град беше простият факт, че когато една от Избраниците ти заповяда, трябва да се подчиняваш, докато заповедта не се отмени. Всички останало бе най-краткият път до най-мъчителната смърт. Но все пак, щом Елейн и Нинив бяха тук... Те бяха съсипали всичко в Танчико. Дали бяха пълни Сестри, или не — колкото и невъзможно да изглеждаше, — Фалион не можеше да приеме присъствието им тук за случайно съвпадение. Навярно все пак имаше склад. За пръв път изпита радост, че Могедиен бе престанала да ѝ обръща внимание, откакто ѝ беше дала заповедите си преди толкова месеци в Амадиция. Това, което го чувстваше като пренебрежение, можеше да се окаже напредък в очите на Избраницата. Тази двойка можеше да я доведе до склада, а ако не, ако нямаше никакъв склад... Могедиен сякаш проявяваше особен интерес към самите Елейн и Нинив. Да ѝ ги достави със сигурност щеше да е по-добре от това да търси несъществуващия ангреал.

Фел седеше в кабинета си и тъкмо палеше лулата си, когато голамът се промуши под вратата. А влезеше ли голам в стаята, малцина имаха шанс.

Идриен влезе в кабинета на Фел и зяпна в онова, което беше скупчено на пода до масата. Трябваше й миг, докато осъзнае какво е, а когато го осъзна, припадна преди да успее да изпищи. Колкото и пъти да беше чувала как някой бил разкъсан къс по къс, никога досега не го беше виждала.

Ездачът спря коня си на билото на хълма и погледна назад към Ебу Дар. Белият град блестеше под слънчевите лъчи. Хубав град за плякосване, а и според онова, което беше чул за местните хора, те щяха да окажат съпротива, тъй че Кръвта щеше да позволи плякосването. Щяха да се съпротивляват, но съпротивата нямаше да продължи дълго там, където една така наречена кралица властваше над съвсем малко парче земя, и това обещавахе много възможности. Той смуши коня и пое на запад. Кой знае? Навярно думите на онзи странен тип бяха поличба. Навярно Завръщането скоро щеше да настъпи и Щерката на Деветте луни да дойде с него. Това със сигурност щеше да се окаже най-великата поличба за победа.

Изтегната по гръб в нощния мрак, Могедиен се взираше в покрива на малката шатра, която й се полагаше като на една от слугините на Амирлин. От време на време зъбите й скърцаха, но щом го усетеше, тя ги отпускате, с пълното съзнание за нашийника ай-дам, стиснал шията й. Егвийн ал-Вийр се бе оказала по-корава от Елейн и от Нинив; търпеше много по-малко и изискваше много повече. А когато предадеше гривната на Сюан или на Леане, особено на Сюан... Могедиен потръпна. Сигурно точно така щеше да бъде, ако Биргит носеше гривната.

Прорезът на шатрата се отмести и лунната светлина очерта силуета на шмугналата се вътре жена.

— Коя си ти? — грубо подвикна Могедиен. Когато я викаха нощем, дошлата да я вземе винаги носеше фенер.

— Наричай ме Аран-гар, Могедиен — отвърна насмешлив глас и в шатрата грейна мъничка светлинка.

Езикът на Могедиен се залепи за небцето ѝ. Истинското ѝ име тук значеше смърт. Тя понечи да заговори, да каже, че името ѝ е Мариган, и изведнъж си даде сметка за светлината. Малко сияещо бяло кълбо, бледо и увиснало във въздуха край главата ѝ. С ай-дам на шията тя не можеше да направи нещо повече освен да мисли за сайдар, но все пак можеше да усети, че е прелято, да види сплетените паяжини. Този път не усети нищо, не видя нищо. Само малкото кълбо от чиста светлина.

Тя се втрени в жената, която беше нарекла себе си Аран-гар, и едва сега я позна. Халима, секретарката на една от Заседателките. Но със сигурност жена, макар и жена, сътворена сякаш по представите на някой мъж. Жена. Но тази светеца топка трябваше да е от сайдин!

— Коя си ти? — Гласът ѝ леко трепереше и тя дори се изненада, че все пак е така спокоен.

Жената ѝ се усмихна — с много насмешлива усмивка — и приседна край постелята ѝ.

— Казах ти, Могедиен. Името ми е Аран-гар. Това име ще го запомниш за в бъдеще, ако имаш късмет. Слушай ме внимателно, без да задаваш въпроси. Ще ти кажа каквото трябва да знаеш засега. След малко ще ти махна хубавата огърлица. След като го направя, ще изчезнеш толкова бързо и безшумно, колкото Логаин. Ако не, ще загинеш тук. И това ще е срам, защото си призована в Шайол Гул още тази нощ.

Могедиен облиза устни. Призована в Шайол Гул. Това можеше да означава вечност в Ямата на ориста или пък безсмъртие и власт над света, или каквото и да е между едното и другото. Малък бе шансът да бъде провъзгласена за Не-блис, не и след като Великият властелин знаеше достатъчно как бе преживяла последните месеци, за да прати някой да я освободи. И все пак беше призоваване, което не можеше да откаже. И поне означаваше край на ай-дам.

— Да. Махни го. Ще тръгна на часа. — Бездруго нямаше смисъл да го отлага. По-силна беше от всяка жена в лагера, но не смяташе да дава шанс на един кръг от тринадесет.

— Знаех, че така ще решиш. — Халима — Аран-гар — се изкикоти, докосна нашийника и леко потрепна. Могедиен отново се учуди — тази жена явно преливаше сайдин и бе поразена, макар и едва-едва, при докосването на нещо, което можеше да поразии само преливащ мъж. А после нашийникът падна и жената бързо го пхна в кесията си. — Хайде, Могедиен. Тръгвай. Веднага.

Егвийн надникна в шатрата видя само разбърканата постеля.

— Майко — засуети се зад нея Чеза, — не бива да излизате вън, на нощния въздух. Нощният въздух е лош въздух. Ако ви трябваше Мариган, аз можех да ви я доведа.

Егвийн се огледа. Беше усетила падането на нашийника, усетила беше проблясъка на болка, означаващ, че мъж, който може да прелива, е докоснал връзката. Повечето хора вече бяха заспали, но неколцина все още седяха навън край малките огньове. Сигурно беше възможно да открие кой мъж бе влязъл в шатрата на „Мариган“.

— Мисля, че е избягала, Чеза — каза тя. Сърдитото мърморене на Чеза за жени, които изоставят господарките си, я последва чак до шатрата ѝ. Не можеше да е бил Логаин, нали? Той не можеше да се е върнал, нямаше откъде да знае. Нали?

Демандред коленичи насред Ямата на ориста и за пръв път не се смути от това, че Шайдар Харан го гледа как трепери с безокия си безстрастен взор.

— Добре ли се справих, велики властелине?

Смехът на Великия властелин изпълни главата му.

Руши се кулата неопетнена и коленичи пред забравения знак.

Морета се гневят и бурни облаци невиджани се сбират.

Оттатък хоризонта огньовете скрити се надигат и змии
в пазвата гнездят.

Въздигнатото срива се в нозете, в нозете сринатото се
въздига.

Редът изгаря, за да му отвори път.

„Пророчествата за Дракона“
в превод на Джорад Манярд,
Губернатор на провинция Андор,
за Върховния крал Артур Ястребовото крило

КРАЙ

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.